Safir Gül

Elenium – 3. Kitap

David Eddings



6⁴⁵ fantastik kurgu

A L T I K I R K B E Ş

Otha ve Azash

Zemochların Üstünkörü Tarihi'nden alıntı. Borrata Üniversitesi Tarih Bölümü tarafından derlenmiştir.

ORTA DARESIA'NIN DOĞUYA yayılan steplerinden gelen Elenece konuşan insanların istilasının peşinden Eteneler, Eoisa kıtasına küçük topluluklar halinde yerleşmiş Styricleri yerlerinden ederek ağır ağır batıya doğru göç ettiler. Zemoch'ta kalan kabileler geç kalanlardı ve batıdaki kuzenlerinden çok daha geriydiler. Ekonomileri ve sosyal organizasyonları basitti. Kasabaları batıda ortaya çıkan krallıklarda doğan şehirlerle karşılaştırıldığında kaba kalıyordu. Bunun dışında Zemoch iklimi yaşamaya pek uygun değildi. Orada var olan hayat kıt kanaat geçinilebilecek seviyedeydi. Kilise bu fakir ve sevimsiz bölgeye çok az ilgi gösterdi. Bu yüzden Zemoch'un kaba kiliselerinde pek rahip kalmadı ve basit cemaatlerine göz kulak olunmadı. Böylece Zemochlar dini dürtülerini başka yerden karşılamak zorunda kaldılar. Bölgelerindeki Kilise'de putperest Styriclerle beraberliği yasaklamayı zorlayacak sadece birkaç Etene rahip olduğu için, Styriclerle dostça ilişkiler yaygınlaştı. Sıradan Etene köylüsünün, Styric komşusunun gizli sanatları kullanarak önemli yararlar sağlayabildiğini fark etmesi, belki de din değiştirmenin hızla yayılmasının tek doğal nedeniydi. Zemoch'taki tüm Etene köyleri Styric panteizmine döndüler. Çeşitli yerel Tanrılar adına açıkça tapınaklar inşa edildi, karanlık Styric kültlerinin yıldızı parladı. Etene ve Styricler arasındaki evlilikler sıradanlaştı. İlk bin yıllık dönemin sonunda, Zemochlar artık hiçbir şekilde gerçek Etene ulusu olarak kabul edilmiyorlardı. Yüzyıllar ve Styriclerle olan yakın ilişki, Zemoch'taki Etene dilini öylesine bozmuştu ki batıdaki Eleneler tarafından çok zor anlaşılabiliyordu.

On birinci yüzyılın sonlarına doğru, orta Zemoch'taki Ganda adlı bir dağ köyünde yaşayan genç bir keçi çobanının başından tuhaf ve sonunda dünyayı sarsacak bir deneyim geçti. Otha isimli genç, kaçan bir keçiyi tepelerde ararken, sayısız Styric kültlerinden birinin yıllar evvel diktiği, artık sarmaşıklarla kaplanmış, gizli küçük bir tapmakla karşılaştı. Tapmakta bir zamanlar grotesk bir şekilde bozulmuş, insanı garip bir baskı altında

bırakan ve havanın etkisiyle silikleşmiş bir put vardı. Otha tırmanışın güçlüğü yüzünden dinlenirken, Styric dilinde ona seslenen ve yankılanan bir ses duydu. “Sen kimsin, evladım?” diye sordu ses.

“Benim ismim Otha,” diye duraklayarak cevapladı genç, Styricçesini hatırlamaya çalışırken.

“Buraya yere kapanıp bana saygını göstermeye ve tapınmaya mı geldin?”

“Hayır,” diye karakterine hiç uymayan bir doğrulukla cevapladı Otha. “Doğrusu burada keçilerimden birini bulmaya çalışıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra yankılanan, tüyler ürpertici ses devam etti. “Bana saygı göstermen ve tapınman için sana ne vermeliyim. Tapmağıma, beş bin yıldır senin türünden kimse girmedi ve ben tapınmaya ve ruhlara açım.”

Otha, bu sesin çoban arkadaşlarının muziplik yapmak için hazırladıkları bir oyun olduğundan emindi ve şakayı uzatmaya karar verdi. “Ya,” dedi bir çırpıda, “ben dünyanın kralı olmak istiyorum, sonsuza kadar yaşamak, onlara ne istersem yapmama istekli bin körpe genç kız ve dağ gibi altın - ve de keçimi geri istiyorum.”

“Peki bunlara karşılık olarak ruhunu bana verecek misin?”

Otha bunu düşündü. Bir ruhu olduğu gerçeğinin sadece birazcık farkındaydı. Bu yüzden kaybı onu pek bir sıkıntıya sokmazdı. Üstelik mantık da kurdu; eğer bu, aslında bir keçi çobanı muzipliği değilse ve teklif ciddiyse, imkânsız taleplerinden birini yerine getirememek anlaşmayı geçersiz kılacaktı. “Tamam,” diye umursamaz bir omuz silkmeyle kabul etti. “Ama önce keçimi görmek istiyorum, sadece iyi niyetinin bir işareti olarak.”

“O zaman arkanı dön, Otha,” diye emretti ses, “ve işte kaybolan karşında.”

Otha döndü. Doğruydu, kayıp keçisi orada aylak aylak bir çalıyı çiğneyip merakla ona bakarak duruyordu. Otha onu hızla çalılığa bağladı.

Otha aslında çok gaddar bir genç değildi. Çaresiz yaratıklara acı çektirmekten hoşlanırdı. Gaddar eşek şakalarına düşkünlüğü vardı; ufak tefek hırsızlıkları, yalnız kadın çobanları baştan çıkartması dışında güvenilebilirdi. Paragöz ve pasaklıydı. Kendisinin çok uyanık olduğunu düşünüyordu.

Keçiyi çalıya bağlarken kafası hızla çalıştı. Bu bilinmeyen Styric ilah, istek üzerine kayıp bir keçiyi getirebiliyorsa, neler yapabilirdi? Otha, bunun hayatının fırsatı olabileceğine karar verdi. “Tamam,” dedi sahte bir saflıkta, “keçiye karşılık bir dua - şimdilik. Ruhlar, imparatorluklar, servet, ölümsüzlük ve kadınlar hakkında sonra konuşabiliriz. Kendim göster. Boşluğa eğilmeyeceğim. Aklımdayken, ismin ne? Doğru dürüst dua etmek için ismini bilmem gerekiyor.”

“Ben Azash’ım, Yaşlı Tanrıla/ın en güçlüsü ve sen benim hizmetkârım olacaksın, diğerlerine bana tapmaları için liderlik edeceksin. Sana istediklerinden çok daha fazlasını bağışlayacağım. En güzel bakireler senin olacak. Sonu gelmeyen bir hayatın ve ruhlar dünyasında daha önce hiçbir insanın sahip olamadığı kadar gücün olacak. Karşılık olarak istediğim tek şey, Otha, senin ve bana getireceklerinin ruhları. İhtiyacım ve yalnızlığım çok büyük, sana vereceğim mükâfatlar da eş büyüklükte olacak. Şimdi yüzüme bak ve önümde titre.”

Kabaca yapılmış putun etrafında titreşen bir parıltı oluştu ve Otha kaba oyulmuş putun üzerinde havada duran gerçek Azash’ı gördü. Önünde birden beliren korkunç varlık karşısında korkuya kapıldı ve yere yuvarlandı, kendini onun önünde daha da küçülttü. Bu tepki çok daha derinlere iniyordu. Otha aslında bir korkaktı ama cisimleşen Azash’a karşı gösterilecek en mantıklı tepkinin - ki bu hemen kaçmaktı - iğrenç Tanrıyı ona kötü şeyler yapmaya teşvik edebileceğinden korktu; Otha canına aşırı kıymet verirdi.

“Dua et, Otha,” diye zevkle konuştu put. “Kulaklarım senin tapınmana aç.”

“Ey, güçlü - şey - Azash’tı, değil mi? Tanrıların Tanrısı, Dün-ya’nm Efendisi, duamı duy ve küçük inancımı kabul et. Önünde bir toz parçasından başka bir şey değilim ve sen önümde bir dağ gibi yükseliyorsun. Sana inanıyor ve sana tapıyorum. Eve dönünce başını alıp gittiği için eşek sudan gelinceye kadar döveceğim bu sefil keçiyi bana geri verdiğin için kalbimin derinliklerinden sana teşekkür ederim.” Otha, titreyerek bu duanın Azash’ı tatmin edeceğini - veya ona bir kaçma fırsatı yaratacak kadar dikkatini başka yöne çekeceğini umdu.

“Duan ancak yetecek kadar, Otha. Kıtı kıtına. Zamanla, tapınman daha da ustalaşacak. Şimdi yoluna git. Senin bu kaba duanın tadını çıkaracağım. Yarın yeniden gel. Aklımdakileri sana daha çok açacağım.”

Otha keçisiyle ağır ağır eve doğru yürürken bir daha asla geri gelmemeye yemin etti ama o gece, yaşadığı pis kulübesindeki kaba ot şilteye serildiğinde kafası, deli gibi arzuladığı bir durum olan, körü körüne itaat eden genç kadınlar ve zenginlik görüntüleriyle yanıyordu. Şafak zorlu gecenin sonunu belirtirken, “Bakalım nereye kadar gidecek,” diye kendi kendine mırıldandı. “Gerekirse, her zaman için kaçabilirim.”

Ve böylece basit bir Zemoch keçi çobanının, Styric komşularının bile korkularının büyüklüğü yüzünden adını ağızlarına almadıkları bir Yaşlı Tanrı’ya, Azash’a müritliği başladı. Sonraki yüzyıllarda, Otha köleliğinin ne kadar büyük olduğunu anladı. Azash sabırla onu basit tapınmalardan sapkın ayinlere ve ruhsal nefret diyarlarına kadar yönlendirdi. Korkunç put, beyniyle ruhunu oburca yedikçe bir zamanların toy ve sadece biraz iğrenç olan keçi çobanı, huysuz ve sıkıntılı bir hale geldi. Yarım düzine veya daha fazla ömür yaşamasına rağmen kol ve bacakları kurudu, göbeği ve kafası şişti, kelleşti, güneşten nefretinin bir sonucu olarak teni soluk beyaz bir renge döndü. Çok zenginleşti ama servetinden bir parça bile zevk almadı. Sevişmeye hevesli cariyeleri vardı ama o cazibelerine aldırmazdı. Binlerce hayalet*, küçük şeytan2 ve sonsuz karanlığın yaratıkları en küçük kaprisini dahi karşılamaya hazırdı ama onlara hükmetmek için yetecek ilgiyi bile

toplayamadı. Tek neşesi, dalkavuktan onu eğlendirmek için zalimce, zayıf ve çaresizlerin korkudan titreyen bedenlerinden hayatlarını söküp alırken acı ve ölümde tefekküre dalmaktı. İş bu konuya gelince Otha hiç değişmemişti.

Üçüncü bin yılın başlarında, sümüklü böceğe benzeyen Otha dokuz yüz yaşını geçtikten sonra, cehennemden gelen yardımcılarına kaba Azash türbesini kuzeydoğudaki dağlık bölgede bir Ze-moch kentine taşımalarını emretti. Korkunç Tanrı'nın devasa bir heykeli ibadethaneye eklenmek için yapıldı, etrafına geniş bir tapınak inşa edildi. Bu tapınağın yanında, ona bir yığın karışık geçitlerle bağlanmış, dövülmüş saf altınla kaplı, inci, somaki taşlı, akik kakmalı, karmakarışık yontulmuş, yakut ve zümrüt başlıkları olan sütunlarla çevrili, kendi sarayını dikti. Orada kayıtsız bir şekilde kendini bütün Zemoch'un İmparatoru ilan etti. Bu, tapmaktan gök gürlemesi gibi ama bir taraftan da alaycı bir şekilde yankılanarak gürleyen Azash'm sesi ve izdiham halinde uluyan iblislerin alkış tutarak destekledikleri bir bildiriydi.

Böylece Zemoch'ta dehşetli bir terör devri başladı. Tüm karşıt inançların kökü acımasızca kazındı. Kurban edilen yeni doğmuş bebek ve bakirelerin sayısı binlerle sayılıyordu. Elene ve Styricler ayırt edilmeksizin, kılıç zoruyla Azash'a tapınmaya zorlandı. Otha ve yandaşlarının, köleleştirdikleri nesnelerden ahlak izlerinin tamamını silmeleri yaklaşık bir asır sürdü. Kana susamışlık ve aşırı gaddarlık sıradanlaştı, Azash için dikilen sunak ve tapınaklardaki ayinler uç derecede yozlaşıp müstehcenleşti.

Yirmi beşinci yüzyılda Otha, sapık Tanrısının asıl hedefine yönelmek için her şeyin hazır olduğuna hükmetti. İnsan ordularını ve karanlık destekçilerini Zemoch'un batı sınırına yığdı. Onun ve Azash'm güç topladığı kısa bir aradan sonra, birliklerini Pelosia, Lamorkand ve Cammoria'ya yollayarak saldırıya geçirdi. Bu istilanın dehşeti kesinlikle tarif edilemezdi. Basit gaddarlıklar Zemoch güruhlarının vahşete susamışlığmı dindirmeye yeterli değildi. İstila ordusuna eşlik eden insandışı yaratıkların zalimliklerinin iğrençliği bahsedilemeyecek kadar tiksindiriciydi. İnsan kafalarından dağlar yükseldi, esirler canlı canlı

pişirilip yendi, üzerleri dolu çarmıhlar, darağaçları, kazıklar yollara dikildi. Gök, akbaba ve kuzgun sürülerinden karardı, havayı yanmış ve çürümüş et kokusu kapladı.

Otha’mn orduları kendilerine güvenerek savaş meydanına doğru ilerlediler, cehennemden gelen müttefiklerinin her türlü karşı koyusun hakkından kolayca geleceklerine tamamen inanıyorlardı ve Kilise Şövalyeleri’nin gücü olmasaydı hesapları doğru çıkacaktı. Büyük savaş Lamorkand’da Randera Gölü’nün tam güneyindeki ovalarda oldu. Fiziksel çarpışma tek başına yeteri kadar büyüktü ama ovadaki doğaüstü savaş, çok ama çok daha muazzamdı. Düşünülebilecek her tür ruh kavgaya katıldı. Koyu karanlık ve karmaşık ışık dalgalan meydanı süpürdü. Gökten ateş ve yıldırım yağdı. Taburlar toprak tarafından yutuldu, aniden çıkan alevlerle kül oldu. İnsanı şaşkına uğratan gök gürültüleri bir ufuktan diğerine aralıksız devam etti. Toprak, depremler ve ilerleyen alayları yutmak için yamaçlardan aşağı dökülen erimiş, yanan kaya patlamalarıyla yırtıldı. Ordular günlerce o kanlı meydandaki korkunç savaşta kilitlenip kaldılar, ta ki Zemochlar adım adım geri çekilmeye zorlanana dek. Kilise Şövalyeleri’nin birleşik gücü Ot-ha’m kavgaya savurduğu dehşet verici şeylerin hakkından birer birer geldi, Zemochlar ilk kez yenilgiyi tattı. İsteksiz ve yavaşça geri çekilişleri hızlandı, morali bozulan güruhun dağılıp sınırın şüphe götürür güvenliğine doğru kaçışıyla bir bozguna dönüştü.

Elenelerin zaferi kesindi ama çok korkunç bir bedel ödenmişti. Şövalyelerin yarısı savaş meydanında ölü yatıyordu. Elene kralları ölülerini binlik gruplar halinde saydı. Zafer onlarındı ama sınırı geçmek için kaçan Zemochları kovalayamayacak kadar azalmış ve yorulmuşlardı.

Kurumuş kol ve bacakları artık ağırlığını taşıyamaz hale gelen, şişmiş Otha’yı, Azash’ın gazabıyla yüzleşmesi için Zemoch’taki tapınağın labirentinden sedyeyle geçirdiler. Tanrısının putunun önünde zırlayıp, merhamet dileyerek yere kapandı.

Bir süre sonra Azash konuştu. “Son bir kez daha, Otha,” dedi korkunç sakin bir sesle Tanrı. “Sadece bir kez merhamet göstereceğim. Bhelliom’a sahip olacağım ve sen onu benim için ele geçirip buraya bana getireceksin,

bunu yapmazsan sana karşı olan cömertliğim yok olacak. Eğer hediyeler boyun eğmeni sağlayamıyor-sa, azap sağlar. Git, Otha. Benim için Bhelliom'u bulup buraya getir ki zincirlerimden kurtulayım, erkekliğimi eski haline getireyim. Beni düş kırıklığına uğratırsan kesinlikle öleceksin ve ölümün milyonlarca yıl sürecek.

Otha kaçtı. Böylece yenilgisinin harabe ve paçavraları arasından batının Elene krallıkları üzerine son saldırısı doğdu. Bu dünyayı genel bir felaketin eşiğine getirmek üzere olan bir saldırı.

Birinci Kısım

Bazilika

Birinci Bölüm

YARIKTAKİ SONSUZLUĞA DÖKÜLEN şelale Ghwerig'e sahip olmuştu ve aşağı düşüşünün yankısı mağarayı büyük bir çanın titreme sonrası gibi derinden gelen tınılı bir sesle doldurdu. Sparhawk elinde sıkı sıkı tuttuğu Bhelliom ile dipsiz uçurumun kenarına diz çöktü. Kafasındaki amaç silinmiş, sadece yarığın kenarında diz çökebiliyordu, yukarıdaki yüzeyden aşağıdaki derinliklere dökülen ve güneş ışıklarının dokunduğu su sütununun ışımasından gözleri kamaşmıştı, kulakları onun sesinden başka bir şey duymuyordu.

Mağara rutubet kokuyordu. Şelaleden gelen sis gibi bir çisenti kayaların üstünü damlacıklarla ıslatmıştı. Islak taşlar birbirine karışan akıntının değişken ışığı ve Aphrael'in akkor halinde yukarı çıkışının kaybolan son titrek izleriyle parladı.

Sparhawk elinde tuttuğu mücevhere bakmak için yavaşça gözlerini aşağıya indirdi. Narin, hatta kırılgan görünüşüne rağmen safir gülün kesinlikle yok edilemez olduğunu hissetti. Gök mavisi kalbinin derinliklerinden gelen, taç yaprakların uçlarında koyu mavi ve mücevherin ortasına doğru hafifçe parlayan gece yarısı gibi koyulaşan, bir tür düzenli parlama vardı. Gücü elini ağrıttı. Bhelliom'un içine bakarken beyninin derinliklerinde bir şey ona tiz uyarı çığlıkları attı. İçi titredi, gözlerim baştan çıkarıcı parlamadan uzaklaştırdı.

Kaya gibi sert Pandion Şövalyesi, Çocuk-Tanrıça Aphrael, bir şekilde uzun zamandır ele geçirmeye uğraştığı ve artık garip bir şekilde korktuğu

mücevherden onu koruyabilecekmiş gibi, Cüce Troll'ün mağarasmdaki taşlarda ağır ağır kaybolan ışık parçalarına, mantıksızca sımsıkı tutunmaya çalışarak etrafına bakındı. Ama iş bu kadar basit değildi. Sparhawk düşüncelerinin içinde bir yerde, o soluk ışığı, minicik garip fikirli ilaheyi kişisel olarak olmasa da ruhen saklamak için ebediyen tutmak istedi.

Sephrenia iç çekip yavaşça ayağa kalktı. Yüzü bitkin ama coşku doluydu. Thalesia dağlarındaki bu rutubetli mağaraya ulaşmak için çok uğraşmıştı ama Tanrıçası'nın yüzüne baktığında kutsal ziyaretinin bir anlık mutluluğuyla mükâfatlandırılmıştı. "Şimdi burayı terk etmeliyiz, bir tanelerim," dedi üzgünce.

"Birkaç dakika daha kalabilir miyiz?" diye sordu Kurik, sesinde karakterine hiç uymayan bir arzuyla. Kurik dünyadaki insanlar içinde en sıradanıydı - genelde.

"Kalmasak daha iyi olur. Eğer kalırsak, daha fazla kalmak için bahaneler bulmaya başlayacağız. Zamanla ayrılmak istemeyeceğiz." Küçük, beyaz cüppeli Styric, Bhelliom'a tiksintiyle baktı. "Lütfen onu ortadan kaldır Sparhawk ve sakin durmasını emret. Varlığı hepimize bulaşabilir." Sör Gared'in hayaletinin Kaptan Sor-gi'nin gemisinde ona getirdiği kılıcını kaldırdı. Bir an Styric dilinde mırıldandı ve ardından yüzeye çıkarlarken yollarını aydınlatacak parıltıyı kılıcın ucunda yakmak için büyüyü bıraktı.

Sparhawk çiçektaşı ceketinin içine sokuşturdu ve Kral Aldreas'm mızrağını almak için eğildi. Tam o anda zincir zırhının kötü kokusunu duydu ve derisi onun temasıyla büzüldü. Ondan kurtulmayı diledi.

Kurik durdu ve korkunç bir şekilde çarpılmış Cüce Troll'un yarığa ölümcül düşüşünden önce, onlara karşı kullandığı demir kaplı taş lobutu kaldırdı. Vahşi silahı birkaç kez tarttı ve sonra kayıtsızca sahibinin arkasından dipsiz uçuruma fırlatıp attı.

Sephrenia parlayan kılıcı başının üzerine kaldırdı ve üçü Ghwerig'in zemini kıymetli taşlarla kaplı mağarasından dönerek yüzeye çıkan dehlize doğru ilerlediler.

“Ne dersin onu yeniden görecek miyiz?” diye sordu Kurik dehlize girdiklerinde.

“Aphrael’i mi? Bunu söylemek zor. Ne yapacağı önceden hiç bilinmez.” Sephrenia’nm sesi kısıktı.

Yavaşça sola dönen dehlizde bir süre sessizce tırmandılar. Tırmanırlarken Sparhawk içinde tuhaf bir boşluk hissetti. İçeri girdiklerinde dört kişiydiler; şimdiyse sadece üç. Bununla beraber, Çocuk Tanrıça geride bırakılmış değildi, onu kalplerinde taşıyorlardı. Ama rahatsız eden başka bir şey vardı. “Dışarı çıktığımızda bu mağarayı tamamen kapatmanın bir yolu var mı?” diye eğitmenine sordu.

Sephrenia ona baktı, gözleri dikkatliydi. “İstiyorsan kapatabiliriz bir tanem, ama niçin kapatmak istiyorsun?”

“Sözlere dökmek biraz zor.”

“Buraya geliş nedenimizi aldık, Sparhawk. Domuz kafalının biri bu mağarada tökezleyerek dolaşır diye niye endişeleniyorsun?”

“Tam olarak emin değilim.” Nedenini bulmak için kaşlarını çattı. “Bir Thalesialı köylü buraya gelirse sonunda Ghwerig’in hazinesini bulacaktır, değil mi?”

“Yeteri kadar ararsa, evet.”

“Ve onun ardından çok geçmeden mağara diğer Thalesialılarla dolup taşacaktır.”

“Bu seni neden rahatsız ediyor? Ghwerig’in hazinesini kendin için mi istiyorsun?”

“Hiç değil. Açgözlü olan Martel, ben değilim.”

“O zaman niye bılkadar ilgilendin. Thalesialılar buralarda dolaşmaya başlarlarsa ne olur ki?”

“Burası çok özel bir yer, Sephrenia.”

“Hangi konuda?”

“Kutsal,” diye kısaca cevapladı. Kadının onu yoklayarak zorlaması Sparhawk’m canını sıkmaya başlamıştı. “Burada bir Tanrıça kendini bize gösterdi. Mağarayı sarhoş ve açgözlü hazine avcılarından oluşan kalabalığın saygısızca kullanmasını istemem. Elene Kilise’sine saygısızlık yapan biri içinde aynı şekilde hissederim.”

“Sevgili Sparhawk,” dedi, düşünmeden onu kucaklayan Sephrenia, “gerçekten Aphrael’in ilaheliğini kabul etmek sana o kadar pahalıya mı patladı?”

“Tanrıçan çok ikna edici, Sephrenia,” diye hoşlanmadığım belirten bir şekilde cevapladı. “Elene Kilise Hiyerarşisi’nin kesinliğini de sarsacaktır. Bunu yapabilir miyiz? Yani mağarayı mühürlemeyi demek istiyorum?”

Sephrenia tam bir şey söyleyecekti ama sonra kaşlarını çatarak durdu. “Burada bekleyin,” dedi onlara. Sör Gared’in kılıcını ucu dehlizin yukarısına gelecek şekilde duvara dayadı ve biraz geriye yürüyüp kılıcın ucundan gelen ışığın ulaştığı son noktada derin düşüncelere dalarak durdu. Bir süre sonra geri döndü.

“Sana tehlikeli olacak bir şey soracağım, Sparhawk,” dedi ciddiyetle. “Ama güvende olacağını sanıyorum. Aphrael’in anısı hâlâ düşüncelerinde kuvvetli ve bu seni koruyacaktır.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Mağarayı mühürlemek için Bhelliom’u kullanacağız. Bunu yapabileceğimiz başka yollar var ama mücevherin otoriteni kabul edeceğinden emin olmamız gerekiyor. Sanırım edecektir ama kesinleştirsek daha iyi olur. Güçlü olman gerekiyor, Sparhawk. Bhel-üom istediğini yapmak istemeyecek, bu yüzden onu mecbur etmen gerekli.”

“Daha önce de inatçı şeylerle uğraştım.” Omuz silkti.

“Bunu hafife alma, Sparhawk. Benim daha önce yaptığım her şeyden çok daha güçlü bir şey. Haydi gidelim.”

Arkalannda Ghwerig’in hazine mağarasının şelalesinden gelen boğuk gürültü giderek azalırken sarmal geçitten yukarıya ilerlemeye devam ettiler. Ses, sanki duyma mesafesinden çıkmışlarcasına, tek bir sonsuz notada parçalanıp tek tondan çok karışık bir akorda dönmüş gibiydi - bu mağarada değişen yankılarm oynadığı bir oyun olabilirdi. Sesin değişimiyle Sparhawk’m ruh hali de değişti. Uzun zamandır peşinde koşulan bir amaca sonunda ulaşmanm bir tür yorgun tatmini, Çocuk-Tanrıça’nın açığa çıkmasının huşu uyandıran hissiyle birleşmişti. Bununla beraber, şimdi, karanlık, küf kokulu mağara bir şekilde uğursuz ve tehdit edici gözüküyordu. Sparhawk küçüklüğünden beri hissetmediği bir şey hissetti. Birden karanlıktan korktu. Parıldayan küıcm ucundan gelen ışık çemberinin uzağmdaki gölgelerde bir şeyler pusuya yatmış gibiydi, acımasız, kötülük dolu, suratsız şeyler. Sinirlice omzunun üzerinden baktı. Çok gerilerde, ışığın ötesinde, bir şey hareket etmiş gibi geldi. Kısa, derin, koyu karanlıkta minik bir titremeden başka bir şey değildi. Ona doğru bakmaya çalıştığı zaman artık göremediğini ama başka bir tarafa baktığında orada olduğunu fark etti - belirsiz, şekilsiz ve görüşünün sınırında havada duruyordu. Onu isimlendiremediği bir korkuyla doldurdu. “Aptallık,” diye mırıldanıp önlerindeki ışığa ulaşma arzusuyla ilerledi.

Yüzeye çıktıklarında ikindi olmuştu, karanlık mağaradan sonra güneş çok parlak gözüktü. Sparhawk derin bir nefes alıp ceketinin içine uzandı.

“Daha değil, Sparhawk,” dedi Sephrenia. “Mağaranın tavanını çökertmek istiyoruz ama üzerimizdeki uçurumu başımıza geçirmek istemiyoruz. Atları bıraktığımız yere gidecek ve bu işi oradan yapacağız.”

“Bana büyüyü öğretmen gerekecek,” dedi, üçü mağara ağzının önündeki böğürtlen çalısı kaplı çöküntüyü geçerlerken.

“Hiçbir büyü yok. Mücevher ve yüzükler sende. Tek yapacağın emri vermek. Aşağı indiğimizde sana göstereceğim.”

Kayalık, dik yamaçlı vadiden otlarla dolu platoya inerek bir önceki akşamın kamp yerine gittiler. Çadırlara ulaştıklarında güneş neredeyse batmak üzereydi, atlan aldılar. Sparhawk ona yaklaşırken Faran kulaklarını geri yatırıp dişlerini gösterdi.

“Sorunun ne?” diye kötü huylu savaş atma sordu Sparhawk.

“Bhelliom’u hissediyor,” diye açıkladı Sephrenia. “Ondan hoşlanmıyor. Bir süre ondan uzak dur.” Biraz önce indikleri gediğe dikkatle baktı. “Burası yeteri kadar güvenli,” diye karar verdi. “Bhelliom’u çıkar ve iki elinle tut ki yüzükler ona değsin.”

“Mağaraya dönmem gerekiyor mu?”

“Hayır. Bhelliom yapmasını söylediğin şeyi bilecek. Şimdi, mağaranın içini hatırla - görünüşünü, hissini ve hatta kokusunu. Sonra tavanın çöküşünü hayal et. Kayalar aşağı yuvarlanacak, birbirine çarpıp zıplayacak ve birbirlerinin üzerine yığılacaklar. Çok fazla gürültü olacak. Büyük bir rüzgâr ve toz yığını mağaranın ağzından dışarı fırlayacak. Mağaranın tavanı yıkılırken mağaranın üzerindeki dağ sırtı çökecek ve büyük ihtimalle çığlar olacak. Bunların hiçbirinin dikkatini başka yöne çekmesine izin verme. Bu görüntüleri sıkıca kafanda tut.”

“Sıradan büyüden biraz daha karışık, değil mi?”

“Evet. Ama bu tam konuşarak yapılan bir büyü değil. Doğal bir büyü. Yoğunlaş, Sparhawk. Hayalini ne kadar ayrıntılı kurarsan, Bhelliom o kadar güçlü karşılık verecektir. Aklında tamamen oluşturduğunda, mücevhere yapmasını söyle.”

“Bunu Ghwerig’in lisanında söylemem gerekiyor mu?”

“Emin değilim. Önce Elene dilini dene. İşe yaramazsa, Troll dilini kullanacağız.”

Sparhawk mağaranın ağzını hatırladı, tam içerdeki ön odayı ve Ghwerig’in hazine odasına dönerek inen dehlizi. “O şelalenin üstünü de

yıkacak mıyım?” diye sordu.

“Bence yıkma. Akıntı bir yerden tekrar yüzeye çıkıyor olabilir. Önünü kapatırsan, birisi artık akmadığını fark edip araştırmaya başlayabilir. Hem, o mağaranın büyük bir özelliği var değil mi?”

“Evet, öyle.”

“İyisi mi onu kapatalım ve sonsuza kadar koruyalım.”

Sparhawk tavanın dev, paramparça eden bir gürültüyle çökmesini ve dalga dalga yayılan bir kaya tozu bulutunu hayal etti. “Ne diyorum,” diye sordu.

“Ona ‘Mavi Gül’ de. Ghwerig öyle diyordu. İsmi tanıyabilir.” “Mavi Gül” dedi emreden bir tonla Sparhawk, “mağarayı çökert.”

Safir gül birden aşırı karardı, içinin ta derinliklerinde kızgın kırmızı parlamalar belirdi.

“Seninle savaşıyor,” dedi Sephrenia. “Bu uyardığım şey. Mağara onun doğduğu yer, onu yok etmek istemiyor. Zorla onu.”

“Bunu yap, Mavi Gül!” diye bağırdı Sparhawk, ellerinin içindeki mücevhere iradesinin bütün gücüyle yüklenerek. Sonra inanılmaz bir güç akışı hissetti, safir ellerinin içinde hızlı hızlı atıyormuş gibiydi. Taşın gücünü bırakmasıyla aniden vahşi bir coşku hissetti. Bu saf bir tatminden çok öteydi; neredeyse fiziki bir coşkunun sınırındaydı.

Yerin derinliklerinden hafif, kasvetli bir gürleme geldi, toprak titredi. Sarsıntı yeraltı kayalarını katman katman parçalarken altlarındaki kayalar yerlerinden fırlamaya ve çatlamaya başladı. Dik yamaçlı vadinin yukarılarında, Ghwerig’in mağarasının ağzının üzerinde korkutucu bir şekilde duran kayalık dışarı doğru yuvarlanmaya başladı. Sonra tabanı altında dışarı doğru parçalanırken çalılarla dolu çukurluğa düştü. Çöken uçurumun sesi bu mesafeden bile çok yüksekti. Molozların arasından kocaman bir toz bulutu yükseldi ve sonra her zamanki dağları tarayan

rüzgârla beraber kuzeydoğuya doğru uzaklaştı. Ardından, daha önce mağarada olduğu gibi, bir şey Sparhawk'm görüş açısının kıyısında titreşti - karanlık ve kötü bir merakla dolu bir şey.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Sephrenia, bakışları dikkatliydi.

“Biraz tuhaf,” diye kabullendi adam. “Her nedense çok güçlü.”

“Bunu kafadan uzak tut. Onun yerine Aphrael'e yoğunlaş. Bu duygu geçene dek Bhelliom'u düşünme bile. Ortadan kaldır. Ona bakma.”

Sparhawk safiri tekrar ceketinin içine sokuşturdu.

Kurik dik yamaçlı vadinin yukarısında, Ghwerig'in mağarasının ağzındaki çukurluğu dolduran koca moloz yığınına doğru baktı. “Her şey bitmiş gibi gözüküyor,” dedi üzülerek.

“Öyle,” dedi Sephrenia. “Mağara şimdi emniyette. Artık kafamızı başka şeylere takalım baylar. Biraz önce yaptığımıza takılıp kalmayın yoksa onu tekrar düzeltmeye kalkabiliriz.”

Kurik koca omuzlarını gerip etrafa bakındı. “Ateş yakacağım,” dedi. Sparhawk, yemek gereçleri ve akşam yemeğine uygun “-bir şeyler aramak için torbaları alt üst ederken, o da ateş için odun toplamaya vadinin ağzına doğru gitti. Yemekten sonra, ateşin etrafında oturdular, ifadeleri sakindi.

“Nasıl bir şeydi, Sparhawk?” diye sordu Kurik. “Yani, Bhelliom'u kullanmak?” Sephrenia'ya bir göz attı. “Şimdi bunu konuşmanın bir sakıncası var mı?”

“Göreceğiz. Haydi, Sparhawk. Anlat ona.”

“Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu,” diye cevapladı iri şövalye. “Birden kendimi otuz metre boyunda ve dünyada yapamayacağım

hiçbir şey yokmuş gibi hissettim. Hatta etrafta bu iş için kullanacak başka bir şey aradığımı fark ettim - belki parçalayacak bir dağ.”

“Sparhawk, dur!” dedi sertçe Sephrenia. “Bhelliom düşüncelerini ayartmaya çalışıyor. Onu tekrar kullanmak için aklını çelmeye çalışıyor. Bunu her yapışında, seni daha çok etkisine alacak. Başka bir şey düşün.”

“Aphrael gibi mi?” dedi Kurik. “Yoksa o da mı tehlikeli?”

Sephrenia gülümsedi. “Ah, evet, çok tehlikeli. O ruhunu Bhelliom’dan daha çabuk ele geçirecektir.”

“Geç kalmış bir uyarı, Sephrenia. Sanırım ele geçirdi bile. Biliyorsun, onu özledim.”

“Özlemen gerekmiyor. O bizimle beraber.”

Adam etrafına bakındı. “Nerede?”

“Ruhen, Kurik.”

“Bu tam olarak aynı şey değil.”

“Haydi şimdi Bhelliom ile ilgili bir şey yapalım,” dedi düşüncelice. “Pençesi hayal ettiğimden çok daha kuvvetli.” Sephrenia ayağa kalkıp kişisel eşyalarının olduğu küçük torbaya doğru gitti. Torbayı alt üst ederek branda bir kese, büyük bir iğne ve bir çile kırmızı iplik çıkardı. Keseyi aldı ve üzerine koyu kırmızı, tuhaf, asimetrik bir şekil işlemeye başladı. Yüzü yakutumsu ateş ışığında dikkatliydi ve çalışırken dudakları durmadan oynuyordu.

“Uymuyor, küçük ana,” diye belirtti Sparhawk. “Bu yüz diğerinden farklı.”

“Öyle olması gerekiyor. Lütfen benimle konuşma, Sparhawk. Yoğunlaşmaya çalışıyorum.” Dikişine bir süre daha devam etti, sonra iğneyi elbisesinin koluna geçirdi ve keseyi ateşe doğru uzattı. Dikkatle Styricçe

konuştu, ateş sözleriyle uyumlu bir şekilde dans ederek alçalıp yükseldi. Sonra alevler sanki keseyi doldurmaya çalışıyorlarmış gibi birden dalga dalga yükseldi. Keseyi açık tutarak, “Şimdi, Sparhawk,” dedi. “Bhelliom’u buraya koy. Çok sert ol. Büyük ihtimalle tekrar seninle savaşmaya çalışacaktır.”

Sparhawk şaşırdı ama ceketinin içine uzanıp taşı alarak kesenin içine koymaya çalıştı. Tiz bir itiraz çığlığı kulaklarını dolduruyor-muş gibiydi, mücevher gerçekten elinde ısırtmaya başladı. O şeyi sert bir kayanın içine itmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Yapmaya çalıştığı olanaksız bir şeymiş gibi kafası çığlıklarla karıştı. Dişlerini sıktı daha sert itti. Safir gül neredeyse duyulabilir bir iniltiyle kayarcasma keseye girdi ve Sephrenia büzgü ipini sıkıca çekti. Uçlarını karmakarışık düğümledi, sonra iğnesini aldı ve kırmızı ipliği o düğümün içinden geçirdi. İpliği ısırarak, “İşte,” dedi, “bu işe yarayacak.”

“Ne yaptın?” diye sordu Kurik.

“Bir tür dua. Aphrael, Bhelliom’un gücünü azaltamaz ama bizi etkilememesi veya başkalarına ulaşamaması için sınırlayabilir. Mükemmel değil ama kısa zamanda yapabileceğimizin en iyisi. Daha sonra daha kalıcı bir şey yapacağız. Onu gözden uzaklaştır, Sparhawk. Zincir zırhı keseyle teninin arasında tutmaya çalış. Aphrael bir zamanlar Bhelliom’un çeliğin temasına dayanamadığını söylemişti.”

“Biraz fazla tedbirli olmuyor musun, Sephrenia?”

“Bilmiyorum, Sparhawk. Daha önce Bhelliom gibi bir şeyle uğraşmadım ama onun gücünü hayal etmeye bile başlayamıyorum.

Ama herhangi bir şeyi - hatta Elene Tanrısı veya Styricum’un Genç Tanrıları’m - yozlaştırabileceği kadarını biliyorum.”

“Aphrael hariç hepsi,” diye düzeltti Kurik.

Sephrenia başını olumsuzca salladı. “Aphrael bile, onu dipsiz uçurumdan bize getirirken Bhelliom tarafından ayartılıyordu.”

“O zaman niçin onu kendine almadı?”

“Sevgi. Tanrıçam hepimizi seviyor ve bu sevgi için isteyerek Bhelliom’dan vazgeçti. Bhelliom sevgiyi anlamayamaz. Sonunda ona karşı tek savunmamız bu olabilir.”

O gece Sparhawk’m uykusu rahatsızdı, battaniyesi içinde huzursuzca dönüp durdu. Kurik ateşinn kenarında nöbetteydi, böylece Sparhawk kâbuslarıyla boğuşmak için tek başına kaldı. Safir gülü önünde, havada asılı duruyormuş gibi görüyordu, koyu mavi parlaması baştan çıkancıydı. Parlamanın merkezinden dışarı bir ses yükseldi - varlığının tamamını çeken bir şarkı. Etrafında neredeyse omuzlarına dokunarak dolaşıp duran gölgeler vardı - kesinlikle birden fazla ama ondan azdı ya da Öyle gözüktü. Gölgeler çekici değildi. Çok büyük bir bozgundan doğan bir nefretle dolmuş gibiydiler. Panldayan Bhelliom’un ötesinde Ghasek’de parçaladığı Azash’m müstehcen garip çamur putu duruyordu, Bellina’nın ruhunu isteyen put. Putun yüzü en basit ama güçlü tutkuları ifade ederek iğrenç bir şekilde ezilip büzüldü. Bu tutkular şehvet, hırs, nefret ve onun sınırsız gücünün kesinliğinde doğmuş gözüken aşırı küçük görmeydi.

Sparhawk, rüyasında bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdu. Bhelliom onu kendine çekti; Azash çekti; iğrenç gölgeler bile kendilerine çektiler. Her birinin gücü reddedilemeyecek kadar çekiciydi, kafası ve bedeni, çatışan bu dev güçlerle neredeyse parçalanı-yormuş gibiydi.

Çığlık atmaya çalıştı. Ve sonra uyandı. Doğruldu, su gibi terlediğini fark etti. Bitkindi ama kâbuslarla dolu bir rüya aşırı yorgunluğuna çare değildi. Rüyasız bir kayıtsızlık umarak kararlıca gerisin geriye uzandı.

Ama tekrar başladılar. Uykusunda bir daha Bhelliom, Azash ve arkasında pusuya yatan iğrenç gölgelerle boğuştu.

“Sparhawk,” dedi kulağına minik, tanıdık bir ses, “seni korkutmalarına izin verme. Biliyorsun, sana zarar veremezler. Tek yapabilecekleri seni korkutmaya çalışmak.”

“Bunu niçin yapıyorlar?”

“Çünkü senden korkuyorlar.”

“Bu anlamsız, Aphrael. Ben sıradan bir adamım.”

Aphrael’in kahkahası küçük, gümüş bir çanın sesi gibiydi. “Bazen çok masum oluyorsun, baba. Sen bugüne dek yaşamış hiçbir adama benzemiyorsun. Oldukça özel bir neden yüzünden Tanrıların kendilerinden bile daha güçlüsün. Şimdi uyu. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim.”

Sparhawk, yanağında hafif bir öpücük hissetti, bir çift minik kol başını bir anaya özgü yumuşaklıkla bağrına basıyormuş gibiydi. Kâbusların berbat görüntüleri titreşti. Ve sonra kayboldular.

Kurik’in çadıra girip, sarsarak uyandırması saatler sonra olmalıydı. “Saat kaç?” diye silahtarına sordu Sparhawk.

“Yaklaşık gece yarısı. Pelerinini al. Dışarısı soğuk.”

Sparhawk kalktı, örme zırhını ve ceketini giydi, kılıç kemerini beline geçirdi. Ardından keseyi ceketin altına tıktı. Gezgin pelerinini kaptı. “İyi uykular,” dedi arkadaşına ve çadırdan çıktı.

Yıldızlar çok parlaktı, hilal şeklindeki ay doğudaki tepelerin sivri uçlu hatları üzerinden daha yeni yükselmişti. Sparhawk, karanlığa alıştırmak için gözünü kamp ateşinin korlarından ayırdı. Soğuk dağ havasında nefesinden hafifçe buhar yayarak ayakta durdu.

Rüyası hâlâ kafasını karıştırıyordu ama artık uzaklaşmaya başlamıştı. Tüm olanlardan hafızasında kalan tek şey, Aphrael’in dudaklarının yanağına hafif dokunuşunun yavaşça kaybolan hissiydi. Kâbuslarını sakladığı odanın kapısını sıkıca kapadı, başka şeyler düşündü.

Küçük Tanrıça ve onun zamanla oynama yeteneği olmadan, kıyıya ulaşmaları yaklaşık bir ‘hafta sürecekti. Oradan da Thalesia Boğazı’nm Deiran kıyısına geçirecek bir gemi bulmaları gerekecekti. Kral Wargun, şüphesiz şimdiye dek Elene krallıklarındaki tüm ulusları onların kaçışları yüzünden uyarmıştı. Yakalanmamak için çok dikkatli hareket etmeleri ama

her durumda Emsat'a gitmeleri gerekiyordu. Hem Talen'i almaları lazımdı, hem de ıssız sahillere gemilerin uğraması çok zordu.

Bu dağlarda yazın bile geceleri hava soğuktu. Pelerinini sıkıca omuzlarına örttü. Sıkıntılı, rahatsız bir ruh hali vardı. Günün olayları insanı uzun düşüncelere iten türdendi. Sparhavvk'ın dini inançları gerçekten o kadar derin değildi. Bağlılığı her zaman Ele-ne dininden daha çok Pandion Tarikatı'na olmuştu. Kilise Şövalyeleri daha çok, diğer soylu Elenelerin ve din adamlarının Tanrı'yı memnun etmek için gerekli olduğunu düşündükleri törenlerini yapmaları için güvenliği sağlarlardı. Sparhawk, nadiren Tanrıyla ilgilenirdi. Bununlar beraber, bugün oldukça derin ruhani olaylarla karşılaşmıştı. Pişmanlıkla kendi kendine, pragmatik kafalı bir adamın asla gerçekten bugün onun başına gelen türden dini deneyimlere hazır olmadığını kabul etti. Sonra, sanki eli neredeyse kendi iradesiyle hareket ediyormuşçasına ceketinin boyuna doğru gitti. Sparhawk kararlıca kılıcını çekip ucunu çimenliğe sapladı ve iki eliyle de sıkıcı kabzasından tuttu. Düşüncelerini din ve doğadışı olaylardan uzaklaştırdı.

Artık neredeyse sonuna gelmişlerdi. Kraliçesinin hayatta kalabilmesi için kristalin içinde kapalı kalmak zorunda kalacağı zaman haftalar ve aylar yerine artık günlerle sayılabilecekti. Sparhawk ve arkadaşları onu iyileştirebilecek tek şeyi bulmak için bütün Eosia kıtasını dolaşmışlardı; şimdi bu şey ceketinin içindeki branda kesede duruyordu. Bhelliom ondaydı ve hiçbir şey onu durduramazdı. Gerekirse koca orduları safir gülle yok edebilirdi. Bu düşünceyi sertçe kafasından uzaklaştırdı.

Yorgun yüzü karamsarlaşmaya başladı. Kraliçesi iyileştikten sonra, Martel, Piskopos Annias ve onlara ihanetlerinde yardımcı olanlara şöyle ya da böyle kalıcı bir şeyler yapacaktı. Kafasında cevap vermesi gereken insanların listesini yapmaya başladı. Bu gece saatlerini geçirmek için hoş bir yöntemdi; hem kafasını meşgul ediyor, hem de haylazlıktan uzak tutuyordu.

ALTI GÜN SONRA, akşamın alacakaranlığında, bir tepeyi çıkıp aşağıya Thalesia'nm başkentinin mum ve isli meşale ışıklı pencerelerine baktılar. “Siz burada bekleşeniz daha iyi olur,” dedi Ku-rik, Sephrenia ve

Sparhawk’a. “Wargun şimdiye kadar Eosia’daki tüm kentlere tariflerinizi yollamıştır. Ben şehre gidip Talen’i bulacağım. Bir gemiye binmek için nasıl bir yol bulabiliriz bakacağız.”

“Sen ne olacaksın?” diye sordu Sephrenia. “Biliyorsun, Wargun senin tarifini de yollamış olabilir.”

“Kral Wargun bir soylu,” diye homurdandı Kurik. “Soylular uşaklara çok az dikkat ederler.”

“Sen uşak değilsin,” diye itiraz etti Sparhawk.

“Ben öyle tanımlanıyorum Sparhawk ve Wargun beni öyle görüyor, bir şey görebilecek kadar ayık olduğunda. Bir yolcunun yolunu kesip giysilerini çalacağım. Bu, Emsat’a girmemi sağlayacaktır. Bana biraz para ver, birilerine rüşvet vermem gerekebilir.”

“Eleneler,” diye iç çekti Sephrenia, Kurik yavaş yavaş şehre ilerleyip, Sparhawk onu yoldan biraz geriye götürürken. “Nasıl oldu da bu ahlaksız insanlara bulaştım?”

Alacakaranlık yavaşça kayboldu; etraflarındaki uzun, reçineli köknar ağaçları birden insanı korkutacak gölgelere büründü. Sparhawk, Faran’ı, yük atını ve Sephrenia’nm küçük beyaz bineği Ch’iel’i bağladı. Sephrenia otursun diye yosunlu bir tümseğin üstüne pelerinini yaydı.

“Canını sıkan nedir, Sparhawk?” diye sordu Sephrenia.

“Yorgunluk, belki.” İlgisiz gözükmeye çalıştı. “Her zaman bir işi bitirdikten sonra bir tür hayal kırıklığı olur.”

“Ama dahası da var, değil mi?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Mağarada olana gerçekten hazır değildim. Her nedense hepsi çok ani ve kişiselmiş gibi gözüktü.”

Sephrenia onayladı. “Kırıcı olmak istemiyorum Sparhawk ama Elene dini kurumsallaştı ve bir kurumda sevmek çok zordur. Styricum Tanrıları’ran kendilerine bağlı olanlarla daha kişisel ilişkileri vardır.”

“Sanırım bir Elene olmayı tercih ederim. Bu daha kolay. Tanrılarla kişisel ilişkiler çok rahatsız edici.”

“Ama Aphrael’i sevmiyor musun - birazcık da olsa?”

“Şüphesiz seviyorum. Flüt’ken onunla beraber çok daha rahattım ama hâlâ onu seviyorum.” Yüzünü astı. “Beni dönmeye yönlendiriyorsun, küçük ana,” diye suçladı.

“Tam değil. Aphrael’in şimdilik istediği tek şey sevgin. Senden tapınmanı istemedi - henüz.”

“İşte beni düşündüren de o ‘henüz’. Ama şu an ve burası dini tartışma yeri değil, değil mi?”

O sırada yoldan at sesleri geldi ve gözükmeyen atlılar Sparhawk’la Sephrenia’dan uzak olmayan bir yerde atlarını dizginledi.

Sparhawk hızla ayağa kalktı, eli kılıcının kabzasına gidiyordu.

“Buralarda bir yerlerde olmalılar,” diye sert bir ses belirtti. “Biraz önce şehre giren onun adamıydı.”

“ikinizi bilmem,” dedi diğer ses, “ama kendi adıma onu bulmaya o kadar da hevesli değilim.”

“Biz üç kişiyiz,” diye hırçınca belirtti ilk ses.

“Bunun gerçekten bir şey fark ettireceğini mi sanıyorsun? O bir Kilise Şövalyesi. Büyük ihtimalle bir damla ter bile dökmeden üçümüzü de kesebilir. Hepimiz ölü olursak o parayı harcayamayız.”

“Bu konuda haklı,” diye onayladı üçüncü ses. “Sanırım şimdi- , lik en iyi fikir sadece yerini tespit etmek. Bir kere nerede olduğumr ve hangi yoldan gideceğini öğrendik mi, ona pusu kurabiliriz. Kilise Şövalyesi veya değil, sırtına yiyeceği bir ok onu uysallaştıra-caktır. Aramaya devam edelim. Kadın beyaz bir at sürüyor. Bu yerlerini tespit etmemizi kolaylaştıracak.”

Gözükmeyen atlılar uzaklaştı ve Sparhawk yarı çekilmiş kılıcını kınına geri soktu.

“Wargun’un adamları mıydı?” diye fısıldadı Sephrenia.

“Sanmam,” diye mırıldandı Sparhawk. “Wargun ne yapacağı belli olmayan biridir ama kiralık katil yollayacak bir tip değil. Bana bağırmak ve belki bir süre zindanına atmak ister. Oldürtecek kadar kızgın olduğunu sanmıyorum - en azından öyle olmadığını umarım.”

“O zaman başka birisi?”

“Büyük ihtimalle.” Sparhawk kaşlarını çattı. “Ama son zamanlarda Thalesia’da kimsenin canım sıktığımı hatırlamıyorum.”

“Annias’m kollan uzundur bir tanem,” diye hatırlattı Sephrenia.

“Olabilir, küçük ana. Kurik gelene dek oturalım ve kulaklarımızı açalım.”

Yaklaşık bir saat sonra Emsat’tan gelen ve tekerlek izleriyle dolu yoldan yaklaşan başka bir atın zahmetli yürüyüş sesini duydular. At tepenin üstünde durdu. “Sparhawk?” Kısık ses herkese tanıdık geldi.

Sparhawk hemen elini kılıcının kabzasına koydu, Sephrenia ile hızla bakıştılar.

“Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum, Sparhawk. Benim, Tel, bu yüzden heyecanlanma. Adamın Emsat’a gitmek istediğini söyledi. Stragen seni alıp getirmek için beni yolladı.”

“Buradayız,” diye cevapladı Sparhawk. “Bekle. Ortaya çıkıyoruz.” O ve Sephrenia, Ghwerig’in mağarasına yaptıkları yolculukta, Heid kentine dek eşlik eden açık san saçlı haydutla buluşmak için atlarını yola çıkardılar. “Bizi şehre sokabilecek misin?” diye sordu Sparhawk.

“Daha kolay bir şey yok.” Tel omuz silkti.

“Kapıdaki nöbetçileri nasıl geçeceğiz?”

“Atlarımızı sürerek. Kapı nöbetçileri Stragen için çalışır. Bu işleri çok daha kolay hale sokar. Gidiyor muyuz?”

Emsat bir kuzey şehriydi. Evlerin ziftli dik çatıları kışın yoğun karma göre yapılmıştı. Sokaklar dar ve eğri büğrüydü, ortalarda sadece birkaç kişi vardı. Yine de Sparhawk şehrin dışındaki katilleri hatırlayarak etrafa dikkatli bakıyordu.

“Stragen’e karşı dikkatli ol, Sparhawk,” diye uyardı Tel, sahile yakın yoksul semtte ilerlerken. “Bir kontun piç oğludur ve kökeni hakkında hassastır. Kendisine ‘Milord’ dedirtmekten hoşlanır. Bu aptalca ama iyi bir lider, bu yüzden onun istediği gibi oynuyoruz.” Çöp atılmış bir sokağı işaret etti. “Bu yoldan gideceğiz.”

“Talen nasıl?”

“Artık yatıştı ama buraya ilk geldiğinde sana cidden canı sıkılmıştı. Sana daha önce hiç duymadığım bazı isimler veriyordu.”

“Tahmin edebiliyorum.” Sparhawk hayduda sır vermeye karar verdi. Tel’i tanıyordu, ona güvenebileceğinden, en azından biraz da olsa emindi. “Sen gelmeden saklandığımız yerin yanından birileri geçti. Bizi arıyorlardı. Sizin adamlardan birileri olabilir mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Tel. “Tek başıma geldim.”

“Ben de öyle olduğunu düşündüm. Adamlar beni oklarla doldurmaktan bahsediyordu. Stragen bir şekilde bulaşmış olabilir mi?” “Lafı bile olmaz,

Sparhawk,” dedi Tel oldukça sertçe. “Sen ve arkadaşlarının hırsız sığınması var. Stragen asla bunu bozmaz. Bununla ilgili StragenTe konuşacağım. Bu gezgin okçuların saçının telinden uzak durmalarını sağlayacaktır.” Tüyler ürpertici bir küçük kahkahayla güldü. “Ama büyük ihtimalle seni tehdit etmelerinden çok kendi başlarına işe girmelerine bozulacak. Emsat’ta kimse Stragen’in izni olmadan ne bir boğaz kesebilir ne de bir kuruş çalabilir. Bu konuda çok hassastır.” Sarışın haydut onları sokağın sonundaki ahşap bir depoya görürdü. Arkasına geçip atlanndan indiler ve kapıda nöbet tutan bir çift iri yan katil tarafından içeri alındılar.

Deponun içi kötü görünümlü dişini yalanlıyordu. Bir saraydan sadece biraz daha az süslüydü. Koyu kırmızı perdeler, tahta peıy-cereleri örtüyordu. Gıcırtılı döşemelerde koyu mavi halılar vardi İşlemeli örtüler kaba kalas duvarları gizliyor; yarı döner cilalı tahta merdivenler, kıvrılarak ikinci kata çıkıyor ve kristal bir avize girişin üzerinde yumuşak, parlak bir ışık yayıyordu.

“Bana bir dakika izin verir misiniz?” dedi Tel. Yandaki bir odaya gitti ve biraz sonra krem rengi bir yelekle mavi bir tayt giymiş olarak çıktı. Yanında bir de uzun meç vardı.

“Şık,” diye gözlemledi Sparhavvk.

“Stragen’in aptalca fikirlerinden biri daha,” diye homurdandı Tel. “Ben elbise askısı değil bir işçiyim. Haydi yukarı çıkalım ve sizi Milord’a takdim edeyim.”

Yukarı kat aşağıdakinden çok daha şatafatlı döşenmişti. Zemin karmaşık parke bir döşemeyle, duvarlarsa aşırı cilalı lambrilerle kaplanmıştı. Geniş koridorlar evin arkasına doğru gidiyor, işlemeli şamdanlar ve avizeler, geniş holü altın rengi bir ışıkla dolduruyor-du. Salonda bir tür balo varmış gibiydi. Kayıtsız yetenekli müzisyenlerden oluşan bir dörtlü, bir kenarda enstrümanlannı testereyle kesiyormuş gibi ellerini ileri geri hareket ettiriyor, parlak şekilde giyinmiş hırsızlar ve fahişeler bir daire oluşturup en son dansın adım-lannı kıntarak atıyorlardı. Giysiler şık olmasına rağmen adamlar tıraşsız, kadınlar da dolaşık saçlı ve kirli yüzlüydü. Zıtlık tüm

manzaraya, kaba ve kulak tırmalayan gülmelerin artmasıyla birlikte neredeyse kâbusumsu bir kalite veriyordu.

Tüm odanın odağı beyaz renkli, sert ve kırmalı yuvarlak yakasının üzerinden dökülen özenle hazırlanmış lüle lüle saçlanyla zayıf bir adamdı. Beyaz satenler giymişti, odanın diğer ucunda oturuyordu; koltuk tam bir taht değildi - ama çok yakındı. İfadesi küçümseyiciydi ve onlara bakan çökük gözlerinde açık bir alay vardı.

Tel, merdivenlerin başında durdu, şık bir kırmızı uşak üniforması giymiş, elinde uzun bir asa tutan yaşlı bir yankesiciyle bir süre konuştu. Beyaz saçlı üçkâğıtçı dönüp asasını yere vurdu ve gürle-yen bir ‘sesle, “Milord,” dedi, “Marki Tel, Kilise Şövalyesi ve Elenia Kraliçesi’nin Şampiyonu Sör Sparhawk’i sunmak için izin ister.”

Zayıf adam ayağa kalktı ve sertçe ellerini çırptı. Müzisyenler kesme işini bıraktılar. “Önemli konuklarımız var, sevgili arkadaşlarım,” dedi dans edenlere. “Kutsal Kilise Anamızı ellerinde kudretle koruyan yenilmez Sor Sparhawk’a saygımızı gösterelim. Lütfen yaklaşın Sör Sparhawk, ki sizi karşılayıp selamlayabilelim.”

“Hoş bir konuşma,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Öyle olması gerekiyor,” diye huysuzca homurdanarak karşılık verdi Tel. “Büyük ihtimalle son bir saatini onu hazırlayarak geçirdi.” Açık sarı saçlı haydut onları, yanlarından geçerlerken eğilerek selam veren veya sarsakça reverans yapan dans eden güruhun arasından geçirdi.

Beyaz satenli adamın yanma geldiklerinde Tel eğilerek selam verdi. “Milord, Pandion Sör Sparhawk’i sunmaktan onur duyarım. Sör Sparhawk, Milord Strâgen.”

“Hırsız,” diye acı acı ekledi Stragen. Sonra şık bir şekilde eğilerek selamladı. “Fakir evime onur verdiniz, Aziz Şövalye,” dedi.

Sparhawk da eğilerek selamladı. “Asıl onur duyan benim, Milord.” Bu aleni züppelik atmosferine gülmemeye dikkat etti.

“Ve sonunda karşılaştık, Aziz Şövalye. Arkadaşınız Talen, yiğitliklerinizi övgü dolu bir biçimde anlattı.”

“Talen, bazen olayları abartma heveslidir, Milord.”

“Ve leydi.. ?”

“Sephrenia, benim gizler eğitmenim.”

“Sevgili kız kardeşim,” dedi kusursuz bir Styricçeyle Stragen, “sizi selamlamama izin verecek misiniz?”

Sephrenia, bu tuhaf adamın lisanını bu kadar iyi bilmesine şaşırmış olsa da hiç belli etmedi. Ellerini uzattı, Stragen avuç içlerini öptü. “Bu vahşi Elenelerin arasında, medeni bir insana rastlamak şaşırtıcı, Milord.”

Adam güldü. “Bizim lekesiz Styriclerimizin bile küçük önyargıları olduğunu keşfetmek eğlendirici, değil mi, Sparhawk?” Sarışın sahte aristokrat, salonda etrafına bakındı. “Ama bu büyük baloyu bölüyoruz. İş arkadaşlarım bu ufak tefek saçmalıktan çok zevk alıyorlar. İyisi mi biz çekilelim, böylece neşeleri kısıtlanmayabilir.” Şık suçlular güruhuna doğru çınlayan sesini hafifçe yükseltti. “Sevgili dostlarım, kusurumuza bakmayınız. Görüşmelerimiz için ayrılacağız. Bu gece eğlencenizi bir daha kesmeyeceğiz.” Durdu, sonra daha çok onu belirtircesine büyüleyici koyu saçlı bir kıza baktı. “Son baloyu takip eden görüşmemizi hatırlayacağınıza güveniyorum, Kontes,” dedi sertçe. “Vahşi iş güdülerinizin karşısında huşu duydum, bazı görüşmelerimizin finali dans pisti yerine özel bir ortamda devam etmeli. Bu çok eğlendirici - hatta eğiticiydi - ama bir şekilde dansı bozdu.”

“Bu sadece farklı bir dans biçimi, Stragen,” diye kaba, genizden gelen daha çok domuz çığlığı gibi bir sesle cevapladı kız.

“Ah, evet, Kontes ama bugünlerde dikey dans moda. Yatay dans moda çevrelerine henüz girmedi ve biz, modayı izlemek istiyoruz, değil mi?” Tel’e döndü. “Bu akşamki hizmetiniz hayret edecek ölçüde muhteşem ve iyiydi, Marki,” dedi sarışın adama. “Bunun karşılığını size eşit olarak

ödeyebileceğimden emin değilim.” Parfümlü mendilini burun deliğine doğru baygınca kaldırdı.

“Size hizmet edebilmiş olmam yeterli karşılıktır, Milord,” diye hafif bir eğilmeyle cevapladı Tel.

“Çok iyi, Tel,” diye onayladı Stragen. “Sana bir kontluk ihsan ettim.” Döndü ve SparhawkTa Sephrenia’yı balo salonundan çıkardı. Koridora çıktıklarında tavrı beklenmedik şekilde değişti. Sıkılmış kibar görünüşünü attı, gözleri sertleşip, uyanıklaştı. Bunlar çok tehlikeli bir adamın gözleriydi. “Küçük saçmalığımız seni şaşırttı mı, Sparhawk? Belki bizim de Cimmura’daki Platime’ın mahzeni veya Acie’deki Meland’ın tavan arası gibi yerlerde olacağımızı düşünüyordun?”

“Bu çok daha sıradan, Milord,” dedi dikkatle Sparhawk.

” ‘Milord’u bir kenara bırakabiliriz, Sparhawk. Bu - en azından biraz - özenti. Ama bunların, kişisel tuhaflığımı tatmin etmekten çok daha ciddi bir amacı var. Kibar takımının servet kazanma yolu sıradan insanlardan daha fazla, bu yüzden iş arkadaşlarımı zavallı fakirler yerine zengin ve aylak avlamak için eğitiyorum. Bu uzun vadede çok daha kârlı. Ama korkarım şu andaki grubun gidecek çok yolu var. Tel oldukça iyi gidiyor ama kontesten bir leydi yaratmaktan umudumu kestim. Onda bir fahişenin ruhu var ve sesi -” Ürperip titredi. “Neyse, adamlarımı çok daha ciddi işlere hazırlamak için düzmece unvanları varmış gibi ve birbirleriyle biraz daha medeni konuşmaya eğitiyorum. Şüphesiz hepimiz, hâlâ hırsız, fahişe ve katiliz ama daha üst sınıftan müşterilerle ilgileniyoruz.”

Geniş ve iyi aydınlatılmış bir odaya girip, Kurik ve Talen’i geniş bir divanda oturur buldular. “İyi bir yolculuk yaptınız mı, Lordum?” diye içinde hafif bir kırgınlık bulunan bir sesle sordu Talen. Çocuk düzgün bir yelek ve tayt giymişti. Sparhawk onunla tanıştığından beri ilk kez saçları taralıydı. Ayağa kalkıp zarif bir biçimde Sephrenia’ya doğru eğildi, “Küçük ana,” diye selamladı.

“Bizim inatçı oğlanı kurcaladığını görüyorum, Stragen” diye yorumladı Sephrenia.

“Ekselansları ilk geldiğinde birkaç pürüzlü yanı vardı, sevgili leydi,” dedi şık haydut. “Biraz cilalama hakkını kendimde gördüm.”

“Ekselansları mı?” diye sordu Sparhawk.

“Bazı kesin avantajlarım var, Sparhawk.” Stragen güldü. “Doğa - veya kör talih - bir unvan bahşederse, alıcının karakterini hesaba katmasının ve seçkinliğinin o adamla uyumunu hesaplamasının hiç yolu yoktur. Diğer taraftan ben, bu konunun içeriğinde olan insanın gerçek doğasını inceleyebilir ve o mertebeye uygun işi seçebilirim. Genç Talen’in olağanüstü bir genç olduğunu gördüm, böylece ona bir düklük bahşettim. Bana üç ay daha verin ve onu saraya sunayım.” Geniş, rahat bir koltuğa oturdu. “Lütfen, dostlar, oturacak bir yer bulun ve size daha fazla nasıl hizmet edebileceğimi söyleyebilirsiniz.”

Sparhawk, Sephrenia için bir koltuk çekip ev sahibinden uzak olmayan bir yere oturdu. “Şu anda gerçekten ihtiyacımız olan şey, komşu, bizi Deira’nm kuzey sahiline taşıyacak bir gemi.”

“İşte ben de sizinle bunu tartışmak istiyordum, Sparhawk. Buradaki bizim genç hırsızımız, esas hedefinizin Cimmura olduğunu ve kuzey krallıklarında sizi bekleyebilecek bazı tatsız şeyler olduğunu söylüyor. Bizim çakırkeyf hükümdarımız pek kara gün dostu değildir ve terk edilmeye çok fazla kızar. Anladığım kadarıyla, şu anda senden pek hoşnut değil. Batı Eosia’da her tür tatsız tarifler dolaşıp duruyor. Doğrudan Cardos’a ve oradan Cimmura’ya gitmek daha hızlı - ve emniyetli - olmaz mı?”

Sparhawk bunu düşündü. “Deira’da boş bir kumsala çıkıp dağlardan güneye gitmeyi düşünüyordum.”

“Yolculuk etmek için sıkıcı bir yol, Sparhawk ve kaçan bir adam için çok tehlikeli. Her kıyıda boş kumsallar vardır, Cardos yakınlarında da bir tane bulabileceğimizden eminim.”

“Biz mi?”

“Sanırım ben de geliyorum. Daha yeni tanıştık ama senden hoşlandım, Sparhawk. Hem, Platime’la bazı işler konuşmam gerekli.” Sonra ayağa kalktı. “Şafak vakti limanda bekleyen bir gemi olacak. Şimdi sizden ayrılıyorum. Yolculuğunuzdan sonra yorgun ve aç olduğunuza eminim. Hem bizim aşırı ateşli kontes balo salonunun zemininin tam ortasına dükkânını yeniden açmadan baloya dönsem iyi olur.” Sephrenia’ya eğildi. “Size iyi geceler dilerim, sevgili kardeşim,” dedi Styricçe. “İyi uykular.” Sparhawk’a başıyla hafifçe selam verip sessizce odayı terk etti.

Kurik ayağa kalkıp kapıya gitti ve dinledi. “Bu adamın aklının başında olduğunu sanmıyorum, Sparhawk,” dedi kısık bir sesle.

“Yok, o yeteri kadar akıllı,” diye yoruma katılmadı Talen. “Tuhaf fikirleri var ama bazıları işe yarayabilir.” Sparhawk’m yanma geldi. “Tamam, haydi görmeme izin ver.”

“Neyi görmene?”

“Bhelliom. Onu çalmaya yardım etmek için hayatımı bir kereden fazla tehlikeye attım ve sonra son anda beraber gitmeye davet edilmedim. Sanırım en azından ona bir kez bakmaya hakkım var.”

“Bu güvenli mi?” diye Sephrenia’ya sordu Sparhawk.

“Gerçekten bilmiyorum, Sparhawk. Yüzükler onu kontrol eder - en azından kısmen. Sadece kısa bir bakış, Talen. Çok tehlikeli.”

“Mücevher, mücevherdir.” Talen omuz silkti. “Hepsi tehlikeli. Bir adamın istediği, diğerinin büyük ihtimalle çalmaya çalışacağı ve böylece öldürmeye kadar gidecek bir şeydir. Her zaman altın isterim. Hepsi birbirinin aynıdır ve her yerde harcayabilirsin. Mücevherleri paraya çevirmek zordur ve insanlar zamanlarının çoğunu onu korumaya çalışmakla geçirir - bu da gerçekten zahmetlidir. Haydi onu görelim, Sparhawk,”

Sparhawk keseyi çıkarıp düğümü çözdü. Sonra keseyi sallayıp parlayan mavi gülü sağ elinin avcuna döktü. Bir kez daha kısa bir titreme görüşünün kenarını kararttı, ürperdi. Her nedense, gölgenin titremesi hemen kâbusunun

anısını geri getirdi, neredeyse bir hafta önce uykusunda onu sık sık ziyaret eden belirsiz tehdit edici şekillerin üzerinde dolaşan varlığını hissedebildi.

‘Tanrım!” diye bağırdı Talen. “Bu inanılmaz bir şey.” Mücevhere bakakaldı sonra ürperdi. “Onu kaldır, Sparhawk. Daha fazla bakmak istemiyorum.”

Sparhawk, Bhelliom’u tekrar kesesine koydu.

“Gerçekte kan kırmızısı olması gerekiyordu,” dedi huysuzca Talen. “Onun için ölen onca insanı bir düşün.” Sephrenia’ya baktı. “Flüt gerçekten bir Tanrıça mıydı?”

“Anladığım kadarıyla Kurik sana anlattı. Evet, Styricum’un Genç Tanrıları’ndan biriydi - ve biri.”

“Ondan hoşlanmıştım,” diye kabul etti Talen, “tabii ki benimle alay etmediği zamanlar. Ama o bir Tanrı - ya da Tanrıça - ise istediği yaşta olabilir, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“O zaman niçin bir çocuktu?”

“İnsanlar çocuklar karşı gerçekleri daha rahat söyler.”

“Buna daha önce hiç dikkat etmemiştim.”

“Aphrael senden çok daha fazla sevilebilir biri, Talen.” Kadın gülümsedi. “Belki de bu şekli seçmesinin arkasındaki gerçek neden de bu. Onun sevgiye ihtiyacı var - bütün Tanrıların da, hatta Azash’m bile. insanlar küçük kızları alıp öpmeye eğilimlidir. Aphrael öpülmekten hoşlanır.”

“Kimse beni o kadar öpmedi.”

“Zamanla olabilir, Talen; eğer davranışlarına dikkat edersen.”

İkinci Bölüm

THALESİA YARIMADASINDAKİ’HAVA diğer kuzey krallıkları gibi asla tam düzelmezdi ve ertesi sabah üst üste kocaman karanlık bulutlar Thalesia Boğazı’ndan Deiran Denizi’ne doğu akarken bir yandan da yağmur çiseliyordu.

Sparhawk’la birlikte ahşap pencereden yağmurun ıslattığı sokağa bakarken Stragen, “Yolculuk için muhteşem bir gün,” diye tatsız yorumda bir bulundu. “Yağmurdan nefret ederim. Rendor’da bir kariyer şansı bulup bulamayacağımı merak ediyorum.”

“Tavsiye etmem,” dedi Sparhawk, Jiroch’un güneşten kavrulmuş bir sokağını hatırlayarak.

“Atlarımız çoktan gemiye yüklendi,” dedi Stragen. “Sephrenia ve diğerleri hazır olur olmaz gidebiliriz.” Durdu. “Senin kırçıl at, her sabah böyle kıpır kıpır mıdır?” diye merakla sordu. “Adamlarım iskeleye giderken içlerinden üçünü ısırdığını söyledi.”

“Uyarmam gerekirdi. Faran, dünyadaki en iyi huylu at değildir.”

“Peki o zaman onu niçin tutuyorsun?”

“Çünkü bugüne dek sahip olduğum en güvenilir binek. Bunun için birkaç kaprisine katlanacağım. Hem ondan hoşlanıyorum.”

Stragen, Sparhawk’m zincir zırhına baktı. “Biliyorsun, bunu giymen gerekmiyor.”

“Alışkanlık.” Sparhawk omuz silkti. “Ve bir yığın dost canlısı olmayan insan şu anda beni arıyor.”

“Biliyorsun iğrenç kokuyor.”

“Buna alışırsın.”

“Bu sabah iyi gözükmüyorsun, Sparhawk. Ters bir şey mi var?”

“Uzun zamandır yoldayım ve gerçekten kabul etmeye hazır olmadığım bazı şeylerle karşılaştım. Onları kafamda sınıflandırmaya çalışıyorum.”

“Belki bir gün birbirimizi tanıdığımızda bana anlatabilirsin.” Stragen bir şey düşünüyormuş gibi gözüktü. “Aklıma gelmişken, Tel dün akşam seni arayan üç alçaktan bahsetti. Artık aramıyorlar.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu gerçekten bir çeşit iç sorundu. Seni aramaya gitmeden önce bana sormadıkları için temel kurallardan birini ihlal ettiler. Bu tip örnek oluşturan insanlara dayanamam. Korkarım, onlardan fazla bir şey öğrenemedik. Ama Thalesia dışından birinin emrine göre hareket ediyorlarmış - hâlâ nefes alabilen birinden sadece bu kadarını öğrenebildik. Niye gidip Sephrenia hazır mı diye bakmıyoruz?”

Yaklaşık on beş dakika sonra deponun arka kapısında şık bir at arabası bekliyordu. İçine bindiler ve sürücüsü dar aralıkta atları manevra yaptırarak sokağa çıktı.

Limana ulaştıklarında araba iskelede gürültüyle ilerleyerek normalde sahil ticaretinde kullanılan türden gibi gözüken bir geminin yanında durdu. Yarı sarılı yelkeni yamalıydı ve büyük küpeşte parmaklıklarında birkaç defa kırılıp tamir olduğuna dair izler vardı. Kenarları katranlanmış, pruvasında isim yoktu.

“Bir korsan gemisi, değil mi?” diye Stragen’e sordu Kurik, arabadan inerlerken.

“Evet, işin doğrusu öyle,” diye cevapladı Stragen. “Bu işte çalışan oldukça çok teknem var ama nasıl anladın?”

“Hız için inşa edilmiş, Milord. Yük kapasitesi çok dar, direklerin destekleri çok fazla yelken taşımak için inşa edildiğini söylüyor. Diğer gemileri yakalamak için tasarlanmış.”

“Ya da onlardan kaçmak için, Kurik. Korsanların hayatı gergindir. Dünyada korsanları sadece genel prensipler yüzünden asmaya hevesli insanlar var.” Stragen çisenti içindeki limanda etrafa bakındı. “Gemiye gidelim,” diye önerdi. “Burada yağmur altmda durup deniz yaşamının iyi yanlarını tartışmanın pek anlamı yok.”

Güverte iskelesinden yukarı çıktılar ve Stragen onları güvertenin altındaki kamaralarına götürdü. Gemiciler palamarları çözdü ve gemi yağmurlu limandan görkemli bir hızla çıktı. Burnu geçip açık denize çıktıklarında, mürettebat yelkenleri arttırdı ve tam olarak ne olduğu şüpheli tekne devrilecekmiş gibi yana yatıp Thalesia Boğa-zı’run Deira kıyısına doğru büyük bir hızla yol almaya başladı.

Sparhawk öğlene doğru güverteye çıktığında Stragen’i pruvanın yanındaki parmaklıklara yaslanmış, gri, yağmur lekeli denize sıkıntıyla bakar buldu. Kalın kahverengi bir pelerin giyiyor, şapkasının kenarından arkasına su damlıyordu.

“Yağmuru sevmediğini düşünmüştüm,” dedi Sparhavvk.

“Aşağıdaki kamara çok rutubetli,” diye cevapladı haydut. “Biraz havaya ihtiyacım vardı. Geldiğine sevindim, Sparhawk. Korsanlar pek hoş sohbet adamlar değil.”

Bir süre gemi donanımının ve tahtaların çatırdamasını, denize dökülen yağmurun melankolik fısıltısını dinlediler.

“Kurik, nasıl oluyor da gemiler hakkında bu kadar çok şey bilebiliyor?” diye sordu Stragen.

“Gençken bir süre denizlere açılmış.”

“Sanırım bu açıklıyor. Thalesia’da ne yaptığın hakkında konuşmak isteyeceğini sanmam, değil mi?”

“Pek sayılmaz. Anlarsın, Kilise meselesi.”

Stragen gülümsedi. “Oh, evet. Suskun Kutsal Kilise Anamız. Bazen onun sadece eğlence olsun diye sır sakladığını düşünürüm.”

“Biz bir şekilde onun ne yaptığını bildiğine inanarak, olduğu gibi kabul ederiz.”

“Senin öyle yapman gerekiyor, Sparhavvk, çünkü bir Kilise Şövalyesisin. Ben, böyle bir ant içmedim, bu yüzden kesin bir şüphecilikle bakmakta tamamen özgürüm. Gençken rahipliğe katılmayı düşünmüştüm.”

“Çok başarılı olabilirdin. Rahiplik ve ordu her zaman soyluların yetenekli genç oğullarıyla ilgilenirler.”

“Bundan çok hoşlandım.” Stragen gülümsedi. ” ‘Genç oğul’ kulağa ‘piç’ten daha hoş geliyor, değil mi? Ama bu benim için gerçekten önemli değil. Dünyadaki yolumu çizmek için mertebeye veya meşru olmaya ihtiyacım yok. Korkarım, Kilise ve ben çok iyi anlaşamazdık. Onun için gereken alçakgönüllülük bende yok, yıkanmamış koltuk altları pis pis kokan bir cemaat daha baştan yeminimden vazgeçmeme neden olacaktı.” Yeniden yağmurlu denize baktı, “işin aslına bakarsak, hayat bana fazla seçenek bırakmadı. Kilise’ye yetecek kadar mütevazı değilim, ordu için yeteri kadar itaatkâr değilim ve ticaret için gereken orta sınıfın düşünce yapısına sahip değilim. Ama, hükümetin yasal ya da değil her zaman iyi yöneticilere ihtiyacı olduğu için bir süre sarayda takıldım ama ikimizin de istediği bir mevki için bir dükün anlayışı kıt oğluyla karşı karşıya kaldım, kaba-laştı. Tabii ki onu düelloya davet ettim, o da randevumuzda zincir zırh giyip, geniş kılıçla boy gösterecek kadar salaktı. Üzerine alınma, Sparhawk ama zincir zırhın iyi sivriltilmiş bir meçe karşı iyi bir savunma olamayacak kadar çok minik delikleri var. Rakibim tartışmanın epey çok başlarında bunu keşfetti. Onu birkaç defa deldikten sonra işle ilgili bütün ilgisini kaybetti. Onu orada ölü bıraktım - tahmin edilebileceği gibi - ve kendimi

sessizce hükümet işlerinden azlettim. Şişlediğim ahmak, Kral Wargun’a uzaktan akraba çıktı ve bizim sarhoş hükümdarımızın espri anlayışı kıttır.”

“Bunu fark ettim.”

“Nasıl oldu da onunla ters düştün?”

Sparhawk omuz silkti. “Arcium’da süren savaşa katılmamı istedi ama benim Thalesia’da acil bir işim vardı. Aklımdayken savaş nasıl gidiyor? Biraz uzak kaldım.”

“Aldığımız bütün bilgiler söylenti. Bazıları Rendorlarm, diğerleri Wargun’un yok edildiğini; Rendorlarm yanabilen her şeyi yakarak kuzeye ilerlediğini söylüyor. Sanırım hangi söylentiye inanacağın dünya görüşüne bağlı.” Stragen sertçe teknenin kıçına baktı.

“Sorun mu var?” diye sordu Sparhawk.

“Şu gerideki gemi.” Stragen işaret etti. “Ticaret gemisine benziyor ama biraz fazla hızlı yol alıyor.”

“Başka bir korsan mı?”

“Onu tanımıyorum - inan bana, benim türüm bir işte olsaydı tanırdım.” Kıça göz attı, yüzü gerilmişti. Sonra rahatladı. “Yön değiştiriyor, şimdi.” Bir an güldü. “Biraz fazla şüpheci olduğum için özür dilerim Sparhawk, ama şüpheci olmayan korsanların sonu genelde bir iskele kenarında darağacı süslemektir. Nerede kalmıştık?”

Stragen biraz fazla soru soruyordu. Bu ilgisini başka yöne çevirmek için iyi bir zamandı. “Wargun’un sarayını terk edip nasıl kendine ait bir tane kurduğunu anlatmak üzereydin,” dedi Sparhawk.

“Bu biraz zaman aldı,” diye kabullendi Stragen, “ama oldukça alışılmamış bir şekildg suç hayatına uydum. Babam ve iki üvey kardeşimi öldürdüğüm günden beri, bir kez bile midem bulanmadı.”

Sparhawk buna biraz şaşırdı.

“Babamı öldürmek bir hata olabilir,” diye kabullendi Stragen. “Gerçekte kötü biri değildi, eğitimimi karşıladı ama anneme karşı davranışından alındım. Hasta yatan karısına eşlik etsin diye babamın malikânesine yerleştirilmiş ve tanınmış bir aileden gelen sevimli, genç bir kadındı. Her zamanki şeyler oldu ve sonuç benim. Saraydaki rezaletimden sonra, babam beni kendinden uzak tutmaya karar verdi, annemi ailesine yolladı. Çok geçmeden annem öldü. Sanırım baba katili olmamı haklı göstermek için kırık kalpli ölmesini iddia edebilirdim ama işin gerçeği boğazına takılan bir balık kılçığı yüzünden öldü. Neyse, babamın evine kısa bir ziyaret yaptım ve unvanı şu anda boş. İki üvey kardeşim de ona katılacak kadar salaktı, şimdi üçü de aynı mezarı paylaşıyor. Babamın kılıç derslerime harcadığı o kadar paraya pişman olduğunu hayal edebiliyorum. Ölürken yüz ifadesi bir şeye pişman olduğunu gösterir gibiydi.” Sarışın adam omuz silkti. “O zamanlar daha gençtim. Şimdi olsaydı belki farklı davranırdım. Akrabalarını köpek maması yapmanın kârlı bir tarafı yok, değil mi?”

“Bu kârı nasıl tanımladığını bağlı.”

Stragen sırıttı. “Neyse, sokağa düşer düşmez hemen yankesiciyle baron veya fahişeyle düşes arasında fazla fark olmadığını anladım. Bunu selefime açıklamaya çalıştım ama aptal beni dinlemedi. Bana kılıç çekti ve onu makamından indirdim. Sonra Emsat’taki hırsızları ve fahişeleri eğitmeye başladım. Onları hayali unvanlarla, çalıntı şık giysilerle ve asil bir görünüş vermek için ince bir tabaka iyi tavırla süslüyorum. Sonra aristokrasi içine salıyorum. İşler çok çok iyi ve eski sınıfıma binlerce hakaret edip onlan küçümseyebiliyorum.” Bir an ara verdi. “Bu hoşnutsuz yergi yetmedi mi, Sparhawk? Kibarlığının ve hoşgörünün neredeyse insanüstü olduğunu söylemeliyim. Zaten yağmur altında kalmaktan sıkıldım. Kamaramda bir düzine Arcian kırmızısı testisi var. İkimiz de biraz çakırkeyif olabilir ve uygar bir sohbete başlayabiliriz.”

Sparhawk aşağı doğru onu izlerken bu karmaşık adamı düşündü. Stragen’in sebepleri şüphesiz çok netti. Kırgınlığı ve önde gelen intikam açlığı anlaşılabilirdi. Normal olmayan kendine hiç acıma-masıydı.

Sparhawk, bu adamdan hoşlandığım fark etti. Tabii ki ona güvenmiyordu - bu aptallık olur - ama yine de hoşlandı.

Sparhawk’m, o akşam kamaralarında, Stragen’in hikâyesini kısaca anlatıp adamdan hoşlandığını itiraf etmesinden sonra, “Ben de,” diye onayladı Talen. “Ama bu, çok doğal. Stragen ve benim ortak bir çok şeyimiz var.”

“Gene o şeyi benim başıma atacak mısın?” diye sordu Kurik.

“Sana taş atmıyorum, baba. Böyle şeyler olur ve bu konuda Stragen’den çok daha az hassasım.” Sonra sırıttı. “Ama ben Em-sat’ta iken benzer geçmişimizin bazı avantajlarını kullanabildim. Sanırım benden hoşlandı ve çok ilginç teklifler yaptı. Gelip onunla çalışmamı istiyor.”

“Önünde çok şey vaat eden bir gelecek var Talen,” dedi acı acı Kurik. “Platime veya Stragen’in konumu sana miras kalacak - tabii ki daha önceden yakalanıp aşılmadığını varsayarsak.”

“Ben daha büyük düşünmeye başladım,” dedi görkemlice Talen. “Stragen’le Emsat’tayken bu konu hakkında konuştuk. Artık hırsızlar meclisi bir hükümet olmaya çok yaklaştı. Gereken tek şey bir lider - bir kral belki veya hatta bir imparator. Hırsızlar İmparatoru’nun babası olmaktan gurur duymaz mısın, Kurik?”

“Pek değil.”

“Sen ne dersin, Sparhawk?” diye sordu çocuk, gözlerinden şeytanlık okunuyordu. “Politikaya atılabilir miyim?”

“Bence yapabileceğin çok daha uygun bir şey bulabiliriz, Talen.”

“Belki ama o kadar kârlı - veya o kadar eğlenceli olacak mı?”

BİR HAFTA SONRA Cardos’un bir fersah kadar kuzeyinde Ele-nia kıyılarına ulaştılar, öğlene doğru denizden uzak olan kısmı koyu köknar ağaçlarıyla çevrilmiş ıssız bir kumsala çıktılar.

Faran ve Kurik'in iğdiş atını eyerlerlerken Kurik, Sparhawk'a "Cargos yolundan mı?" diye sordu.

"Ben bir öneri yapabilir miyim?" diye sordu Stragen.

"Tabii ki."

"Kral Wargun sarhoş olduğunda aptalcasına hüzünlü bir adamdır - ki çoğu zaman öyledir. Senin ayrılışın belki onu her akşam birasının içine ağlatıyordun Thalesia ve Deira'da yakalanman için oldukça büyük bir ödül koydu. Aynı ödülü burada da koymuştur. Seni Elenia'da tanırlar ve Cimmura buradan yaklaşık yetmiş fersah - sıkı bir yolculukla en azından bir hafta. Bu şartlar altında o kadar zamanı gerçekten kalabalık bir yolda geçirmek ister misin? Özellikle durum böyleyken biri, seni Wargun'a teslim edeceğine, oklarla delik deşik etmeyi tercih eder, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Önerebileceğin başka bir yol var mı?"

"İşin doğrusu evet, var. Platime bir keresinde bana farklı bir yol gösterdi ama bu yolumuzu bir gün kadar uzatır. Biraz bozuk ama çok az insan kullanır."

Sparhawk, sarışın zayıf adama oldukça şüpheli bir biçimde baktı. "Sana güvenebilir miyim, Stragen?" diye açık açık sordu.

Stragen boyun eğercesine başım eğdi. "Talen, ona hırsız sığınmasının ne olduğunu hiç açıklamadın mı?"

"Denedim ama Sparhawk bazen ahlaki kavramları anlamakta zorlanıyor. Bu şöyle bir şey, Sparhawk. Stragen, onun koruması altındayken bize bir şey olmasına izin verirse, Platime'a hesap vermek zorunda kalacaktır."

"Doğrusu yanınızda gelmemin nedeni de bu. Sizinle olduğum sürece, korumam altında oluyorsunuz. Senden hoşlanıyorum Sparhawk ve kazayla asılırsam Tanrıyla aracılık etmesi için bir Kilise Şövalyesi'nin yanımda olmasının sakıncası olmaz." Alaycı ifadesi tekrar geri geldi. "Sadece bu

değil, sizlere dikkat etmem belki iğrenç günahlarımın bazılarının kefaretini ödememi sağlayabilir."

"Gerçekten o kadar çok günahınız var mı, Stragen?" diye nazikçe sordu Sephrenia.

"Hatırlayabildiğimden daha çok, sevgili kız kardeşim," diye Styricçe cevapladı Stragen, "çoğu huzurunda tanımlanamayacak kadar iğrenç."

Sparhawk Talen'e baktı, çocuk ciddice başıyla onayladı. "Özür dilerim, Stragen," dedi Sparhawk. "Seni yanlış değerlendirmişim."

"Kesinlikle sorun yok, eski toprak." Stragen sırıttı. "Ve kesinlikle anlaşılır. Öyle günler olur ki bazen ben bile kendime güvenmem."

"Cimmura'ya giden diğer yol nerede?"

Stragen etrafına bakındı. "Biliyor musunuz, işin doğrusu tam bu kumsalın ilerisinde başlıyor. Ne tesadüf değil mi?"

"Geldiğimiz senin gemindi değil mi?"

"Ben ortağıyım, evet."

"Ve bu kumsalın bizi bırakmaları için iyi bir yer olacağını kaptana sen önerdin, değil mi?"

"Böyle bir konuşmayı hatırlıyor gibiyim, evet."

"Muhteşem bir tesadüf, evet," dedi alaycı bir biçimde.

Stragen denize bakarak durdu. "Tuhaf," dedi geçen gemiyi göstererek. "Boğazda gördüğümüz ticaret gemisi. Bomboş gidiyor olmalı, yoksa bu kadar çabuk gelemezdi." Omuz silkti. "Şey, tamam. Haydi, Cimmura'ya gidiyor muyuz?"

Takip ettikleri 'alternatif yol' Cimmura nehrinden sulanan çiftliklerin oluşturduğu geniş bir bölgeyle sahil arasında uzanan dağlar silsilesinden

kıvrılarak geçen bir orman patikasından biraz daha büyüktü. Patika dağlardan inerken, tarlaların içinden yavaş yavaş, kıvrıla kıvnla uzanan bir dizi suya batmış köy yolunda fark edilmeden karışıp kayboldu.

Bir sabah erken saatlerde, çiftlik arazilerinin ortalarında bir yerdeyken, kirli görünüşlü bir adam arka dizleri şişmiş bir katırın sırtında dikkatle kamplarına yaklaştı. Bir ok atımı mesafeden, “Stragen isimli biriyle konuşmam gerekiyor,” diye seslendi.

“İlerle,” diye seslendi Stragen.

Adam katırdan inmeye tenezzül etmedi. “Platime’dan geliyorum,” diye kendini Thalesialıya tanıttı. “Sizi uyarmamı söyledi. Cardos’dan Cimmura’ya giden yolda sizi arayan adamlar var.”

“Nerede?”

“Bizle karşılaştıktan sonra kendilerini tanıtamadılar. Artık hiçbir şey aramıyorlar zaten.”

“Ya.”

“Onların yolunu kesmeden önce sorular soruyorlardı. Sen ve yol arkadaşlannı bir grup köylüye tanımlıyorlardı. Size havadan sudan konuşmak için yetişmek istediklerini sanmıyorum, Milord.”

“Elenialı mıydılar?” diye dikkatle sordu Stragen.

“Birkaç tanesi. Diğerleri Thalesialı denizcilere benziyordu. Birisi sen ve arkadaşlarının peşinde, Stragen. Sanırım sizi öldürmeye niyetliydiler. Ben olsam elimden geldiğince çabuk, Cimmura’ya Platime’m mahzenine giderdim.”

“Teşekkür ederim, dostum,” dedi Stragen.

Haydut omuz silkti. “Bana bunun için para ödüyorlar. Teşekkür kesemi şişirmez.” Katırını çevirdi ve gitti.

“Dönüp o gemiyi batırmam gerektiğini biliyordum,” diye belirtti Stragen. “Yumuşuyor olmalıyım. Yola çıkıp ilerlesek iyi olur, Sparhawk. Burada korkunç bir biçimde korunmasızız.”

Üç gün sonra Cimmura’ya ulaştılar ve aşağıya, vadinin kuzey kenarında duman ve sisler içindeki şehre bakmak için durdular.

“Açıkça çekiciliği olmayan bir şehir, Sparhawk,” dedi eleştirircesine Stragen.

“Fazla bir özelliği yok,” diye hakkını verdi Sparhawk, “ama ona memleketimiz demekten hoşlanırız.”

“Sizden burada ayrılacağım,” dedi Stragen. “Sizin meşgul olacağınız şeyleriniz var. Benim de. Hepimizin daha önce tanıştığımızı unutmasını önerebilir miyim? Siz politikayla ben de çalmayla uğraşıyorum. Hangi işin daha dürüst olduğu kararını Tanrı’ya bırakıyorum. İyi şanslar Sparhawk, gözlerini açık tut.” Eyerinin üstünden hafifçe Sephrenia’ya eğilerek selam verdi, atını döndürerek aşağıdaki kirli şehre doğru sürdü.

“Neredeyse bu adamdan hoşlanmaya başlayacaktım,” dedi Sephrenia. “Şimdi nereye, Sparhawk?”

“Genel toplantı binasına,” diye iri Pandion karar verdi, “çok uzun süredir uzağız, saraya gitmeden işlerin ne durumda olduğunu bilmek isterim.” Öğle güneşi altında Cimmura’nın üzerinde her yana yayılan, gözleri yorup sulandıran pusa gözlerini kısarak baktı. “Şehri kontrol edenin kim olduğunu anlayana dek gözden uzak duralım.”

Ağaçların içinden ilerleyip Cimmura’yı kuzeyinden dolaştılar. Kurik bir noktada iğdiş atından inip etrafa bir göz atmak için gizlice çalıların kenarına gitti. Döndüğünde ifadesi ciddiydi. “Surlara kilise askerleri yerleştirilmiş,” diye bilgi verdi.

Sparhawk küfretti. “Emin misin?”

“Oradaki adamlar kırmızı giyiyor.”

“Neyse, gidelim. Genel toplantı binasına girmemiz gerekiyor.”

Bir düzine kadar işçi görüntülü adam hâlâ Pandion Şövalyeleri’nin kalesinin dışına kaldırım taşı döşüyordu.

“Neredeyse bir yıldır bunu yapıyorlar,” diye mırıldandı Kurik, “ve hâlâ bitiremediler. Karanlığa kadar bekliyor muyuz?

“Bunun işe yarayacağını sanmam. Hâlâ bekliyor olacaklar, Cimmura’ya döndüğümüzü herkesin bilmesini istemem.”

“Sephrenia,” dedi Talen, “şehir duvarlarının tam içinde kapının yanından çıkan bir duman sütunu yapabilir misin?”

“Evet,” diye cevapladı.

“İyi. O zaman bu tuğlacıları uzaklaştıracağız.” Çocuk çabucak planını açıkladı.

“Bu gerçekten kötü değil, Sparhawk,” dedi Kurik oldukça gururlu bir şekilde. “Ne diyorsun?”

“Denemeye değer. Haydi yapalım, bakalım ne olacak.”

Sephrenia’nın Kurik için yarattığı kırmızı üniforma o kadar sahici gözükmedi ama eklediği kir ve is lekeleri uyuşmazlıkların çoğunu örttü. Önemli olan şeyler onu subay olarak gösteren altın işlemeli apoletlerdi. İri yan silahtar atını çalılann arasından şehir kapısına yakın bir noktaya sürdü.

Sonra Sephrenia Styricçe mırıldanırken parmaklarıyla hareketler yapmaya başladı.

Duvarların içinden yükselen duman sütunu çok inandırıcıydı: kalın, yağlı siyah ve korkunç bir yoğunluktaydı.

Eyerinden aşağı kayan Talen, “Atımı tut,” dedi Sparhawk’a. Çalıların kenarına koştu ve, “Yangın!” diye ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atmaya başladı.

Sözde işçiler bir an salakça ona bakakaldılar, sonra şehre dikkatle bakmak için döndüler.

Talen geri döndüğünde, “Her zaman ‘yangm’ diye bağırman gerekir,” dedi. “Bu insanların doğru yönde düşünmesini sağlar.”

Sonra Kurik genel toplantı binasının kapısının dışındaki casuslara doğru dörtnala geldi. “Hey, siz,” diye bağırdı, Keçi Sokağı’n-da bir ev yanıyor. Oraya gidin ve bütün şehir yanmadan yangını söndürmeye yardım edin.”

“Ama Sör,” diye itiraz etti işçilerden biri, “bize burada kalmamız ve Pandionlara göz kulak olmamız emredildi.”

“Şehir duvarları içinde değerli olan bir şeyin var mı?” diye sert ve kabaca sordu. “Yangın kontrolden çıkarsa, burada durabilir ve ona göz kulak olabilirsin. Şimdi kımıldayın, hepiniz! Şu kaleye gidip Pandionları yardım etmeye ikna edebilecek miyim, bakalım.”

İşçiler ona baktılar, sonra aletlerini bırakıp Kurik genel toplantı binasının açılır kapanır köprüsüne doğru atını sürerken hayali büyük yangına doğru koştular.

“Kurnazca,” diye Talen’e iltifat etti Sparhawk.

“Hırsızlar her zaman bunu yaparlar.” Çocuk omuz silkti. “Ama bizim gerçek yangın kullanmamız gerekir. İnsanlar önce yangına aptal aptal bakmak için dışarı koşarlar. Bu evlerinin içindeki değerli şeylere bakmak için muhteşem bir olanak sağlar.” Şehir kapısına doğru baktı. “Dostlarımız gözden kaybolmuş gibi gözüküyorlar. Niye onlar geri gelmeden gitmiyoruz?”

Açılır kapanır köprüye geldiklerinde iki siyah zırhlı Pandion Şövalyesi onlan karşılamak için atlarını dışan sürdü. “Şehirde yangın mı var, Sparhawk?” diye endişeyle sordu biri.

“Aslında yok. Sephrenia kilise askerlerini eğlendiriyor.”

Diğer şövalye Sephrenia’ya sırıttı. Sonra ciddileşti. “Sen kim oluyorsun da Tanrı’nm Askerlerinin evine girmek için rica ediyorsun?” diye törene başladı.

“Buna zamanımız yok, biraderim,” dedi Sparhawk. “Bir daha ki sefere iki kez yaparız. Şu anda komuta kimde?”

“Lord Vanion.”

Bu şaşırtıcıydı. Eğitmen Vanion, Sparhawk ondan en son haber aldığında Arcium’daki sefere katılmış durumdaydı. “Onu nerede bulabileceğim konusunda bir fikrin var mı?”

“Kulesinde, Sparhawk,” dedi ikinci şövalye.

Sparhawk homurdandı. “Burada şu anda kaç şövalye var?”

“Yaklaşık yüz.”

“İyi. Onlara ihtiyacım olabilir.” Sparhawk topuklarıyla Faran’ı dürttü. İri kırçıl şaşkınca sahibine bakmak için kafasını çevirdi. “Meşgulüz, Faran,” diye atına açıkladı Sparhawk. “Töreni başka bir zaman yapacağız.”

Açılır kapanır köprüyü geçerken Faran’m onaylamayan bir ifadesi vardı.

“Sör Sparhawk!” diye çınlayan bir ses ahır kapısından geldi. Bu sağlam yapılı, kemikli, yüzü bir sırıtışla ikiye bölünmüş genç bir adam olan çömez Berit’ti.

“Biraz daha güçlü bağır, Berit,” dedi azarlayarak Kurik. “Belki seni Chyrellos’dan duyabilirler.”

“Özür dilerim, Kurik,” dedi mahcup bir şekilde Berit.

“Diğer çömezleri atlarımıza bakmaları için çağır ve bizimle gel,” dedi genç adama Sparhawk. “Yapmamız gereken şeyler var ve Vanion’la konuşacağız.”

“Peki, Sör Sparhawk.” Berit gerisin geri ahıra koştu.

“Çok cici bir çocuk.” Sephrenia gülümsedi.

“İşe yarayabilir,” dedi isteksizce Kurik.

Genel toplantı binasının içine açılan kemerli kapıdan girerlerken kukuletalı bir Pandion “Sparhmok?” dedi, şaşkın bir şekilde. Şövalye kukuletasını geri itti. Bu Dabour’da sığır tüccarı rolü yapan, Sör Perraine idi. Perraine hafif bir aksanla konuşurdu.

“Cimmura’da ne işin var?” diye sordu Sparhawk şövalyenin elini sıkarken. “Hepimiz Dabour’da kök saldığını düşünüyorduk.”

Perraine’in şaşkınlığı geçmiş gibi gözüktü. “Şey,” diye başladı, “Arasham öldükten sonra, Dabour’da kalmam için bir neden kalmadı. Sen ne yapıyorsun? Kral Wargun’un bütün batı Eosia’da seni kovaladığını duyduk.”

“Kovalamak, yakalamak değildir Perraine.” Sparhawk sırıttı. “Daha sonra konuşabiliriz. Şu anda ben ve arkadaşlarımın Vani-on’la konuşmamız gerekiyor.”

“Elbette.” Perraine hafifçe Sephrenia’ya doğru eğilerek selam verdi ve dışarı avluya doğru yürüdü.

Vanion’m çalışma odasının olduğu güney kulesinin merdivenlerinden yukarı çıktılar. Pandion Tarikatı’nın Eğitmeni beyaz bir Styric cüppesi giyiyordu ve yüzü Sparhawk onu son gördüğünden beri geçen kısa sürede daha da yaşlanmıştı. Diğerleri de oradaydı, Ulath, Tynian, Bevier ve Kalten. Orada bulunmaları odayı küçülmüş gibi gösteriyordu. Bunlar fizikleri yanında ünleriyle çok büyük adamlardı. Oda bir şekilde koca omuzlarla dolmuş gibi gözüküyordu. Kilise Şövalyeleri arasında âdet olduğu üzere hepsi örme zırhlarının üzerine keşiş cüppeleri giymişti.

“En nihayet!” diye patladı Kalten. “Sparhawk, niye bize nasıl olduğunu bildirmedin?”

“Troll ülkesinde haberci bulmak biraz zor, Kalten.”

“Şansınız var mıydı?” diye merakla sordu Ulath. Ulath dev gibi, örgülü sarı saçlı bir Thalesialıydı. Blıelliom’un onun için özel bir anlamı vardı.

Sparhawk çabucak Sephrenia’ya baktı, sessizce izin istiyordu.

“Tamam,” dedi Sephrenia, “ama sadece bir dakika.”

Sparhawk ceketinin içine uzanıp Bhelliom’u taşıdığı branda keseyi çıkardı. Büzgü iplerini çözdü, dünyadaki en kıymetli nesneyi dışarı çıkarıp Vanion’m yazı yazmak için kullandığı masanın üzerine koydu. Bunu yaparken gene belli belirsiz karanlık silik bir titreşim geldi. Kâbuslarının Thalesia dağlarında gözünün önüne getirdiği karanlıkların av köpeği hâlâ onu takip ediyordu. Sanki

Bhelliom’u her ortaya çıkarışında büyüklüğü ve kara kara düşündüren tehdidi bir şekilde artıyormuş, gölge şimdi daha büyük ve karanlıkmış gibiydi.

“Yaprakların derinliklerine bakmayın beyler,” diye uyardı kadın. “Uzun süre bakarsanız Bhelliom ruhunuzu ele geçirebilir.”

“Tanrım,” diye soludu Kalten. “Şuna bak!”

Safir gülün parlayan her bir yaprağı o kadar mükemmeldi ki, insan neredeyse ona yapışık çiğ tanesini görebilirdi. Mücevherin derinliklerinden gelen mavi ışıktan sanki çok güçlü bir bakma ve mükemmelliğini izleme emri yayılıyordu.

“Aman Tanrım, diye coşkuluca dua etti Bevier, “bizi bu taşın baştan çıkarıcılığma karşı koru.” Bevier bir Arcian ve Cyrinic Şö-valyesiydi. Sparhawk bazen onun haddinden fazla dindar olduğunu düşünüyordu. Bununla beraber, bu o anlardan biri değildi. Şu ana kadar hissettiklerinin yarısı bile doğruysa, Sparhawk, Beviefin Bhelliom’dan korkusunun yerinde olduğunu biliyordu.

Ulath, dev Thalesialı, Troll dilinde mırıldanıyordu. “Öldürme, Bhelliom Mavi Gül. Kilise Şövalyeleri Bhelliom’a düşman değil. Kilise Şövalyeleri Bhelliom’u Azash’tan korur. Yanlış olanı düzeltmeye yardım et, Mavi Gül. Ben Thalesialı Ulath. Bhelliom’un öfkesi varsa, öfkeyi Ulath’a gönder.”

Sparhawk doğruldu. “Hayır,” dedi sertçe korkunç Troll dilinde. “Ben Elenialı Sparhawk. Cüce Troll Ghwerig’i öldüren benim. Bhelliom Mavi Gül’ü buraya kraliçemi iyileştirmeye getiren benim. Bhelliom Mavi Gül bunu yaparsa ve hâlâ öfkesi varsa, öfkeyi Elenialı Sparhawk’a gönder, Thalesialı Ulath’a değil.”

“Seni aptal!” diye Ulath patladı. “Bu şeyin sana ne yapabileceği konusunda hiçbir fikrin var mı?”

“Sana da aynı şeyleri yapmayacak mı?”

“Baylar, lütfen,” dedi bıkkınca Sephrenia. “Bu saçmalığı bir an önce durdurun.” Masanın üzerinde parıldayan güle baktı. Troll dilinde bile konuşmaya tenezzül etmeden, “Beni dinle, Bhelliom Mavi Gül,” dedi sertçe. “Yüzükler Elenialı Sparkawk’ta. Bhelliom onun otoritesini kabul edip, itaat etmeli.”

Mücevher bir an kararıp ardından koyu mavi renk geri döndü.

“İyi,” dedi Sephrenia. “Yapılması gereken için Bhelliom Mavi Gül’e yol göstereceğim, Elenialı Sparhawk ona emredecek. Mavi Gül itaat etmeli.”

Mücevher titreşti ve sonra ışık eski haline geldi.

“Şimdi onu gözden uzaklaştır, Sparhawk.”

Sparhawk gülü kesenin içine koyup ceketinin altına yerleştirdi.

Bevier etrafına bakmarak, “Flüt nerede?” diye sordu.

“Bu, genç dostum, çok, çok uzun bir hikâye,” dedi Sparhawk.

“Ölmedi değil mi?” diye şok olmuş bir tonla sordu Tynian.

“Hayır,” dedi Sparhawk. “Bu imkânsız. Flüt ölümsüz.”

“Hiçbir insan ölümsüz değildir, Sparhawk” diye şok olmuş bir sesle itiraz etti Bevier.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Sparhawk. “Flüt insan değil. O Styric Çocuk-Tanrıça Aphrael.”

“Sapkınlık!” diye soludu Bevier.

“Ghwerig’in mağarasında olsaydınız böyle düşünmezdiniz, Sör Bevier,” dedi Kurik. “Onu dipsiz bir uçurumdan yukarı yükselirken kendi gözlerimle gördüm.”

“Belki bir büyüdür?” Ama artık Bevier kendinden o kadar emin gözükmüyordu.

“Hayır, Bevier,” dedi Sephrenia. “Mağarada yaptığını hiçbir büyü beceremezdi. O Aphrael’di - ve hâlâ Aphrael.”

“Burada ilahiyat tartışmasına girmeden önce bazı bilgilere ihtiyacım var,” dedi Sparhawk. “Nasıl oldu da hepiniz Wargun’dan kaçabildiniz ve şehirde ne oluyor?”

“Wargun sorun değildi,” dedi Vanion. “Güneye inerken Cimmura’dan geçtik ve işler Acie’de planladığımız gibi gitti. Lycheas’ı zindana atıp idareyi Lenda Kontu’na verdik; ordu ve Cimmura’daki kilise askerlerini bizimle güneye gelmeye ikna ettik.”

“Bunu nasıl başardınız?” diye biraz şaşkınca sordu Sparhawk.

“Vanion’m çok etkileyici bir ikna yeteneği var.” Kalten sırıttı. “Generallerin çoğu Annias’a sadıktı ama itiraz etmeye kalktıklarında Vanion, Lenda Kontu’nun Acie’de bahsettiği Kilise kanununu yürürlüğe koyup ordunun komutasını aldı. Avluda onları uygun adım yürütene dek generaller itiraz ettiler. Ulath birkaç tanesinin kafasını kesince kalanların çoğu taraf değiştirmeye karar verdi.”

“Ah, Vanion,” dedi Sephrenia, içten bir hayal kırıklığıyla.

“Biraz zamana sıkışmıştım, küçük ana,” diye özür diledi adam. “Wargun harekete geçmek için acele ediyordu. Bütün Elenia subaylarının hepsini toplu olarak kesmek istedi ama bunu yapmaması için onu ikna ettim. Neyse, sınırda Pelosia Kralı Soros’a katılıp Arcium’a doğru ilerledik. Rendorlar geldiğimizi görünce gerisin geri dönerek kaçtılar. VVargun onların izini sürmeye niyetli ama bu sadece kendini eğlendirmek için. Diğer eğitmenler ve ben onu, yeni patrik seçiminde Chyrellos’ta bulunmamızın çok gerekli olduğuna ikna etmeyi başardık, böylece her birimizin yüz şövalye almasına izin verdi.”

“Çok cömertmiş,” dedi alay edercesine Sparhawk. “Diğer tarikatların şövalyeleri nerede?”

“Demos’un dışında kamp kurdular. Dolmant durum pekişene dek Chyrellos’a gitmemizi istemiyor.”

“İdare Lenda’daysa kilise askerleri niye surlarda duruyor?”

“Tabii ki, Annias burada ne yaptığımızı duydu. Ona sadık olan Hiyerarşi üyeleri ve hepsinin kendi askerleri var. Bu adamlardan bazılarını ödünç aldı ve buraya yolladı. Lycheas’ı serbest bıraktılar ve Lenda’yı tutukladılar. Şu anda şehri kontrol ediyorlar.”

“Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

Vanion başını sallayarak onayladı. “Burada ne olduğunu fark ettiğimizde diğer tarikatlarla beraber Demos yolundaydık. Diğer tarikatlar Chyrellos’a hareket etmek için Demos’ta yerleştiler, biz de Cimmura’ya geldik. Daha dün gece geç saatlerde buraya ulaştık. Şövalyeler buraya gelir gelmez şehre gitmeye hevesliydi ama zorlu bir seferdeydik ve hepsi yorgundu. Surların içindekileri düzeltmeden önce biraz daha dinlenmiş olmalarını istedim.”

“Herhangi bir sorun var mı?”

“Sanmam. Kilise askerleri Annias’ın adamları değil. Diğer başpiskoposlardan ödünç alındılar ve sadakatleri kısa sürelidir. Sanırım teslim olmalarını sağlayacak tek şey bir güç gösterisidir.”

‘Taht odasındaki büyüye katılanlardan geri kalan altı şövalye yüz kişinin arasında mı?” diye sordu Sephrenia.

“Evet,” dedi bitkince Vanion. “Hepimiz buradayız.” Kadının taşıdığı Pandion kılıcına baktı. “Onu bana vermek ister misin?”

“Hayır,” diye sertçe cevapladı Sephrenia. “Zaten yeterince taşıyorsun. Hem daha fazla sürmeyecek.”

“Büyüyü bozacak mısın?” diye sorda Tynian. “Yani, kraliçeyi iyileştirmek için Bhelliom’u kullanmadan önce, demek istedim?”

“Öyle yapmamız gerekiyor, iyileştirmek için Bhelliom’un ona temas etmesi gerekiyor.”

Kalten pencereye gitti. “İkindiye geliyor. Bugün yapacaksak, hemen başlasak iyi olur.”

“Yarın sabaha dek bekleyelim/’ diye karar verdi Vanion. “Askerler karşı koymaya kalkarlarsa onları bastırmak zaman alabilir ve destek güçleri getirecek zaman bulana dek bu adamlardan herhangi birinin karanlıkta sıvışıp Annias’ı uyarmasını istemem.”

“Sarayda kaç asker var?” diye sordu Sparhawk.

“Casuslarım birkaç yüz kişi olduklarını rapor etti,” diye cevapladı Vanion, “bize sorun çıkaracak kadar değiller.”

“Nehirden gelen ve kırmızı ceketler giyen bir yardım kolu görmek istemiyorsak birkaç gün için şehrin kapılarını kapatacak bir yol bulmamız gerekecek,” dedi Ulath.

“Bunu halledebilirim” dedi Talen. “Hava kararmadan şehre gizlice girer, Platime’la konuşurum. Bizim için kapılan kapalı tutacaktır.”

“Ona güvenilebilir mi?” diye sordu Vanion.

“Platime’a mı? Tabii ki hayır ama bizim için bu kadarını yapacaktır. Annias’tan nefret eder.”

“O zaman, iş tamam,” dedi neşeyle Kalten. “Şafakla harekete geçeriz, öğle yemeğine kadar her şeye çeki düzen verilir.”

“Masaya piç Lycheas için bir iskemle koymaya kalkmayın” dedi Ulath, başparmağıyla baltasının kenarını deneyerek. “Fazla iştahı olacağını sanmıyorum.”

Üçüncü Bölüm

ERTESİ SABAH KURİK erkenden Sparhawk'i uyandırıp resmi siyah zırhını giymesi için yardım etti. Sonra Sparhawk kılıç kemeriyle sorguçlu miğferini taşıyarak, şafağın doğmasını ve diğerlerinin gelmesini beklemek için Vanion'm odasına gitti. Gün gelmişti. Bugün için altı aydan daha uzun zamandır mücadele ediyordu. Bugün kraliçesinin gözlerinin içine bakacak, onu selamlayacak ve bağlılık yemini edecekti. İçinde şiddetli bir sabırsızlık hissi kabardı. Durmak istemedi ve yavaş yükselişi yüzünden miskin güneşe küfretti. “Ve sonra, Annias,” diye mırıldandı, “sen ve Martel tarihte birer dipnottan fazla bir şey olamayacaksınız.”

“Ghwerig ile döğüşürken kafana bir darbe aldın mı?” Bu, resmi siyah zırhı ve kolunun altında miğferiyle içeri giren Kalten'di.

“Hayır,” diye cevapladı Sparhawk. “Niçin sordun?”

“Kendi kendine konuşuyordun. Biliyorsun, insanların çoğu bunu yapmaz.”

“Hayır, Kalten. Hemen herkes yapar. Ama çoğu zaman geçmiş sohbetleri canlandırmak için yapılır - ya da geleceği planlamayı.”

“Şu anda hangisini yapıyordun?”

“İkisini de değil. Annias ve Martel'i başlarına geleceklere karşı uyarıyordum.”

“Biliyorsun, seni duyamazlar.”

“Belki duymazlar ama onları uyarmak şövalyesel bir davranıştır. Duymasalar bile en azından ben söylediğimi biliyorum.”

“Adus’un peşine takıldığımda bunu yapmadığım için canımı sıkacağımı sanmam.” Kalten sırıttı. “Adus’a bir şeyi döve döve anlatmak ne kadar sürer bir fikrin var mı? Aklımdayken, Kragefi öldürme işini kim alacak?”

“Onu bizim için güzel şeyler yapan birine verelim.”

“Bu adilce.” Kalten durdu ve yüzü ciddileşti, “işe yarayacak mı, Sparhawk? Bhelliom gerçekten Ehlana’yı iyileştirecek mi, yoksa sadece kendimizi mi kandırıyorduk?”

“Sanırım işe yarayacak. Yarayacağına inanmamız gerekiyor. Bhelliom çok, çok güçlü.”

“Onu hiç kullandın mı?”

“Bir kez. Onunla Thalesia’da bir dağ sırtını çökerttim.”

“Niçin?”

“Yapılması gerekiyordu. Bhelliom’u düşünme, Kalten. Bunu yapmak çok tehlikeli.”

Kalten şüphelice baktı. “Saraya gittiğimizde Ulath’ın Lycheas’ı biraz kısaltmasına izin verecek misin? Ulath bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyor - veya istersen piçi ben asabilirim.”

“Bilmiyorum,” dedi Sparhawk. “Beklesek ve kararı Ehlana’ya bıraksak iyi olur.”

“Neden onu bununla sıkalım ki? Bütün bunlardan sonra biraz bitkin olacak ve şampiyonu olarak onu çaba harcamaktan uzak tutmalısın.” Gözlerini kısarak Sparhawk’a baktı. “Yanlış anlama ama her şeyden önce Ehlana bir kadın, kadınların yumuşak kalpli oluşu herkes tarafmdan bilinir. Bunu ona bırakırsak, öldürmemize izin vermeyebilir. Lycheas’ın Ehlana uyanmadan güvenlice ölmesini tercih ederim. Şüphesiz kraliçeden özür dileyeceğiz ama ne kadar üzgün olursan ol, ölü birini öldürmüş olmamak çok zor.”

“Sen bir barbarsın, Kalten.”

“Ben mi? Aklımdayken, Vanion, biraderlerimize zırhlarını giy-dirtiyor. Güneş doğduğunda hazır olacağız ve şehrin içindeki insanlar kapıları açacaklar.” Kalten kaşlarını çattı. “Ama bu sorun yaratabilir. Kapılarda kilise askerleri olacak, geldiğimizi görünce yüzümüze kapamaya çalışabilirler.”

“Koç başları bunun için yapılmıştır.” Sparhawk omuz silkti.

“Kraliçe, başkentinin kapılarının kırıldığını fark ederse sana kızabilir.”

“Kilise askerlerine onları tamir ettiririz.”

“Bu dürüst bir iş ve kilise askerlerinin çok az bildikleri bir şey. Ama son kararı vermeden bizim kapıların önüne döşedikleri kaldırım taşlarına dikkatle bakmanı öneririm. Kilise askerlerinin elleri alet kullanmaya pek yatkın değil.” İri sarışın adam bir iskemleye çöktü, zırhı takırdıyordu. “Uzun zamanımızı aldı Sparhawk, ama neredeyse bitti, değil mi?”

“Neredeyse bitti,” diye onayladı Sparhawk, “ve Ehlana iyileşti mi, Martel’i aramaya gidebiliriz.”

Kalten gözleri parıldadı. “Ve Annias,” diye ekledi. “Bence onu Chyrellos’un ana kapısının kemerine aşmalıyız.”

“O bir Kilise piskoposu, Kalten,” dedi acılı bir sesle Sparhawk. “Bunu yapamazsın.”

“Sonra ondan özür dileriz.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

“Bir şey bulurum,” diye kaba bir tavırla cevapladı Kalten. “Belki buna bir hata ya da başka bir şey deriz.”

Avluda toplandıklarında güneş yükselmişti. Solgun gözüken Vanion merdivenlerden aşağı geniş bir sandıkla canını dişine takarak iniyordu.

“Kılıçlar,” diye kısaca Sparhawk’a açıkladı. “Sephrenia taht odasına gittiğimizde onların gerekeceğini söylüyor.”

“Başka biri senin yerine taşıyamaz mı?” dedi Kalten.

“Hayır. Onlar benim sorumluluğumda. Sephrenia iner inmez harekete geçeceğiz.”

Küçük Styric kadın elinde Sör Gared’in kılıcı ve hemen arkasında Talen’le genel toplantı binasından çıktığında çok sakin hatta mesafeliydi.

“İyi misin?” diye sordu Sparhawk.

“Kendimi taht odasındaki ayine hazırlıyorum,” diye cevapladı.

“Çarpışmalar olabilir,” dedi Kurik. “Talen’i de bizimle götürmek gerçekten iyi bir fikir mi?”

“Onu koruyabilirim,” dedi Sephrenia, “ve onun orada bulunması gerekli. Bunun nedenleri var ama anlayacağınızı sanmam.”

“Haydi atlara binelim ve gidelim,” dedi Vanion.

Siyah zırhlı yüz Pandion Şövalyesi eyerlerine binerlerken oldukça çok şakırtı oldu. Sparhawk hemen arkasında Kalten, Tynian, Bevier ve Ulath’la Vanion’m yanında yerini aldı. Pandion kolu geride sıraya dizilmişti. Tırısla açılır kapanır köprüyü geçerek kapının dışındaki şaşkın kilise askerlerinin üzerine yürüdüler. Vanion’m işaretiyle yirmi Pandion koldan çıkıp sözde işçileri sardı. “Geri ka-larfımız şehir kapılarını alana kadar onları tutun,” diye emir verdi Vanion. “Sonra onları şehrin içine getirip bize katılın.”

“Peki, Lordum,” diye cevapladı Sör Perraine.

“Tamam, beyler,” dedi Vanion, “dörtnal sırası geldi. Kilise askerlerine bizi karşılamak için fazla zaman tanımasak iyi olur.”

Genel toplantı binası ve Cimmura’nm doğu kapısı arasındaki kısa mesafeyi gök gürültüsü gibi ses çıkararak geçtiler. Kalten’in kapıların

kapatılma olasılığı endişesinin tersine, oradaki askerler zamanında harekete geçemeyecek kadar şaşırmışlardı.

“Aziz Şövalyeler!” diye tiz bir çığlıkla itiraz etti bir subay. “Naip Prensin izni olmadan şehre giremezsiniz!”

“İzninizle, Lord Vanion,” dedi nazikçe Tynian.

“Buyurun, Sör Tynian,” diye izin verdi. “Yapmamız gereken acil işlerimiz var ve gerçekten boş lakırdı için zamanımız yok.”

Tynian atını ileri sürdü. Deiralı şövalyenin aldatıcı biçimde yumuşak, yuvarlak bir suratı vardı. Zırhı aşırı gelişmiş gövdesini, kollarını ve omuzlarını gizliyordu. Kılıcını çekti. “Dostum,” dedi nazikçe subaya, “iyi biri olup kenara çekilecek misin, ki ilerleyebilelim? Hiçbirimizin burada nahoş bir şey istemediğine eminim.” Ses tonu kibar, neredeyse sohbet edercesineydi.

Kilise askerlerinin çoğu uzun zamandır Cimmura’da istedikleri gibi davrandıkları için otoritelerini sorgulayacak birileriyle karşılaşmaya gerçekten hazır değillerdi. Bu askerlerden biri olmak subayın kötü şansıydı. “Naip Prens’ten özel emir olmadan şehre girmenizi yasaklarım,” diye inatçı bir şekilde belirtti.

“O zaman, son sözün bu mu?” diye pişman bir tonla sordu.

“Öyle.”

“Bu senin kararın, dostum,” dedi Tynian. Sonra üzengilerinin üzerinde kalktı ve kılıcıyla omuz üstünden geniş bir kavis çizdi.

Subay gerçekten kimsenin ona karşı geleceğine inanamadığı için kendini korumak için hiçbir hareket yapmadı. Tynian’in ağır, geniş yüzlü kılıcı boynunla omzunun kesiştiği noktadan girip çaprazlamasına bedenini bölerken ifadesi şaşkındı. Kan korkunç yaradan fışkırdı. Birden gevşeyen Tynian’in kılıcı da subayın çelik göğüs zırhının büyük yangının içeri ezilmiş kenarlarında asılı kaldı. Tynian eyerinde geri yaslandı, ayağını

üzengisinden çıkarıp kılıcının üzerindeki gövdeye bir tekme attı. “Yolumuzdan çekilmesini söyledim, Lord Vanion. Öyle yapmayı tercih etmediği için şu anda olan tamamen onun sorumluluğundadır, değil mi?”

“Kesinlikle, Sor Tynian,” diye onayladı Vanion. “Bu konuda size yüklenebilecek bir suç görmüyorum. Siz çok naziktiniz.”

“O zaman gidelim,” dedi Ulath. Savaş baltasını eyerinin kenarındaki askısından çekti. “Tamam,” dedi gözleri faltaşı gibi açılmış kilise askerlerine, “sıra kim de?”

Askerler kaçtılar.

İşçilere muhafızlık eden şövalyeler, önlerinde bir araya toplanmış tutuklularla beraber tırısa kalkmış geldiler. Vanion on tanesini kapıları tutmaları için bıraktı ve kol şehre doğru hareket etti. Cimmura halkı saraydaki durumdan tamamen haberdardı ve kasvetli ifadeli, meşum siyah zırhlanyla kaldırım taşı sokaklarda at süren Pandion Şövalyeleri’ni gördüklerinde çatışmanın eli kulağında olduğunu hemen anladılar. Sokaklardaki kapılar çat diye kapatıldı, kepenkler aceleyle içerden örtüldü.

Şövalyeler artık terk edilmiş sokaklarda at sürüyorlardı.

Arkalarından sinir bozucu ani bir vızıltı ve sert bir tmk sesi duyuldu. Sparhawk, Faran’ı yarı döndürdü.

“Gerçekten arkanı kollamalısın, Sparhawk,” dedi Kalten. “Bu bir arbalet oku ve seni tam kürek kemiklerinin arasından vuracaktı. Bana kalkanımı tekrar tamir etme parasını borçlusun.”

“Sana bundan fazlasını borçluyum, Kalten,” dedi Sparhawk.

“Tuhaf,” dedi Tynian. “Arbalet bir Lamork silahıdır. Kilise askerlerinin çoğu bunu taşımaz.”

“Belki bu kişisel bir iştir,” diye homurdandı Ulath. “Son zamanlarda herhangi bir Lamorku gücendirdin mi, Sparhawk?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Saraya gittiğimizde geniş bir sohbet için fazla zaman olmayacak,”dedi Vanion. “Oraya vardığımızda askerlere silahlarını atmalarım emredeceğim.”

“Ne dersin atacaklar mı?” diye sordu Kalten.

Vanion neşeyle sırıttı. “Büyük ihtimalle - birkaç itiraz dersi olmadan - hayır. Oraya ulaştığımızda Sparhawk, buradaki arkadaşlarını alıp saraya giden kapıyı korumanı istiyorum. Kilise askerlerini koridorlarda kovalamak isteyeceğimizi sanmıyorum.”

“Doğru,” diye onayladı Sparhawk.

Şehir kapılarından kaçanların uyardığı kilise askerleri sarayın avlusunda sıraya girmişlerdi ve aşırı süslü saray kapıları kapalıydı.

“Koçbaşmı getirin,” diye seslendi Vanion.

Bir düzine Pandion eyerlerine bağlı ip askılarda taşıdıkları ağır bir kütükle atlarını ileri sürdüler. Kapıları parçalamalan yaklaşık on beş dakika aldı. Sonra Pandion şövalyeleri avluya daldılar.

“Silahlannızı atın!” Avludaki şaşkın askerlere bağırdı Vanion.

Sparhawk arkadaşlarını avlunun çevresinden saraya giriş yapan geniş kapılara dolaştırdı. Atlarından inerek kapının önündeki askerlerle karşı karşıya kalmak için merdivenlerden tırmandılar. Görevdeki subay kılıcını çekti. “Kimse giremez!” diye bağırdı.

“Yolumdan çekil, komşu,” dedi Sparhawkölümcül sakinlikte.

“Pandionlardan emir al -” diye başladı subay. Sonra bir kavunun taş bir zemine düşerken çıkardığına benzer ani bir sesle, Ku-rik zincirli çivili gürzüyle beynini ustaca dağıtınca, gözleri cansız-laştı. Subay kasılmalarla yer yığıldı.

“Bu yeni bir şey,” dedi Sör Ulath’a Sör Tynian, “daha önce birinin beyninin kulaklarından çıktığını görmemiştim.”

“Kurik gürzü iyi kullanıyor,” diye onayladı Ulath.

“Sorusu olan var mı?” diye diğer askerlere meşumca sordu Sparhawk.

Ona bakakaldılar.

“Hatırladığım kadarıyla, silahlarınızı atmanız söylendi,” dedi Kalten.

Hızla silahlarını attılar.

“Burada nöbeti devralıyoruz,” dedi Sparhawk. “Avludaki arkadaşlarınıza katılabilirsiniz.”

Hızla merdivenlerden aşağı indiler.

Atlı Pandionlar avludaki kilise askerlerine yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Askerlerin en fanatik olanlarında bazı direnişler oldu, Pandion Şövalyeleri eğitmenlerinin bahsettiği ‘itiraz dersleri’nden oldukça çok verdiler. Avlunun ortası kısa zamanda kan gölüne döndü. Sahipsiz başlar, kollar ve birkaç bacak etrafa dağılmıştı. Askerler çarpışmanın gidişini gördükçe, silahlarını attılar ve teslim olmak için ellerini kaldırdılar. Sadece küçük bir direniş vardı ama şövalyeler boğuşan askerleri bir duvara kıstırıp kestiler.

Vanion avluda etrafına bakındı. “Sağ kalanları toplu olarak ahırlara götürün ve birkaç nöbetçi bırakın.” Sonra atından inip kı-nlmış kapıya geri gitti. “Her şey bitti, küçük ana,” diye Talen ve Berit’le dışarıda bekleyen Sephrenia’ya seslendi. “Artık güvenle içeri gelebilirsiniz.”

Sephrenia bir eliyle gözlerini kapatarak beyaz kısrağını avluya soktu. Ama, Talen parlak, kötü parıltılı gözlerle etrafa bakındı.

Ulath ölü subayın omuzlarını tutmak için eğilirken Kurik’e, “Haydi bundan kurtulalım,” dedi. Cesedi bir kenara taşıdılar ve Tynian düşünceli bir şekilde üst basamaktaki beyin artıklarını ayağıyla temizledi.

Talen atından inip Sephrenia'ya inmesi için yardım etmeye giderken Sparhawk'a, "düşmanlarınızı hep böyle parçalar mısınız?" diye sordu.

Sparhawk omuz silkti. "Vanion askerlere daha fazla direnirlerse ne olacağını göstermek istedi. Genelde kesip parçalamak oldukça ikna edicidir."

"Böyle yapmanız gerekiyor muydu?" Sephrenia ürperdi.

"Biz önden gitsek iyi olur, küçük ana," dedi Sparhawk, Vanion yanında yirmi şövalyeyle onlara katıldığında. "Saklanan askerler olabilir."

Tahmin edildiği gibi birkaç tane vardı ama Vanion'm şövalyeleri onları saklandıkları yerden çıkardılar ve ana kapıdan çıkarıp ahırdaki yoldaşlarına katılmalarıyla ilgili kesin emirler verdiler.

Meclis salonunun kapısında nöbetçi yoktu, Sparhawk kapıyı açıp Vanion için tuttu.

Lycheas dudakları sarkmış, titreyerek konsül masasındaki kırmızılı şişman bir adamın arkasına sinmişti. Baron Harparin mutsuzca çan kordonlarından birini çekiyordu. "Buraya giremezsiniz!" dedi Vanion'a yüksek perdeden tiz efemine sesiyle. "Kral Lycheas'm yetkisiyle bir an önce gitmenizi emrediyorum.

Vanion soğukça baktı. Sparhawk, Vanion'm bu iğrenç oğlancıyı küçük gördüğünü biliyordu. "Bu adam sinirime dokunuyor," dedi tatsız bir sesle, Harparin'i işaret ederek. "Biri onunla ilgili bir şey yapar mı?"

Ulath masanın etrafından döndü, savaş baltası elindeydi.

"Bunu yapmaya cesaret edemezsiniz!"diye cıyakladı Harparin, geriye sinip hâlâ çan kordonunu boşuna çekerek. "Kraliyet meclisi üyesiyim. Bana bir şey yapmaya cesaret edemezsiniz."

İşin doğrusu, Ulath cesaret etti. Harparin'in kafası bir top gibi zıpladı ve sonra halının üzerinde pencerenin kenarında durana dek yuvarlandı. Ağzı

ardına kadar açıktı, gözleri dehşetten dışarı fırlamıştı. “Aklınızda olan aşağı yukarı bu muydu, Lord Vanion?” diye nazikçe sordu iri yarı Thalesialı.

“Yaklaşık olarak, evet. Teşekkür ederim, Sör Ulath.”

“Ya bu ikisine ne demeli?” Ulath baltasını Lycheas ve şişman adama çevirdi.

“Şey - hayır, şimdi değil, Sör Ulath.” Pandion eğitmeni ölen şövalyelerin kılıçlarının bulunduğu sandığı taşıyarak meclis masasına yaklaştı. “Şimdi, Lycheas, Lenda Kontu nerede?” diye sordu.

Lycheas ağzı açık donakalmıştı.

“Sör Ulath,” dedi buz gibi bir sesle Vanion.

Ulath kan lekeli baltasını acımasızca kaldırdı.

“Hayır!” diye çığlık attı Lycheas. “Lenda aşağıda mahzene hapis. Ona zarar vermedik, Lord Vanion. Yemin ederim ki onun -“

“Lycheas ve diğerini aşağıya zindana götürün,” diye bir çift şövalyeye emretti Vanion. “Lenda Kontu’nu serbest bırakın ve onun hücresine bunları koyun. Sonra Lenda’yı buraya getirin.”

“İzin verir misiniz, Lordum?” diye sordu Sparhawk.

“Tabii ki.”

“Piç Lycheas,” dedi resmice Sparhawk, “Kraliçe’nin Şampiyonu olarak, seni devlete ihanetten tutuklamak benim için bir zevk. Cezası oldukça iyi bilinir. Durum uygun olur olmaz bununla ilgileneceğiz. Bunu düşünmek sana hapsedildiğin süre içinde geçen uzun, sıkıcı saatlerde meşgul olacak bir şey verebilir.”

Ulath tekrar baltasını tartıp, “Seni zaman Ve para harcamaktan kurtarabilirim, Sparhawk,” diye teklif etti.

Sparhawk bunu düşünüyormuş gibi yaptı. “Hayır,” dedi kararsız bir ifadeyle. “Lycheas, Cimmura halkını hiçe sayarak yönetti. Sanırım halk güzel ve kalabalık bir halka açık idamı hak etti.”

Sör Perraine ve diğer şövalye onu Baron Harparin’in gözleri açık kalmış kafasının yanından çekip salondan çıkarırlarken Lycheas dehşetten açıkça zırlıyordu.

“Sert ve insafsız birisin, Sparhawk,” diye belirtti Bevier.

“Biliyorum.” Sparhawk Vanion’a baktı. “Lenda’yı beklememiz gerekecek. Taht odasının anahtarı onda. Ehlana’nm uyanıp kapısını kırılmış bulmasını istemiyorum.”

Vanion başıyla onayladı. “Benim de bir şey için ona ihtiyacım var,” dedi. Kılıç sandığını meclis masasına koyup iskemlelerden birine oturdu. “Aklımdayken, Sephrenia gelmeden Harparin’i ört. Bu tip şeyler onu üzer.” Bu, Sparhawk’a Vanion’m Sephrenia ile âdet olandan çok daha fazla ilgilendiğim düşündüren bir başka ipucuydu.

Ulath pencereye gidip örtülerden birini hızla çekti ve Harparin’in başını gövdesinin yanma yollamak amacıyla tekme atmak için geri döndü, sonra kalanları örttü.

“Harparin artık bizimle olmadığı için bütün bir nesil küçük oğlan çocukları güvenle uyuyacak,” diye kaygısızca yorumladı Kal-ten, “ve her akşam dualarında Ulath’ı anacaklar.”

“Alabileceğim bütün hayır duaları alacağım.” Ulath omuz silkti.

Sephrenia, arkasında Talen ve Berit’le içeri girdi. Etrafına bakındı. “Şaşırdığıma memnunum,” diye belirtti. “Bir katliam daha bekliyordum.” Sonra gözleri kısıldı. Duvarın yanında örtülü yatan gövdeyi gösterdi. “O da ne?” diye sordu.

“Eski Baron Harparin” dedi Kalten. “Birden aramızdan ayrıldı.”

“Bunu sen mi yaptın, Sparhawk?” diye suçladı.

“Ben mi?”

“Seni çok iyi tanıyorum, Sparhawk.”

“Doğrusu bendim, Sephrenia,” diye ağır ağır konuştu Ulath. “Seni rahatsız ettiyse çok özür dilerim ama ben Thalesialıyım. Biz herkes tarafından barbar olarak tanınırız.” Omuz silkti. “Bir tane az veya çok ama gene de anavatanın ününü destekler, değil mi?”

Kadın cevap vermeyi reddetti. Odadaki diğer Pandionlarm yüzlerine baktı. “İyi. Hepimiz buradayız. Sandığı aç, Vanion.”

Vanion kılıç sandığını açtı.

“Aziz Şövalyeler,” dedi Sephrenia, Sör Gared’in kılıcını masada sandığın yanma koyarken. “Aylar önce, on ikiniz Kraliçe Ehlana’yı hayatta tutmak için gerekli büyülemeyi yapmak için bana katıldınız. Cesur arkadaşlarınızdan altısı o zamandan beri Ölüler Evi’ne gitti. Bununla beraber, kraliçeyi iyileştirmek için büyüyü bozarken kılıçlarının orada olması gerekiyor. Bu yüzden, orada olan her birinizin yanında birer tane de ölen biraderlerinizin kılıcını taşımanız gerekiyor. Bu kılıçları almanızı sağlayacak büyüyü ben yapacağım. Sonra ölenlerin kılıçlarının sizden alınacağı taht odasına gideceğiz.”

Vanion şaşırmıştı. “Alınacak mı? Kimler tarafından?”

“Gerçek sahipleri tarafından.”

“Taht odasına hayaletleri mi çağıracaksın?” dedi hayretle.

“Onlar çağnlmadan gelecekler. Yeminleri bunu garanti ediyor. Daha önce olduğu gibi, kılıçlarınızı uzatarak tahtı çevreleyeceksiniz. Büyüyü bozacağım ve kristal yok olacak. Gerisi Sparhawk -ve Bhelliom’a - kalıyor.”

“Benim tam olarak ne yapmam gerekiyor?” dedi Sparhawk.

“Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim/’ diye cevapladı kadın. “Aceleyle yanlış bir şey yapmanı istemiyorum.”

Sör Perraine, yaşlı Lenda Kontu’na meclis salonuna girmesi için eşlik etti.

“Zindan nasıldı, Lordum?” diye yumuşakça sordu Vanion.

“Rutubetli, Lord Vanion. Üstelik karanlık ve çok kötü kokuyor. Zindanların nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Hayır.” Vanion güldü. “Bilmiyorum. Bu denemekten vazgeçtiğim bir tecrübe.” Yaşlı saraylının kırışmış yüzüne baktı. “İyi misin, Lenda? Çok yorgun gözüküyorsun.”

“Yaşlı adamlar hep çok yorgun gözükürler, Vanion.” Lenda nazikçe gülümsedi. “Ve çoğundan daha yaşlıyım.” İnce, yaşlı omuzlarını doğrultu. “Bazen zindana atılmak bu amme hizmetinin mesleki bir riskidir. Alışıyorsun. Daha kötüsünü gördüm.”

“Lycheas ve şişman adamın zindandan hoşlanacağından eminim, Lordum,” dedi yavaşça Kalten.

“Bu konuda şüpheliyim, Sör Kalten.”

“Hapislerinin sonunda öteki dünyaya gidecekleri gerçeğinden onları haberdar ettik. Zindanı tercih edeceklerinden eminim. Sıçanlar o kadar da kötü değillerdir.”

“Baron Harparin’i görmedim,” dedi Lenda. “Kaçtı mı?”

“Bir şekilde Lordum,” dedi Kalten. “Çok kırıcıydı. Harparin’in nasıl olduğunu bilirsiniz. Sör Ulath nezaket dersi verdi - baltasıyla.”

“Bugün neşeli sürprizlerle dolu,” diye kıkırdadı Lenda.

“Lord Lenda,” dedi oldukça resmi bir şekilde Vanion, “şimdi kraliçeyi iyileştirmek için taht odasına gidiyoruz. Daha sonra doğabilecek şüphelere karşı onun kimliğini ispat için yeniden canlandırmaya tanık olmanızı istiyorum. Halk hurafelere fazla inanır; etrafta onun gözüktüğü gibi olmadığı şeklinde, Ehlana’yı etkileyecek söylentiler çıkarmak isteyebilecekler var.”

“Çok iyi, Lord Vanion,” diye onayladı Lenda, “ama onu nasıl iyileştirmeyi planlıyorsunuz?”

“Göreceksiniz.” Sephrenia gülümsedi. Elini kılıçların üzerine uzatıp bir süre Styricçe konuştu. Büyüyü bırakmasıyla kılıçlar parladı ve Kraliçe Ehlana’nın kristale kapatılmasında bulunan şövalyeler masaya ilerlediler. Sephrenia onlarla alçak sesle konuştu ve her biri kılıçlardan birini aldı. “Çok iyi,” dedi kadın, “şimdi taht odasına gidelim.”

“Bütün bunlar çok esrarengiz,” dedi Sparhawk’a Lenda, koridordan taht odasına doğru yürürlerken.

“Hiç gerçek büyü yapılırken gördünüz mü, Lordum?”

“Büyüye inanmam, Sparhawk.”

“Bu kısa zamanda değişebilir, Lenda.” Sparhawk gülümsedi.

Yaşlı saraylı cebinden anahtarı çıkarıp taht odasının kapısını açtı. Sonra içeri doğru Sephrenia’yı izlediler. Oda karanlıktı. Lenda hapiste olduğu sırada mumlarla ilgilemlmemişti. Sparhawk hâlâ karanlıkta yankılanan Kraliçe’nin düzenli kalp atışlarını duyabiliyordu. Kurik çıkıp bir meşale getirdi. “Yeni mumlar gerekiyor mu?” diye Sephrenia’ya sordu.

“Kesinlikle,” dedi Sephrenia. “Ehlana’yı karanlık bir odada uyandırmayalım.”

Kurik ve Berit erimiş mumları yenileriyle değiştirdiler. Sonra Berit ciaha önce hiç görmeden sadıkça hizmet ettiği genç kraliçesine merakla baktı. Bakışı tamamen uygun hürmeti taşıyordu ama Sparhawk bunda basit

saygıdan biraz fazlası olduğunu düşündü. Berit Ehlana ile aynı yaştaydı ve her şeyden önce kraliçe çok güzeldi.

“Böyle daha iyi,” dedi Sephrenia mumla aydınlatılmış odada etrafına bakmarak. “Sparhawk, benimle gel.” Onu, tahtın üzerinde durduğu kaideye götürdü.

Ehlana aylardır durduğu gibi oturuyordu. Soluk, san saçlarının üzerinde tacı vardı ve tören cüppesini giyiyordu. Gözleri kapalı, ifadesi sakindi.

“Sadece birkaç dakika daha, Kraliçem,” diye mırıldandı Sparhawk. Tuhaf bir şekilde gözleri yaşlarla doldu, kalbi bedeninden fırlayacak gibiydi.

“Zırh eldivenlerini çıkar, Sparhawk. Kullanacağın zaman yüzüklerin Bhelliom’a değmesi gerekiyor.”

Sparhawk örme zırh eldivenlerini çıkardı, ceketinin içine uzanıp, branda keseyi çıkardı ve büzgü iplerini çözdü.

“Tamam, beyler,” dedi Sephrenia, sağ kalan şövalyelere, “yerlerinizi alın.”

Vanion ve diğer beş şövalye tahtın etrafına yerleşti, her biri hem kendi kılıcını hem de ölen bir biraderinin kılıcını tutuyordu.

Sephrenia Sparhawk’m yanında durup Styricçe büyüyü oluşturmaya başladı, parmakları eşlik ediyordu. Mumlar neredeyse sesli büyüyle aynı zamanda kararıp titreyerek yanmaya başladılar. Sephrenia büyüyü yaparken oda yavaş yavaş o tanıdık ölüm kokusuyla doldu. Sparhawk etraftaki şövalyelere bakmak için gözlerini bir an Ehlana’mn yüzünden ayırdı. Daha önceki altı kişi, şimdi on ikiydi. Önceki aylarda birer birer ölenlerin saydamsı görüntüleri son bir kez daha kılıçlarını almak için çağrılmadan gelmişlerdi.

Sephrenia ölü ve de canlıları ayırt etmeksizin, “Şimdi, Aziz Şövalyeler,” diye talimat verdi, “kılıçlarınızı tahta doğru uzatın.” Ve farklı bir büyü söylemeye başladı. Her kılıcın ucu parlamaya başladı ve tahtı saf bir ışık

halkasıyla çevirene kadar uçların parlamaları artmaya devam etti. Sephrenia kolunu kaldırdı, bir tek kelime söyledi, sonra hızla kolunu aşağı indirdi. Tahtı saran kristal örtü su gibi dalgalanıp yok oldu.

Ehlana'mn başı öne düştü ve bedeni korkunç şekilde titremeye başladı. Nefes alışı zorlaştı ve odada hâlâ yankılanan kalp atışları tekledi. Sparhawk ona yardım etmek için kaidenin üzerine fırladı.

"Daha değil!" dedi sertçe Sephrenia.

"Ama -"

"Dediğim gibi yap!"

Sparhawk çaresizce hasta kraliçesinin başında ona bir saat gibi gelen bir dakika boyunca durdu. Sonra Sephrenia ilerleyip Ehlana'mn çenesini iki eliyle kaldırdı. Kraliçe'nin gözleri iyice açık ve boştu. Yüzü garip bir şekilde çarpılmıştı.

"Şimdi, Sparhawk," dedi Sephrenia, "Bhelliom'u al ve onu kraliçenin kalbine dokundur. Yüzüklerin ona dokunduğundan emin ol. Aynı zamanda, ona Kraliçe'yi iyileştirmesini emret."

Sparhawk safir gülü iki eliyle kaldırdı, sonra çiçek-taşı nazikçe Ehlana'mn göğsüne dokundurdu. "Kraliçemi iyileştir, Bhelliom Mavi Gül!" diye yüksek sesle emretti.

Ellerinin arasındaki mücevherden gelen aşırı güç Sparhawk'i dizlerinin üzerine çökertti. Sanki odadan karanlık bir gölge geçmiş gibi mumlar titreyip donuklaştı. Acaba bir şey mi kaçıyordu? Yoksa bu belki de bütün rüyalarına sık sık giren ve onu izleyen korkunç şeyin gölgesi miydi? Ehlana kaskatı kesildi, narin bedeni tahtının arkasına şiddetle çarptı. Kısık kısık hırıldadı. Sonra faltaşı gibi açılmış gözleri birden anlamlılaşıp şaşkınlık içinde Sparhawk'a baktı.

"Oldu!" dedi titreyen bir sesle Sephrenia ve yorgun bir şekilde kaidenin üzerine yığıldı.

Ehlana derin, iç titreten bir nefes aldı. “Şövalyem!” diye önünde diz çökmüş siyah zırhlı Pandion’a kollarım uzatarak dermansızca seslendi. Sesi zayıf olmasına rağmen, artık Sparhawk’m hatırladığı çocuğumsu değil, dolgun ve derin bir kadın sesiydi. “Ah, Sparhawk’ım, sonunda bana döndün.” Titreyen kollarını zırhlı omuzlara sardı, yüzünü Sparhawk’m kalkmış siperliğinin içine soktu ve uzun uzun öptü.

“Şimdilik bu kadar yeter, çocuklar,” dedi Sephrenia. “Sparhawk, onu odasına taşı.”

Sparhawk çok rahatsız oldu. Ehlana’nm öpücükleri hiç çocukça değildi. Bhelliom’u yerine koyup miğferini çıkardı ve Kalten’e attı. Sonra nazikçe kraliçesini kaldırdı. Ehlana soluk kollarını Spar-.hawk’in omuzlarına atıp yanağını yanağına dayadı. “Seni buldum,” diye soludu, “ve seni seviyorum. Seni asla bırakmayacağım.”

Sparhawk, Ehlana’nın yaptığı bu alıntıyı fark etti. Bu hiç de yakışık almıyordu. Daha da rahatsız oldu. Burada bir yerde ciddi bir hata vardı.

Dördüncü Bölüm

EHLANA SORUN OLACAKTI, Sparhawk, ertesi gün kraliçenin huzuruna çıktıktan sonra zırhını çıkarırken buna karar verdi. Sürgünü sırasında Ehlana aklından asla çıkmamasına rağmen, şimdi bir sürü tehlikeli ayarlama yapmak zorunda olduğunu fark etti. Ayrıldığında, ilişkileri açık ve netti. O yetişkin; Ehlana da bir çocuk. Şimdi bu durum değişmiş ve her ikisi de hükümdar, tebaa ilişkisine uzak bir düzlemde davranıyorlardı. Kurik ve diğerleri ona, neredeyse bebeklikten büyüttüğü kızın, Annias zehirlemeden önceki birkaç ay boyunca fevkalade bir mücadele azmi gösterdiğini söylemişlerdi. Bunu duymak bir şeydi; yaşamak başka bir şey. Bu, Ehlana ona karşı sert ya da emredici tavır alıyor anlamına gelmiyordu, çünkü öyle değildi. Sparhawk, Ehlana'nm ona karşı içten bir ilgi duyduğunu hissetti, düşündü - ve umdu. Dileklerini kabul etmesini uman bir izlenim vermek için Sparhawk'a doğrudan emir vermedi. İşlevlerini ortada bir yerde sürdürüyorlardı ve burada ciddi yanlış adımlar atmak için her türlü olanak vardı.

Son birkaç olay bunun en güzel örnekleriydi. İlk olarak, Sparhawk, Ehlana'nm onun yan odasında yatmak istemesi karşısında kendini oldukça uygunsuz, hatta biraz rezilce hissetti. Bunu belirtmeye kalktığında, Ehlana onun korkularına güldü. Zırhının dedikodulara karşı küçük bir güvenlik sağlayacağım düşündü. Her şeyden önce zaman kötüydü ve Kraliçe Ehlana'nm korunmaya ihtiyacı vardı. Şampiyonu olarak ona muhafızlık yapmak Sparhawk'm görevi - hatta hakkıydı. Bununla beraber, bir sonraki sabah huzuruna zırhıyla çıktığında, Ehlana burnunu kıvırıp hemen giysisini değiştirmesini önerdi. Bunun çok ciddi bir hata olacağını biliyordu. Zırhının içinde Kraliçe'nin Şampiyon'u olmak bir şeydi ve sağlığını mantıklı bir şekilde düşünen herkesin Sparhawk'ın kraliyet üyesine yakınlığı konusunda söylenti çıkarma olasılığı yoktu. Ama yelek ve tayt giyerse bu çok başka bir şey olacaktı. Hizmetkârlar konuşmayı severdi. Saray hizmetkârlarının dedikoduları bir şekilde bütün şehre yayılırdı.

Sparhawk kuşkuyla aynaya baktı. Yeleği gümüş süslü siyah kadifeydi. Taytı ise griydi. Giysi hafifçe üniformaya benziyordu. Seçtiği yarım siyah çizmelerin son zamanlarda sarayda moda olan sivri burunlu ayakkabılardan çok daha askeri görünüşü vardı. Uzun meçi sinirlenerek reddetti, ağır geniş kılıcım kemerine bağladı. Etkisi biraz gülünçtü ama koca silahın varlığı Sparhawk'm Kraliçe' nin bölümünde olmasının iş icabı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Sparhawk, Ehlana'nm dizlerinde mavi saten yatak örtüsüyle, yastıklara dayanarak bir divana uzandığı odasına döndüğünde, Kraliçe, "Bu kesinlikle saçma, Sparhawk," diye güldü.

"Kraliçem?" dedi sakince.

"Geniş kılıç, Sparhawk. Giysine hiç uymuyor. Lütfen bir an önce onu çıkar ve senin için bulunmasını emrettiğim meçi tak."

"Görünüşüm sizi rahatsız ettiyse, Majesteleri, çekileceğim. Ama kılıç bulunduğu yerde kalıyor. Sizi bir örgü şişiyle koruyamam."

Ehlana'nın gri gözleri parladı. "Sen -" diye ateşlice başladı.

"Bu benim kararım Ehlana," diye onun itirazını kesti. "Senin güvenliğinden ben sorumluyum ve bunun için yaptıklarım tartışmaya açık değildir."

Uzun, sert bakışlarla birbirlerini süzdüler. Sparhawk isteklerinin son kez çatışmadığından emindi.

Ehlana'nın bakışları yumuşadı. "Şampiyonum çok sert ve eğilmezdir," dedi.

"Majesteleri'nin güvenliği söz konusu olunca, evet." Bunu sertçe söyledi. Bunun başlangıçta anlaşılmasını sağlamak en iyisiydi.

"Ama niçin tartışıyoruz ki, şövalyem?" Göz kapaklarını kırpıştırarak kaprislice gülümsedi.

“Bunu yapma, Ehlana,” dedi otomatik olarak, o daha küçük bir kızken kullandığı öğretmen tavrını takınarak. “Sen kraliçesin, istediğini yaptırmaya çalışan cilveli bir oda hizmetçisi değil. Ne sor ne de etkileyici olmaya çalış. Emret.”

“Sana emredersem kılıcını çıkaracak mısın, Sparhawk?”

“Hayır, ama genel kurallar bana uygulanmaz.”

“Buna kim karar verdi?”

“Ben verdim. İstersen Lenda Kontu’nu çağırtabiliriz. Yasaları çok iyi bilir ve bu konuda bize kendi fikrini söyleyebilir.”

“Aleyhinde karar verirse onu umursamayacaksın, değil mi?”

“Evet.”

“Bu dürüstçe değil, Sparhawk.”

“Dürüst olmaya çalışmıyorum, Kraliçem.”

“Sparhawk, yalnız olduğumuzda, şu ‘Kraliçeleri’ ve ‘Majesteleri’ni bir kenara bırakabilir miyiz, ne dersin? Her şeyden önce, benim bir ismim var ve çocukken onu kullanmaya korkmazdın.”

“Nasıl isterseniz.” Sparhawk omuz silkti.

“Söyle, Sparhawk. ‘Ehlana’ de. Zor bir isim değil, eminim ki söylerken boğazında düğümlenmeyecek.”

Sparhawk gülümsedi. “Tamam, Ehlana,” diye teslim oldu. Kılıç konusundaki yenilgiden sonra, Ehlana’nın saygınlığını korumak için bir zafere ihtiyacı vardı.

“Gülümsediğinde çok daha yakışıklısın, Şampiyonum. Daha sık denemelisin.” Yastıklarına geri yaslandı, düşünceliydi. Açık sarı saçları bu sabah dikkatle taranmıştı, az ama oldukça pahalı mücevherler takıyordu.

Beyaz tenine oldukça zıt olarak yanakları hoş pembelikteydi. “Salak Aldreas seni sürgüne gönderdiğinde Ren-do/da ne yaptın?”

“Baban hakkında böyle konuşmak hiç uygun değil, Ehlana.”

“Pek baba sayılmazdı, Sparhawk. Zekâsı da zeki diyebileceğin bir seviyede değildi. Kız kardeşini eğlendirmek için harcadığı çabalar beynini yumuşatmış olmalı.”

“Ehlana!”

“Sparhawk, erdem taslayıcılığı yapma. Bütün saray - hatta bütün şehir - biliyor.”

Sparhawk kraliçesi için koca bulma zamanının geldiğine karar verdi. “Prenses Arissa hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin? O, sen daha doğmadan Demos yakınındaki manastıra yollandı.”

“Dedikodular çok yavaş kaybolur, Sparhawk. Ve Arissa hiç de ağzı sıkı biri değildi.”

Sparhawk konuyu değiştirmek için bir yol aradı. Ama Ehlana söylediklerinin, basit imalarının farkmdaymış gibi gözüktü, onun bu kadar gerçekçi olabileceği fikrim kabul edemedi. Kafasının bir bölümü inatla onun açıkça gözüken olgunluğunun altındaki geçmesi takılmıştı, o hâlâ on yıl önce bıraktığı saf çocuktu. “Sol elini uzat. Sana bir şey vereceğim.”

İlişkilerinin konumu hâlâ belirsizdi. İkisi de bunu bir şekilde biliyorlardı ve bu onları rahatsız ediyordu. Sparhawk, katı, resmi ve haşin, neredeyse askeri komut veren bir tavır arasında ileri geri oynuyordu. Ehlana ise dengesizdi, bir an eğittiği ve karakterini biçimlendirdiği kıpır kıpır, yuvarlak dizli bir kız, bir an tamamen olgunlaşmış bir kraliçeydi. ‘Olgunlaşmak/ denen süreç Elenia Kraliçesinde çok önemli değişimler yapmıştı. Sparhawk bu değişimler oluşurken burada değildi ve şimdi onlar önüne tamamen gelişmiş bir şekilde çıkmıştı. Ona incitmeden bakabilmek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Ehlana kendi adına, son zamanlarda kazandığı niteliklerinin bilincindeymiş gibiydi. Onları göstermek - hatta

onlarla gösteriş yapmak - arzusu ile herhangi bir şeyin arkasında saklamak için duyduğu sıkıntılı isteğin arasında bocalıyormuş gibi gözüküyordu. Bu ikisi için de zor bir zamandı.

Ehlana’nm neredeyse üstün gelen dişiliği, kraliçesel tavrı ve şaşırtıcı açıksözlülüğü Sparhawk’i afallatmıştı. Yüzükler o kadar birbirlerine benziyorlardıki yanlışlıkla kendisininkini çıkartması affedilebilirdi. Sparhawk sonraki etkisini düşünmeden onu Ehlana’nm parmağına geçirdi.

İki yüzüğün benzerliğine rağmen, aralarında ufacık farklar vardı. Kadınlar bunun gibi minnacık farklılıkları ayırt etmekteki becerileriyle çok ünlüdür. Ehlana’nm Sparhawk’m parmağına o anda taktığı yüzüğe bakışı üstünkörü gözüktü, sonra bir mutluluk çığh-ğıyla kollarını Sparhawk’m boynuna dolayıp neredeyse dengesini bozdu ve dudaklarını onunkine yapıştırdı.

Vanion ve Lenda Kontu’nun odaya o anda girmeleri belki şansızlıktı. Yaşlı kont nazikçe öksürdü, Sparhawk saçlarının diplerine kadar kızararak nazik ama sertçe kraliçenin kollarını boynundan çözdü.

Lenda Kontu anlayışla gülümsüyordu ama Vanion’m kaşlarından biri merakla kalktı. “Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Kraliçem,” dedi diplomatikçe Lenda, “çok hızlı iyileştiğiniz için Lord Vanion ve ben günün bazı önemli devlet meselelerini huzurunuza getirmek için uygun bir zaman olduğunu düşündük.”

“Haklısın, Lenda,” diye cevaplayarak odaya girdiklerinde Sparhawk ile ne yaptıklarını ima eden soruyu bir kenara itti.

“Dışarıda bazı dostlar var, Majesteleri/’ dedi Vanion. “Bazı olaylar hakkında Lenda ve benden çok daha ayrıntılı bir özet verebilecekler.”

“Hay hay, onları içeri alın.”

Sparhawk büfeye gidip kendine bir bardak su doldurdu; ağzı neiense çok kurumuştu.

Vanion dışarı çıkıp Sparhawk'm arkadaşlarıyla geri döndü. "Sanırım, Sephrenia, Kurik ve Sör Kalten'i tanıyorsunuz, Majesteleri," dedi. Sonra Talen'in mesleki eylemlerini uygun göndermelerle atlayarak diğerlerini takdim etti.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi şirince Ehlana. "Şimdi, başlamadan önce, bir şey açıklamak istiyorum. Sör Sparhawk burada bana biraz önce evlenme teklif etti. Ne kadar hoş değil mi?"

Bardak o anda Sparhawk'm dudaklarmdaydı ve kuvvetli bir şekilde öksürmeye başladı.

"Ne var, tatlım?" diye masumca sordu Ehlana.

Sparhawk boğuluyormuş gibi sesler çıkarıp, boğazını gösterdi.

Sparhawk bir şekilde sükunetini ve nefesini topladığında, Lenda Kontu kraliçesine baktı. "Anladığım kadarıyla Majesteleri, şampiyonunun teklifini kabul etmiş?"

"Elbette. Siz geldiğinizde yaptığımda buydu."

"Ya," dedi yaşlı adam. "Anlıyorum." Lenda usta bir politikacıydı ve bunun gibi durumları gülümsemeden atlatabiliyordu.

Kurik, Sparhawk'm elini sımsıkı yakalayıp kuvvetle sıkarak "Tebrikler, Lordum," dedi boğukça.

Kalten, Ehlana'ya bakakalmıştı. "Sparhawk mı?" diye inanmaz-casma sordu.

"En yakın arkadaşlarının senin büyüklüğünü tam olarak anlamamaları tuhaf değil mi, Sparhawk?" dedi Ehlana. "Sör Kalten, sizin çocukluk arkadaşınız dünyanın en üstün şövalyesidir. Bütün kadınlar onun eşi olmaktan gurur duyacaklardır." Kendinden hoşnutça gülümsedi. "Bununla beraber, onu alan benim. Tamam dostlar, oturun ve ben hastayken

krallığımda olan bitenleri anlatın. Kısa keseceğinize güveniyorum. Nişanlım ve benim yapmamız gereken planlarımız var.”

Vanion ayakta kaldı. Etrafındakilere baktı. “Bir şey atlarsam beni düzeltmekte tereddüt etmeyin.” Tavana baktı. “Nereden başlamalı?” diye düşüncelere daldı.

“Beni bu kadar hasta eden şeyi söyleyerek başlayabilirsiniz, Lord Vanion,” diye önerdi Ehlana.

“Sizi zehirlediler, Majesteleri.”

“Ne?”

“Rendor’dan gelen çok nadir bir zehirle - babanızı öldürenin aynısı.”

“Bundan sorumlu olan kim?”

“Babanızı kız kardeşi. Siziyse Piskopos Annias. Chyrellos’daki patrik tahtında gözü olduğunu biliyordunuz, değil mi?”

“Tabii ki. Yoluna çıkmak için elimden geleni yapıyordum. Sanırım o tahta ulaşırsa, Eshadizm’e döneceğim - ya da Styric bile olabilirim. Tanrın beni kabul eder mi, Sephrenia?”

“Tanrıçam, Majesteleri,” diye düzeltti Sephrenia. “Bir Tanrıçaya hizmet ediyorum.”

“Ne kadar olağanüstü gerçekçi bir inanç. Saçımı kesmem ve ona birkaç Elene çocuğu kurban etmem gerekecek mi?”

“Saçmalama, Ehlana.”

“Sadece takılıyorum, Sephrenia.” Ehlana güldü. “Ama sıradan Eleneler, Styricler hakkında böyle demiyor mu? Zehirlenme olayını nasıl keşfettiniz, Lord Vanion?”

Vanion çabucak Sparhawk’m Kral Aldreas ile karşılaşmasını ve şu anda Şampiyonu’nun elini - yanlışlıkla - süsleyen yüzüğü alışını anlattı. Sonra Annias’ın bilfiil yönetimi ve kraliçenin kuzeninin Naip Prensliğe yükselişini kapsayarak devam etti.

“Lycheas mı?” diye hiddetle söylendi Ehlana. “Saçma. Kendi başına giyinemez bile.” Kaşlarını çattı. “Zehirlendiysem ve bu babamı öldüren zehirin aymsıysa nasıl oldu da hâlâ hayattayım?”

“Sizi hayatta tutmak için büyü kullandık, Kraliçe Ehlana,” dedi Sephrenia.

Vanion, Sparhawk’m Rendor’dan dönüşü ve Annias’ın patrikliğe ulaşmak için gereken parayı sağlamak için Ehlana’nm hazinesine girebilmek amacıyla onu zehirlediği konusundaki artan şüphelerinden bahsetti.

O noktadan itibaren Sparhawk hikâyeyi aldı ve son olarak Kilise Şövalyeleriyle yol arkadaşlarının Chyrellos’a, oradan Borrata’ya en sonunda da Rendor’a yolculuklarında onları ağlarına düşürmek isteyeni genç leydiye anlattı.

“Flüt kim?” diye bir ara konuşmayı kesti Ehlana.

“Buluntu bir Styric çocuk,” diye cevapladı Sparhawk. “En azından biz öyle düşündük. Yaklaşık altı yaşlarında gözüküyordu ama çok daha yaşlı çıktı.” Hikâyesine Rendor’daki takip ettikleri yol ve sonunda hasta kraliçelerini sadece büyünün kurtarabileceğini söyleyen Dabour’daki doktorla karşılaşmalarıyla devam etti. Sonra Martel’le karşılaşmalarını anlattı.

Ehlana yüzünü asıp, “Ondan asla hoşlanmamıştım,” dedi.

“Şu anda Annias için çalışıyor,” dedi Sparhawk, “ve bizle aynı anda Rendor’daydı. Orada yaşlı çılgın dini bir fanatik vardı -Arasham - ve krallığın dini lideriydi. Martel, yeni patrik seçiminde Annias rahatça hareket edebilsin diye oyalama amacıyla Elene krallıklarını istila etmesi için onu

ikna etmeye çalışıyordu. Sephrenia ile Arasham’m çadırına gittiğimizde Martel de oradaydı.”

“Onu öldürdün mü?” diye hiddetle sordu Ehlana.

Sparhawk gözlerini kırptı. Bu Ehlana’nm daha önce hiç görmediği bir tarafıydı-. “Tam olarak doğru zaman değildi, Kraliçem,” diye özür diledi. “Bunun yerine Arasham’ı benden haber alana dek istilaya başlamamaya ikan etmeyi başardım. Martel çıldırdı ama bu konuda bir şey yapamadı. Daha sonra onunla hoş bir sohbet yaptık ve bana zehri bulup Annias’a verenin o olduğunu söyledi.”

“Bu bir mahkemede kanıt kabul edilir mi, Lordum?” diye Len-da Kontu’na sordu Ehlana.

“Bu yargıca bağlı, Majesteleri,” diye cevapladı.

“Bu konuda merak edecek bir şeyimiz yok, Lenda,” dedi acımasızca, “çünkü yargıç da ben olacağım, jüri de.”

“Bu yasalara hiç uymaz, Majesteleri,” diye mırıldandı.

“Babama ve bana yaptıkları da yasalara uymaz. Hikâyeye devam et, Sparhawk.”

“Buraya, Cimmura’ya döndük ve genel toplantı binasına gittik. Katedralin altındaki kraliyet mezarlığında babanızın hayaletiyle karşılaşmak için çağrı aldım. Bana bir çok şey söyledi - ilk olarak onu zehirleyenin halanız ve sizi zehirleyenin Annias olduğunu.

Lycheas’m Annias ve Arissa arasındaki ilişkinin neticesi olduğunu da söyledi.”

“Tanrıya şükür,” diye bağırdı Ehlana. “Ben de onun babamın piçi olmasından korkuyordum. Onu kardeşim değil de kuzenim olarak kabul etmek yeteri kadar kötü değil mi? Kabul edilemez.”

“Babanızın hayaleti hayatını kurtarabilecek tek şeyin Bhelliom olduğunu söyledi.”

“Bhelliom nedir?”

Sparhawk yeleğinin içine elini uzatıp branda keseyi aldı. Açtı ve safir gülü çıkardı. “Bu Bhelliom, Majesteleri,” dedi. Bir kere daha görüntüsünün tam kenarına giren can sıkıcı pırıldamayı gördüğünü hissetti. Mücevheri tutarken bu duygu yüzünden titredi.

“Ne kadar güzel,” diye bağırıp uzandı Ehlana.

“Hayır!” dedi sertçe Sephrenia. “Dokunma, Ehlana! Seni yok edebilir!”

Ehlana geri çekildi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Ama Sparhawk dokunuyor,” diye itiraz etti.

“Bhelliom onu tanıyor. Seni de tanıyor olabilir ama işi şansa bı-rakmasak iyi olur. Seni iyileştirmek için harcadığımız o kadar zaman ve uğraşı şu anda kaybetmek için harcamadık.”

Sparhawk mücevheri tekrar keseye koyup ortadan kaldırdı.

“Bilmen gereken bir şey daha var, Ehlana,” diye devam etti Sephrenia. “Bhelliom dünyadaki en güçlü ve kıymetli şey, Azash gözü dönmüş bir şekilde onu istiyor. Beş yüzyıl önce Otha’nm batıyı istilasının arkasında bu yatıyordu. Otha’nm burada batıda onu bulmaya çalışan Zemochları -ve diğerleri - var. Ne pahasına olursa olsun onu Azash’a vermemeliyiz.”

“Onu şimdi yok edecek miyiz?” diye kasvetle sordu Sparhawk. Bu soruyu sormak nedense ona çok fazla güç harcatmıştı.

“Yok etmek mi?” diye bağırdı Ehlana. “Ama çok güzel!”

“Hem de kötü,” dedi Sephrenia. Durdu. “Ama belki de kötü doğru kelime değil. İyi ve kötü arasında bir anlayışı yok. Hayır, Sparhawk, iyisi mi onu

Ehlana’ mn hastalığının yeniden nüksetme tehlikesine karşı bir süre daha tutalım. Hikâyeye devam et. Kısa tutmaya çalış. Kraliçen hâlâ çok zayıf.”

“O zaman kısa kesiyorum,” dedi. Kraliçesine Randera Gö-lü’ndeki savaş meydanında arayışlarını, sonunda Ghasek Kontu’nu nasıl bulabildiklerini anlattı. Sparhawk, Venne Gölü’ndeki olayları anlatırken Kraliçe neredeyse nefesini tutar gibi dikkatle dinledi. Sparhawk, Kral Wargun’un işe burnunu sokusunu - ama tam bu kelimeyi kullanmadan - sonunda da Ghwerig’in mağarasmdaki korkunç çatışmayı ve Flüt’ün gerçek kimliğinin ortaya çıkışını çabucak kaba taslak açıkladı. “Ve işte son durum böyle, Kraliçem,” diye tamamladı. “Kral Wargun, aşağıda, Arcium’da Ren-dorlarla savaşıyor; Annias Chyrellos’da Patrik Cluvonus’un ölümünü bekliyor ve siz ait olduğunuz tahtınıza geri döndünüz.”

“Ve yeni nişanlandım,” diye hatırlattı Ehlana. Bunu unutturmayacağı açıktı. Ehlana bir an düşündü. “Peki Lycheas’ı ne yaptınız?”

“Ait olduğu zindanda, Majesteleri.”

“Ya Harparin ve diğeri?”

“Şişko olan hâlâ Lycheas ile beraber zindanda. Harparin oldukça ani bir şekilde bizi terk etti.”

“Kaçmasına izin mi verdiniz?”

Kalten kafasını salladı. “Hayır, Majesteleri. Bağırmaya başlayıp meclis salonundan çıkmamızı emretmeye kalktı. Vanion bütün bu gürültüden sıkıldı ve Ulath’m kafasını kesmesine izin verdi.”

“Ne kadar yerinde bir davranış. Lycheas’ı görmek istiyorum.”

“Dinlenmeyecek misiniz?” diye sordu Sparhawk.

“Kuzenimle birkaç kelime etmeden olmaz.”

“Onu ben getiririm,” dedi Ulath ve odayı terk etti.

“Lord Lenda,” dedi arkasından Ehlana, “kraliyet meclisime başkanlık edecek misiniz?”

“Majesteleri nasıl isterse,” dedi aşırı bir reveransla Lenda.

“Ve Lord Vanion, siz de katılır mısınız - diğer işlerinizden boş kalan zamanlarınızda?”

“Onur duyarım, Majesteleri.”

“Sparhawk’m da, eşim ve şampiyonum olarak meslis masasında yeri olacak - ve sanırım Sephrenia da.”

“Ben Styricim, Ehlana. Elene halkının ırkım hakkındaki hislerini düşünerek bir Styrici meclisine sokmak akıllıca olur mu?”

“Bu saçmalığa bir daha tekrarlanmamak üzere son vereceğim,” dedi sertçe Ehlana. “Sparhawk, aklına mecliste faydalı olabilecek başka birileri geliyor mu?”

Sparhawk, düşündü ve birden aklına bir fikir geldi. “Soylu olmayan ama Cimmura’nm sizin var olduğunu bile bilmediğiniz bir yönü hakkında bilgisi olan, çok zeki bir adam tanıyorum.”

“Kimdir bu adam?”

“İsmi Platime.”

Talen kahkahalarla gülmeye başladı. “Aklını mı kaçırdın, Sparhawk? Platime’m hazine ve kraliyet mücevherlerinin bulunduğu binaya girmesine izin mi vereceksin?”

Ehlana biraz şaşırmış bir ifadeyle baktı. “Bu adamınla bir sorun mu var?” diye sordu.

“Platime, Cimmura’daki en büyük hırsız,” dedi Talen. “Bunu biliyorum çünkü bir zamanlar onun için çalışırdım. Şehirdeki her hırsızı ve dilenciyi - hatta dolandırıcıyı, katili ve fahişeyi - yönetir.”

“Kullandığın dile dikkat et, genç adam!” diye bağırdı Kurik.

“Bu kelimeyi daha önce duydum, Kurik,” dedi sakince Ehlana. “Ne anlama geldiğini biliyorum. Söyle, Sparhawk, bu önerinin arkasındaki amacın ne?”

“Söylediğim gibi, Platime çok zekidir - hatta bazı açılardan neredeyse hayranlık uyandıracak kadar, biraz tuhaf gelecek ama bir vatanseverdir. Cimmura’daki hayat hakkında çok geniş bilgisi, tahmin bile edemeyeceğim bilgi elde etme yolları var. Cimmura’da - ya da bu konuda dünyanın geri kalanının çoğunda - olan bilmediği hiçbir şey yoktur.”

“Onunla görüşeceğim,” diye söz verdi Ehlana.

Sonra Ulath ve Sör Perraine çeke çeke Lycheas’ı odaya soktular. Lycheas kuzenine bakakaldı, ağzı açıldı ve gözleri şaşkınlıktan dışarı fırladı. “Nasıl -” diye başladı, sonra dudaklarım ısırarak kesti.

“Beni canlı görmeyi ummuyordun değil mi, Lycheas?” diye ölümcül bir tonlamayla sordu Ehlana.

“Sanırım kraliçenizin huzurunda diz çökmek âdettir, Lycheas,” diye kükreyen Ulath, tekmeleyerek piçin ayaklarını yerden kesti. Lycheas düştü ve korkudan yere kapandı.

Lenda Kontu boğazını temizledi. “Majesteleri, hastalığınız döneminde, Prens Lycheas kendisine ‘Majesteleri’ denilmesinde ısrar etti. Yasalara bakmam gerekecek ama bunun ‘vatana ihanet’ olduğuna inanıyorum.”

“Ben de onu - en azından - bunun için tutukladım,” diye ekledi Sparhawk.

“Bu kadarı benim için yeterli,” diyen Ulath baltasını kaldırdı. ‘Tek bir söz söyleyin, Elenia Kraliçesi ki biz de onun kellesini sarayın kapısındaki bir sırığın ucuna birkaç dakikada yerleştirebilelim.”

Lycheas korkuyla gözleri faltaşı gibi açılmış onlara bakakaldı sonra kuzeni düşünür gibi yaparken, hayatım bağışlaması için yal-vararak ağlamaya başladı. Sparhawk en azından Ehlana'nın numara yaptığını umdu. "Burada olmaz, Sör Ulath," dedi biraz pişmanca. "Farkındasınız yerde halılar var."

"Kral Wargun onu asmak istedi," dedi Kalten. Yukarı baktı. "Tavanınız yüksek ve güzel, Majesteleri, kalın kirişleri de var. Bir ip bulmam bir dakika bile sürmez. Kaşla göz arasında onu sallandırabiliriz, asma kafa kesme kadar etrafı kirletmez."

Ehlana Sparhawk'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun, tatlım? Kuzenimi asalım mı?"

Sparhawk bunu gözünü bile kıpmadan söylemesine şaşırdı.

"Şey - bize faydalı olabilecek çok fazla bilgisi var, Kraliçem".

"Bu doğru olabilir: Söyle bana Lycheas, ben bu işi düşünürken bizimle paylaşmak isteyeceğin bir şeyler var mı?"

"Ne istersen söylerim, Ehlana," diye zırıldadı.

Ulath elinin içiyle Lycheas'ın kafasının arkasına bir şaplak attı. "Majesteleri," diye hatırlattı.

"Ne?"

"Kraliçene 'Majesteleri' denir," diyen Ulath bir şaplak daha attı.

"Ma-Majesteleri," diye kekeledi Lycheas.

"Bir şey daha var, Kraliçem," diye devam etti Sparhawk. "Lycheas hatırlayacağınız gibi Annias'ın oğlu."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye bağırdı Lycheas.

Ulath gene bir şaplak attı. “Seninle konuşmuyor. Seninle konuşulduğu zaman konuş.”

“Söylediğim gibi,” diye devam etti Sparhawk, “Lycheas, Annias’ın oğlu ve Annias’ı patriklik tahtından uzak tutmak için Chyrellos’a gittiğimizde işe yarar bir pazarlık aracı olabilir.”

“Ya,” dedi huysuzca Ehlana, “tamam - sanırım - ama onunla işin biter bitmez Sör Ulath ve Sör Kalten’e teslim et. Hangisinin onu yolculuğa çıkaracağı konusunda karara varmak için uygun bir yol bulacaklarından eminim.”

“Çöp çekelim mi?” diye Ulath’a sordu Kalten.

“Ya da zar atabiliriz,” diye karşılık verdi Ulath.

“Lord Lend a,” dedi arkasından Ehlana, “niye siz ve Lord Vani-on bu alçağı bir kenara çekip sorgulamıyorsunuz. Onun yüzünü görmekten hasta oldum. Yanınıza Sör Kalten, Sör Perraine ve Sör Ulath’ı alın. Onların varlığı daha yardımsever olması konusunda onu cesaretlendirebilir.”

Lenda gülümseyişini gizleyerek, “Peki, Majesteleri,” dedi.

Lycheas odadan çıkarıldıktan sonra, Sephrenia dikkatle genç kraliçesinin yüzüne baktı. “Gerçekten bunu düşünmüyordun, değil mi, Ehlana?” diye sordu.

“Oh, tabii ki düşünmüyordum - şey, yani ciddi olarak demek istemiştim. Sadece Lycheas’ı biraz terletmek istedim. Sanırım bu kadarını ona borçluyum.” Bitkince iç çekti. “Sanırım şimdi dinlenmek istiyorum. Bir tatlılık yap ve beni yatağıma taşı.”

“Bu hiç uygun değil, Ehlana,” dedi sertçe Sparhawk.

“Oh, uygunluğun canı çıksın. Zaten, beni ve yatağı aynı zamanda düşünmeye alışman gerekiyor.”

“Ehlana!”

Ehlana güldü ve kollarını ona uzattı.

Sparhawk kraliçesini kollarının arasında taşımak için eğildiğinden Berit’in yüzünde kısa bir bakış yakaladı. Genç çömez gizlenmemiş bir nefretle bakıyordu. Sparhawk burada bir sorun olacağını fark etti. Fırsat çıkar çıkmaz hemen Berit’le uzun bir konuşma yapmaya karar verdi.

Ehlana’yı diğer odaya taşıdı ve çok geniş bir yatağın üstüne yerleştirdi. “Çok değişmişsiniz, Kraliçem. On yıl önce bırakıp gittiğim kişi değilsiniz.” Bunu ortaya getirmenin zamanı gelmişti böylece ikisi de etrafında dönüp durmaktan vaz geçebileceklerdi.

“Farkına vardın demek,” dedi cilveli bir edayla.

“Bu da onun bir bölümü,” dedi Sparhawk eğitmen tonlamasına dönerek. “Hâlâ on sekiz yaşındasın, Ehlana. Otuz beş yaşında bir kadın tavrıyla dünyaya bakmak sana uymuyor. İnsanlar içinde kesinlikle çok daha masum bir poz takınmam tavsiye ederim.”

Ehlana başı ayak ucunda, karın üstü uzanana dek yatakta döndü. Başını ellerinin arasına koydu, gözleri açık ve saftı. Kirpiklerini kırpıp bir ayağıyla neşeyle yastığı tekmeliyordu. “Böyle mi?”

“Kes şunu.”

“Sadece seni mutlu etmeye çalışıyordum, nişanlım. Benimle ilgili değiştirmek istediğin başka bir şey var mı?”

“Çok kötü büyümüşsün, ufaklık.”

“Şimdi bir şeyi değiştirme sıran geldi. Bundan sonra asla ‘ufaklık,’ deme, Sparhawk. Aldreas seni Rendor’a gönderdiği günden itibaren bir ufaklık olmayı bıraktım. Burada olduğun ve beni koruduğun sürece çocuk olabilirdim ama sen gittikten sonra ufaklık olmaya dayanamadım.” Bağdaş kurup oturdu. “Babamın sarayı benim için çok düşmanca bir yerdi,

Sparhawk. Giydirilip kuşatılıp saray toplantılarında Annias’m aptalca gülümsemesini izleyebildiğim yerde teşhir ediliyordum. Sahip olduğum arkadaşlar hemen uzaklaştırılıyor - veya öldürülüyordu. Bu yüzden kendimi boş kafalı oda hizmetçilerinin dedikodularına kulak misafiri ederek eğlendirmeye zorladım. Grup olarak oda hizmetçileri ahlaksızlığa fazla eğilimliydiler. Bir keresinde kendime bir çizelge yaptım - bana metotlu olmamı öğretmiştin, hatırlarsın. Alt katlarda neler döndüğüne inanamazsın. Çizelgem saldırgan küçük bir haspanın neredeyse Arissa’nm rekorunu geçtiğini gösterdi. Bazen ‘dünyevi’ -bu senin kullandığın bir kelime değil miydi? - gözüküyorsam bunun suçunu sen gittikten sonra eğitimimi üstlenen öğretmenlerime atabilirsin. Birkaç yıl sonra - saraydaki lord ve leydilere gösterdiğim arkadaşlık onların sürülmelerine veya daha kötü sonuçlara neden olduğu için - hizmetkârlara bel bağlamak zorunda kaldım. Hizmetkârlar emir vermeni bekler, ben de emirler verdim. Artık bu bir alışkanlık. Ama benim oldukça işime yaradı. Sarayda olup da hizmetkârların bilmediği hiçbir şey olmaz. Çok geçmeden her şeyi bana anlatıyorlardı. Bu bilgileri düşmanlarımdan korunmak için kullanabiliyordum. Lenda hariç saraydaki herkes düşmamm-dı. Bu pek çocukhık sayılmazdı, Sparhawk ama bu beni çember çevirip ya da kumaş bebeklerle ev hayvanlarını seveceğim boş saatlerden çok daha iyi yetiştirdi. Kötü gözüküyorsam bunun nedeni düşman bölgesinde büyümüş olmam. Bu sert köşeleri yumuşatman yıllar alabilir ama bu konudaki çabandan zevk alacağımdan eminim.” Neşeli bir şekilde gülümsedi ama gri gözlerinde hâlâ bir tür acı dolu savunma hazırlığı vardı.

“Zavallı Ehlanam,” dedi Sparhawk, dokunsalar ağlayacaktı.

“Hiç de zavallı değil, Sparhawk. Şimdi sana sahibim ve bu beni dünyadaki en kuvvetli kadın yapıyor.”

“Bir sorunumuz var, Ehlana,” dedi ciddice.

“Ben hiçbir sorun görmüyorum. Şu anda yok.”

“Yanlışlıkla yüzüğümü sana verdiğimde yanlış anladın sanırım.” Anında pişman oldu. Sanki yüzüne tokat yemişçesine Ehla-na’nm gözleri açıldı.

“Lütfen söylediğimi yanlış anlama,” diye atıldı. “Senin için çok yaşlıyım, hepsi bu kadar.”

“Kaç yaşında olduğun umurumda değil,” dedi meydan okurcasına. “Sen benimsin, Sparhawk ve asla seni bırakmayacağım.” Ehlana’nm sesi o kadar sertti ki Sparhawk neredeyse ondan ürktü.

“Bir şekilde bunu yapmak zorundaydım,” diyerek geri adım attı. O korkunç kırılma anının geçmesi için onu rahatlatması gerekiyordu. “Bu görevim, onu yapmam gerekiyordu, anlarsın.”

Ehlana azimle bunun üzerine gitti. “Tamam, artık yapman gerekeni yaptın, bir daha asla bundan bahsetmeyeceğiz. Düğünü ne zaman yapacağız dersin - sen ve Vanion Annias’ı öldürmek için Chyrellos’a gitmeden mi yoksa gittikten sonra mı? Kendi adıma hemen yapılmasını istiyorum. Karı koca yalnızlarken aralarında olanlar hakkındaki her şeyi duydum ve gerçekten çok ama çok merak ediyorum.”

Sparhawk kıpkırmızı oldu.

Beşinci Bölüm

SPARHAWK, EHLANANIN YATAK odasından çıkarken, “Uyuyor mu?” diye sordu Vanion.

Sparhawk başını salladı. “Lycheas işe yarar şeyler söyledi mi?”

“Bir çok şey - tahmin ettiğimiz şeyleri doğruladı,” diye cevapladı Vanion. Eğitmenin yüzü sıkıntılıydı. Ölen şövalyelerin kılıçlarını taşımanın yükü hâlâ üzerinde gibiydi, ama artık daha dinçti. “Lord Lenda, burası, Kraliçe’nin bölümü güvenli mi? Lycheas’ın bize söylediği şeylerin herkes tarafından bilinmemesini tercih ederim.”

“Odalar oldukça güvenlidir, Lordum,” diye temin etti Lenda, “şövalyelerinin varlığı merakla yananların cesaretini kıracaktır.”

Kalten ve Ulath içeri girdiler. İkisinin de yüzünde acımasız sırıtışlar vardı. “Lycheas çok kötü bir gün geçiriyor.” Kalten bir halt karıştırmış gibi sırıtıyordu. “Ulath ve ben hücresine eşlik ederken geçmişte gördüğümüz birtakım çarpıcı idamları konuşuyorduk. Özellikle kazığa bağlanarak yakılma fikrini sıkıntı verici buldu.”

“Ölene kadar işkence etme olasılığını ortaya attığımızda neredeyse bayıldı.” Ulath kıkırdadı. “Aklımdayken, buraya geri gelirken saray kapısında durduk. Yakaladığımız kilise askerleri onu tamir ediyorlardı.” İriyarı Genidian Şövalyesi baltasını köşeye koydu. “Pandionlarmızm bazıları sokaklarda, Lord Vanion. Cimmura ahalisinin pek çoğu kaybolmuş gibi gözüküyor.”

Vanion ona şaşkın bir bakış attı.

“Nedense biraz gergin gözüküyorlar,” diye Kalten açıkladı. “Annias çok uzun süredir şehri kontrol ediyordu, soylular ve sıradan halktan bazılarının gözleri her zaman esaslı bir değişiklik için açıktır. İyi piskoposumuza uyum sağlamak için çizgilerini değiştirmişlerdi. Ama komşuları onların kim

olduklarını biliyor, anladığım kadarıyla birkaç olay olmuş. Ani bir güç değişimi olduğunda, bir çok insan yeni rejime bağlılıklarını göstermek ister. Gözüktüğü kadarıyla bir çok yargısız idam yapılmış, oldukça fazla ev ateşe verilmiş. Ulath ve ben şövalyelere bunu en azından biraz durdurmalarını önerdik. Bildiğiniz gibi alevler yayılmaya meyillidir."

"Politikaya bayılıyorum, siz ne dersiniz?" Tynian sırıttı.

"Başıbozuk güruh her zaman bastırılmalıdır," dedi eleştirircesine Kont Lenda. "Güruh her tür yönetimin düşmanıdır."

"Aklımdayken," dedi Kalten, Sparhawk'a merakla, "gerçekten kraliçeye evlenme teklif ettin mi?"

"Bir yanlış anlamaydı."

"Öyle olduğundan kesinlikle eminim. Bana evlenecek cinsten biri gibi gözükmedin. Gene de seni bırakmayacak, değil mi?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Dünyadaki bütün şansın senin olmasını isterim ama doğrusunu söylemek gerekirse, senin için fazla ümidim yok. Küçük bir kızken sana attığı bakışları gördüm. Sanırım, ilginç deneyimlerin olacak." Kalten sırıtıyordu.

"İnsanın dostları olması çok güzel."

"Zaten artık durulma zamanın gelmişti, Sparhawk. Dünyayı dolaşıp insanlarla kapışmak için çok yaşlısın."

"Sen de en az benim kadar yaşlısın, Kalten."

"Biliyorum ama bu farklı."

"Ulath ile beraber Lycheas'm işini kimin bitireceğine karar verdiniz mi?" diye sordu Tynian.

“Hâlâ tartışıyoruz.” Kalten, iri Thalesialıya kuşkulu bir bakış attı. “Ulath ısrarla zar atmayı kabul ettirmeye çalışıyor.”

“Israrla mı?” diye yumuşakça itiraz etti Ulath.

“Zarlardan birini gördüm dostum, üzerinde dört tane altı var.”

“Oldukça fazla,” diye belirtti Tynian.

“Tamamen öyle.” Kalten iç çekti. “Size karşı dürüst olmak gerekirse, Ehlana’nın Lycheas’ı öldürmemize izin vereceğini sanmıyorum. Lycheas o kadar beş para etmez biri ki, Ehlana’nm yüreğinin buna dayanabileceğini sanmıyorum. Şey, hem Annias da var.”

“Ve Martel,” diye hatırlattı Sparhawk.

“Oh, evet. Martel her zaman mevcut.”

“Wargun onu Larium’dan kovaladıktan sonra nereye kaçtı?” diye sordu Sparhawk. “Her zaman Martel’in izini takip etmek isterim. Başını belaya sokmasını istemem.”

Tynian ağır Deira zırhının içinde omuzlarını kaldırarak, “Onu son gördüğümüzde doğuya gidiyordu,” dedi.

“Doğuya mı?”

Tynian başıyla onayladı. “Güneye Umanthum’a gideceğini düşündük ama Coombe’nin yakılışmdan sonra - büyük ihtimalle Wargun’un gemileri Arcium Boğazı’nda devriye gezdiği için - donanmasını Sarinium’a gönderdiğini fark ettik. Çok büyük ihtimalle şimdiden Rendor’a geri dönmüştür.”

Sparhawk homurdandı. Kılıç kemerini açıp masanın üzerine yatırdı ve oturdu. “Lycheas size ne dedi?” diye Vanion’a sordu.

“Oldukça çok şey. Annias’m yaptığı bütün her şeyi bilmemesi doğal ama çok fazla bilgi toplamayı becermesi şaşırtıcı. Gözüktüğünden akıllı.”

“Öyle olması gerekiyordu,” dedi Kurik. “Talen, bunu yapma.”

“Sadece bakıyordum, Baba,” diye itiraz etti çocuk.

“Bakma. Baştan çıkabilirsin.”

“Lycheas bize Annias ve annesinin yıllardır sevgili olduklarını söyledi,” dedi Vanion, “ağabeyini baştan çıkarmasını öneren Annias’mış. Aralarındaki bir evliliğe izin vermesi için oldukça belirsiz bir Kilise ilkesi öne sürmüş gibi gözüküyor.”

“Kilise asla böyle bir edepsizliğe izin vermeyecektir,” diye kesin bir tonla belirtti Sör Bevier.

“Kilise tarihte zamanımızın ahlak anlayışına uymayan bir çok şey yaptı, Bevier,” dedi Vanion. “Bir zamanlar Cammoria’da çok zayıftı ve kraliyet ailesi içinde evlilikler âdet haline gelmişti. Kilise varlığını sürdürmek için tavizler verdi. Her neyse, Annias Aldreas’m zayıf bir kral olduğunu düşündü, Arissa onunla evlenebil-seydi Elenia’mn gerçek hakimi olacaktı. Arissa’yı da az çok kontrol eden Annias olduğu için kararlan veren o olacaktı. Bu başlangıçta ona yeterliydi ama sonra hırsını kontrol altına alamadı. Chyrellos’daki patriklik tahtına göz koymaya başladı. Tahmin ettiğim kadarıyla bu yirmi yıl önceydi.”

“Lycheas bunu nasıl anlamış?” diye sordu Sparhawk.

“Demos’daki manastırda annesini ziyaret edermiş,” diye cevapladı Vanion. “Anladığım kadarıyla, Arissa’nm hatıratı oldukça genişti ve oğluna karşı çok dürüsttü.”

“Bu iğrenç,” dedi rahatsız bir sesle Bevier.

“Prenses Arissa’nm özel bir ahlak anlayışı var,” dedi genç Arci-alıya Kalten.

“Herhalde, Sparhawk’m babası tam o anda işe karıştı. Onu çok iyi tanırdım ve onun ahlak anlayışı çok daha gelenekseldi. Aldreas ve

Arissa’nm yaptığından çok rahatsız oldu. Aldreas ondan korktuğu için Derialı bir prensesle evlenmesini önerdiğinde Aldreas gönülsüz bir biçimde kabul etti. Gerisini her kez biliyor. Arissa çok hiddetlenip nehrin kenarındaki o geneleve kaçtı - bunun için özür dilerim, Sephrenia.”

“Daha önce de duymuştum Vanion,” diye cevapladı. “Styricler bu dünyadan, siz Elenelerin inandıkları kadar uzak değiller.”

“Arissa o genelevde birkaç hafta kaldı, sonunda yakalandığında Aldreas’m onu manastıra kapatmaktan başka çaresi kalmadı.”

“Bu ortaya bir soru çıkarıyor,” dedi Tynian. “Genelevde geçirdiği zaman ve müşterilerinin sayısı düşünülürse, Lycheas’m babasının kim olduğundan nasıl emin olunabilinir ki?”

“Ben de buna geliyordum,” diye cevapladı Vanion. “Ziyaretlerinden birinde Lycheas’ı, geneleve gitmeden önce Annias’dan hamile olduğuna ikna etmiş. Aldreas, Deiralı prensesle evlendi ve o da Kraliçe Ehlana’yı doğururken öldü. O zaman Lycheas altı haftalıktı. Annias, Aldreas onu meşrulaştırıp varisi yapsın diye elinden geleni yaptı. Ama bu Aldreas için bile fazlaydı, kesin bir şekilde reddetti. İşte o günlerde Sparhawk’m babası öldü ve Kralın Şampiyonluğu Sparhavvk’a geçti. Sparhawk, Ehlana’nm eğitimini ele aldıktan sonraki gelişmesinden dolayı Annias telaşa düşmeye başladı. Sekiz yaşma geldiğinde, Sparhawk, Ehlana’yı Annias’m kontrol edemeyeceği kadar kuvvetli hale getirmeden Şampiyonu’nu ondan uzaklaştırmaya karar verdi. İşte o zaman Aldreas’ı Sparhawk’i Rendor’a sürgüne göndermeye ikna etti. Sonra da Ehlana’nm eğitimini tamamlamak üzere geri gelmesi olasılığı önlemek için Mar-tel’i Cippria’ya Sparhawk’i öldürmeye yolladı.”

“Ama çok geç kalmıştı, değil mi?” Sparhawk gülümsedi. “Ehla-na çoktan yeteri kadar güçlenmişti.”

“Bunu nasıl basardın, Sparhawk?” diye sordu Kalten. “Gerçekten hiçbir zaman iyi bir öğretmen diyebileceğimiz biri değildin.”

“Sevgi, Kalten,” dedi oldukça yumuşak bir sesle Sephrenia.

“Ehlana küçüklüğünden beri Sparhawk’i sevdi ve işleri onun yapmasını istediği şekilde yapmaya çalıştı.”

Tynian güldü. “O zaman, bunu sen kendi kendine yaptın, Sparhawk,” dedi.

“Ne yaptım?”

“Çelikten bir kadın yarattın ve şimdi seni onunla evlenmen için zorlayacak - ve bu konuda başarılı olacak kadar güçlü.”

“Tynian,” dedi öfkeyle Sparhawk, “çok konuşuyorsun.” İri Pandion birden sinirlendi - işin doğrusu Tynian’m haklı olduğunu kendi de kabul etmişti.

“Ama buradaki parmak basılacak nokta bunların hiçbirinin gerçekten yeni ve şaşırtıcı olmaması,” diye belirtti Kurik. “Bu kesinlikle Lycheas’ın başını omuzlarının üzerinde tutmaya yetmeyecek.”

“Bu daha sonra,” dedi Vanion. “Ehlana, ilk saçma sapan sözleri geveleyip onu çabucak idam ettirmek üzere gözüktüğünde Lycheas’ı çok korkuttu. Annias, Aldreas’ı Sparhawk’i sürgüne yollaması için zorladıktan sonra, kral değişmeye başladı. Gerçekten bazı kararlılıklar göstermeye başladı. İnsanların bazen niçin böyle şeyler yaptığını anlamak zordur.”

“Tamamen değil, Vanion,” diye itiraz etti Sephrenia. “Aldreas piskoposun parmağında oynuyordu ama içinden yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Belki de Şampiyonu’nun ruhunu kurtarabileceğini hissetti ama Sparhawk gittikten sonra Aldreas tamamen yalnız olduğunu fark etmeye başladı. Ruhu kurtarılacaksa bunu kendisinin yapması gerekiyordu.”

“Biliyorsun, Sephrenia haklı olabilir,” diye şaşırttı Bevier. “Belki Styricum ahlak kurallarını biraz öğrenmem gerekecek. Elene ve Styric ahlakından bir sentez çok ilginç olabilir.”

“Sapkınlık.” Ulath pat diye fikrini söyledi.

“Anlamadım?”

“Diğer ahlaklarda herhangi bir doğruluk olasılığını düşünmememiz gerekiyor, Bevier. Bunun biraz dargörüşlülük olduğunu kabul ediyorum ama Kilisemiz bazen böyledir.”

Bevier ayağa kalktı, yüzü kızarmıştı. “Kutsal Anamız’a yönelmiş hakaretleri dinlemeyeceğim,” diye belirtti.

“Otur aşağı, Bevier,” dedi Tynian. “Ulath, sadece sana takılıyor. Genidian biraderlerimiz teoloji konusunda onlara güvendiğimizden çok daha derin bilgilere sahiptirler.”

“İklim yüzünden,” diye açıkladı Ulath. “Thalesia’da kışın yapacak fazla bir şey yoktur - yağan karı izlemekten başka. Meditas-yon ve araştırma için oldukça fazla zamanımız olur.”

“Nedeni her neyse Aldreas, Annias’m tatsız para taleplerinden bazıları geri çevirmeye başladı,” diye devam etti Vanion, “ve An-nias’ın gözü dönmeye başladı. İşte o zaman Arissa ile kralı öldürmeye karar verdiler. Martel zehiri buldu ve Annias, Arissa’mn manastırdan gizlice çıkması için gerekenleri sağladı. Büyük ihtimalle Aldreas’ı o zehirleyecekti ama ağabeyini kendi öldürmek istediği için Arissa bu işi yapmasına izin vermesi için ona yalvardı.”

“Gerçekten bu aileye girmek istiyor musun, Sparhawk?” diye sordu Ulath.

“Bu durumda başka bir tercihim var mı?”

“Her zaman kaçabilirsin. Daresia kıtasındaki Tamvıl İmparatorluğu’nda iş bulabileceğinden eminim.”

“Ulath,” dedi Sephrenia, “sus.”

“Peki, hanfendi,” diye cevapladı.

“Devam et, Vanion,” diye emretti Sephrenia.

“Peki, hanfendi.” Vanion, Ulath’m tonlamasını mükemmel bir şekilde taklit etti. “Arissa, Aldreas’ı öldürdükten sonra, Ehlana tahta çıktı. Ardından Sparhawk’m iyi bir öğrencisi olduğunu gösterdi. Annias’ın hazinesine girmesini tamamen reddetti, onu bir manastıra yollamak üzereydi. İşte tam o sırada Annias onu zehirledi.”

“Özür dilerim, Lord Vanion,” dedi Tynian. “Lord Lenda, kraliçeyi öldürme teşebbüsü ölüm cezasını gerektirir, değil mi?”

“Medeni dünyanın her tarafında, Sör Tynian.”

“Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Kalten, niye bir rulo ip talebinde bulunmuyorsun? Ve Ulath, Thalesia’ya birkaç yedek balta ısmarlasan iyi olur.”

“Bu da ne?” diye sordu Kalten.

“Artık, Annias, Lycheas ve Arissa’mn - bir yığm diğer suç ortağıyla - devlete ihanet ettiklerinin kanıtları elimizde.”

“Bunu daha önce de biliyorduk,” dedi Kalten.

Tynian gülümsedi. “Şimdi ispatlayabiliriz. Bir şahidimiz var.”

“Uygun ödüllerle benim ilgileneceğimi umuyordum,” dedi Sparhawk.

“Bu tip şeyleri her zaman yasal olarak yapmak daha iyidir/’ dedi Lenda. “Bu sonraki tartışmaları engeller.”

“Bunları benimle sonradan tartışacak birini etrafta bırakmayı planlamıyordum, Lordum.”

“Sparhawk’m zincirini kısaltsanız iyi olacak, Lord Vanion,” diye hafif bir gülümsemeyle önerdi Lenda. “Dişleri uzuyor gibi.”

“Bunu fark ettim/’ diye onayladı Vanion. Devam etti. “Sephrenia, Ehlana’mn babası gibi ölmesini engelleyince Annias’m planları biraz bozuldu ama gene de devam edip aciz kraliçeyi ölüymüş gibi kabul ettirerek Lycheas’ı naip prens gösterdi. Elenia hazinesini kişisel kontrolüne alıp başpiskoposları satın almaya başladı. İşte o zaman patrikliği kazanma kampanyası hız kazandı ve niyeti ortaya çıktı. Lycheas’ın hikâyesinin tam o noktasında, Lenda Lordu şu ana kadar söylediği hiçbir şeyin onu Ulath’m cellat kütüğünden kurtarmaya vermeyeceğini oldukça sert bir şekilde söyledi.”

“Ya da benim ilmiğimden,” diye acımasızca ekledi Kalten.

Vanion gülümsedi. “Lenda’nm önerisi Lycheas’da arzu edilen etkiyi gösterdi. Naip prens o andan itibaren altın bir bilgi madenine dönüştü. Bunu gerçekten ispat edemeyeceğini ama Annias’m Otha ile bağlantısı olduğuna ve onun yardımını istediğine dair bazı kuvvetli ipuçları bulduğunu söyledi. Piskopos daima Styriclere karşı önyargılıymış gibi davranırdı ama bu gerçek hislerini saklamak için bir oyun olabilirdi.”

“Belki de değil,” diye katılmadı Sephrenia. “Batı Styricleriyîe Zemochlar arasında dünya kadar fark var. Batı Styricum’un imhası Otha’nm herhangi bir yardım karşısındaki ilk isteği olacaktır.”

“Bu belki de doğrudur,” diye kabul etti Vanion.

“Lycheas’ın şüphelerini temellendirdiği sağlam bir zemin var mıydı?”

“Pek fazla değil,” dedi Ulath. “Bütün gördüğü saraydaki birkaç karşılaşma. Şimdilik savaş ilan etmek için yeterli değil.”

“Savaş mı?” diye bağırdı Bevier.

“Doğal olarak.” Ulath omuz silkti. “Otha kendini batı Elene krallıklarının iç işlerine sokuyorsa, bu batının doğuya gidip savaş açması için yeterli bir neden.”

“Bu duygulu anlatımı hep sevmişimdir,” dedi Kalten. “‘Savaş’. Devamlılık - ve karışıklık - çağrıştırıyor.”

“Zemoch’u gerçekten yok etmek istiyorsan neden gerekmiyor, Ulath/’ dedi Tynian.

“Gerekmiyor mu?”

“Beş yüz yıl önceki Zemoch istilasından sonra kimse barış antlaşması yapmak için zaman bulamadı. Teknik olarak hâlâ Otha ile savaş halindeyiz - değil mi, Lord Lenda?”

“Büyük ihtimalle ama beş yüz yıllık bir ateşkesten sonra düşmanlığı yeniden başlatmak için gerçekçi bir neden değil.”

“Sadece dinleniyorduk, Lordum.” Tynian omuz silkti. “Diğer beyleri bilmem ama ben artık yeterince dinlenmiş durumdayım.”

“Aman Tanrım,” diye iç çekti Sephrenia.

“Burada önemli olan,” diye devam etti Vanion, “bir çok durumda Annias’m aynı Styrici gizlice kabul ettiğini görmesi. Bir keresinde konuştuklarının bir kısmını duyabilmiş. Styricin Zemoch aksanı varmış - ya da Lycheas öyle sanıyor.”

“İşte bu Lycheas,” diye fikrini söyledi Kurik. “Onda sinsi ve gizlice dinleyen birinin suratı var.”

“Bu konuda hemfikirim,” dedi Vanion. “Muhteşem Naip Prensimiz tüm konuşmayı duymamış ama Styric Annias’a Otha’nm bir mücevheri eline geçirmesi gerektiğini yoksa Zemoch Tanrısı’nın desteğini keseceğini söylüyormuş. Sanırım hepimiz hangi mücevherden konuştukları konusunda doğru tahminler yapabiliriz.”

Kalten’in yüzü kederlendi. “Eğlenceyi bozacaksın, değil mi, Sparhawk?” diye dövündü.

“Nasıl?”

“Sanırım bundan Kraliçe’ye bahsedeceksin, sonra o da bu bilginin Lycheas’m kafasını boynunun üstünde tutmak veya ayaklarını yerden kesmemek için yeterince önemli olduğuna karar verecek.”

“Ona tavsiyelerde bulunmaya zorunluyum, Kalten.”

“Seni biraz beklemeye ikna edemeyiz sanırım, edebilir miyiz?”

“Beklemek mi? Ne kadar?”

“Piçin cenaze merasimine kadar.”

Sparhawk arkadaşına sırıttı. “Korkarım olmaz, Kalten. Gerçekten sana iyilik yapmak isterim ama düşünmem gereken bir postum var. Bir şeyler saklamaya başlarsam kraliçem bana kızabilir.”

“Lycheas’m bütün bildikleri işte bu kadar,” dedi Vanion. “Şimdi, bir karar vermemiz gerekiyor. Cluvonus neredeyse ölmek üzere ve o ölür ölmez diğer birliklerle Chyrellos’ya gitmek için De-mos’da buluşmamız gerekecek. Bu da Kraliçe’yi tamamen savunmasız bırakacak. Dolmant’m bize ne zaman yürüyüş emri yollayacağını, Elenia ordusunun Arcium’dan dönmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Kraliçe’yi ne yapacağız?”

“Yanımıza alırız.” Ulath omuz silkti.

“Bu durumda büyük bir itirazla karşılaşabilirsin, sanırım,” dedi Sparhavvk. “Daha yeni tahta çıktı ve sorumluluklarını çok ciddiye alan bir tip. Ona bu durumda başkentini bırakmasını önerirsen kesinlikle kabul etmeyecektir.”

“Onu sarhoş edelim,” dedi Kalten.

“Ne yapalım?”

“Hafifçe kafasına vurmak istemezsin, değil mi? Çakırkeyif yap, battaniyeye sar ve bir eyerin üzerine bağla.”

“Aklını mı kaybettin? O bir kraliçe, Kalten, senin pasaklı garson kızlarından değil.”

“Sonra özür dileyebilirsin. Önemli olan şey onun güvenliği.”

“Bunların hiçbirine gerek olmayabilir,” dedi Vanion. “Cluvonus biraz daha dayanabilir. Aylardır ölmesine ramak kalmış durumda ama hâlâ yaşıyor. Belki Annias’dan bile uzun yaşayabilir.”

“Bu onun için çok zor olmaz,” dedi kasvetle Ulath. “Şu anda Annias’m hayattan bekleyeceği fazla bir şey yok.”

“Eğer siz bayları kan davası hırsınızı kontrol altına almaya ikna edebilirsem,” diye araya girdi Lenda Kontu, “sanırım şu anda önemli olan birini Kral Wargun’a yollamak ve Elenia ordusunu -buraya geldiklerinde kurmay heyetini düzene sokacak kadar Pandion’u - bırakması için ikna ettirmek. Ona çok güçlü sözlerle Elenia ordusunun olabildiği kadar çabuk Cimmura’ya gelmesi gerektiğini bildiren bir mektup yazacağım.”

“Askeri birlikleri de bırakmasını söyleseniz iyi olur, Lordum,” diye önerdi Vanion. “Chyrellos’da onlara ihtiyacımız olacak.”

“Kral Obler’e de bir mektup yollayabilirsiniz, ” diye ekledi Tyni-an, “Başpiskopos Bergsten’e de. Aralarında Wargun’u rahatlıkla razı edebilirler. Thalesia Kralı çok fazla içer ve savaştan hoşlanır ama siyasi olarak hâlâ su katılmadık bir hayvandır. Cimmura’mn korunmasının ve Chyrellos’un hemen kontrol altına alınmasının gerekliliğini anlayacaktır - eğer biri bunu ona açıklarsa.”

Lenda başını sallayarak onayını belirtti.

“Ama bütün bunlar hâlâ sorunumuzu çözmüyor, beyler,” dedi Bevier. “Patriğin ölüm haberi bize ulaştığında Wargun’a gidecek habercimiz yola çıkalı daha bir gün bile olmamış olabilir. Bu bizi yine aynı konuma getirir. Sparhawk ortada görünür bir tehlike olamamasına rağmen isteksiz bir kraliçeyi başkentini terk etmeye ikna etmek zorunda kalacaktır.”

“Kulağına üfle,” dedi Ulath.

“O da ne?” diye sordu Sparhawk.

“Genelde işe yarar, en azından Thalesia’da yarıyor. Bir keresinde Emsat’da bir kızm kulağına üfledim, günlerce beni izledi.”

“Bu iğrenç!” dedi kızgınca Sephrenia.

“Şey, bilmem,” dedi yumuşak bir biçimde Ulath. “Hoşuna gidiyormuş gibi gözüküyordu.”

“Sanki küçük bir köpek yavrusuymuş gibi kafasını okşayıp, çenesinin altını da kaşıdın mı?”

“Bunu hiç düşünmedim,” diye kabul etti Ulath. “Ne dersin işe yarıyabilir mi?”

Sephrenia Styricçe küfretmeye başladı.

“Biraz farklı bir alana doğru gidiyoruz,” dedi Vanion. “Krali-çe’yi Cimmura’dan ayrılmaya zorlayamayız ve biz çağrılmadan surları tutabilecek kadar büyük bir gücün şehre ulaşabileceğinden emin olmanın hiçbir yolu yok.”

“Sanırım o güç zaten burada, Lord Vanion,” dedi Talen. Stragen’in ona Emsat’ta verdiği şık yelekle taytı giyiyordu ve genç bir soylu gibi gözüküyordu.

“Sözü kesme, Talen,” dedi Kurik. “Bu ciddi bir iş. Çocuksu şapkalara vaktimiz yok.”

“Bırak konuşsun, Kurik,” dedi kararlıca Lenda. “İyi fikirler bazen en alışılmamış yerlerden çıkarlar. Bahsettiğin tam olarak nedir, genç adam?”

“Halk,” diye basitçe cevapladı Talen.

“Bu saçma, Talen,” dedi Kurik. “Eğitimli değiller.”

“Kuşatma yapan bir ordunun kafasından aşağı kaynar zift dökmek için gerçekten eğitime gerek var mı?” Talen omuz silkti.

“Bu oldukça ilginç bir fikir, genç adam,” dedi Lenda. “Aslını ararsanız, Ehlana’nm taç giymesinden sonra halkın içini döktüğü bir sevgi seli oluştu. Cimmura - ve etraftaki köylerle kasabaların -halkı isteyerek yardımına gelebilir. Sorun liderlerinin olmaması. Başlarında onları yönetecek biri olmadan sokaklarda dolaşan bir güruh güçlü bir savunma sayılmayacaktır.”

“Etrafta liderler var, Lordum.”

“Kim?” diye çocuğa sordu Vanion.

“Platime onlardan biri,” diye önerdi Talen, “ve Stragen de hâlâ burada, bu konuda oldukça deneyimli.”

“Platime bir tür aşağılık herif değil mi?” dedi şüpheyle Bevier.

“Sör Bevier,” dedi Lenda, “Eleina kraliyet meclisinde yıllarca hizmet ettim; bırakın sadece başkenti, bütün krallık uzun yıllardır aşağılık heriflerin elinde.”

“Ama -” diye itiraz etmeye başladı Bevier.

“Platime ve Stragen’in resmi aşağılık herifler olması mı sizi rahatsız ediyor, Sör Bevier?” diye yavaşça sordu Talen.

“Ne dersin, Sparhawk?” diye sordu Lenda. “Bu Platime denen adam askeri bir operasyonu gerçekten yönetebilir mi?”

Sparhawk bunu düşündü. “Yönetebilir, özellikle de Stragen ona yardım etmek için burada olursa.”

“Stragen mi?”

“Emsat’daki hırsızlar arasında Platime’a benzer bir konumda. Stragen garip biri ama çok zeki ve mükemmel bir eğitimi var.”

“Eski borçlarını da istiyebilirler,” dedi Talen. “Platime, Vardeni-as, Demos, Cardos ve Lenda’nın kasabalarından adam getirtebilir - köylerde çalışan soyguncu çetelerinden bahsetmiyorum bile.”

“Zaten şehri uzun bir süre tutmayacaklar,” diye derin derin düşüncelere daldı Tynian, “Elene ordusu buraya dönene dek. Yapacakları şeyin büyük bölümü tamamen göz korkutma olacak. Piskopos Annias’m binden fazla kilise askerini Chyrellos’dan buraya yollayabümesi olası değil ve şehir surlarının üstünde daha üstün bir güç diziliyse, askerler saldırıya gönüllü olmayacaklardır. Sparhawk, sanırım çocuk olağanüstü bir plan öne sürdü.”

“Güveniniz karşısında ezildim, Sör Tynian,” dedi Talen yerlere kadar eğilerek selam verirken.

“Cimmura’da eski askerler de var,” diye ekledi Kurik, “ordunun eski adamları, işçilere ve köylülere şehrin savunmasında yardımcı olabilirler.”

“Şüphesiz ki, bunların hepsi berbat bir biçimde olağandışı,” dedi alay edercesine Lenda Kontu. “Hükümetin bütün amacı her zaman sıradan insanları kontrol altında ve tamamen politikadan uzak tutmak olmuştur. Sıradan insanların varlığının tek nedeni işleri yapmak ve vergileri ödemektir. Burada bütün hayatımız boyunca pişman olabileceğimiz bir şey yapıyor olabiliriz.”

“Gerçekten başka seçeneğimiz var mı, Lenda?” dedi Vanion.

“Hayır, Vanion, olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman başlayalım. Lenda, Lordum, sanırım yapmanız gereken bazı yazışmalar var. Talen, niye gidip şu Platime denen adamı görmüyorsun?”

“Berit’i de yanıma alabilir miyim, Lordum?” diye soran çocuk genç çömeze bakıyordu.

“Sanırım alabilirsin ama niçin?”

“Ben bir şekilde bir hükümetten diğerine giden resmi bir elçiyim. Daha önemli gözükmek için yanımda refakatçi bulundurmalıyım. Bu tip şeyler Platime’ı etkiler.”

“Bir hükümetten diğerine mi?” diye sordu Kalten. “Gerçekten Platime’ı bir devlet başkanı olarak düşünebiliyor musun?”

“Şey, değil mi yani?”

Sparhavvk’m arkadaşları sırayla dışarı çıkarlarken Sparhawk hafifçe Sephrenia’nın koluna dokundu. “Seninle konuşmam gerekiyor,” dedi yavaşça.

“Tamam.”

Sparhawk gidip kapıyı kapattı. “Bundan sana daha önce bahsetmem gerekirdi, küçük ana, ama başlangıçta zararsız gibi gözüküyordu …” Omuz silkti.

“Sparhawk, bunu çok iyi biliyorsun. Bana her şeyi söylemelisin. Neyin zararsız neyin zararlı olduğuna ben karar vereceğim.”

“Tamam. Sanırım takip edildim.”

Sephrenia’ın gözleri kısıldı.

“Ghwerig’in mağarasında Bhelliom’u aldıktan hemen sonra bir kâbus gördüm. İçine Azash ve de Bhelliom karışmıştı. Başka bir Şey daha vardı - isimlendiremediğim bir şey.”

“Tarif edebilir misin?”

“Sephrenia, onu göremiyorum. Bir gölgeye benzeyen - görüş alanımın tam kenarındaki karanlık bir şey - bir kenardaki titreme gibi ve biraz arkamda. Benden çok hoşlanmadığını hissediyorum.”

“Bu şey sana sadece rüyanda mı gözüküyor?”

“Hayır. Onu şimdi ve uyanıkken de gördüm. Sanki Bhelliom’u kesesinden çıkardığım zamanlar görünüyormuş gibi. Başka zamanlarda da oluyor ama neredeyse keseyi her açışımda onu gördüğümü söyleyebilirim.”

“Haydi şimdi yap, bir tanem,” diye emretti Sephrenia. “Bakalım ben de görebilecek miyim?”

Sparhawk yeleğinin içine uzanıp keseyi aldı ve açtı. Safir gülü çıkardı ve elinde tuttu. Karanlık titreme hemen orada belirdi. “Görebiliyor musun?” diye sordu.

Sephrenia dikkatle odada etrafına bakındı. “Hayır,” diye kabul etti. “Gölgeden gelen bir şey hissedebiliyor musun?”

“Benden hoşlanmadığını söyleyebilirim.” Bhelliom’u keseye geri koydu. “Bir fikrin var mı?”

“Bhelliom’un kendisiyle bağlantılı bir şey olabilir,” diye biraz şüpheli fikrini söyledi. “Sana karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, Bhelliom hakkında gerçekten fazla bir şey bilmiyorum. Aphrael onun hakkında konuşmaktan hoşlanmaz. Sanırım Tanrılar ondan korkuyor. Sadece kullanılışı hakkında bir şeyler biliyorum ama hepsi o kadar.”

“Bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorum,” diye düşüncelere daldı Sparhawk, “ama biri kesinlikle defterimi dürmeye uğraşıyor. Emsat’ın dışındaki yolda olan adamlar, Stragen’in bizi izleyebileceğini düşündüğü gemi, Cardos yolunda bizi arayan haydutlar.”

“Saraya gelirken yolda seni sırtından arbaletle vurmaya çalışanı saymadın,” diye ekledi.

“Ne dersin başka bir Arayıcı olabilir mi?” diye sordu.

“Belki öyle bir şey. Arayıcı birini kontrol altına aldı mı, adam düşünmeyen bir alet haline gelir. Senin hayatına karşı yapılan bu saldırılar biraz daha akla uygun şeyler.”

“Azash’m bunu becerebilecek başka yaratıkları olabilir mi?”

“Azash’m ne tür yaratıklar uyandırabileceğini kim bilebilir ki? Yaklaşık bir düzine çeşidini biliyorum ama büyük ihtimalle başkaları da var.”

“Eğer mantık yürütmeye çalışırsam canın sıkılır mı?”

“Sanırım sıkabilirsin - öyle yapman gerektiğini hissediyorsan,” Sephrenia ona gülümsedi.

“Tamam. İlk olarak, Azash’m uzun zamandan beri ölümümü istediğini’ biliyoruz.”

“Tamam.”

“Ama artık büyük ihtimalle bu daha da önemli bir hale geldi, çünkü Bhelliom bende ve onu kullanmasını biliyorum.”

“Sen ortada olanı anlatıyorsun, Sparhawk.”

“Biliyorum. Mantık bazen böyledir. Ama beni öldürme girişimleri çoğunlukla, ben Bhelliom’u aldıktan ve gölgenin gözüme çarpmasından sonra başladı.”

“Bir tür bağlantı mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Mümkün, değil mi?”

“Her şey mümkündür, Sparhawk.”

“Peki. Gölge, Damork ya da Arayıcı gibi bir şeyse büyük ihtimalle Azash tarafından geliyordur. Bu ‘büyük ihtimalle’ mantığı biraz sallantılı hale sokuyor ama düşünülmesi gereken bir şey?”

“Bu koşullar altında sana katılmam gerekecek.”

“O zaman, ne yapacağız? Bu bir geçici hipotez ve bir rastlantı olasılığını önemsemez ama bazı bağlantılar olabileceğini göz önüne alıp birkaç adım

atmayacak mıyız?”

“Atmamazlık edemeyiz, Sparhawk. Sanırım yapman gereken Bhelliom’u kesesinde tutman. Kesinlikle gerekmedikçe çıkarma.”

“Bu anlamlı.”

“Eğer çıkarman gerekirse, hayatına karşı girişilecek bir saldırı için hazırlıklı ol.”

“Bunu - her zaman - kendiliğimden yapıyorum. Ben gergin bir meslek türünde çalışıyorum.”

“Ve bunu kendimize saklasak daha iyi olur. Gölge Azash’tan geliyorsa, dostlarımızı bize karşı çevirebilir. İçlerinden biri her an aniden sana saldırabilir. Onlara neden şüphelendiğimizi söylersek, gölge - ya da her neyse o - onların düşüncelerindekilerin ne olduğunu bilecektir. İyisi mi Azash’ı ne yaptığını bildiğimiz konusunda uyarmayalım.”

Sparhawk bunu söylemek için kendini sertleştirdi ve bunu yaptığında çok fazla isteksizdi. “Şimdi, şurada bulunduğumuz yerde, Bhelliom’u yok ederek her şeyi çözemez miyiz?” diye sordu.

Sephrenia başını olumsuzca salladı. “Hayır, bir tanem. Ona ihtiyacımız olabilir.”

“Ama bu çok kolay bir çözüm.”

“Hiç de değil, Sparhawk.” Gülümsemesi kasvetliydi. “Bhelliom’un imhasında ortaya ne tip bir şey çıkacağından emin olamıyoruz. Çok önemli bir şeyi kaybedebiliriz.”

“Ne gibi?”

“Cimmura kenti - ya da tüm Eosia kıtası, bildiğim kadarıyla.”

Altıncı Bölüm

SPARHAWK, KRALİÇESİNİN YATAK odasının kapısını sessizce açıp ona bakarken akşam karanlığı çöküyordu. Yüzünü çevreleyen açık san saçları yastığın üzerine yelpaze gibi açılmış, yatağın kenarındaki konsolun üstündeki tek mumun altın rengi ışığıyla parlıyordu. Gözleri kapalı, yüzü sakindi. Son günlerde, Piskopos Annias'ın yönettiği yozlaşmış sarayda geçen ergenliğin Ehlana'nm yüzüne bir tür savunmacı tedbirlilik ve acımasız bir kararlılığın izlerini yerleştirdiğini keşfetmişti. Oysa, uyuduğundaki ifadesi, o daha çocukken Sparhawk'm kalbinde hissettiği aynı yumuşak, ışıldayan tatlılığa sahipti. Kendine, bu solgun kız çocuğunu sevdiğini itiraf etti ama gene de içinde kabul edemeyeceği bir şey vardı. Ehlana artık bir çocuk değil, tam bir kadındı. Sparhawk, bir tür vicdan azabıyla, kendi kendine ona uygun olmadığını kabul etti. Onun genç kızsı çılgınca aşkından yararlanmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ama bunu yapmak sadece ahlaken yanlış olmakla kalmayacak, gelecekte Ehlana'nm daha fazla acı çekmesine de neden olacaktı. Hiçbir koşul altında sevdiği kadına yaşlı halinin çelimsizliğini yüklememeye karar verdi.

"Orada olduğunu biliyorum, Sparhawk." Gözleri açılmadan hafif bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Biliyor musun, çocukken bundan çok hoşlanırdım. Bazen, özellikle bana teoloji konusunda ders vermeye başladığında, uyuklardım - veya öyle görünmeye çalışırdım. Sen bir süre daha anlatır, sonra oraya oturup beni izlerdin. Bu, her zaman, kendimi çok sıcak, güvenli ve tamamen emniyette hissetmemi sağlardı. Onlar belki de hayatımın en mutlu anlarıydı. Düşün, evlendikten sonra her akşam kollarında uyumamı izleyeceksin ve ben dünyada hiçbir şeyin beni asla incitemeye-ceğini bileceğim." Sakin gri gözlerini açtı. Kollarım uzatarak, "Buraya gel ve beni öp, Sparhawk," dedi.

"Bu doğru değil, Ehlana. Giyinik değilsin ve yataktasın."

"Biz nişanlandık, Sparhawk. Bu tip konularda belli bir özgürlüğümüz var. Hem, ben kraliçeyim. Neyin doğru olup neyin doğru olmadığına ben karar vereceğim."

Sparhawk teslim oldu ve öptü. Daha önce fark ettiği gibi Ehlana artık çocuk değildi. “Senin için çok yaşlıyım, Ehlana,” diye bir kez daha nazikçe hatırlattı. Bunu ikisinin de önünde açıkça belirtmek istiyordu. “Haklı olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Saçma.” Ehlana kollarım Sparhawk’m boynundan çekmemişti. “Sana yaşlanmanı yasaklıyorum. Bu konuyu hallediyor mu?”

“Saçmalıyorsun. Suların yükselmesine bile dur diyebilirsin.”

“Daha denemedim Sparhawk ve deneyene dek işe yarayıp yaramayacağını bilemeyiz, değil mi?”

“Teslim oldum,” diye güldü.

“İyi. Yenmeye bayılıyorum. Bana söyleyeceğin başka önemli bir şey var mı, yoksa sadece gözlerini bana dikmek için mi geldin?”

“Rahatsız oluyor musun?”

“Gözlerini dikip bakmandan mı? Tabii ki hayır. Kalbini mutlu etmek için gözlerini dik, aşkım. Başka ne görmek istersin?”

“Ehlana!”

Kızın gülüşü güzel bir çağlayan sesi gibiydi.

“Tamam, haydi daha ciddi işlere bakalım.”

“Ben ciddiydim, Sparhawk - hem de çok ciddi.”

“Korkarım, ben de dahil olmak üzere, Pandion Şövalyeleri çok geçmeden Cimmura’dan ayrılacaklar. Muhterem Cluvonus gücünü kaybediyor ve o ölür ölmez, Annias patriklik tahtını ele geçirmeyi deneyecek. Chyrellos sokaklarını ona sadık askerlerle doldurdu, onu durduracak askeri birlikler olmazsa tahtı ele geçirecektir.”

Kızın yüzü gene o acımasız ifadesini aldı. “Niye o dev Thalesialı Sör Ulath’ı alıp Chyrellos’a giderek Annias’m kellesini uçurmuyorsun? Sonra hemen geri gel. Bana yalnız kalacak zaman bırakma.”

“İlginç bir fikir, Ehlana. Ulath’m önünde teklif etmediğin için memnunum. Şimdiye dek çoktan ahırlara gitmiş, atını eyerliyordu. Belirtmeye çalıştığım nokta, biz gittiğimizde burada savunmasız kalacağın. Bizimle gelmeyi düşünür müsün?”

Kız düşündü. “İsterdim Sparhawk, ama şu anda bunu nasıl yapabilirim gerçekten bilmiyorum. Oldukça uzun süredir hastaydım ve ben uyurken Annias’ın yaptığı zararları tamir etmek için Cimmura’da kalmam gerekiyor. Sorumluluklarım var, aşkım.”

“Olaya böyle bakacağından emindik, bu yüzden güvenliğini sağlamak için başka bir plan yaptık.”

“Büyü yapıp, beni saraya mı kapatacaksınız?” Dalga geçerken Ehlana’nın gözleri cin gibiydi.

“Bu düşünmemiştik. Büyük ihtimalle işe yaramayazdı. Annias ne yaptığımızı öğrenir öğrenmez, muhtemelen askerlerini şehri geri almak için yollayacak. Astları krallığı saray duvarlarının dışından da yönetebilir, onları durdurmak için fazla bir şey yapamazsın. Yapacağımız, ordun Arcium’dan dönene dek seni - ve şehri -korumak için bir tür ordu oluşturmak.”

” ‘Bir tür ordu’ biraz tereddütlü bir deyim, Sparhawk. O kadar adamı nereden bulacaksın?”

“Sokaklardan, çiftliklerden ve köylerden.”

“Oh, bu çok iyi, Sparhawk. Harika.” Ses tonu alaycıydı. “Hendek kazan ve saban güden çocuklar tarafından korunacağım.”

“Bir de hırsızlar ve katiller var, Kraliçem.”

“Sen bunlar hakkında gerçekten ciddisin, değil mi?”

“Hem de çok. Ama hemen karar verme. Ayrıntıları dinleyene dek bekle - buraya seninle tanışmak için gelen iki aşağılık herif var. Onlarla konuşana dek bir karar verme.”

“Sanırım tamamen delirdin, Sparhawk. Seni hâlâ seviyorum ama kafan yavaş çalışıyormuş gibi gözüküyor. İnşaat işçileri ve hödüklerden bir ordu kuramazsın.”

“Gerçekten mi? Ordundaki askerlerin nereden geldiğini sanıyorsun? Sokaklardan ve çiftliklerden askere alınmıyorlar mı?”

Kız kaşlarmı çattı. “Sanırım bunu düşünmemiştim, biliyorsun, generaller olmadan iyi bir ordum olmayacak.”

“İşte sana biraz önce sizinle konuşmak için geldiklerini söylediğim adamlar da onlar, Majesteleri.”

“Niye sen ‘Majesteleri’ dediğinde bu kadar soğuk ve uzak gözüküyor, Sparhawk?”

“Konuyu değiştirme. Onlarla konuşmayı kabul ediyor musun?”

“Eğer gerekli diyorsan, ama hâlâ biraz şüphedeyim. Keşke burada kalabilseydin.”

“Bende isterim ama …” Çaresizce kollarını açtı. “Ne zaman sadece ikimizin baş başa kalacağı dönem gelecek?” “Çok uzun sürmeyecek Ehlana ama Annias’ı yenmemiz gerekiyor. Bunu anladın, değil mi?” Kız içini çekti. “Sanırım.”

TALEN VE BERIT çok geçmeden arkalarında Platime ve Stragen ile döndüler. Ehlana, kadınların daima ‘eli yüzü düzgün’ biı hale getirmekle ilgili ayrıntılarla uğraşırken, Sparhawk onları oturma odasında karşıladı.

Stragen her zamanki gibi şıktı, ama badi badi yürüyen, kara sakallı Platime, dilencilerin, hırsızların, katillerin ve fahişelerin başı, açıkça çevreye uygun gözükmüyordu. “Hey, Sparhawk!” diye bağırdı şişko adam.

Ona iyi uymayan mavi kadife bir yelek giyip üstü yemek lekeli turuncu yeleğini bırakmıştı.

“Platime,” diye cevapladı Sparhawk. “Bu akşam oldukça zarif görünüyorsun.”

“Beğendin mi?” Platime yüzünde memnun bir ifadeyle yeleğinin önünü sertçe çekti. Yarım daire çizerek etrafında döndü. Sparhawk hırsızın gösterişli giysisinin arkasında bir çok bıçak deliği olduğunu fark etti. “Aylardır bunda gözüm vardı. Sonunda eski sahibini ondan ayrılmaya ikna ettim.”

“Milord.” Sparhawk, eğilerek Stragen’i selamladı.

“Aziz Şövalye,” diye o da eğilerek karşılık verdi.

“Tamam, bütün bunlar ne demek oluyor Sparhawk?” diye sordu Platime. “Talen bir tür sivil savunma örgütü oluşturmak gibi anlamsız sözler söylüyordu.”

“Sivil savunma örgütü. Güzel bir deyim,” diye onayladı Sparhawk. “Lenda Kontu birkaç dakikaya kadar burada olacak ve Majesteleri şuradaki - büyük ihtimalle şu anda kapısından dinlediği -odadan girişini yapacak.”

Yatak odasından kızgınca yere vurulan bir ayağın sesi geldi.

“İşler nasıl?” diye Cimmura’nm yeraltmın şişko liderine sordu Sparhawk.

“Doğrusu oldukça iyi.” Şişko adam mutlu bir biçimde gülümsedi. “Piskoposun piç Lycheas’ı desteklemek için yolladığı yabancı kilise askerleri çok saflar. Onları gözü kapalı soyuyoruz.”

“İyi. Dostlarımın başarılı olduğunu görmekten hoşlanırım.” Kapı açıldı ve yaşlı Lenda Kontu ayaklarını sürüyerek odaya girdi. “Geç kaldığım için özür dilerim, Sparhawk. Artık koşturamıyorum.”

“Önemli değil, Lordum. Baylar, Majesteleri’nin danışmanlar meclisi başı Lenda Kontu’nu takdim etmekten onur duyarım. Lordum, bunlar sivil savunma örgütünüze liderlik yapacak iki adam. Platime ve Emsat’dan Milord Stragen.”

Hepsi eğilerek selam verdiler - Platime en azından eğilmeye çalıştı. “Milord mu?” diye merakla Stragen’e sordu Lenda.

“Bir özenti, Lordum,” diye alaycı bir biçimde gülümsedi Stragen. “Boşa harcanan bir gençliğin etkisi.”

“Stragen en iyilerden biridir,” diye Platime araya girdi. “Bazı tuhaf fikirleri var ama işini iyi görür - bazen benden daha iyi.”

“Çok naziksin Platime,” diye eğilerek mırıldandı Stragen.

Sparhawk odanın diğer yanma, yatak odasının kapısına gitti. “Hepimiz toplandık, Kraliçem,” diye seslendi kapının arasından.

Bir sessizliğin ardından soluk mavi, saten bir tuvaletle dikkatli seçilmiş pırlanta bir taç giyen Ehlana içeri girdi. Kraliçemsi bir tavırla etrafa bakındı. “Majesteleri,” dedi resmi bir tonla Sparhawk, “size generalleriniz, Platime ve Stragen’i takdim edebilir miyim?”

“Beyler,” dedi Ehlana başını hafifçe eğerek.

Platime tekrar kötü bir şekilde eğilmeye çalıştı ama Stragen bunu fazlasıyla telafi etti.

“Hoş küçük bir şey, değil mi?” diye sarışın arkadaşına fikrini söyledi Platime.

Stragen irkildi.

Ehlana da biraz şaşırmıştı. Durumu kurtarmak için odada etrafına bakındı. “Diğer dostlarımız nerede?” diye sordu.

“Genel toplantı binasına geri döndüler, Kraliçem,” diye bilgi verdi Sparhawk. “Yapmaları gereken hazırlıklar var. Sephrenia çabucak gelmeye söz verdi.” Kollarını uzatıp pencerenin yanındaki oldukça süslü bir koltuğa kadar ona eşlik etti. Kız oturdu ve tuvaletinin kıvrımlarını dikkatle düzeltti.

“izin verir misiniz?” dedi Sparhawk’a, Stragen.

Sparhawk şaşırdı.

Stragen pencereye doğru gitti yanından geçerken başıyla Ehlana’ya selam verdi ve büyük perdeleri çekti. Ehlana bakakalmıştı. “Arbaletlerin bulunduğu bir dünyada açık pencerenin önünde oturmak çok büyük düşüncesizlik Majesteleri,” diye yeni bir eğilişle açıkladı. “Biliyorsunuz ki, bir çok düşmanınız var.”

“Saray tamamen güvenlidir, Milord Stragen,” itiraz etti Lenda.

“Ona söylemek ister misin?” diye bıkkınca Platime’a sordu Stragen.

“Lordum,” dedi nazikçe şişman adam, “sarayın içine on dakikada otuz adam sokabilirim. Sanırım, şövalyelerin hepsi savaş ala-* nmda çok iyidir ama miğfer giyerken yukarı bakmak zordur. Gençliğimde, ev soyma sanatı üzerine eğitim gördüm. İyi bir ev soyguncusu çatıda tıpkı sokaktaymış gibi rahattır.” İç çekti. “Ne günlerdi,” diye geçmiş günleri andı. “Ev hırsızlığı gibi insanın içini kıpır kıpır yapan hiçbir şey yoktur.”

“Yirmi bir taş ağırlığındaki biri için biraz zor olabilir,” diye ekledi Stragen. “Kayağan taşından bir çatı bile o ağırlığı taşıyamaz.”

“Gerçekten o kadar şişman mıyım, Stragen?”

“Tabii ki değilsin.”

Ehlana gerçekten endişelenmişti. “Bana ne yapıyorsun, Sparhawk?”

“Sizi koruyorum, Kraliçem. Annias sizin ölmenizi istiyor. Bunu çoktan ispatladı. İyileştiğinizi öğrenir öğrenmez bunu tekrar deneyecektir. Sizi

öldürmek için yollayacağı adamlar beyefendiler olmayacak. Geldiklerinde kapıdaki uşağa kartlarını bırakmayacaklar. Platime ve Milord Stragen saraya görülmeden girme yollarının hepsini biliyorlar ve uygun önlemleri alabilecekler."

"Canlı kimsenin bizi geçemeyeceğini Majestelerine garanti ederiz," diye derinden gelen güzel sesiyle Ehlana'yı temin etti Stragen. "Sizi rahatsız etmemeye çalışacağız ama korkarım hareket serbestliğinizde bazı kısıtlamalar olacaktır."

"Açık bir pencerenin önüne oturmamak gibi mi?"

"Kesinlikle. Önerilerimizi bir liste yapıp Lenda Kontu ile size yollayacağız. Platime ve ben iş adamlarıyız. Majesteleri varlığımızı ıstırap verici bulabilir. Olabildiğince geri planda kalacağız."

"İnceliğiniz mükemmel, Milord, ama dürüst adamların varlığından o kadar ızdırap duymam."

"Dürüst mü?" Platime kabaca güldü. "Sanırım şimdi bize hakaret edildi, Stragen."

"Dürüst bir katil dürüst olmayan saraylıdan iyidir," dedi Ehla-na. "Gerçekten bu işi yapar mısınız? Yani boğaz kestiniz mi?"

"Zamanında birkaç tane kestim, Majesteleri," diye omuz silke-rek kabul etti. "Bu bir adamın cüzdamndakilerin ne olduğunu sessizce öğrenmenin tek yoludur ve daima bu konuda meraklı olmuşumdur. Bundan bahsederken, ona söylesen iyi olur, Talen."

"Bu da ne?" diye sordu Sparhawk.

"İşin içinde küçük bir ücret var," dedi Talen.

"Ya?"

"Stragen bu işe gönüllü," diye açıkladı çocuk.

“Sadece deneyim için, Sparhawk,” dedi kuzeyli sarışın. “Kral Wargun’un sarayı biraz zarafetten yoksun. Elenia sarayı mükemmel bir kibarlık örneği ve tamamen ahlaksızlığıyla ünlü. Çalışkan bir adam her zaman eğitimini geliştirmek için bu fırsatları arar. Platime o kadar çalışkan değildir. O, daha çok elle tutulabilir bir şey ister.”

“Mesela?” diye açık açık şişman adama sordu Sparhawk.

“Emekliliği düşünmeye başladım Sparhawk, - bir yığın ahlaksız genç kadınla eğlenebilmem için kırlarda bir malikâne - ve Majesteleri’nden af istiyorum. İnsan yaşlılık yıllarında arkasında bir yığın idam suçu gizlenmiş beklerken gerçekten eğlenemez. Kalbinde geçmiş patavatsızlıklarımı tamamen affedecek bir yer bulabilirse hayatım pahasına kraliçeyi koruyacağım.”

“Burada konuştuğumuz ne tür patavatsızlıklar, Üstat Platime,” diye sordu Ehlana.

“Şey, gerçekten bahsedilecek bir şey yok, Majesteleri,” diye söyleneni beğenmeyerek cevapladı. “Birkaç kazaen cinayet, birkaç hırsızlık, soygun, gasp, ev soyma, kundakçılık, kaçakçılık, yol kesme, kalelerden sığır ve at çalma, birkaç manastır talanı, belgesiz genelev işletme - bu tip şeyler.”

“Oldukça meşgulmuşsun, değil mi Platime?” dedi hayranlıkla Stragen.

“Zaman geçirmenin bir yolu. Sanırım genel bir af yapsak daha iyi olur, Majesteleri. Şurada burada birkaç suç unutmuş olabilirim.”

“İşlemediğin bir suç türü var mı, Üstat Platime?” diye sertçe sordu kız.

“Sanırım, baratarya1, Majesteleri. Ne*anlama geldiğinden emin değilim, bu yüzden tamamen kesin konuşamıyorum.”?

“Bu yükünü çalmak için kaptanın gemisini kazaya uğratması-dır,” diye yardım etti Stragen.

“Hayır, böyle bir şeyi asla yapmadım. Asla hayvansı cinsel meraklarım olmadı, büyücülük yapmadım, ülkeme ihanet etmedim.”

“Bunlar gerçekten ciddi olanlar, sanırım,” dedi Ehlana, ciddi bir ifadeyle. “Ben de aptal, genç bir koyunun ahlaki değerleri hakkında canımı sıkıyorum.”

Platime birden kahkahalarla güldü. “Ben de, Majesteleri. Bütün gecelerimi bu yüzden yatakta dönüp durarak geçiriyorum.”

“Sizin ülkenize ihanet etmenizi engelleyen neydi, Üstat Platime?” diye merakla sordu Lenda Kontu.

“Büyük ihtimalle, fırsat çıkmamış olması Lordum, bununla beraber bu tip bir şeye kalkışacağımdan şüpheliyim. Dengesiz hükümetler genel halk kitlesini gergin ve tedbirli hale sokarlar, insanlar kıymetli şeylerini korumaya başlar ve bu hırsızlar için hayatı çok zorlaştırır. Majesteleri, anlaştık mı?”

“Hizmetlerine karşılık genel bir af. Ama onlara ihtiyacım olduğu sürece, tamam mı?” diye karşılık verdi Ehlana.

“Son bölüm ne anlama geliyor?” diye şüpheyle sordu.

“Şey, hiçbir şey değil, Üstat Platime,” dedi masumca kız, “size en fazla ihtiyacım olduğunda sıkılıp beni terk etmemenizi istiyorum. Eşliğiniz olmadan perişan olurum, değil mi?”

“Tanrının izniyle, tamam!” diye gürledi. Eline tükürüp Ehla-na’ya doğru uzattı.

Ehlana Sparhawk’a baktı, yüzünde şaşırmış bir ifade vardı.

“Bu bir âdettir, Majesteleri. Siz de elinize tükürecek ve Platime ile avuç içlerinizi hızla birbirinizinkine vuracaksınız. Bu pazarlığı bağlar.”

Kızın canı biraz sıkıldı ama Sparhavvk’m söylediği gibi yaptı. “Tamam,” dedi belirsizce.

“Ve işte oldu,” dedi Platime aşırı bir neşeyle. “Artık benim küçük kız kardeşim gibisin, Ehlana. Sana hakaret eden biri olursa, ya da tehdit eden, senin için onun karnını deşerim, sonra da sen minik ellerinle açılan midesine yanan kömürler dökebilirsin.”

“Çok ama çok naziksin, Platime,” dedi cılız bir sesle.

“Ne yaptın, Platime.” Talen gülmekten kırıldı.

“Ne diyorsun sen?” Platime’m yüzü karardı.

“Biraz önce yaşam boyu hükümetin hizmetinde çalışmaya gönüllü oldun, farkında mısın?”

“Bu saçma.”

“Biliyorum ama gene de oldun. Seni istediği sürece Kraliçe’ye hizmet etmeyi kabul ettin ve karşılığında itiraz bile etmedin. Seni ölene dek sarayda tutabilir.”

Platime’m suratı bembeyaz olmuştu. “Bunu yapmazsın, değil mi, Ehlana?” diye boğuk bir sesle sordu.

Ehlana uzanıp sakallı yanaklarını okşadı. “Göreceğiz, Platime. Göreceğiz.”

Stragen sessiz kahkahalardan iki büklüm olmuştu. Kendini topladığında, “Bu sivil savunma örgütü de ne, Sparhawk?” dedi.

“Şehri korumak için halkı silah altına alacağız. Kurik gelir gelmez, ayrıntıları hallederiz. Eski askerleri toplayıp onbaşı ve çavuş olarak silah altına almamızı önerdi. Elenia ordusu dönüp sizden şehri devralana kadar, Platime’m adamları astsubay, sen ve Platime da Lenda Kontu’nun altında generallerimiz olacaksınız.”

Stragen bunu düşündü. “İşe yarar bir plan. Bir şehri savunmak şehre saldırmak kadar eğitim gerektirmez.” Süngüsü düşmüş, koca arkadaşına baktı. “Bu iş tamamsa, Majesteleri,” dedi Ehlana’ya, “koruyucunuzu bir yere götürüp, içine biraz bira dökeceğim. Nedense yarı delirmiş gibi.”

“Nasıl isterseniz, Milord.” Ehlana gülümsedi. “Krallığımda işleyip affetmemi istediğiniz suçlarınız var mı - aynı koşullarla?”

“Çok ama çok kumazcaydı, Majesteleri,” dedi onlar gittikten sonra Talen. “Daha önce kimse Platime’ı bu şekilde kafeslememişti.”

“Gerçekten beğendin mi?” Kız kendinden memnun gibiydi.

“Çok zekiceydi, Kraliçem. Şimdi, Annias’m sizi niçin zehirlediğini anlayabiliyorum. Siz çok tehlikeli birisiniz.”

Kız Sparhawk’a baktı. “Benimle gurur duyuyor musun, tatlım?”

“Sanırım krallığın güvende, Ehlana. Sadece diğer hükümdarların da tedbirli olmalarını umuyorum, hepsi o kadar.”

“Bana bir dakika izin verecek misiniz?” diye hâlâ ıslak olan av-cuna bakarak sordu. “Ellerimi yıkamak istiyorum.”

Çok geçmeden Vanion, diğerlerinin önünde kraliçenin odasına girdi. Eğitmen Ehlana’ya doğru üstünkörü eğildi. “Platime ile konuştunuz mu?” diye Sparhawk’a sordu.

“Her şey ayarlandı,” dedi Sparhawk.

“İyi. Yarın sabah Demos’a gitmemiz gerekiyor. Dolmant, Patrik Cluvonus’un ölüm döşeğinde olduğunu bildiren haberi yolladı. Bu haftayı çıkaramayacak.”

Sparhawk iç çekti. “Bunun olacağını biliyorduk. Tanrıya şükür buradaki işleri yoluna koyacak zaman bulduk. Platime ve Stragen sarayda bir yerde -

büyük ihtimalle içiyorlar. Kurik, gidip onlara katılarak organizasyon planını tasarlasanız iyi olur.”

“Tamam,” dedi silahtar.

“Bir dakika, Üstat Kurik,” dedi Lenda Kontu. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Majesteleri?” diye Ehlana’ya sordu.

“Ben iyiyim, Lordum.”

“Ne dersiniz, halkın önüne çıkabilir misiniz?”

“Tabii ki, Lenda. Tam anlamıyla mükemmelim.”

“İyi. Generallerimiz ve Üstat Kurik sivil savunma örgütünü topladıklarında sizin birkaç kısa konuşmanız onları ateşlendirmek için oldukça işe yarayabilir - vatanseverliklerini belirten, kilise askerlerini suçlayan, Piskopos Annias’m ihanetinden örtülü şekilde söz eden, bu tip şeyler.”

“Elbette Lenda. Zaten konuşma yapmayı severim.”

“İşler yoluna girene kadar burada kalman gerekiyor,” dedi Kurik’e Sparhawk. “Cimmura emniyete alındıktan sonra Chyrellos’da bize katılabilirsin.

Kurik başını sallayarak onayladı ve sessizce gitti.

“O çok iyi bir adam, Sparhawk,” dedi Ehlana.

“Evet.”

Sephrenia dikkatle pembe yanaklı kraliçeye bakıyordu. “Ehlana,” dedi.

“Evet?”

“Biliyorsunki, pembeleşmesi için yanaklarım çimdiklememen lazım. Cildini morartacaksın. Sen açık tenlisin ve cildin narin.”

Ehlana kızardı. Sonra pişmanca güldü. “Nafile, değil mi?”

“Sen kraliçesin, Ehlana, inek sağan bir kadın değil. Açık ten kraliçelere daha çok yakışır.”

“Onunla konuşurken niye her zaman kendimi çocuk gibi hissediyorum ki?” diye ortaya sordu Ehlana.

“Hepimiz öyle hissediyoruz, Majesteleri,” dedi Vanion.

“Şu anda Chyrellos’da ne oluyor?” diye arkadaşına sordu Sparhawk. “Dolmant ayrıntıları bildirdi mi?”

“Annias sokakları kontrol ediyor,” diye cevapladı Vanion. “Daha hiçbir şey yapmamış ama kilise askerleri kendilerini ortalıkta gösteriyor. Dolmant, onun Cluvonus daha soğumadan seçim çağrısı yaptırmaya çalışacağını düşünüyor. Dolmant’m dostları var ve biz oraya ulaşana dek işleri durdurmaya çalışacaklar ama yapabilecekleri şeyler çok değil. Hız şu anda çok önemli. Orada diğerlerine katıldığımızda dört yüz kişi olacağız. Sayıca bizden kalabalıklar ama varlığımız hissedilecek. Bir şey daha. Otha, Lamorkand’da sınırı geçti. Şimdilik ilerlemiyor ama ültimatomlar veriyor. Bhelliom’un geri verilmesini emrediyor.”

“Geri verilmesini mi? Bhelliom hiç onun olmadı ki?”

‘Tipik diplomatik üçkâğıt, Sparhawk,” diye açıkladı Lenda Kontu. “Durumun zayıf oldukça, söylediğin yalan büyür.” Yaşlı adam düşünceli dudaklarını büzdü. “Otha ve Annias arasındaki ittifakı biliyoruz - en azından öyle olduğunu var sayıyoruz, değil mi?”

“Evet,” diye onayladı Vanion.

“Annias bizim karşı taktiklerimizin zaman kazanmak için olduğunu biliyor - veya bilecek. Otha’nm bu durumda harekete geçmesi seçime bir ivedilik kazandırıyor. Annias, Kilise’nin tehlike karşısında birleşmesini ileri sürerek kazanmaya çalışabilir. Otha’nm sınırda bulunması Hiyerarşi’nin

ürkek üyelerini dehşete düşürecek ve hemen Annias’ı onaylayacaklardır. Sonra o ve Otha istediklerini alacak. Doğrusu oldukça, zekice.”

“Otha, Bhelliom’u ismen söyleyebilecek kadar ileri gitti mi?” diye sordu Sparhavvk.

Vanion başını olumsuzca salladı. “Seni Zemoch’un ulusal hazinelerinden birini çalmakla suçlamış, hepsi o. Bunu oldukça dikkatli düşünüp üstü kapalı bırakmış. Bir çok insan Bhelliom’un anlamını biliyor. Doğrudan ismini söyleyemez.”

“Artık taşlar yerine oturuyor,” dedi Lenda. “Annias, Otha’m geri çekilmesinin yolunu sadece kendisinin sağlayabileceğini ilan edecek. Hiyerarşi’yi onu seçmeleri için ürkütüp paniğe sokacak. Sparkawk’tan zorla Bhelliom’u alacak ve pazarlığın bir parçası olarak Otha’ya verecek.”

“Bunun oldukça ‘zorla’ olması gerekecek,” dedi kasvetle Kal-ten. “Askeri tarikatlar Sparhawk’m arkasında dizileceklerdir.”

“Annias da bunu yapacağınızı hesaplıyor,” dedi Lenda. “Böylece askeri tarikatları dağıtmak için her türlü nedene sahip olacak. Kilise Şövalyeleri’nin çoğu patriğin emirlerine itaat edecektir. Diğerleri de kanun kaçakları olacak ve Annias, halka Otha’yı onlardan uzak tutacak olan tek şeyin sizde olduğunu söyleyecek. Söylediğim gibi, çok zekice.”

“Sparhawk,” dedi çınlayan bir sesle Ehlana, “Chyrellos’a gittiğinizde, Annias’ı devlete ihanet suçundan tutuklamam istiyorum. Onun zincirler içinde bana getirilmesini istiyorum. Arissa ve Lycheas’ı da getir.”

“Lycheas zaten burada, Kraliçem.”

“Bunu biliyorum. Onu yanında Demos’a götür ve annesiyle beraber hapset. Son durumu Arissa’ya açıklaması için yeterli zamanı olmasını istiyorum.”

“İşe yarayabilir bir fikir, Majesteleri,” dedi Vanion, “ama Chyrellos’da Annias’ı hemen tutuklayacak kadar gücümüz yok.”

“Biliyorum Lord Vanion, ama tutuklama emri ve suçlamaların ayrıntıları Dolmant’a verilirse, seçimi ertelemesine yardımcı olabilir. Suçlamalar için Kilise araştırması isteyebilir ve böyle şeyler zaman alır.”

Lenda ayağa kalktı ve eğilerek Sparhawk’a selam verdi. “Evladım, nasıl yaptın bilmiyorum ama en muhteşem şaheserin tahtta oturuyor. Seninle gurur duyuyorum, Sparhawk.”

“Harekete geçsek iyi olur sanırım,” dedi Vanion. “Yapmamız gereken oldukça çok hazırlık var.”

“Gece yansından sonraki üçüncü saate dek piskoposun tutuklama emrinin kopyalarını, diğerlerininkilerle beraber elinize ulaştıracağım Lord Vanion,” diye söz verdi Lenda. “Krallığı temizlemek için mükemmel bir fırsatımız var. Bunu boşa harcamayalım.”

“Berit,” dedi Sparhawk. “Zırhım şuradaki odada. Onu genel toplantı binasına götürür müsün, lütfen. Sararım ihtiyacım olacak.”

“Tabii, Sör Sparhawk.” Bununla beraber Berit’in bakışları hâlâ cansızdı ve gözleri hiç dostane bakmıyordu.

Hepsi dışarı çıkmaya başlamışlardı ki Ehlana, “Bir dakika kal, Sparhawk,” dedi. Diğerlerinin arkasında kaldı ve kapı kapanana kadar bekledi.

“Evet, Kraliçem.”

“Çok ama çok dikkatli olmalısın, aşkım,” dedi dokunsan ağlayacak bir durumda. “Eğer seni kaybedersem ölürüm.” Konuşmadan kollarını ona doğru uzattı.

Sparhawk onun oturduğu yere geldi ve onu kucakladı. Ehla-na’nm öpücüğü şiddetliydi. “Çabuk git, Sparhawk,” dedi neredeyse ağlamaklı bir sesle. “Beni ağlarken görmeni istemiyorum.”

Yedinci Bölüm

ERTESİ SABAH GÜNEŞ doğduktan az sonra, Demos'a doğru, arkalarında at süren yüz Pandion'un sıraya dizilmiş, uçları bayraklı mızraklarından oluşan ormanın tıngırtılı tırısıyla doğuya ilerlediler.

Vanion güneş ışıklarının parıldattığı tarlalara bakarak, "Yola çıkmak için iyi bir gün," dedi. "İsterdim ki, sadece … oh, şey."

"Kendini nasıl hissediyorsun, Vanion?" diye yaşlı arkadaşına sordu Sparhawk.

"Çok daha iyi. Sana karşı dürüst olacağım, Sparhawk. Şu kılıçlar çok ama çok ağırdı. Yaşlanmanın nasıl olduğu hakkında bana oldukça sağlam ip uçları verdiler."

"Sen ebediyen yaşayacaksın, dostum." Sparhawk gülümsedi.

"O kılıçları taşıdığım zamanki gibi şeyler hissedeceksem umarım yaşamam."

Bir süre sessizce at sürdüler.

"Bu uzun zamandır planlanmış, Vanion," dedi sıkıntıyla Sparhawk. "Chyrellos'da sayıları bizden çok fazla; Otha, Lamorkand'ı geçmeye başlarsa, o ve Wargun arasında sıkı bir yarış olacak. Chyrellos'a kim önce gelirse o kazanacak."

"Sanırım, inanç yasalarından birinin yanma çok yaklaştık, Sparhawk. Bu konuda Tanrı'ya güvenmemiz gerekecek. Eminim ki Annias'ı patriklik tahtında istemiyor, çok daha eminim ki Otha'yı da Chyrellos sokaklarında istemiyor."

"Öyle olduğunu umalım."

Berit ve Talen biraz geriden at biniyorlardı. Geçen aylar içinde çömez ve genç hırsız arasında bariz bir dostluk gelişmişti. Bu dostluk bir bakıma ikisinin de büyükleri yanında biraz rahatsız olmaları üzerine kuruluydu.

“Bu seçim nasıl bir şey, Berit? Anlamak istediğim nasıl yapıldığı. Bu tip şeylerde biraz zayıfım.”

Berit eğerinin üstünde doğruldu. “Tamam, Talen, yaşlı patrik öldüğünde Hiyerarşi’deki başpiskoposlar Bazilika’da toplanır. Diğer yüksek rütbeli din adamları ve Eosia kralları da genelde orada bulunur. Başlangıçta her kral kısa bir konuşma yapar ama başka kimsenin Hiyerarşi müzakerelerinde konuşmasına izin verilmez -sadece başpiskoposlar. Oy verenler de sadece onlardır.”

“Yani eğitmenler oylayamazlar mı, demek istiyorsun?”

“Eğitmenler başpiskopostur, genç adam,” dedi tam arkalarından Perraine.

“Bunu bilmiyordum. Niye herkes Kilise Şövalyeleri’nin önünden çekilir diye merak ederdim. Peki nasıl oluyor da Annias, Cimmura’daki Kilise’yi idare ediyor? Başpiskopos nerede?”

“Başpiskopos Udale doksan üç yaşında, Talen,” diye açıkladı Berit. “Hayatta ama kendi isminden büe emin değil. Demos’daki ana karargâhta bakılıyor.”

“Bu Annias’ın işini zorlaştırır, değil mi? Piskopos olarak konuşamaz - ya da oy veremez, eğer ana karargâhtaysa Udale’yi de ze-hirleyemez - en azından bunu aleni yapmadıkça.”

“İşte bu yüzden paraya ihtiyacı var. Onun adına konuşacak -oy verecek - insanları satın alması gerekiyor.”

“Bir dakika Annias sadece piskopos değil mi?”

“Doğru.”

Talen kaşlarım çattı. “Sadece bir piskopossa ve diğerleri başpiskoposlarsa nasıl olurda seçimde şansı olabileceğini düşür?”

“Bir din adamının Kilise’nin tahtına geçebilmesi için başpiskopos olması gerekmez. Bir kez basit bir köy papazı patrik olmuştu.”

“Biraz karışık, değil mi? Bir orduyla oraya girip istediğimiz adamı tahta geçirsek bizim için daha kolay olmaz mı?”

“Bu geçmişte denendi. Asla işe yaramadı. Tanrı’nm uygun bulacağını sanmam.”

“Annias kazanırsa çok daha az şeyi onaylayacaktır, değil mi?”

“Söylediklerinde bazı anlamlar olabilir, Talen.”

Tynian atını ileri sürdü, Geniş yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. “Kalten ve Ulath, Lycheas’ı korkutarak kendilerini eğlendiriyorlar. Ulath baltasiyla körpe fidanları buduyor. Kalten de ilmik yaptı. Sarkan büyük ağaç dallarını devamlı Lycheas’a gösteriyor. Lycheas da bayılıp duruyor. Eyerinden düşmesin diye ellerini eyerine zincirlemek zorunda kaldık.” *p*>

“Kalten ve Ulath basit insanlar,” diye fikrini söyledi Sparhawk. “Onları eğlendirmek için fazla şey gerekmiyor. Lycheas, Demos’a gittiğimizde annesine çok fazla şey anlatacak.”

Öğlene doğru kestirmeden gitmek için güneydoğuya döndüler. Hava hâlâ açıktı. Hızlı yol aldılar ve ertesi gün geç saatlerde Demos’a ulaştılar. Diğer üç tarikat şövalyelerinin kampına doğru dönmeden, Sparhawk, Kalten ve Ulath Lycheas’ı kentin kuzey ucundaki Prenses Arissa’nm kapatıldığı manastıra götürdüler. Manastırın sarı kumtaşından duvarları vardı ve akşam güneşinde kuşların dallarında şakıdığı ağaçlık dar bir vadinin içindeydi.

Sparhawk’la arkadaşları kapıda atlarından indiler ve zincirli Lycheas’ı sertçe eyerinden aşağı çekip aldılar.

Sparhawk kapıyı açan ufak tefek nazik rahibeye, “Başrahibeyle görüşmemiz gerekiyor,” dedi. “Prenses Arissa hâlâ zamanının çoğunu güney duvarının yanındaki küçük bahçede mi geçiriyor?”

“Evet, Lordum.”

“Lütfen başrahibeye bize orada katılmasını söyleyiniz. Aris-sa’nın oğlunu ona teslim ediyoruz.” Lycheas’ı ense kökünden tuttu ve Arissa’nm uzun hapis saatlerini geçirdiği duvarlarla çevrili bahçeye doğru avlunun içinden çekerek götürdü. Sparhawk’m bir yığın neden yüzünden kaba bir öfkesi vardı.

Lycheas onu gördüğünde, “Anne!” diye bir çığlık attı. Sparkawk’tan kurtulup ona doğru tökezledi, yalvarırcasına uzanan ellerini zincirleri engelledi.

Prenses Arissa ayağa fırladı, yüzünde sarsılmış bir ifade vardı. Gözlerinin altındaki halka ufaldı ve bakışlarındaki somurtkan hoşnutsuzluk yavaş yavaş yok olup yerini kendinden memnun bekleyişe bıraktı. Korkudan sinmiş oğlunu kucaklayıp, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu.

“Beni zindana attılar, Anne,” diye zırladı Lycheas, “tehdit edip duruyorlar.”

“Nasıl olur da Naip Prensi tehdit etmeye kalkıyorsun, Sparhawk?”

“Durum çok değişti, Prenses,” diye bilgi verdi Sparhawk. “Oğlunuz artık naip prens değil.”

“Kimsenin onu azletme yetkisi yok. Bunu hayatınla ödeyeceksin, Sparhawk.”

“Bundan şüpheliyim, Arissa,” diye koca bir sırıtışla cevapladı Kalten. “Yeğeninin iyileştiğini duyunca sevineceğine eminim.”

“Ehlana mı? Bu imkânsız!”

“İşin doğrusu, değil. Kilise’nin sadık bir evladı olduğunu, onun bu mucizevi müdahalesi için Tann’ya şükretmek için bize katılacağını biliyorum. Baron Harparin o kadar mutlu oldu ki kafasını tamamen kaybetti.”

“Ama kimse dar-” Arissa dudaklarını ısırdı.

“Darestimden kurtulamamış değil mi?” diye onun yerine cümleyi tamamladı Sparhawk.

“Nasıl oluyor da sen -“

“Gerçekten o kadar zor değil, Arissa. Bütün entrikalarınız çözülüyor, Prenses. Kraliçem, siz ve oğlunuzdan hiç hoşnut değil -tabii ki Piskopos Annias’tan da. Bize üçünüzü de göz altına almamızı emretti. Şu andan itibaren kendinizi tutuklu sayabilirsiniz.”

“Hangi suçtan?” diye bağırdı Arissa.

“Devlete ihanet, değil mi, Kalten?”

“Sanırım Kraliçemin kullandığı sözler bunlardı. Bir yanlış anlama olduğuna eminim, Haşmetmeap.” Sarışın adam Kraliçemin halasına keyiflice gülümsedi. “Siz, oğlunuz ve aziz piskopos davanız sırasında olanları açıklamakta hiç güçlük çekmeyeceksiniz.”

“Dava mı?” Arissa’nm beti benzi soldu.

“Sanırım alışılmış yöntem bu, Prenses. Biz alışılmış yöntemle sizi ve oğlunuzu asacaktık ama ikinizin de krallıkta özel bir ünü var bu yüzden sıradan formaliteler uygulanıyor.”

“Bu saçma! Ben bir prensesim. Böyle bir suçla yargılanamam.”

“Bunu Ehlana’ya açıklamayı deneyebilirsiniz,” dedi Kalten. “Hükme varmadan kanıtlarınızı dikkatle dinleyeceğine eminim.”

“Aynı zamanda ağabeyinizi öldürmekten de yargılanacaksınız,” diye ekledi Sparhawk. “Prenses olsanız da olmasanız da bu bile asılmanız için yeterli olacaktır. Ama zamanımız kısıtlı. Oğlunuzun bunları ayrıntılarıyla size açıklayabileceğinden eminim.”

Yaşlı bir rahibe bahçeye girdi, yüzünde duvarların içinde erkek olmasını onaylamayan bir ifade vardı.

“Rahibe Ana,” diye eğilerek selamladı Sparhawk. “Kraliyet adına, mahkeme önüne çıkana dek bu iki suçluyu tutukluyorum. Duvarlarınızın içinde tövbekar hücresi var mı?” ,

“Özür dilerim, Aziz Şövalye,” dedi sertçe başrahibe, “tarikatıj-mızın kuralları insanları kendi istekleri dışında hücreye kapatmayı yasaklar.”

“Tamam, Rahibe Ana.” Ulath gülümsedi. “Bunu hallederiz. Ki-lise’nin leydilerini gücehdirmektense ölürüz daha iyi. Prenses ve oğlunun hücrelerinden ayrılmak istemeyeceklerine sizi temin edebilirim - anladığınız gibi, ikisi de çok pişmanl. Haydi işe başlayalım, bana iki uzun zincir, bir miktar sağlam ucu küt vida, bir çekiç, bir de örs lazım. Hücrelerini hemen kapatacağım, böylece siz ve diğer iyi rahibeler kendinizi politikaya karıştırmak zorunda kalmayacaksınız.” Durakladı ve Sparhawk’a baktı. “Yoksa onları duvara zincirlememi mi istiyorsun?”

Garip görülebilir ama Sparhawk bunu düşündü. “Hayır,” dedi sonunda, “böyle olmaz. Onlar hâlâ kraliyet ailesinin üyeleri ve biraz saygı gerekiyor.”

“İsteklerinizi kabul etmekten başka seçeneğim yok, Aziz Şövalyeler,” dedi başrahibe. Durdu. “Kraliçe’nin iyileştiği hakkında bazı söylentiler yayılıyor. Bu doğru olabilir mi?”

“Evet, Rahibe Ana,” dedi Sparhawk. “Kraliçe iyi ve Elenianın kontrolü tekrar onun elinde.”

“Tanrıya şükür,” diye duygularını ifade etti yaşlı rahibe. “İstenmeyen misafirlerimizi duvarlarımızın arasından kısa sürede çıkaracak mısınız?”

“Çok yakında, Ana. Çok yakında.”

“O zaman Prenses’in kirlettiği odayı temizleyeceğiz - ve şüphesiz ruhu için dua edeceğiz.”

“Tabii ki öyle.”

“Ne kadar dokunaklı,” dedi kendine gelmiş gibi gözüken Aris-sa. “Biraz daha sürerse, sanırım kusacağım.”

“Sinirlerime dokunmaya başladın, Arissa,” dedi soğukça Sparhawk. “Bunu tavsiye etmem. Kraliçe’nin emri altında olmasaydım, hemen kafanı keserdim. Tanrıyla aranı düzeltmeye bak, çok geçmeden yüz yüze geleceğinden oldukça eminim.” Aşırı bir tiksintiyle baktı. “Bunu gözümün önünden götürün,” dedi Kalten ve Ulath’a.

On beş dakika sonra Kalten ve Ulath manastırdan döndüler.

“Her şeyi sağlama bağladınız mı?” diye sordu Sparhawk.

“Hücre kapılarını açmak için bir demircinin bir saat uğraşması gerekir,” diye cevapladı Kalten. “Şimdi gidiyor muyuz?”

Daha yarım mil bile gitmemişlerdiki Ulath birden bağırdı, “Dikkat, Sparhawk” ve sertçe iri Pandion’u eyerinden itti.

Bir arbalet oku birkaç salise önce Sparhawk’m bulunduğu yerden ıslık çalarak geçip yol kıyısındaki ağaca tüylerine dek saplandı.

Kalten kılıcını hızla kınından çekti ve okun geldiği yere doğru atını mahmuzladı.

Sparhawk’m ayağa kalmasına yardım etmek için atından inen Ulath, “İyi misin?” diye sordu.

“Birkaç sıyrık hepsi o kadar. Çok sert itiyorsun, dostum.”

“Özür dilerim, Sparhawk. Heyecanlandım.”

“Önemli değil, Ulath. Böyle şeyler olurken itebildiğin kadar it. Okun geldiğini nasıl gördün?”

“Tamamen şans. Şu tarafa bakıyordum ve çalıların kımıldadığını gördüm.”

Kalten geri dönerken küfrediyordu. “Kaçtı,” dedi.

“Bu adamdan çok sıkılmaya başladım,” dedi Sparhawk, eyere binerken.

“Cimmura’da sana ok atan aynı adam mı?” diye sordu Kalten.

“Burası Lamorkand değil, Kalten. Krallığın her mutfağının bir köşesinde bir arbalet durmaz.” Bir an düşündü. “Vanion’u gördüğümüzde bundan bahsetmeyelim. Ben halledebilirim. Onun kafasında zaten yeteri kadar şey var.”

“Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum, Sparhawk,” dedi Kalten, “ama bu senin derin ve bu yüzden istediğin gibi olsun.”

Dört tarikatın şövalyeleri Demos’un bir fersah güneyinde iyice gizlenmiş kamp yerinde bekliyorlardı. Sparhawk ve arkadaşları, diğer arkadaşlarının Cyrinic Şövalyeleri’nin Eğitmeni Abriel, Genidian Şövalyeleri’nin Eğitmeni Komier ve Alcione Şövalyeleri’nin Eğitmeni Darellon ile konuştukları çadıra yollandılar. “Prenses Arissa haberleri nasıl karşıladı?” diye sordu Vanion.

“Hepsinden orta kararda tedirgin oldu.” Kalten keyifli keyifli gülümsedi. “Bir söylev vermek istedi ama bütün söylemek istediği “Bunu yapamazsınız,” olduğu için onu kestik.”

“Ne yaptınız?” diye hirdenbire telaşlandı Vanion.

“Hayır öyle değil, Lord Vanion,” diye özür diledi Kalten. “Sanırım yanlış kelime seçimi.”

“Ne demek istiyorsan söyle, Kalten. Şu an yanlış anlamak için uygun zaman değil.”

“Doğrusu prensesin kafasını kesmedim, Lord Vanion.”

“Ben kesecektim,” diye mırıldandı Ulath.

“Bhelliom’u görebilir miyiz?” diye Sparhawk’a sordu Komier.

Sparhawk Sephrenia’ya baktı ve o da başını sallayarak onayladı ama sanki biraz kuşkuluydu.

Sparhawk zırh cüppesinin içine uzanıp branda keseyi çıkardı. Bağları açtı, sonra sallayıp safir gülü eline düşürdü. Gölgemsi, isimsiz korku kaynağının sancısını hissetmeyeli günler olmuştu ama mücevherin yapraklarına bakar bakmaz, o gene geri döndü. Bu sefer şekilsiz gölge artık daha da koyu ve büyük bir şekilde görüş alanının kenarında titriyordu.

“Tanrım,” Eğitmen Abriel’in nefesi kesildi.

“Bu kadar yeter, tamam,” diye homurdandı Thalesialı Komier. “Ortadan kaldır, Sparhawk.”

“Ama ” diye itiraz etti Eğitmen Darellon.

“Ruhunun sende kalmasını istiyor musun, Darellon?” diye açıkça sordu Komier. “İstiyorsan, o şeye bir saniyeden fazla bakma.”

“Kaldır onu Sparhawk,” dedi Sephrenia.

Sparhawk, Bhelliom’u kesesine koyarken Kalten, “Otha’nm ne yaptığı konusunda haber var mı?” diye sordu.

“Sınırda hazır duruyor gibi,” dedi Abriel. “Vanion piç Lycheas’m itiraflarını anlattı. Otha’dan sınırda durup tehdit edici gürültüler çıkarmasını isteyenin Annias olması çok büyük ihtimal. Böylece Cimmura Piskoposu Zemochları durdurmak için bir yol bildiğini iddia edebilir. Bu da birkaç oyu ona doğru etkileyecektir.”

“Ne dersiniz, Otha Bhelliom’un Sparkawk’ta olduğunu biliyor mudur?” diye sordu Ulath.

“Azash biliyor,” dedi Sephrenia, “ve Otha da biliyor anlamına gelir. Haberin Annias’a ulaşıp ulaşmadığını herkes tahmin edebilir.”

“Chyrellos’da neler oluyor?” diye Vanion’a sordu Sparhawk.

“En son aldığımız haber Patrik Cluvonus’un dayandığını söylüyor. Geldiğimizi saklayabilmemizin yolu yok, bu yüzden tüm gücümüzü kullanarak Chyrellos’a gidiyoruz. Otha’nm harekete geçmesinden sonra planlarımızda bir değişiklik oldu. Cluvonus ölmeden önce Chyrellos’a ulaşmak istiyoruz. Annias’ın mümkün olduğu kadar çabuk seçim yapılmasını deneyeceği ortada. O duruma kadar emir vermeye başlayamaz. Cluvonus öldüğünde Anni-as’m kontrolündeki başpiskoposlar oylama isteğine başlayabilir. Büyük ihtimalle ilk isteyecekleri oylama da şehrin kapatılması olacaktır. Bu önemli bir şey olmayacağı için Annias bunun gerçekleşmesini sağlayacak kadar gerekli oya sahiptir.”

“Dolmant oyların şu anki dağılımı hakkında bir tahmin yapabilir mi?” diye sordu Sparhawk.

“Çok yakınlar, Sör Sparhawk,” dedi Eğitmen Abriel. Abriel, Arcium’daki Cyrinic Şövalyeleri’nin lideriydi. Altmışlarında, beyaz saçlı ve yüzünde dünya niyetlerinden çekilmiş birinin sade ifadesi olan sağlam yapılı biri. “Başpiskoposların çoğu Chyrellos’da değiller.”

“Annias’m suikastçılarının verimine saygılar,” dedi soğukça Thalesialı Komier.

“Büyük olasılıkla,” diye onayladı Abriel. “Herhalde, şu anda Chyrellos’da yüz otuz iki başpiskopos var.”

“Toplamı kaç tane?” diye sordu Kalten.

“Yüz altmış sekiz.”

“Niçin bu kadar tuhaf bir sayı,” diye merakla sordu Talen.

“Öyle düzenlenmiş, genç adam,” diye açıkladı Abriel. “Sayı belli olduğundan yeni patriği seçmek için yüz oy gerekecek.”

“Yüz altmış yedi daha doğru olur,” dedi bir saniye sonra Talen.

“Niçin?” diye sordu Kalten.

“Yüz oya. Bak, yüz oy yüzde atmış -” Talen Kalten’in yüzündeki anlamayan ifadeye baktı. “Ah - boş ver, Kalten. Daha sonra açıklayacağım.”

“Bu hesabı kafadan mı yapıyorsun, evladım,” diye şaşkınca sordu Komier. “Biz hesaplama yaparken bir sürü kâğıt harcadık.”

“Bu bir üçkâğıt, Lordum,” dedi alçakgönüllüce Talen. “Benim işimde bazen sayılarla çok hızlı uğraşmanız gerekir. Şu anda Annias’m kaç oyu olduğunu sorabilir miyim?”

“Değişmez olan altmış beş,” diye cevapladı Abriel.

“Ya biz?”

“Elli sekiz.”

“O zaman kimse kazanamaz. Onun otuz beş ve bizim kırk iki oya ihtiyacımız var.”

“Korkarım o kadar basit değil.” Abrieİ iç çekti. “Kilise büyükleri tarafından yapılan yöntem yeni bir patrik seçmek veya önemli bir konuda karar vermek için yüz oy - veya orada bulunan ve oy kullananların benzer bir oranında oy - gerektiğini söyler.”

“Bunun için bir yığm kağıt kullandık,” dedi huysuzca Komier. “Tamam,” dedi Talen bir dakika düşündükten sonra, “o zaman Annias’ın seksen oya ihtiyacı var ama hâlâ on beş eksik.” Kaşlarını çattı. “Bir dakika. Sayınız ipe

sapa gelmiyor. Sadece yüz yirmi üç oy saydınız ve Chyrellos’da yüz otuz iki başpiskopos olduğunu söylediniz.”

“Başpiskoposların dokuzu karar vermedi,” dedi Abrieİ. “Dolmant daha çok rüşvet almak için beklediklerinden şüpheleniyor. Bu durumda, kazanmak için çoğunluk yetecek. Bu dokuz bazen Annias için oy verecek bazen de vermeyecekler. Kendi güçlerini gösteriyorlar. Korkarım, avantajlarına göre oy kullanacaklar.”

“Onlar hep Annias’ın lehine oy verseler bile fark oluşturmayacaklar,” dedi Talen. “Dokuz oyu ne kadar çekersen çek, onları on beşe çıkaramazsın.”

“On beşe ihtiyacı yok,” dedi bıkkınca Eğitmen Darellon. “Çünkü suikastlar ve Chyrellos sokaklarındaki kilise askerleri yüzünden Annias’a karşı olan on yedi başpiskopos Kutsal Şehir” de bir yerlere saklandı. Orada bulunamayacak ve oy kullanamayacaklar. Bu da sayıları değiştiriyor.”

“Bu benim başımı ağrıtmaya başladı,” dedi Ulath’a, Kalten.

Talen başını sallıyordu. “Sanırım başımız dertte, Lordlarım, toplama eklenecek bu on yedi olmazsa, kazanacak sayı altmış dokuzdur. Annias’ın sadece dört oya daha ihtiyacı var.”

“Dokuz dayananın dördünü satın alacak para bulur bulmaz, kazanacaktır,” dedi Sör Bevier. “Çocuk haklı, Lordlarım. Başımız dertte.”

“O zaman sayıları değiştirmemiz gerekir,” dedi Sparhawk.

“Sayıları nasıl değiştirirsin?” diye sordu Kalten. “Sayı sayıdır. Onu değiştiremezsin.”

“Eklersen değiştirirsin. Chyrellos’ya gittiğimde yapacağımız şey, saklanan on vedi başpiskoposu bulmak ve oylama için güvenlice Bazilika’ya götürmek. Bu da Annias’ın kazanması için gereken sayıyı tekrar seksene çıkaracak ve o da bu sayıya ulaşamaz.”

“Ama biz de ulaşamayız,” diye belirtti Tynian. “Onları geri ge-tirsek de, bizim hâlâ elli sekiz oyumuz olacak.”

“Doğrusu altmış iki, Sör Tynian,” diye saygıyla düzeltti Bevier. “Dört tarikatın eğitmenleri de başpiskopos ve hiçbirinin Annias’ın lehine oy kullanacaklarını sanmıyorum, değil mi, Lordlarım?”

“Bu sayıyı gene değiştirir,” dedi Talen. “On yedi ve dört eklenirse toplam yüz otuz altı olur. Bu da kazanmak için gerekli sayıyı seksen ikiye - doğrusu seksen bir ve küçük bir miktara - yükseltir.”

“İki tarafında ulaşamayacağı bir sayı,” dedi kasvetli bir sesle Komier. “Hiçbir şekilde kazanamayız.”

“Oylamayı kazanmamız gerekmiyor,” dedi Vanion. “Biz birisini seçmeye çalışmıyoruz. Yapmaya çalıştığımız, Annias’ı tahttan uzak tutmak. Açmazda biz kazanırız.” Sparhawk’m arkadaşı ayağa kalktı ve çadırda aşağı yukarı dolaşmaya başladı. “Chyrellos’a ulaşır ulaşmaz, Dolmant’a Arcium’daki Wargun’a Kutsal Şehifde dini bir kriz olduğunu bildiren bir mesaj yollatmalıyız. Bu Wargun’u bizim emrimize sokacaktır. Arcium’daki harekatı ertelemesi ve bütün hızıyla Chyrellos’a gelmesi gerektiğini söyleyen, dördümüzün de imzaladığı bir de emir ekleyeceğiz. Otha harekete geçerse zaten ona ihtiyacımız olacak.”

“Böyle bir bildiri için nasıl olacak da yeterli oyu alacağız,” diye sordu Eğitmen Darellon.

“Bunu oylamaya koymayı planlamıyordum, dostum.” Vanion hafifçe gülümsedi. “Dormant’in adı Başpiskopos Bergsten’i bildirgenin resmi olduğuna ikna edecektir. Bergsten de Wargun’a Chyrellos’a yürümesini emredebilir. Daha sonra yanlış anlaşılma için özür dileyebiliriz. Ardından, Wargun batının birleşmiş ordularıyla Chyrellos’da olacaktır.”

“Elenia ordusu hariç,” diye diretti Sparhawk. “Kraliçem Cimmura’da, yanında onu koruyacak sadece iki hırsızla oturuyor.”

“Canını sıkmak istemem ama durum çok kritik” dedi Darellon.

“Ben o kadar emin değilim, Darellon,” diye katılmadı Vanion. “Şu anda Annias’ın umutsuzca paraya ihtiyacı var. Sadece kalan dokuz oyu kandırmanın yanında elindeki oyları da tutmak için Elenia hazinesine girmesi gerek. Tahtı onun ulaşamayacağı bir yere getirmek için bir çok kişinin karşı tarafa geçmesi yetmeyecek.

Ehlana ve hazinesini korumak, şimdi çok daha önemli.”

“Belki haklısın Vanion,” dedi Darellon. “Bunu düşünmemiştim.”

“İyi, o zaman,” diye analizine devam etti Vanion, f’VVargun güçleriyle Chyrellos’a vardığında, Kutsal Şehir’deki güç dengesi değişir. Annias’m taraftarlarının üzerindeki denetimi çok az olduğu için, tahminime göre bir çoğu daha çok askerlerinin sokakları kontrolüne bağlı. Bu değişir değişmez, destekçilerinin büyük bir bölümü ayrılmaya başlayacaklardır. Anladığım kararıyla, beyler, işimiz Cluvonus ölmeden Chyrellos’a varmak, Wargun’a haber yollamak ve sonra da oylamaya katılmaları için saklanan başpiskoposları toplamaya başlamak.” Talen’e baktı. “Annias’m kazanmasını engellemek için bize gereken en az sayı kaç?”

“Bir şekilde şu dokuzu alırsa, yetmiş dört oyu olacak, Lordum. Saklananların altısını bulursak, toplam oy sayısı yüz yirmi beş olacak. Bunun yüzde altmışı yetmiş beştir. Bu durumda kaybeder.”

“Çok güzel, Talen,” dedi Vanion. “O zaman, baylar. Chyrellos’a gidip, şehri didik didik edip, Annias’m aleyhinde oy kullanmaya niyetli altı başpiskoposu bulacağız. Birisini - kim olursa - seçim için aday gösterecek, Wargun gelene dek oylamaya devam edeceğiz.”

“Bu kazanmakla aynı şey sayılmaz, Vanion,” dedi Komier.

“Yapabileceğimizin en iyisi,” diye cevapladı Vanion.

O gece Sparhawk’m uykusu huzursuzdu. Karanlık, belirsiz çığlıklar, inlemeler ve isimlendiremediği bir dehşet duygusuyla dolmuş gibiydi. Sonunda yatağından kalktı, keşiş cüppesini üzerine attı ve Sephrenia’yı aramaya gitti.

Beklediği gibi onu çadırının kapısının önünde elinde çay bardağıyla buldu. “Sen uyumaz mısın?” diye biraz kızgınca sordu.

“Rüyaların beni uyutmuyor, bir tanem.”

“Rüyamda ne gördüğümü biliyor musun?” Sparhawk hayretler içinde kaldı.

“Ayrıntıları değil, rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum.”

“Vanion ve diğer eğitmenlere Bhelliom’u gösterdiğimde o gölgeyi gene gördüm.”

“Seni rahatsız eden bu mu?”

“Biraz. Kalten, Ulath ve ben Arissa’nın kapatıldığı manastırdan buraya gelirken biri bana arbaletle ateş etti.”

“Ama bu Bhelliom’u keseden çıkarmadan önceydi. Belki olaylar bağlantılı değildir.”

“Belki onları biriktiren o gölge - ya da gelecekte olanları görüyor. Belki de gölgenin birini beni öldürmeye göndermesi için Bhelliom’a dokunmam gerekmiyor.”

“Elene mantığı hep bir yığın belki mi içerir?”

“Hayır, içermez ve bu biraz canımı sıkıyor. Üstelik bu hipotezi ıskartaya çıkaracak kadar canımı sıkıyor. Azash uzun zamandır beni öldürmek için bir şeyler yolluyor, küçük ana. Hepsinin de bir şekilde doğaüstü özellikleri vardı. Kıpırdayışmı yakaladığım şu gölge de açıkça doğal değil yoksa onu sende görebilirdin.”

“Bu doğru, sanırım.”

“O zaman bu gölgeyi Azash’m gönderdiğini ispatlayamadığvn için tedbiri elden bırakmam salaklık olur, değil mi?”

“Büyük olasılıkla, evet.”

“Tamamen ispatlayamasam da, Bhelliom ve o gözümün kenarındaki pırıltı arasında bir bağlantı olduğunu biliyorum. Bu bağlantının ne olduğunu bilmiyorum ve bu yüzden rastgele olan olaylar sorunu örtüyormuş gibi gözüküyor. Güvenlikte olmak için, en kötüsünü - gölgenin Azash’a ait olduğunu ve Bhelliom’u takip edip beni öldürmek için insanlar yolladığını - kabul edeceğim.”

“Bu anlamlı.”

“Onayladığın için sevindim.”

“Kafanda zaten oluşturmuşsun, Sparhawk, bana neden geldin?”

“Beni dinlemene ihtiyacım vardı.”

“Anladım.”

“Hem, senin arkadaşlığından da hoşlanıyorum.”

Sephrenia sevecen bir biçimde gülümsedi. “Çok iyi bir çocuksun, Sparhawk. Şimdi, niçin Vanion’a anlatmadığından bahsetmiyoruz?”

Sparhawk iç çekti. “Anladığım kadarıyla onaylamıyorsun.”

“Hayır, hatta hiç onaylamıyorum.”

“Beni kalkanlarını üzerime kaldıran bir kol şövalyenin ortasına koymasını istemiyorum. Bana neyin geldiğini görebilmem gerek, Sephrenia. Göremezsem, kendimi parçalamaya başlayacağım.”

“Ah, tatlım,” diye iç çekti Sephrenia.

Faran'ın keyfi yoktu. Bir buçuk günlük zorlu yolculuk, huyunu kesinlikle en kötü hale getirmişti. Chyrellos’a on beş fersah kala, eğitmenler kolu durdurdular ve şövalyelere atlarından inip onları bir süre yürütmelerini emrettiler. İri şövalye şyerine binmeye çalışırken Faran üç defa ısırmaya

çalıştı. Isırmalar ciddi bir yara ya da zarar girişiminden çok onaylamama göstergesiydi. Faran çok önceleri, Sparhawk tamtakım zırh giyerken, sahibini ısırmanın dişlerini acıtacağını öğrenmişti. Bununla beraber, koca kırçıl dönüp sertçe kalçasından çiftelediğinde Sparhawk harekete geçme zamanının geldiğim hissetti. Kalten'in yardımıyla doğruldu, siperliğini geri itti ve çirkin savaş atının tam yüzüne bakmak için kendini dizginlerden yukarı çekti. "Kes şunu," diye söylendi.

Faran nefret dolu gözlerle bakışlarına karşılık verdi.

Sparhawk hızla elini uzatıp zırh eldivenli eliyle kırçılın sol kulağını yakaladı. Acımasızca bükmeye başladı.

Faran dişlerini gıcırdattı. Gözlerinde yaşlar belirdi. "Birbirimizi anlıyor muyuz?" dedi tiz bir sesle.

Faran bir toynağıyla onu dizinden çifteledi.

"Sen bilirsin, Faran. Ama bu kulak olmadan komik gözükeceksin." At acıdan isteksizce tiz bir ses çıkarana dek sertçe büktü.

"Seninle konuşmak her zaman güzeldir, Faran," dedi Sparhawk kulağı bırakıp. Sonra sırılsıklam terlemiş boynunu okşadı. "Seni koca yaşlı aptal," dedi nazikçe. "İyi misin?"

Faran kulaklarını - daha doğrusu sağ kulağını - fiyakalı bir aldırmazlık gösterisiyle titretti.

"Bu gerçekten gerekli, Faran. Seni bu kadar sıkı sürmemin nedeni eğlence değil. Az kaldı. Şimdi sana güvenebilir miyim?"

Faran iç çekti ve ön ayaklarından biriyle yere vurdu.

"İyi. Haydi, biraz yürüyelim."

"Gerçekten esrarengiz," dedi Vanion'a Abriel. "Daha önce bir atla bir adamm böyle birbirine bağlı olduğunu görmemiştim."

“Bu Sparhawk’in avantajlarından biri, dostum. Tek başına yeteri kadar kötüdür ama o atın üzerine bindirdiğinde doğal bir felakete dönüşür.”

Bir mil kadar yürüdüler, sonra atlarına binip öğlen güneşi altında Kutsal Şehre doğru yollarına devam ettiler.

Arruk Nehri üzerindeki geniş köprüyü geçip Chyrellos’un batı kapılarından birine yaklaştıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu. Kapı elbette kilise askerleri tarafından korunuyordu. “Güneş doğana kadar geçişinize izin veremem, Lordlarım,” dedi sertçe muhafız birliğinin komutanı olan yüzbaşı. “Hiyerarşi’nin emirlerine göre, karanlıkta kimse silahla Chyrellos’a giremez.”

Eğitmen Komier baltasına uzandı.

“Bir dakika, dostum,” diye yumuşakça uyardı Eğitmen Abriel. “Sanırım bu zorluğu nahoş bir durum yaratmadan çözme yolu var, Yüzbaşı,” diye kırmızı ceketli askere hitap etti.

“Evet, Lordum?” Yüzbaşının sesi aşağılarcasına gururluydu.

“Bu bahsettiğiniz emir, Hiyerarşi’nin üyelerinin kendilerine de uygulanıyor mu?”

“Lordum?” Yüzbaşı şaşırmış gözüktü.

“Bu basit bir soru, Yüzbaşı. Evet ya da hayır yeterli olacaktır. Bu emir Kilise’nin başpiskoposlarına da uygulanıyor mu?”

“Kimse bir Kilise başpiskoposunu engellemeye kalkamaz, Lordum,” diye biraz bocaladı yüzbaşı.

“Ekselansları,” diye düzeltti Abriel.

Yüzbaşı aptalca gözlerini kırpıştırdı.

“Bir başpiskoposla konuşurken ona hitap etme şekli ‘Ekselansları’dır, Yüzbaşı. İşin doğrusu, Kilise kanununa göre ben ve üç arkadaşım Kilise’nin

başpiskoposlarıyız. Adamlarını hizaya sok, Yüzbaşı. Onlar teftiş edeceğiz.”

Yüzbaşı duraksadı.

“Kilise adına konuşuyorum, Teğmen. Ona karşı mı geliyorsun?”

“Şey - ben yüzbaşıyım, Ekselansları,” diye mırıldandı adam.

“Yüzbaşıydın, Teğmen ama artık değilsin. Şimdi, tekrar çavuş olmak ister misin? Eğer istemiyorsan hemen söylediğimi yap.”

“Hemen, Ekselansları,” diye cevapladı perişan olmuş adam. “Hey, siz! Hepiniz! Teftiş için sıraya girin.”

Kapıdaki birliğin görünüşü, Eğitmen - ya da Başpiskopos diyebilirsiniz - Darellon’un belirttiği kadarıyla rezildi. Şiddetli azar can yakıcı sözlerle rahatça bölüştürüldü ve sonra kol başka bir engelleme olmadan Kutsal Şehre girdi. Zırhlı adamlar kapılardan duyulmayacak mesafeye gelene dek tek bir kahkaha bile atılmadı - hatta ufacık gülümseme bile olmadı. Kilise Şövalyeleri’nin disiplini bilinen dünyanın bir harikasıydı.

Saatin geç olmasına rağmen, kilise askerleri Chyrellos sokaklarında kalabalık devriyelerle yoğun bir şekilde dolaşıyorlardı. Sparhawk bu adamları tanıyor ve sadakatlerinin satılık olduğunu biliyordu. Çoğu kez sadece para için hizmet ederlerdi. K|itsal Şe-rüYdeki sayılarının çokluğu yüzünden bariz bir kendini beğenmişlikle kaba davranmaya alışmışlardı. Sparhawk, gecenin meşum bir yarısında dört yüz zırhlı Kilise Şövalyesi’nin sokaklarda belirmesinin en azından askerler arasında alçakgönüllü olmaya yol açtığını hissetti. Subayların gerçeği kavraması biraz uzun sürdü. Her nedense hep böyle olurdu. Sevimsiz genç bir adam belgelerini kontrol etmek istediğini söyleyerek, yollarını kesti. Kendini bir şey sanıyordu ve arkasına bakmayı unuttu. Arkasındaki askerlerinin başka bir yere kaçtıkları gerçeğinden habersizdi. Tiz bir sesle şunu bunu yapın diye kaba emirler vermeye devam etti, ta ki Sparhawk Faran’ın dizginlerini bırakıp, hızla üzerine yürütene dek. Faran çelik kaplı toynaklarıyla subayın gövdesinin üzerindeki birtakım nazik yerleri ezerek özel izler bıraktı.

“Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye atma sordu Sparhawk.

Faran muzip bir şekilde hafifçe kişnedi.

“Kalten,” dedi Vanion, “haydi başlayalım. Kolu on kişilik gruplara ayır. Şehre dağılın ve Kilise Şövalyeleri’nin Bazilika’daki oylamaya katılmak isteyen tüm başpiskoposlara koruma sağlayacağını herkesin bilmesini sağlayın.”

“Peki, Lordum. Gidip Kutsal Şehri uyandıracağım. Herkesin getirdiğim haberi duymak için nefes nefese beklediğine eminim.”

“Ne dersin bir gün büyüyeceğinden ümitli misin?” diye sordu Sparhawk.

“Daha çok büyümeyeceğini umarım,” dedi nazikçe Vanion. “Geri kalanımız ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, içimizde her zaman ebedi bir çocuk var. Bu gerçekten insanın içini rahatlatıyor.”

Sparhawk, arkadaşları ve Sör Perraihe’nin komutası altındaki yirmi adamın izlediği eğitmenler geniş cadde boyunca ilerlediler.

Dolmant’m mütevazı evi bir müfreze asker tarafından korunuyordu. Sparhawk, Demos Başpiskopos’unun sadık subaylarını tanıdı. Şövalyeler Dolmant’m kapısının Önünde atlarından inerlerken genç subay, “Tanrı’ya şükür!” diye sevinç çığlığı attı.

“Buralardaydık ve geçerken durup bir nezaket ziyareti yapmayı düşündük,” dedi alaycı bir gülümsemeyle Vanion. “Umarım, Ekselansları iyidir?”

“Siz ve arkadaşlarınızın burada olduğu için artık çok daha iyi olacaktır, Lordum. Burası biraz gergin.”

“Tahmin edebilirim. Ekselansları uyanık mı?”

Subay başını sallayarak onayladı. “Ucera Başpiskopos’u Emban ile görüşüyor. Belki tanıyorsunuzdur, Lordum?”

“Şişman, neşeli bir adam değil mi?”

“Evet, o, Lordum. Ekselanslarına geldiğinizi haber vereyim.”

Demos Başpiskoposu Dolmant her zamanki gibi ince yapılı ve haşindi ama Kilise Şövalyeleri’nin çalışma odasını doldurmalarıyla yüzündeki kendini dünya nimetlerinden çekmiş ifadesi koca bir sırıtmaya dönüştü. “Tam zamanında geldiniz, baylar. Şüphesiz hepiniz Emban’ı tanıyorsunuz.” Vücutça iri arkadaşını gösterdi.

Emban kesinlikle şişmandan daha iriydi. “Çalışma odan dökümhaneye benzemeye başladı, Dolmant.” Etrafındaki zırhlı şövalyelere bakıp kıkırdadı. “Yıllardır bu kadar çeliği bir arada görmedim.”

“Ama rahatlatıcı, değil mi?” dedi Dolmant.

“Oh, kesinlikle evet.”

“Cimmura’da işler nasıl, Vanion?” diye sordu Dolmant.

“Kraliçe Ehlana’nm iyileştiğini ve devletini sıkıca elinde tuttuğunu bildirdiğim için mutluyum,” diye cevapladı Vanion.

“Tanrı’ya şükür!” diye bağırdı Emban. “Annias şimdi iflas etti.”

“O zaman, Bhelliom’u bulmayı başardınız demek?” diye Sparhawk’a sordu Dolmant.

Sparhawk başıyla onayladı. “Görmek ister misiniz, Ekselansları?”

“Sanmıyorum, Sparhawk. Gücünü kabul ediyormuş gibi gözükmemem gerekiyor ama bazı söylentiler duydum. Hiç şüphesiz ki, halk hikâyeleri - ama iyisi mi işi şansa bırakmayalım.”

Sparhawk içinden derin bir nefes aldı. Titreşen gölgeyle karşılaşmak ya da günlerce birisinin ona arbaletle nişan alıyor olabileceği hissinin beklentisiyle etrafta dolaşmaktan hoşlanmıyordu.

“Kraliçe’nin iyileştiği haberinin Annias’a daha ulaşmadığı açık,” diye fikrini söyledi Dolmant. “En azından şimdiye dek, daha hiçbir hayal

kırıklığı belirtisi göstermedi.”

“Duysaydı şaşırırdım, Ekselansları,” diye homurdandı Komier.

“Vanion, Cimmuralıları içerde tutmak için şehri kapattı. Anladığım kadarıyla ayrılmak isteyenler çok sert bir biçimde geri döndürüldü.”

“Pandionları orada bırakmadın, değil mi, Vanion?”

“Hayır, Ekselansları. Başka yerden yardım aldık. Patrik nasıl?”

“Ölüyor,” diye cevapladı Emban. “Şüphesiz, yıllardır ölüyor ama bu sefer biraz daha ciddi.”

“Otha yeni bir hareket yaptı mı, Ekselansları,” dedi Darellon.

Dolmant olumsuzca başını salladı. “Lamorkand sınırının tam kenarında ordugâh kurmuş durumda. Şu esrarengiz Zemoch hazinesini ona geri vermemizi isteyerek her türlü tehdidi yapıyor.”

“Bu o kadar esrarengiz değil, Dolmant,” dedi Sephrenia. “Bhelliom’u istiyor ve Sparhawk’in ona sahip olduğunu biliyor.”

“Birisi bir istilayı önlemek için Sparhavvk’a onu Otha’ya teslim etmesini önermek zorunda,” diye fikrini söyledi Emban.

“Bu asla olmayacak, Ekselansları,” dedi sertçe Sephrenia. “Onu yok edeceğiz.”

“Saklanan başpiskoposlardan ortaya çıkan oldu mu?” diye sordu Eğitmen Abriel.

“Biri bile çıkmadı,” diye homurdandı Emban. “Bulabildikleri en derin fare deliğindedirler. Birkaç gün önce ikisinin başına ölümcül kazalar geldi, geri kalanı gizlenip ortadan kayboldu.”

“Şövalyelerimiz yirmilik guruplar halinde şehirde onları arıyor,” diye bildirdi Eğitmen Darellon. “En ürkek tavşanlar bile Kilise Şövalyeleri

tarafından korunurlarsa biraz cesaret kazanabilirler.”

“Darellon,” diye azarladı Dolmant.

“Özür dilerim Ekselansları,” dedi baştan savma şekilde Darelon.

“Bu sayıları değiştirecek mi?” diye Talen’e sordu Komier. “Yani ölen ikisi?”

“Hayır, Lordum,” dedi Talen. “Zaten onları saymıyorduk.”

Dolmant şaşırmış gözüktü.

“Ufaklığın rakamlar konusunda özel bir yeteneği var,” diye açıkladı Komier. “Hesaplan benim kalemle yapabileceğimden daha hızlı yapabiliyor.”

“Beni hayretler içinde bırakıyorsun, Talen,” dedi Dolmant. “Ki-lise’deki işlerden birinin ilgini çekmesini umabilir miyim?”

“Müminlerin bağışlarını saymak mı, Ekselansları?” diye hevesle sordu Talen.

“Ah - hayır, öyle olacağını sanmam, Talen.”

“Oylarda bir değişiklik var mı, Ekselansları?” dedi Abriel.

Dolmant başını olumsuzca salladı. “Annias az da olsa hâlâ salt çoğunluğa sahip. Dalkavukları öne sürülen her şeyde oylama istiyor. Bunun birincil nedeni aralıksız sayım istemesi, ikincisi de oylama hepimizin izleyici salonunda kapalı kalmamızı sağlıyor.”

“Sayılar değişmek üzere, Ekselansları,” dedi Komier. “Dostlarım ve ben de katılmaya karar verdik.”

“İşte bu alışılmamış,” dedi Başpiskopos Emban. “Askeri tarikatların eğitmenleri iki yüz yıldır Hiyerarşi oylamasına katılmadı.”

“Hâlâ memnuniyetle kabul ediliyoruz, değil mi, Ekselansları?”

“Bana göre kabul ediliyorsunuz, Ekselansları. Annias bundan çok hoşlanmayabilir.”

“Onun için ne büyük bir talihsizlik. Bu sayıları nasıl etkiliyor, Talen?”

“Altmış dokuz oy sadece yetmiş bir buçuğa yükseldi, Lordum. Bu Annias’in kazanması için gereken yüzde altmış.”

“Ya salt çoğunluk?”

“Hâlâ onda. Sadece altmış bire ihtiyacı var.”

“Tarafsızların herhangi birinin Annias fiyatlarını kabul edene dek onun tarafına geçeceklerini sanmıyorum,” dedi Dolmant. “Büyük ihtimalle kendilerini tutacaklar ve Annias’m ihtiyacı -” Zorlanarak düşünürken kaşlarını çattı.

“Altmış altı oy, Ekselansları,” dedi Talen. “Bir oy eksiği var.”

“Akıllı oğlan,” diye mırıldandı Dolmant. “O zaman izleyeceğimiz en iyi metot her şeyi oylamak - mumlan yakmak için bile oylama yapmak.”

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Komier. “Yöntemler konusunda biraz paslandım.”

Genidian hafifçe gülümsedi. “İçimizden birisi ayağa kalkar ve seçim der.”

“Peki o zaman oylama ile kaybetmez miyiz?”

Emban kıkırdadı. “Hayır, benim sevgili Komier’im,” dedi. “Bir seçim oylama isteğinin kendisi bir seçim değildir. Sanırım onu yakaladık, Dolmant. O sahip olamadığı bir oy onu patriklik tahtından uzak tutacak.”

“Ta ki eline daha fazla para gelene kadar,” dedi Dolmant, “ya da başpiskoposlardan biri ölmezse. Kazanmak için kaçımızı öldürmek

zorunda, Talen?”

“Bütün hepiniz işine yarayabilirsiniz.” Talen sırıttı.

“Tavırlarına dikkat et,” diye bağırdı Berit.

“Özür dilerim. ‘Ekselansları’nı eklemem gerekiyordu, sanırım. Annias’m ihtiyacı olan yüzde altmışa ulaşmak için toplam oy sayısını en az iki indirmesi gerekiyor, Ekselansları.”

“O zaman şövalyeleri sadık başpiskoposları korumak için görevlendirmemiz gerekiyor,” dedi Abriel, “ve bu şehirdeki kayıp üyelerin yerini saptamaya çalışanların sayısını azaltacaktır. Bu iş sokakların kontrolünü elde tutmaya dayanmaya başladı. War-gun’a çok ihtiyacımız var.”

Emban şaşkınca ona baktı.

“Bu biz Demos’da iken ele alman bir şey, Ekselansları,” diye açıkladı Abriel. “Chyrellos kilise askerleriyle dolup taştığı için An-nias başpiskoposların gözünü korkutuyor. Bir başpiskopos - siz ya da Dolmant - dini kriz ilan eder ve Wargun’a Arcium’daki harekatı geçici olarak durdurup, Ordularını Chyrelîos’a getirmesini emrederse, bütün görüntü değişir. Bu durumda göz korkutma ters yönde işlemeye başlar.”

“Abriel,” dedi kırılmış bir sesle Dolmant, “biz patriği göz korkutarak seçmeyiz.”

“Biz gerçek dünyada yaşıyoruz, Ekselansları,” dedi Abriel. “Bu oyunun kurallarını değiştiren Annias, bu yüzden biz de onun tarzında oynamak zorundayız - tabii ki başka bir zarınız yoksa.”.

“Hem,” diye ekledi Talen, “bu bize en az bir oy daha verir.”

“Ya?” diye Dolmant.

“Başpiskopos Bergsten’de Wargun’un ordusuyla beraber. Onu da oylamaya katılmaya ikna edebiliriz, değil mi?”

“Niye kafalarımızı birleştirip, Thalesia Kralı’na bir mektup yazmıyoruz, Dolmant?” Emban sırıttı.

“Bunu önermek üzereydim, Emban. Belki bunu diğerlerine söylemeyi unutacağız. Diğer başpiskoposlardan gelecek zıt emirler Wargun’u şaşırtacaktır. O zaten tek başına yeteri kadar şaşkın.”

Sekizinci Bölüm

SPARHAWK YORGUNDU AMA çok az uyudu. Kafası sayılarla dolmuş gibiydi. Altmış dokuz önce yetmiş bire, sonra seksene, sonra yine altmış dokuza dönüştü; bu arada dokuz ve on yedi -hayır on beş - geri planda uğursuzca uçuşuyorlardı. Rakamların ne anlama geldiğini anlamayı bıraktı. Onlar da tam önünde ellerinde silah, üzerlerinde zırhlarla kendilerini sayılardan oluşan tehdit edici bir orduya dönüştürdüler. Ve artık neredeyse her uyuduğunda olduğu gibi gÖlgemsi şey yine rüyasma girdi. Hiçbir şey yapmayıp sadece izledi - ve bekledi.

Sparhawk'm mizacı gerçekten politikaya uygun değildi. Bir çok şey kendilerim kafasındaki hayali savaş alanına indirgedi ve güç, eğitim ve kişisel cesaret biçimine dönüştü. Ama politikada en zayıf en güçlüye eşitti. Oy vermek için titreyerek kalkan felçli bir elin zırhlı bir yumruğa denk gücü vardı. İçgüdüleri ona sorunun çözümünün kınında dinlendiğini söyledi ama Cimmura Piskoposu'nu öldürmek, Otha doğu sınırlarında silahlanmış hazır beklerken batıyı en azından bir süre parçalayacaktı.

Sonunda vazgeçip Kalten'i uyandırmadan sessizce yatağından sıyrıldı. Hafif keşiş cüppesini üstüne geçirip gecenin kararttığı koridorlardan Dolmant'm çalışma odasına doğru yürüdü.

Sephrenia oradaydı, ortada çatırdayan ateşin önüne oturmuştu. Elinde çay fincanı, gözlerindeyse esrarengiz bir ifade vardı. “Rahatsızsın değil mi, bir tanem?” diye yavaşça sordu.

“Sen değil misin?” Sparhawk iç çekti ve uzun bacaklarını öne doğru uzatarak bir iskemleye çöktü. “Biz buna uygun değiliz, küçük ana, hiçbirimiz değiliz. Bir sayı değiştiği için zevkten titremeye hazır değilim. Senin de sayıların ne anlama geldiğini anladığım “ile sanmıyorum. Styricler okumayı bilmedikleri için, içinizde el ve ayak parmaklarınızın toplamından daha büyük bir sayıya anlayabilecek hiç kimse var mı?”

“Hakaret etmeye mi çalışıyorsun, Sparhawk?”

“Hayır, küçük ana, bunu asla yapamam - özellikle sana. Özür dilerim. Bu sabah biraz aksiyim. Anlamadığım türden bir savaşta çarpışıyorum. Niye Aphrael’e dua edip, Hiyerarşi’nin beli başlı üyelerinin fikirlerini değiştirmesini istemiyoruz? Bu daha güzel, basit ve büyük ihtimalle hiç kan dökmeden olabilir.”

“Aphrael bunu yapmaz, Sparhawk.”

“Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. O zaman bu bize başka birinin nahoş oyununu oynamaktan başka seçenek bırakmaz, değil mi? Kuralları biraz daha anlasaydım bu kadar umursamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha çok kılıç ve kan denizlerini tercih ederim.” Durdu. “Haydi durma, söyle, Sephrenia.”

“Neyi söyleyeyim.”

“İç çek, gözlerini göğe kaldır, en umutsuz tonunla ‘Eleneler,’ de.”

Kadının bakışları sertleşti. “Bu kötüydü, Sparhawk.”

“Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum.” Sparhawk gülümsedi. “Bunu sevdiklerimizi gücendirmeden yapabiliriz, değil mi?”

Başpiskopos Dolmant içeri girdi, sıkıntılı gözüküyordu. “Bu akşam kimse uyumuyor mu?” diye sordu.

“Yarın önümüzde büyük bir gün var, Ekselansları,” diye cevapladı Sparhawk. “Siz de onun için mi kalktınız?”

Dolmant olumsuzca kafasını salladı. “Hizmetkârlarımdan birisi hastalandı, bir aşçı. Diğer hizmetkârların beni niye çağırdıklarını anlamıyorum. Ben doktor değilim ki.”

“Sanırım, bunu nedeni güven, Ekselansları.” Sephrenia gülümsedi. “Elene Tanrısı ile özel bir bağlantınız olduğu kabul ediliyor. Zavallı adam nasıl - yani aşçı demek istemiştim?”

“Oldukça ciddi gözüküyor. Pek iyi ahçı değildi ama ölmemesini tercih ederim. Şimdi, anlat Sparhawk, gerçekten Cimmura’da neler oldu?”

Sparhawk çabucak taht odasında olanları ve Lycheas’ın itirafının önemli noktalarını özetledi.

“Otha mı?” diye haykırdı Dolmant. “Annias gerçekten o kadar ileri gitti mi?”

“Bunu ispat edemeyiz, Ekselansları. Yine de, bu bilgiyi Annias’ın huzurunda ortaya atmak yararlı olabilir. Dengesini bozabilir. Her neyse, Ehlana’nın emriyle Lycheas ve Arissa’yı Demos yakınlarındaki o manastıra hapsettik. Devlete ihanetten suçlanan çeşitli insanları tutuklamak için bir yığm yazılı emir taşıyorum. Anni-as’m ismi bu emirlerin birinde oldukça açık bir şekilde yer alıyor.” Durdu. “Bir fikir var. Şövalyeleri Bazilikaya sokup, Annias’ı yakalar, zincirler içinde Cimmura’ya geri götürebiliriz. Ehlana biz ayrılırken ciddi bir şekilde asmak ve kafa kesmekten bahsediyordu.”

“Annias’ı Bazilika’dan alamazsın, Sparhawk,” dedi Dolmant. “Orası bir kilisedir ve kilise tüm sivil suçlar için sığınma yeridir.”

“Yazık,” diye mırıldandı Sparhawk. “Annias’m Bazilika’daki dalkavuklarının başında kim var?”

“Makova, Coombe Başpiskopos’u. Geçen sene işleri idare eden oydu. Makova tam bir rüşvetçi eşektir ama Kilise kanunları konusunda uzman ve yüzlerce teknik ayrıntılı kaçamak bilir.”

“Annias toplantılara katılıyor mu?”

“Çoğu zaman, evet. Oyların hesabını anı anına yapmaktan hoşlanıyor. Geri kalan zamanını da tarafsız başpiskoposlara teklifler yaparak geçiriyor. Şu dokuz adam da çok kurnaz. Asla açıkça ortaya çıkmayı kabul etmezler. Oylarıyla cevaplarını verirler. Bizi oynarken seyretmek ister misin, küçük ana?” Dolmant bunu sesinde hafif bir alayla söyledi.

“Çok teşekkürler, Dolmant, ama Bazilika’ya bir Styric girerse kubbenin üstüne çökeceğine kesinlikle ikna olmuş bir yığm Elene var. Üzerime tükürülmesinden hoşlanmam, bu yüzden sanırım burada kalacağım.”

“Toplantılar ne zaman başlıyor?” dedi Sparhawk.

“Değişir,” diye cevapladı Dolmant. “Makova başkanlığı götürüyor - bu bir salt çoğunluk oylaması. Otoriteyle oynayıp duruyor. Kapris üzerine toplantıya çağırıyor ve her nedense biz Anni-as’a karşıt olanlara gelen bu çağrıları taşıyan haberciler her zaman yollarını kaybediyormuş gibi. Sanırım, Makova asıl oylamayı kazanmak için geri kalanımız hâlâ yataktayken harekete geçecek.”

“Ya gecenin yarısında bir oylamaya çağırırsa, Dolmant?” diye sordu Sephrenia.

“Çağıramaz,” diye açıkladı Dolmant. “Çok çok eskiden, yapacak daha iyi bir şey bulamayan bir başpiskopos Hiyerarşi toplantılarını ilgilendiren kuralları düzene sokmuş. Tarih onuri anlamsız ayrıntılara saplantılı yaşlı, sıkıcı bir geveze olduğunu söyler. Oylama konularındaki yüz oy - ya da yüzde altmış - gerektiğini söyleyen saçma kuraldan sorumlu olan o. Hiyerarşi’nin sadece gün ışığında müzakere edebilece kuralını da o koydu - büyük ihtimalle sadece kapristen. Kurallarının çoğu saçmalık ama tam altı hafta boyunca konuşmuş ve sonunda biraderleri onu susturmak için kurallarını kabul etme yönünde oy kullanmışlar.” Dolmant düşüncelice çenesine donundu. “Bütün bunlar sona erdiğinde, o salak eşeği azizliğe aday göstereceğim. Onun bu önemsiz, saçma sapan kuralları şu anda Annias’ı tahttan uzak tutan tek şey olabilir. Her durumda, sadece güvende olmak için, hepimiz gün doğarken yerimizde olmaya alıştık. Doğrusu, bu oldukça basit bir misilleme yöntemi. Makova erken kalkmaya alışkın olanlardan değil ama son birkaç haftadır geri kalanımız gibi güneşi selamlayıp duruyor. Orada olmazsa, yeni bir başkan seçebilir ve o olmadan devam edebiliriz. Her tür münasebetsiz oylama yapılabilir.”

“Peki oylamaları geçersiz kılabilir mi?” diye sordu Sephrenia.

Dolmant açıkça keyifli keyifli gülümsedi. “O kadar oyu yok.”

Kapı saygılı bir şekilde vuruldu ve Dolmant gidip baktı. Bir hizmetkâr bir.şeyler söyledi.

Dolmant şaşırmış bir sesle Sparhawk ve Sephrenia'ya, "Aşçı biraz önce ölmüş/'dedi. "Burada beni bekleyin. Doktor benimle konuşmak istiyor."

"Tuhaf," diye mırıldandı Sparhawk.

"İnsanlar doğal nedenlerden ölürler, Sparhawk," dedi kadın.

"Benim mesleğimde değil - en azından sık sık değil."

"Belki yaşlıydı."

Dolmant döndüğünde yüzü aşırı solmuştu. "Zehirlenmiş!"

"Ne?" diye sordu Sparhawk.

"Aşçım zehirlenmiş ve doktor zehirin adamın sabah için hazırladığı yulaf lapasında olduğunu söylüyor. O yulaf lapası evdeki herkesi öldürebilirdi."

"Belki Annias'ı tutuklama fikrini tekrar düşünmek istersiniz, Ekselansları," dedi haşince Sparhawk.

"Gerçekten buna inan -" Dolmant kesti, gözleri büyümüştü.

"O zaten Aldreas ve Ehlana'yı zehirlemeye bulaşmış durumda, Ekselansları," dedi Sparhawk. "Birkaç başpiskopos ve yirmi kadar Kilise Şövalyesi'nin arkasından çok üzüleceğinden şüpheliyim."

"Bu adam bir canavar!" Sonra teolojik seminerlerden çok kışlalarda rastlanan küfürleri savurmaya başladı.

"Emban'a bize sadık olan başpiskoposlara bu haberi yaymasını söylesen iyi olur, Dolmant," diye önerdi Sephrenia. "Annias seçimi ucuz yolla kazanmaya niyetliymiş gibi gözüküyor."

“Diğerlerini uyandırmaya başlasam iyi olacak,” dedi Sparhawk ayağa kalkarak. “Onlara anlatmak istiyorum, hem tamtakım zırh giyinmek epey zaman alır.”

Dört tarikatın her birinden on beş zırhlı şövalye ile Bazilika’ya giderlerken hava hâlâ karanlıktı. Kararlaştırılan altmış Kilise Şö-valye’si çok az kişinin yoluna çıkmaya kalkışacağı bir güçtü.

Coğrafi konumu kadar ruhu ve düşüncesiyle de Kutsal Şehrin merkezinde yer alan büyük kubbeli kiliseye geldiklerinde gökyüzünde doğudan gelen gün ışığının ilk soluk lekeleri gözükmeye başlamıştı. Pandion, Genidian, Alcione ve Cyrinic Şövalyeleri’nin önceki gece şehre gelişi fark edilmişti. Bazilika’mn önündeki geniş avluya açılan meşale ışıklarıyla aydınlatılmış bronz kapı, Mako-va’nm emriyle Sparhawk ve arkadaşlarının Pandion genel toplantı binasından Borrata’ya gitmek için ayrılmalarını engellemeye kalkan yüzbaşının emrindeki yüz elli kırmızı ceketli kilise askerleri tarafından korunuyordu. “Durun!” diye, neredeyse hakaret edici bir tonda emretti.

“Kilise’nin Başpiskoposlarının girişini engellemeye mi kalkışıyorsun, Yüzbaşı?” diye sağduyulu bir tonda sordu Abriel, “hem de ruhunu bu yüzden tehlikeye sokacağını bilerek?”

“Boynunu da,” diye Tynian’a mırıldandı Ulath.

“Başpiskopos Dolmant ve Başpiskopos Emban serbestçe girebilir, Lordum. Kilise’nin hiçbir gerçek evladı onları geri çeviremez”

“Ama ya diğer başpiskoposlar, Yüzbaşı?” diye sordu Dolmant.

“Ben başka başpiskopos görmüyorum, Ekselansları.” Yüzbaşımın tonunda bir hakaret havası vardı.

“Sen bakmıyorsun, Yüzbaşı,” dedi Emban. “Kilise yasalarına göre, askeri tarikatların eğitmenleri de başpiskopostur. Kenara çe-&l bırak geçelim.”

“Ben öyle bir Kilise yasası duymadım.”

“Bana yalana mı diyorsun, Yüzbaşı?” Emban’ın gerielde güleç olan yüzü birden .çelik gibi sertleşti.

“Kesinlikle hayır, Ekselansları. Üstlerime danışabilir miyim?”

“Danışamazsm. Kenara çekil.”

Yüzbaşı terlemeye başladı. “Hatamı düzelttiği için Ekselansları’na teşekkür ederim,” diye bocaladı. “Eğitmenlerin dini rütbelere sahip olduğundan haberim yoktu. Tüm başpiskoposlar serbestçe girebilir.-Korkarım, geri kalanın dışarıda beklemesi gerekiyor.”

“Bu konuda ısrar ederse işte o zaman korksun,” diye kulak tırmalayan bir sesle konuştu Ulath.

“Yüzbaşı,” dedi Eğitmen Komier, “başpiskoposların belli miktarda danışman memurlara sahip olma yetkisi vardır, değil mi?”

“Tabii ki, Lordum - ah, Ekselansları.”

“Bu şövalyeler benim memurlarım. Sekreter ve benzeri şeyler, anlarsın. Onların girişini kabul etmezsen, beş dakika içinde diğer başpiskoposların Bazilika’yı dolduran siyah cüppeli astlarının uzun bir listesini görmeyi umacağım.”

“Bunu yapamam, Ekselansları,” dedi inatla yüzbaşı.

“Ulath,” diye kükrercesine seslendi Komier.

“Ben ilgilenebilir miyim, Ekselansları,” diye araya girdi Bevier. Sparhawk, Bevier’in Lochaber baltasını sağ elinde gevşekçe tuttuğunu fark etti. “Yüzbaşı ve ben daha önce karşılaştık. Belki onu ikna edebilirim.” Genç Cyrinic Şövalye’si atını ileri sürdü. “İlişkimiz içten olmasa da Yüzbaşı, Kutsal Anamız Kilise’ye meydan okuyarak ruhunuzu riske atmamanız için size yalvarırım. Bu aklmızday-ken, Kilise böyle yapmanızı emrederken kendi isteğinizle kenara çekilmeyecek misiniz?”

“Çekilmeyeceğim, Aziz Şövalye.”

Bevier iç çekti. Sonra, ürkünç baltasını neredeyse kayıtsız bir şekilde sallayarak yüzbaşının kafasını uçurdu. Sparhawk Bevier’in bunu fırsat düştükçe yaptığını fark etti. Katı bir dini temel üzerinde olduğundan emin olur olmaz, genç Ardan şaşırtıcı bir şekilde doğrudan eyleme geçmeye alışmıştı. Şu anda bile, birkaç saniye hâlâ ayakta dikili duran yüzbaşının kafasız gövdesini izlerken yüz ifadesi sakin ve sorunsuzdu, sonra gövde yıkılırken iç çekti.

Kilise askerleri korku ve telaştan nefes nefese çığlıklar atarlarken aniden geri çekilip silahlarına uzandılar.

“Her şey berbat oldu,” dedi Tynian. “Haydi başlıyoruz.” Kılıcına uzandı.

“Sevgili dostlarım,” diye nazik ama emreden bir sesle askerlere hitap etti Bevier, “biraz önce üzücü ve olağandışı bir olaya tanık oldunuz. Kilise’nin askerlerinden biri Anamızın yasal emrini kasten lekeledi. Şimdi hep beraber Her Zaman Bağışlayıcı Tanrımız’m korkunç günahı yüzünden onu affetmesi için coşkuyla dua edelim. Diz çökün, sevgili dostlarım ve dua edin.” Bevier baltasının üzerindeki kanları sallayıp, yöntem gereği askerlerin üzerine saçtı.

Önce birkaçı, sonra biraz daha fazlası, en sonunda da bütün askerler dizleri üzerine çöktüler.

“Oh, Tanrım,” diye onları duaya başlattı Bevier, “daha yeni aramızdan ayrılan sevgili biraderimizin ruhunu kabul etmen ve onun feci günahından dolayı affetmen için sana yalvarıyoruz.” Etrafına bakındı. “Dua etmeye devam edin, dostlarım,” diye diz çökmüş askerleri yönlendirdi. “Sadece eski yüzbaşınız için değil, kendiniz için de dua edin, günah işlemeyin, dürüst olmayan, şeytani şeyler onunkine sızdığı gibi sizin kalplerinize de girmesin. Temizliğinizi ve alçakgönüllülüğünüzü bütün gücünüzle koruyun, yoksa yüzbaşınızın akıbetini paylaşırsınız.” Sonra tamamı pırıl pırıl parlayan zırh, bembeyaz zırh cüppesi ve peleriniyle Cyrinic Şövalye, diz çökmüş asker sıralarının arasından sıyrılıp geçerken, bir eliyle takdis edip diğeriyle lochaber baltasını tutarak, atını ilerletti.

Grup sırıtan Bevier'i izlerken Ulath Tynian'a, "Onun iyi bir çocuk olduğunu sana söylemiştim," dedi.

"Bundan bir an bile şüphem olmadı, dostum," dedi Tynian.

"Lord Abriel," diye seslendi Başpiskopos Dolmant, çoğu gerçekten ağlayan diz çökmüş askerlerin arasından atını geçirirken, "Sör Bevier'i son zamanlarda inançlarının gerçekten sağlam olup olmadığı hakkında sorguladmız mı? Yanılmış olabilirim ama Kutsal Anamızın gerçek öğretilerinden sapmalar hissettim gibi."

"Bu konuda onu en aşırı biçimde sorgulayacağım, Ekselansları - fırsat bulur bulmaz."

"O kadar aceleye gerek yok, Lordum," dedi müşfikçe Dolmant. "Ruhunun herhangi bir acil tehlike içinde olduğunu sanmıyorum. Bununla beraber, o taşıdığı gerçekten çirkin bir silah."

"Evet, Ekselansları," diye onayladı Abriel. "Gerçekten öyle."

Kapıdaki yüzbaşının ani vefat haberi etrafa oldukça çabuk yayıldı. Bazilika'nın koca kapılarında kilise askerlerinden hiçbir engelleme olmadı - hatta etrafta kilise askeri yokmuş gibiydi. Ağır zırhlar içindeki şövalyeler atlarından indiler, askeri bir kol oluşturup, kilisenin geniş orta koridorundan eğitmen ve başpiskoposlarını izlediler. Grup sunağın önünde kısa bir süre diz çökerken gürültülü bir şıkırtı oldu. Sonra ayağa kalkıp, idari bürolar ve patriğin izleyici salonuna doğru mum ışığıyla aydınlatılmış koridordan uygun adım ilerlediler.

Salona açılan kapıda nöbet bekleyenler kilise askerleri değildi. Patriğin kişisel muhafızlarıydı. Bağlılıkları makarnaydı ve kesinlikle rüşvet yemezlerdi. Onlar salonda oturan bir çok başpiskopostan daha iyi bildikleri kilise kanunlarının her sözüne uyarlardı. Dört tarikatın eğitmenlerinin dini seçkinliklerini hemen onayladılar. Bununla beraber, mahiyetin geri kalanının gelme nedeninin kabulü biraz zaman aldı. Bir başpiskoposun davetini alan bir din adamının serbestçe kabul edilmesi gerektiği belirten - şişko, muzip, Kilise kanunları ve âdetleri hakkında ansiklopedik bilgiye

sahip olan - Başpiskopos Emban'dı. Muhafızlar bunu onayladıklarında, Emban nazikçe Kilise Şövalyeleri'nin teknik olarak manastıra kapanmış birlik üyeleri gibi din adamları olduklarını belirtti. Muhafızlar düşünüp taşındılar, Emban'm belirttiği şeyi kabul ettiler ve dev kapıları resmi bir kibarlıkta açtılar. Sparhawk, arkadaşlarıyla içeri girerlerken bir yığın pek gizlenememiş gülümseme fark etti. Muhafızların rüşvet yemez ve tamamen tarafsız oldukları kesindi. Ama bu onların kişisel görüşleri olmasını engel olmazdı.

İzleyici salonu bir taht odası kadar genişti. Arkası mor kumaştan, yüksek bir kaidenin üzerinde duran, saf altından yapılmış, süs-lemeli koca bir taht salonun bir uçundaydı. Diğer tarafta üst üste dizili yüksek arkalıklı koltuklar duruyordu. İlk dört sıra başpiskoposlara ayrıldığını gösteren koyu kırmızı minderlerle kaplıydı. Bu oturma yerlerinin üzerinde koyu mor kadife iplerle ayrılan izleyici bölümünde ise tahtadan oturacak yerler vardı. Tahtın önünde bir kürsü vardı ve kürsüde monoton bir sesle, abartmalı dini sözlerle dolu bir konuşma yapan Arcium'un Coombe Başpiskopos'u Makova duruyordu. Dev kapıların açılması ve şövalyelerin büyük salona doğru Demos ile Ucera başpiskoposunu izleyerek girmeleriyle Makova çiçek bozuğu kaplı, uykulu olduğu açıkça görülen, zayıf yüzünü, sinirle çevirdi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye kırıcı bir tonda sordu Makova.

"Sıradışı bir şey değil, Makova," diye cevapladı Emban. "Dolmant ve ben sadece bazı başpiskoposlarımıza müzakerelerimize katılmaları için eşlik ediyoruz."

"Ortada başpiskopos görmüyorum," diye patladı Makova.

"Can sıkıcı olma, Makova. Bütün dünya bilir ki, askeri tarikat eğitmenlerinin kariyerleri bizimkilere eşittir ve bu yüzden Hiyerarşi'nin üyesidirler."

Makova çabucak, önünde koca kitaplar ve tarihi parşömenler yığılı bir masada oturan çelimsiz keşişe göz attı. "Topluluk bu konuda yasa katibinin sözlerini duyacak mı?"

Bir onay gürültüsü oldu, başpiskoposların bazılarının şaşkın ifadeleri cevabı bildiklerini gösteriyordu. Çelimsiz keşiş birkaç büyük kitabı inceleyip boğazını temizledi, zayıf bir sesle konuştu. “Ekselansları Ucera Başpiskopos’u yasayı doğru olarak belirtti. Askeri tarikat eğitmenleri tam olarak Hiyerarşi üyeleridir, bu makamları son olarak işgal edenlerin isimleri usulüne uygun olarak bu kurulun resmi isim listesine girmiştir. Eğitmenler son iki yüzyıldır müzakerelere katılmamayı seçmişler ama bu mevkiye sahipler.”

“Kullanılmayan yetki artık var olamaz,” diye patladı Makova.

“Korkarım bu doğru değil, Ekselansları,” diye özür diledi keşiş. “Şu anda devam eden katılımın bir çok tarihi örnekleri var. Bir zamanlar, Arcium krallığının başpiskoposları uygun resmi elbise üzerine yapılan kızgın bir tartışma sonrası Hiyerarşi’nin müzakerelerine katılmayı sekiz yüz yıl kadar reddettiler ve -“

“Tamam. Tamam,” dedi kızgınca Makova, “ama zırhlı suikast-çilerin burada olmaya hakları yok.” Şövalyelere şöyle bir göz attı.

“Gene yanlış, Maskova,” dedi kendinden hoşnut bir tavırla Emban. “Kilise Şövalyeleri resmen dini tarikatların üyeleri olarak kabul edilir. Yeminleri en az bizimki kadar bağlayıcı ve yasaldır. Bu yüzden onlar din adamları ve izleyici olabilirler - hâlâ geçerliliği olan bir başpiskopos tarafından davet edildiklerinde.” Döndü. Aziz Şövalyeler, toplantımıza tanık olmak için kişisel davetimi kabul etme inceliğini gösterir misiniz?”

Makova hızla keşişe baktı, çelimsiz adam başıyla onayladı.

“Sözün kısası, Makova,” dedi kin izleri taşıyan tatsız ama nazik bir tonla Emban, “Kilise Şövalyeleri’nin kuzey bölümünde hak edilmemiş ihtişamla oturan - fark ettiğim kadarıyla endişeden dudaklarını ısıran - yılan Annias kadar burada bulunmaya hakları var.”

“Çok ileri gidiyorsun, Emban!”

“Ben öyle olduğunu sanmam, ahbap. Bir konuda oylama yapıp, desteğinin ne kadar eridiğini bulacak mıyız, Makova?” Emban etrafına bakındı. “Ama toplantıyı kesiyoruz. Birader başpiskoposlar ve sevgili misafirler sizden yerlerinize oturmanızı rica ediyorum, böylece Hiyerarşi boş müzakerelerine devam edebilir.”

“Boş mu?” diye soluk soluğa konuştu Makova.

“Tamamen boş, ahbap. Cluvonus ölene dek burada karar vereceğimiz hiçbir şeyin bir anlamı olmayacak. Sadece kendimizi eğlendiriyoruz - ve tabii ki maaşımızı kazanıyoruz.”

“Çok saldırgan bir adam,” diye Ulath’a mırıldandı Tynian.

“Ama iyi.” Dev Genidian Şövalyesi sırıttı.

Sparhawk tam olarak nereye gittiğini biliyordu. “Sen,” diye içeri yanlışlıkla kabul edilen Talen’e mırıldandı, “benimle gel.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Eski bir dostu sinirlendirmeye.” Sparhawk neşesizce sırıttı. Çocuğu merdivenlerden, sıska Cimmura Piskoposu’nun önünde bir yazı masası ve her iki tarafında bir yığın siyah cüppeli dalkavukla beraber oturduğu yukarı bölüme götürdü. Sparhawk ve Ta-len Annias’m arkasındaki sıraya gittiler. Sparhawk, Ulath, Berit ve Tynian’m onları takip ettiklerini gördü. Dolmant ile Emban zırhlı eğitmelere aşağıdaki minderli koltuklara doğru eşlik ederlerken o da uyarırcasma gelmemeleri için elini salladı.

Sparhawk, Annias’m şaşırdığında bir şeyler yumurtladığım biliyordu ve düşmanının o sabah Dolmant’m evindeki kitle zehirlemesi girişimiyle bağlantısı olup olmadığını bulmak istedi. “Hey, bunun Cimmura Piskoposu olma ihtimali var mı?” dedi sahte bir şaşkınlıkla. “Memleketten bu kadar uzakta ne işler çeviriyorsan, Annias?”

Annias bakmak için döndü. “Neyin peşindesin, Sparhawk?”

Sparhawk miğferini çıkardı ve eldivenlerini içine koyup, “İzliyorum, hepsi o kadar,” diye cevapladı. Kalkanının tokalarını açtı ve kılıç kemerini çıkardı. Onları Annias’m koltuğunun arkasına yasladı. “Bunlar yolunu engeller mi, komşu?” diye hafifçe sordu.

“Bilirsin ki, iş aletleriyle rahat oturmak biraz zor.” Oturdu. “Ne durumdansın, Annias? Seni aylardır görmedim.” Durdu. “Biraz zayıflamış ve solgun gözüküyorsun, ahbap. Gerçekten temiz hava alman ve antrenman yapman lazım.”

“Sessiz ol, Sparhawk,” diye soluk soluğa konuştu Annias. “Dinlemeye çalışıyorum.”

“Oh, tabii. Daha sonra güzel bir sohbet yapabiliriz - birbirimizin bitirdiği işler konusunda arayı kapatırız.” Annias’m davranışlarında sıra dışı hiçbir şey yoktu. Sparhawk bu adamın suçlu olduğundan şüphe etmeye başladı.

“İzin verirseniz, biraderlerim,” diyordu Dolmant, “son günlerde meydana gelen bir yığın olay var ve kendimi bunları Hiyerar-şi’ye bildirmek için zorunlu hissediyorum. Esas görevimiz zaman içinde hiç değişmemesine rağmen, dünyada yaşıyoruz ve son olayları günü gününe izlememiz gerekiyor.”

Makova soru sorar gibi Annias’a baktı. Piskopos bir tüy kalem ve kâğıt parçası aldı. Sparhawk kolunu düşmanının koltuğunun arkasına koydu ve kısa emrini yazarken adamın omzunun üzerinden baktı. “Bırak konuşsun.”

“Sıkıcı, değil mi, Annias?” dedi nazik bir tonda. “Kendi konuşmanı yapabilseydin çok daha ikna edici olabilirdi, değil mi?”

Annias notu Makova’ya götürmesi için genç bir keşişe verirken kulak tırmalayan bir sesle, “Susmanı söyledim, Sparhawk,” dedi,

“Bizimkinin bugün neşesi yok,” diye yorum yaptı Sparhawk. “Dün gece iyi uyumadın mı, Annias?”

Annias eziyetçisine bakmak için döndü. “Bu da kim?” diye Ta-len’i gösterip sordu.

“Uşağım,” diye cevapladı. “Bu şövalyelik mertebesinin engellerinden biri. Silahtarım başka şeyle meşgulken arayı dolduruyor.”

Makova nota baktı. “Bilge Demos Başpiskoposu’nun sözlerini her zaman saygıyla karşılarız,” diye kibirli bir şekilde sözcüklerine basa basa konuştu, “ama lütfen kısa olsun, Ekselansları. Burada ilgilendiğimiz önemli işler var.” Kürsüden uzaklaştı.

“Şüphesiz, Makova,” diye cevapladı Dolmant boşalan yere doğru giderek. “O zaman, kısaca,” diye başladı, “Kraliçe Ehla-na’nm tamamen iyileşmesinin bir sonucu olarak Elenia krallığındaki politik durum kökten değişti ve ...“

Hayret nidaları salonda yankılandı. Bir çok kişinin aynı anda ve hep beraber konuşmasından doğan bir ses karmaşası oluştu. Hâlâ piskoposun arkasına dayanan Sparhawk, yarı ayağa fırlamış durumdaki Annias’m yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu görmekten mutlu oldu. Din adamı, ‘İmkânsız!” diye soludu.

“Şaşırtıcı, değil mi, Annias?” dedi Sparhawk, “tamamen beklenmedik bir şey. Kraliçe’nin sana en iyi dileklerini yolladığını bilmekten mutlu olacağını biliyorum.”

“Bunu açıkla, Dolmant!” dedi Makova neredeyse bağırarak.

“Sadece kısa kesmeye çalışıyordum - aynen rica ettiğin gibi, Makova. Bir hafta kadar önce, Kraliçe Ehlana, esrarengiz hastalığından iyileşti. Bir çok kişi bunu mucize olarak kabul etti. İyileşmesi üzerine, bazı şeyler açığa çıktı ve sabık Naip Prens - ve sanırım annesi - şu anda devlete ihanetten tutuklandılar.”

Annias neredeyse bayılmak üzere koltuğuna geri düştü.

“Çok muhterem Lenda Kontu şu anda kraliyet meclisinin başı ve kraliçeye karşı düzenlenen iğrenç entrikaya eşlik eden bir yığın kişinin tutuklanma emrini imzaladı. Kraliçe’nin şampiyonu şu anda bu vicdansızları arıyor ve onların hepsini - insan veya tanrı fark etmez - şüphesiz adalet önüne getirecektir.”

“Elenia Kraliyet Meclisi’nin başkanlığı için sırada olan Baron Harparin’di,” diye itiraz etti Makova.

“Baron Harparin şu anda, En Yüksek Adalet’in önünde duruyor, Makova,” dedi ölümcül bir tonla Dolmant. “O İlahi Adalet’le karşı karşıya. Korkarım, suçsuz bulunması için az bir umut var -ama yine de tersi olması için dua edebiliriz.”

“Ona ne oldu?” dedi soludu Makova.

“Bana Cimmura’daki idarenin değişimi sırasında kazayla kafasının kesildiği söylendi. Üzücü, ama bazenböyle şeyler olur.”

“Harparin mi?” diye korkuyla soludu Annias.

“Eğitmen Vanion’ın canını sıkarak bir hata yaptı,” diye kulağına mırıldandı Sparhawk. “Sen de Vanion’ın bazen kendine hakim olamadığını bilirsin. Şüphesiz arkasından çok üzüldü ama Harparin artık iki ayrı parça olarak uzanıyordu. Meclis salonu halılarını mahvetti - o kadar kanla bunun doğal olduğunu kabul edersin.”

“Başka kimin peşindesin, Sparhawk?” diye sordu Annias.

“Liste şu anda yanımda yok Annias, ama üzerinde tanıyacağıma emin olduğum bir yığın ünlü kişi var.”

Kapıda bir hareket oldu. İki korkak bakışlı başpiskopos salona süzülerek girdi ve aceleyle kırmızı yastıklı koltukların bulunduğu yerlere gittiler. Kalten bir an kapıda sırıtarak durdu, sonra gitti.

“Evet?” diye fısıldadı Talen’e Sparhawk.

“İkisi toplam sayıyı yüz on dokuza çıkardılar,” diye fısıldadı Talen. “Bizim kırk beşimiz ve Annias’m altmış altısı var. Şimdi yetmiş bir yerine yetmiş ikiye ihtiyacı var. Yaklaşıyoruz, Sparhawk.”

Cimmura Pikoposu’nun sekreterinin hesaplamasını yapması biraz daha uzun sürdü. Annias Makova’ya bir not yazdı. Piskoposu omzunun üstünden izleyen Sparhawk tek kelimeyi okudu “oy.”

Makova’mn oylamaya koyduğu konu tam bir saçmalıktı. Bunu herkes biliyordu. Oylamartm yapılması tek bir soruya cevap bulmak içindi; kapının yanında kümelemiş - korku içindeki dokuz tarafsız hangi tarafta yer alacaklardı. Oyların toplanmasından sonra, Makova sonucu endişeli bir tonla ilan etti. Dokuzu Cimmura Piskoposu’nun aleyhinde oy kullanmışlardı.

Dev kapı tekrar açıldı ve üç siyah cüppeli keşiş içeri girdi. Kukuletaları kalkıktı. Adımları ayindeymiş gibi yavaştı. Kaideye ulaştıklarında, içlerinden biri cüppesinin içinden katlanmış siyah bir örtü çıkardı ve üçü görkemli bir biçimde Patrik Cluvonus’un öldüğünü ilan etmek için onu tahtın üzerine yaydılar.

Dokuzuncu Bölüm

ÖĞLEN BAŞPİSKOPOSUN ÇALIŞMA odasında toplandıklarında Tynian, Dolmant'a, "Şehir ne kadar yas tutacak?" diye sordu.

"Bir hafta," diye cevapladı Dolmant. "Sonra cenaze olacak."

"Bu süre içinde hiçbir şey olmayacak mı?" diye sordu mavi pelerinli Alcione Şövalyesi. "Hiyerarşi toplantıları ya da başka."

"Bu bir soluk alma zamanı/' dedi Vanion, "üstelik Wargun'a buraya gelecek zamanı sağlayacak." Kaşlarını çattı. "Ama bir sorunumuz var. Annias'm artık parası yok, bu elindeki çoğunluk her gün biraz daha zayıflıyor demektir. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştır, umutsuz insanlar budalaca cesur şeyler yapar."

"Haklı," dedi Komier. "Bu durumda Annias'm sokakları alacağını umuyorum. Oylarım terörle koruyacak ve bizim tarafırruzdaki başpiskoposları yeterli çoğunluğa indirene dek yok etmeye çalışacaktır. Sanırım karargâh kurma zamanı geldi, baylar. Arkadaşlarımızı koruyabileceğimiz sağlam duvarlar arkasında toplasak iyi olur."

"Kesinlikle katılıyorum," diye onayladı Abriel. "Şu andaki pozisyonumuz çok zayıf."

"Bazilika'ya en yakın olan genel toplantı binası hangisi?" diye sordu Başpiskopos Emban. "Dostlarımız müzakerelere katılmak için sokaklarda yürüyecek. Onları şu ankinden daha fazla tehlike ile karşı karşıya bırakmayalım."

"Bizimki" dedi Vanion, "kendi kuyusu da var. Bu sabah olanlardan sonra Annias'm içme suyumuza yaklaşmasını istemem."

"Ya erzaklar?" diye sordu Darellon.

“Daima altı aylık bir kuşatmaya yetecek kadarını el altında tutarız,” diye cevapladı Vanion. “Korkarım, ‘askef tayını, Ekselansları,” diye etli butlu Emban’dan özür diledi.

Emban iç çekti. “Şey, peki, zaten kilo vermek niyetindeydim.”

“Bu iyi bir plan,” dedi beyaz pelerinli eğitmen Abriel, “ama bir eksiği var. Hepimiz bir tek genel toplantı binası içinde olursak, kilise askerleri bizi kuşatabilirler. Bazilika’ya gidemeyecek şekilde içerde kapalı kalmış olacağız.”

“O zaman biz de içlerinden yolumuzu açarız,” dedi Komier Ogre boynuzlu miğferini sinirle kafasına sokarken.

Abriel başını salladı. “Çarpışmalarda insanlar ölür, Komier. Oylama çok yakın. Bu durumda bir tek başpiskoposu bile kaybetmeye dayanamayız.”

“Diğer taraftan kazanamayız da,” dedi Tynian.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Kalten.

“Bundan kurtulmak için bir yol bulabilir misin?”

“Sanırım.” Kalten Dolmant’a baktı. “Bunun için izninize ihtiyacım olacak, Ekselansları.”

“Dinliyorum. Planın nedir?”

“Annias kaba kuvvet kullanmaya karar verirse, bu hukuğun devreden çıktığı anlamına geliyor, değil mi?”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Peki o kurallara uymuyorsa, biz niye uyacağız? Pandion genel toplantı binasını kuşatan kilise askerlerinin sayısını azaltmak istiyorsak, onlara daha önemli bir şey vermeliyiz.”

“Gene şehri yakalım mı?” diye önerdi Talen.

“Bu aşırı olabilir,” dedi Kalten. “Ama bu fikri bir kenarda tutabiliriz. Şu anda, Annias’m hayatındaki en önemli şeyler sahip olduğu oylar. Onları birer birer halletmeye başlarsak, elinde kalanları korumak için ne olursa yapacaktır, değil mi?”

“Başpiskoposları kesmeye “başlamana izin veremem, Kalten,” dedi şok olmuş bir sesle Dolmant.

“Kimseyi öldürmemiz gerekmiyor, Ekselansları. Tek yapacağımız birkaçını hapsetmek. Annias çok zekidir. Bir süre sonra espriyi anlayacaktır.”

“Bir çeşit suçlamaya ihtiyacınız var, Sör Kalten,” dedi Abriel. “Kilise’nin bir başpiskoposunu nedensiz - koşullan göz önüne almadan - tutuklayamazsmız.”

“Suçlamalarımız var, Lordum - her tür suçlamalar - ama Ele-nia tacına karşı olan suçlar en iyileri, ne dersiniz?”

“Zeki gözükmeye çalışmasından nefret ediyorum,” diye Tynian’a mırıldandı Sparhawk.

“Bunu seveceksin Sparhawk,” dedi Kalten. Çekilmez derecede kendinden memnun ifadeyle pelerinini geri attı. “Cimmura’da Lenda’nm imzaladığı tutuklama emirlerinden kaçı yanında?”

“Sekiz ya da on, niye?”

“Bu insanların içinde bundan sonraki birkaç hafta boyunca sana eşlik etmemeleri yüzünden üzüleceğin kimse var mı?”

“Büyük ihtimalle çoğu olmadan da yaşayabilirim.” Sparhawk arkadaşının ne yönde ilerlediğini anladığını sandı.

“O zaman yapacağımız birkaç ismi değiştirmek. Evraklar resmi, bu yüzden yasal gözükecektir - biraz. Satın alınıp parası ödenmiş başpiskoposlarından birkaçını toplayıp - şehrin diğer tarafındaki - Alcione

genel toplantı binasına götürdüğümüz takdirde An-nias onları geri almak için elindeki güçle her şeyi yapmayacak mı? Bu durumda, Pandion genel toplantı binasının etrafında toplanan askerlerin kesinlikle azalacağını umuyorum.”

“İnanılmaz,” dedi Ulath. “Kalten işe yarar bir fikir ileri sürdü.”

“Bunda hatalı gördüğüm tek şey isimlerin değiştirilmesi işi,” dedi Vanion. “Bir ismi kazıyıp yerine başkasını yazamazsınız -özellikle de resmi bir evrakta.”

Kalten alçakgönüllülükle, “isimlerin kazmmasıyla ilgili bir şey söylemedim, Lordum,” dedi. “Bir zamanlar, biz çömezken, Sparhawk ve bana birkaç günlüğüne eve gitmemize izin vermiş ve kapıdan geçmemiz için not yazmıştınız. O notu sakladık. Yazı odalarındaki yazıcılarda mürekkebi çıkaran bir şey var. Hata yaptıklarında kullanırlar. Notunuzun tarihi esrarengiz bir şekilde değişip durdu. Buna neredeyse mucize diyebilirsiniz, değil mi?” Omuz silkti. “Ama sonra Tanrı her zaman benden hoşnut olmuştur.”

“İşe yaradı mı?” diye açıkça Sparhawk’a sordu Komier.

“Çömezken yaradı, Lordum,” diye onu temin etti Sparhawk.

“Gerçekten bunları şövalye yaptın mı, Vanion?” dedi Abriel.

“Kötü bir haftadaydık işler yavaştı.”

Artık odadaki sırıtışlar iyice artmıştı.

“Çok ama çok kötü, Kalten,” dedi Dolmant. “Bunu kesinlikle yasaklardım - eğer bu konuda biraz ciddi olduğunuzu düşünseydim. Sadece fikir yürütüyordun, değil mi, evladım?”

“Ah, kesinlikle, Ekselansları.”

“Durumun böyle olduğundan emindim.” Dolmant müşfikçe, hatta sofuca gülümsedi ve sonra göz kırptı.

“Aman, Tanrım,” diye iç çekti Sephrenia. “Dünya’da tek bir dürüst Elene yok mu? Sen de mi, Dolmant?”

“Hiçbir şeyi onaylamadım, .küçük ana,” dedi abartılı masum bir sesle Dolmant. “Sadece fikir yürütüyorduk, değil mi, Sör Kalten?”

“Kesinlikle, Ekselansları. Sadece fikir yürütüyoruz. Hiçbirimiz asla bu kadar kötü bir şeyi ciddice düşünemez.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Dolmant. “Sephrenia, bu kafanı rahatlattı mı?”

“Bir Pandion çömeziyken çok daha iyi bir çocuktun, Dolmant,” diye azarladı Sephrenia.

Herkes Demos Başpiskopos’una bakakaldığında şaşırtıcı bir sessizlik oldu.

“Şey,” dedi yavaşça Sephrenia, gözleri etrafa bakmırken, ağzının kenarında hafif bir gülümseme dolaşıyordu. “Sanırım bunu söylememeliydim değil mi, Dolmant?”

“Bunu gerçekten yapman gerekiyor muydu, küçük ana?” diye neredeyse acılı bir tonla sordu Dolmant.

“Evet, bir tanem, sanırım gerekiyordu. Kendi kurnazlığından fazla etkilenmeye başlamıştın. Öğretmenin - ve dostun - olarak bunu mümkün olduğunca engellemek benim sorumluluğum.”

Dolmant önündeki masaya bir parmağıyla vurdu. “Hepinizin bu konuda ağzı sıkı olacağına güveniyorum, baylar.”

“Vahşi atlar bile bunu bizden zorla öğrenemezler, Dolmant.” Emban sırıttı. “Bunu duymadım bile - ve bu senden bir iyilik isteyene kadar da doğru olacak.”

“Bari iyi miydiniz, Ekselansları?” diye saygılıca sordu Kalten. “Yani Pandion olarak, demek istedim?”

“En iyisiydi, Kalten,” diye gururlu bir sesle Sephrenia. “Sparhawk’m babasına bile denkti. Kilise onun için başka işler bulduğunda hepimiz çok üzüldük. Tanrısal talimatları aldığında çok iyi bir Pandion kaybettik.”

Dolmant hâlâ etrafındaki dostlarına bakıyordu, ifadesi şüpheciydi. “Bunu tamamen gömdüğümü düşürmüştüm,” diye iç çekti. “Sırlarımı ağzından kaçıracağını hiç düşünmedim, Sephrenia.”

“Bu öyle utanılacak bir şey değil, Ekselansları,” dedi Vanion.

“Politik bir sakınca olarak ortaya konabilir,” dedi Dolmant. “En azından sen dilini kontrol edebilirsin, biraderim.”

“Merak etme, Dolmant,” dedi samimice Emban. “Gözümü buradaki dostlar üzerinde tutacağım ve içlerinden birinin dilini kontrol etmekte zorlanmaya başladığından şüphelendiğimde, ona Cammoria, Zemba’daki bütün biraderlerimizin sessizlik yemini ettikleri manastıra gitmesini emredeceğim.”

“Tamam o zaman,” dedi Vanion, “harekete geçelim, baylar. Toplamamız gereken bir yığın dost başpiskopos var. Kalten senin taklit çalışmalarına başlamanı istiyorum. Şu tutuklama emirlerine yazacağın isimlerin Lenda Kontu’nun el yazısıyla olması gerekiyor.” Sarışın astına düşüncelice bakarak durdu. “Sparhawk’i da yanına alsan iyi olur,” diye ekledi.

“Ben becerebilirim, Lordum.”

Vanion başını olumsuzca salladı. “Hayır, Kalten. Sanmam. Daha önce yazı girişimlerini gördüm.”

“Kötü mü?” diye sordu Darellon.

“Berbat, dostum. Bir keresinde altı harflik bir kelime yazdı ve tek bir harfi bile doğru değildi.

“Bazı kelimeleri yazmak zordur, Vanion.”

“Kendi ismini de mi?”

BİRKAÇ GÜN SONRA Sparhawk ve Kalten tarafından evinden zorla çıkarırlarken Cardos Başpiskopos’u, “bunu yapamazsınız!” diye tiz bir sesle itiraz etti. “Hiyerarşi oturumdayken Kilise’nin bir başpiskoposunu hiçbir şey için tutuklayamazsmız.”

“Şu anda Hiyerarşi oturumda değil, Ekselansları,” diye belirtti Sparhawk. “Resmi yas süresi sırasında ara vardır.”

“Ben halk mahkemesinde yargılanamam. Size bu aldatıcı suçlamaları kilise mahkemesine sunmanızı emrediyorum.”

“Onu dışarı çıkar,” diye Sör Perraine’e emretti Sparhawk.

Cardos Başpiskopos’u sürüklenerek dışarı çıkarıldı.

“Gecikmenin nedeni ne?” diye sordu Kalten.

“İki şey. Tutuklumuz gerçekten bütün bu suçlamalara şaşırmış gözükmedi, değil mi?”

“Bunu şimdi sen söyleyince fark ettim, hayır.”

“Sanırım listeyi yaparken Lenda birkaç isim kaçırmış.”

“Bu her zaman mümkündür. Diğer şey neydi.”

“Annias’a bir mesaj yollayalım. Bazilika’da kaldığı sürece ona dokunamayacağımızı biliyor, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman, onu oraya kapatalım ve hareket etme özgürlüğünü - başka hiçbir şey olmasa da onu kızdırmak için - kısıtlayalım. Zehirlenen aşçı için, ona bu kadarını borçluyuz.”

“Bunu nasıl yapmayı planladın?”

“Bak - ve beni izle.”

“Her zaman öyle yapmıyor muyum?”

Sparhawk’m, Elenia vatandaşlarının verdiği vergilerden gelen paralarla yapıldığına emin olduğu, başpiskoposun lüks evinin avlusuna çıktılar. İri Pandion mahkûmlarına, “Meslektaşım ve ben sizin kiliseye dert anlatabilme isteğinizi düşündük, Ekselansları,” dedi. “Tartışmanızı haklı bulduk.” Tutuklama emirlerini yaprak yaprak karıştırmaya başladı.

“O zaman duruşmam için beni Bazilika’ya götürüyor musunuz?” diye sordu başpiskopos.

Sparhawk hâlâ okumaya devam ederek dalgınca, “Hım?” dedi.

“Beni Bazilika’ya götürüp, bu saçma suçlamaları oraya sunacak mısınız, dedim?”

“Sanmıyorum, Ekselansları. Bu uygun olmaz.” Sparhawk Cimmura Piskoposu’nun tutuklama emrini çıkarıp Kalten’e gösterdi.

“Tamam, o,” dedi Kalten. “İstediğimiz adam o.”

Sparhawk emri rulo yaptı ve çenesine vurdu. “Burada yapacağımız şu, Ekselansları. Sizi Alcione genel toplantı binasına götürüp oraya kapatacağız. Suçlamalar Elenia krallığından çıktı ve herhangi bir dini işlemin o krallığın Kilisesinin başı tarafından yönetilmesi gerekiyor. Ekselansları’mn güçsüzlüğü yüzünden Cimmura Başpiskoposu’nun yerine Piskopos Annias vekalet ettiği için bu davaya bakacak kişi o. İşlerin böyle çözülmesi tuhaf, değil mi? Bu konudaki tek otorite Piskopos Annias olduğu için, sizi ona teslim edeceğiz. Tek yapması gereken Bazilika’dan çıkıp Alcione genel toplantı binasına gitmesi ve sizi teslim etmemizi bize emretmesi.” Kasvetli bakışlı Sör Perraine’nin sağında bekleyen kırmızı ceketli yüzbaşıya bir göz attı. “Buradaki muhafızlarınızın yüzbaşısı mükemmel bir haberci olacak. Niçin konuşup durumu açıklamıyorsunuz?

Onu Annias’a durumu anlatması için Bazilika’ya yollarız. Piskoposa gelip bizi ziyaret etmesinin gerektiğini iletin. Onu tarafsız ortamda görmekten memnun olacağız, değil mi, Kalten?”

“Oh, kesinlikle,” diye coşkuyla cevapladı Kalten.

Cardos Başpiskopos’u şüpheli bir bakış atıp çabucak muhafız müfrezesinin yüzbaşısıyla konuştu. Konuşurken de Sparhawk’m elindeki rulo yapılmış tutuklama emrine bakıp durdu.

“Ne dersin işi çaktı mı?” diye mırıldandı Kalten.

“Öyle olduğunu umarım. Kafasına onunla vurmak dışında her şeyi yaptım.”

Cardos Başpiskopos’u döndü, yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti.

Sparhawk gitmeye hazırlanan kilise askerine, “bir şey daha var, Yüzbaşı,” dedi. “Bir iyilik yapıp Cimmura Piskoposu’na kişisel mesaj götür müsünüz? Pandion tarikatından Sor Sparhawk’in onu Bazilika’nın kubbesinin altından çıkıp - bazı ufak tefek kısıtlamaların eğlenmemizi engellemeyeceği - sokaklarda oynamaya davet ettiğini söyleyiniz.”

Kurik o akşam geldi. Kir pas içindeydi ve bitkin gözüküyordu. Berit Dolmant’m çalışma odasına kadar eşlik etti ve orada bir iskemleye çöktü. “Daha önce gelmiş olacaktım,” diye özür diledi, “ama Aslade ve oğlanları görmek için Demos’da durdum. Şehirden geçip de uğramadığımda huysuzlaşır.”

“Aslade nasıl?” diye sordu Başpiskopos Dolmant.

“Daha da şişman.” Kvırik gülümsedi. “Sanırım yıllar geçtikçe biraz salaklaşıyor. Eskileri özlemiş, beni samanlığa çıkardı.” Hafifçe çenesini sıktı. “Sonra oğlanlarla samanlıkta büyümelerine izin verdikleri devedikenleri hakkında uzun bir konuşma yaptım.”

“Neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı, Sparhawk?” diye şaşkınca sordu Dolmant.

“Evet, Ekselansları.”

“Ama bana açıklamayacaksın, değil mi?”

“Hayır, Ekselansları. Ehlana nasıl?” diye silahtarına sordu.

“Zor,” diye homurdandı Kurik. “Prensipsiz. Tırmalayıcı. Arzulu. Zorba. Dikkat gerektiren. Sinsi. Acımasız. Tam tamına senin sıradan genç kraliçen. Ama ondan hoşlanıyorum. Bana Flüt’ü hatırlatıyor.”

“Ben bir tanım sormuyordum, Kurik. Onun sağlık durumunu öğrenmek istiyordum.”

“Bana iyiymiş gibi geldi. Bir şeyi olsaydı öyle hızlı koşamazdı.”

“Koşmak mı?”

“Uyurken bir yığın şeyi kaçırdığını düşünüyor gibi, bu yüzden de onları yakalamaya çalışıyor. Şu anda saraydaki her köşeye burnunu sokuyor. Lenda cidden intihar etmeyi düşünüyor, sanırım. Oda hizmetçilerinin hepsi umutsuzluğa düşmüş durumda. Bir toz zerresini bile ondan saklayamazsm. İşini bitirdiğinde dünyanın en iyi krallığına sahip olmayabilir ama kesinlikle en düzenlisine sahip olacak.” Uzun deri yeleğinin içine uzandı. Oldukça kaim bir parşömen paketini çıkararak, “İşte. Sana bir mektup yazdı. Hızlı okumayın, Lordum. Yazması iki gün aldı.”

“Sivil savunma örgütü işi nasıl gidiyor?” diye sordu Kalten.

“Doğrusu oldukça iyi. Ben ayrılmadan bir tabur kilise askeri şehrin dışına geldi. Taburun kumandanı içeri girmek için izin isterken kapıya çok yakın durmak gibi bir hata yaptı. Bir çift vatandaş üzerine bir şeyler boşalttılar.”

“Yanan zift mi?” diye tahmin yürüttü Tynian.

“Hayır, Sör Tynian.” Kurik sırıttı. “O iki adam hayatlarını fosseptik boşaltıp, temizleyerek kazanıyor. Subay onların çalışmalarının günlük ürününü aldı - koca bir fıçı dolusu. Albay - ya da bütün o şeylerin altındaki her neyse - aklını kaçırıp kapıya taarruz emri verdi. İşte o zaman yanan ziftler ve kayalar devreye girdi. Askerler durumu tekrar düşünmek için doğu surlarından çok uzak olmayan bir yere kamp kurdular. O gece Platime’ın bir düzine katili iplerle surlardan aşağı inip kamplarını ziyaret etti. Ertesi sabah askerlerin başlarında fazla subay kalmamıştı. Bir süre ortalarda dolaştılar ve gittiler. Sanırım Kraliçen oldukça emniyette, Sparhawk. Askerler toplu olarak pek yaratıcı değildir ye geleneksel olmayan taktikler onları şaşırtabilir. Platime ve Stragen hayatlarının en güzel zamanlarını yaşıyorlar. Sıradan insanlar şehirlerinden bariz bir gurur duymaya başladılar. Sabah kontrollerinin birinde Eh-lana dışarı çıkabilir diye sokakları bile süpürüyorlar.” __.

“Bu salaklar saraydan dışarı çıkmasına izin vermiyorlar, değil mi?” diye kızgınca bağırdı Sparhawk.

“Onu kim durduracak ki? O emniyette, Sparhawk. Platime hayatımda gördüğüm en iri kadım ona muhafız yaptı..Kadın en az Ulath kadar iri ve bir müfrezeden daha çok silah taşıyor.”

“Bu dişi dev Mirtai olmalı/’ dedi Talen. “Kraliçe Ehlana tamamen güvende, Sparhawk. Mirtai tek başına bir ordudur.”

“Bir kadın mı?” diye kuşkuyla sordu Kalten.

“Onun yüzüne bunu söylemeni tavsiye etmem, Kalten,” dedi çocuk. “Kendini savaşçı olarak görüyor ve aklı başında kimse bunu onunla tartışmaz. Bacaklarından hoşlanacak adamların musallat olmalarını istemediği için çoğunlukla erkek giysileri giyer. En umulmadık yerlerine tutturulmuş bıçaklan var. Ayakkabılarının tabanı için bile bir çift yaptırtrmş. O iki bıçağın çoğu ayak parmaklanndan fazla ileri çıkmaz ama o kadan yeterlidir. Bazı nazik yerlerini tekmelemesini gerçekten istemezsin, değil mi?”

“Platime böyle bir kadınla nerede karşılaşmış?” dedi Kalten.

“Satın almış. O zamanlar yaklaşık on beşinde ve tam gelişme-mişmiş. Söylendiğine göre bir kelime bile Elene konuşmuyormuş. Platime onu genelevde işe koymaya çalıştı ama Mirtai müşterilerden bir düzinesini sakatlayıp öldürdünce fikrini değiştirdi.”

“Herkes Elene dilinde konuşur,” diye itiraz etti Kalten.

“Bildiğim kadarıyla Tamul İmparatorluğu’nda değil. Mirtai bir Tamul. O yüzden tuhaf bir ismi var. Ondan korkarım ve bunu diğer insanlara söylemem.”

“Sadece dişi dev değil, Sparhawk,” diye devam etti Kurik. “Halk komşularını tanır ve güvenilir olmayan politik fikirli herkesi bilir. İnsanlar şu anda kraliçeye fanatik bir şekilde sadık ve herkes komşusuna gözkulak olmayı kişisel işi olarak kabul ediyor. Platime şehirde biraz şüpheli gözüken herkesi enseledi.”

“Annias’m Cimmura’da bir yığın yardakçısı var,” diye söylendi Sparhawk.

“Vardı, Lordum,” diye düzeltti Kurik. “Orada bir yığın kanlı dersler verildi. Cimmura’da hâlâ Kraliçe’yi sevmeyen birisi varsa, bu gerçeği kendinde gizli tutmaya çok dikkat ediyordur. Bir şeyler yiyebilir miyim? Karnım zil çalıyor.”

PATRİK CLUVONUS’UN CENAZESİ olması gerektiği gibi muazzamdı. Çanlar günlerce çaldı. Bazilika’nm içindeki hava tütsü, dinsel şarkılar ve sadece birkaç kişinin anlayabileceği eski Elenece söylenen ilahilerle bozuldu. Rahiplerin çoğu sadece siyah giyer ama bunun gibi ciddi durumlarda değişir. Rahipler parlak renkli tören giysilerinden bir gökkuşağı meydana getiriyordu. Başpiskoposların hepsi koyu kırmızı, piskoposlar da kendi bağlı oldukları krallıkların renklerinden cüppeler giyiyorlardı. On dokuz keşiş ve rahibe tarikatının her birinin kendi özel rengi, her bir renginde özel anlamı vardı. Bazilikanın orta koridoru sık sık birbirine zıt renklerden oluşan bir kargaşaydı, ciddi davranılan bir cenazeden çok bir Cammoria panayır alanım andırıyordu.

Çok eskilerden kalma anlaşılması güç minik ayinler ve batıl itikatlar dini olarak düzenlenmişti. Kimsenin onların anlamı ve önemi hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Hayatlarındaki tek görevi bu ayinleri ve antik seremonileri yapmak olan papaz ve keşişlerin büyük bölümü, hayatlarında ilk kez, kısa bir süre için insan içinde gözüktüler. Hayatındaki tek işi patriğin tabut tezkeresinin etrafım, üzerinde çökmüş ve kararmış bir tuzluk bulunan siyah kadife yastığı taşıyarak üç defa dönmek olan yaşlı keşiş o kadar heyecanlandı ki kalbi tekleyip öldü. Yerine geçecek orada atanmalıydı. Atanan sivilceli ve bunu pek hak etmeyen, sorgulanabilir bir dindarlığı olan genç çömez artık hayattaki yerinin tamamen güvende olduğunun farkına varmasıyla minnettarlıktan ağladı. Çalışmasına her nesilde sadece bir kez gerek duyulacaktı.

Sıkıcılığı yüzünden sonsuza dek bitmeyecekmiş gibi gözüken cenaze, dua ve ilahilerle ikide bir kesilerek devam edip durdu. Belirlenmiş noktalarda cemaat ayakta durdu; başkalarında diz çöktü; bir diğerinde de tekrar yerlerine oturdular. Her şeyin tamamı çok görkemliydi, çok azı gerçekten anlam taşıyordu.

Piskopos Annias geniş salonun kuzey bölümünde başpiskoposları seyircilerden ayıran kadife kordona cüret edebildiği kadar yakın oturmuştu. Yağcılar ve dalkavuklar tarafından etrafı sarılıydı. Ona yaklaşamadığı için, Sparhawk etrafında arkadaşlarıyla, gri suratlı din adamının suratının ortasına bakabileceği tam karşıdaki güney bölümüne oturdu. Annias’a karşı olan başpiskoposları Pandion genel toplantı binasının duvarları içinde toplamak plana göre sürüyordu. Piskoposa - veya parasına - sadık altı başpiskoposun tutuklanıp hapsedilmesi pürüzsüzce başarılmıştı. Suraündaki hüsran açıkça gözüken Annias, kendini çeşitli genç vale gruplarının üyelerinin taşıdığı notları Coombe Başpiskoposuna yazmakla meşgul ediyordu. Annias’ın Makova’ya yolladığı her not için Sparkawk da Dolmant’a bir tane yolladı. Sparhawk’m bunda bariz bir avantajı vardı. Annias’m notları gerçekten yazması gerekiyordu. Sparhawk ise katlanmış boş kağıtları yolluyordu. Bu Dolmanf m şaşırtıcı bir şekilde kabul ettiği bir üçkâğıttı.

Kalten, Tynian’ın diğer tarafındaki iskemleye oturdu, kendi notunu yazdı ve onu Sparhawk’a geçirdi.

İyi şanslar. Yarım sat önce kaıp baspiskposlarm besi geni toplantı binanın arka kapısıda belirdler. Dostarımısı korduğumusu duymuş ve hemn koşup gemisler. Kader, deil rni?

Sparhawk hafifçe yüzünü buruşturdu. Kalten’in Elene yazısı Vanion’m söylediğinden de kötüydü. Notu Talen’e gösterdi. “Bu durumu nasıl etkileyecek?” diye fısıldadı.

Talen gözlerini kısarak baktı. “Denge sadece bir oy değişti,” diye fısıldayarak cevapladı. “Annias’m altı oyunu kilitledik ve kendimize beş daha ekledik. Şimdi bizim elli ikimiz var. Onun elli dokuzu. Hâlâ dokuz tarafsız bulunuyor. Bu da toplam olarak yüz yirmi eder. Kazanmak için yetmiş iki gerekiyor ama artık dokuz oy da kazanmak için ona yetmeyecek. Onlar Annias’ı hâlâ dört oy eksik olduğu altmış sekize çıkaracak.”

“Notu bana ver,” dedi Sparhawk. Sayıları Kalten’in mesajının altına yazdı ve sonra iki cümle ekledi, “Bu durumda tarafsızlarla olan tüm pazarlıklarımızı askıya almamızı öneririm. Artık onlara ihtiyacımız yok.” Notu Talen’e verdi. “Bunu Dolmant’a götür,” dedi, “ve giderken biraz sırıtman çok mükemmel olur.”

“Pis bir sırıtış mı, Sparhawk? Yoksa keyifli bir gülümseme mi?”

“Elinden gelenin en iyisini yap.” Sparhawk başka bir kâğıt parçası aldı, haberi yazıp zırhlı arkadaşlarının arasında dolaştırdı.

Piskopos Annias birden Bazilika koridorunun karşısından ona gülümseyerek bakan bir grup Kilise Şövalyesiyle yüz yüze geldi. Suratı karardı ve sinirle tırnaklarını kemirmeye başladı.

Uzun bir süre sonra cenaze töreni sonuna yaklaştı. Koridordaki kalabalık Bazilika’nın zeminin altında, mahzendeki istirahat yerine götürülen Cluvonus’un naaşınm arkasından sırayla gitmek için doğruldular. Sparhawk

Talen’i aldı ve Kalten’le konuşmak için geri kaldı. “Yazı yazmayı nerede öğrendin?” diye sordu.

“Yazı yazmak bir centilmenin kendi kendine öğrenmesi gereken bir şey değil, Sparhawk,” diye mağrurca cevapladı Kalten. Duyulmayacağından emin olmak için dikkatle etrafına bakındı. “Wargun nerede?”

“Hiç fikrim yok,” diye fısıldadı Sparhawk. “Belki ayıltmaya çalışıyorlardır. İçtiğinde Wargun’un yön duygusu pek iyi değildir.”

“Başka bir plan daha yapsak iyi olur, Sparhawk. Cluvonus gömülür gömülmez Hiyerarşi hemen oturuma başlayacak.”

“Annias’ı geciktirecek kadar oyumuz var.”

“Bunun ispatlanması iki gizli oylamaya patlayacaktır, dostum. O durumda düşüncesizce hareketlere başlayacak ve burada sayıca bizden üstünler.” Kalten mahzene inen basamakları kaplayan tahta kalaslara baktı. “Bazilika’yı ateşe verebilirim.”

“Aklını mı kaçırdın?”

“Bu işleri geciktirebilir ve şu anda gecikmeye ihtiyacımız var.”

“O kadar ileri gitmemiz gerekeceğini sanmam. Beş başpiskoposu gizlemeye devam edelim. Talen, beş oy olmadan ne durumdayız?”

“Yüz on beş oy. Kazanmak için altmış dokuz gerektirir.”

“Bu onu bir oy eksik durumda bırakıyor - tarafsızları alsa bile. Kendini o kadar yakın hissederse büyük ihtimalle her türlü karşılaşmayı durdurur. Kalten, yanma Perraine’i alıp genel toplantı binasına git ve beş başpiskoposu al. Kim olduklarını gizlemek için zırh içine sok ve onları buraya getirmek için elli kadar şövalye topla. Ön odaya getir. Onlara ne zaman ihtiyaç olacağına Dolmant karar verecek.”

“Tamam.” Kalten muzipçe sırıttı. “Her şeye rağmen Annias’f yendik, değil mi, Sparhawk?”

“Öyle gözüküyor ama tahtta başkası oturana dek kutlamaya başlamayalım. Şimdi haydi kımıldan.”

Hâlâ kızıl cüppeler giyen Hiyerarşi üyeleri müzakerelerine başlarken konuşmalar yapılıyordu. Konuşmalar çoğunlukla kilise salonunda normal ayinlere katılan önemsiz başpiskoposların verdiği methiyelerdi. Özellikle de Lamorkandlı Baron Alstrom’un kardeşi Kadach Başpiskopos’u Ortzel bıktırıcıydı. Oturum erken dağıldı ve ertesi sabah yine başladı. Annias’a karşı olan başpiskoposlar akşam toplanmış ve Ortzel’i önder seçmişlerdi. Sparhawk’m Ort-zel hakkında ciddi şüpheleri vardı ama bunları kendine sakladı.

Dolmant yakın geçmişte saflarına katılan beş başpiskoposu yedekte tuttu. Üzerlerine uymayan zırhlarla izleyici salonundan uzak olmayan bir ekip odasında bir müfreze Kilise Şövalyesiyle beraber oturuyorlardı.

Hiyerarşi sessizleştikten sonra, Başpiskopos Makova ayağa kalkıp Piskopos Annias’ı patriklik için aday gösterdi; Adaylık konuşması neredeyse bir saat sürdü, kutlama alkışı aşırı değildi. Sonra Dolmant ayağa kalkıp Ortzel’i aday gösterdi. Dolmant’ın konuşması çok daha yerindeydi, çok daha coşkulu bir alkış izledi.

“Şimdi oylama yapacaklar mı?” diye fısıldadı Talen.

“Bilmiyorum,” dedi Sparhawk. “Makova’ya bağlı. Şu anda o başkanlık yapıyor.”

“Gerçekten bir oylama görmek isterim,” dedi ısrarlıca Talen.

“Sayılardan emin değil misin?” dedi Sparhawk endişeyle.

“Tabii eminim ama sayı sayıdır. İnsanların dahil olduğu şeylerde bir çok şey olabilir. Örnek olarak şunu al.” Kalten dokuz tarafsız başpiskopostan Dolmant’a bir not taşıyan valeyi işaret etti. “Şimdi neler karıştırıyorlar?”

“Büyük ihtimalle Dolmant’ın onlara para vermeyi niçin kestiğini bilmek istiyorlar. Oyları bu durumda değer taşımıyor ama büyük ihtimalle bunu tam olarak anlamadılar.”

“Şimdi ne yapacaklarını sanıyorsun?”

“Kim bilir?” Sparhawk omuz silkti. “Ve kimin umurunda?”

Makova kürsüde durmuş not yığınlarına göz atıyordu. Sonra başını kaldırdı ve boğazını temizledi. “İlk oylamamıza geçmeden önce, biraderlerim, biraz önce çok acil bir konu dikkatime sunuldu. Bazılarınızın haberi olabileceği gibi Zemochlar Lamorkand’m doğu sınırında savaş niyetiyle yığılıyorlardı. Büyük bir ihtimalle Otha’nm batıyı işgal edeceğine inanıyorum - hem de birkaç gün içinde. Bu yüzden, müzakerelerinin mümkün olan en büyük hızla neticelenmesi çok önemli. Yeni patriğimiz seçiminin hemen arkasından, Kilisemiz ve onun sadık oğullarının karşısına çıkan son beş yüzyılın en dehşetli kriziyle yüz yüze gelecektir.”

“Ne yapıyor?” diye Sparhawk’a fısıldadı Sör Bevier. “Herkes Otha’nm Lamorkand’m doğusunda olduğunu biliyor.”

“Zaman kazanmaya çalışıyor/’ dedi Sparhawk kaşlarını çatarak, “ama zaman kazanmaya çalışmak için bir nedeni yok ki.”

Tynian izleyici salonunun karşısında kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek oturan Cimmura Piskoposu’na göz atarak, “Annias neyin peşinde?” diye sordu.

“Bir şey olmasını bekliyor?” diye cevapladı Sparhawk.

“Ne?”

“Hiçbir fikrim yok ama olana dek Makova konuşmaya devam edecek.”

Sonra Berit sessizce izleyici salonuna girdi, yüzü solgun gözleri öfkeliydi. Basamaklardan tökezlenerek çıktı ve sıra boyunca kendine yol

açarak Sparhawk’in oturduğu yere doğru geldi. “Sor Sparhawk!” diye patladı.

“Sesini alçalt, Berit!” diye şiddetli bir fısıltıyla söylendi Sparhawk. “Otur ve kendini toparla!”

Berit oturdu ve derin bir nefes aldı.

“Tamam. Yavaşça konuş ve neler olduğunu bize anlat.”

“Chyrellos’a iki ordu yaklaşıyor, Lordum,” dedi kısaca çömez. “İki mi?” dedi Ulath biraz şaşkınca. Sonra ellerini açtı. “Belki Wargun bir neden yüzünden güçlerini ayırdı.”

“Bu Kral Wargun’un ordusu değil, Sör Ulath. Onların geldiğini görür görmez, Kilise Şövalyeleri’nin bazıları gelenlerin kim olduğunu anlamak için dışarı at bindiler. Kuzeyden gelenler Lamorkla-ra benziyor.”

“Lamorklar mı?” Tynian şaşkınca sordu. “Burada ne yapıyorlar? Sınırda Otha’nm karşısında olmaları gerekiyordu.”

“Bu Lamorklarm Otha ile ilgilendiklerini sanmam, Lordum. Dışarı at binen şövalyelerden bazıları Pandion’du ve Lamork ordusunun liderlerinin Adus ile Krager olduklarını teşhis ettiler.”

“Ne!” diye bağırdı Kalten.

“Sessiz ol, Kalten!” dedi Sparhawk sinir bozucu gıcırtılı bir sesle. “Ya diğer ordu, Berit?” diye sordu ama cevabı biliyordu.

“Çoğunluğu Rendorlar, Lordum ama aralarında hatırı sayılır Çoklukta Cammorialı da var.”

“Ya liderleri?”

“Martel, Lordum.”

Onuncu Bölüm

SABAH GÜNEŞİNİN IŞIĞI patrik tahtam arkasındaki geniş yuvarlak bir pencere vitrayının kristal üçgen camlarından izleyici salonuna doğru süzülürken Başpiskopos Makova’nm konuşması tekdüze bir tonda devam edip durdu. Toz zerreleri, esintisiz sakin havada her üçgenin uzayan hatlarını izleyerek süzülen sabahın ışığında altın parıltıları saçarak uçuştular. Makova beş yüz yıl önceki Zemoch savaşının dehşeti hakkında uzun uzun konuştu ve karışıklık dönemi sırasındaki Kilise politikalarının başarısızlığının ayrıntılı analizine geçti.

Sparhawk, Dolmant, Emban ve eğitmenlere Kutsal Şehre yaklaşan orduları bildiren bir not yazdı.

“Kilise askerleri Chyrellos’u savunacaklar mı?” diye fısıldadı Bevier.

“Sanırım en fazla âdet yerini bulsun diye yapılacak bir direnme,” diye cevapladı Sparhawk.

“Wargun’u engelleyen ne?” diye Ulath’a sordu Kalten.

“Tahmin bile edemiyorum.”

“Özür dileyip sessizce gitmek için iyi bir zaman değil mi?” diye önerdi Tynian. “Makova bilmediğimiz hiçbir şey söylemiyor.”

“Önce Dolmant’m ne diyeceğini görelim,” dedi Sparhawk. “Ne yapacağımız konusunda Annias’a bir ipucu vermek istemiyorum. Şu anda niçin zaman kazanmaya çalıştığını biliyoruz ama bakalım sonraki hareketi ne olacak. Zaten güçlerini yerleştirmek Martel’in zamanını alacak. Bu zamanımız var demektir.”

“Çok fazla değil,” diye mırıldandı Tynian.

“Bu gibi durumlarda genel hareket tarzı köprüleri tahrip etmektir,” diye önerdi Bevier. “Yaklaşan orduları geciktirir.”

Sparhawk kafasını olumsuzca salladı. “Bu iki nehri geçen on farklı köprü var, Bevier, bizim ise sadece dört yüz şövalyemiz. Birkaç saatlik geciktirme için o kadar adamı riske atmaya değeceğini sanmıyorum.”

“Kuzeyden gelen Lamorklarm geçecek köprüleri olmadığını da unutmayın,” diye ekledi Tynian.

Şatafatlı dinleyici salonun kapısı açıldı. Heyecanlı bir keşiş hızla kürsüye doğru ilerledi. Sandaletleri mermer zemine şapadak şapadak vuruyor, yürürken ağzından çıkan nefes güneşli üçgenlerde havada asılı durup ışıldayan toz zerrelerini anaforlar halinde dans ettiriyordu. Keşiş yerlere kadar eğildi ve Makova’ya katlanmış bir kağıt parçası verdi.

Makova mesajı hızla okudu ve çopur yüzünde hafif bir zafer gülümsemesi dolaştı.”Şu anda çok önemli bir bilgi aldım, kardeşlerim. Oldukça büyük iki hacı grubu Chyrellos’a yaklaşıyor. Çoğumuzun günlük olaylardan soyut ve uzak olduğunu bilmeme rağmen, hali hazırda Eosia’da var olan gerginlik bir sır değildir. Durumu daha iyi saplayabilmek için bu bölgeden gelen hacılarla konuşarak daha fazla bilgi toplamak üzere şimdilik dağılmamız daha bilgece olmaz mı?” Etrafına bakındı. “İtiraz yok, bu yüzden kabul edildi. Hiyerarşi yarın sabaha kadar ara vermiştir.”

“Hacılar,” diye homurdandı Ulath, ayağa kalkarken.

Bu arada Sparhawk, salonun öbür tarafında yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakan Cimmura Piskoposuma gözlerini dikmiş sert sert bakıyordu.

Vanion diğer başpiskoposlarla beraber ayağa kalktı ve hemen Sparhawk’a baktı. Eliyle kısa bir hareket yapıp kapıya ilerledi.

“Buradan defolup gidelim,” diye arkadaşlarına mırıldandı Sparhawk, salondaki heyecanlı konuşmaların gürültüsü arasında. Siyah cüppeli başpiskoposlar kapıya doğru sırayla ilerliyorlardı ama ilerleyiş konuyu

konuşmak için durup küme oluşturan biraderler tarafından engelleniyordu. Sparhawk arkadaşlarını merdivenlerden çıkarıp izleyici salonunun mermer zeminine indirdi. İri Pandion ilerlerken ayrı ayrı kümelere ayrılmış din adamlarını sabırsızca itme arzusunu engelledi.

Kapının yanında Annias ile karşılaştı. Cimmura'nm zayıf, gri suratlı Piskoposu yüzünde pis bir gülümsemeyle, "Ah, işte buradasın, Sparhawk. Müminler güruhunun yaklaşmasına şahit olmak için şehir surlarına gitmeyi planlıyor musun?"

Sparhawk büyük bir güçle sinirlerine hakim oldu. "İlginç bir fikir, komşu," diye hakarete yakın bir tonda konuştu, "ama onun yerine gidip öğlen yemeği yiyebilirim. Bana katılmak ister misin, Annias? Sanırım, Sephrenia bir keçi kızartıyor. Bildiğim kadarıyla, kızarmış keçi kan yaparmış, son zamanlarda biraz çökmüş gözüküyorsun."

"Beni davet etmen çok büyük bir incelik, Sparhawk ama başka bir yerde acil bir buluşmam var. Kilise meselesi, anlarsın."

'Tabii ki. Şey, aklımdayken, Martel'le konuştuğunda saygılarımı ilet. Dabour'da başladığımız sohbete devam etmeye çok hevesli olduğumu söyle."

"Kesinlikle söyleyeceğim, Aziz Şövalye. Şimdi, izin verir misiniz?" Dönüp, geniş kapıdan çıkarken piskoposun suratında sıkıntılı bakış vardı.

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Tynian.

"Sparhawk'i daha iyi tanıman lazım," dedi Kalten. "Burada An-nias'ı biraz tatmin edeceğine ölür. Burnunu kırdığımda gözünü bile kırpmadı. Bana dostça bir gülücük verip mideme bir tekme attı."

"Sen gözünü kırptın mı?"

"Hayır, işin doğrusu, kesilen nefesimi geri almakla meşguldüm. Ne yapıyoruz, Sparhawk?"

“Vanion bizimle konuşmak istiyor.”

Askeri birliklerin eğitmenleri dev kapının bir kenarında sinirli sinirli konuşuyorlardı. Ucera Başpiskopos’u Emban da onlarla beraberdi. “Sanırım bu konumda bizim için en önemli şey şehir kapıları,” diyordu Eğitmen Abriel. Abriel’in cilalı zırhı, parıldayan beyaz zırh cüppesi ve pelerini ona aldatıcı bir aziz görüntüsü veriyordu ama şu an yüzünde azizliği andıran bir ifade yoktu.

“Ne dersiniz kilise askerlerini de hesaba katabilir miyiz?” diye sordu mavi pelerinli Eğitmen Darelon. Fidan gibi ince uzun bir adamdı ve ağır Deria zırhını taşıyacak kadar güçlü gözükmüyordu. “En azından köprüleri yıkabilirler.”

“Bunu tavsiye etmem,” dedi Emban. “Onlar emirleri Anni-as’dan alıyorlar. Annias’m da Martel denen adamın yoluna herhangi bir engel çıkarması mümkün değil. Sparhawk, dışarıda tam olarak neyle karşı karşıyayız.”

Sparhawk iri kemikli çömeze, “Anlat ona, Berit,” dedi. “Onları gören sensin.”

“Peki, Lordum. Karşımızda kuzeyden gelen Lamorklar ve güneyden gelen Rendorlularla Cammorialılar var. İki ordu da büyük değil ama ikisinin birleşimi Kutsal Şehri tehdit edecek kadar ciddi.”

“Güneyden gelen ordu,” dedi Emban, “nasıl tertiplenmiş?”

“Cammorialılar önde ve kanatları tutuyorlar, Ekselansları. Rendorlular ortada ve arkalarda bulunuyor.”

“Şu geleneksel Rendor tarzı siyah cüppeleri giyiyorlar mı?” diye zorladı Emban, bakışları dikkatliydi.

“Bu konuda bir şey söyleyemem, Ekselansları. Nehrin ötesindeler ve orası toz toprak içindeydi. Ama Cammorialılardan farklı giyiniyorlarmış gibi gözüküyordu. Doğrusu bütün söyleyebileceğim bu kadar.”

“Anladım. Vanion, bu genç adam iyi midir?”

“Çok iyidir, Ekselansları,” diye eğitmeni yerine cevapladı Sparhawk. “Ondan çok büyük beklentilerimiz var.”

“İyi. Onu ödünç alabilir miyim? Silahtarını da isteyeceğim. Bir şeye ihtiyacım var, benim için onu almaya gitmelerini isteyeceğim.”

“Tabii ki Ekselansları,” diye kabul etti Sparhawk. “Onunla git, Berit. Kurik genel toplantı binasında. Onu oradan alabilirsiniz.”

Emban hemen arkasındaki Berit ile beraber badi badi yürüyerek çıkıp gitti.

“Burada ayrılırsak iyi olur sanırım, Lordlarım,” dedi Eğitmen Komier. “Gidip şu kapılara bir göz atalım. Ulath, benimle gel.”

“Peki, Lordum.”

“Sparhawk,” dedi Vanion, “sen de benimle gel. Kalten, senin Başpiskopos Dolmant’m yanında kalmanı istiyorum. Annias karışıklıktan yararlanmaya kalkabilir. Onun canını en fazla sıkan Dolmant. Ekselanslarını Bazilika’nm içinde tutmak için elinden geleni yap. Burası biraz daha güvenli.” Vanion sorguçlu miğferini taktı ve simsiyah pelerinini havada uçurarak döndü.

Bazilika’dan çıkıp, geniş avluya inen basamaklardan inmeye başladıklarında Sparhawk, “Nereye gidiyoruz, Lordum?” dedi.

“Güney kapısına gideceğiz,” dedi haşince Vanion. “Martel’e bir göz atmak istiyorum.”

“Tamam,” diye onayladı Sparhawk. “Dünyada ‘Sana bunu demiştim diyecek son adamım Vanion, ama biliyorsun ki söyledim. Daha işin başında Martel’i öldürmek istemiştim.”

“Bu işi üsteleme, Sparhawk,” diye söylendi Vanion kendini eyerinin üstüne çekerken. Yüzü iyice keyifsizleşmişti. “Ama durum değişti. Şimdi sana izin veriyorum.”

“Biraz geç oldu,” diye mırıldandı Sparhawk Faran’a binerken.

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey, Lordum.”

Chyrellos şehrinin güney kapısı iki yüz yıldır kapanmamıştı. Durumu acı verici bir şekilde ortadaydı. Kalasların çoğu çürümüş, onu açıp kapayan dev zincirler paslanmıştı. Vanion bir bakış attı ve ürperdi. “Savunulmayacak kadar kötü,” diye kükredi. “Ben bile tek başıma tekmeleyerek parçalayabilirim. Surların üstüne çıkalım, Sparhawk. Şu orduları görmek istiyorum.”

Şehir surlarının üstü vatandaşlar, sanatçılar, tacirler ve sıradan işçilerle kaynıyordu. Yaklaşan orduya göz atmak için surların üstünü dolduran rengarenk elbiseli güruh ortama bir tatil havası veriyordu.

“Kimi ittiğine dikkat et,” dedi işçinin biri Sparhawk’a saldırganca. “Senin kadar bizim de bakmaya hakkımız^vâr.” Ucuz bira kokuyordu.

“Başka bir yere git ve oradan bak, komşu,” dedi Sparhawk.

“Bana emir veremezsin. Benim haklarım var.”

“Bakmak mı istiyorsun, hepsi bu kadar mı?”

“Onun için buradayım.”

Sparhawk onu branda iş önlüğünün önünden yakaladı, surların kenarına kadar kaldırdı ve aşağı bıraktı. Sur o noktada yaklaşık beş metre yükseklikteydi. Sarhoş işçinin ciğerleri yere çarpmasıyla ağzına geldi. Sparhawk surların kenarından sarkıp, güneyi göstererek nazikçe, “Yaklaşan

ordu o tarafta, komşu,” dedi. “Niye o tarafa bir gezintiye çıkıp yakından bakmıyorsun - sadece haklarına idman yaptırmak için?”

“Aklına koyduğunda çok fazla çekilmez olabiliyorsun, Sparhawk,” diye arkadaşını azarladı Vanion.

‘Tavrından hoşlanmadım,” diye homurdandı Sparhawk. Sonra etraflarındaki kalabalığa, “Komşular,” dedi, “içinizde başka haklarını savunmak isteyen var mı?” Surlardan aşağı baktı. Sarhoş işçi ipe sapa gelmez laflar ederek topallaya topallaya şehrin tartışılabilir güvenliğine doğru hızla ilerledi.

Hemen surların üzerinde iki Pandion için yer açıldı.

Vanion yaklaşan Rendorlu ve Cammorialılardan oluşan orduya baktı. “Tahmin ettiğim gibi,” dedi Sparhawk’a. “Martel’in güçlerinin esas kısmı hâlâ geride. Köprülerin üstüne yığılmışlar.” Birkaç mil güneyde yükselen geniş toz bulutunu gösterdi. “Hava kararana dek o adamlan buraya getiremeyecek. Ordusunun tahkimatını yann öğleden önce tamamlayabileceğini sanmam. Bu da bize biraz zaman kazandınr. Haydi aşağı inelim.”

Sparhawk eğitmenini izlemek için döndü ama sonra durup tekrar geri döndü. Kenarlarında açıkça göze çarpan Kilise amblemi kabartması olan süslü bir araba güney kapısından çıktı. Arabayı kullanan keşişin dikkat çekecek kadar tanıdık bir omuz yapısı vardı. Daha tam batıya dönmeden, piskopos cüppesi giyen sakallı biri arabanın penceresinden dışarı bir göz attı. Araba otuz yardadan uzak değildi ve Sparhawk içerdeki papazı rahatça tanımlayabildi.

Bu Kurik’ti.

Sparhawk küfretmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Vanion.

“Başpiskopos Emban ile uzun bir konuşma yapacağım,” dedi sinir bozucu bir sesle. “Kurik ve Berit, şu arabanın içindeler.”

“Emin misin?”

“Karanlık bir gecede bile Kurik’i yüz yardadan tanırım. Em-ban’m onu tehlikeye atmaya hakkı yok.”

“Şu anda bir şey yapmak için çok geç. Arkamdan gel, Sparhawk. Martel ile konuşmak istiyorum.”

“Martel mi?”

“Belki şaşkınlıkla ağzından bir iki cevap alırız. Ne dersin - sadece şu konumdaki avantajını göstermek için - beyaz bayrağa saygı gösterecek kadar kendini beğenmiş midir?

Sparhawk yavaşça başını sallayarak onayladı. “Martel’in egosunun kocaman bir yarası var. Şerefli olduğunu göstermek için ateşte yürünmesi gerekse bile kabul edecektir.”

“Aynı fikirdeyim. Gidip bakalım haklı mıyız ama gözlerim kapatacak kadar sinirlenme, Sparhawk. Esas yapmak istediğimiz ordusuna yakından bakmak. Sadece köy panayırları ve yol kenarı hanlarından topladığı adamlar mı yoksa çok daha ciddi bir şey mi olduğunu bilmem gerekiyor.”

El konan bir yatak çarşafı Sparhawk yukarı kattaki bir odanın yatağından çıkarırken Vanion korkmuş hancıya parasını ödemeyi teklif etmişti - beyaz bayrak görevini gördü. İki siyah zırhlı şövalye güney kapısından yaklaşan orduya doğru yıldırım gibi fırladıklarında çarşaf Sparhawk’m mızrağının ucunda dalgalanıyordu. Tepenin üstüne kadar gidip durdular. Sparhawk sert rüzgâr doğaçlama bayraklarını yakalasın ve herkesin görebileceği şekilde dalgalandırsın diye Faran’ı hafifçe çevirdi. Martel’in ordusunun ön saflarından uzak olmalarına rağmen, Sparhawk uzaktan gelen bağırmaları ve emirleri duydu. Ordu dalgalanarak yavaşça durdu. Çok geçmeden Martel bir askerin eşliğinde birliklerinin arasından atını sürerek çıktı. Martel bir Cyrinic Şövalyesi’ni hatırlatan, uçuşan, beyaz bir zırh pelerini giymişti ve

bir mızrak taşıyordu. Sparhawk gözlerini kısarak baktı. “Merak ediyorum,” diye derin derin düşüncelere daldı. “Bhelliom Ehlana’yı ölümün eşiğinden geri getirdi. Acaba Martel için de onu kullanabilir miyim?”

“Bunu niçin yapmak istiyorsun?”

“Böylece onu yine öldürebilirim, Lordum. Biraz destek görürsem Martel’i tekrar tekrar öldürmeyi hayatımın tek işi haline getirebilirim.

Vanion ona sertçe bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Martel çok pahalı bir zırh giyiyordu. Omuz ve göğüs parçaları altın, gümüş ve parlatılmış çelikten kabartmalarla süslenmişti. De-ria yapısı gibi gözüküyordu. Kilise Şövalyeleri’nin kullanışlı zırhlarından çok daha şıktı. Sparhawk ve Vanion ile arasında birkaç metre kaldığında mızrağının dipçiğini yere dayayıp, beyaz sorguç-lu, şatafatlı miğferini çıkardı. Beyaz saçları sert rüzgârla arkasına doğru uçuştu. Başını Vanion’a doğru eğerek, abartılı bir kibarlıkla, “Lordum,” dedi.

Vanion’in yüzü buz gibiydi. Pandion tarikatından sürdüğü şövalyeyle konuşmadı ve Sparhawk’a ileri çıkmasını işaret etti.

Martel samimi bir pişmanlık olabilecek bir tonla, “Ah,” dedi, senden daha iyisini beklerdim, Vanion. İyi, ben de senin yerine Sparhawk ile konuşurum. Dinlemekte serbestsin.”

Sparhawk da mızrağının arkasını toprağa saplayıp Faran’ı ileri sürerken miğferini çıkardı.

“İyi gözüküyorsun, ahbap,” dedi Martel.

“Sen de öyle gözüküyorsun - şu zırhı saymazsak.”

“Son günlerde biraz düşünmeye zamanım oldu,” diye cevapladı Martel. “Son yıllarda oldukça para kazandım ama keyfini çıkartmadığımı fark ettim. Yeni oyuncaklar almaya karar verdim.”

“At da yeni, değil mi?” Sparhawk, Martel’in iri siyah atma baktı.

“Beğendin mi? İstersen aynı ahırdan bir tane de sana alabilirim.”

“Faran’la devam edeceğim.”

“Şu çirkin hayvanı adam etmeyecek misin?”

“Ondan bu yüzden hoşlanıyorum. Amacın ne, Martel?”

“Bu açık değil mi, ahbap? Kutsal Şehri ele geçireceğim. Herkesin içinde konuşuyor olsaydık, bunu daha iyi bir şekilde süsler ve ‘özgürlüğüne kavuşturmak’ sözünü kullanırdım ama çok eski arkadaş olduğumuz için açıkyüreklilikle konuşabilirim. Basitçe söylemek gerekirse, Sparhawk, Kutsal Şehrin üzerine yürüyecek ve söylendiği gibi isteklerimin önünde yola getireceğim.”

“Yani öyle yapmayı deneyeceğim diyorsun, Martel.”

“Beni kim durduracak?”

“Umarım, senin kendi mantığın. Biraz kafadan çatlaktın ama hiçbir zaman salak olmadın.”

Martel alay edercesine eğilerek selam verdi.

“Hiç fark ettirmeden bütün bu askerleri nereden buldun?”

“Hiç fark ettirmeden mi?” Martel güldü. “Olaylara fazla dikkat etmiyorsun değil mi, Sparhavvk? Korkarım Jiroch’ta fazla zaman geçirmişsin. O kadar güneş.” Ürperdi. “Aklımdayken son günlerde tatlı Lillias’dan haber aldın mı?” Eski biraderini rahatsız etme umuduyla Sparhawk’m son yıllardaki yaptıklarını bildiğini açıkça göstermek için hızla bunu ortaya attı.

“Son duyduğuma göre iyiydi.” Sparhavvk şaşırdığına dair hiçbir açık vermedi.

“Bunlar bittikten sonra onu alabilirim. Onun önemli bir kadm olduğunu fark ettim. Eski metresinle oyalanmak beni eğlendirebilir.”

“Geri kalanı senin olsun, Martel. Gerçekten, Lillias’a yetecek kadar sabrın olduğunu sanmıyorum. Soruma cevap vermedin.”

“Düşünürsen cevabı kendin bulabilirsin, ahbap, şimdi hafızanı hafifçe kurcalıyorum. Lamorkları Baron Alstrom ve Kont Gerrich’in aralarını bozmaya çalışırken topladım. Cammorialı paralı askerler her zaman hazırdır. Tek yapmam gereken haber yollamak. Onlar da koşarak geldiler. Arasham’dan kurtulduktan sonra Rendorlular da zor olmadı. Aklıma gelmişken, ölürken ‘Koçun boynuzu’ diye viyaklayıp durdu. Senin uydurduğun gizli bir söz olabilir mi? Çok sıradan, Sparhavvk. Hiç yaratıcı değil. Rendorlularm yeni ruhani lideri çok daha kolay idare edilebilecek bir adam.”

“Onunla tanıştım,” dedi kısaca Sparhawk. “Arkadaşlığından zevk almanı dilerim.”

“Hayır, Ulesim o kadar kötü değil - onun tarafında bulunduğun sürece. Neyse, Arcium’a çıkıp Coombe’yi yağmalayıp yaktım sonra da Larium’a yürüdüm. Wargun’un oraya gitmekle güzel zamanım harcadığını söylemeliyim. O geldiğinde oradan ayrıldım ve ona Arcium’da daireler çizdirdim. Bu Muhterem Peder Cluvonus’un ölüm haberi gelen dek kendimi eğlendirme yolumdu. Aklımdayken, ona iyi bir cenaze töreni yaptınız mı?”

“Oldukça alışıldıktı.”

“Kaçırdığıma üzüldüm.”

“Üzüleceğin başka bir şey daha var, Martel. Annias paranı ödeyemeyecek. Ehlana iyileşti ve onun hazineyle bağlantısını kesti.”

“Evet, bunu duydum - Prenses Arissa ve oğlundan. Cimmura Piskoposu’na bir iyilik yapmak için onları manastırdan kurtardım. Ama onları kurtarırken hafif bir yanlış anlama oldu ve manastırdaki bütün

rahibeler birden öldü. Belki üzücü ama biliyorsunki sizin gibi din adamlarının gerçekten politikaya karışmamaları gerekiyor. Oradan uzaklaşırken askerlerim manastırı yaktılar. Askerlerime tekrar katıldığımda en iyi dileklerini Arissa'ya ileteceğim. Demos'dan ayrıldığımızdan beri çadırımda kalıyor. Kapatılmasının dehşeti sinirlerini oldukça bozmuş. Elimden geldiği kada^onu avutmaya çalışıyorum."

"Bana bir borcun daha var, Martel," dedi sinir bozucu bir sesle Sparhawk.

"Bir ne?"

"Şu rahibeler, seni öldürmem için bir diğer sebep."

"Ne zaman istersen denemekten çekinme, ahbap. Nasıl oldu da Ehlana'yı iyileştirdin? Rendor'da tedavisi olmadığı konusunda temin edilmiştim."

'İspiyoncuların hatalıymış. Tedavi metodunu Dabour'da bulduk. Sephrenia ile oraya gitme nedenimiz buydu. Arasham'm çadırında planlarını bozmamıza bir çeşit tatlı sürpriz diyebilirsin."

"Biliyorsun bunun için neredeyse gözünü oymak üzereydim."

"Askerlerine paralarım nasıl ödeyeceksin?"

"Sparhawk," dedi bıkkınca Martel, "dünyanın en zengin şehrini ele geçirmek üzereyim. Chyrellos'un surları içinde bekleyen ne kadar ganimet olduğu hakkında bir fikrin var mı? Askerlerim bana isteyerek katıldılar - ücretsiz - sadece etrafa şöyle bir bakma fırsatı yakalamak için."

"Umarım uzun süreli bir kuşatmaya hazırdırlar, o zaman."

"İçeri girmem o kadar uzun sürmeyecek, Sparhawk. Annias benim için kapıları açacak."

"Annias'm Hiyerarşi'de bunu yapacak kadar oyu yok."

"Buradaki varlığımın oyları bir şekilde değiştireceğini umuyorum."

“Bu işi hemen şimdi çözmek ister misin? Sadece sen ve ben?” diye önerdi Sparhawk.

“Avantaj bendeyken niçin yapayım ki ahbap?”

“Tamam. O zaman Chyrellos’a girmeyi dene. Belki o çok hoşuna giden ara sokaklardan birini bulabiliriz.”

“O gün için can atıyorum, sevgili biraderim.” Martel gülümsedi. “Eee, Vanion, terbiye edilmiş maymunun benden sana yetecek kadar cevap sızdırmadı mı, yoksa devam edecek miyiz?”

“Geri dönelim,” dedi kabaca Sparhawk’a Vanion.

“Seninle konuşmak benim için her zaman bir zevktir, Vanion,” diye arkalarından alay edercesine seslendi Martel.

Şehre doğru giderlerken Vanion Sparhawk’a, “Gerçekten Bhelliom Martel’i mezarından geri getirebilir mi, ne dersin?” diye sordu. “Ben de onu bir iki sefer öldürsem hiç fena olmaz.”

“Sephrenia’ya sorabiliriz.”

Genel toplantı binasındaki tombul Pandion Sör Nashan’ın kırmızı perdelerle çevrili çalışma odasında bir daha toplandılar. Genel toplantı binası, aynı diğerleri gibi, eski iç şehrin surlarının hemen içindeydi. Her bir eğitmen şehrin bir kapısıyla ilgili rapor verdi. Raporların hiçbiri cesaret verici değildi. Kıdemli eğitmen olarak Abriel ayağa kalktı. “Ne düşünüyorsunuz, baylar? Şehri koruyabilmemizin bir yolu var mı?”

“Kesinlikle olanaksız, Abriel,” dedi açıkça Komier. “Kapılar bir koyun sürüsünü bile tutamaz. Kilise askerlerini hesaba katsak bile dışarıda toplanmış gücü tutabilecek kadar adamımız yok.”

“Nahoş bir kanı ortaya koyuyorsun, Komier,” dedi Darellon.

“Biliyorum ama başka bir yol görmüyorum, ya sen?”

“Ben de.”

“Özür dilerim, Lordlarım,” dedi cüretkarca Sör Nashan, “ama gizleri pek anlayamıyorum.”

“İç şehrin surlarının içine çekilmemiz gerekiyor, Nashan,” dedi Vanion.

“Geri kalanı terk mi edeceğiz?” diye hayretini ifade etti Sör Nashan. “Lordlarım, biz dünyanın en büyük - en zengin - şehrinden bahsediyoruz.”

“Başka şansımız yok, Sör Nashan,” diye açıkladı Abriel. “İç şehrin surları eskiden inşa edildiler. Chyrellos’un geri kalanım çevreleyen süslü surlardan çok daha yüksek ve sağlamlar. İç şehri savunabiliriz - en azından bir süre için - ama bütün şehri tutmamızın hiçbir olanağı yok.”

“Burada çok sert ve hoş olmayan kararlar vermemiz gerekiyor,” dedi Eğitmen Darellon. “İç surlara çekilirsek, halka kapıları kapatmamız gerekecek. Eski şehirde o kadar insana yetecek kadar erzağımız olmayacak.”

“Kilise askerlerini emrimiz altına alana dek tek bir şey bile yapamayız,” dedi Vanion. “Dört yüzümüz Martel’in ordusuna karşı duramayız.”

“Bu durumda size yardımcı olabilirim,” dedi Başpiskopos Em-ban. Emban geniş bir koltuğa yayılmıştı, tombul elleri şişko göbe-ğindeydi. “Ama bu, kibirli Makova’nın yarın sabah kendini nasıl N hissettiğine bağlı.” Emban, Sparhawk, Kurik ve Berit’i nereye gönderdiğini sorduğunda kaçamak davranmıştı.

“Kesin bir taktik avantajımız olacak,” dedi düşünceli bir Şekilde Komier. “Martel’in birlikleri paralı askerler. Dış şehre girer girmez yağmaya girişeceklerdir. Bu da bize daha fazla zaman kazandırır.”

Emban kıkırdadı. “Bu Hiyerarşi’nin büyük bir bölümünün dikkatini başka bir yöne çekecektir.” Sırıttı. “Dostum olan bir çok başpiskoposun müsrif evleri iç surların dışında. Dış şehrin yağmasını bariz bir kederle seyredeceklerini hayal edebiliyorum. Bu sadece Cimmura Piskoposu’nun

adaylığına olan heveslerini azaltabilir. Benim evim iç surların içinde. Ben oldukça net olarak düşünebileceğim - sen de öyle, değil mi Dolmant?”

“Sen kötü bir adamsın, Emban,” dedi Dolmant.

“Ama Tanrı çabalarımı sinsice ve el altından da olsa takdir ediyor. Hepimiz sadece ona hizmet etmek için yaşıyoruz - herkes kendi tarzında tabii ki.” Durup, hafifçe kaşlarını çattı. “Ortzel adayımız. Büyük ihtimalle başka birisini seçerdim. Ama şu anda Kili-se’de tutuculuk akımı var ve Ortzel o kadar tutucu ki ateşe bile inanmıyor. Onun üzerinde biraz çalışmamız gerekecek, Dolmant. Tam olarak sevilebilir diyebileceğin biri değil.”

“Bu bizim sorunumuz, Emban - senin ve benim,” diye belirtti Dolmant. “Bu durumda askeri konularla ilgilenmemiz gerekiyor.”

“Sanırım bir sonraki adımımız geri çekiliş yollarının haritasını çıkarmak olmalıdır,” dedi Abriel. “Ucera Başpiskopos’u kilise askerlerinin komutasını bize devretmekte başarılı olursa, halk ne yaptığımızın farkına varmadan askerleri hızla iç surların içine kaydırmamız lazım. Yoksa, yanımızda mülteci güruhları olacaktır.”

“Bu zalimce, Lordlarım,” diye azarladı Sephrenia. “Masum insanları bir vahşiler ordusunun insafına bırakıyorsunuz. Martel’in adamları sadece yağmayla tatmin olmayacaklardır. Bazı vahşi olaylar da olacaktır.”

Dolmant iç çekti. “Savaş hiçbir zaman uygarlaşmamıştır, küçük ana. Bir diğer şey. Yarından itibaren, her gün bizimle Bazilika’y3 geleceksin. Seni koruyabileceğimiz bir yerde olmanı istiyorum.”

“Nasıl istersen, bir tanem,” diye cevapladı.

Talen’in yüzü kederliydi. “Kapıları kapamadan önce iç surlardan dışarı süzülmeme izin verecek kadar önünü görebildiğini sanmıyorum, göremiyorsun değil mi?” diye Sparhawk’a sordu.

“Hayır,” dedi Sparhawk, “niçin oraya gitmek istiyorsun.”

“Doğal olarak yağmadan payıma düşene göz kulak olmak için. Bu insanın hayatında bir defa yakalayabileceği bir fırsat.”

“Evlerin yağmalanmasına katılacağına inanmıyorum, katılacak mısın, Talen?” diye şok olmuş bir sesle sordu Bevier.

“Tabii ki katılmayacağım, Sör Bevier. Bu işi Martel’in askerlerine bırakacağım. Kollan çaldıklarıyla dolu olarak sokaklara çıktıklarında Chyrellos’un hırsızları harekete geçecek ve onları ayıklayacaklar. Martel’in önümüzdeki günlerde bir yığın adamını kaybedeceğini görebiliyorum. Tüm bunlar sona ermeden saflarında bir bıçak yarası salgınının patlak vereceğini garanti ederim. Dışarıda bir daha asla dilenmeyecek dilenciler var.” Çocuk iç çekti. “Çocukluğumun bütün eğlencesini zorla elimden alıyorsun, Sparhawk,” diye suçladı.

“ORTADA BİR TEHLİKE yok, kardeşlerim,” diye alay etti Ma-kova, ertesi sabah Hiyerarşi tekrar bir araya geldiğinde. “Özel muhafızlarımın komutam, Yüzbaşı Gorta -” Bir an askeri birliklerin eğitmenlerine sert bir bakış atmak için durdu. Birliklerinin eski yüzbaşısının ani vefatının acısı açıkça hâlâ sürüyordu. “Yüzbaşı Erden, demek istemiştim - yaklaşan hacılara yakından bakmak için kendini büyük bir tehlikeye atıp yanlarına gitti; Kilise’nin sadık çocuklarından oluşan hacılar oldukları ve yeni patrik kutsal tahta geçtiğinde yapılacak olan şükran duasında, Kutsal Şehirdeki diğer seslere katılmak için hacca geldikleri konusunda ikna edici bilgiler getirdi.”

“Bu gerçekten hayretler uyandırıcı, Makova,” diye sözcüklerin üzerine basarak konuştu Başpiskopos Emban. “Ben de kendi gözlemcilerimi şehirden dışarı yolladım ve tamamen farklı bir rapor getirdiler. Bu farkları nasıl bağdaştıracağımızı düşünüyorsun?”

Makova’nm gülümseyişi kısa, hatta buz gibiydi. “Ucera Başpiskopos’u şaka yolu konuşmalarıyla çok iyi tanınır,” dedi. “O kesinlikle alışılmadık ve neşeli bir adamdır. Muziplikleri sık sık sıkıntılı anlarımızda gerginliğimizi azaltır ama şu an gerçekten doğru bir an mı, sevgili Emban?”

“Ben gülüyor muyum, Makova?” Emban’m tonu böbreklere saplanmış bir hançerin acısına yakındı. Homurdanarak ayağa kalktı. “Adamlarımın raporuna göre, sevgili kardeşlerim, kapılarımızda-ki bu hacı denen güruhun niyeti dostluk dışında her şeyi taşıyor.”

“Saçma,” diye patladı Makova.

“Belki,” dedi Emban, “şu ‘hacılardan birini daha yakından sorgulayalım diye Bazilika’ya getirme inisiyatifimi kullandım. Fazla konuşmak istemeyebilir ama bir adamın tavrı, aslı - hatta kıyafetleri - gözlenerek çok şey öğrenilebilir.” Emban daha Makova itiraz edip, otoritesini ortaya koymadan sertçe ellerini çırptı.

Salonun kapısı açıldı ve Kurik ile Berit içeri girdiler. İkisi de sorguya çekilmek için getirdikleri siyah cüppeli bir adamın ayak bileklerinden tutuyorlardı. Beyaz mermer zemin üzerinde uzun bir kırmızı kan izi bırakaran hareketsiz gövdeyi çekerek getirdiler.

“Ne yapıyorsunuz?” diye feryadı bastı Makova.

“Sadece delili gösteriyoruz, Makova. Bir delili iyice incelemeden hiçbir mantıki karar verilemez, değil mi?” Emban kürsüden fazla uzak olamayan bir noktayı işaret etti. “Tanığı oraya koyun, dostlarım,” diye Kurik ve Berit’e emretti.

“Bunun yapılmasını men ediyorum,” diye uludu Makova.

“Boş ver, ahbap.” Emban omuz silkti. “Artık çok geç. Salondaki herkes bu adamı gördü ve hepimiz onun ne olduğunu biliyoruz, değil mi?” Emban mermer zeminde kolları ve bacakları açık yatan cesede doğru badi badi yürüdü. “Hatlarından bu adamın hangi ırktan olduğunu hepimiz bilebiliriz ve siyah giysisi bunu doğrular. Kardeşlerim, elimizde olan açıkça bir Rendorludur.”

“Ucera Başpiskopos Emban,” dedi umutsuzca Makova, “sizi adam öldürmek suçundan tutukluyorum.”

“Salaklaşma, Makova,” dedi Emban. “Hiyerarşi toplantıdayken beni tutuklayamazsın. Hem, Bazüika’nın içindeyiz ve sığınma isterim.” Kurik’e baktı. “Onu öldürmen gerekiyor muydu?”

“Evet, Ekselansları,” diye cevapladı iri yarı silahtar. “Durum bunu gerektirdi - ama arkasından kısa bir dua ettik.”

“Örnek alınacak bir hareket, evladım,” dedi Emban. “Sen ve genç arkadaşının bu sefil sapkını Tanrı’nm sonsuz merhametine yollamadaki payınızdan doğan bütün günahlarını affediyorum.” Şişko adam etrafına bakındı. “Şimdi, bu ‘hacı’ya geri dönelim. Burada bir Rendorlumuz var - fark ettiğiniz gibi bir kılıcı var. Hali hazırda Eosia kıtasının bu taraflarındaki Rendorlular Eshandist olduklarından, bu ‘hacı’nında bir Eshandist olduğunu kabul etmek zorundayız. Eshandist sapkınların Kutsal Şehre yeni patriğin seçimini kutlamak için geldiklerini kabul edecek miyiz? Sevgili kardeşimiz Makova, her nasılsa, mucizevi bir şekilde güneyli sapkınları gerçek Tanrı’ya ibadet etmek için döndürüp, kutsal Kilise Anamı-zln bünyesine mi kattı? Saygın Coombe Başpiskoposu’nun cevabı için ara veriyorum.” Beklentiyle Makova’ya bakmaya başladı.

“Bizim tarafımızda olduğu için kesinlikle çok memnunum,” diye Tynian’a mırıldandı Ulath.

“Kesinlikle öyle.”

Makova çaresizce ona bakarken Emban, “Ah,” dedi. “Sanırım bu kadarı umulamaz. Kutsal Anamızın gövdesinde açılan yarayı kapatmak için karşımıza çıkan bu fırsatı değerlendiremediğimiz için hepimizin Tanrı’dan af dilemesi gerekiyor. Bununla beraber, hayal kırıklığı yüzünden olan pişmanlığımız ve acı gözyaşlarımız gerçeğin acımasızlığını görmemizi engellemesin. Kapılanmızdaki ‘hacı’lar gözüktükleri gibi değiller. Korkarım, sevgili kardeşimiz Makova acımasız bir şekilde aldatılmış. Chyrellos’un kapılarının önünde duranlar bir imanlılar topluluğu değil tam tersine gerçek inancın merkezinin kutsallığını bozup onu yok etme amacında olan, en nefret ettiğimiz düşmanlarımızın yağma ordusu. Kardeşlerim, şu anda kaderimizle karşı karşıyayız ama size Tanrıya bütün

gücünüzle inanmanızı tavsiye ediyorum. Üst seviyedeki din adamlarının üzerine yüklenen Eshandist sapkınların korkusu tekrar etmeyi gerektirecek kadar iyi büinir. Ben kendim tamamen alevlere atılmaya razıyım.” Durdu sonra sırıttı. Ellerini koca göbe-ğine.vurdu. “Ama koca bir ateş yakacağım.”

Gergin bir kıkırdama salonda hafifçe dalgalandı.

“Kardeşlerim, bizim kendi kaderimiz önemli değil,” diye devam etti Emban. “Önemli olan Kutsal Şehrin ve Kilise’nin kaderi. Acımasız ama basit bir çözümle karşı karşıyayız. Anamızı sapkınlara teslim edecek miyiz yoksa savaşacak mıyız?”

“Savaşacağız!” diye bağırdı ayağa fırlayan bir başpiskopos. “Savaşacağız!”

Çığlık çabucak özümsendi. Çok geçmeden bütün Hiyerarşi ayakta o kelimeyi kükrüyordu. “Savaşacağız!”

Emban teatral bir şekilde ellerini arkasında kavuşturdu ve başını eğdi. Yüzünü kaldırdığında yaşlar seller gibi yüzünden aşağı akıyordu. Dinleme salonundaki herkese bu yaşları yeterli derecede görebilme fırsatı vererek yavaşça döndü. “Ne yazık ki kardeşlerim,” dedi kırgın bir sesle. “Yeminimiz bize rahip cüppelerimizi bir kenara bırakıp elimize kılıç almamızı yasaklar. Bu korkunç krizde elimiz kolumuz bağlı kalıyoruz. Kötü bir yazgıyla karşı karşıyayız, kardeşlerim, Kutsal Kilise Anamız da bizimle beraber kötü bir yazgıyla karşı karşıya. Ne yazık ki bu berbat güne tanık olacak kadar çok yaşadım. Kimi çağırabiliriz, kardeşlerim. Kim bizim yardımımıza gelir ki? Bu karanlık saatlerde bizi koruyacak güç kimde var? Koca dünyada bu korkunç, ölümcül kavgada bizi savunacak ne çeşit bir insandır?”

Salonda nefes bile alınmayan bir sessizlik oldu.

“Kilise Şövalyeleri!” diye kırmızı yastıklı koltukların birinden zayıf bir ses hırıltıyla çıktı. “Kilise’nin Şövalyeleri’ni çağıralım. Cehennem’in güçleri bile onları yenemez!”

“Kilise Şövalyeleri!” diye Hiyerarşi tek bir sesle çınladı.

On Birinci Bölüm

BÜYÜK SALONDAKİ COŞKULU kargaşa, Ucera Başpiskopos'u Emban uzun mermer zeminin ortasında ayakta dikilirken bir süre daha devam etti. Emban sanki kendini boş tahtın arkasındaki yuvarlak pencereden aşağı uzayarak akan ışık çemberinin tam ortasına yerleştirmiş gibiydi. Uğultu yavaşça azalırken, Emban tombul elini kaldırdı. "Tabii ki biraderlerim," diye ciddi bir tonla devam etti, "yenilmez Kilise Şövalyeleri Chyrellos'u rahatça savunabilirlerdi ama şövalyeler şu anda kendilerini Arcium'un savunmasına vermiş durumdalar. Eğitmenler, burada, aramızdaki yerlerini, şüphesiz onlara ait olan, almış durumdalar ama her birinin küçük bir kuvveti var; yazık ki bizi çevreleyen kötülüğün güçleriyle savaşmaya yetecek sayıda değiller. Askeri tarikatların bütün gücünü bir göz kırpışıyla Arcium'un taşlı ovalarından alıp Kutsal Şehre ge-tiremeyiz. Yapabilsek bile, şiddetli bir şekilde kuşatma altında olan Arcium krallık ordusunun komutanlarını bizim ihtiyacımızın daha büyük olduğuna, bu yüzden şövalyeleri yardımımıza gelmeleri için serbest bırakmalarına nasıl ikna edebiliriz?"

Kadach Başpiskopos'u Ortzel ayağa kalktı, sert yüzü soluk gri saçlarıyla çevriliydi. "Konuşabilir miyim, Emban?" dedi. Kadach Başpiskopos'u Annias'a karşı olan grubun ortak adayıydı. Bunun verdiği sorumlulukla konuştu.

"Tabii ki," dedi Emban. "Lamorkandlı saygın kardeşimin hikmetini merakla bekliyorum."

"Kilise'nin en önemli görevi hayatta kalmak; ki işine devam edebilsin," dedi kulak tırmalayıcı sesiyle. "Bu durumda diğer her Şey ikinci planda kalmalıdır. Bu noktada hemfikir miyiz?"

Bir onaylama mırıltısı oldu.

"Fedakârlık yapılması gereken zamanlar vardır," diye devam etti. "Bir adamın bacağı suların yükseldiği bir çukurun dibindeki kayalarına arasında

sıkışmış ve sular çenesine kadar yükselmişse, hayatını kurtarmak için ayağını feda etmelidir, değil mi? Biz de bu durumdayız. Hayatımızı - bu Kutsal Kilise Anamız demektir - kurtarmak için gerekiyorsa, üzülerek de olsa Arcium'u feda etmeliyiz. Burada karşılaştığımız şey bir krizdir, kardeşlerim. Geçmişte, Hiyerarşi bu çok özel durumun sert ve katı gereklerini isteksizlikle de olsa kabul ederdi. Karşımızdaki şüphesiz beş yüz yıl önceki Zemoch istilasından beri Kutsal Anamız'm karşılaştığı en ölümcül durum. Tanrı bizi izliyor, kardeşlerim. Kesinlikle bizi sevgili Kilise'sine karşı sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirdiğimiz konusunda yargılayacaktır. Bunun için yasalara göre acil bir oylama yapılmasını istiyorum. Yapacağımız oylamanın konusu çok basit. Chyrellos'daki son durum İnanç Krizi midir? Evet mi, hayır mı?"

Makova'nm gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Kesinlikle," diye patladı, "kesinlikle durum o kadar vahim değil! Daha kapıları-mızdaki ordularla görüşmeyi bile denemedik ve -"

"Başpiskopos usule aykırı davranıyor," dedi aniden Ortzel. "Bir İnanç Krizi oylaması tartışmaya açık değildir."

"Yasaya bakın!" diye bağırdı Makova.

Ortzel hemen yasa katibi olan çelimsiz keşişe baktı.

"Yasayı söyle!" diye emretti.

Keşiş korkunç derecede titriyordu ve ümitsiz bir şekilde kitaplarını karıştırmaya başladı.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Talen, şaşkındı. "Anlamadım."

"İnanç Krizi daha önce hiç oylanmadı," dedi Bevier, "batı Eosia kralları çok sert bir şekilde karşı çıktıkları için. İnanç Krizi sırasında, Kilise her şeyin - hükümetler, ordular, kaynaklar, para - kontrolünü eline alır."

"Peki İnanç Krizi için oy birliği gerekmez mi?" dedi Kalten.

“Sanmam,” dedi Bevier. “Bakalım yasa katibi ne söyleyecek.”

“Zaten bu durumda gereksiz değil mi?” dedi Tynian. “Biz War-gun’a Kilise krizi olduğunu bildiren bir haber yollamadık mı?”

“Birisi Ortzel’e söylemeyi ihmal etmiş,” diye cevapladı Ulath. “Her şeyin yasal olması konusunda çok titiz bir kişidir. Onun bu hassaslığına dokunmanın bir anlamı yok, değil mi?”

Çelimsiz keşiş, suratı bembeyaz bir şekilde ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Başladığında sesi korkudan tiz çıkıyordu. “Ka-dach Başpiskopos’u yasayı doğru olarak söyledi,” diye bildirdi. “İnanç Krizi meselesi acilen gizli oylamaya konmalıdır.”

“Gizli mi?” diye bağırdı Makova.

“Yasa böyle Ekselansları ve oylamanın sonucu salt çoğunlukla belirlenecek.”

“Ama -“

“Coombe Başpiskopos’un daha fazla tartışması usule aykırıdır.” Ortzel’in sesi kamçı gibi sakladı. “Oylamaya çağırıyorum.” Etrafına bakmdı. “Sen,” diye gözleri dışarı fırlamış Annias’ın yanında duran din adamlarından birine uyarıda bulundu, “gidip oylama malzemelerini getir. Hatırladığım kadarıyla, patriğin tahtının sağ tarafındaki sandığın içinde.”

Din adamı korkuyla Annias’a bakıp tereddüt etti.

“Haydi be adam!” diye kükredi Ortzel.

Rahip ayağa fırladı ve örtülü tahta doğru koştu.

“Birisi bunu bana biraz daha açıklamalı,” dedi şaşkın Talen.

“Sonra, Talen,” dedi yavaşça Sephrenia. Kiliseye uygun gözüken kaim, siyah bir cüppe giyip, yüzünü ve cinsiyetini saklayarak, Şövalyelerin

arasında, zırhlı kitlenin içinde gizlenmişti. “Önümüzde düzenlenen zarif dansı izlesek daha iyi olur.”

“Sephrenia,” diye çıkıştı Sparhawk.

“Özür dilerim,” dedi Sephrenia. “Kilisenizle değil, Sparhawk, sadece bu kıvrak manevrayla dalga geçiyorum.”

Oylama malzemeleri oldukça büyük, oldukça tozlu, hiçbir süsü olmayan bir kutudan ve kurşun mühürlerle sağlamca kapalı iki sade deri torbadan ibaretti.

“Coombe Başpiskopos’u,” dedi kısa bir şekilde Ortzel. “Şu anda siz başkanlık ediyorsunuz. Mühürleri kırmak ve oy pusulalarını dağıtmak sizin göreviniz.”

Makova yasa katibine baktı. Keşiş başıyla onayladı. Makova iki deri torbayı alıp kurşun mühürleri kanırtarak açtı ve her birinden bir şey çıkardı. Çıkan şeyler sıradan bir madeni para büyüklüğün-deydi. Biri siyah, diğeri beyaz. Fişleri kaldırarak başpiskopos arkadaşlarına, “Oylamayı bunlarla yapacağız,” diye bildirdi. “Siyahın hayır, beyazın evet olduğunu kabul ediyor musunuz?”

Ortada bir onay mırıltısı dolaştı.

“O zaman fişleri dağıtın,” diye bir çift genç valeye emir verdi. “Hiyerarşi’nin her üyesi bir siyah bir beyaz fiş alacak.” Boğazını temizledi. “Tanrının verdiği bilgelikle ve vicdanınızla oy kullanın, kardeşlerim.” Makova’mn yüzüne biraz renk izi geldi.

“Oyları sayıyor,” dedi Kalten. “Onun elli dokuzu var, bizim sadece kırk yedi olduğumuzu düşünüyor. Küçük odada saklanan beş başpiskoposu bilmiyor. Bu beş oyun onu oldukça şaşırtacağını haya? edebiliyorum. Ama yine de kazanacak.”

“Tarafsız olanları unutuyorsun, Kalten,” diye hatırlattı Bevier.

“Onlar çekimser kalacaklar, değil mi? Hâlâ rüşvet bekliyorlar. İki tarafı da kırmak istemeyeceklerdir.”

“Çekimser kalamazlar, Kalten, bu oylamada olmaz. Kilise yasası bu meselede bir tarafa yüklenmek zorunda olduklarını söyler.”

“Bu kadar çok şeyi nereden öğrendin, Bevier?”

“Sana askeri tarihi incelediğimi söylemiştim.”

“Bunun askeri tarihle ne alakası var?”

“Zemoch istilası sırasında İnanç Krizi ilan edildi. Çalışmamın bir parçası olarak ona baktım.”

“Ya.”

İki vale fişleri dağıtırlarken, Dolmant ayağa kalkıp dev kapılara doğru yürüdü. Dışarıda duran patriğin muhafızlarıyla kısaca konuşup yerine döndü. İki genç fişleri dağıtarak kırmızı minderli sıraların dördüncüsünün sonuna gelmek üzereyken kapı açıldı ve saklanan beş gergin başpiskopos sırayla içeri girdiler.

“Bu da ne demek oluyor?” Makova’mn gözleri dışarı fırlamıştı.

“Coombe Başpiskopos’u usule aykırı davranıyorsunuz,” diye hatırlattı Ortzel. Ortzel bunu Makova’ya söylemekten hoşlanıyor gibiydi. “Biraderlerim,” diye beşine hitap etti, “oylama yaptığımız -“

“Biraderlerime bu konuda bilgi vermek benim sorumluluğum,” dedi coşkuluca Makova.

“Coombe Başpiskopos’u hatalı,” dedi hızla Ortzel. “Bu meseleyi Hiyerarşi önüne koyan benim ve bu yüzden sorumluluk benim.” Çabucak beş başpiskoposa açıkladı. Makova’mn kesinlikle yapmayacağı bir şekilde durumun ciddiyetini onlara vurguladı.

Makova kendini tekrar topladı.

“Tekrar oyları sayıyor,” diye mırıldandı Kalten. “Hâlâ bizden çok oyu var. Şimdi her şey tarafsızlara bağlı.”

Siyah kutu Makova’nın kürsüsünün önündeki masaya yerleştirildi. Başpiskoposlar kutunun üstündeki delikten fişlerinden birini atarak sırayla geçtiler. Bazılarının hangi fişi attığı oldukça açıktı.

“Sayımı ben yapacağım,” diye belirtti Makova.

“Hayır/’ dedi kararlı bir sesle Ortzel, “tek başına olmaz. Hiyerarşinin önüne bu meseleyi getiren benim ve size eşlik edeceğim.”

“Ortzel’den gittikçe daha çok hoşlanmaya başladım,” dedi Ulath’a Tynian.

“Evet,” dedi Ulath. “Belki onu yanlış değerlendirdik.”

O ve Ortzel oyları saydıkça Makova’nın yüzü sarardı. Sayım bittiğinde neredeyse nefes alınmayan bir sessizlik oldu.

“Ve bitti,” dedi tersçe Ortzel. “Toplamı açıkla, Makova.”

Makova özür düercesine Annias’a bir bakış attı. “Altmış dört evet ve elli altı hayır,” diye duyulmaz bir şekilde mırıldandı.

“Tekrar söyle, Makova,” dedi Ortzel. “Bazılarımız duyamadı.”

Makova ona nefret dolu bir bakış atıp daha yüksek bir sesle toplamı tekrarladı.

“Tarafsızları biz aldık,” diye sevinçten havaya uçtu Talen, “ve Annias’m oylarından da üç tane çaldık.”

“İyi o zaman,” dedi yumuşakça Emban, “bu işin çözümlendiğine memnunum. Düşünmemiz gereken daha çok şey var, kardeşlerim ve çok az zamammız. Hiyerarşi’nin arzusunun acilen Kilise Şövalyeleri - ve batı Eosia’nm ordularına - ellerinden geldiği kadar çabuk bizi savunmaya gelmeleri için haber göndermek olduğunu varsaymakta haklı mıyım?”

“Arcium krallığını tamamen savunmasız mı bırakacaksın, Emban?” diye sordu Makova.

“Şu anda Arcium’u tehdit eden ne var, Makova? Bütün Eshandistler bizim kapımızın önünde kamp kurmuş durumda. Bir oylama daha mı istiyorsun?” ı

Makova yüzde altmış çoğunlukta ısrar ederek yavan bir biçimde, “oy birliği,” dedi.

“Yasaya bakın,” diye cevapladı Emban. Şişman yüzünde neredeyse azizsel bir ifade vardı. Yasa katibine baktı. “Bu koşullar altında seçim kuralları hakkındaki yasa nedir?” diye sordu.

“Patrik seçimi hariç, İnanç Krizi zamanlarında oy birliği gerekmez,” diye cevapladı keşiş.

“Ben de öyle olacağını düşünmüştüm.” Emban gülümsedi. “Evet, Makova, oylama yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?”

“Oy birliği meselesini geri alıyorum,” diye gönülsüzce kabul etti Makova, “ama kuşatma altındaki bir şehirden dışarı haberci yollamayı nasıl planlıyorsunuz?”

Ortzel tekrar ayağa kalktı. “Kardeşlerimin bildiği gibi Lamorkandlıyım. Lamorkand’da kuşatmalara çok alışkınız. Dün akşam adamlarından yirmisini kılık değiştirip şehrin varoşlarına ve ilerilere yolladım. Şu anda Bazilika’nm kubbesinden yükselecek kırmızı duman işaretini bekliyorlar. Onların şimdiden Arcium’a doğru bütün hızlarıyla at sürdüklerini tahmin ederim - en azından öyle yapsalar iyi olur kendi iyilikleri için.”

“Bu adamdan hoşlanacağım.” Kalten sırıttı.

“Bunu Hiyerarşi’den yetki almadan mı yapmaya kalktın, Ortzel?” diye Makova’mn ağzı açık kaldı.

“Oylama sonucu hakkında herhangi bir şüphe var mı, Makova?”

“Burada kuvvetli bir çatışma kokusu almaya başladım,” dedi yavaşça Sephrenia.

“Kardeşlerim,” dedi Emban, “karşılaştığımız kriz askeridir ve çoğumuz asker değiliz. Dünyevi olmayan, askeri bir eğitim almamış din adamlarının, onlara yakın olmayan karmaşalar arasında debele-nirlerken kaçınılmaz bir şekilde neden olacakları hatalar, karışıklık ve gecikmelerden nasıl kaçınabiliriz? Coombe Başpiskopos’unki örnek verilecek bir liderliktir. Hep beraber ona yürekten şükran duygularımızı dile getirdiğimizden eminim ama Coombe Başpiskopos’u açıkça itiraf edeceğim gibi askeri bilimde benden fazla bilgili değildir, kardeşlerim ki ben bir kılıcın iki ucu arasmdaki farkı bile bilemem.” Açıkça gülümsedi. “Ortadadır ki eğitimim savaştan çok yemek aletleri üzerine olmuştur. Bu alandaki her türlü meydan okumayı kabul etmekten mutlu olacağım. Rakibim ve ben iyi pişmiş bir öküz üzerine ölümüne düello edebiliriz.”

Hiyerarşi güldü. Gerginlik kahkahalarla bir şekilde rahatladı.

“Bir askere ihtiyacımız var, kardeşlerim,” diye devam etti Emban. “Bir başkandan çok bir generale ihtiyacımız var. Aralarımızda böyle dört general var. Bunlar şüphesiz, dört tarikatın eğitmenleri.”

içerde heyecanlı bir kımıldanma oldu, Emban elini kaldırdı. “Ama,” diye devam etti, “bu büyük askeri dehalardan birini bile Chyrellos’u savunma gibi önemli bir görevden uzaklaştırmaya cesaret edebilir miyiz? Sanırım hayır. O zaman nereye bakacağız?” Durdu. “Kardeşlerimizden birine verdiğim ciddi bir sözü bozmak zorundayım,” diye itiraf etti. “Tanrı’mn ve onun beni affedebilme-leri için dua ediyorum. Doğrusu aramızda askeri eğitim almış birisi var, sevgili kardeşlerim. Alçakgönüllülükle bu gerçeği gizledi ama böylesi bir kriz anında bizi onun yeteneğinden yoksun eden bir alçakgönüllülük erdem değildir.” Geniş yuvarlak yüzü samimi bir pişmanlık ifadesi aldı. “Beni affet Dormant, ama seçeneğim yok. Ki-îise’ye olan görevim bir arkadaşa olan yeminimden bile önce gelir.” Dolmant’ın bakışları dondu.

Emban iç çekti. “Bu toplantının sonunda Demoslu sevgili kardeşim beni iyice pataklayacak ama bedenimi saran yağlarla korunuyorum ve çürükler o kadar gözükmeyecektir - umarım. Gençliğinde, Demos Başpiskopos’u Pandion tarikatında bir şövalye adayıydı ve -“

Salonda ani bir şaşkınlık gürültüsü oldu.

Emban sesini yükseltti. “Kendisi de o dönemde bir çömez olan, aynı birlikten Eğitmen Vanion, azizliğe yakışan Demoslu kardeşimizin mükemmel bir savaşçı olduğunu ve eğer Kutsal Anamız onun geniş yeteneklerine başka bir kullanım bulmasaydı rahatlıkla eğitmenlik mertebesine yükselebileceği konusunda beni temin etti.” Tekrar durdu. “Tanrı’ya şükür ki biz asla bu kararla karşı karşıya kalmadık. Vanion ve Dolmant arasından birini seçmek hepimizin ortak bilgeliğinin ötesine bir görev olacaktı.” Bir süre daha Dolmant’ın değerini göklere çıkararak konuştu. Sonra etrafına bakındı. “Kararımız nedir, kardeşlerim? Bu büyük tehlike karşısında Demoslu kardeşimizden bize yol göstermesini rica edecek miyiz?”

Makova gözlerini ona dikti. Ağzı birkaç kez konuşmaya başlayacakmış gibi açıldı ama her seferinde sıkıca kapattı.

Sparhawk ellerini önündeki sıranın arkasına koydu, ileri doğru eğilip önünde oturan yaşlı keşişle sessizce konuştu. “Başpiskopos Makova’nm birden dili mi tutuldu, komşu? Sinirden duvarlara tırmanması gerekirdi.”

“Kelimenin tam anlamıyla Coombe Başpiskoposu’nun dili tutuldu, Aziz Şövalye,” dedi keşiş. “Hiyerarşi’de uzun süredir âdet -hatta kural - olduğu üzere bir başpiskopos kendini hiçbir durumda aday gösteremez. Bu kendini beğenmişlik olarak kabul edilir.”

“Bu oldukça duyarlı bir adetmiş,” dedi Sparhawk.

“Aynı şekilde düşünüyorum, Aziz Şövalye.” Keşiş gülümsedi. “Makova nedense beni istemeye istemeye öldürmeye eğilimli.”

Sparhawk sırıttı. “Beni de,” dedi. “Sanırım bugünlerde her ikimizin de daha büyük sabır için dua etmemiz gerekecek - işte o günlerden birine geldik.”

Makova çaresizce etrafa bakındı ama arkadaşları arasında onu aday göstermeye niyetli birini göremedi. Bunun nedeni ya onu övmek için söyleyecek şeyleri olmaması ya da oylamanın neticesinin ne olacağını görmeleriydi. Somurtkan bir yüzle, “Oylama,” dedi.

“İyi fikir, Makova.” Emban gülümsedi. “Hemen başlayalım. Biz konuşurken zaman akıp gidiyor.”

Bu seferki oylamanın spnucu Dolmant’m başkanlığını kabul eden altmış beşe karşı elli beşti. Cimmura Piskoposu’nun taraftarlarından biri daha karşı tarafa geçmişti.

Sayım yapılıp ilan edildikten sonra Emban Dolmant’a, “Demoslu kardeşim,” dedi, “lütfen gelip başkanlığı devralır mısınız?”

Makova kızgınca kâğıtlarını toplayıp kürsüden azametle ayrılırken Dormant ileri çıktı.

“Minnettarlığımı yansıtamayacağım kadar yeteneğimin ötesinde beni onurlandırdınız, kardeşlerim,” dedi Dolmant. “Şimdilik, bırakın da sadece size teşekkür edeyim, böylece karşımızdaki krizle çok daha çabuk uğraşmaya başlayabiliriz. En acil ihtiyacımız olan şey Kilise Şövalyeleri’nin komutası altında yer alacak daha büyük bir güç. Böyle bir ihtiyacı nasıl karşılabiliriz?”

Emban oturmaya kalkışmamıştı bile. “Saygın başkanımızın bahsettiği güç elimizin altında kardeşlerim,” dedi topluluğa. “Her birimizin kendi emrinde bağımsız kilise askerlerinden birlikler var. Şu anda oluşan kriz düşünüldüğünde, bu askerlerin kontrolünü hemen askeri birliklere vermeyi öneririm.”

“Tek korunmamızı alıp bizi cascavlak mı bırakacak, Emban?” diye itiraz etti Makova.

“Kutsal Şehrin korunması çok daha önemli, Makova,” dedi Emban. “Tarih bizden, o kadar korkaktılar ki Kutsal Anamız’a ihtiyacı olduğu anda yardım etmeyi reddeden ve kendi paçalarını kurtarmayı düşünen ödlekler olarak mı bahsedecek? Tanrıya çok şükür aramızda varlığıyla bizi kirleten böyle bir tabansız yok. Hiyerarşi ne diyor? Kilise adma böyle önemsiz bir fedakârlığı yapacak mı?”

Bu sefer onay gürültüsü nedense biraz daha alçaktı.

“Bir başpiskopos bu konuda oylama istiyor mu?” diye yerinde sakin bir tavırla sordu Dolmant. Artık sessizleşen sıralara bakındı. “Yazıcı Ucera Başpiskoposu’nun önerisinin genel olarak kabul edildiğini kayıtlara geçirsin. Yazıcılar daha sonra, şehrin savunması için özel kilise askerlerinin komutasının askeri tarikatlara geçirildiğini belirten, Hiyerarşi üyelerinin her birinin imzalayacağı belgeleri düzenleyecekler. Birisi lütfen patriğin özel muhafız kumandanını Hiyerarşi önüne çıkması için çağırır mı?”

Bir rahip hızla kapıya gitti. Çok geçmeden adaleli, kızıl saçlı, parlatılmış bir göğüs zırhı giyen, antik kısa bir kılıç ve kabartmalarla süslü kalkanı olan bir subay içeri girdi. İfadesi şehir kapılarındaki ordudan haberi olduğunu gösteriyordu.

“Bir soru, Albay. Kardeşlerim toplantılarını yönetmemi istediler. Patrik olmadığına göre onun yerine konuşabilir miyim?”

Albay bunu bir süre düşündü, “Konuşabilirsiniz, Ekselansları,” diye memnun bir şekilde kabul etti.

“Bu hiç duyulmamış bir şey,” diye itiraz etti Makova, açıkça kendi başkanlığı süresince bu belirsiz rolün avantajlarına sahip olmadığı için biraz öfkelenmişti.

“Ama durum böyle, Makova. İnanç Krizi, Kilise tarihinde sadece beş kez ilan edildi. Daha önce ki krizlerde, yazık ki önümüzde boş duran bu tahtı güçlü bir patrik işgal ediyordu. İlk kez oluşan koşullarla karşılaştığımızda pratik olmalıyız. Yapacağımız şu, Albay. Başpiskoposlar kişisel askerlerinin komutasını Kilise Şövalyeleri’ne veren birer belge imzalayacak. Gereksiz

tartışmaları engelleyip zaman kazanmak için, belgeler imzalandığında, siz ve adamlarınız her başpiskoposa, yazdıkları emirleri kişisel olarak onaylayacakları, özel birliklerinin bulunduğu kışlalara kadar eşlik edeceksiniz.” Eğitmenlere bakmak için döndü. “Lord Abriel, siz ve arkadaşlarınız serbest bırakıldığında askerlerin kumandasını alıp seçtiğiniz yerde onları toplamak için şövalyelerinizi yollayacak mısınız? Askerlerin yerleştirilmesi çabuk ve duraksamadan olmalıdır.”

Abriel ayağa kalktı. “Yollayacağız, Ekselansları,” diye belirtti, “hem de memnunlukla.” “Teşekkür ederim, Lord Abriel,” dedi Dolmant. Önünde yükselen Hiyerarşi saflarına baktı. “Yapabileceğimizi yaptık, kardeşlerim. Şu anda en önemli şey askerlerimizin yönetimini Kilise Şövalyeleri’ne vermek. Sonra belki her birimiz kendimizi Tanrı’ya başvurmaya tahsis edebiliriz. Belki o sonsuz bilgeliğiyle sevgili Kilise’sini savunmak için atabileceğimiz başka adımlar önerecektir. İtiraz yoksa Hiyerarşi bu kriz geçene kadar ara vermiştir.”

“Fevkalade,” diye söylendi Bevier. “Bir seri ustaca manevrayla Hiyerarşi’nin kontrolünü Annias’tan aldılar, bütün askerlerini de ve burada olmadığımız anlarda durduramayacağımız oylamaların yapılmasını engellediler.”

“Bu kadar çabuk dağılmaları çok ayıp,” dedi Talen. “Yeni patriği seçmek için sadece bir oy daha gerekiyordu.”

Arkadaşlarıyla salonun kapısındaki izdihama katıldığında Sparhavvk sevinçliydi. Martel, Kutsal Şehir için bir tehdit olmasına rağmen Hiyerarşi’nin kontrolünü Annias’m elinden almayı başarmışlardı. Cimmura Piskoposu oy kaybetmiş, satın alıp parasını ödediği başpiskoposlardan dördü karşı tarafa geçmişti. Salondan çıkmak için harekete geçtiğinde, o güçlü korkunun tamdık varlığını hissetti. Yarı döndü. Bu sefer, kısmen gördü. Gölge, tahtın tam arkasında, loşluğun içinde hafifçe dalgalanıyordu. Eli Bhelliom’un bulunduğu yerden emin olmak için zırh cüppesinin önüne gitti. Mücevherin güvende olduğundan ve kesenin ağzını kapatan ipin sıkıca düğümlendiğinden emindi. Bu yürüttüğü mantığın kusurlu olduğu gösteriyordu. Gölge, Bhelliom’dan bağımsız ortaya çıkabi-liyordu. Hatta

Elene dininin en kutsal binasının içindeydi. Başka yerde olamasa bile burada ondan kurtulacağını düşünmüştü ama olmadı. Rahatsız bir şekilde artık karanlık ve soğuk gözüken salondan çıkan arkadaşlarını izledi.

SPARHAWKTN HAYATINA YAPILAN saldırı gölgeyi görmesinden hemen sonra oldu. Kapıdaki kalabalıktan biri, kukuletalı bir keşiş aniden dönüp küçük bir hançeri iri Pandion'un siperliği kalkık yüzüne salladı. Sparhawk'i kurtaran eğitilmiş refleksleriydi. Hiç düşünmeden, hançer vuruşunu zırhlı koluyla karşılayıp keşişi yakaladı. Keşiş çaresiz bir çığlıkla, küçük hançerini kendine sapladı. Birden kasıldı ve Sparhawk elinde tuttuğu adamın vücudunda şiddetli titremeyi hissetti. Sonra keşişin gözleri boş boş bakmaya başladı ve külçe gibi yere çöktü.

"Kalten!" diye fısıldadı Sparhawk. "Yardım et! Onu ayakta tut."

Kalten hızla keşişin cesedinin öbür tarafına geçip kolunu tuttu.

Cesedi taşıyarak kapıdan çıkarırlarken başka bir keşiş, "Kardeşimiz iyi değil mi?" diye sordu.

"Bayıldı," diye bir çırpıda cevapladı Kalten. "Bazı insanlar kalabalığa dayanamazlar. Ben ve arkadaşım rahatça nefes alabilmesi için onu yan odaya alacağız."

"Akıllıca," diye çabuk bir iltifat mırıldandı Sparhawk.

"Görüyorsun, Sparhawk, yürürken bile düşünebiliyorum." Kalten yakındaki bir odanın kapısından kafasını uzattı. "Buraya sokalım ve ona bir göz atalım."

Cesedi odaya çekip kapıyı kapattılar. Kalten hançeri keşişin cesedinden çıkardr. "Pek iyi bir silah sayılmaz," dedi küçümseyerek.

"O kadarı yeterli," diye homurdandı Sparhawk. "Hançerin ufacık bir çiziği onu kalas gibi kaskatı yaptı."

"Zehir mi?" diye tahmin yürüttü Kalten.

“Büyük ihtimalle - eğer kendi kanını görmek onun hakkından gelmediyse. Bir bakalım.” Sparhawk keşişin cüppesini yırtarak açtı.

Keşiş bir Rendorluydu.

“İlginç değil mi?” dedi Kalten. “Seni öldürmeye çalışan albaret-li adam katil kiralamaya başlamış gibi.”

“Belki arbaletli adam buydu.”

“Hayır olmaz, Sparhawk. Arbaletli adam halkın arasında saklanıyordu. Beyni yarım biri bile bir Rendorluyu tanır. Kalabalığın arasına öylesine karışamazdı.”

“Haklısın. Hançeri bana ver. Sephrenia’ya göstersem iyi olur.”

“Martel gerçekten seninle karşılaşmak istemiyor, değil mi?”

“Bunun arkasında Martel’in olduğunu düşündüren ne?”

“Olmadığım düşündüren ne? Ya buna ne olacak?” Kalten yerde yatan cesedi gösterdi.

“Bırak orada kalsın. Bazilika’daki hademeler onu bulup atacaklardır.”

Kilise askerlerinin çoğu, Kilise Şövalyeleri’nin emri altına girdiklerini fark ettiklerinde istifalarını sundular. İstifa, erler için olası bir seçenek değildi, istifaları kabul edilmedi ve Kilise Şövalyeleri bu koşullar altında kuvvetlerine kumanda etme yetkisi ellerinden alman çeşitli albay, yüzbaşı ve teğmenlerin hislerine duyarsız değillerdi. Bu subayların rütbelerini nazikçe indirildi ve er yapıldı. Sonra kırmızı tunikli askerler, surlar ve iç şehrin kapılanna yerleştirilmek üzere Bazilika’nm önündeki dev alana götürüldü.

İkisi de kalabalık bir asker müfrezesinin başında karşılaştıklarında Ulath, Tynian’a, “Hiç sorun çıktı mı?” diye sordu.

“Hepsi hepsi birkaç istifa.” Tynian omuz silkti. “Bu partide bir yığın yeni subayım var.”

“Benim de,” dedi Ulath. “Bir yığın eski çavuş şimdi komutan.”

İkisi beraberce iç şehrin ana kapısına doğru atlarını sürerlerken, “Biraz geride Bevier’e rastladım,” dedi Tynian. “Hiçbir sorunu yokmuş gibi gözüküyordu.”

“Neden oldukça açık, Tynian.” Ulath sırıttı. “Bizi Bazilika’ya sokmamaya çalışan subaya yaptıkları etrafa yayılmış olmalı.” Ulath, Ogre boynuzlu miğferini çıkarıp kafasını kaşıdı. “Sanırım herkesin kanını donduran edilen duaydı. Tartışmanın heyecanıyla birinin kafasını kesmek bir şey ama ardından ruhu için dua etmenin çoğu insan üzerinde çok tedirgin edici etkisi var.”

“Büyük ihtimalle ondandır,” diye onayladı Tynian. Dönüp savaşın olacağı yere doğru umutsuz bir keder içinde düzensizce yürüyen askerlere baktı. Kilise askerlerinin çoğu askere savaşmak için yazılmamıştı. Eli kulağında olan tatsız olaya tamamen isteksiz bir bakış açıları vardı. “Beyler, beyler,” diye azarladı Tynian, “olmuyor. En azından asker gibi gözükmelisiniz. Lütfen unutmayın korumamız gereken az da olsa bir ünümüz var.” Bir an durdu. “Bir marşa ne dersiniz, beyler? İnsanlar, daima askerler savaşa giderken marş söylediklerinde cesaretlenir. Unutulmamalıdır ki, bu kahramanlık gösterisidir. Bu ölüm ve kesilip parçalanan organlara karşı erkekçe bir küçümseme ifade eder.”

Saflardan yükselen marş zayıftı. Tynian tekrar başlamalarını istedi - hem de bir çok kez - kol avazı çıktığı kadar bağırarak onu tatmin edene kadar.

“Sen zalim bir adamsın, Tynian,” diye belirtti Ulath.

“Biliyorum,” diye onayladı Tynian.

Kılık değiştirmiş Rendor'lunun başarısız saldırısına Sephrenia’nın tepkisi kayıtsızdı. “Gölgeyi tam saldırıdan önce patriğin tahtının arkasında gördüğüne emin misin?” dedi Sparhawk’a.

O da başını sallayarak onayladı.

“O zaman hipotezimiz hâlâ çok geçerli gözüküyor.” Bunu kendinden memnun bir şekilde söyledi. Aralanndaki masanın üzerinde duran küçük, zehir sürülmüş hançere baktı. “Zırhlı bir adama karşı kullanmak istemeyeceğin türden bir şey/’ diye görüşünü belirtti.

“Bir çizik faka bastıracaktı, küçük ana.”

“Çelikler içinde iken seni nasıl çizebilirdi ki?”

“Beni yüzümden bıçaklamak istedi, Sephrenia.”

“O zaman siperliğini kapalı tut.”

“Biraz garip gözükmez mi?”

“Neyi tercih edersin? Garip gözükmemeyi mi yoksa ölü olmayı mı? Arkadaşlarından bu saldırıyı gören oldu mu?”

“Kalten gördü - ya da en azmdan olduğunu biliyor.”

Sephrenia kaşlarını çattı. “Çok kötü. En azmdan ne olduğunu anlayana dek, bunu aramızda tutacağımızı umduğunu biliyorum.”

“Kalten birinin beni öldürmeye çalıştığını biliyor - hatta hepsi bu konuyu biliyorlar. Ama sadece Martel ve onun her zaman ki dalavereleri olduğunu sanıyorlar.”

“O zaman bırakalım öyle sansınlar, tamam mı?”

GRUP BAZİLİKANIN BASAMAKLARINDA toplandığında Kalten, Vanion’a, “Bazı firarlar var, Lordum,” dedi.

“Bunun tahmin edilmesi gerekiyordu,” dedi Vanion. “Hiç kimse dış surlardan Martel’in ne yaptığına baktı mı?”

“Berit onları izliyor, Lordum,” dedi Kalten. “Çocuk çok iyi bir Pandion olacak. Başarabilirsek hayatta kalmasını sağlamalıyız. Neyse, Martel’in birliklerini yerleştirmeyi neredeyse tamamladığını bildirdi. Her an şehre yürüme emri verebilir. Şu ana kadar yapmadığına gerçekten şaşırıyorum. Annias’m dalkavuklarının bazılarının ona sabah Bazilika’da olanları yetiştirdiklerinden eminim. Harekete geçmediği her dakika bize hazırlanmak için daha fazla zaman vermekten başka bir işe yaramaz.”

“Açgözlülük, Kalten,” dedi Sparhawk. “Martel çok açgözlü ve açgözlülüğünün evrensel olmadığına inanamaz. Bizim tüm Chyrellos’u savunmaya çalışacağımızı düşünüyor. İyice yayılıp zayıflamamız için bize zaman vermek istiyor böylece uğraşmadan bizi ezip geçebilecek. Dış şehri terk edeceğimize ve dikkatimizi iç surları savunmaya yönelteceğimize kendini asla inandıramayacaktır.”

“Bir çok başpiskopos arkadaşımın da aynı şekilde düşüneceği kanısındayım,” dedi Emban. “Dış şehirde sarayı olanlar onları Mar-tel’e terk edeceğimizi bilselerdi oylama çok daha zorlu olacaktı.”

Komier ve Ulath, mermer basamaklardan çıkıp onlara katıldılar. “Surların tam dışındaki binaları yıkmamız gerekiyor/’ dedi Komier. “Şehrin kuzeyindekiler Lamork ve onlar arbalet kullanır. Dışarıda bize ok atılacak hiçbir çatı istemiyoruz.” Genidian Eğitmen durdu. “Ben kuşatmalar konusunda deneyimli değilim. Mar-tel bize karşı ne tip silahlar getirmiş?”

“Koçbaşları,” dedi Abriel, “mancınıklar, saldırı kuleleri.”

“Saldırı kulesi mi?”

“Bir tür yüksek yapı. İterek getirir, surlarla aynı seviyede olana dek yükseltirler. Sonra askerler içinden çıkıp tam ortamıza dökülür. Tırmanma merdivenleriyle uğrayacakları kayıplardan kurtulmak için.”

“İterek mi?” diye sordu Komier.

“Kulelerin tekerlekleri var.”

Komier homurdandı. “O zaman yıktığımız binaların molozlarını sokaklarda bırakacağız. Tekerlekler bina yıkıntıları üzerinden geçemez.”

Berit dörtnala geniş meydana geldi ve Bazilika’nm önünde yığılı kilise askerlerinin safları arasından bir yol açtı. Eyerden atlayıp basamaklardan yukarı koştu. “Lordlanm,” dedi nefes nefese. “Martel’in adamları kuşatma makinelerini monte etmeye başladı.”

“Birisi bunu bana açıklayacak mı?” diye sordu Komier.

“Makineler parça parça taşınır, Komier,” dedi Abriel. “Savaşacağın yere geldiğinde onları birleştirmen gerekir.”

“Bunun tamamlanması ne kadar sürer. Siz Arcialılar kaleler ve kuşatmalar konusunda uzmansınız.”

“Oldukça uzun, Komier. Mangoneller daha uzun sürer. Onları burada yapmak zorundalar.”

“Mangonel nedir?”

“Çok büyük mancınık. Parçalasan bile taşınamayacak kadar büyüktürler. Yapımında ağaçlar bütün olarak kullanılır.”

“Ne kadar büyük kayalar atabilirler?”

“Yarım ton kadar.”

“Surlar bunlara çok dayanmaz.”

“Amaç da bu zaten. Önce küçük mancınıkları kullanacaktır. Ivlangonelleri inşa etmek en azından bir hafta sürer.”

“Sanırım o zamana dek mancınıklar, koçbaşları ve kuşatma kuleleri bizi meşgul edecektir,” dedi acı acı Komier. “Kuşatmalardan nefret ederim.” Sonra omuz silkti. “Başlasak iyi olur. Küçümseyerek kilise askerlerine baktı. “Bu hevesli gönüllüleri evleri yıkma ve sokakları karman çorman etme işine salalım.”

HAVA KARARDIKTAN SONRA bir ara, Martel’in öncüleri Chyrellos’un dış surlarının korunmasız olduğunu keşfetti. Böylece öncüler yağmanın da öncüleri olduklarını ispatladılar. Gece yansından bir saat kadar önce Berit askerlerin dış şehre girdiklerini bildirmek için Sparhawk ve Kalten’i uyandırdı. Sonra gitmek için tekrar döndü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Sparhawk.

“Tekrar oraya, Sör Sparhawk.”

“Hayır, gitmiyorsun. Artık iç surların içinde kalıyorsun. Kendini öldürtmeni istemem.”

“Birinin izlemesi gerekiyor, Sör Sparhawk,” diye itiraz etti Berit.

“Bazilika’mn kubbesinin tepesinde küçük bir kubbecik var. Git Kurik’i al ve oraya çıkın.”

“Peki, Sör Sparhawk.” Berit’in ses tonu biraz küskündü.

Kalten örme zırhını giyerken, “Berit,” dedi.

“Evet, Sör Kalten?”

“Biliyorsun beğenmen gerekmiyor. Sadece yapman gerekiyor.”

Sparhawk ve arkadaşları iç şehrin tarihi dar sokaklarına çıkıp r surlara tırmandılar. Dış şehrin sokakları Martel’in komutası altındaki paralı askerler tarafından yağmalanırken aşağı yukarı oynayan meşalelerle dolmuştu. Ara sıra duyulan kadın çığlıkları akılla-nndaki tek şeyin yağma olmadığını açıkça gösteriyordu. Paniğe kapılmış ağlaşan vatandaşlar kapalı olan iç şehir kapılarının önün-e yığılıp içeri girmek için yalvarıyordu, ama kapılar kapalı kaldı.

Gözlerinin altında sarkık torbacıklarla, duyarlı bir başpiskopos basamaklardan surların tepesine koşarak çıktı. “Ne

yapıyorsun?” diye Dolmant’a çığlığı bastı. “Niye askerler çıkıp şehri savunmuyor?”

“Askeri bir karar, Cholda,” diye sakince cevapladı Dolmant. “Bütün Chyrellos’u savunacak kadar adamımız yok. Eski şehrin surlarının içine çekilmek zorundayız.”

“Sen deli misin? Benim evim dışarıda!”

“Özür dilerim, Cholda ama yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ama sana oy verdim.”

“Bunu takdir ediyorum.”

“Evim! Eşyalarım! Hazinelerim!” Mirishum Başpiskopos’u Cholda ellerini sıkarak duruyordu. “Güzel evim! Bütün mobilyalarım! Altınlarım!”

“Git Bazilika’ya sığın, Cholda,” dedi soğukça Dolmant. “Dua et ki feda ettiklerin Tanrı’nm teveccühünü kazansın.”

Mirishum Başpiskopos’u dönüp acı acı ağlayarak ve ayağını sürüyerek basamaklardan aşağı yürüdü.

“Sanırım bir oy kaybettin, Dolmant,” dedi Emban.

“Oylama bitti, Emban ve o oy olmadan da yaşayabilirim.”

“O kadar emin değilim, Dolmant,” dedi Emban. “Hâlâ bir oy pusulasına daha ihtiyacımız var. Cholda’ya çok fazla gerekli olabilir.”

“Başladılar,” dedi üzgünce Tynian.

“Ne başladı?” diye sordu Kalten.

“Yangınlar,” diye cevaplayan Tynian, siyah duman ve altın sarısı alev sütunu bir evin çatısından yükselirken, şehri gösterdi. “Askerler gece yağma yaparken meşalelerine dikkat etmezler.”

“Orada yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Bevier.

“Korkarım, tek bir şey bile yok,” dedi Tynian, “yağmur için dua etmek dışında.”

“Uygun mevsimde değiliz,” dedi Ulath.

“Biliyorum.” Tynian iç çekti.

On İkinci Bölüm

DIŞ ŞEHRİN YAĞMASI gece boyunca devam etti. Kontrol edebilecek kimse olmadığı için yangınlar hızla yayıldı ve şehir kısa sürede kaim bir duman örtüsüyle kaplandı. Sparhawk ve arkadaşları omuzlarının üstünde rastgele çuvallar taşıyarak gözü dönmüş bir şekilde sokaklarda koşturan paralı askerleri görebiliyorlardı. Martel'in paralı askerleri gözükmeye başlayınca iç şehrin kapılarının önünde içeri girmek için toplanmış kalabalık yavaş yavaş ortadan kayboldu.

Şüphesiz adam öldürmeler oluyordu - ki bazıları açıkça ortadaydı - ve diğer rezillikler. Tıraşsız bir Cammorialı genç bir kadını saçından çekerek bir evden çıkardı ve ara sokağın birinde onunla beraber kayboldu. Çığlıkları izleyenlere oldukça açık bir şekilde onun başına gelenleri söylüyordu.

Sparhawk'm yanında surların üzerinde duran kırmızı tunikli genç bir kilise askeri açıkça ağlamaya başladı. Sonra, utanmaz Cammorialı ara sokaktan çıkarken asker yayını gerdi, nişan aldı ve oku attı - hepsi bir anda. Cammorialı iki büklüm, olup tüylerine kadar karmna giren okun üzerine katlandı.

“Aferin,” dedi kısaca genç adama Sparhawk.

“O, benim kız kardeşim olabilirdi, Aziz Şövalye,” dedi asker, gözlerindeki yaşları silerek.

İkisi de biraz sonra olacaklar için hazır değildi. Saçı başı birbirine karışmış, ağlar bir şekilde ara sokaktan çıkan kadın kendine saldıranı moloz dolu sokakta iki büklüm kıvranır gördü. Sendeleyerek adamın yattığı yere gitti ve yüzüne sertçe bir tekme attı. Sonra, kendini savunamaz durumda olduğunu görünce kemerinden hançerini çıkardı. Ona ne yaptığını söylememek en iyisi belki de. Yine de, adamın çığlıkları oldukça uzun süre sokaklarda yankılandı. Sesi kesildiğinde, kız kanlı bıçağı attı, adamın taşıdığı çuvalı açtı ve içine baktı. Sonra gözlerini elbisesinin yenine sildi, çuvalın ağzını sıkıca kapayıp evinin içine geri çekti.

Ok atan asker korkunç bir şekilde kusmaya başladı.

Sparhawk güven verici bir şekilde elini omzuna koyarak, “Bu koşullar altında kimse uygar olamaz, komşu, biraz önce yaptığı için hanım kesinlikle haklı.”

“Çok acıtmış olmalı,” dedi titreyen bir sesle asker.

“Sanırım kadının aklında olan buydu, komşu. Git su iç ve yüzünü yıka. Bunu düşünmemeye çalış.”

“Teşekkür ederim, Aziz Şövalye,” dedi genç adam zorlukla yutkunarak.

“Belki de bütün kilise askerleri o kadar kötü değildir,” diye uzun zamandır önyargı haline gelen bir fikri değiştirerek kendi kendine mırıldandı Sparhawk.

Güneş batarken, Sör Tynian ve Sör Ulath’m ‘yüksek komuta’ demeye başladıkları - şaka yollu - eğitmenler, üç başpiskopos, Sparhawk ve arkadaşlarının bulunduğu Sör Natan’m Pandion genel toplantı binasındaki kırmızı perdeli çalışma odasında toplandılar. Kurik, Berit ve Talen orada değillerdi.

Sör Nashan yan kapıda, ürkerek dikilmiş duruyordu. Nashan becerikli bir idareciydi ama odasındaki otoritenin varlığı yüzünden biraz rahatsızdı. “Başka bir isteğiniz yoksa, sizi müzakereleriniz için yalnız bırakıyorum, Lordlarım,” dedi.

“Kal, Nashan,” dedi Vanion. Eğitmen gülümsedi. “Kesinlikle elinden yetkini almak istemiyoruz, şehir hakkındaki bilgin bize çok yararlı olabilir.”

“Teşekkür ederim, Lord Vanion,” diyen şişman şövalye, bir iskemleye ilişti

“Sanırım dostun Martel’den bir saldırı çaldık Vanion,” dedi Eğitmen Abriel.

“Son zamanlarda surların üzerinden baktın mı, Abriel?” diye alaycı bir tavırla sordu Vanion.

“Baktım,” dedi Abriel, “tam olarak bundan bahsediyorum. Sör Sparhawk’in dün bize söylediği gibi, Martel dış şehri savaşmadan terk edeceğimize inanamayacaktı, bu yüzden planını yaparken bunu hesaplamadı. Öncülerini şehirden uzak tutmak için bir girişimde bulunmadı ve bu öncüler yağmacıların esas bölümünün habercileriydi. Öncüler şehrin savunmasız olduğunu fark eder etmez, evleri yağmalamaya koştular ve ordunun çoğu onları izledi. Şu anda Martel güçlerinin kontrolünü kaybetmiş durumda ve dış şehir temizlenene kadar kontrolü tekrar kazanamaz. Bu kadarla da kalmıyor, askerler taşıyabilecekleri kadarını toplar toplamaz, firar etmeye başlayacaklar.”

“Hırsızlığı özendiremem,” dedi sert bir şekilde Başpiskopos Ortzel, “ama bu koşullar altında …” Hafif, neredeyse kurnazca bir gülümseme ince dudaklarına dolaştı.

“Servetin bazen yeniden paylaşılması gerekir, Ortzel/’ diye ahkam kesti Emban. “Çok parası olan insanların işlenecek günahlar bulmak için çok zamanları vardır. Belki de bu Tanrı’nın günahkâr zengini yararlı bir yoksul konumuna getirme yoludur.”

“Yağmalanan senin evin olsaydı aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum.”

“Bu fikrimi değiştirebilirdi,” diye isteksizce onayladı Emban.

“Tanrı’nın metotları esrarengizdir,” dedi inançla Bevier. “Dış şehri terk etmekten başka bir yolumuz yoktu; bizi kurtarabilecek tek şey bu.”

“Martel’in saflarından içimizi rahatlatacak kadar firar olacağına bel bağlayabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Vanion. “Askerlerin deli gibi sağa sola koşuşturması bize zaman kazandıracaktır, kabul ediyorum.” Etrafındaki eğitmenlere baktı. “Bir hafta olabilir mi?” diye sordu.

“En fazla,” dedi Komier. “Dışarıda oldukça çok adam var ve çok meşguller. Şehri soyup soğana çevirmek o kadar uzun zamanlarını almayacaktır.”

“Ve işte o zaman cinayetler başlayacak/’ dedi Kalten. “Söylediğiniz gibi, Lord Komier, orada çok adam var ve hepsinin şehre girmediğinden eminim. Dışarıda olanlar buraya ilk girenler kadar açgözlü. Sanırım bir süre karışıklık olacak ve Martel’in kontrolü alması biraz uzun sürecek.”

“Haklı,” diye homurdandı Komier. “Her durumda biraz zamanımız var. Buradaki iç şehrin dört kapısı var. Çoğu dış surlardaki-lerden daha iyi değil. Bir kapıyı savunmak dördünü savunmaktan daha kolay, niye öyle yapmıyoruz?”

“Kapıları sihirle mi yok edeceksin, Komier?” diye sordu Errt-ban. “Kilise Şövalyeleri’nin bir çok sıradışı konuda eğitim gördüğünü biliyorum ama her şeyden önce burası Kutsal Şehir. Tanrı kendi kapısının eşiğindeki bu tip şeyleri onaylayacak mıdır?”

“Sihri düşünmedim bile,” diye kabullendi Komier. “Arkasına iki üç ev yıkılırsa bir kapıyı koçbaşıyla yıkmak çok zor olmaz mı?”

“Neredeyse imkânsızdır,” diye onayladı Abriel.

Emban sırıttı. “Makova’nm evi iç şehrin doğu kapısına çok yakın değil mi?”

“Doğru söylediniz, Ekselansları” diye cevapladı Sor Nashan.

“Oldukça dikkat çekici bir ev değil mi?” dedi Komier.

“Nasıl ödediği düşünülürse, kesinlikle öyle olması gerekiyor,” dedi Emban.

“Elenialı vergi mükelleflerinin ödediği parayla Ekselansları,” diye düzeltti Sparhavvk.

“Ah, evet. Bunu unutmuştum. Elenia vergi mükellefleri Kili-se’nin savunması için şu çok pahalı evi bağışlamakta istekli olacaklar mı?”

“Bundan çok mutlu olacaklardır, Ekselansları.”

“Yıkmamız gerekenleri seçerken Coombe Başpiskopos’nun evine çok dikkatle bakacağız,” diye söz verdi Komier.

“Şu andaki tek sorun Kral Wargun nerelerde olduğu?” dedi Dolmant. “Martel’in falsosu bize biraz zaman kazandırdı ama sonsuza kadar iç şehri tutamayız. Habercilerin yollarını şaşırmış olmaları mümkün mü, Ortzel?”

“Onlar iyi, sağlam adamlar,” dedi Ortzel, “ve Wargun’unki büyüklüğünde bir orduyu bulmak o kadar güç olmasa gerek. Hem senin ve Emban’m daha önce yolladığı habercilerin çok daha önce ona ulaşmış olmaları gerekiyor, değil mi?”

“Cimmura’dan Lenda Kontu’nun gönderdiklerini saymıyoruz bile,” diye ekledi Sparhawk.

“Thalesia Kralı’nın yokluğu bir giz,” dedi Emban, “ve gittikçe daha fazla rahatsız edici oluyor.”

Kapı açıldı ve Berit içeri girdi. “Özür dilerim, Lordlarım,” dedi, “şehirde sıra dışı bir şey olduğunda bildirilmesini istemiştiniz.”

“Ne gördün, Berit?” diye sordu Vanion.

“Bazilika’nın kubbesinin üstündeki o minik evdeydim, Lordum -“

“Kümbet,” diye düzeltti Vanion.

“O kelimeyi asla hatırlayamam,” diye itiraf etti Berit. “Neyse, oradan tüm şehri görebilirsiniz. Sıradan insanlar Chyrellos’dan kaçıyor. Dış surlardaki kapılardan seller gibi dışarı boşalıyorlar.”

“Martel onların ayak altında olmasını istemiyor,” dedi Kalten.

“Ve kadınların şehirden gitmesini istiyor,” diye soğukça ekledi Sparhawk.

“Bunu pek anlayamadım, Sparhawk” dedi Bevier.

Sparhawk Sephrenia’ya bir göz atarak, “Bunu sonra açıklarım,” dedi.

Kapı çalınıp bir Pandion Şövalyesi içeri girdi. Kolunun altında Talen’i tutuyordu. Cimmura sokaklarının çocuğunun yüzünde tatsız bir ifade ve elinde oldukça büyük bir çuval vardı. “Bu genç adamı görmek istiyorsunuz değil mi, Sör Sparhawk?” dedi Pandion.

“Evet,” diye cevapladı Sparhawk. “Teşekkür ederim, Aziz Şövalye.” Oldukça sert bir ifadeyle Talen’e baktı. “Nerelerdeydin?” diye sordu.

Talen’in ifadesi kaçamaklaştı. “Şey - orada burada, Lordum,” diye cevapladı.

“Bunun işe yaramayacağını biliyorsun, Talen,” dedi bıkkınca Sparhawk. “Cevabı her durumda öğreneceğim, niye saklamaya çalışıyorsun?”

“Antrenman olsun diye, sanırım.” Talen omuz silkti. “Sana söyleyene kadar kolumu bükeceksin değil mi, Sparhawk?”

“Umarım ki iş o duruma varmasın.”

“Tamam.” Talen iç çekti. “İç şehrin sokaklarında hırsızlar, surların dışında da bir yığın ilginç olay var. Oraya sıvışmak için bir yol bulmayı başardım. Bu bilgiyi satıyorum.”

“İşler nasıl?” diye sordu Başpiskopos Emban. Emban’m gözleri parlıyordu.

“Doğrusu hiç kötü değil,” dedi profesyonelce Talen. “Burada surların içinde olan hırsızların çoğunun alışveriş edebileceği fazla bir şeyleri yok. Satın aldığınız şeylerin üzerine yatarak kâr edemezsiniz ama benim için

yapacak iş fark etmez. Ben sadece surların dışındaki askerlerden çalabildiklerinden yüzde alıyorum.”

“Çuvalı aç, Talen,” diye emretti Sparhawk.

“Gerçekten beni çok şaşırtıyorsun, Sparhawk,” dedi Talen. “Bu odadakiler din adamları. Onlara bunları - yani şey bildiklerini -açıklamak yakışık alır mı?”

“Çuvalı aç, Talen.”

Çocuk iç çekti, çuvalı Sör Nathan’m masasının üzerine yatırdı ve açtı. İçinde bir yığın aşırı süslü parça vardı - metal kupalar, küçük heykeller, kaim zincirler, çeşitli yemek malzemeleri ve akşam yemeği tabağı büyüklüğünde oldukça karışık oymalı bir tepsi. Bütün bu nesnelerin hepsi saf altından yapılmış gibi gözüküyordu.

“Bütün bunları bilgi satarak mı aldın?” diye inanamayarak sordu Tynian.

“Bilgi dünyadaki en kıymetli şeydir, Sör Tynian,” diye kibirle cevapladı Talen, “ahlaksız veya kanunsuz bir şey yapmıyorum. Vicdanım tamamen temiz. Bu kadarla da kalmıyor, şehrin savunması için katkıda da bulunuyorum.”

“Bunun mantığını pek anlayamadım,” dedi Sör Nashan.

“Dışarıdaki askerler çaldıklarından vazgeçmeye istekli değiller, Aziz Şövalye.” Talen keyifli keyifli gülümsedi. “Hırsızlar onların böyle düşündüğünü biliyor, bu yüzden istemeye yeltenmiyorlar bile. Güneş battığından beri Martel askerlerinin büyük bir bölümünü kaybetti.”

“Çok kötü, genç adam,” dedi paylayarak Ortzel.

“Ellerim tamamen temiz, Ekselansları,” diye masumca cevapladı Talen. “Bir tek askeri bile arkasından bıçaklamadım. Sokaklardaki kötü adamların yaptıkları benim sorumluluğum değil, değil mi?” Çocuğun gözleri masumca pırıl pırıl parladı.

“Vazgeç, Ortzel.” Emban kıkırdadı. “Hiçbirimiz bu genç adamla tartışacak kadar dünyevi değiliz.” Durdu. “Dolmant, kilise vergisi iyice oturmuş bir uygulamadır, değil mi?”

“Tabii ki,” dedi Demos Başpiskoposu.

“Öyle olduğundan emindim. Buradaki olağandışı koşullar göz önüne alındığında, genç adamın kârının dörtte birini Kilise’ye bağışlaması gerektiğini söyleyebilirim, ne dersin?”

“Bana uygun gözüküyor,” diye onayladı Dolmant.

“Dörtte biri mi?” diye bağırdı Talen. “Bu yol kesip adam soymak.”

“Doğrusu biz yolda değiliz, evladım.” Emban gülümsedi. “Her seferinden sonra hesap görmek ister misin? Yoksa bütün kazancım toplayana kadar bekleyip hepsini bir seferde halletmeyi mi tercih edersin?”

“Başpiskopos Emban ile hesaplarmı bitirdikten sonra, Talen,” dedi Vanion, “dış şehre gitmek için bulduğun gizli yol konusunda meraktan yanıp tutuşuyorum.”

“Bu o kadar gizli bir şey değil, Lord Vanion,” dedi Talen. “Bütün hepsi surların üzerindeki bir kulede gece nöbeti tutan girişimci kilise askerlerinden bir manganın isimlerini bilmekten ibaret. Üzerinde rahatça tırmanmayı sağlayacak düğümler olan güzel bir halatları var. Halatı kiralamaya hevesliler. Ben de isimlerini ve nöbet tuttukları kulenin ismini kiralamaya hevesliyim. Herkes iyi kazanıyor.”

“Kilise’de dahil olmak üzere,” diye hatırlattı Emban.

“Bunu unuttuğunuzu umuyordum, Ekselansları.”

“Umut esas erdemlerden biridir, evladım,” dedi dindarca Emban, “yanlış yerde olsa da.”

Kurik elinde bir Lamork arbaletiyle geldi. “Sanırım şanslıyız, Lordlarım,” dedi. “Tesadüfen Bazilika’da patriğin özel muhafızlarının silahlığına bakıyordum. Orası raf raf bunlarla dolu ve fıçılarla ok var.”

“Mükemmel bir silah,” diye onayladı Ortzel. Ortzel her şeyden önce bir Lamorktu.

“Bunların kullanımı uzun yaylardan daha yavaştır, Ekselansları,” diye belirtti Kurik, “ama olağanüstü bir menzili vardır. Sanırım, iç şehre yapılan saldırıları daha fazla hız kazanmadan bozmakta çok etkili olacaklardır.”

“Nasıl kullanacağını biliyor musun, Kurik?” dedi Vanion.

“Evet, Lordum.”

“Kilise askerlerini eğitmeye başla, o zaman.”

“Peki, Lordum.”

“Bir çok şey bizim lehimize işliyor, dostlarım,” dedi Vanion. “Savunabileceğimiz bir konumumuz ve yeterince silahımız var, Martel’in gecikme bariz bir şekilde işimize yarıyor.”

“VVargun burada olsaydı çok daha mutlu olurdum,” dedi Ko-mier.

“Ben de,” diye katıldı Vanion, “ama korkarım o gelene dek elimizde olanla idare etmemiz gerekiyor.”

“İlgilenmemiz gereken birkaç şey daha var, baylar,” dedi ciddice Emban. “Her şeyin yolunda gittiğini varsayalım, Martel defedilir edilmez Hiyerarşi oturuma başlayacaktır. Dış şehri terk etmiş olmamız çok sayıda başpiskoposu soğutacaktır. Bir adamın evini yağmanlamaya bırakırsanız, sizden hoşnut olmaz ve size oy vermek istemeyecektir. Martel ve Annias arasındaki bağlantıyı ortaya çıkaracak bir yol bulmamız gerekiyor. Bulamazsak, bütün bunları sadece antrenman olsun diye yaptığımızı düşünebiliriz. Gerektiği kadar hızlı konuşabilirim ama mucizeler yaratamam. İşleyip geliştirmem gereken bir şeye ihtiyacım var.”

Sparhawk eski şehrin güney kapısının yakınlarındaki surlara çıkan basamaklardan tırmanırken saat gece yarısına geliyordu. Bu kapı tıkanmamaya karar verilmişti, dördünün arasında savunmaya en uygun olanıydı. Chyrellos artık ciddi ciddi yanıyordu. Yağmacılar bir eve girip boş bulunca kızgın bir hayalkırıklığına düşüyor ve duygularını orayı ateşe vererek dışa vuruyorlardı. Bu tip davranışlar önceden kestirilebilirdi ve hiç kuşkusuz, oldukça doğaldı. Yağmalanmamış evlerin sayısı azalırken, gözleri daha da dönen yağmacılar silahlarını ve meşalelerini sallayarak evden eve koşuyorlardı. Kurik, arbaletle çalıştırdığı kilise askerlerini surlara dizmişti. Yağmacılar bu adamlara talim yapmak için hareketli hedef görevi görüyorlardı. Hedefi vuran fazla kimse yoktu ama askerlerde ilerlemeler görülüyordu.

Sonra, arbaîet menzilinin dışındaki yıkık evlerin bitiminde, dar bir sokaktan oldukça kalabalık sağlam zırhlar giymiş bir grup atlı çıktı. Başlarındaki adam simsiyah bir ata biniyordu. Üzerinde kabartmalı bir Deira zırh vardı. Miğferini çıkardı. Martel. Tam arkasında hayvan Adus ve gelincik suratlı Krager vardı.

Kurik, Sparhawk ve sarışın arkadaşına katıldı. “İstersen askerlere atış yaptırabilirim,” dedi Sparhawk’a silahtarı. “Şansı yaver giden birisi olabilir.”

Sparhawk çenesini kaşıdı. “Hayır, sanmam, Kxirik,” dedi.

“Çok büyük bir fırsatı kaçırıyorsun, Sparhawk,” dedi Kalten. “Martel gözüne bir ok yerse, oradaki bütün ordu dağılacaktır.”

“Daha değil. Bakalım onu biraz sinirlendirebilecek miyiz? Martel kızdırıldığmda ağzından bir şeyler kaçırır.”

“Bağırmak için oldukça uzun bir mesafe var,” dedi Kalten.

“Bağırmam gerekmiyor.” Sparhawk gülümsedi.

“Keşke bunu yapmasan,” diye şikâyet etti Kalten. “Bu her zaman kendimi çok yetersiz hissetmeme neden oluyor.”

“Bir çömezken derslerine dikkat edecektin.” Sparhawk dikkatini beyaz saçlı adama yoğunlaştırıp Styric büyüsü yaptı. “İşlerin biraz karıştı, değil mi, Martel?” diye sohbet eden bir tonla sordu.

“Sen misin, Sparhawk?” Martel’in tonu da onunki gibi sohbet ederceydi. ikisinin daha çömezlerken öğrenmiş oldukları büyüden yararlanmıştı. “Sesini tekrar duymak çok güzel, ahbap. Ama yorumunu pek anlayamadım. Oturduğum yerden her şey oldukça çok iyi gözüküyor.”

“Şu anda askerlerinden kaçının surlara saldırmakla ilgileneceğini düşünüyorsun? Ne kadar kalmak istersen kal, ahbap, ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Şehri terk etmek akıllıcaydı, Sparhawk. Beklemiyordum.”

“Biz de beğendik. Ama bütün yağmanın elinden gittiğini fark etmek sana büyük acılar veriyor olmalı.”

“Elimden gittiğini söyleyen de kim? Adamlarımla birkaç konuşma yaptım. Ordunun çoğu hâlâ kontrol altında - şu nehirlerin diğer tarafındaki otlaklardalar. Yağmalama işinin tamamını girişimci tiplere bırakmanın çok daha kolay olduğunu onlara açıkladım. Sonra dışarı çıktıklarında yağmayı onlardan toplayıp, hepsini ortaya yığacağız. Herkes eşit şekilde paylaşacak.”

“Sen de mi?”

“Oh, Tanrım! Hayır, Sparhawk,” diye güldü Martel. “General benim. Kendi payımı ilk önce alırım.”

“Aslan payı?”

“Unutulmamalıdır ki aslan benim. Bazilika’nın altındaki hazine dairelerine girdiğimizde hepimiz çok ama çok zengin olacağız.”

“Bu senin için bile biraz fazla, Martel.”

“İş iştir, Sparhawk. Sen ve Vanion onurumu elimden aldınız, bu yüzden artık kendimi teselli etmemin tek yolu para - ve hiç şüphesiz, kendimi tatmin. Sanırım bütün bunlar bittiğinde kelleni mızrağın ucuna dikeceğim dostum.”

“İşte tam burada, Martel. Tek yapacağın buraya gelmek ve onu istemek. Askerlerinin şehri yağmalaması uzun sürecek ve harcayacak o kadar zamanın yok.”

“O kadar uzun sürmez, Sparhawk. Biliyorsun ki çok hızlılar. Kendi adına çalıştığını düşünen bir adam her zaman daha gayretlidir.”

“Bu yağmacıların ilk dalgası. Bunlar altına yoğunlaşanlar. İkinci dalga gümüş aramaya gelecek. Sonra üçüncü dalga insanların kıymetli şeylerini sakladıkları yerleri arayarak evleri yıkacaklar. Tahminime göre Chyrellos’daki her şeyi - son pirinç şamdana kadar - çalmaları bir aydan daha az sürmez. Wargun arkasında Eo-sia’nın yarısı kadar insan gücüyle etrafta dolaşırken bir ay zamanın yok, ahbap.”

“Ah, evet, Wargun, şu Thalesia’nın sarhoş kralı. Onu unutmuştum. Ona ne olduğunu sanıyorsun? Bu kadar yavaş olmak hiç de ona uymuyor.”

Sparhawk büyüyü bozdu. “Askerlerine söyle onu oklayabilir-ler, Kurik,” dedi soğukça.

“Sorun ne, Sparhawk?” diye sordu Kurik.

“Martel, VVargun’u Chyrellos’dan uzak tutacak bir yol bulmuş. Gidip eğitmenlere söylesek iyi olur. Korkarım yalnız kaldık.”

On Üçüncü Bölüm

“TAM OLARAK BUNU söylemedi, Vanion,” dedi Sparhawk.

“Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun ama sesinde bir şey bildiğini ima eden keyifli bir gülümseme vardı, ikimizde ne demek istediğini anlayacak kadar Martel’i tanıyoruz.”

“Tekrar söyler misin, tam olarak ne söyledi, Sparhawk?” diye sordu Dolmant.

“VVargun’dan bahsediyorduk, Ekselansları ve dedi ki ‘Ona ne olduğunu sanıyorsun? Bu kadar yavaş olmak ona hiç uymuyor.” Sparhawk Martel’in tonlamasını taklit edebilmek için elinden geleni yaptı.

“Sanki bir şey biliyormuş gibi bir etki var, değil mi?” diye katıldı Dolmant. “Siz ikiniz kadar Martel’i tanımıyorum ama bu kendinden çok emin bir adamın sesi.”

“Sparhawk haklı,” dedi Sephrenia. “Martel, Wargun’u uzak tutmanın bir yolunu bulmuş. Sorun nasıl olduğu.”

“Nasıl olduğu önemli değil, küçük ana,” dedi Vanion. Dördü Sör Nashan’m çalışma odasının bitişiğindeki küçük bir odada oturuyorlardı. “Önemli olan bu bilgiyi askerlerin duymamasını sağlamak. Kilise Şövalyeleri en umutsuz koşulları kabul etmek üzere eğitilirler. Askerler öyle değil. Şu anda bütün bekledikleri War-gun’un ordusunu Arruk Nehri’nin batısındaki otlaklarda görmek. Daha iç şehir gerçekten sarılmadı ve yağmacılar diğer insanlara hiç dikkat etmiyorlar. Bu haber içeri yayılırsa firarlarımız olabilir. Bunu sakin - ve gizlice - Kilise Şövalyeleri’ne haber ver.”

“Ben de Emban ve Ortzel’e söyleyeceğim,” dedi Dolmant.

Yapacak bir çok şey olmasma rağmen hafta çok ağır geçmiş gibiydi. Evler yıkılıp molozları Komier'in iyi savunulamaz diye karar verdiği üç kapıyı ükamak için kullanıldı. Kurik seçilmiş kilise askerlerini arbalet kullanmada eğitmeye devam etti. Berit bir grup genç keşişi toplayıp Bazilika'nın tepesindeki nöbeti bölüştüler. Emban Bazilika'nın içinde koşturup, elindeki oyları korumaya çalışsa da, bu gittikçe zorlaştı. Şehri savunanların hiçbirinin başpiskoposların surlara çıkıp şehre bakma hakkını reddedecek yüzsüzlüğü yoktu ve surlardan gözüken manzara ise cesaret verici değildi. Başpiskoposların çoğu, ki büyük bir kısmı Cimmura Piskoposu'nu tahttan uzak tutma savaşının en önlerindeydiler, yangın evlerinin bulunduğu bölgelere yaklaştıkça acılar içinde matem tuttular. Çoğu Em-ban'a gelecekte bütün destekleri unutabileceğim söylediler. Emban süzüldü ve desteğin gözleri önünde eridiğini gözlerken midesinde-ki ağrılardan şikâyet etmeye başladı.

Annias hiçbir şey yapmadı. Sadece bekledi.

Ve Chyrellos yanmaya devam etti.

SPARHAWK BİR AKŞAMÜSTÜ erken saatlerde surların üzerinde durmuş yanan şehre bakıyordu. Arkasında hafif bir şıngırtı duydu ve hemen döndü.

Gelen Sor Bevier'di. Genç Arcialı'da Chyrellos'a bakarak, “Pek ümit verici değil, değil mi?” dedi.

“Doğru,” diye onayladı Sparhawk. Genç arkadaşının yüzüne baktı. “Bir mangonele karşı surlar ne kadar dayanır dersin, Bevier?”

“Korkarın çok sürmez. Surlar çok eskiden inşa edilmiş. Modern kuşatma makinelerine göre yapılmamış. Belki de Martel mangonel kurmaya kalkmaz. Yapılmaları çok uzun sürer ve çalışanların bu işin ustası olması gerekir. Kötü yapılmış bir mangonel düşmandan çok mürettebatını öldürür. Üstelik doldurmak da çok streslidir.”

“Umarım öyle olur. Bence bu surlar sıradan mancınıklara dayanacaklar ama yarım tonluk kayalar üzerimize kavis çizerek gelmeye başlarsa…”

Sparhawk ürperdi.

“Sparhawk.” Bu Talen’di. Çocuk hızla basamaklardan yukarı geliyordu. “Sephrenia genel toplantı binasında seni görmek istiyor. Acil olduğunu söyledi.”

“Git, Sparhawk,” dedi Bevier. “Ben burada nöbet tutarım.”

Sparhawk başını sallayarak onayladı ve merdivenlerden aşağıdaki dar sokağa indi.

Sephrenia onu alt salonda karşıladı. Yüzü her zamankinden çok daha soluktu.

“Ne var?” diye sordu Sparhawk.

“Perraine, bir tanem,” dedi sakin bir sesle. “Ölmek üzere.”

“Ölmek üzere mi? Daha hiçbir saldırı olmadı ki. Ona ne oldu?”

“Kendi kendini öldürdü, Sparhawk.”

“Permine mi?”

“Bir tür zehir almış, ne olduğunu söylemeyi reddediyor.”

“Hiçbir yolu yok mu …”

Sephrenia başını olumsuzca salladı. “Seninle konuşmak istiyor. Acele etsen iyi olur. Çok zaman kaldığını sanmıyorum.”

Sör Perraine hücre benzeri bir odada dar bir kanpette yatıyordu. Suratı ölümcül derecede soluktu ve şakır şakır terliyordu. “Geç kaldın, Sparhawk,” dedi zayıf bir sesle.

“Bütün bunlar ne demek oluyor, Perraine?”

“Bu yerinde bir şey. Bununla zaman kaybetmeyelim. Ben gitmeden bilmen gereken bazı şeyler var.”

“Sephrenia panzehiri verdikten sonra bu konuda konuşabiliriz.”

“Panzehir olmayacak. Sakin ol ve beni dinle.” Perraine derin bir iç çekti. “Sana ihanet ettim, Sparhawk.”

“Bunu yapmaya muktedir değilsin, Perraine.”

“Herkes muktedir, dostum. Gereken bir neden. Benim var, inan bana. Dinle. Fazla zamanım kalmadı.” Gözleri bir an kapandı. “Son zamanlarda seni öldürmeye çalışan birini fark ettin, değil mi?”

“Evet, ama ne -“

“O bendim, Sparhawk - ya da kiraladığım adamlar.”

“Sen mi?”

“Tanrıya şükür ki başaramadım.”

“Niçin, Perraine? Seni küçük mü düşürdüm?”

“Aptallaşma. Martel’in emirleriyle hareket ediyordum.”

“Niye Martel’den emir alıyordun ki?”

“Çünkü beni tehdit ediyordu. Beni hayatımdan daha önemli birisiyle tehdit ediyordu.”

Sparhawk dondu kaldı. Konuşmaya başladı ama Perraine elini kaldırdı. “Konuşma, Sparhawk. Dinle. Fazla zaman yok. Arasham ölmeden hemen önce Martel, Dabour’da bana geldi. Tabii ki kılıcıma uzandım ama sadece güldü bana. Ydra ile ilgileniyorsam kılıcımı yerine koymamı söyledi.”

“Yrda?”

“Kuzey Pelosialı bir kadın. Babasının baronluğu babamınkine bitişik. Ydra ve ben çocukluğumuzdan beri birbirimizi seviyoruz. Onun için bir an bile düşünmeden ölürdüm. Martel bunu öğrenmiş ve eğer onun için ölürsem, onun için öldürebileceğimi de biliyor. Onun ruhunu Azash’a verdiğini söyledi. Ona inanmadım. Gerçekten bunu yapabilecçğini düşünmedim.”

Sparhawk Ghasek Kontu’nun kız kardeşi Belilina’yı hatırladı. “Yapılabilir, Perraine,” dedi soğukça.

“Ben de bunu keşfettim. Martel ile Pelosia’ya gittik. Ydra’yı Azash’m görüntüsünün önünde açık saçık bir ayin yaparken gösterdi.” Yaşlar açıkça Perraine’in gözlerini doldurmuştu. “Korkunçtu, Sparhawk, korkunç.” Bir hıçkırıktan nefesi kesildi. “Martel istediği şeyi yapmazsam ruhu tamamen yok olana dek ahlaksızlığının artacağını söyledi. Yapabileceğinden emin değildim ama bu riski göze alamadım.”

“Yapabilirdi, ” diye temin etti Sparhawk. “Gördüm.”

“Yrda’yı öldürecektim,” diye daha da zayıflayan bir sesle devam etti Perraine, “ama yapamadım. Martel, kendimle çatışmamı izledi ve bütün yaptığı bana gülmek oldu. Umarım onu en kısa sürede öldürürsün.”

“Sana bunun için yemin ediyorum, Perraine.”

Perraine tekrar iç çekti. Yüzü daha soluklaştı. “Mükemmel bir zehir,” diye belirtti. “Martel kalbimi avcuna aldı. Bana Arcium’a gidip Vanion ve diğer Pandionlara katılmamı söyledi. İlk fırsatta Cimmura’daki genel toplantı binasma gitmeye çalışacaktım. Senin Thalesia’ya gittiğini biliyordu, Emsat’tan geri gelecektin. Para verdi ve katiller tutmamı emretti. Yapmamı istediği her şeyi yapmam gerekiyordu … çoğu zaman sana saldıranlar benim suikastçıla-rımdı ama bir kez, Demos’dan buraya gelirken, arbaletle ben ateş ettim. Bilerek ıskaladığımı söylemek isterdim ama bu yalan olur Gerçekten seni öldürmeye çalışıyordum, Sparhawk.”

“Ya Dolmant’m evindeki zehir?”

“Evet. Umutsuzluğa kapılmıştım. Garip bir şansın var, dostum. Her şeyi denedim ama seni öldüremedim.”

“Ya Bazilika’da bana zehirli bıçağı saplamaya çalışan Rendor?”

Perraine biraz şaşırmış gözüktü. “Onunla ilgim yok, Sparhawk. Yemin ederim, ikimizde Rendor’da bulunduk ve onlann ne kadar güvenilmez olduklarını biliriz. Başka biri yollamış olmalı - Mar-tel’in kendisi bile olabilir.”

“Fikrini değiştirmene neden olan ne, Perraine?” diye üzgünce sordu Sparhawk.

“Martel beni tehdit edemiyor. Ydra öldü.”

“Üzgünüm.”

“Ben değilim. Neler olduğunu fark etmiş. Babasının malikâne-sindeki küçük kiliseye gitmiş ve bütün gece dua etmiş. Sonra, tam güneş doğarken, kalbine bir hançer saplamış. Olan her şeyi açıklayan bir mektupla kapı uşaklarından birini bana yolladı. Adam Martel’in ordusu şehri sarmadan biraz önce geldi. Ydra artık özgür ve ruhu güvende.”

“Peki sen niye zehir içtin?”

“Onu izleyeceğim, Sparhawk. Martel onurumu çaldı ama asla aşkımı çalamaz.” Perraine dar kampetinde kasıldı. Bir anlık bir ıstırapla kıvrandı. “Evet,” diye soludu, “mükemmel bir zehir. İsmini tavsiye edebilirdim ama küçük anamıza o kadar güvenmiyorum. Biraz şans verilse sanırım taşı bile diriltebilir.” Öğretmenlerine gülümsedi. “Beni kalben affedebilecek misin, Sparhawk?”

Sparhawk arkadaşının elini tutarak, “Affedecek bir şey yok, Perraine,” dedi boğuk bir sesle.

Perraine iç çekti. “İsmimi Pandion listesinden çıkaracaklarından eminim ve küçümsenerek hatırlanacağım.”

“Engelleyebilirsem yapmayacaklar. Senin onurunu koruyacağım, dostum.” Perraine’nin elini edilmemiş bir yeminle sıktı.

Sephrenia yatağa uzanıp ölmekte olan adamın diğer elini tuttu.

“Neredeyse bitti,” dedi zayıf bir fısıltıyla Perraine. “Keşke -” Ve sesi kesildi.

Sephrenia’nın üzüntüden inlemesi, canı yanmış bir çocuk gibiydi. Perraine’nin gevşek vücudunu kendine çekti.

“Bunun için zamanımız yok!” dedi sertçe Sparhawk. “Bir süre burada kalabilecek misin? Gidip Kurik’i almam gerekiyor.”

Sephrenia şaşkınca bakakaldı.

“Perraine’ye zırh giydirmemiz gerekiyor,” diye açıkladı. “Sonra Kurik ve ben onu surların içindeki sokaklardan birine götürebiliriz. Göğsüne bir arbalet oku atıp sokağın ortasına bırakacağız.

Böylece herkes Martel’in paralı askerlerinden birinin onu vurup surlardan düşürdüğünü düşünür.”

“Ama niye, Sparhawk?”

“Perraine dostumdu ve onurunu korumaya söz verdim.”

“Ama o seni öldürmeye çalıştı, bir tanem.”

“Hayır, küçük ana, beni Martel öldürmeye çalıştı. Perraine’i o zorladı. Suç tamamen Martel’in ve bugünlerde, çok geçmeden, ona bunun hesabını soracağım.” Durdu. “Bizim hipotezimizi düşünmeye başlayabilirsin,” diye ekledi. “Bu onun içinde oldukça büyük bir delik açmış gibi gözüküyor.” Sonra Rendorlunun zehirli bıçağını hatırladı. “Öyle ya da böyle etrafta endişelenecek bir suikastçı daha var.”

İLK YOKLAYICI ATAKLAR yağmalama başladıktan sonraki beşinci gün oldu. Güçlü - ve zayıf - noktalan bulmak üzere düzenlenen deneme

saldırılarıydı. Burada savunma yapanların bariz bir avantajı vardı. Martel eğitimini Vanion'dan almıştı. Bu yüzden Va-nion beyaz saçlı Pandionun ne yapacağım tam olarak tahmin edebildi. Daha da fazlası güçlerini aldatıcı bir şekilde yerleştirdi. Yok-layıcı ataklar gittikçe güçlendi. Bazen gün ağarırken, bazen gün ortasında, bazen de gece yarısı karanlık, dumanlı şehri örttüğünde geldi. Kilise Şövalyeleri her zaman tetikteydi. Asla zırhlarını çıkarmadılar. Ne zaman fırsat bulsalar oldukları yerde uyudular.

Ancak dış şehir tamamen harabeye döndüğü zaman Martel, kuşatma makinelerini iç şehri düzenli olarak dövmeye başlayacağı yere getirdi. Koca kayalar vatandaş veya asker fark etmeden ezerek gökten yağdı. Martel'in mancınıklarının bazılarının üzerinde koca sepetler vardı. Kilolarla arbalet oku eski şehrin üzerine gelişi güzel düşsün diye havaya dikiliyordu. Sonra ateş geldi. Yanan zift ve neft topaklan çatıları tutuşturmak ve sokakları dağılan büyük ateşin parçalarıyla doldurmak için surların üzerinden uçarak geldiler. Şimdilik yanm tonluk kayalar yoktu.

Savunanlar dayandı. Yapabilecekleri başka hiçbir şey yoktu.

Abriel karşılık vermek için kendi makinelerini yapmaya başladı ama Martel'e atmak için yıkılan evlerin molozlarından başka bir şey yoktu.

Her bir taş, her bir ateştopu ve sadece kuşatmacılara olan nefretleri arttıran, ölümcül bir yağmur gibi gökten yağan oklar karşısında dayandılar.

İlk ciddi saldın yağmanın başlamasmdan sekiz gün sonra, gece yansını biraz geçe geldi. Başıboş bir fanatik Rendor güruhu, o mahallenin eski surlanmn köşesindeki iğreti tarete saldırmayı akıllarına koymuş bir şekilde güneybatının karanlık, dumanlı sokaklarından naralar atarak çıktılar. Savunmadakiler o noktaya koştular. Dalga dalga oklar siyah cüppeli Rendorluların saflan arasına yağıp, onları yeni biçilmiş buğday gibi yerlere serdi. O anda savaşlar var olduğundan beri naralar ıstırap çığlıklanna dönüştü. Yine de Rendorlulular durmaksızın gelmeye devam ettiler. Adamlar dini çılgınlığa o kadar vahşice yakalanmışlardı ki korkunç kayıplarına aldırış etmediler. Hatta bazılan ölümcül yaralar almalanna rağmen kendilerim surlara doğru sürükledi.

“Zift!” diye bağırdı Sparhawk, askerler aşağıdaki saldırganlar yığınına hırsla ateşli oklar atarken. Tırmanma merdivenleri aşağıdan havanın yıprattığı mazgallı siperlere dayanmaya çalışılırken, kaynayan zift kazanları da surların kenarına çekildi. Rendorlulular savaş naraları ve dini sloganlar atarak merdivenlerden tırmanmaya başladılar. Ama bu sadece zift dalgaları onları yakıp dağlayarak yutarken uluyup aşağı düşmek ve merdivenlerde acılar içinde kıvranmak için oklu.

“Meşaleler!” diye emretti Sparhawk.

Elli meşale aşağıdaki zift ve neft birikintilerini yakmak için surlann üzerinden uçtu. Büyük bir alev dalgası surlan yalamak ve ateşe atılan odundaki kanncalar gibi merdivenlere yapışmış cızırda-yan, kavrulup büzülmüş Rendorlulan yakmak için yukan doğru parladı. Yanan adamlar çığlıklar atarak, nereye gittiğini görmeden yuvarlanarak ve koştukça kuyrukluyıldız gibi arkalannda ateş dalgalarından izler bırakarak kaçtılar.

Rendorlulular hâlâ geliyordu. Tırmanma merdivenleri safların arasından hantalca yükseliyor, arkadan yüzlerce elle itilerek gittikçe yukarı yaylanıyor, sonra bir an dik olarak kalıyor ve yavaşça surların üzerine dayanıyordu. Ağızları köpüren, gözleri dönmüş fanatikler daha merdivenler yerine oturmadan çılgınca tırmanmaya başlıyorlardı. Savunanlar surlann üstündeki merdivenleri uzun sırıklarla ittiler. Merdivenlerin yükselmesi tersine döndü, düşecekmiş gibi geri gidip bir anlık hareketsizliğe ulaştı, sonra üstündeki adamları aşağıdaki ölümlerine götürerek devrildiler. Yüzlerce Rendorlu yukardan gelen oklardan sakınmak için surlann dibinde birikti ve merdivenlerden surlann üstüne çıkmak için atıldılar.

“Kurşun!” diye emretti Sparhawk. Kurşun, Bevier’in fikriydi. Bazilika’nm alandaki mahzende bulunan her lahitin üstüne sahibinin kurşundan figürü yerleştirilmişti. Lahitler artık süssüzdü; figürler eritilmişti. Fokurdayan kazanlar surlann tepelerinde aralıklı olarak duruyordu, Sparhawk’m emriyle itilip, surlann dibinde kümelenmiş Rendorlularm üzerine kocaman bir gümüşi çarşaf gibi dökülmek üzere devrildiler. Bu sefer çığlıklar fazla uzun sürmedi. Kimse sıvı kurşunla kaplandıktan sonra kaçmayı başaramaz.

Önce birkaçı, sonra daha fazlası surların üstüne ulaştı. Kilise askerleri ümitsizlikten doğan bir cesaretle onlan karşıladılar ve Şövalyeler yardımlarına gelene dek fanatikleri tuttular. Sparhawk birbirine iyice sokulmuş siyah zırhlı bir Pandionlar grubunun başında ileri atıldı. Ağır, geniş kılıcını sabit bir ritimde sallıyordu. Geniş kılıç fazla incelik gerektirmeyen bir silahtı ve iri Pandion feryatlar atan Rendorlulular arasında geniş bir yol açarken fazla zorlanmadı. Kılıç organları bedenden ayırma işi yapan bir aletti ve vuruşlanyla eller, kollar fırıl fini dönerek merdivenlerden çıkan saldırganların yüzlerine yağmur gibi yağıyordu. Yaralılardan kurtularak onu izleyen Şövalyeler kanlar içinde yürüyorlardı. Oldukça zayıf ve paslı bir süvari kılıcı sallayan bir Rendor siyah zırhlı adamın önünde uluyarak durup heybetlice üzerine geldi. Sparhawk darbesini değiştirip adamı neredeyse belinden ikiye böldü. Rendor darbenin etkisiyle mazgallara savruldu ve kesilmemiş parça gövdesinin üst kısmının dışarı düşmesiyle yırtıldı. Adamın alt yarısı mazgallara takılmıştı, bacakları çılgınca çırpmıyordu. Rendorun üst bölümü tam olarak yere ulaşmadı, serin akşam havasında üzerinden dumanlar çıkan, uzun mor bir bağırsak parçasıyla baş aşağı asılı kaldı. Üst bölüm ileri geri sallanıp bağırsaklarının düğümleri ağır ağır açıldıkça aşağı doğru sarsılarak hafif hafif iniyordu.

Sparhawk’m kolu yorulmaya başladığında Kalten, “Sparhawk!” diye bağırdı. “Bir nefes al! Ben devralacağım!”

Ve surlann üstü güvene alınıp tüm tırmanma merdivenleri itilene kadar devam ettiler. Rendorlular aşağıda dolanıp surlardan gelen oklara ve koca kayalara hedef oluyorlardı.

Sonra dağıldılar ve kaçtılar.

Kalten soluk soluğa, kılıcını temizleyerek geri geldi. “İyi bir savaştı/’ dedi sırıtarak.

“Orta karar,” diye onayladı Sparhawk, “ama Rendorlular çok iyi savaşçı değiller.”

“Bunlar en iyileri.” Kalten güldü. Bir ayağını zayıf Rendorlunun gövdesini tekmeyle aşağı atmak için geri çekti.

“Bırak orada kalsın. Bir sonraki saldırgan dalgasına dışarıdaki alanı geçerken bakacak bir şeyler bırakalım. Surların içini temizleyenlere buldukları bütün kesik kafaları bir kenara koymalarını söyle. Onları mazgalların üzerindeki kazıklara yerleştireceğiz.”

“Ders olsun diye mi?”

“Niye olmasın ki? Bir sura saldıran adamın başına ne geleceğini bilmesi lazım, değil mi?”

Bevier kanlar içindeki surlardan geldi. “Ulath yaralandı,” diye birkaç metre ileriden bağırdı. Onları yaralı arkadaşlarına götürmek için döndü ve kilise askerleri hızla önlerinden çekildiler. Bevier belki de bilinçsizce, Lochaber baltasını hâlâ havada sallayıp duruyordu.

Ulath sırt üstü yatıyordu. Gözleri geriye kaymış, kulaklarından kan boşanıyordu.

“Ne oldu?” diye Tynian’a sordu Sparhawk.

“Bir Rendorlu arkasından geldi ve kafasına bir baltayla vurdu.”

Sparhawk’m içi gitti.

Tynian nazikçe Ulath’m boynuzlu miğferini çıkardı ve çekine çekine Genidian Şövalye’nin sarı saçlarını yokladı. “Kafası kırılmamış sanırım,” diye bildirdi.

“Belki Rendor yeteri kadar sert vurmamıştır,” diye tahminde bulundu Kalten.

“Vuruşu gördüm. Rendor bütün gücüyle vurdu. O vuruşun Ulath’m kafasını bir kavun gibi yarması gerekiyordu.” Tynian boynuzun arkadaşının konik miğferinin iki tarafından çıkan iki kıvrık uca girdiği tümsek bağlantı yerine hafif hafif vurarak kaşlarını çattı. Sonra miğferi yakından kontrol etti. “Bir çizik bile yok,” diye hayretler içinde kaldı. Hançerini çıkardı ve boynuzu kazıdı ama parlak yüzeyini bile bozmayı başaramadı. Sonunda

meraktan Ulath’ın yerdeki savaş baltasını aldı ve kesecek şekilde boynuza birçok kez bir çentik bile açamadan vurdu. “İnamlmaz/’ dedi. “Bu hayatımda gördüğüm en sert şey.”

“Ulath’m beyninin hâlâ kafasının içinde kalmasının nedeni de bu,” dedi Kalten. “Ama iyi gözükmüyor. Hadi onu Sephrenia’ya götürelim.”

Sparhawk, “Siz önden gidin,” dedi. “Vanion’la konuşmam gerekiyor.”

Dört eğitmen saldırıyı izledikleri yerde hep beraber duruyorlardı.

“Sor Ulath yaralandı, Lordum,” dedi Komier” e Sparhawk.

“Kötü mü?” diye sordu Vanion.

“İyi yaralanma diye bir şey yoktur, Vanion,” dedi Komier. “Ona ne oldu, Sparhawk?”

“Bir Rendorlu kafasına baltayla vurmuş, Lordum.”

“Kafasına mı dedin? iyileşecek.” Uzanıp ogre boynuzlu miğferinin boğumlarına vurdu. “Bu yüzden bunları giyiyoruz.”

“Pek iyi gözükmüyordu,” dedi Sparhawk. “Tynian, Kalten ve Bevier onu Sephrenia’ya götürüyorlar.”

“İyileşecek,” diye ısrar etti Komier.

Sparhawk Ulath’in yaralanmasını ikinci plana itti. “Sanırım Martel’in stratejisini çözdüm. Rendorlulara bir angarya yüklemiş. Rendorlular modern savaş sanatında gerçekten iyi değiller. Koruyucu bir zırh - hatta miğfer - bile giymiyorlar, kılıç kullanma konusunda zavallı derecede yetersizler. Onları surları tepesinden bir ekin tarlasını biçer gibi temizleriz. Bütün sahip oldukları şiddetli bir fanatiklik ve üstesinden gelinemeyecek saldırganlıkları. Martel bizi yorup sayımızı azaltana dek onları üzerimize yollamaya devam edecektir. Sonra, bizi zayıflatıp, yorgunluktan bitik düşürdükten sonra Lamork ve Cammorialı paralı askerlerini üzerimize

yollayacak. Rendorluları surlardan uzak tutmak için bir yol bulmamız gerekiyor. Gidip Kurik ile konuşacağım. Belki iyi fikirler öne sürebilir.”

Kurik’in gerçekten de iyi bir fikri vardı. Yılların deneyimi ve zaman zaman tanıştığı saçlarına ak düşmüş, yaşlı eski askerlerin anıları ona bir yığın aşırı nahoş fikir bulmasını sağlardı. Onun demir diken dediği, oldukça basit ve ne kadar uzağa fırlatılırsa fırlatılsın her zaman sivri ucu yukarı bakar şekilde düşen, dört sivri uçlu çelik nesneler vardı. Rendorlular çizme yerine yumuşak deriden sandaletler giyerlerdi. Sivri uçlara sürülecek bol miktarda zehir, demir dikenleri sadece rahatsız edici olmaktan çıkarıp ölümcül hale sokacaktı. Üzerine kirpi dikeni gibi çıkıntı yapan zehir sürülmüş çiviler çakılmış üç metre boyundaki kalaslar, surların önüne bol miktarda yuvarlanılırsa geçilmesi oldukça zor engeller oluştururlardı. Mazgallardan aşağı surlara paralel sallanan uzun bir kütük tırmanma merdivenlerini örümcek ağları gibi temizleyecekti. “Bunlardan hiçbirisi ciddi bir saldırıyı gerçekten engelleyemez, Sparhawk,” dedi Kurik, “ama onları okçular ve arbaletçilerin haklayabileceği kadar yavaşlatabilir. Saldıranların çok azı surlara erişecektir.”

“Benim de aklımda böyle bir şey vardı,” dedi Sparhawk. “Tüm yurttaşları hizmete alıp bu fikir üzerine çalıştırmaya başlayalım. Chyrellos ahalisi şu anda oturmuş bedavadan yemek yiyor. Onlara nafakalarının karşılığını ödemek için bir şans verelim.”

Kurik’in engellerinin inşası birkaç gün sürdü; bu arada birkaç Rendor saldırısı daha oldu. Sonra Eğitmen Abriel’in mancınıkları surların önündeki demir dikenleri her yöne bol bol saçtı. Dikenli uzun kalaslar da surlardan yaklaşık yirmi metre kadar uzağa. Bunlardan sonra çok az Rendorlu surlara erişebildi ve bunu başaranlar sura paralel sallanan kütükler yüzünden rahatça hareket edemediler. Naralar atıp, kılıçlarıyla surlara çentikler açarak, okçular onları öldürene kadar etrafta dolaşıp durdular. Bu başarısız saldırıların birkaçından sonra, Martel stratejisini yeniden düşünmek için bir gün kadar geri çekildi. Mevsim hâlâ yazdı. Surların dışındaki Rendor ölüleri güneşin altında şişmeye başladı. Çürüyen et kokusu iç şehri dayanılmaz bir hale getirdi.

Sparhawk ve arkadaşları aradan faydalanıp uzun süredir uzak kaldıkları banyo ve sıcak yemek için genel toplantı binasına geri döndüler. Önce Sör Ulath'ı ziyarete gittiler. Koca Genidian Şövalye yatakta yatıyordu. Gözleri hâlâ boş bakıyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Yatmaktan sıkıldım, kardeşlerim,” dedi sıkkm bir sesle, “burası sıcak. Niye gidip bir Troll avlamıyoruz? Karda sıkı bir yürüyüş kaynayan kanımızı biraz serinletir.”

“Kendini Heid'deki Genidian genel toplantı binasında sanıyor,” dedi yavaşça Sephrenia. “Devamlı Troll avına gitmeyi istiyor. Beni hizmetçi kız sanıp her türlü uygunsuz teklifte bulunuyor.”

Bevier'in ağzı açık kaldı.

“Ve bazen ağlıyor,” diye ekledi Sephrenia.

“Ulath mı?” dedi şaşkınlıkla Tynian.

“Ama bu bir hile olabilir. İlk yapışında onu teselli etmeye çalıştım ve bu bir tür güreş müsabakasına döndü. Hâlâ çok güçlü.”

“İyileşecek mi?” dedi Kalten. “Yani bilincini kazanacak mı?”

“Bunu söyleyebilmek çok zor Kalten. O darbe beynini zedelemiş galiba, sonucu asla bilemezsiniz. Şimdi gidin, bir tanelerim. Onu rahatsız etmeyelim.”

Ulath, Troll dilinde uzun ve abuk sabuk bir konuşma yapmaya başladı. Sparhawk bu dili hâlâ anladığını fark edince şaşırdı. Sephrenia'nm Ghwerig'in mağarasında yaptığı büyünün etkisi sürüyor gibiydi.

Sparhawk banyo ve tıraştan sonra, üzerine keşiş cüppesi giyip yemeğin uzun bir masaya yerleştirildiği ve tamamen terk edilmiş yemekhanede diğerlerine katıldı.

“Martel'in bundan sonra yapacağı şey ne?” diye soruyordu Eğitmen Komier, Abriel'e.

“Büyük ihtimalle standart kuşatma taktiklerine geri dönecek,” dedi Abriel. “Duracak ve kuşatma makinelerinin bizi dövmesine izin verecektir. Bu fanatikler onun çabuk bir zafer için tek şansıydı. Bu biraz daha uzun sürebilir.”

Hepsi de şehre düşen koca kayaların tekdüze gümbürtülerini dinleyip sessizce oturdular.

Sonra Talen koşarak odaya daldı. Yüzüne bir şeyler bulaşmıştı, elbiseleri kirliydi. “Biraz önce Martel’i gördüm,” dedi heyecanla.

Kalten iskemlesine iyice yayılıp, “Hepimiz gördük,” dedi. “Arada sırada etrafa bakmak için surlann dışında atıyla dolaşıyor.”

“Surların dışında değildim Kalten. Bazilika’ran altındaki mahzendeydi.”

“Sen ne diyorsun, evladım?” diye sordu Dolmant.

Talen derin bir nefes aldı. “Ne - hım - şey, Chyrellos hırsızlarını iç şehirden nasıl çıkardığıfnı size söylediğimde size karşı tamamen dürüst değildim, beyler,” diye itiraf etti. Bir elini kaldırdı. “Hırsızlar ve surların üzerindeki ipli kilise askerleri arasındaki buluşmayı ben ayarladım. Bu bölüm tamamen doğruydu. Size söylemediğim tek şey, bir yol daha bulmuş olmam. Sizi sadece bir yığın ayrıntıyla sıkmak istememiştim. Buraya geldiğimiz ilk günlerden birinde tesadüfen Bazilika’nm en alt mahzenine indim ve orada bir geçit buldum. Ne için kullanıldığını bilmiyorum ama kuzeye doğru gidiyor. Yusyuvarlak. Duvar ve zemin taşlan düz. Geçidi izledim, beni şehrin dışına çıkardı.”

“Geçit olarak kullanıldığını gösteren bir iz var mı?” diye sordu Başpiskopos Emban.

“İlk geçişimde yoktu, Ekselansları. Örümcek ağları ip gibi sağlamdı.”

“Evet,” dedi Sör Nashan. “Orasını duymuştum ama araştırmak için hiç gitmedim. Eski işkence odaları o mahzenin altındadır. Orası çoğu insanın uzak durmak istediği bir yer.”

“Geçit, Nashan,” dedi Vanion. “Ne için yapılmış?”

“Eski bir su kemeri, Lordum. Bazilika’nm ilk halinin bir parçası. İç şehre su. getirmek için Kydu Nehri’ne kadar uzanır. Herkes bana onun asırlar önce yıkıldığını söyledi.”

“Tamamı değil, Aziz Şövalye,” dedi Talen. “İşe yarayacak kadarı ana şehre uzanıyor. Kısaca, etrafa bakmıyordum ve onu - o geçide ne demiştiniz?”

“Bir su kemeri,” diye yardımcı oldu Nashan.

“Bu özel bir kelime. Her neyse, onu buldum ve izledim. Şehirde, birkaç sokak ilerde bir ambarın mahzenine açıldı. Ama oradan daha uzağa gitmiyordu zaten gitmesi de gerekmezdi. Mahzenden ara sokağa açılan bir kapı var. Chyrellos hırsızlarına sattığım bilgi buydu. Bu öğlen tam o mahzendeydim ki Martel’in geçitten gizli gizli çıktığını gördüm. Saklandım, beni görmeden geçip gitti. Yalnızdı, bu yüzden onu izledim. Bir tür depoya gitti. Orada onu An-nias bekliyordu. Ne konuştuklarını duyamadım ama çok ciddi plan yapan insanlar gibi kafa kafaya vermişlerdi. Bir süre daha konuşup depoyu terk ettiler. Martel Annias’a her zamanki işareti beklemesini sonra yine onunla burada buluşmasını söyledi. Dedi ki “Çatışma başladığında güvenli bir yerde olmanı istiyorum.” Sonra Annias Wargun’un ortaya çıkabilme olasılığından endişelendiğini söyledi ama Martel güldü ve dedi ki “Wargun’u merak etme, dostum. Burada olanlardan haberi yok.” Sonra gittiler. Bir süre daha bekleyip doğru buraya geldim.”

“Martel nasıl oldu da su kemerini buldu?” diye sordu Kalten.

“Bence adamları hırsızlardan birini kovaladı ve buldu.” Talen omuz silkti. “İş hırsız kovalamaya gelince herkesin yurttaşlık damarları kabarır. Bazen yabancılar tarafından kovalandığım oldu.”

“Bu Wargun’un yokluğunu açıklıyor,” dedi Komier. “Herhalde bütün habercilerimiz pusuya düşürüldü.”

“Ve Ehlana, Stragen ve Platime ile Cimmura’da,” dedi endişeli bir tonda Sparhawk. “Mahzene gidip Martel’i bekleyeceğim. Eninde sonunda oraya gelecek, onu pusuya düşürebilirim.”

“Kesinlikle hayır!” dedi sertçe Emban.

“Ekselansları,” diye itiraz etti Sparhawk, “sararan Martel ölürse kuşatmanın onunla beraber yok olacağı gerçeğini gözden kaçırıyorsunuz.”

“Sanırım sen buradaki esas hedefinin Annias’ı yenmek olduğu gerçeğini gözden kaçırıyorsun. Buradaki konumumuz çok inceliyor, baylar. Etraftaki yangınlar yeni bir mahalleye sıçradıkça birkaç oy daha kaybediyoruz.”

“Talen’in Annias ve Martel arasındaki görüşmeyi bildirmesi Hiyerarşi’yi şüphede bırakmaz mı, Ekselansları?” dedi Kalten.

“Hiyerarşi’nin, çoğu Martel’in kim olduğunu bilmiyor bile,” diye cevapladı Emban, “ve çocuk güvenilir bir tanık değil. Chyrellos’tan birisi onun hırsız olduğunu bilebilir. Bizim tamamen çürü-tülemez ve güvenilir bir tanık bulmamız gerekiyor. Tarafsızlığı asla sorgulanamayacak biri.”

“Patriğin özel muhafız komutanına ne dersiniz?” diye önerdi Ortzel.

“Tam adamı,” diye parmaklarını şaklatarak onayladı Emban. “Onu Martel ve Annias’m konuşmasını duyabileceği bir yere götü-rebilirsek, bu Hiyerarşi’nin önünde sunulacak bir şey olabilir.”

“Martel su kemerinden gelirse yanında küçük bir ordu da getireceği gerçeğini gözden kaçırmıyor musunuz, Ekselanslan?” diye sordu Vanion. “Çarpışma başlamadan Annias’in güvenliğini istediğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Bu Bazilika’ya yapılacak sürpriz bir saldırıya komutanlık etmeyi planladığını gösteriyor. Bütün başpiskoposlar kaçarsa tanığın bir tane bile dinleyici bulamayacaktır.”

“Beni ayrıntılarla uğraştırma, Vanion,” dedi hafife alarak Emban. “Sadece aşağı adam yolla.”

“Memnuniyetle ama bu adamları nereden bulacağım.”

“Surdaki adamlardan bazılarını al. Zaten bir şey yapmıyorlar.”

Vanion’m yüzü kızanp alnında kaim bir damar atmaya başladı.

“Bırak da ben açıklayayım, Vanion,” diye önerdi Komier. “Felç geçirmeni istemiyoruz.” Rahat bir şekilde minik şişko başpiskoposa döndü. “Ekselansları,” dedi yumuşakça, “sürpriz bir saldırı planladığınızda, genelde düşmanınızın dikkatini başka yöne çekmek istersiniz. Bunun sizin için bir anlamı var mı?”

“Evet -” dedi kuşkuluca Emban.

“En azından ben öyle yapardım. Martel çok iyi eğitim görmüş biri. Bir şekilde Martel’in şu mangoeler yapılıncaya kadar bekleyeceğinden şüpheleniyorum -“

“Mangoneller,” diye düzeltti Eğitmen Abriel.

“Her neyse.” Komier omuz silkti. “Sonra surlarımıza vurmaya başlayacak. Sonra da bulabildiği bütün adamlarla surlara saldıracak. İnanın bana, Ekselansları, surların - veya surlardan kalanlar -onlann üzerindeki adamlar çok ama çok meşgul olacaklar, işte o zaman Martel mahzene gelecek ve bizim onunla karşılaşacak hiç yedek adamımız olmayacak.”

“Bu kadar uyanık olman gerekiyor mu, Komier?” diye çabucak konuştu Emban.

“O zaman ne yapacağız?” diye sordu Dolmant.

“Başka bir seçeneğimiz yok, Ekselansları,” diye cevapladı Vanion. “Su kemerini yıkacağız ki Martel oradan geçemesin.”

“Ama bunu yaparsak, Annias ve Martel arasındaki buluşmanın haberini veremeyeceğiz,” diye yakınarak itiraz etti Emban.

“Olaya bir bütün olarak bak, Emban,” dedi sabırlıca Dolmant. “Yeni bir patrik seçerken Martel’e ihtiyacımız olacak mı?”

On Dördüncü Bölüm

“ONLAR MERASİM ASKERLERİ, Ekselansları,” diye itiraz etti Vanion. “Bu ne merasim geçidi ne de resmi bir nöbet değiştirme.” Dördü, Vanion, Dolmant, Sparhawk ve Sephrenia Sor Nashan’m çalışma odasında toplanmışlardı.

“Kışlaların dışındaki avluda eğitimlerini gördüm Vanion,” dedi sabırla Dolmant. “Profesyonelleri gördüğümde tanıyacak kadar kendi eğitimimi hatırlıyorum.”

“Kaç kişiler, Ekselansları?” diye sordu Sparhawk.

“Üç yüz. Patriğin özel muhafızları olarak, kendilerini Bazilika’yı savunmaya adamışlardır.” Dolmant parmak uçlarını birbirlerine vurarak iskemlesine yaslandı. “Fazla tercihimiz olduğunu sanmıyorum, Vanion.” Zayıf, dindar yüzü mum ışığı altında neredeyse pa-nldıyormuş gibi gözüküyordu. “Emban haklı. Oylar için yaptığımız mücadele artık pencereden uçmuş durumda. Hiyerarşi’deki kardeşlerim evlerine çok bağlıdır.” Yüzünü ekşitti. “Bu, Kilise’nin yüksek mevkideki üyelerinin en önem verdiği şeylerden biri, sadece papaz cüppesi giymek bazılarına yetmez. Evlenmediğimiz için eşlerimizin güzelliğiyle gururlanamayız. Kendimizi barışa adadığımız için gücümüzü savaş meydanında ortaya koyamayız. Bize kalan tek şey saraylarımız. İç şehre çekilip, kardeşlerimin saraylarını Martel’in yağmacılarına bıraktığımızda en az yirmi oy kaybettik. Kesinlikle Martel ve Annias arasındaki danışıklı dövüşün kanıtlarını bulmamız gerekiyor. Bunu yapabilirsek, işi tersine çevirebiliriz. Bu durumda sarayların yanışı bizim değil Annias’m hatası olur.” Sonra Sephrenia’ya baktı. “Senden bir şey yapmam istemeliyim, küçük ana,” dedi.

“Tabii, Dolmant.” Sephrenia sevecence gülümsedi.

“Bunu senden resmen isteyemem,” dedi gülümseyerek “artık inanmadığım kabul edilen şeylerle ilgisi var.”

“O zaman eski bir Pandion olarak iste, bir tanem,” diye önerdi Sephrenia. “Bu şekilde ikimizde kötü arkadaşlar arasında olduğun gerçeğine akhrmayabiliriz.”

“Teşekkür ederim,” dedi tatsızca Dolmant. “Orada olmadan mahzeni çökertmenin bir yolu var mı?”

“Bunu halledebilirim, Ekselansları,” diye atıldı Sparhawk. “Bhelliom’u kullanabilirim.”

“Hayır, kullanamazsın,” diye hatırlattı Sephrenia. “Yüzüklerin ikisi de sende değil.” Tekrar Dolmant’a baktı. “İstediğini yapabilirim, ama Sparhawk’m mahzende olması gerekiyor. Büyüyü onun vasıtasıyla yönlendirebilirim.”

“Doğrusu bu daha iyi. Vanion, bakalım bu konuda ne düşüneceksin. Seninle patriğin muhafız komutanı Delada ile konuşacağız. Güvenilebilir birinin emri altında muhafızları mahzene yerleştirebiliriz.”

“Kurik?” diye önerdi Sparhawk.

“Tam adamı,” diye onayladı Dolmant. “Kurik bana bir şey em-retse hemen uyacağımdan korkuyorum.” Dolmant bir an durdu. “Niye onu şövalye yapmadın, Vanion?”

“Onun sınıf önyargıları yüzünden, Dolmant.” Vanion güldü. “Kurik şövalyelerin uçan, boş kafalı adamlar olduğuna inanır. Bazen onun haklı olduğunu düşünürüm.”

“Tamam o zaman,” diye devam etti Dolmant. “Kurik ve muhafızları Sephrenia’yı beklemeleri için mahzene koyacağız - tabii ki iyice gizleyerek. Martel’in ana saldırısının başlamasının ilk işaretleri ne olabilir?”

“Koca kayaların gökten yağması derim, sence öyle değil mi, Sparhawk? Bu mangonellerin hazır olduğunun işareti olacaktır. Onların düzgün çalıştığından emin olmadan başlamayacaktır.”

“Ve bu da onu su kemerinden geçmesi için en uygun zaman olacaktır, değil mi?”

Vanion başını sallayarak onayladı. “Daha önce mahzene girip fark edilirlerse bu çok büyük bir şans olur.”

“Birbirine çok daha iyi oturuyor.” Dolmant kendinden memnun gözüktü. “Sparhawk ve Albay Delada’yı kayalar yağana dek surda tutacağız. Yağmaya başlayınca, ikisi de Annias ve Martel arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmak için mahzene inecekler. Patriğin muhafızları su kemerinin girişini tutamazlarsa, Sephrenia tüneli çökertir. Gizli saldırıyı durdurup Annias’a karşı delil buluyoruz. Ve Annias ile Martel’i yakalayabiliriz de. Ne diyorsun, Vanion?”

“Bu mükemmel bir plan, Ekselansları,” dedi ciddi bir suratla Vanion. Ama Sparhawk bir yığın açık görmüştü. Yıllar Vanion’m strateji hissini köreltmiş gibiydi. “Ben sadece bir tek pürüz görebiliyorum,” dedi Vanion.

“Ya?”

“Şu makineler surları yıkmaya başladığında büyük ihtimalle aramızda, iç şehirde, paralı asker sürüleri olacak.”

“Bu biraz güçlük yaratacak, değil mi?” diye hafif bir kaş çatısıyla kabul etti Dolmant. “Her neyse, gidip Albay Delada ile konuşalım. Ortaya bir şey çıkacağından eminim.”

Vanion iç çekip odadan çıkan Demos Başpiskopos’unu izledi.

“Her zaman böyle miydi?” diye Sephrenia’ya sordu Sparhawk.

“Kim?”

“Dolmant. Sanırım iyimserliği götürebileceği kadar ileri götürmek için elinden geleni yapıyor.”

“Bu sizin Elene düii, bir tanem.” Gülümsedi. “Dolmant Tanrı’nm inayeti kavramına profesyonelce kendini adamış. Styricler buna kaderciliğin en kötü tarafı diye bakar. Canını sıkan nedir, bir tanem?”

“Mükemmel derecede mantıklı bir yapı üzerime yıkıldı, Sephrenia. Artık Perraine’yi biliyoruz, bu yüzden o gölge ile Azash arasında hiçbir bağlantı kalmadığı anlaşıldı.”

“Niye kanıtlar konusunda bu kadar saplantılısın, Sparhawk?”

“Anlamadım?”

“Mantıklı bir bağlantı elde edemedin diye bütün teoriyi atmaya hazırsın. Zaten kurduğun mantık oldukça zayıftı. Bütün yaptığın mantığın hislerine uysun diye olayları çarpıtmaktı - bir tür inanç sıçrayışını haklı çıkarmak. Gölgenin Azash’tan geldiğini hissettin -inandın. Bu benim için yeterli. Zaten senin mantığından çok hislerine güvenmeni daha doğru buluyorum.”

“Nazik ol,” diye çıkıştı Sparhawk.

Kadın gülümsedi. “Mantığı atıp şu sıçrayışa güvenmeye başlama zamanı geldi, Sparhawk. Sör Perraine’nin itirafı şu gölge ve sana yapılan saldırıların arasındaki bağlantıları siliyor, değil mi?”

“Korkarım ki öyle,” diye kabul etti, “ve işleri daha da zorlaştırıyor, son zamanlarda gölgeyi görmedim bile.”

“Görmemen onun orada olmadığı anlamına gelmiyor. Onu her görüşünde ne hissettiğini tam olarak anlatır mısın.”

“Bir iç ürpermesi ve o şey her neyse, onun aşın derecede benden nefret etme hissi vardı,” diye cevapladı. Daha önce de benden nefret edenler olmuştu Sephrenia, ama böyle değil. Bu gayri insani.”

“Tamam, bu bir şeyi açıklıyor. Bu doğaüstü bir şey. Başka?”

“Ondan korkuyordum.” Bunu açıkça kabul etti.

“Sen mi? Ben o sözün anlamını bilmediğini düşünüyordum.”

“Biliyorum, tamam.”

Sephrenia bunu düşündü, minik, mükemmel yüzü kırıştı. “Te-orinpek gerçekçi değil, Sparhawk. Azash’ın seni öldürmek için bir haydut bulması ve sonra Bhelliom’u ele geçirmek için onun peşine takılmak zorunda kalması pek anlamlı olmaz değil mi?”

“Sanırım biraz kullanışsız ve dolambaçlı bir teori.”

“Tamamen öyle. Haydi, olma olasılığını inceleyelim.”

“Bunu yapmam beklenemez küçük ana. Anlarsın, ilahi takdir.”

“Kes şunu.”

“Peki, hanfendi.”

“Diyelim ki, Martel Perraine’yi - Annias’a danışmadan - ihanete zorladı, böyle olması Otha ile anlaşanın Annias olduğunu, Martel olmadığı varsayıyor.”

“Martel’in Otha ile kişisel olarak anlaşacak kadar ileri gideceğini sanmam.”

“Ben o kadar emin olmazdım, Sparhawk. Ama seni öldürme kararının Otha’mn değil, Martel’in fikri - veya Azash’ın hazırladığı bir tür karmaşık plan - olduğunu kabul edelim. Bu mantığmda-ki gediği kapatacaktır. Gölge Azash ile bağlantılı olabilir ve kesinlikle sana yapılan saldırılarla herhangi bir bağlantısı yoktur.”

“O zaman o ne yapıyor?”

“Büyük olasılıkla izliyor. Azash senin ve Bhelliom’un kesinlikle nerede olduğunu bilmek istiyor. Bu mücevheri keseden her çıkarışında o gölgeyi neden gördüğünü açıklayabilir.”

“Bu iş başımı ağrıtmaya başladı küçük ana. Her şey Dolmant’ın planladığı gibi giderse, çok geçmeden Martel’i ve Annias’ı hapsedeceğiz. Onlardan - baş ağrımı geçirecek kadar cevap alabiliriz.”

PATRİĞİN ÖZEL MUHAFIZLARININ komutanı Albay Delada tıknaz, sağlam yapılı, kısa kesilmiş kızıl saçlarıyla kırışık yüzlü bir adamdı. Resmi konumuna rağmen, bir savaşçı gibi davranıyordu. Cilalı göğüs zırhı, kabartmalı, yuvarlak bir kalkanı vardı ve birliğinin geleneksel kısa kılıcını takmıştı. Diz boyu pelerini kırmızı renkliydi. Siperliksiz miğferinin at kılından bir sorgucu vardı. İkisi iç şehir surlarına bitişik bir evin düz çatısından duman tüten yıkıntılara bakarlarken, “Gerçekten o kadar büyükler mi, Sor Sparhawk?” sordu.

“Gerçekten bilmiyorum, Albay Delada,” diye cevapladı Sparhawk. “Daha önce hiç görmedim. Bevier görmüş ve bana en az büyük bir ev kadar olduklarını söyledi’

“Gerçekten bir öküz büyüklüğünde kayalar atabiliyorlar mı?”

“Bana öyle söylediler.”

“Dünya nereye gidiyor?”

“İlerleme deniyor, dostum,” dedi ekşi bir ifadeyle Sparhawk.

“Bütün bilim adamlarını ve mühendisleri asarsak dünya daha iyi bir yer olacaktır, Sör Sparhawk.”

“Ve avukatları da.”

“Oh, evet, kesinlikle avukatları da. Herkes bütün avukatları asmak ister.” Gözleri kısıldı. “Niye bana karşı bu kadar ketum davranıyorsunuz, Sparhawk?” diye duyarlılıkla sordu. Delada kızıl saçlı insanların kalıplarına aynen uyarmış gibi gözüküyordu.

“Senin tarafsızlığını korumamız lazım, Delada. Bir şey göreceğini - ve duyacağını umuyoruz - bu çok önemli. Daha sonra, bu konuda tanıklık

etmek için çağrılacaksın. Orada tanıklığına şüphe düşürmeye çalışacak insanlar olacaktır.”

“Çalışmasalar daha iyi olur,” dedi ateşlice albay.

Sparhawk gülümsedi. “Göreceğin ve duyacağın şeyler hakkmda önceden bir şey bilmezsen, kimse tarafsızlığm hakkmda ortaya bir soru atamaz.”

“Aptal değilim ve gözlerim var. Seçimle ilgisi var, değil mi?”

“Şu anda Chyrellos’daki her şeyin - belki şu dışarıdaki kuşatma hariç - seçimle ilgisi var, Delada.”

“Ben olsaydım kuşatmanın buna dahil olmadığı üzerine önemli miktarda parayla bahis oynamazdım.”

“Bu konuşmamamız gereken alanlardan biri, Albay.”

Delada zafer kazanmışçasma, “Ya!” dedi. “Düşündüğüm gibi.”

Sparhawk surların üstünden baktı. Önemli olan Martel ve Annias arasındaki danışıklı dövüşü şüpheye yer bırakmadan ispatlamaktı. Sparhawk bu konuda endişeliydi. Cimmura Piskoposu ve dönek Pandion arasındaki kjonuşma Martel’in kimliğini ortaya çıkarmazsa, Delada’nm yapabileceği tek şey Annias ve isimsiz bir yabancı arasındaki şüpheli bir konuşmayı Hiyerarşi’ye rapor etmek olacaktı. Bununla beraber, Emban, Dolmant ve Ortzel fikirlerinden caymıyordu. Delada’ya kesinlikle tanıklığının saflığını bozacak türde bir bilgi verilmeyecekti. Sparhawk bu yüzden, özellikle Başpiskopos Emban’dan hayal kırıklığına uğratmıştı. Şişko din adamı diğer bütün konularda dalevereci ve düzenbazdı. Niye birden bu can alıcı noktada ahlaki kurallara uymaya başlamıştı ki?”

“Başlıyor Sparhawk” diye meşalelerin aydınlattığı surlardan seslendi Kalten. “Rendorlular engellerimizin içinden ortaya çıkıyorlar.”

Çatı surlardan daha yüksekti ve Sparhawk rahatça duvarların ilerisini görebildi. Rendorlular daha evvelki gibi uluyarak fırladılar. Kütükleri

uçarına zehir sürülmüş sivri kazıklarına aldırmadan yoldan çektiler. Hatta çılgınca dini bir coşkuya kapılan bir çoğu işi kendilerini zehirli kazıkların üzerine atacak kadar ileri götürdü. Geniş sokaklar kısa zamanda temizlendi ve saldırı kuleleri yavaşça surlara doğru harekete geçip duman tüten şehrin içinde ağır ağır ilerledi. Sparhawk saldın kulelerinin, üzerlerinden derecikler akacak kadar ıslatılmış inek postuyla örtülü kalın kalaslardan yapılmış olduğunu gördü. Ne bir arbalet oku ne de bir cirit kalasları delip geçemezdi. Yanan zift ya da neft ıslak derileri ateşe veremeyecekti. Martel birer birer savunmalarını çözüyordu.

"Gerçekten Bazilika'nm içinde bir çarpışma olacağını umuyor musun, Sparhawk?" diye sordu Delada.

"Umalım olmasın, Albay," diye cevapladı Sparhawk. "Ama hazır olmak en iyisi. Muhafızlan mahzene yerleştirdiğin için gerçekten teşekkür ederim - özellikle onlara niye ihtiyacımız olduğunu söylemememe rağmen. Yoksa surlardan adam çekmemiz gerekecekti."

"Biliyorsun ki ne yaptığını biliyormuş gibi gözükmem gerekiyor, Sparhawk," dedi yerinerek Delada. "Bütün birliği senin silahtarının emrine vermek yardımcımın canını biraz sıkar."

"Taktik bir karar, Albay. Mahzen çok fazla yankı yapıyor. Adamların bağırdan emirleri anlamayabilirler. Kurik ile çok uzun zamandır beraberiz ve bu durumlar için metotlar geliştirdik."

Delada surlarm önündeki boş alanda lambur lumbur geçen saldırı kulelerine baktı. "Büyükler, değil mi?" dedi. "Bunlardan birinin içine kaç adam sıkışabilir?"

Sparhawk çatıya yağmaya başlayan oklardan vücudunu korumak için kalkanını kaldırırken, "Bu adamlarına ne kadar düşkün olduğuna bağlı," dedi, "birkaç yüz."

"Kuşatma taktiklerinden pek anlamam," diye kabul etti Delada. "Şimdi ne oluyor?"

“Surlara sökün ederek savunmada kilere saldıracaklar. Savunmadakiler de kuleleri iteklemeye çalışacaklar. Bir çok kişi yaralanacak.”

“Şu mangoneller ne zaman devreye girecekler?”

“Kulelerin birkaçını surlara sıkıca yerleştiklerinde.”

“Kendi adamlarının üzerine kaya mı atacaklar?”

“Kulelerdeki adamlar pek önemli değil. Çoğu Rendorlu - engelleri temizlemeye çalışırken ölenler gibi. Bu ordunun başındaki adam hümanist sayılamayacak biri.”

“Onu tamyor musun?”

“Oh, evet, hem de çok iyi.”

“Onu öldürmek istiyorsun?” diye kurnazca sordu Delada.

“Bu fikir birkaç kez aklıma geldi.”

Kulelerden biri artık surlara çok yakındı. Savunucular yağmur gibi ok yağdırıp, yaklaşan yapının çatısına uzun halatlara bağlı demir kancalar attılar. Sonra halatları çekmeye başladılar. Kule, yalpaladı, öne arkaya sallandı ve sonunda yankılanan bir gürültüyle tepe taklak devrildi. İçindeki adamların bazısı acıdan bazısı korkudan çığlıklar atmaya başladı. Bir sonra neyin geleceğini biliyorlardı. Kulenin devrilişi kalasları kırmıştı ve kale kırık bir yumurta gibi açıldı. Kazanlar dolusu zift ve neft, yıkıntının ve dağılan adamlarm üzerine döküldü. Meşaleler fokur fokur kaynayan sıvıyı tutuşturdu.

Yanan adamların ümitsiz çığlıkları surların dibinden müthiş bir şekilde yukarıya gelirken Delada zorlukla yutkundu. “Bu sık sık olur mu?” diye rahatsız bir sesle sordu.

“Öyle olacağını umalım,” dedi kasvetle Sparhawk. “Dışarıda ne kadar çok öldürürsek surların içine giren o kadar az olur.” Sparhawk çabuk bir

büyü yaptı ve genel toplantı binasında oturan Sephrenia ile konuştu. “Şu anda burada düşmanla kapışmak üzereyiz küçük ana,” diye bildirdi. “Martel’den bir haber var mı?”

“Hiçbir şey yok, bir tanem.” Sephrenia’nın sesi neredeyse bir fısıltı gibi geldi kulağına. “Dikkatli ol, Sparhawk. Kendini öldürtür-sen Aphrael sana çok kızar.”

“Söyle ona isterse gelip yardım edebilir.”

“Sparhawk!” Sephrenia’nın ses tonu yarı şaşkın yan neşeliydi.

“Kimle konuşuyorsunuz, Sör Sparhawk?” Delada’mn sesi şaşkındı ve yakında kimse var mı diye etrafına bakıyordu.

“Oldukça dindarsınız, değil mi, Albay?”

“Ben Kilise’nin bir evladıyım, Sparhawk.”

“Söylersem sizi rahatsız edebilir. Askeri tarikat üyelerinin normal Elene üyelerinin yapmasına izin verilen şeylerden daha fazlasını yapmasına izin verilir. Niye bu konuyu kesmiyoruz ki?”

Savunucuların bütün güçlerini kullanmalarına rağmen saldırı kulelerinin birkaçı surlara ulaşıp tepelerindeki açılır kapanır köprüler mazgalların üstüne indi. Kulelerden biri kapının yanındaki duvar yanaştı. Sparhawk’in arkadaşları hazırdılar. Açılır kapanır köprüye dalıp kulenin içine atıldıkları saldırıyı Tynian yönetti. Arkadaşları canlarını dişlerine takıp kulenin içinde gözden kaybolurlarken Sparhawk nefesini tuttu, içerden gelen sesler çarpışmanın vahşetini gösteriyordu. Silah şakırtısı, çığlıklar ve inlemeler vardı. Tynian ve Kalten dışarı çıktı. Kalın kalaslı açılır kapanır köprüyü koşarak geçtiler. Zırhlı elleriyle zift ve neft kaynayan bir kazanı kaldırdılar. Onunla beraber yalpalayarak köprüden geriye döndüler ve tekrar içerde kayboldular. Ziftin kulenin iç merdivenlerdeki adamların yüzlerine boşaltılmasıyla içerdeki çığlıklar arttı.

Şövalyeler kuleden çıktılar. Surlara ulaştıklarında Kalten bir meşale aldı ve savsak gözüken bir atışla yapının içine fırlattı. Kule bir baca gibi yandı. Siyah duman, açılır kapanır köprünün kapamış olduğu kapı aralığından kocaman bir bulut gibi çıktı ve ardından koyu portakal rengi alevler çatıdan fışkırdı. Kulenin içinden gelen çığlıklar arttı ve sonra tamamen kesildi.

Şövalyelerin sur boyunca yaptıkları karşı saldırılar saldırganların ilk dalgasmı durdurmaya yeterliydi. Mazgalların savunması bir çok hayata mal olmuştu. Oklar dolu gibi surların üzerine yağmış ve bir çok kilise askerleriyle şövalyelerin çoğu onlara hedef olmuştu.

“Tekrar gelecekler mi?” diye sıkıntılı bir şekilde sordu.

“Hiç şüphesiz,” diye kısaca cevapladı Sparhawk. “Şimdi kuşatma makineleri surları bir süre dövecek ve sonra daha fazla kule açık bölgeyi geçecek.”

“Daha ne kadar dayanabiliriz?”

“Bu ataklardan dört ya da beş tanesine. Sonra mangoneller duvarları yıkmaya başlayacaklar. İşte o zaman çarpışmalar şehrin içinde başlayacak.”

“Kazanamayız, değil mi, Sparhawk?”

“Büyük ihtimalle hayır.”

“O zaman Chyrellos’un sonu geldi?”

“Chyrellos’un sonu daha iki ordu ortaya çıktığında gelmişti, Delada. Şehre yapılan saldırının arkasındaki strateji eksiksiz - hatta görkemli bile diyebilirsin.”

“Bu koşullar altında sergilediğin çok tuhaf bir tavır, Sparhawk.”

“Buna profesyonellik denir. İnsan kendi hasmının dehasını takdir etmesi gerekir. Şüphesiz ki bu yapmacık bir tavırdır ama bariz bir soyutlanmayı

oluşturmaya yardımcı olur. Son direnmeler çok umutsuz ve coşkuyu devam ettirmek için bir şeye ihtiyacın var.”

Berit, Sparhawk ve Delada’nm durduğu damın kapağından güçlükle tırmanarak çıktı. Çömezin gözleri faltaşı gibi açıktı ve net bakmıyormuş gibiydi. Başı tik gibi sallanıyordu. “Sör Sparhawk!” diye bağırdı, sesi gereksiz derecede yüksekti.

“Evet, Berit?”

“Ne dediniz?”

Sparhawk ona yakından baktı. “Ne var, Berit?” diye sordu.

“Özür dilerim, Sör Sparhawk. Duyamıyorum. Saldırı başlayınca Bazilika’da çanları çaldılar. Bütün çanlar kubbenin üzerindeki kümbetin içindeydi. Hayatınızda asla o kadar gürültü duymamış-smızdır.” Berit utanıp avucunu başının yanma sertçe vurdu.

Sparhawk omuzlarından yakalayıp doğrudan yüzüne baktı. “Ne oluyor?” dedi, dudaklarını abartılı şekilde oynatarak.

“Özür dilerim, Sör Sparhawk. Çanlar beni biraz şaşırttı. Arruk Nehri’nin diğer tarafındaki çayırlarda yaklaşan binlerce meşale var. Bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Takviye mi?” dedi ümitlice Delada.

“Öyle olduklarından eminim,” diye cevapladı Sparhawk, “ama hangi ordu için?”

Arkalarında büyük bir çarpmanın patlaması oldu ve üzerine düşen koca kayayla oldukça büyük bir ev kendi üzerine çöktü.

“Tanrım!” diye bağırdı Delada. “O kaya inanılmaz derecede büyüktü. Bu surlar öyle darbelere asla dayanamayacaklar.”

“Evet. Mahzene inme zamanımız geldi, Albay.”

“Büyük kayaları senin düşündüğünden daha önce atmaya başladılar, Sparhawk,” diye belirtti albay. “Bu iyiye işaret değil mi?”

“Bunu pek anlayamadım.”

“Batıdaki ordunun bize gelen yardım kolu olduğu anlamına gelebilir mi?”

“Surlarımızın dışındakiler paralı asker, Albay. Nehrin diğer tarafındaki arkadaşlanyla yağmayı paylaşmamak için surlarımızı hızla aşmaya uğraşıyor olabilirler.”

BAZİLİKANIN EN ALT mahzeni devasa taşlarm büyük çabalarla yontulup kocaman payandalarla desteklenen alçak, uzun silindir biçiminde tonozlara yerleştirilmesiyle inşa edilmişti. Yukarıda yükselen binanın bütün ağırlığı bu güçlü kemerlere biniyordu. Öleli çok olmuş din adamlarının karanlık bir sessizlik içinde çürü-yüp giden kemiklerinin bulunduğu yeraltı mezarlığının da altında yatan bu mahzenler loş, serin ve oldukça rutubetliydi.

“Kurik!” diye fısıldayarak seslendi Sparhawk, Delada ile beraber silahtan ve adamlarının beklediği mahzenin diğer tarafını ayıran parmaklıklı kapıya geldiğinde.

Kurik sessizce parmaklıklara geldi.

“Mangoneller başladı,” dedi Sparhawk, “batıdan gelen büyük bir ordu var.”

“Bir yığın iyi haberle dolusunuz, değil mi, Lordum?” Kurik durdu. “Burası gerçekten pek iyi bir yer değil, Sparhawk. Duvarlarda asılı zincirler ve prangalar var. Geride öyle bir yer var ki Bellina’nm içini ısıtabilir.”

Sparhawk kısaca Delada’ya baktı.

Delada öksürdü. “Uzun zamandır kullanılmıyor,” dedi kısaca. ‘Bir zamanlar Kilise sapkınlığı durdurmak için her çareye başvururdu. Bu

Kutsal Anamızın tarihindeki parlak bölümlerden biri değil.”

“Bununla ilgili bazı hikâyeler duymuştum,” diye belirtti Sparhawk. “Burada muhafızlarla bekle, Kurik. Albay ve ben ziyaretçilerimizin ikisi de gelmeden yerlerimize yerleşmeliyiz. Islık çaldığımda hiç bekleme çünkü o anda sana gerçekten ihtiyacım olacak.”

“Seni hiç yüz üstü bıraktım mı, Sparhawk?”

“Hayır, işin doğrusu bırakmadın. Bundan bahsettiğim için özür dilerim.” Albayı labirentimsi mahzenin diplerine doğru götürdü. “Oldukça büyük bir odaya giriyoruz, Albay,” diye açıkladı. “Duvarlar çatlak ve yarıklarla dolu. Burayı bulan genç adam bana etrafı gösterdi. İlgilendiğimiz iki adamın büyük ihtimalle burada buluşacaklarını söyledi. En azından birini tanıyabileceksin. Umarım konuşmaları diğerini de tanıtacaktır. Lütfen, onların söylediklerine dikkat et. Konuşma biter bitmez doğru odana gitmeni ve kapıyı kilitlemeni istiyorum. Ben, Lord Vanion veya Başpiskopos Emban hariç kimseye açma. Bu seni rahatlatacaksa, bir süre için Chyrellos’daki en önemli adam olacaksın ve seni korumak için ordular dikeceğiz.”

“Bütün bunlar çok esrarengiz, Sparhawk”

“Şimdilik öyle olması gerekiyor, dostum. Konuşmayı duyduğunda niçin öyle olduğunu anlayacağını umarım. İşte kapı.” Sparhawk dikkatle çürümüş kapıyı itti ve her tarafı örümcek ağlarıyla süslenmiş geniş, karanlık bir odaya girdiler. Kapının yanma kaba bir masa ve iki sandalye yerleştirilmişti; masanın ortasındaki kırık tabağın içinde tek bir kaim mum vardı. Sparhawk odanın gerisinde bir girintiye doğru önden ilerledi. “Miğferini çıkart,” diye fısıldadı, “pelerinini göğüs zırhına sar. Bir yansıma ihtimaliyle burada olduğumuzu bildirmek istemeyiz.”

Delada başını sallayarak onayladı.

“Şimdi mumu söndüreceğim, kesinlikle sessiz olmamız gerekiyor. Konuşmamız gerekirse birbirimizin kulağına yavaşça fısıldamamız lazım.” Mumu söndürdü, eğilip yere koydu.

Beklediler. Karanlıkların içinde uzakta bir yerden yavaşça su damlıyordu. Her kanal ne kadar iyi düzenlenmiş gözükse de, her zaman bir sızıntı vardır ve su duman gibi her zaman yolunu bulur.

Boğuk çıtırtı uçsuz bucaksız mahzenin ta öbür ucundan geldiğinde beş dakika - ya da bir saat - hatta bir yüz yıl geçmiş olabilirdi. “Askerler,” diye Del’ada’ya fısıldadı Sparhawk. “Başlarındaki adamın hepsini buraya getirmeyeceğini umalım.”

“Kesinlikle öyle,” diye fısıldayarak karşılık verdi Delada.

Sonra koyu renk cüppeli ve kukuletalı bir adam elini bir muma siper ederek süzüldü. Masanın üzerindeki mumu yaktı, kendinin-kini söndürdü ve kukuletasını geriye attı.

“Bilmeliydim” diye fısıldadı Delada. “Cimmura Piskoposu.”

“Kesinlikle öyle, dostum. Kesinlikle öyle.”

Askerler yaklaştılar. Malzemelerinin çıtırtılarını boğmak için çaba sarf ediyorlardı ama askerler grup halinde sessiz hareket etme konusunda asla başarılı olmamışlardır. “Burası yeteri kadar uzak,” diye tanıdık bir ses emir verdi. “Çekilin. Gerekirse seslenirim.”

Bir duraklama oldu ve Martel içeri girdi. Miğferini elinde taşıyordu, beyaz saçları piskoposun önündeki masada titrek alevlerle yanan tek mumun ışığıyla parladı. “Evet, Annias,” diye sözcüklerini yaya yaya konuştu, “iyi bir deneme yaptık ama oyun bitti.”

“Sen neden bahsediyorsun, Martel?” diye söylendi Annias. “Her şey bizim istediğimiz yönde gidiyor.”

“Yaklaşık bir saat önce yön değişti.”

“Üstü kapalı konuşmayı kes, Martel. Anlat neler oluyor?”

“Batıdan yaklaşan bir ordu var, Annias.”

“Bana bahsettiğin diğer Cammorialı paralı askerler mi?”

“O paralı askerlerin çoktan köpek maması olduğundan şüpheliyim, Annias.” Martel kılıç kemerini çözdü. “Seni bozmaktan nefret ediyorum ama batıdaki Wargun. Göz alabildiğine yayılmışlar.”

Sparhawk sevinçten uçtu.

“Wargun mu?” diye çığlık attı Annias. “Onu Chyrellos’dan uzak tutmayı başardığını söylüyordun.”

“öyle düşünüyordum ahbap, ama biri ona ulaşmış.”

“Ordusu seninkinden büyük mü?”

Martel bıkkınca iskemleye çöktü. “Tanrım, yorgunum,” diye itiraf etti. “İki gündür uyumadım. Ne diyordun?”

“Wargun’un adamları seninkinden fazla mı?”

“Ne yazık ki evet. Beni birkaç saat içinde yer bitirir. Onu beklememiz gerektiğini düşünmüyorum. Canımı sıkan tek şey Sparhawk’in beni ne zaman öldüreceği. Yüzündeki ifadeye rağmen Sparhawk nazik bir adamdır. Benim işimi çabuk bitireceğinden eminim. Perraine beni hayal kırıklığına uğrattı. Eski biraderim ile ilgili kalıcı bir şey yapabileceğini düşünmüştüm. Oh, evet. Sanırım, Ydra başarısızlığının cezasını öder. Söylediğim gibi, Sparhawk bunu benim için iki dakikada halleder. Benden çok daha iyi kılıç kullanır. Ama senin endişelenmen gereken çok daha fazla şey var. Lycheas bana Ehlana’nın senin başını bir tepsi üzerinde istediğini söyledi. Babasının ölümünün hemen arkasından, sen onu zehirlemeden önce, Cimmura’da şöyle bir gördüm. Sparhawk naziktir ama Ehlana taştan yapılmış ve senden nefret ediyor. Kafanı kendisi kesmeye bile karar verebilir. O narin bir kız. Çentik çentik boynunu kesmesi yarım gününü alabilir.”

“Ama çok yakındık,” diye ıstıraplı bir düş kırıklığıyla itiraz etti Annias. “Patriklik tahtı neredeyse avcumun içindeydi.”

“O zaman avcunu açıp bıraksan iyi olur. Ölümden kaçarken taşıması ağır olabilir. Arrisa ve Lycheas çadırımda eşyaları topluyorlar ama senin zamanın olmayacak, korkarım. Buradan - benimle -beraber ayrılıyorsun. Bir şeyi açıkça anla, Annias. Seni beklemeyeceğim - asla. Geride kalmaya başlarsan, seni bırakır giderim.”

“Almam gereken şeyler var, Martel.”

“Olduğundan eminim. Ben bile ha diyince birkaç tane düşünebilirim - kafan bir tanesi - ve Lycheas Sparhawk ile takılan sarışın maymunun insanları asmak gibi sağlıksız bir tutku geliştirdiğini söylüyor. Ne kadar sakar olduğunu bilecek kadar Kalten’i tanırım. İşi yüzüne gözüne bulaştıracağından eminim; ve berbat olmuş bir idamda onur misafir olmak bir öğleden sonrayı hoş bir şekilde geçirmek için iyi bir fikir değil.”

“Bu mahzene kaç adam getirdin?” Annias’m sesi korkuluydu.

“Hepsi hepsi yüz kişi.”

“Deli misin? Kilise Şövalyeleri ordugâhının tam ortasmdayız.”

“Korkaklığın gözükmeye başladı, Annias.” Martel’in sesi küçük görmekten kısıktı. “Bu su kemeri çok geniş. Kaçma zamanı geldiğinde iyi silahlı bir paralı askerin üzerinden güçlükle tırmanmayı gerçekten ister miydin?”

“Kaçmak mı? Nereye? Nereye gitme olasılığımız var?”

“Başka nereye ki? Zemoch’a gidiyoruz. Otha bizi koruyacak.”

Albay Delada sert bir solumayla nefes aldı.

“Sakin ol, be adam,” diye mırıldandı Sparhawk.

Martel ayağa kalktı ve aşağı yukarı volta atmaya başladı, yüzü mum ışığında kıpkırmızıydı. “Söylediklerimi izlemeye çalış, Annias. Ehlana’ya darestimi sen verdin, darestim her zaman ölümcüldür. Tedavisi yok ve

sıradan büyü etkileri yok edemez. Bunu biliyorum çünkü büyü konusunda Sephrenia’dan eğitim gördüm.”

“Styric cadı!” dedi birbirine geçmiş dişlerinin arasından Annias.

Martel onu cüppesinin önünden yakaladı ve iskemlesinden kaldırıp yarı ayağa dikti. “Ne dediğine çok dikkat et, Annias,” dedi dişlerinin arasından Martel. “Küçük anama hakaret etme yoksa senin yakalayanın Sparhawk olmasını dileyebilirsin. Söylediğim gibi, o aslında nazik bir kişidir, ben değilim. Sana Sparhawk’in asla hayal edemeyeceği şeyler yapabilirim.”

“Hâlâ ona karşı saygı beslediğine inanamıyorum.”

“Bu beni ilgilendirir, Annias. Kraliçeyi sadece büyü iyileştirebiliyor ve sıradan büyü işe yaramayacaksa, geriye ne kalıyor?”

Annias Martel’in cüppesinin önünde yumruğuyla yaptığı kırışıklıkları eliyle düzeltirken, “Bhelliom mu?” diye tahmin yürüttü.

“Kesinlikle. Sparhawk onu ele geçirmeyi başarmış. Ehlana’yı iyileştirmek için kullandı ve çok büyük olasılıkla hâlâ Sparhawk’da. O etrafa öylesine bırakılacak bir şey değil. Arruk üzerindeki köprüleri yıkmaları için Rendorlulan yollayacağım. Bu Wargun’u biraz geciktirebilir ve bize kaçmak için daha çok zaman sağlar. Bir süre kuzeye gitsek ve doğuya, Zemoch’a dönmeden önce savaş bölgesinden çık-sak iyi olur.” Neşesizce sırıttı. “Zaten Wargun her zaman Rendorlulan yok etmek istemişti. Onları köprüleri imha etmek için yollar-sam, bu şanı elde eder. Tanrı bilir ki onları fazla özlemeyeceğim. Askerlerimin geri kalamna nehrin doğu kıyısında Wargun’a direnmelerini söyleyeceğim. Onunla görkemli şekilde mücadele ettikleri bir savaş olacak - çoğunu kesip biçmesinin sadece birkaç saat alacağı. Bu sen, ben ve dostlarımızın buradan tüymek için sahip olacağı bütün süre. Sparhawk’m tam arkamızda olacağını hesaba katabiliriz ve yanma Bhelliom’u alacağına emin olabiliriz.”

“Bunu nereden bileceğiz ki? Tahmin yürütüyorsun, Martel.”

“Yani bu kadar yıldır onun çevresindesin ve doğru dürüst tanıyamadığını mı söylüyorsun? Hakaret etmek istemem ama tam bir salaksın, biliyor muydun? Otha ordularını doğu Lamorkand’a yığdı. Batı Eosia’ya yürümesi gün meselesi. Önüne çıkan her şeyi öldürecek - erkekleri, kadınları, çocukları, sığırları, köpekleri, vahşi hayvanları hatta balıklan. Bunu engellemek Kilise Şövalyeleri’nin görevi. Dört tarikatı kurduklarında akıllarında Sparhawk vardı. Onda görev aşkı, onur ve azaltılamayan kararlılık var. Sparhawk gibi biri olmak için ruhumu veririm. Otha’yı kesinlikle donduracak tek şey onun iyeliği altında. Dünyada yanında Bhelliom’u getirmesini engelleyecek bir şey var mı? Kafanı kullan, Annias.”

“Peki Sparhawk’m elinde Bhelliom’la arkamızdan geldiğini bilerek kaçmamızın ne yararı olacak? Otha’yı ve bizi de yok edecek.”

“Mümkünü yok. Sparhawk çok güçlü biri ama bir Tanrı değil. Oysa Azash bir Tanrı. Azash zamanın başından beri Bhelliom’u istiyor. Sparhawk bizi kovalayacak ve Azash onu bekliyor olacak. Azash, Bhelliom’u almak için onu yok edecek. Sonra da Otha istila edecek. Ona böylesine büyük bir hizmet yaptığımız için, bizi mükafatlandıracak - bonkörce. Seni patriklik tahtına geçirecek ve bana da seçtiğim herhangi bir Elenia krallığının - hatta belki hepsinin - tacını verecek. Otha son bin yıldır güce karşı olan isteğini yitirdi. İstersen Lycheas’ı Elenia’ya naip - hatta kral - yapacağım - gerçi bunu istemen için bir tek neden bile düşünemiyorum. Oğlun sümüklü bir gerzek. Görüntüsü midemi bulandırıyor. Niye boğazını sıktırmıyorsun, sonra sen ve Arissa tekrar deneyebilirsiniz? İkiniz de konsantre olursanız, bir bok böceği yerine gerçek bir insan bile yapabilirsiniz.”

Sparhawk ani bir ürperti hissetti. Etrafına bakındı. Görememesine rağmen Ghwerig’in mağarasmdaki gölge izleyicinin bu odada bir yerde olduğunu anladı. Sadece Bhelliom’un ismini söylemek bile onu çağırmaya yetiyor olabilir miydi?

“Ama Sparhawk’m bizi izleyeceğini nasıl biliyorsun? Otha ile anlaşmamızı bile bilmiyor, bu yüzden nereye gittiğimiz konusunda ufacık bir fikri bile olmayacaktır.”

“Sen safsın, değil mi, Annias?” Martel güldü. “Sephrenia en az beş mil uzaktan bir konuşmayı dinleyebilir ve aynı odadaki herkesinde bunu dinlemesini ayarlayabilir. Sadece bu kadar da değil, şu mahzende bu konuşmaya kulak misafiri olabilecek yüzlerce yer var. Şöyle veya böyle, inan bana, Annias, Sparhawk şu anda bizi dinliyor.” Durdu. “Dinlemiyor musun, Sparhawk?” diye ekledi.

On Beşinci Bölüm

MARTEL'İN SORUSU KÜF kokulu loşlukta asılı kaldı. “Burada kal,” diye Delada'ya soğukça fısıldadı Sparhawk. Kılıcına uzandı.

“Kesinlikle olmaz!” diye cevapladı albay, ses tonu çok kararlıydı. O da kılıcını çekti.

Burası tartışmanın ne zamanı ne de yeriydi. “Tamam, dikkatli ol. Ben Martel'i alacağım. Sen Annias'ı yakala.”

İkisi de saklandıkları yerden çıkıp masanın üzerinde titreyerek yanan muma doğru yürüdüler.

“Bu sevgili biraderim Sparhawk değil mi,” diye ağır ağır konuştu Martel. “Seni tekrar görmek çok iyi bir şey, ahbap.”

“Hızlı bak Martel. Çok geçmeden fazla bir şey göremeyeceksin.”

“Sana bir iyilik yapmak isterdim Sparhawk, ama korkarım bunu yine ertelemek zorundayız. Acil işlerimiz var, anlarsm.” Martel Annias'ı omzundan tutup kapıya doğru itti. “Kımıldan!” dedi çabucak. Sparhawk ve Delada ellerinde kılıçlarla onlara doğru hızla ilerlerken ikisi çabucak dışarı çıktılar.

“Dur!” dedi yanmdakine Sparhawk.

“Kaçıyorlar Sparhawk!” diye itiraz etti Delada.

“Çoktan kaçtılar.” Sparhawk bunu büyük bir hayal kırıklığıyla söyledi. “Martel'in koridorlarda yüz adamı var. Sen bize canlı lazımsın, Albay.” Sparhawk dışarıdaki koridorda koşturan adamların ayak seslerini duymasıyla kulak tırmalayan bir ıslık çaldı. “Ku-rik ve muhafızlar buraya gelene dek kapıyı tutmamız gerekiyor.”

Çürüyen kapıya gidip her biri bir tarafta olmak üzere yerlerini aldılar. Sparhawk taş duvardaki kemerli girişten bir metre gerideki açıklığa çıktı. Pozisyonu kılıcını kullanabilmesine izin veriyordu ama girişten koşarak geçmeye çalışan askerlerin vuruşlan kemerli geçidin üstü ve kenarlarındaki kayalar yüzünden engellendi.

Martel'in paralı askerleri çok geçmeden kızgın Sparhawk'a saldırmanın kötü bir fikir olduğunu keşfettiler; Sparhawk o anda çok kızgındı. Vahşi öfkesini kılıksız görünüşlü askerlere boşalttıkça ölüler üst üste yığılmaya başladı.

Kurik Delada'nın muhafızlarıyla oraya geldiğinde paralı askerler Martel ile Annias'm biraz önce kaçtıkları su kemerinin girişine açılan geçidi savunarak geri çekildiler. Girişten bakan Kurik, "İyi misiniz?" diye çabucak sordu.

"Evet" diye cevapladı Sparhawk. Sonra uzandı ve albay onu geçmek için zorlarken, Delada'nın kolunu yakaladı.

"Bırak gideyim, Sparhawk," dedi gerilmiş dudaklarının arasından Delada.

"Hayır, Albay. Biraz önce bir süre için Chyrellos'daki en önemli adam olduğunuz hakkındaki söylediklerimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Delada'nın tonu neşesizdi.

"Büyük ünün daha birkaç dakika önce başladı ve sadece bir anlık kavga isteğin için kendini öldürmene izin vermeyeceğim. Seni odana götürüp kapının dışına bir adam dikeceğim."

Delada şiddetle kılıcını kınına soktu. "Haklısın. Bu sadece - "

"Biliyorum Delada. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Albayın güvenliğini sağladıktan sonra Sparhawk mahzene geri döndü. Kurik'in komutası altındaki muhafızlar saklanmaya çalışan paralı

askerlerinin geri kalanlarını temizleme işini ele almışlardı. Kurik meşalelerin aydınlattığı karanlıktan geri geldi. “Korkarım ki Martel ve Annias kaçıp gittiler, Sparhawk,” diye bildirdi.

“Bizi bekliyordu Kurik,” dedi asık suratla Sparhawk. “Bir şekilde burada olacağımızı veya Sephrenia’nm onu duyabileceğimiz bir büyü ayarlayacağını biliyordu. İşime yarayacak çok şey söyledi.”

“Ya?”

“Batıdan gelen ordu Wargun’un ki.”

“Tam zamanında geldi.” Kurik birden sırıttı.

“Martel nereye gideceğini de söyledi. Onu izlememizi istiyor.”

“Ona iyilik yapmaktan sevinç duyacağım. İstediğimizi aldık mı?”

Sparhawk başını sallayarak onayladı. “Delada raporunu sunduğunda Annias tek bir oy bile alamayacak.”

“En azından bu da bir şeydir.”

“Bu adamların başına bir yüzbaşı koy ve Vanion’u bulalım.”

Dört tarikatın eğitmenleri kapıların yanındaki surların üzerinde durmuş artık çekilmeye başlayan paralı askerlere şaşkınca bakıyorlardı. Sparhawk ve Kurik onlara katıldığında Vanion, “Hiçbir neden olmadan saldırıyı kestiler,” dedi.

“Yeteri kadar nedenleri var,” dedi Sparhawk. “Nehrin öteki tarafındaki Wargun.”

“Tanrıya şükür!” diye haykırdı Vanion. “Sonunda haber ulaşmış olmalı. Mahzendeki işler nasıl gitti?”

“Albay Delada çok ilginç bir konuşma duydu. Ama Martel ve Annias kaçtılar. Otha’dan koruma istemek için hızla Zemoch’a gidiyorlar. Martel

paralı askerlerin geri kalanını yerleştirmek için Rendorluları köprüleri imha etmeye yolluyor. Onların Wargun'u rahatsız etmekten daha fazla bir şey yapabileceği konusunda pek ümidi yok. Tek umduğu kaçmak için yeterli zamanı kazanacak kadar oyalamak."

"Sanırım Dolmant ile konuşsak iyi olur," dedi Eğitmen Darellon. "Durum biraz değişti. Niye arkadaşlarınızı toplamıyorsunuz, Sör Sparhawk? Genel toplantı binasına geri dönüyoruz."

"Haberi yay, Kurik," dedi silahtarına Sparhawk. "Bütün dostlarımız Kral Wargun'un bizi kurtarmaya geldiğini duysunlar."

Kurik başını sallayarak onayladı.

Başpiskoposlar Kral Wargun'un yaklaşma haberini duymaktan rahatladılar. Annias'ın kendini suçladığını duymaktan daha da çok rahatladılar. "Albay, Annias ve Martel'in Otha ile yaptıkları anlaşma konusunda bile tanıklık edebilir," dedi Sparhawk. "Bu işin şanssız tarafı Annias ve Martel'in kaçmalarıydı."

"Haberlerin Otha'ya ulaşması ne kadar sürer?" diye sordu Başpiskopos Emban.

"Sanırım, durum değişir değişmez Otha'nın öğreneceğini kabullenmemiz gerekecek, Ekselansları," dedi Eğitmen Abriel.

Emban beğenmemiş bir bakışla başını salladı. "Sanırım, büyü işlerinden biraz daha."

"Wargun'un yeniden toparlanması ve Zemochlarla karşılaşmak için Lamorkand'a yürümeye başlaması oldukça zaman alacak, değil mi?" dedi Dolmant.

"Bir hafta veya on gün, Ekselansları," dedi Vanion, "yani ucu ucuna, iki ordunun da öncüleri daha hızlı hareket edebilir ama ana güçler bir haftadan önce harekete geçemeyecektir."

“Bir ordu bir günde ne kadar yol gidebilir?” diye sordu Emban.

“En fazla on mil, Ekselansları,” diye cevapladı Vanion.

“Bu saçma, Vanion. Ben bile on mili dört saatte yürüyebilirim ve ben hızlı yürümem.”

“Tek başınıza yürüdüğünüzde öyledir, Ekselansları.” Vanion gülümsedi. “Gezintiye çıkmış bir adamın kolun gerisinin dağılıp dağılmadığını merak etmesi gerekmez ve gece için yatma zamanı geldiğinde pelerinini bir çalının altına serebilir. Bir ordunun kamp kurması biraz daha uzun sürer.”

Emban homurdandı, zahmetlice kalkıp Sör Nashan’m çalışma odasının duvarında asılı Eosia haritasına doğru badi badi yürüdü. Bazı mesafeleri ölçtü. Parmağını haritanın üzerindeki bir noktaya vurarak, “O zaman, yaklaşık olarak burada karşılaşacaklar. Cammoria Gölü’nün kuzeyindeki ovada. Ortzel, burada arazi nasıldır?”

“Oldukça düz,” diye cevapladı Lamork Başpiskopos. “Çoğunlukla çiftlik arazileri, orada burada yayılmış orman parçacıkları.”

“Emban,” dedi nazikçe Dolmant, “niye stratejiyi Kral VVargun’a bırakmıyoruz? Biliyorsun ilgilenmemiz gereken kendi işimiz var.”

Emban utangaçça güldü. “Sanırım işgüzar biri olarak doğmuşum. Hiçbir işi burnumu sokmadan bırakmam.” Ellerini düşüncelice arkasında kavuşturdu. “Wargun gelir gelmez Chyrellos’daki her şeyi kontrol altına alacağız. Albay Delada’nm tanıklığı Cimmura Piskoposu’nun adaylığını tamamen ortadan kaldıracak, bu yüzden niye bu seçim davasını hemen - Hiyerarşi toplu olarak derin bir nefes almadan - temizlemiyoruz? Başpiskoposlar politik hayvanlardır, akıllarını başlarına toplama vakitleri olur olmaz, şu anki ortamda olan her tür fırsatı görmeye başlayacaklar. Tam şu anda, işleri zorlaştıracak, bir yığın beklenmedik adaya gerçekten ihtiyacımız yok. Elimizden gelirken bu işi basitçe çözelim. Sadece bu kadar da değil, şehrin yanmasına izin verdiğimizde çok sayıda başpiskoposu soğuttuk. Onlar daha kayıp evleri ve diğer şeyler hakkında derin derin düşünmeye başlamadan önce şükran ve minnettarlık etkisi altındaki

Hiyerarşi’yi yakalayıp Bazilika’daki boş koltuğu dolduralım. Şimdi üstünlük bizde. Desteklerimiz parçalanmaya başlamadan onu kullanalım.”

“Tek düşündüğün bu değil mi, Emban?” dedi Dolmant.

“Birisinin bunu düşünmesi gerekiyor, dostum.”

“Anna önce Wargun’u şehre soksak iyi olur,” dedi Vanion. “Onlara yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Martel’in generalleri onun ordusuyla karşılaşmak için geriye döndüklerinde iç şehirden çıkabiliriz,” diye önerdi Komier. “Arkadan saldırır ve bizi surların içine geri kovalayana kadar canlarını acıtabiliriz. Sonra bizi sıkıştırmaya yeterli askeri geri döndürmek zorunda kalacaklar. Bu Wargun’la karşılaşacak gücü azaltabilir.”

“Benim esas çözmeye çalıştığım Arruk üzerindeki şu köprüleri savunmak,” dedi Abriel. “Onları tekrar yapmak Wargun’a uzun zaman - ve hayat - harcatacaktır.”

“Bu konuda yapabilecek fazla şeyimiz olduğunu sanmıyorum,” dedi Darelon. “Rendorluları nehir kıyısından uzak tutacak kadar adamımız yok.”

“Ama şehrin içindekileri rahatsız edecek kadarı var,” diye belirtti Komier. “Niye surlara dönüp durumu değerlendirmiyoruz ki? Bu kuşatmanın tadını ağzımdan atacak bir şeye ihtiyacım var.”

Sona eren yaz ve Chyrellos’da birleşen iki nehrin karanlık yüzeylerinden gecenin serinliğinde çıkan gri, ince buhar yüzünden yaklaşan şafak vaktinde sis oluşmuştu; sisin uzantıları turuncu meşale ışığında dalgalanıyordu. Sis uzaktaki evleri örtmüş ve sonunda kalın yapışkan bir pus tabakası nehir boyunca şehri kaplamıştı.

Saflar arasında harekete geçmek için bir coşku vardı. Şüphesiz taktik nedenler vardı ama taktik generaller içindir; askerler daha çok intikamla ilgilenir. Onlar kuşatma makinelerinin darbelerine dayanmışlar; tırmanma merdivenlerinden gelen fanatiklerle savaşmış ve saldırı kulelerine karşı

koymuşlardı. Şu ana dek ku-şatmacılarm fırlattıkları her şeye dayanmak zorunda kalmışlardı. Bu, dayak atanlara biraz dayak atma fırsatıydı ve yüzlerinde acımasız bir bekleyiş ifadesiyle iç şehirden dışarı saldırdılar.

Paralı askerlerinin çoğu Martel'e, yağma, çapul ve yetersiz surlara kolayca saldırma beklentisinin doğurduğu bir coşkuyla katılmışlardı. Ama bu coşku kendilerinden çok daha büyük bir güçle açık arazide karşılaşma fikri karşısında zayıfladı. O anda barışçıl adamlara dönüştüler ve yeni ortaya çıkan savaş karşıtı görüşlerinin saldırıya uğramayacağı yerler aramak için sisli sokaklarda ses-235

sizce dolaştılar. İç şehirden yapılan huruç harekatı saldırganlar arasında büyük bir şaşkınlık ve büyük hayal kırıklığı yarattı.

Hiç şüphesiz sisin büyük yardımı oldu. İç şehrin savunucuları Kilise Şövalyeleri'nin zırhlarını ya da kilise askerlerinin kırmızı tuniklerini giymeyen herkese saldırdılar. Taşıdıkları meşaleler onlan Kurik'in artık profesyonelleşmiş arbaletçileri için kolay hedefler haline soktu.

Atlı adamlar çok ses yaptığı için, şövalyeler sokaklarda yaya olarak ilerlediler. Bir süre sonra, Sparhawk Vanion'a katıldı. "Burada yapacağımız şey kaçakları toplamak olmalı," diye fikir verdi.

'Tam olarak değil, Sparhawk," diye fikrine katılmadı Vanion. "Kilise askerleri kuşatma altındaydı, bu tip şeyler insanın ruhunu yıpratır. Bizim şüpheli müttefiklerimize, onları başpiskoposlara geri vermeden küçük bir intikam şansı verelim."

Sparhawk başını sallayarak onayladı sonra o, Kalten ve Kurik başa geçmek için ilerlediler.

Balta taşıyan gölgemsi bir figür meşale ışığıyla aydınlanan bir kavşakta belirdi. Hatları ne zırh ne kilise askeri tuniği giydiğini göstermiyordu. Kurik arbaletini kaldırıp nişan aldı. Son anda, silahını yukarı kaldırdı ve ok şafak öncesi karanlığmdaki gökyüzüne doğru vın diye gitti. Kurik hızla küfretmeye başladı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Kalten.

“Berit,” dedi kilitlenmiş dişlerinin arasından Kurik. “Yürürken omuzlarını hep öyle sallar.”

“Sör Sparhawk?” diye karanlığın içinden seslendi çömez, “orada mısınız?”

“Evet.”

“Tanrıya şükür. Sizi bulmak için Chyrellos’un bütün ara sokaklarının hepsim aradığımı düşündüm.”

Kurik yumruklarından birini bir duvara geçirdi.

“Onunla bu konuda sonra konuş,” dedi Sparhawk. “Tamam, Berit, beni buldun. Hayatını tehlikeye atacak kadar önemli şey ne?”

Berit onlara katılmak için sokaktan aşağı geldi. “Rendorlular batı kapısının yanında toplanıyorlar, Sör Sparhawk. Binlerce.”

“Ne yapıyorlar?”

“Sanırım dua ediyorlar. Bir tür tören yapıyorlar. Moloz yığının üzerinde onlara vaaz veren zayıf, sakallı bir adam var.”

“Herhangi bir şey duyabildin mi?”

“Pek bir şey duyamadım, Sör Sparhawk ama bir kelimeyi sık sık söylüyor. Diğerleri o kelime her söylediğinde avazları çıktığı kadar bağırarak tekrarlıyorlar.”

“Kelime ne?” diye sordu Kurik.

“Sanırım, Koçun boynuzu, Kurik.”

“Bu tanıdık bir tını, Sparhawk,” dedi Kurik.

Sparhawk başıyla onayladı. “Anladığım kadarıyla Martel, Rendorluları sırada tutmak için Ulesim’i yanında getirmiş.”

Berit şaşkınca ona baktı. “Ulesim de kim, Sör Sparhawk?”

“Rendorluların son ruhani lideri. Mevkisinin nişanı olarak yamuk bir koyun boynuzu var.” Biraz düşündü. “Rendorlular etrafında oturmuş, vaaz dinlemekten başka bir şey yapmıyorlar değil mi?”

“Eğer o uğultuya öyle diyorsanız, evet.”

“Niye geri gidip Vanion ile konuşmuyoruz?” diye önerdi Sparhawk. “Bu işe yarayabilir.”

Eğitmen ve arkadaşları çok geride değillerdi. “Sanırım şanslıyız, Lordlarım,” dedi Sparhawk. “Berit sokaklarda dolaşıyormuş. Bütün Rendorluların batı kapısının yanında toplandıklarını ve liderlerinin onları galeyana getirmek için zorladığını söylüyor.”

“Gerçekten bir çömezi tek başına oraya mı yolladımz, Sör Sparhawk?” diye onaylamadığını belirterek sordu Abriel.

“Kurik, bu konu hakkında daha sonra onunla konuşacak, Lordum.”

“Liderlerinin ismi neydi?” diye düşüncelice sordu Vanion.

“Ulesim, Lordum. Onunla karşılaştım. Tam bir salak.”

“Eğer ona bir şey olursa Rendorlular ne yaparlar?”

“Dağılacaklar, Lordum. Martel köprüleri yıkmalarım emredeceğini söyledi. Açıkça gözüküyor ki başlamamışlar. Rendorluların bir şeye başlamadan önce oldukça cesaretlendirilmeye ve yönlendirilmeye ihtiyaçları vardır. Dini liderlerini yan tanrıymış gibi görürler. Onun açık emri olmadan hiçbir şey yapmayacaklardır.”

“Köprüleri kurtarma şansımız olabilir, Abriel,” dedi Vanion. “Ulesim’e bir şey olursa, Rendorlular ne yapmaları gerektiğini unutacak. Niye

güçlerimizi toplayıp onlara saygılarımızı sunmuyoruz?”

“Kötü bir fikir,” dedi Kurik. “Özür dilerim, Lord Vanion ama gerçekten öyle. Rendorluların üzerine saldırırsak kutsal adamlarım savunmak için ölümüne savaşacaklar. Gereksiz yere bir yığın adamın ölmesinden başka hiçbir şey elde edemeyiz.”

“Başka bir fikrin var mı?”

Kurik arbaletini okşadı. “Evet, Lordum,” dedi kendinden emince. “Berit Ulesim’in adamlarına nutuk çektiğini söylüyor. Kalabalığa konuşan adam genellikle bir şeyin üzerinde ayakta durur. İki yüz adım kadar yaklaşabilirsem …” Kurik cümleyi orada bıraktı.

“Sparhawk,” diye karar verdi Vanion, “arkadaşlarını al ve Ku-rik’i koru. Onu ve arbaletini Ulesim’i temizleyeceği yakınlıkta bir yere götürene kadar gizlice şehrin içinden geçirmeye çalış. Rendorlu fanatikler kaçar ve köprüleri yok etmezlerse, Wargun diğer paralı askerler hazır olmadan önce nehri geçebilecektir. Paralı askerler dünyadaki en sağduyulu askerlerdir. Umutsuz savaşlar konusunda pek hevesli değillerdir.”

“Ne dersin, teslim olurlar mı?” diye sordu Darellon.

“Denemeye değer,” dedi Vanion. “Buradaki türden barışçıl bir çözüm iki tarafında çok fazla adam kaybetmesini engelleyecektir. Sanırım Otha ile karşılaştığımızda elimizin altındaki her adama ihtiyacımız olacak - Rendorlulara bile.”

Abriel birden güldü. “Tanrı’nın, Kilise’sini Eshandist sapkınların savunması konusunda ne hissedeceğini merak ediyorum?”

“Tanrı hoşgörülüdür.” Komier sırıttı. “Hatta onları - biraz - affedebilir bile.”

Dört şövalye, Berit ve Kurik, Chyrellos sokaklarından gizlice batı kapısına doğru ilerlediler. Hafifçe esen meltem sisi hızla dağılıyordu. Batı kapısının yanındaki yanmış geniş bölgeye geldiler ve üst üste yığılı, iyice

silahlanmış binlerce Rendorluyu hafifleyen sisin içinde büyük moloz yığının etrafında toplanmış buldular. Molozların tepesinde tanıdık bir figür duruyordu.

Tümüyle tahrip olmuş bir evden arta kalanlara saklanmak için ilerlerken Sparhawk arkadaşlarına, “Bu, o” diye fısıldadı. “Bütün azametiyle duruyor - Ulesim, kutsal Arasham’ın en sevdiği havarisi.”

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Kalten.

“Rendor’da kendini öyle tanıtıyordu. Kendi kendine bahşettiği bir unvan. Arasham’ı birini seçme derdinden kurtarmak istedi.”

Ulesim neredeyse galeyana gelmek üzereydi. Konuşması anlattıklarını çekici kılmaya yönelikti. Sıska kemikli kollarından birini yukarı kaldırmıştı ve bir şeyi sıkıca tutuyordu. Yaklaşık her on beş kelimesinden sonra elindeki objeyi şiddetle sallıyor ve “Koçun Boynuzu!” diye böğürüyordu. Yandaşları arkasından, “Koçun Boynuzu!” diye bağırarak karşılık verdiler.

Yarı yıkılmış bir duvarın arkasından hep beraber bakarlarken Sparhawk, “Ne dersin, Kurik?” diye fısıldadı.

“Sanırım deli.”

“Tabii ki deli de, peki menzilde mi?”

Kurik, heyecanla, kızgın laflar eden fanatik kalabalığının üstüne gözlerini kısarak baktı. “Oldukça uzak,” dedi kuşkuluca.

“Gene de dene,” dedi Kalten. “Kısa düşer - ya da üstünden geçerse - Rendor ırkından birinin onu senin için yakalayacağı kesin.”

Kurik arbaletini titremesin diye yıkık duvarın üstüne yerleştirdi ve dikkatle nişan aldı.

“Onu bana Tanrı gösterdi!” Ulesim yandaşlarına acı acı bağırıyordu. “Kötülüğün eseri olan köprüleri yok etmemiz gerekiyor! Nehrin ilerisindeki

karanlığın güçleri size saldıracak ama Koçun Boynuzu sizi koruyacak! Bu tılsımı doğaüstü bir kuvvetle doldurmak için Kutsal Eshand'ın gücü Kutsal Arasham'mkiyle birleşti! Koçun Boynuzu size zaferi kazandıracaktır!"

Kurik arbaletin tetiğini yavaşça çekti. Ok hızla hedefine doğru yol alırken kalın yay sert bir tıng sesi çıkardı.

"Siz yenilmezsiniz!" Ulesim acı acı bağırıyordu. "Siz "

Bu neyse onu asla öğrenemediler. Arbalet okunun tüyleri birden Ulesim'in alnında, tam kaşlarının üstünden dışarı fırladı. Ulesim kasıldı, gözleri büyüdü ve ağzı birden faraş gibi açıldı. Sonra moloz yığının üstüne yığıldı.

"İyi atıştı, Kurik," diye onu kutladı Tynian.

"İşin doğrusu, karnından vurmaya çalışıyordum," diye itiraf etti Kurik.

"Bu da tamam, Kurik." Derialı güldü. "Böylesi daha çarpıcı."

Büyük bir şok ve korku iniltisi Rendor kalabalığında dolaştı.

"Arbalet" kelimesi kalabalık içinde hızla dolaşmaya başladı. Oldukça çok sayıda talihsiz kişi şöyle ya da böyle Lamorklardan bu tip silahlan elde etmişlerdi. Bulundukları yerlerde cinnet geçirenler yurttaşları tarafından parçalandı. Güneyden gelen siyah cüppeli adamların büyük bir çoğunluğu uluyup elbiselerim yırtarak sokaklara daldı. Diğerleri çaresizlikten ağlayarak çöktü. Biraz önce Ule-sim'in vaaz verdiği yere inanmayarak donakalmış bir şekilde bakanlar da vardı. Sparhawk olay yerinde yeni hesapların yapıldığım fark etti. Kalabalığın içinde biraz önce boşanan mevkide hak iddia etmesi gerektiğini hissedenler vardı ve gücün hayatta kalamn ellerinde daha güvenlikte olacağmı düşünerek en yüksek makama terfi-lerini garantilemek için adım atmaya başladılar. Olaya bu adayların taraftarları da katıldı ve koca kalabalık kısa zamanda genel bir ayaklanma denebilecek bir kavgaya girdi.

“Politik kararlar Rendorlulular arasında oldukça hızlı almıyor, değil mi?” diye sakince fikrini söyledi Tynian.

“Bunu fark ettim,” diye katıldı Sparhawk. “Gidip eğitmenlere Ulesim’in basma gelen kazayı söyleyelim.”

Koyun boynuzu ya da eli kulağında olan savaş yüzünden Rendorlulular artık köprüler için çarpışmaya hevesli değillerdi, Mar-tel’in kumandanları nehrin diğer tarafındaki insan denizine karşı hiç şansları olmadıklarını gördüler. Paralı askerler bütün askerler arasında en gerçekçi olanlardır. Kısa süre sonra subaylardan oluşan kalabalık müfreze beyaz bayrak altında köprülerden birini geçti. Gün ağarmadan önce geri geldiler. Paralı askerlerin kumandanları birkaç dakika görüş alışverişinde bulundu. Sonra düzgün sıralar oluşturup kargaşa içindeki Rendorluları önlerinden iterek Chyrellos’dan dışarı çıktılar ve silahlarını bırakarak teslim oldular.

Batı Eosia’nın kralları resmi bir şekilde köprüyü geçerek Kutsal Şehre girerken Sparhawk ve arkadaşlan şehrin açık batı kapısının yanındaki surların üzerinde toplandı. Kral Wargun, yanındaki örme zırhlı Başpiskopos Bergsten, Arcium Kralı Dregos, Pelosia Kralı Soros ve Deria’nm yaşlı Kralı Obler ile kolun başında ilerliyordu. Arkalarında üstü açık süslü bir at arabası geliyordu. İçinde oturan dört kişi vardı. Cüppeli ve kukuletalıydılar ama içlerinden zayıf bedenli olanı Sparhawk’m içini ürpertti. Kesinlikle onlar olmamalıydı - anlaşıldığı kadarıyla içlerinden zayıf olanın emriyle dördü de kukuletalarını geri itti. Şişko olanı Platime’dı. İkincisi Stragen. Üçüncüsü Sparhawk’m tanıyamadığı bir kadm ve dördüncüsü de ince, uzun, sarışın, çok güzel bir kadm olan Elenia Kraliçesi Ehlana’ydı.

On Altıncı Bölüm

WARGUN'UN CHYRELLOS'A GİRİŞİ, pek zafer kazanmış gibi değildi. Kutsal Şehrin sakinleri son olaylardan haberdar değildi ve bir ordu diğerinden çok farklı gözükmüyordu. Büyük bir kısmı Eosia kralları Bazilika'ya giderlerken gizlendiler.

Herkes Bazilika'ya vardığında Sparhawk kraliçesiyle konuşmak için çok az vakit bulabildi. Şüphesiz söyleyeceği şeyler vardı ama bunlar herkesin içinde söylemek istediği türden değildi. Kral Wargun generallere sert emirler verdi ve bu tip durumlarda bir araya geldiklerinde olduğu gibi Demos Başpiskoposu'nu içeri doğru izlediler.

Biraz sonra elinde bir maşrapa birayla sandalyesinde geriye yaslanan Thalesia Kralı, "Kabul etmeliyim ki, şu Martel'iniz çok akıllı," diye belirtti. Bazilika'nm geniş süslü toplantı odasmdaydı-lar. Odada uzun, cilalı bir masa, mermer bir zemin ve pencerelerde kaim koyu kırmızı perdeler vardı. Dört birliğin eğitmenleri, başpiskoposlardan Emban, Dolmant, Ortzel, Bergsten, Sparhawk ve zaman zaman istediklerini anlaşılır bir şekilde dile getiremediğini ortaya koyan ama iyileşiyormuş gibi gözüken Ulath'm dışında, hükümdarlar da oradaydı. Sparhawk'm masanın öbür tarafındaki gelin adayına bakan suratı buz gibiydi. Ehlana'ya söylemek istediği çok şey vardı. Platime ve Stragen'e de birkaç tane ayırmıştı. Kendini zor tutuyordu.

"Coombe'nin yanışından sonra," diye devam etti Wargun, "Mar-tel yalçın kayalıkların tepesine tünemiş zayıf bir kaleyi aldı. Savunmayı güçlendirip, oldukça büyük bir garnizonu oraya bırakıp Lari-um'u kuşatmaya gitti. Biz arkasından geldiğimizde doğuya kaçtı. Sonra güneye döndü en sonunda tekrar batıya Coombe'ye doğru gitti. Onu kovalayarak haftalar harcadım. Bütün ordusunu o kaleye sokmuş gibiydi ve onu açlıktan öldürmek için orada yerleştim. Bilmediğim, ilerlerken ordusunun bütün alaylarını kırlarda saklamak için ayırmasıydı ve böylece çok küçük bir güçle o kaleye ulaştı. O gücü kalenin surları içine yollayıp kapılan kapattı. Sonra beni zapt edilemez bir kalenin kuşatmasında bırakıp, Chyrellos'a yürümek üzere oradan uzaklaştı."

“Size bir sürü mesaj yolladık, Majesteleri,” dedi Başpiskopos Dolmant.

“Yolladığınızdan eminim, Ekselansları,” dedi acı acı Wargun, “ama sadece bir tanesi ulaştı. Martel Arcium’un çoğuna pusuya yatan küçük çeteler dağıtmış. Sanırım habercilerinizin çoğu oradaki Tanrı’nm kaya bahçesinin hendeklerinde yatıyorlar. Özür dilerim, Dregos,” dedi Arcium Kralına.

“Tamam, Wargun,” diye affetti Kral Dregos. “Tanrı’nm o kadar kayayı Arcium’a koymasının bir nedeni vardır. Yolları kaldırım taşıyla kaplamak, surlar ve kaleler yapmak insanlarıma birbirleriyle savaşmak yerine yapacak başka işler veriyor.”

“Orada çeteler varsa nasıl oldu da biri size ulaşmayı başardı, Majesteleri?” diye sordu Dolmant.

Wargun saçları karışmış kafasını kaşıyarak, “Bu da işin tuhaf tarafı, Dolmant,” dedi. “Gerçekten tam olarak anlayamadım. Gelen Lamorkandlıydı ve kimse ona aldırış etmeden bütün Arcium’u boydan boya geçmiş gibi gözüküyordu. Ya yaşayan en şanslı adam ya da Tanrı onu çoğundan daha çok seviyor - ve bana hiç o kadar sevilebilecek biri gibi gözükmüyor.”

“O adam yakında mı, Majesteleri?” diye Thalesia Kralı’na sordu Sephrenia, gözlerinde garip bir merak vardı.

“Sanırım, küçük leydi.” Wargun geğirdi. “Kadach Başpiskoposu’na bildirmek istediği bir şeyler olduğunu söyledi. Büyük ihtimalle dışarıda koridorda bir yerlerde.”

“Ona birkaç soru sorabilir miyiz?”

“Gerçekten o kadar önemli mi, Sephrenia?” dedi Dolmant.

“Evet, Ekselansları,” diye cevapladı, “öyle olabileceğini sanıyorum. Doğrulamak istediğim bir şey var.”

“Sen,” diye kapıda duran askerlerden birine seslendi Wargun, “bak bakalım arkamızdan bizi izleyen kılıksız Lamorku bulabilecek misin. Ona buraya gelmesini söyle.”

“Hemen, Majesteleri.”

“Tabii ki ‘hemen’, bir emir verdim, değil mi? Bütün emirlerime hemen itaat edilir.” Kral VVargun daha şimdiden dördüncü maşrapa birasmdaydı ve terbiyeyle arasındaki bağlantı kopmaya başlamıştı- “Her neyse,” diye devam etti, “o adam kuşattığım kaleye iki hafta kadar önce geldi. Mesajını okuduktan sonra orduyu topladım ve hep beraber buraya geldik.”

Odaya getirilen adam Wargun’un söylediği gibi kılıksız görünüşlüydü. Açıkça ne din adamı ne de savaşçı. İnce, bir deri bir kemik, kirli kahverengimsi gri saçlı ve koca burunluydu.

“Ah, Eck,” dedi Başpiskopos Ortzel, hizmetkârlarından birini tanıyarak. “Ulaşanın sen olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Dostlarım, bu hizmetkârlarımdan biri - ismi Eck - çok sinsi biridir. Gizlilik gerektiğinde çok işe yarar.”

“Bu sefer pek gizlilik gerekmedi, Ekselansları,” diye kabul etti Eck. Yüzüyle uyumlu gözüken, genizden gelen bir sesi vardı. “İşaretinizi görür görmez, atlarımızın bütün hızıyla güneye doğru yola çıktık. Ama daha Arcium’a varmadan pusularla karşılaşmaya başladık. İşte o zaman dağılmaya karar verdik. En azından birimizin oraya ulaşabileceğini düşündük. Kişisel olarak, o kadar umudum yoktu. Her ağacın arkasında elinde uzun yay olan biri varmış gibi gözüküyordu. Durumu bir daha düşünmek için Darra yakınlarındaki bir kale harabesinde saklandım. Aklıma mesajı ulaştıracak hiçbir yol gelmedi. Kral Wargun’un nerede olduğunu bilmiyordum ve arkadaşlarımı öldürenlerden olabilir diye yolculardan hiçbirine sormaya cesaret edemedim.”

“Riskli bir durum,” dedi Darellon.

“Ben de öyle olduğunu düşündüm, Lordum. O harabede iki gün saklandım, bir sabah çok tuhaf bir ses duydum. Bir tür müziğe benziyordu.

Çoban olabileceğini düşündüm ama yanında birkaç keçi olan küçük bir kız çıktı. Müziği çobanların taşıdıkları tür bir kavaldan çıkarıyordu. Küçük kız yaklaşık altı yaşlarında gözüküyordu. Görür görmez bir Styric olduğunu anladım. Styriclerle ilgili herhangi bir şeyin etrafta olmasının kötü şans getireceğini herkes bilir, bu yüzden harabelerde saklanmaya devam ettim. Yerimi kesinlikle beni arayanlardan birine bildirmesini istemiyordum. Ama nerede olduğumu biliyormuşçasına önüme geldi ve onu izlememi söyledi.”

Durdu, yüzünden kafasmın karıştığı gözüküyordu. “Ben yetişkin bir adamım Ekselanslan ve çocuklardan emir almam - özellikle Styric çocuklardan - ama küçük kızda tuhaf bir şey vardı. Bana bir şey yapmamı söylediğinde düşünemeden hemen yaptım. Garip değil mi? Kısacası, beni harabelerden çıkardı. Etraf beni arayan adamlarla doluydu ama sanki bizi göremiyormuşçasma hareket ediyorlardı. O küçük kızla Arcium’u bir baştan bir başa geçtik. Çok uzun bir yol ama bizim için sadece üç gün sürdü - doğrusu dişi keçilerinden birinin bir çift yavru doğurması için durduğumuz günü de sayarsak dört - ufaklıklar çok şirindi. Tekrar hareket ettiğimizde küçük kız onları atımda taşımam için ısrar bile etti. Evet, efendim, Kral Wargun’un Rendorlulan kuşattığı kaleye geldik ve orada küçük kız benden ayrıldı. Bu işin en tuhaf tarafı. Styriclerden hoşlanmam ama o giderken gerçekten ağladım. Gitmeden önce minik bir öpücük verdi ve hâlâ yanağımda hissedebiliyorum. O zamandan beri çok düşündüm ve Styriclerin o kadar kötü olmadıklarına karar verdim.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Evet, efendim,” dedi Eck, “orduya gidip Kral Wargun’a Hiyerarşi’den bir mesaj olduğunu söyledim. Askerler beni Majesteleri’ne götürdüler ve ona belgeyi verdim. Okuduktan sonra ordusunu toplayıp hızla buraya getirdi. Bütün olanlar bu kadar, Lordlarım.”

Kurik nazikçe gülümsüyordu. “Evet, evet,” dedi Sephrenia’ya, “anlaşıldığı kadarıyla Flüt hâlâ ortalıkta - üstelik sadece ruhen değil - değil mi?”

“Öyle gözüküyor,” dedi Sephrenia, o da gülümsüyordu.

“Belge mi?” dedi Başpiskopos Ortzel’e Başpiskopos Emban. “Hiyerarşi adına konuşmaya karar verdim,” diye itiraf etti Ortzel. “Habercilerimin hepsine Kral Wargun için birer kopya verdim. O koşullar altında doğru olduğu düşündüm.”

“Bana göre oldukça uygun,” dedi Emban. “Ama Makova bundan pek hoşlanmayabilir.”

“Bir gün ondan özür dilerim - eğer aklıma gelirse. Diğer habercilerden birinin Kral Wargun’a ulaşıp ulaşmadığından emin değildim, bu yüzden aşağı yukarı her şeyi kısaca anlattım.”

Söylediklerinin Kral Wargun tarafından fark edilmesi birkaç saniye aldı. “Yani ordumu bir tek başpiskoposun - hem de Thalesialı bile olmayan - emriyle mi harekete geçirdiğimi söylüyorsunuz?” diye kükredi.

“Hayır, Wargun,” dedi sertçe dev Başpiskopos Bergsten. “Ka-dach Başpiskopos’nun hareketini tamamen onaylıyorum, bu yüzden ordunu benim emrimle harekete geçirdin. Bunu benimle tartışmak ister misin?”

“Oh,” dedi pişmanlıkla Wargun, “o zaman durum farklı.” Bersten tartışılacak türden biri değildi. Wargun devam etti. “Belgeyi birkaç kez okuyup Chyrellos’a seferin uygun olacağına karar verdim. Dregos ve Oblefi ordunun ana bölümüyle önden yollayıp, başkentlerini savunabilsinler diye Elenia ordusunu geri götürdüm. Oraya ulaştığımızda, inanabilirseniz, sıradan ahali tarafından savunulduğunu gördük ve içeri girmek istediğimde şuradaki şişko onaylayana dek kapıları açmadılar. Size karşı dürüst olmam gerekirse, Cimmura’nm gerçekten o kadar tehlikede olduğunu sanmıyorum. Bütün dünyaya o surların üzerindeki esnaf ve işçilerin çok profesyonelce durduklarını söyleyeceğim. Her neyse, Lenda Kon-

. tu ve tacı giyen bu tatlı leydiyle görüşmek için saraya gittim. İşte o zaman bu namussuzu orada gördüm.” Stragen’i işaret etti. “Em-sat’ta dördüncü kuzenimi meçiyle delik delik deşti. Başına ödül koymuştum - kuzenime olan nişlerimden değil, aile durumu yüzünden, çünkü o adama bakmak beni hasta ediyordu. Milletin içinde burnunu karıştırma huyu vardı ve bunu iğrenç buluyordum. Artık bunu yapamayacak zaten. Stragen onu adamakıllı

şişledi. Neyse, bu serseriyi astıracaktım ama Ehlana beni caydırdı.” Büyük bir yudum aldı. “Daha doğrusu -” Geğirdi. “eğer bu fikirden vazgeçmezsem bana savaş açmakla tehdit etti. Onun çok da-laşkan bir leydi olduğunu keşfettim.” Birden Sparhawk’a sırıttı. “Tebrik etmek usuldendir dostum ama sanırım ben olsam, onu daha iyi tanıyana kadar zırhımı üzerimden çıkarmazdım.”

“Birbirimizi çok iyi tanıyoruz, Wargun,” dedi aşırı bir ciddiyetle Ehlana. “Sparhawk beni bebeklikten beri yetiştirdi, birkaç ters tarafım varsa, bu yüzden ona teşekkür etmelisin.”

“Büyük ihtimalle bundan şüphelenmem gerekirdi.” Wargun diğerlerine güldü. “Ehlana’ya Chyrellos’da olanları söylediğimde, ordusunu savaşa yardım için beraberinde getirme konusunda ısrar etti-Bunu kesinlikle yasakladım. Bunun karşısında bütün yaptığı uzanıp bıyıklarımı çekmek ve “Peki Wargun, o zaman seninle Chyrel-245

los’a kadar yarışacağım,” demek oldu. Artık kimsenin bıyıklarımı çekmesine izin vermiyordum, kraliçe olsun olmasın tam orada dizime yatırıp poposuna poposuna vuracaktım ama oradaki kocaman kadın müdahale etti.” Sparhawk, Mirtai sandığı kadına, dişi dev Ta-mul’a baktı ve ürperdi. “O kadar hızlı hareket edebildiğine inanamadım. Daha gözümü bile kırpamadan boğazıma bir bıçak dayamıştı. Ehlana’ya Chyrellos’u rahat rahat alacak kadar adamım olduğunu açıklamaya çalıştım ama o koruması gereken bir yatırımı olduğu gibi bir şeyden bahsetti. Hep beraber Cimmura’dan çıktık ve Dregos ile Obler7 e katılıp buraya, Kutsal Şehre geldik. Şimdi, biri bana burada neler olduğunu açılayabilir mi?”

“Her zaman ki Kilise politikası,” dedi soğuk bir tavırla Başpiskopos Emban. “Anamız’m entrikalara ne kadar bayıldığını bilirsin. Hiyerarşi toplantılarını geciktirmek için savaşıyor, oyları kendi amacımıza uygun bir şekilde etkiliyor, başpiskoposları kaçırıyördük - bu tip şeyler. Cimmura Piskoposunu tahtan zor bela uzak tutabildik, işte o zaman Martel ortaya çıkıp Kutsal Şehri kuşattı. Şehri savunabilmek için iç şehrin surlarının arkasına çekildik. Dün akşam geldiğinizde işler ciddileşmeye başlamıştı.”

“Annias yakalandı mı?” diye sordu Kral Obler.

“Korkarım ki hayır, Majesteleri,” diye cevapladı Dolmant. “Şafak sökmeden önce Martel onu şehirden kaçırmayı başardı.”

“Ne büyük bir talihsizlik.” Obler iç çekti. “Geri gelebilir ve patriklik için ciddi bir fiyat teklif edebilir, değil mi?”

“Onu görmekten fazlasıyla memnun olacağız, Majesteleri,” dedi suratı asık bir gülümsemeyle Dolmant. “Annias ile Martel arasındaki bağlantıyı duyduğunuzdan eminim; bizim onlarla Otha arasında bazı anlaşmalar olduğu hakkında şüphelerimiz var. Şans eseri, patriğin özel muhafız kumandanının Annias ve Martel arasındaki konuşmaya kulak misafiri olabileceği bir yere götürmeyi başarabildik. Albay tamamen tarafsızdır; bunu herkes bilir. Duyduklarını Hiyerarşi’ye rapor ettiğinde, Annias Kilise’den atılacaktır - en azından.” Durdu. “Şimdi, o zaman,” diye devam etti, “Zemochlar Annias ve Otha arasındaki anlaşmanın bir parçası olarak doğru Lamorkand’da yığıldılar. Otha planlarının Chyrellos’da tasarlandığı gibi gitmediğini öğrenir öğrenmez, batıya yürümeye başlayacak. Bu konuda bir şey yapmamızı öneririm.”

“Annias’m hangi yolu izlediği konusunda bir fikrimiz var mı?” diye sordu Ehlana, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

“O ve Martel, Prenses Arissa ile kuzeniniz Lycheas’ı yanlarına aldılar. Korunmak için Otha’ya kaçıyorlar, Kraliçem,” dedi Sparhawk.

“Onların durdurmamızın bir yolu var mı?” dedi kızgınca.

“Deneyebiliriz Majesteleri.” Omuz silkti. “Fazla umut veremem.”

“Onu istiyorum, Sparhawk,” dedi kızgınca Ehlana.

“Özür dilerim, Majesteleri,” diye araya girdi Başpiskopos Dol-rnant, “ama Annias Kilise’ye karşı suç işledi. Önce ben alacağım.”

“Ömrünün sonuna kadar dua edip ilahiler söyletmek için bir manastıra kapatabilesiniz diye, öyle mi?” diye küçümseyerek sordu. “Onun için çok daha ilginç planlarım var, Ekselansları. İnanın önce ben ulaşırsam, Kilise’ye teslim etmeyeceğim - en azından işimi bitirene kadar. Sonra kalanı alabilirsiniz.”

“Bu kadar yeter,” dedi sertçe Dolmant. “Kilise’ye itaatsizliğin sınırına geldin. Bunu fazla zorlama. Ama aslını ararsan, Annias’ı bekleyen bir manastır değil. Kilise’ye karşı işlediği suçların karşılığı direğe bağlanıp yakılmaktır.”

Gözler birbirlerine kilitlendi, Sparhawk içinden inim inim inledi.

Sonra Ehlana biraz mahcupça güldü. “Affedin, Ekselansları,” diye özür diledi. “Telaşlı konuştum. Yakılma dediniz, değil mi?”

“En azından, Ehlana,” diye cevapladı.

“Tabii ki Kutsal Anamız’m görüşlerini kabul ederim. İtaatkâr gözükmemektense hemen öleyim daha iyi.”

“Kilise itaatini takdir ediyor, kızım,” dedi yumuşakça Dolmant.

Ehlana dindarca ellerini birleştirdi ve tamamen yapmacık küçük bir pişmanlık gülücüğü attı.

Dolmant kendine uymayacak bir şekilde güldü. “Sen yaramaz bir kızsın, Ehlana,” diye onu azarladı. ‘ “Evet, Ekselansları,” diye kabul etti Ehlana. “Sanırım öyleyim.”

“Çok tehlikeli bir kadın, dostlarım,” dedi diğer hükümdarlara Wargun. “Hepimiz onun yoluna çıkmamaya özen göstermeliyiz. Tamam, şimdi ne var?”

Emban iskemlesinde daha da aşağı kaydı ve şişman parmaklarının uçlarını birbirlerine vurarak oturdu. “Patriklik meselesini bir an önce halletmemiz gerektiğine karar verdik, Majesteleri. Bu siz şehre girmeden

önceydi. Güçlerinizi orta Lamorkand’a doğru yola çıkarmak için hazırlamanız biraz zaman alacak değil mi?”

“En azından bir hafta,” diye somurtkanca cevapladı Wargun, “büyük ihtimalle iki. Arcium’un yarısına kadar yolda sıraya dizilmiş birliklerim var - çoğu geride kalanlar ve erzak arabaları. Onları düzenlemek biraz zaman alacak; askerlerin şu köprüleri geçmek için gerçekten tıkış tıkış olmaları gerekecek.”

“Size en fazla on gün verebiliriz,” dedi Dolmant. “Yığmaklarınızı ve düzenlemelerinizi giderken yapın.”

“Bu yolda yapılamaz, Ekselansları,” diye itiraz etti Wargun.

“Bu kez öyle, Majesteleri. Sefere çıkan askerler yürümekten çok oturarak zaman harcar. Bu kez onları daha iyi bir işte kullanalım.”

“Askerlerini Chyrellos dışında tutmak isteyeceksin,” diye ekledi Başpiskopos Ortzel. “Ahalinin çoğu kaçtı, bu yüzden şehir ıssız. Adamların sahipsiz evlere bakarak akılları başlarından giderse, yürüyüş zamanı gelince onları toplamak biraz zor olacaktır.”

“Dolmant,” dedi Emban, “şu anda Hiyerarşi’ye başkanlık ediyorsun. Yarın sabah ilk iş meclisi toplayacağız. Bugün kardeşlerimizi dış şehirden uzak tutalım - kendi güvenlikleri için, çünkü harabeler arasında saklanan Martel’in paralı askerlerinden birkaç kişi olabilir. Ama aslında, resmi toplantılara başlamadan önce onlara evlerindeki zararları çok yakından inceleme şansı vermek istemiyoruz. Birçok başpiskoposu soğuttuk; Annias’m prestijini yitirmesine rağmen beklenmedik bir koalisyonun işleri karıştırmasını istemiyoruz. Sanırım toplantıya girmeden önce kilisede bir tür ayin yapmalıyız. Huşu yaratan ve Tanrı’ya şükranlarımızı sunmakla ilgili bir şey olmalı. Ortzel, bu resmi görevi alacak mısın? Sen adayımız olacaksın, bu yüzden herkese sana bakmaya alışması için bir şans verelim. Ve Ortzel arada sırada gülümsemeye çalış. Merak etme, yüzün kırılmaz.”

“Çok mu sertim, Emban?” diye hafif yarı bir gülümsemeyle cevapladı Ortzel.

“Mükemmel,” dedi Emban. “Bu gülümsemeyi aynada çalış. Müşfik, sevecen bir baba olacağını hatırla - en azından onların böyle düşünmelerini istiyoruz. Tahta geçtikten sonra yapacakların sen ve Tanrı arasındadır. Tamam. Ayin, kardeşlerimize onların önce din adamı ve sonra da mülk sahibi olduklarını hatırlatacak. Ko-robaşıyla konuşacağım, Bazilika’da durmadan ilahiler yankılana-248

cak - kardeşlerimizi uygun ruh haline getirecek bir şeyler. Dolmant bizi sessizliğe davet edecek ve en son bilgilerle başlayacağız - bırakın herkes ayrıntıları öğrensin. Özellikle kuşatma başlayalı beri mahzenlerde saklanan başpiskoposlar. Bu koşullar tanıkları çağırmak için çok uygun. Onları kesinlikle etkili konuşanlardan seçeceğim. Şehrimizin son ziyaretçilerinin davranışları yüzünden kesin bir kınama ortamı için bir yığm çarpıcı ırza geçme, kundakçılık ve yağma tasviri istiyoruz. Tanıklarımızın resmi geçidi Albay Delada ile sona erecek. O, Annias ve Martel arasındaki konuşmayı bildirecek. Onlara tüm bunları düşünüp taşınmaları için zaman bırakalım. Kardeşlerimizden bazılarıyla konuşacak ve onlara Cimmura Piskoposu’na duyulan ateşli öfke ve suçlamalarla dolu konuşmalar hazırlatacağım. Sonra Dolmant bu konuyu araştırması için bir komite atayacak. Hiyerarşi’nin bir kenara itilmesini istemiyoruz.” Ufak tefek şişko başpiskopos yine düşündü. “O durumda öğlen yemeği için bir ara ve Annias’m hıyaneti kendi kendilerine kurmaları için birkaç saat verelim. Sonra tekrar toplanırız. Bergsten hızlı davranmanın gerekliliği konusunda bir konuşma yapacak. Bergsten, acil olan şeyleri sunma, ama onlara İnanç Krizi içinde olduğumuzu hatırlat. Doğrudan oylamaya geçmek için sıkıştır. Zırhını giy, baltanı taşı. Savaş zamanında olduğumuz havasını verelim. Sonra Eosia krallarının geleneksel konuşmalarını alacağız. Onları heyecanlandırın, Majesteleri. Acımasız savaş, Otha ve Azash’ın iğrenç planlarından bol bol bahsedin. Kardeşlerimizi korkutmak istiyoruz, böylece koridorlarda politika yapıp birbirleriyle pazarlık edeceklerine vicdanlarıyla oy kullanacaklardır. Gözlerini benden ayırma, Dolmant. Politik bir dalavere için arzu duyan başpiskoposları dikkatli ve ısrarlı bir araştırmayla bulup çıkaracağım ve onları sana göstereceğim. Ve hiçbir koşul altında asla ara teklifini kabul etme. Kimsenin artan tempoyu bozmasına izin verme. O anda hemen adaylara gir. Daha kardeşlerimiz muziplik düşünmeye başlamak için zaman

bulamadan oylamaya geçsek iyi olur. Hızla oylamaya başla. Güneş batmadan Ortzel'i tahtta istiyoruz. Ve sen Ortzel, toplantılar sırasında ağzını kapalı tut. Bazı fikirlerin tartışmalı. Onları milletin içinde dile getirme - en azından yarm."

"Kendimi bebek gibi hissediyorum," dedi Kral Oblefe ekşi bir ifadeyle Kral Dregos. "Politikadan biraz anlarım sanıyordum ama bu sanatın bu kadar acımasız ortaya konduğunu hiç görmedim."

"Şu anda büyük bir şehirdesiniz, Majesteleri." Emban ona sırıttı. "Ve biz burada böyle oynarız."

Aşırı dindar ve neredeyse çocuksu derecede hürmetkar biri olan Pelosia Kralı Soros, Başpiskopos Emban Hiyerarşi'yi kendi amacına uygun kullanmak için soğukkanlılıkla kumpaslar kurarken bir çok sefer nerdeyse bayılıyordu. Sonunda yol gösterilmesi için dua etmek gibi bir şeyler istediğini mırıldanarak hızla çıkıp gitti.

"Yarın Soros'a göz kulak olun, Ekselansları," diye Emban'a tavsiyede bulundu Wargun. "O bir din delisi. Konuşmasını yaparken bizi açığa vurmaya karar verebilir. Soros zamanının çoğunu Tanrı ile konuşarak geçiriyor. Bu bazen insanın kafasını karıştırır. Konuşmalar sırasında onu atlamamızın bir yolu var mı?"

"Yasal olarak yok," dedi Emban.

"Onunla konuşacağız Wargun," dedi Kral Obler. "Belki yarın ki toplantıya katılamayacak kadar hasta olduğuna ikna edebiliriz."

"Tamam, onu hasta edeceğim," diye mırıldandı Wargun.

Emban ayağa kalktı. "Baylar ve bayanlar hepimizin yapması gereken işler var, bu yüzden hani denir ya, haydi kirişi kıralım."

Sparhawk ayağa kalktı. "Elenia konsolosluğu kuşatmada zarar gördü, Kraliçem," dedi doğal bir tonda. "Size onu yerine Pandion genel toplantı binasının çok az olan konforunu sunabilir miyim?"

“Bana kızgınsın, değil mi, Sparhawk?” diye sordu.

“Bunu özel olarak tartışırsak daha uygun olur, Kraliçem.”

“Ah,” diye iç çekti. “İyi, önden çıkalım ve genel toplantı binanıza gidelim ki beni haşlayabilesin. Sonra hemen öpüşüp yeniden dost olalım. Benim gerçekten ilgilendiğim bölüm bu. En azından beni dizine oturtup dövemeyeceksin - Mirtai bana muhafızlık yaparken. Aklımdayken, Mirtai ile tanıştın mı?”

“Hayır, Kraliçem.” Sparhawk Ehlana’nın iskemlesinin yanında sessizce duran Tamuî kadına baktı. Mirtai’in teninde özel bir egzotik bronz renk vardı, örülmüş saçları parlak siyahtı. Hatları güzel sayılırdı, koyu renk gözleri insanın aklını başından alan bir şekilde köşelerinden hafifçe yukarı kıvrıktı. Bununla beraber, boyu normal değildi. Sparhawk’dan bir karış daha uzundu. Uzun kollu beyaz saten bir bluz ve gömlekten çok diz boyu kısa bir eteğe benzeyen belinden kemerli bir elbise giyiyordu. Ayağında siyah deri çizmeler ve belinde de bir kılıç vardı. Omuzları geniş, kalçaları ince ve esnekti. Cüssesine rağmen mükemmel gözüküyordu. Ama ifadesiz bakışlarında uğursuz bir şey vardı. Normalde bir kadının bir erkeğe baktığı gibi Sparhawk’a bakmadı. Tedirgin edici türden biriydi.

Sparhawk hafifçe doğruldu, çelik kaplı kolunu kraliçesine sundu ve salondan dışarı, oradan da Bazilika’nın mermer merdivenlerinden aşağı ona eşlik etti. Basamakların üzerindeki geniş açıklığa çıktıklarında zırhlı sırtı fıkırdadı. Sparhawk etrafına bakındı. Mirtai parmağının boğumuyla zırhma hafifçe vurmuştu. Kolundan katlanmış bir pelerin alıp açtı ve Ehlana’ya uzattı.

“Oh, o kadar soğuk değil, Mirtai,” diye itiraz etti Ehlana.

Mirtai’nin yüzü merhametsizce sertleşti ve pelerini bir daha emredercesine silkeledi.

Ehlana iç çekti ve dişi devin pelerini omuzlarına örtmesine izin verdi. Sparhawk bronz kadının yüzüne bakıyordu, bu yüzden bir an sonra ne olabileceği konusunda hiçbir şey söylenemezdi. Mirtai, ifadesini

değiştirmeden ona hafifçe göz kırptı. Her nedense bu, Sparhawk’m kendini iyi hissetmesini sağladı. Mirtai ile arasının oldukça iyi olacağına karar verdi.

Vanion meşgul olduğundan Sparhawk tartışmaları için Ehlana, Sephrenia, Stragen, Platime, ve Mirtai’ye Sör Nashan’m çalışma odasına kadar eşlik etti. Sabahı neredeyse devlete ihanetin tam eşiğinde olabilecek bir yığm kırıcı sözü hazırlayıp abartarak geçirmişti.

Bununla beraber, Ehlana çocukluğundan beri politikayla uğraştığı için birisinin pozisyonu kuvvetli değilse, onun çabuk — hatta beklenmedik kadar ani - olması gerektiğini biliyordu. “Bizim yüzümüzden rahatsızsın,” diye daha Sparhawk kapıyı kapatmadan başladı. “Burada hiçbir işim olmadığını ve buradaki arkadaşlarımın kendimi tehlikeye atmama izin verdiklerini düşünüyorsun. Aşağı yukarı hepsi bu kadar, değil mi, Sparhawk?”

“Yaklaşık olarak, evet.” Ses tonu buz gibiydi.

“O zaman işleri basitleştirelim,” diye hızla devam etti. “İşin doğrusu, Platime, Stragen ve Mirtai şiddetle karşı çıktılar ama ben kraliçeyim, onları reddettim. Bu konuda otoritem olduğumu kabul ediyor muyuz?” Sesinde hafif kafa tutma tonu vardı.

“Gerçekten öyle yaptı, Sparhawk,” dedi uzlaşmacı bir tonla Platime. “Stragen ve ben bir saat kadar bağırdık sonra bizi zindana atmakla tehdit etti. Hatta affımı iptal etmekle bile tehdit etti.”

“Majesteleri çok etkileyici bir zorba,” diye onun fikrini paylaştı Stragen. “Sana gülümsese bile asla güvenme. İşte o en tehlikeli olduğu an. Zamanı geldiğinde otoritesini bir sopa gibi kullanıyor. Odasına kapatacak kadar ileri gittik ama Mirtai’ye kapıyı kırdırdı.”

Sparhawk şaşırdı. “O çok kaim bir kapıydı,” dedi.

“Öyleydi. Mirtai iki tekme attı ve ortadan ikiye ayrıldı.”

Sparhawk bronz kadına şaşkınca baktı.

“Zor değildi,” dedi Mirtai. Yumuşak ve müzikal bir sesi vardı. Sadece egzotik bir aksanın hafif izlerini taşıyordu. “Ev içindeki kapılar kurumuştur, tam ortalarına vurursan kolayca parçalanırlar. Ehlana parçaları kışın şömine odunu olarak kullanabilir.” Sade bir ağırbaşlılıkla konuşuyordu.

“Mirtai beni çok iyi koruyor, Sparhawk. O etrafta olduğunda kendimi güvenlikte hissediyorum, bana Tamul lisanını öğretiyor.”

“Elene kaba ve çirkin bir lisan,” diye fikrini söyledi Mirtai.

“Bunu ben de fark ettim.” Sephrenia gülümsedi.

“Ehlana’ya Tamul dilini öğretiyorum ki sahibim bana bir tavuk gibi gıdakladığmdan dolayı utanç duymayayım.”

“Artık sahibin değilim, Mirtai,” diye ısrar etti Ehlana. “Seni aldıktan hemen sonra özgürlüğünü verdim.”

Sephrenia’mn gözlerinden kızgınlık okunuyordu. “Sahip mi!” diye bağırdı.

“Bu Mirtai’nin halkında bir âdet, kız kardeşim,” dedi Stragen. “O bir Atan. Savaşçı bir ırk ve genelde yönlendirilmeye ihtiyaçları olduğu bilinir. Tamullar duygusal olarak özgürlüğe hazır olmadıklarını düşünüyorlar. Bu bir çok kazaya neden oluyor.”

“Ehlana bunu öneriyi yapmakla bile cahillik etti,” dedi sakince Mirtai.

“Mirtai!” diye bağırdı Ehlana.

“Sen sahibim olduğundan beri sizin insanlarınızdan düzineler-cesi bana hakaret etti,” dedi sertçe Tamul kadın. “Özgür olsaydım onlar çoktan ölmüşlerdi. Şu yaşlı olan - Lenda - bir kere gölgesinin bana dokunmasına izin verdi. Ondan hoşlandığını biliyorum, bu yüzden maalesef onu öldürmedim.” Her şeyi olduğu gibi kabul edercesine iç çekti. “Özgürlük

benim türüm için çok tehlikeli. Onun sorumluluğunu taşımamayı tercih ederim.”

“Bunu başka zaman konuşabiliriz, Mirtai. Şu anda şampiyonumu sakinleştirmemiz gerekiyor. Platime, Stragen ya da Mirtai’ye kızmanın hiçbir anlamı yok, aşkım. Beni Cimmura’da tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Kavgan sadece benimle ve tek başıma. Niye baş başa birbirimize bağırmak için onlara izin vermiyoruz ki?” • “Ben de onlarla gideceğim,” dedi Sephrenia. “Yalnız olursanız çok daha rahat konuşacağınıza eminim.” Kapıdan çıkan iki hırsızla bronz dişi devi takip etti. Kapıda durdu. “Son bir şey daha, çocuklar. İstediğiniz kadar bağırabilirsiniz ama vurmak yok - bu iş bitene kadar herhangi birinizin dışarı çıkmasını istemiyorum.” Dışarı çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

“Evet,” dedi Ehlana.

“Çok inatçısın,” dedi yavan bir biçimde Sparhawk.

“Buna iradeli denir, Sparhawk. Kral ve kraliçelerin niteliği olarak kabul edilir.”

“Kuşatma altındaki bir şehre gelmen için kafanı hangi şeytan karıştırdı?”

“Bir şeyi unuttun, Sparhawk. Ben tam bir kadın değilim.”

Ehlana öfkeden kıpkırmızı olana kadar Sparhawk ona baştan aşağı baktı - bunu ona borçlu olduğunu biliyordu. “Ya?” Ne olursa olsun bu kavgayı kaybedeceğini biliyordu.

“Kes şunu. Ben kraliçeyim - saltanat süren bir hükümdar. Bu bazen sıradan kadınların yapmasına izin verilmeyen şeyleri yapmam gerektiği anlamına gelir. Kadın olduğum için zaten avantajsızım. Kendi giysilerimin arkasına saklanırsam diğer krallardan hiçbiri beni ciddiye almayacaktır ve ciddiye almazlarsa Elenia’yı da ciddiye almazlar. Gelmeliydim, Sparhawk. Anlıyorsun, değil mi?”

Sparhawk iç çekti. “Bundan hoşlanmıyorum, Ehlana ama mantığınla tartışamam.”

“Hem” dedi yumuşakça “sensiz kendimi yalnız hissediyordum.”

“Sen kazandın.” Sparhawk güldü.

“Hey, çok iyi,” diye ellerini sevinçle birbirine vurarak bağırdı. “Kazanmaya bayılıyorum. Şimdi, niye öpüşüp dost olma safhasına geçmiyoruz?”

Bunu bir süre yaptılar. “Seni özledim, benim sert ifadeli şampiyonum.” Ehlana iç çekti. Sonra parmak boğumlarını göğüs zırhına vurdu. “Ama bunları özlemedim,” diye ekledi. Ona tuhaf bir bakış attı. “Şu Ick denen adam - “

“Eck,” diye düzeltti Sparhawk.

“Özür dilerim - ona Wargun’a kadar Arcium’da yol gösteren küçük kızdan bahsederken yüzünde niçin o tuhaf ifade oluştu?”

“Çünkü o küçük kız Aphrael idi.”

“Tanrıça mı? Gerçekten sıradan insanlara gözükür mü? Emin misin?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Kesinlikle. Eck’i görünmez yaptı, on günlük yolu üç güne indirdi. Aynı şeyi bizim için birçok kez yaptı.”

“Ne kadar olağanüstü.” Ehlana orada durmuş boş boş parmak uçlarıyla zırhında tempo tutuyordu.

“Lütfen şunu yapma, Ehlana. Kendimi ayaklı bir çanmış gibi hissetmeme neden oluyor.”

“Özür dilerim, Sparhawk, gerçekten Başpiskopos Ortzel’i tahtta istediğimize emin miyiz? Son derecede soğuk ve sert değil mi?”

“Ortzel, yeteri kadar katı ve onun patrikliği askeri tarikatlara bazı zorluklar çıkaracak. Başta büyü kullanımına şiddetle karşı.”

“Kilise Şövalyesi büyü kullanamazsa bu dünyada neye yarar ki?”

“Başka olanaklarımız da var, Ehlana. Ortzel’in ilk tercihim olmadığını kabul edeceğim ama Kilise’nin öğretilerine tamamen bağlı. Ortzel işin başına geçerse Annias gibilerinin otorite sahibi olabilme şansları olmayacak. Katı ama Kilise’nin doktrinini son harfine kadar uygular.”

“Başka birini bulamaz mıydık - biraz daha beğendiğimiz biri?”

“Bir patriği sadece ondan hoşlanıyoruz diye seçmeyiz, Ehlana” diye azarladı. “Hiyerarşi, Kilise için en iyi adamı seçmeye çalışır.”

“Şey, tabii ki öyle yapar, Sparhawk. Bunu herkes bilir.” Ehlana sertçe döndü. “İşte orada,” dedi hiddetle.

“Orada ne var?” diye sordu Sparhawk.

“Onu görmeyebilirsin, aşkım,” dedi Ehlana. “Benden başka hiç kimse onu göremiyor. Başta etrafımdaki herkesin kör olmaya başladığını düşündüm. Bir tür gölge gibi bir şey. Tam olarak onu göremiyorum - yani net olarak - ama arkamda anlık bir şekilde yakalayabildiğim minik parlamalar halinde dolaşıp duruyor gibi.”

İçi titreyen Sparhawk, normal gözükmeye çalışarak yarım döndü. Gölge görüşünün kenarında olduğundan daha büyük ve koyu bir şekilde dolaşıyordu. Kötülüğü daha şiddetli hissediliyordu. Niçin Ehlana’yı takip ediyordu ki? O Bhelliom’a bile dokunmamıştı. Onu telaşa düşürmek istemeden dikkatle, “Zamanla gidecektir,” dedi. “Unutma ki Annias sana çok nadir ve kuvvetli bir zehir verdi. Yavaş yavaş geçen bazı etkileri olabilir.”

“Sanırım bu o yüzden.”

Sonra Sparhawk anladı. Hiç şüphesiz, Ehlana’nm yüzüğü içindi. Sparhawk sessizce bu olasılığı daha önce düşünmediği için kendine kızdı. Gölgenin arkasındaki her neyse kesinlikle iki yüzüğe de göz kulak olmak istiyordu.

“Dost olduğumuzu sanıyordum,” dedi Ehlana.

“Dostuz.”

“O zaman niye öpüşmüyoruz?”

Sparhawk tam bunu yapmaya kalkıyordu ki Kalten içeri girdi.

“Kapı çalmasını hiç öğrenemeyecek misin?” diye tersçe sordu Sparhawk.

, “Özür dilerim. Vanion’m burada olduğunu sandım. Bakayım başka bir yerde bulabilecek miyim? Şey, aklımdayken, gününü biraz daha neşelendirecek bir şey var - tabii ki gününün buna gerçekten ihtiyacı varsa. Tynian ve ben dışarıda Wargun’un askerleriyle beraber kaçakları evlerden çıkarıyorduk. Eski bir dostu bir şarap dükkânının mahzeninde saklanırken bulduk.”

“Ya?”

“Her nedense Martel, Kragefi arkada bırakmış. Onunla hoş bir sohbet yapmak için hep beraber toplanacağız - tabii ki ayılır ayıl-maz ve de siz burada ne yapıyorsanız onu bitirir bitirmez.” Durdu. “Kapıyı sizin için kilitlememi ister misiniz?” diye sordu. “Ya da dışarıda sizin için nöbet tutmamı?”

“Defol git, Kalten.” Emri veren Sparhawk değildi.

On Yedinci Bölüm

O AKŞAMÜSTÜ ERKEN saatlerde Tynian ve Kalten onu Sör Nashan’m çalışma odasına taşıyarak getirirlerken Krager pek iyi bir durumda değildi. Zayıf saçları darmadağındı, tıraş olmamıştı ve miyop gözleri kan çanağına dönmüştü. Elleri şiddetli bir şekilde titriyordu, bedbaht bir ifadesi vardı; yakalanmasıyla ilgisi olmayan bir bedbahtlık. İki şövalye Martel’in astını odanm ortasındaki sade bir iskemlenin yanma çekip üzerine oturttular. Krager yüzünü titreyen ellerinin içine gömdü.

“Bu durumdayken ondan fazla bir şey öğreneceğimizi sanmıyorum,” diye homurdandı Kral Wargun. “Ben de bazen böyle olduğum için biliyorum. Ona biraz şarap verin. Ellerinin titremesi durunca çok daha mantıklı olacaktır.”

Kalten, Sör Nashan’a baktı. Tombul Pandion köşedeki süslü dolabı işaret etti. “Sadece tıbbi amaçlı, Lord Vanion,” diye çabucak açıkladı Nashan.

“Hiç şüphesiz,” dedi Vanion.

Kalten dolabı açıp bir kristal sürahi Arcian kırmızısı çıkardı. Büyük bir kadeh doldurdu ve onu Krager’e verdi. Acılar içindeki adam yarısını döktü ama geri kalanını içmeyi başardı. Kalten bir tane daha doldurdu. Ve bir tane daha. Kragefin elleri daha az titremeye başladı. Gözlerini kırparak etrafına bakındı. “Gördüğüm kadarıyla düşmanlarımın eline düşmüşüm,” dedi yıllardır içmekten zayıflamış sesiyle. “Peki.” Omuz silkti. “Savaşın kaderi sanırım.”

“Burada gıpta edilecek bir durumun yok,” dedi kötü bir haber verircesine Lord Abriel.

Ulath bir biley taşı aldı ve baltasını bilemeye başladı. Çok rahatsız edici bir ses çıkarıyordu.

“Lütfen,” dedi bıkkınca Krager. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Bana melodramik gözdağlan vermeyin. Ben hayatta kalma uğraşı veren biriyim baylar. Buradaki durumu tamamen anlıyorum. Hayatıma karşılık sizinle işbirliği yapacağım.”

“Ne kadar aşağılık değil mi?” diye hor gördü Bevier.

“Tabii ki öyle, Aziz Şövalye,” diye ağır ağır konuştu Krager, “ben aşağılık bir adamım - yoksa farkına varmadınız mı? Doğrusu, kendimi kasten beni yakalayabileceğiniz bir konuma getirdim. Mar-tel’in planı çok güzeldi - gittiği kadar - ama bozulmaya başladığında, çöktüğünde talihini paylaşmak istemediğime karar verdim. Boşuna zaman harcamayalım, baylar. Hepimiz öldürülmeyecek kadar değerli olduğumu biliyoruz. Çok şey biliyorum. Hayatım, özgürlüğüm ve on bin altın karşılığı bildiğim her şeyi size söyleyeceğim.”

“Ya sadakatin?” diye sertçe sordu Ortzel.

“Sadakat mi, Ekselansları?” Güldü. “Martel’e? Saçmalamayın. Martel için çalıştım çünkü iyi para ödedi. İkimizde bunu biliyorduk. Şimdi siz çok daha fazla ödeyecek konumdasınız. Anlaştık mı?”

“Darağacında biraz zaman geçirmen fiyatını indirebilir,” dedi Wargun.

“Güçlü kuvvetli bir adam değilim, Kral Wargun,” diye belirtti Krager, “ve sağlığım hiçbir zaman sizin iyi dediğiniz seviyede olmadı. Gerçekten işkencecilerinizin yardımı altında ölmem üzerine kumar oynamak istiyor musunuz?”

“Bırak öyle kalsın,” dedi Dolmant. “İstediğini verin.”

“Ekselansları çok bilge ve merhametli biri.” Krager birden güldü. “Kelime oyunu için çok özür dilerim, Başpiskopos Dolmant. Bunu bilerek olmadığı konusunda sizi temin ederim.”

“Ama bir şartımız var,” dedi Dolmant. “Bu koşullar altında, eski patronun tutuklanana kadar seni serbest bırakmamız zor olabilir. Kendi

itirafına göre pek güvenilmeyecek bir adamsın. Hem bize söylediklerini doğrulamamız gerekecek.”

“Çok akıllıca, Ekselansları,” diye onayladı Krager. “Ama zindan yok. Akciğerlerim güçlü değil ve gerçekten rutubetli yerlerden uzak durmam gerekiyor.”

“O zaman bir manastır?” diye karşılık verdi Dolmant.

“Tamamen kabul edilebilir, Ekselansları - Sparhawk’in oranın on mil yakınma gelmesine izin verilememesi koşuluyla. Sparhawk bazen mantıksız davranır ve yıllardır beni öldürmek istiyor - değil mi, Sparhawk?”

“Oh, evet,” diye kabul etti Sparhawk. “Sana ne söyleyeceğim Krager biliyor musun? Martel ölene dek sana dokunmayacağıma kendi kendime ant içeceğim.”

“Yeteri kadar dürüstçe Sparhawk, peşimden gelmeden önce bir haftalık süre tanımak için yemin edersen. Anlaştık mı, baylar?”

“Tynian,” dedi Eğitmen Darellon, “biz tartışırken onu çıkar.”

Krager sallanarak ayağa kalktı. “Benimle gelin, Aziz Şövalye,” dedi Tynian’a. “Sen de Kalten, şarabı getirmeyi de unutma.”

Sıkı bir şekilde korunan tutuklu odadan çıktıktan sonra Kral Wargun, “Evet?” diye sordu.

“Krager’in kendisi önemsiz, Majesteleri,” dedi Vanion, “ama bildiklerinin önemi konusunda haklı. Koşullarını kabul etmenizi tavsiye edeceğim.”

“Ona o kada-altını vermek hiç hoşuma gitmiyor,” diye kaprislice homurdandı Wargun.

“Krager için bu bir hediye olmayacak,” dedi yavaşça Sephrenia. “Krager’e o kadar para verirseniz, içkiden altı ayda ölecektir.”

“Bu bana iyi bir ceza gibi gelmiyor.”

“İçkinin sonradan ortaya çıkan etkileri yüzünden ölen birini gördün mü, Wargun?” diye sordu Sephrenia.

“Gördüğümü söyleyemem.”

“Bir akıl hastanesinde dur ve izle. Çok eğitici bulabilirsin.”

“O zaman anlaştık mı?” dedi etrafa bakmarak Dolmant. “Lağım faresine istediğini veriyor ve Martel’e dikkate değer bir şey bildiremeyeceğinden emin olana dek bir manastıra kapıyoruz?”

“Tamam,” dedi isteksizce Wargun. “Getirin ve devam edelim.”

Sparhawk kapıya gidip açtı. Yaralı yüzlü ve kafası kazınmış bir adam Tynian ile hızlı hızlı konuşuyordu.

Sparhawk Pelosia’nın doğu sınır bölgesinin çapulcu atlı çetesinin Domi’sini tanıyıp, “Kring?” diye şaşkınca sordu. “Sen misin?”

“Evet, Sparhawk,” dedi Kring. “Seni tekrar gördüğüme sevindim. Biraz önce dost Tynian’a haberler getirdim. Zemochlarm doğu Lamorkand’da toplandıklarını biliyor muydun?” . “Bunu duyduk. Bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyoruz.”

“İyi. Thalesia kralının ordusuyla beraberdim ve memleketten gelen adamlarımdan biri beni burada buldu. Söylediğin şeyleri yapmak için yola çıktığınızda Lamorkand üzerine fazla düşünmeyin. Zemochlar doğu Pelosia’da da yağmacılık yapıyorlarmış. Aşiretimin adamları çuvalla kulak topluyor. Kilise Şövalyeleri’nin bunu bilmeleri gerektiğini düşündüm.”

“Sana borçluyuz, Domi. Niye dost Tynian’a nerede kamp yaptığını göstermiyorsun? Şu anda Eosia krallarıyla meşgulüz ama serbest kalır kalmaz seni ziyaret edeceğiz.”

“O zaman ben de hazırlıkları yapacağım, Aziz Şövalye,” diye söz verdi Kring. “Beraber tuz yiyecek ve iş konuşacağız.”

“Tamamen öyle, dostum,” diye söz verdi Sparhawk.

Tynian koridorda giden Kring’i takip etti. Sparhawk ve Kalten Kragefi tekrar Nashan’m çalışma odasına soktular.

“Öyle olsun, Krager,” dedi sertçe Dolmant. “Koşullarını kabul ediyoruz - seni serbest bırakmamız güvenli olana kadar manastırda kapalı kalmayı kabul edersen.”

“Tabii ki Ekselansları,” diye çabucak kabul etti Krager. “Zaten dinlenmeye ihtiyacım var. Martel beni bir yıldır kıtanın bir o yanına bir bu yanma koşturuyordu. İlk olarak ne öğrenmek istersiniz?”

“Cimmura Piskoposu ve Otha arasındaki bağlantı nasıl başladı?”

Krager bacaklarını üst üste atıp şarap kadehini düşüncelice çevirerek iskemlesinde geriye yaslandı. “Anladığım kadarıyla, bu Cimmura Başpiskoposu’nun hastalanıp Annias’m onun sorumluluklarını almasından kısa bir süre sonra başladı. O ana dek, piskoposun amacı daha çok politik gibi gözüküyordu. Metresini ağabeyiyle evlendirmek istiyordu, böylece Elenia krallığını yönetebilecekti. Kilise’nin bir insanın eline verebileceği gücü tattıktan sonra ufuklan genişlemeye başladı. Annias gerçekçidir ve genel olarak sevilmediğininde farkındadır.”

“Bu belki de yüzyılın beyanı olabilir,” diye mırıldandı Komier.

“Bunu fark ettiniz, Lordum,” dedi alaycı bir biçimde Krager. “Martel bile onu küçük görür ve hayatım boyunca Arissa’mn onunla aynı yatağa nasıl girebildiğini anlayamadım. Neyse, Annias patrik tahtına ulaşmak için yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Martel onun aklmdakinin kokusunu aldı ve kılık değiştirip onunla konuşmak için gizlice Cimmura’ya gitti. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama Martel geçmişte bir ara Otha ile bağlantı kurmuş. Bu konu hakkında konuşmak istemedi ama Pandion tarikatından kovulması ile bağlantılı olduğunu bir şekilde anladım.”

Sparhawk ve Vanion birbirlerine baktılar. “Öyleydi,” dedi Vani-on. “Devam et.”

“Annias başta bu fikri kabul etmedi ama Martel istediğinde çok ikna edici olabilir ve sonunda piskopos en azından görüşmeye razı oldu. Toplumundan kovulmuş kötü şöhretli bir Styric buldular ve onunla uzun uzun konuştular. Otha ile aralarında-gizli elçi olmayı kabul etti ve uygun zamanda pazarlık yapıldı.”

“Peki pazarlık neydi?” diye Arcium Kralı Dregos sordu.

“Ona birazdan geleceğim, Majesteleri,” diye söz verdi Krager. “Buna atlarsam ayrıntıları unutabilirim.” Durdu ve etrafına bakındı. “Umarım hepiniz burada ne kadar işbirlikçi olduğumu fark ediyorsunuzdur. Otha adamlarından bazılarını Annias’a yardımcı olmaları için Elenia’ya yolladı. Yardımın en büyük bölümü altındı. Otha’da ondan tonlarca var.”

“Ne!” diye bağırdı Ehlana. “Ben Annias’m beni ve babamı patriklik kampanyasına finans sağlamak amacıyla Elenia hazinesini kullanmak için zehirlediğini düşünmüştüm.”

“Kırıcı olmak istemem Majesteleri, ama Elenia hazinesi Annias’m basma açtığı işin masraflarının başlangıcını büe karşılamaya yetmez. Sermayesinin gerçek kaynağını saklamak için onu kontrol etti. Zimmete para geçirmek bir şey ama Otha ile düşüp kalkmak bambaşka bir şey. Doğrusu siz ve babanız sadece Annias’a Otha’dan gelen sınırsız altm kaynağını saklamak için zehirlendiniz. İşler aşağı yukarı planlandığı gibi devam etti. Otha parayı ve Annias’a geçici hedeflerinde yardım etmesi için bazı Styric büyülerini sağladı. Her şey Sparhawk Rendor’dan gelene dek oldukça iyi gidiyordu. Sen işleri karmakarışık hale getiren türden bir insansın, Sparhawk.”

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı Sparhawk.

“Geri kalan ayrıntıların çoğunu bildiğinizden eminim, Lordlanm,” diye devam etti Krager. “En sonunda, hepimiz gözümüzü Chyrellos’da açtık ve geri kalanı söylendiği gibi masal. Şimdi, sizin sorunuza geri geliyorum,

Kral Dregos. Otha’nm pazarlığı çok sıkıydı ve yardımı karşılığında Annias’dan çok büyük bir fiyat istedi.”

“Annias’m ona verecek neyi vardı ki?” diye sordu koca Thalesialı din adamı, Başpiskopos Bergsten.

“Ruhu Ekselansları,” diye titreyerek cevapladı Krager. “Otha

para ya da büyü yardımı sağlamadan önce Annias’tan Azash’a tapması konusunda ısrar etti. Martel törene tanık oldu ve bunu bana söyledi. Aklıma gelmişken, bu görevlerimden biriydi. Martel zaman zaman kendisini yalmz hisseder ve konuşmak için birine ihtiyaç duyar. Martel başkaları gibi midesi bulanan bir tip değil ama o bile Annias’ın dönme ayininden tiksinmiş.”

“Martel de döndü mü?” diye dikkatle sordu Sparhawk.

“Bu konuda şüpheliyim, Sparhawk. Martel’in gerçekten hiç dini inancı yoktur. O politika, güç ve paraya inanır, Tanrılara değil.”

“İşi yöneten hangisi?” diye sordu Sephrenia. “Hangisi lider hangisi takipçi?”

“Annias emirleri verenin kendi olduğunu sanıyor, açık söylemek gerekirse, bundan çok şüpheliyim. Otha ile bütün bağlantıları Martel aracılığıyla oldu ama Martel, Annias’ın bilmediği, kendi bağlantılarını da yaptı. Yemin edemem ama Martel ve Otha arasında ayrı bir anlaşma var. Bu Martel’in yapabileceği türden bir şey.”

“Bütün bunların arkasında çok daha fazla şeyler var, değil mi?” diye kurnazca sordu Başpiskopos Emban. “Otha’nın - ve Azash’m - sadece Cimmura Piskoposu’nun kötü bir şekilde parlaklığını yitirmiş ruhu uğruna bu kadar para ve enerjiyi harcamaları gerçekten pek olası değil, değil mi?”

“Tabii ki değil, Ekselansları,” diye onayladı Krager. “Plan hiç şüphesiz, Annias ve Martel’in şimdiden ortaya koydukları planı takiben istediklerini almaya kalkışmalarıydı. Cimmura Piskoposu patrikliğe giden yolu rüşvetle

elde etseydi, bütün istediklerini savaşa başvurmaksızın başarabilecekti. Savaşlar risklidir.”

“Peki istedikleri nelerdi?” diye sordu Kral Obler.

“Annias patrik olmayı aklına koymuştu. Martel bunu ona bırakmaya isteküydi. Her şey planlandığı gibi gitseydi bunun anlamı olmayacaktı. Martel’in istediği güç, zenginlik ve meşrulaşmak. Otha tüm Eosia kıtasına hükmetmek istiyor. Azash, Bhelliom’u - ve dünyadaki herkesin ruhunu - istiyor. Annias ebediyen yaşayacak - veya ona yakın - bundan sonraki birkaç yüzyıl boyunca patrik olarak gücünü kullanarak Eleneleri kademe kademe Azash’a taptıracaktı.”

“Bu canavarca!” diye bağırdı Ortzel.

“Neredeyse, Ekselansları,” dedi Krager. “Martel, Otha’dan biraz daha alt seviyede bir imparatorluk tacı alacak. Bütün batı Eosia’yı yönetecek. Böylece dördünü de - Otha ve Martel imparator, Annias’ı Kilise’nin başrahibi ve Azash’ı da Tanrı olarak görecektiniz. Sonra dikkatlerini Rendorlulara ve Daresia’daki Tamul İmparatorluğuna çevirebileceklerdi.”

“Bhelliom’u almak için yaptıkları plan ne?” diye soğukça sordu Sparhawk.

“Hile, dalavere, açıkça pazarlık yada gerekirse, kaba güçle. Beni dinle, Sparhawk.” Krager’in yüzü birden ciddileşti. “Martel seni bir süre kuzeye ve sonra da Otha’ya katılmak için doğu Lamorkand’a gideceğine inandırmaya çalışıyor. Tamam Otha’ya gidiyor ama Otha, Lamorkand’da değil. Generalleri savaşmakta çok daha iyiler. O hâlâ başkenti Zemoch’da. Martel ve Annias’ın gittikleri yer orası. Onları takip etmeni istiyorlar.” Durdu. “Şüphesiz, sana bunu söylemem istendi,” diye kabul etti. “Martel onu Zemoch’a kadar izlemeni ve yanında Bhelliom’u getirmeni istiyor. Martel seninle doğrudan yüzleşmek istemiyor; bu onun tarzı değil. Senin Zemoch’a gitmeni istiyorlar böylece Azash senin icabına bakabilir.” Krager’in yüzü ani bir acı ve korkuyla çarpıldı. “Gitme, Sparhawk,” diye yalvardı. “Tanrı aşkına ne olur, gitme! Azash, Bhelliom’u senden alırsa dünyanın sonu gelir.”

BAZİLİKANIN GENİŞ SALONU ertesi sabah erkenden dolup taşıyordu. Kral Wargun’un askerleri Martel’in paralı askerlerinin geri kalanlarını toplar toplamaz Chyrelloslu vatandaşlar ürkerek geri dönmeye başlamışlardı. Kutsal Şehrin insanları büyük ihtimalle diğer Elenelerden daha sofu değillerdi ama Başpiskopos Emban tam bir insanlık örneği gösterdi. Şükür ayini biter bitmez Kilise depolarının halka açılacağı haberinin şehirde yayılmasını sağladı. Chyrellos’da yiyecek bulunan başka bir yer olmadığı için vatandaşlar karşılık verdiler. Emban toplanan binlerce kişinin diğer başpiskoposların durumun ciddiyetini kavramalarında toplanan kalabalığın etkili olacağını düşünerek böyle bir hareket yapmıştı. Emban, bir taraftan da samimi bir duyguyla davranmıştı. Kendi cüssesi açlık ıstırabı konusunda onu özellikle hassaslaştırdı.

Başpiskopos Ortzel şükran ayinini yönetti. Sparhawk, sert din adamının topluluğa hitap ederken tamamen faklı bir tonda konuştuğunu fark etti. Sesi nazikti ve bazen tam bir sevecenliğe yaklaştı.

Kadach Başpiskoposu kitleyi son duaya geçirirken Talen, Sparhawk’a, “Altı defa,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Ayini sırasında altı defa gülümsedi. Saydım. Ama gülümseyiş yüzünde doğal durmuyor. Dün Krager’in anlattıklarıyla ilgili ne yapmaya karar verdik? Ben uyuya kaldım.”

“Bunu fark ettik. Albay Delada, Martel ve Annias arasındaki konuşmayı rapor eder etmez Kragefe Hiyerarşi önünde bize söylediklerinin hepsini tekrar ettireceğiz.”

“Ona inanacaklar mı?”

“Sanırım. Delada güvenilir bir tanıktır. Krager sadece onaylayıp ayrıntıları dolduracak. Bir kez, Delada’nın tanıklığını kabul etmeye zorlandılar mı, Krager’in söylemesi gerekenler sırasında nefes almakta fazla zorlanmayacaklar.”

“Akıllıca,” dedi beğenerek Talen. “Biliyor musun, Sparhawk? Hırsızlar imparatoru olma fikrinden vazgeçtim. Sanırım Kilise’ye gireceğim.”

“Tanrı dini korusun,” diye dua etti Sparhawk.

“Koruyacağından eminim, oğlum.” Talen müşfikçe gülümsedi.

Kutlamanın bitmesi ve koronun coşkulu bir şarkıya başlamasıyla, valeler başpiskoposların sıraları arasında Hiyerarşi’nin hemen müzakerelere devam edeceğini bildiren duyurular dağıtarak dolaştılar. Kayıp altı din adamı dış şehrin çeşitli yerlerinde bulundu. İki tanesi Bazilika’nın içinde saklandıkları yerlerden çıktılar. Geri kalanı hâlâ hesapta yoktu. Kilise başpiskoposları ciddi ciddi salondan çıkıp izleyici salonuna giderlerken, bir yığın kişiyle konuşmak için geride kalan Emban, üfleyip püfleyip terler içinde Sparhawk ve Ta-len’in yanından hızla geçti. “Az daha unutuyordum,” dedi yanlarından geçerken. “Dolmant’ın Kilise depolarını açma emrini vermesi gerekiyor. Yoksa, bir ayaklanmayla karşılaşacağız.”

“Kilise’deki işleri yönetmek istiyorsam onun gibi şişmanlamam gerekecek mi?” diye fısıldadı Talen. “İşler kötüye gittiğinde şişkolar kaçamaz ve sonunda bazı şeylerin Emban için kötü gideceği açık.”

Albay Delada izleyici salonunun kapısının yanında duruyordu. Göğüs zırhı ve miğferi ışıl ışıl parlıyordu. Kırmızı pelerini tertemizdi. Sparhawk salona giren Kilise Şövalyeleri ve din adamları sırasının arasından çıkıp, onunla kısaca konuştu. “Sinirli misiniz?”

“Pek değil, Sör Sparhavvk. Ama, bunu dört gözle de beklemediğimi kabul edeceğim. Ne dersiniz bana soru soracaklar mı?”

“Sorabilirler. Seni tedirgin etmelerine izin verme. Acele etme ve mahzende duyduklannı tam olarak bildir. Namm seninle beraber konuşacaktır, bu yüzden kimse bir kelimenden bile şüphelenemez.”

“Ben sadece burada bir kargaşa başlatmış olmaktan korkuyorum,” dedi ekşi bir yüz ifadesiyle Delada.

“Merak etme. Kargaşa senden sonra gelen tanığı duyduklarında başlayacak.”

“O ne anlatacak, Sparhavvk?”

“Bunu söylemeye yetkim yok - en azından raporunu verene kadar. Bu durumda tarafsızlığını bozacak herhangi bir şey yapma iznim yok. İyi şanslar.”

Kilise başpiskoposları salonda küçük kümeler halinde toplanmış kısık seslerle konuşuyorlardı. Emban’m dikkatle düzenlediği şükran ayini sabaha ciddi bir hava vermişti ve kimse bunu bozmak istemiyordu. Sparhawk ve Talen arkadaşlarıyla beraber her zaman oturdukları bölüme çıktılar. Bevier korurcasına Sephrenia’nın önünde dikilip durmuştu, yüzü kaygısını gösteriyordu. Sephrenia pırıl pırıl parlayan beyaz cüppesiyle sakin sakin oturuyordu. Sparhawk onlara katıldığında Bevier, “Mantıklı düşünmüyor,” dedi. “Platime, Stragen ve hatta Tamul kadını din adamı kılığında buraya sokmayı başardık ama Sephrenia kesinlikle o Styric cüppesini giymekte ısrar etti. Hiyerarşi’nin müzakerelerinin krallar ve ruhbanlar dışında kimseye açık olmadığını defalarca açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedi.”

“Ben de ruhbanlardan biriyim, sevgili Bevier,” dedi basitçe kadın. “Aphrael’in rahibesiyim - hatta daha doğrusu başrahibesiyim. Diyelimki burada bütün dünyadaki dinlerin birleşmesi için deneme niteliğinde bir hareketi gözlemlemek için bulunuyorum.”

“Ben olsaydım seçim bitene dek bundan bahsetmezdim, küçük ana,” diye tavsiyede bulundu Stragen. “Yüzlerce yıl devam edecek dini bir tartışmayı başlatacaksın ve bizim şu anda zamanımız yok.”

“Karşıda oturan dostumuzu özledim,” dedi Kalten, Annias’ın oturduğu bölümü işaret ediyordu. “Bu sabahın olayları açıklanırken yüzünün çöküşünü görmek için çok şey verirdim.”

Dolmant içeri girdi. Emban, Ortzel ve Bergsten ile kısa bir görüşme yaptıktan sonra kürsüdeki yerini aldı. Orada bulunması salona sessizlik

getirdi. “Biraderlerim ve dostlarım,” diye başladı, “son toplanmamızdan beri çok önemli olaylar gördük. Müzakerelerimize başlamadan önce buradaki duruma hepimizin yakmlaşabilmesi için bir grup tamk çağırmayı kendimce uygun gördüm. İlk olarak Chyrellos’un şu andaki durumundan bahsetmek istiyorum. Kuşatma yapan ordu şehri yiyeceksiz bıraktı. İnsanlar umutsuz derecede aç ve sefiller. Hiyerarşi’den Kilise depolarını açmak için izin istiyorum böylece onların acılarım hafifletebiliriz. Kilise temsilcileri olarak, yardımseverlik bizim ilk görevlerimizden biridir.” Etrafına bakındı. “Karşı çıkan kimse var mı?”

Etrafta tam bir sessizlik vardı.

“O zaman izin verilmiştir. Şimdi daha fazla gecikmeden batı Eosia’nın saltanat süren hükümdarlarını en onurlu gözlemciler olarak karşılayalım.”

Salondaki insanlar saygıyla ayağa kalktılar.

Salonun ön tarafından pirinç trompetlerden tören boruları çalındı ve geniş bronz kapı kıtanın hükümdarlarını kabul etmek için yavaşça açıldı. Hepsi resmi kıyafetlerini giymiş, taçlarını takmışlardı. Sparhawk, Wargun ve diğer krallara doğru dürüst bakmadı bile, çünkü gözleri nişanlısının mükemmel yüzüne odaklanmıştı. Ehla-na etrafa ışık saçıyordu. Sparhawk on yıllık Rendor sürgünü boyunca kraliçesine gösterilen ilginin çok sönük olduğunu ve sadece saray görevleriyle törenlerinin ona bir tür önem verdiğini fark etti. Bu yüzden, Ehlana tören fırsatlarını diğer kraliyet ailelerinin üyelerinden daha fazla seviyordu. Ehlana diğer hükümdarlarla beraber ağır ağır patriğin altın tahtının yanında yarım daire şeklinde sıralanan tahtlara doğru yürüdü. Kolu uzaktan akrabası Deira Kralı Objemin kolunun üzerinde hafifçe duruyordu. Şansa - ya da tamamen şansa bağlı değildi - tahtların arkasındaki koca yuvarlak pencereden gelen tayfta ayrışmış ışık dairesi Elenia tahtının üzerine düşüyordu ve Ehlana altın güneş ışığından pırıldayan bir halenin çevrelediği yerine oturdu. Bu, Sparhawk’a çok makul gözüktü.

Hükümdarlar oturduktan sonra salondakiler yerlerini aldılar. Dolmant, sırayla hükümdarları selamladı ve hatta orada bulunmayan, aklında sınırının

tam kenarında kamp kuran Otha bulunan Lamorkand Kralı'ndan da kısaca bahsetti. Sonra Demos Başpiskoposu son olayların çabuk bir özetini içeren işlere nazikçe geçti. Özet çok uzundu, son birkaç haftasını ayda geçiren insanlara yönelikmiş gibi gözüküyordu. Emban'ın tanıkları Martel'in paralı askerlerinin dış şehri yıkmaları ve gaddarlıkları üzerinde uzun uzun konuştular. Şüphesiz herkes dehşeti biliyordu ama çarpıcı ayrıntıları açıklamak Emban'ın umduğu gibi Hiyerarşi'yi çabuk hareket etme konusunda etkiledi ve belirgin bir intikam açlığı ortaya çıkardı. En çarpıcı olay yarım düzine kadar tanığın saldıran orduya kumanda eden adamın ismini açıklamalarıydı. Martel'in ismi önce üç tanığın anlatımlarında göze çarpar bir şekilde yer aldı. Dolmant, Delada'yı çağırmadan, kısaca dönek Pandionun geçmişinden bir paralı asker olarak bahsedip Cimmura Piskoposu ile bağlantısını atladı. Sonra bu kendini adamış insanların efsanevi tarafsızlığını da belirterek patriğin özel muhafız kumandanım tanıklığa çağırdı.

Delada'nm hafızasının fevkalade olduğu ispatlandı. Buluşmanın yerini öğrendiği kaynağı '"Kilise Şövalyeleri'nin mükemmel askeri haber alma faaliyetlerine" bağlayarak sakladı. Mahzeni ve Bazilika'ya tehlikeli bir giriş sağlayan unutulmuş su kemerini tarif etti. Sonra Martel ve Annias arasındaki konuşmayı neredeyse harfi harfine tekrar etti. Tamamen duygusuz bir tonla uzun uzadığa anlatması raporuna aşırı bir ağırlık verdi. Konudaki kişisel hislerine rağmen Delada tarafsızlığından hiç ayrılmadı. Konuşması sık sık Hiyerarşi ve orada bulunan izleyicilerin şaşkınlık çığlıklarıyla, hayretten donakalmalarıyla kesildi.

Başpiskopos Makova'nm çiçek bozuğu yüzü solgundu ve kekeleyerek albaya soru sormak için doğruldu. "O karanlık mahzende duyduğunuz sesler konuştukları kabul edilen kişilerin sesi olmaması - yani bu Cimmura Piskoposu'nun itibarını zedelemek için düzenlenmiş ayrıntılı bir dolap olması - mümkün mü?"

"Hayır, Ekselansları," diye setçe cevapladı Delada. "Bunun hiçbir olasılığı yok. Oradaki adam kesinlikle Piskopos Annias'di ve diğer adama Martel diyordu."

Makova terlemeye başladı. Başka bir yol denedi. “Size mahzene kadar eşlik eden kimdi, Albay?”

“Pandion Birliğinden Sör Sparhawk, Ekselansları.”

Makova etrafındaki Hiyerarşi’nin diğer üyelerine keyifli keyifli gülümseyerek, “Şimdi, tamam,” dedi zafer kazanmışçasına, “işte bulduk, o zaman. Sör Sparhawk’m Piskopos Annias ile uzun zamandır süren kişisel bir düşmanlığı var. Oldukça açık bir şekilde bu tanığın aklını çelmiş.”

Delada ayağa fırladı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. “Bana yalancı mı diyorsunuz?” diye sordu, eli kılıcının kabzasına gidiyordu.

Makova korkuyla geri çekildi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

“Sör Sparhawk önceden bana hiçbir şey söylemedi, Başpiskopos Makova,” dedi birbirine geçmiş dişlerinin arasından Delada. “Bana mahzendeki adamlardan herhangi birisinin de kim olduğunu söylemedi. Annias’ı ben kendi kendime Martel’i de Annias’m kendi ağzından tanıdım. Ve size bir şey daha söyleyeceğim. Sparhawk, Elenia kraliçesi’nin şampiyonu. Eğer ben o konumda olsaydım Cimmura Piskoposu’nun kellesi tam şu anda Bazilika’nın önünde bir mızrağın ucunu süslüyor olacaktı.”

“Buna nasıl cesaret edersiniz?” diye araya girdi Makova.

“Patriklik tahtına çıkarmaya hevesli olduğunuz adam Sparhawk’m kraliçesini zehirledi ve tam şu anda Sparhawk’m öfkesinden onu koruması için Zemoch’a Otha’ya yalvarmaya kaçıyor. Oy verecek başkasını bulsanız iyi olur Ekselansları, çünkü Hiyerarşi Cimmuralı Annias’ı patrik olarak seçme yanlışlığını yapsa bile, o asla tahta geçecek kadar yaşayamayacak, Sparhawk onu öldür-mezse - ben öldüreceğim!” Delada’nın bakışları heyecandan alev alevdi ve kılıcı yarı çekilmişti.

Makova geriye büzüldü.

“Ah ” dedi yumuşakça Dolmant. “Sakinleşmek için biraz zaman ister misiniz?” diye önerdi.

“Sakinim, Ekselansları,” diye cevabı yapıştıran Delada kılıcını kınına hızla soktu. “Birkaç saat önceki kadar bile kızgın değilim. Coombe Başpiskoposu’nun onurunu bir defa bile sorgulamadım.”

“Ateşli değil mi?” diye Ulath’a fısıldadı Tynian.

“Kızıl saçlı insanlar böyledir,” dedi bilgece Ulath.

“Albaya başka soru sormak istiyor musun, Makova?” diye masum bir ifadeyle sordu Dolmant.

Makova cevap vermeyi reddederek gururla iskemlesine çöktü.

“Akıllıca bir karar,” diye duyulabilecek bir tonda mırıldandı Emban.

Gergin bir kahkaha Hiyerarşi arasında dolaştı.

Şehre yapılan saldırının arkasında Annias’ın olduğu haberi Hiyerarşi’yi o kadar şaşırtıp rencide etmedi - hepsi yüksek seviyede din adamıydı ve hırsın bir insanı ne hallere sokabileceğini arılayabiliyorlardı. Bununla beraber, Annias’ın metotları aşırı ve çok kötüydü. Hiyerarşi nedenlerini anlayabilir ve hatta amacına ulaşmak için bu kadar abartmaya istekli bir adama gizlice hayranlık bile duyabilirdi. Ama Otha ile anlaşması bardağı taşırdı. Oylarını Annias’a satmaya oldukça istekli başpiskoposların çoğu kendilerini müttefik ettikleri adamın ahlaksızlığın bütün boyutların fark ettiklerinde rahatsızca kıvrandılar.

Dolmant, son olarak Krager’i çağırdı. Demos Başpiskopos’u hiçbir şekilde Kragefin karakterini ve güvenilir bir kişi olmadığını saklamaya kalkmadı.

Krager kendine biraz çeki düzen vermişti, konumunun göstergesi olarak ayak ve el bileklerinde zincirler vardı. Sonunda ortaya mükemmel bir tanık çıktı. Bahaneler bulmak için asla çaba sarf etmedi onun yerine bir yığın kusuru konusunda açıkça, hatta acımasızca dürüsttü. Kellesini koruyan anlaşmaların ayrıntısına kadar gitti. Kusursuz dürüstlük için sağlam nedenleri olmasının olası etkisi Hiyerarşi’de kaybolup gitmedi. Yüzler

sarardı. Başpiskoposların çoğu duyulabilir seslerle dua ettiler. Krager başarıya çok yaklaşan canavarca komplonun ayrıntısını gerçekçi bir tonda açıklarken dehşet ve kızgınlık çığlıkları yükseldi. Ama Bhelliom'dan bahsetmedi. Atlama çok önceden planlanmıştı. "Her şey yolunda gidebilirdi," diye pişmanca bir tonla sona erdirdi Krager. "Batı krallıklarının orduları Chyrellos'a gelmeden bir günümüz daha olsaydı, Cimmura Piskoposu şu tahtta oturuyor olacaktı. Yapacağı ilk iş askeri tarikatları dağıtmak olacaktı, ikincisi de Elene hükümdarlarına kendi krallıklarına dönmeleri ve ordularını dağıtmaları emrini vermek. Sonra Otha hiçbir karşı koyuş olmadan ilerleyecekti. Daha nesiller geçmeden hepimiz Azash'm önünde eğilecektik. Bu oldukça güzel bir plandı." Krager iç çekti. "Ve beni dünyanın en zengin insanlarından biri yapacaktı." Tekrar iç çekti. "Ne yazık ki böyle," diye bitirdi.

Başpiskopos Emban, Hiyerarşi'nin ruh halini dikkatle saptayarak yerinde iyice yayılıyordu. Ayağa kalktı. "Bu tanık için herhangi bir soru var mı?" diye doğrudan Makova'ya bakarak sordu. Makova cevap vermedi. Hatta bakmadı bile.

"Belki, kardeşlerim," diye devam etti Emban, "bu, öğle yemeği arası vermek için uygun zamandır." Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, ellerini midesine vurdu. "Önerinin benden gelmesi kimseyi şaşırtmadı, değil mi?" diye onlara sordu.

Herkes güldü; bu gerginliğin bittiğini gösteriyordu. "Bu sabah bize üstünde düşünmemiz gereken bir çok şey verdi, kardeşlerim," diye ciddice devam etti küçük şişko adam, "ne yazık ki düşünmek için çok az zamanımız var. Batı Lamorkand'da kamp kuran Otha ile düşüncelere dalmamız için fazla zamanımız yok."

Dolmant Hiyerarşi'yi paydos etti ve bir saat içinde tekrar bir araya geleceklerini bildirdi.

Ehlana'nm isteği üzerine, Sparhawk ve Mirtai hafif bir öğlen yemeği için Bazilika'daki küçük salonda ona katıldılar. Genç kraliçenin aklı başından

gitmiş gibiydi ve yemeğine çok az dokundu, onun yerine oturup bir parça kâğıda hızla bir şeyler çiziktirdi.

“Ehlana,” dedi sertçe Mirtai. “Ye. Yemezsen eriyip biteceksin.”

“Lütfen, Mirtai,” dedi kraliçe, “bir konuşma hazırlamaya çalışıyorum. Bu öğleden sonra Hiyerarşi’ye hitap edeceğim.”

“O kadar çok şey söylemen gerekmiyor,” dedi Sparhawk. “Onlara sadece müzakerelerini izlemene izin verdikleri için ne kadar onur duyduğunu söyle, Annias hakkında kötüleyici birkaç şey söyle ve toplantı kayıtlan için Tanrı’dan inayet dile.”

“Bu ilk defa bir kraliçenin onlara hitabı olacak, Sparhawk,” dedi tersçe Ehlana.

“Daha önce de kraliçeler vardı.”

“Evet, ama hiçbiri bir seçim sırasında tahta oturmadı. Bunu iyice araştırdım. Bu tarihte ilk defa-olacak; kendimi herkese maskara etmek istemiyorum.”

Mirtai kraliçenin tabağını önüne iterek, “Bayılmak da istemezsin,” dedi. Sparhawk onda bir zorba ruhu olduğunu fark etti.

Kapıda hafif bir tıklama oldu ve Talen muzipçe sırıtarak içeri gidi. “Size öğleden sonra Kral Soros’un Hiyerarşi’ye hitap edemeyeceğini söylemeye geldim,” dedi Sparhawk’a, “böylece aşağılık bir herif olarak kamuya açıklanmaktan endişe etmeniz gerekmeyecek.”

“Ya?”

“Majesteleri soğuk almış olmalı^ boğazı çok kötü. Fısıltıdan fazla konuşamıyor.”

Ehlana kaşlarını çattı. “Ne kadar garip. Son zamanlarda o kadar soğuk olmadı. Pelosia Krah’na kötü şans dilemek istemem ama şu anda

karşılaştığımız olay bir tür şans değil mi?”

“Bunun şansla ilgisi çok az, Majesteleri.” Talen sırıttı. “Sephrenia neredeyse çenesini yerinden çıkardı, büyüyü birleştirebilmek için parmaklarını örmek üzereydi. Özür dilerim. Gidip Emban ve Dolmant’a söylemem gerekiyor. Sonra da Wargun’a bildireceğim, böylece sessiz tutmak için Soros’un basma vurması gerekmeyecek.”

Öğlen yemeklerini bitirdikten sonra, Sparhawk iki leydiye izleyici salonuna kadar eşlik etti. İçeri girmeden önce Ehlana, “Sparhawk,” dedi, “Demos Başpiskopos’u Dolmant’tan hoşlanıyor musun?”

“Evet,” dedi Sparhawk. “En eski arkadaşlarımdan biri - bu yalnızca eski bir Pandion olması yüzünden değil.”

Ehlana gülümsedi. “Ben de ondan hoşlanıyorum.” Bunu sanki o anda bir karar vermiş gibi söyledi.

Dolmant, Hiyerarşi’yi tekrar topladı ve krallardan teker teker toplanmış başpiskoposlara hitap etmelerini istedi. Sparhawk’m daha önce Ehlana’ya önerdiği gibi, hükümdarlar birer birer ayağa kalktılar, Hiyerarşi’ye orada bulunmasına izin verdiği için teşekkür ettiler, Annias, Otha ve Azash’tan birkaç kez bahsettiler sonra da Tanrı’dan müzakereler için ihsan dilediler.

“Kardeşlerim ve dostlarım, şimdi,” dedi Dolmant, “nadir bir durumla karşı karşıyayız. Tarihte ilk defa bir kraliçe bize hitap edecek.” Çok hafif gülümsedi. “Batı Eosia’nm krallarını hiçbir şekilde gücendirmek istemem ama samimiyetle söylemeliyim ki Ele-ina Kraliçesi Ehlana onlardan çok daha sevimli ve sanınm güzel olduğu kadar bilge olduğunu da keşfetmekten şaşırabiliriz.”

Ehlana alımlı bir şekilde kızardı. Sparhawk hayatının geri kalanında onun istediği anda kızarmayı nasıl becerdiğini asla keşfedemedi. Ehlana bunu birkaç defa açıklamaya çalıştı ama Sparhawk’m anlayışının oldukça ötesindeydi.

Elenia Kraliçesi ayağa kalktı ve sanki Dolmant'm hoş bir şekilde yönelttiği iltifattan şaşırmışçasına bir an yüzü yere bakarak durdu. Kafasını kaldırırken, "Size teşekkür ederim, Ekselansları," dedi net, çınlayan bir sesle. Bütün kızarma izleri gitmişti ve Ehlana'nın yüzünde çok kararlı bir ifade vardı.

Sparhawk'in kalbi hızla armaya başladı. "Sıkı tutunun, baylar," diye arkadaşlarını uyardı. "Bu bakışı biliyorum. Sanırım bizim için sakladığı bazı sürprizler var."

"Benim de, burada bulunmama izin verdiği için Hiyerarşi'ye minnettarlığımı ifade etmem gerekiyor ve dualarıma kardeş hükümdarlarımınkileri, Tanrı'dan buradaki Kilise'nin bilgeliğinin soylularının müzakerelerinde ihsan isteyeceğimi ekleyeceğim. Bu koşullar altında Hiyerarşi'ye hitap eden ilk kadm olduğum için burada toplanan başpiskoposlardan onlara ek birkaç şey daha söylemek için yüz bulabilir miyim? Sözlerim uçarı gözükürse, siz bilge başpiskoposların affedeceğinizden eminim. Bir kadınım ve pek yaşlı değilim. Ve hepimiz genç kadınların heyecanlandıklarında bazen aptallaştıklarını biliriz." Durdu.

"Heyecanlanmak dedim, değil mi?" diye devam etti, sesi gümüş bir boru gibiydi. "Hayır, baylar, onun yerine öfkelendim demek daha doğru olur! Bu canavar, bu soğuk, kansız hayvan - bu Annias benim sevgili babamı öldürdü. Bütün batı Eosia'nm en bilge ve en, centilmen hükümdarını yok etti."

"Aldreas mı?" diye kuşkuyla fısıldadı Kalten.

"Ve sonra," diye o çınlayan sesiyle devam etti, "sadece kalbimi kırmakla yetinmedi, bu gözü dönmüş vahşi hayatımı da istedi! Kilisemize artık leke sürüldü, baylar, bu kötü adam kutsal tarikatlara alındığı için lekelendi. Ben buraya adalet niyaz eden, rica da bulunan biri olarak geldim ama öz babamı öldüren adamdan kendi adaletimi zorla alacağım. Zayıf bir kadınım ama bir şampiyonum var, baylar, emrimdeki bu adam arayacak ve bu canavar Annias bir hayvan olup kendini Cehennem'in derinliklerinde saklasa bile onu bulacaktır. Annias benimle yüzleşecek. Size bunun için yemin

ediyorum, baylar, daha doğmamış nesiller onun başına gelenlerin anısıyla titreyecekler. Kutsal Kilise Anamız'm bu alçağın adaletle buluşmasıyla ilgilenmesi gerekmiyor. Kilise nazik ve merhametlidir, ama baylar ben değilim." Kraliçesinin açık istemi Kilise'nin emirlerine göre çok fazla diye düşündü Sparhawk.

Ehlana tekrar durdu, genç yüzü intikama bir bir kararla yukarı kalktı. "Ama bu ödül de ne?" diye örtülü tahta bakarak gösteriyor-muşçasına dönüp sordu. "Dünyayı kanla boğmak isteyen Annias yerine bu koltuğu kime bağışlayacaksınız? Bu süslü mobilya parçası kime kalacak? Yanlış anlamayın dostlar, bu sadece ağır, kaba ve pek rahat olmadığından emin olduğum bir mobilya. Bu koltuğa yakışan, bu korkunç ilgi ve sorumluluk yükünü taşımaya kimi mahkûm edeceksiniz, ki Kutsal Anamız'm hayatının en karanlık saatlerinde onu taşımak zorunda kalacak? Şüphesiz bilge olmalı, bunu söylemek bile gerekmez ama Kilise'nin tüm başpiskoposları bilgedir. Cesur olmalı ama hepiniz aslanlar gibi cesur değil misiniz? Kurnaz olmalı, hata yapmamalı. Bilgelik ve kurnazlık arasında büyük bir fark var. Akıllı olmalı çünkü düzenbazlık üstadıyla karşılaşacak - yeteri kadar düzenbaz olmasına rağmen bu Annias değil, kendi pis safahatına dalmış Otha da değil; Azash'm ta kendisi. O cehennem tohumunun iradesi, şeytanlığı ve gücüne denk olacak olan hanginiz?"

"Ne yapıyor?" diye şaşkınlıktan donmuş bir sesle sordu Bevier.

"Açık değil mi, Aziz Şövalye?" diye kibarca mırıldandı Stragen. "Yeni patriği seçiyor."

"Saçma!" diye soludu Bevier. "Patriği Hiyerarşi seçer!"

"Sör Bevier, şu anda o küçük pembe parmağıyla sizi gösterse sizi seçerler. Bakın. Hiyerarşi'yi avcunun içine almış durumda."

"Aranızda savaşçılar var, sayın başpiskoposlar," diyordu Ehla-na, çelik gibi kahraman adamlar ama zırhlı bir patrik, Azash'm hi-lekârlığıyla başa çıkabilir mi? Aramzda ilahiyatçılar var, Kilise'nin Lordlan, aşırı zekâsı ile Tanrı'nın aklını ve amacını algılayabilecek adamlar ama İlahi Doğruluğun sesine ayarlı böyle bir adam Yalanlar Üstadı ile karşılaşmaya hazır olabilir

mi? Kilise kanunlarım çok iyi bilenler ve Kilise politikasında üstatlar var. Nazik olanlar var, merhametliler var. Bütün Hiyerarşi'yi bizi yönetmesi için seçebil-seydik yenilmez olurduk ve Cehennem'in kapılan bize dayanamazdı!" Ehlana titreyen elini yüzüne doğru kaldırarak sallandı. "Beni affedin, baylar," dedi zayıf bir sesle. "Yılan Annias'm hayatımı çalmak için aradığı zehrin etkileri hâlâ kolay kolay geçmedi."

Sparhawk ayağa kalkmaya başladı.

"Oh, otur, Sparhawk," dedi Stragen. "Tmgırdayarak aşağı inersen gösterisini rezil edeceksin. Ehlana mükemmel durumda, inan."

"Kutsal Anamız'ın bir şampiyona ihtiyacı var, Kilise'nin Lordlan," diye yorgun bir sesle devam etti, "Hiyerarşi'nin kendisinin damıtılmış özü olan bir adam ve sanırım kalplerinizde bu adamın kim olduğunu biliyorsunuz. Tanrı size bilgelik vermeli, aydınlatma, aranızda oturan biri için, gerçek bir alçakgönüllülük içinde gizlenen ama soylu eliyle size rehberlik edecek birini, belki kendisi de bilmiyor, bu kendini gizleyen patrik belki de Tanrının sesiyle konuştuğu bilmiyor. Onu kalbinizde arayın, Lordlarım ve şampiyonumuz olabileceği için bu yükü onun omuzlarına yükleyin!" Tekrar sallandı ve dizleri bükülmeye başladı. Sonra bir çiçek gibi soldu. Yüzü huşu içinde ve gözleri yaşlarla dolu olan Kral Wargun ayağa fırlayıp daha düşmeden onu yakaladı.

"Mükemmel bir yetenek," dedi hayrancasma Stragen. Sırıttı. "Zavallı, Sparhawk," dedi. "Biliyorsun ki tek bir şansın bile yok."

"Stragen, sesini keser misin?"

"Bütün bunlar da ne oluyor?" diye şaşkınca sordu Kalten.

"Ehlana biraz önce patriği atadı, Sör Kalten," dedi Stragen.

"Kim? Bir tek isim bile söylemedi."

"Bu hâlâ senin için açık değil mi? Ehlana çok dikkatle bütün diğer yarışmacıları eledi. Sadece tek bir olasılık kaldı. Bütün diğer başpiskoposlar

kim olduğunu biliyorlar ve onu seçecekler - sadece biri onun isminden bahsetme cüretim gösterir göstermez. Ben sana söylerdim ama bunu senin için rezil etmek istemem.”

Kral Wargun açıkça baygın olan Ehlana’yı kollarına almış ve onu salonun yanındaki bronz kapıya doğru taşıyordu.

“Yanma git,” dedi Mirtai’ye Sephrenia. “Onu sakinleştirmeye çalış. Şu an çok coşkulu - ve Kral Wargun’un buraya geri gelmesine izin verme. Ağzından bir şey kaçırıp her şeyi berbat edebilir.”

Mirtai başıyla onayladı ve hızla aşağı doğru indi.

Salon heyecanlı bir konuşmayla canlanmıştı. Ehlana’nın ateşi ve tutkusu hepsini yakıp tutuşturmuştu. Başpiskopos Emban şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi donakalmış oturuyordu. Sonra sırıttı ve ağzını bir eliyle kapatıp gülmeye başladı.

“- açıkça Tanrı’nm Kutsal Eli’nin etkisi altındaydı,” diye yanındaki keşişlerden biri heyecanla diğerine söylüyordu. “Ama bir kadın? Niye Tanrı bize bir kadının sesinden konuşsun ki?”

“Onun yolları esrarengizdir,” dedi huşu dolu bir sesle diğer keşiş, “ve insanın aklı ermez.”

Başpiskopos Dolmant’m sessizliği sağlaması biraz zor oldu. “Kardeşlerim ve dostlarım,” dedi. “Tabii ki duygusal patlaması için Elenia Kraliçesi’ni affetmemiz lazım. Onu çocukluğundan beri tanırım ve sizi normalde kendine hakim bir genç kadın olduğu konusunda temin ederim. Zehrin kalan son izleri hâlâ sürüyor ve onu bazen mantıksız hale sokuyor.”

“Oh, bu olamaz.” Stragen, Sephrenia’ya güldü. “Bilmiyor bile.”

“Stragen,” dedi azarlarcasma Sephrenia, “sus.”

“Peki, küçük ana.”

Örme zırhlı, korkunç ogre boynuzlu miğferiyle Başpiskopos Bergsten ayağa kalktı ve savaş baltasının sapıyla mermer zemine vurdu. “Konuşabilir miyim?” Doğrusu izin istemedi.

“Tabii ki Bergsten,” dedi Dolmant.

“Burada Elenia Kraliçesi’nin ani rahatsızlığını konuşmak için bulunmuyoruz,” diye belirtti dev Emsat Başpiskopos’u. “Burada patriği seçmek için bulunuyoruz. Bu işe geçmemizi öneriyorum. Bu durumda aday olarak Demos Başpiskopos’u Dolmant’ı gösteriyorum. Bu adaylıkta sesini benimkine kim katacak?”

“Hayır!” diye korkulu bir umutsuzlukla bağırdı Dolmant.

Ortzel ayağa fırlayıp, “Demos Başpiskopos’u konuşamaz,” diye belirtti. “Âdet ve yasalara göre aday olan, gündeme karar verilene dek başka bir şey söyleyemez. Kardeşlerimin rızasıyla, saygın Ucera Başpiskoposu’ndan başkanlığı almasını istiyorum.” Etrafına bakındı. Kabul etmeyen yok gibi gözüküyordu.

Hâlâ açıkça sırıtan Emban kürsüye doğru badi badi yürüdü ve tombiş ellerinden birini sallayarak laubalice Dolmant’ı kovaladı. “Kadach Başpiskopos’u söylemini tamamladı mı?”

“Hayır,” dedi Ortzel, “tamamlamadım.” Ortzel’in ifadesi hâlâ katı ve soğuktu. Sonra, içindeki acıyı hiçbir şekilde belli etmeden, sertçe konuştu. “Sesimi Emsatlı kardeşiminkine katıyorum. Başpiskopos Dolmant patriklik için olası tek seçenektir.”

Makova ayağa kalktı. Suratı ölü beyazıydı, çenesi kenetlenmişti. “Bu rezalet için Tanrı sizi cezalandıracaktır!” diye başpiskopos arkadaşlarına bağırdı. “Bu saçmalığın içinde yerim yok!” Topukları üzerinde döndü ve hızla salondan dışarı çıktı.

“En azından dürüst!” diye fikrini söyledi Talen.

“Dürüst mü?” diye patladı Berit. “Makova mı?”

“Tabii ki sayın öğretmenim.” Çocuk sırıttı. “Biri Makova’yı satın alırsa, o satın alınmış vaziyette kalır - olayların sonucu ne olursa olsun.”

Başpiskoposlar art arda Dolmant’m adaylığı için ayağa kalktı. Cammorialı güçsüz bir adam olan son başpiskopos, “Dolmant” ismini gıcırtılı bir sesle mırıldanmak için yardımla ayağa kalkarken Emban’m kurnaz ifadesi arttı.

“Evet, Dolmant,” dedi yapma bir hayretle, sadece sen ve ben kaldık gibi gözüküyor. Adaylığım koymak istediğin birisi var mı?”

“Size yalvarırım, kardeşlerim,” rica etti Dolmant, “bunu yapmayın.” Açıkça ağlıyordu.

“Demos Başpiskopos’u konuşamaz,” dedi nazikçe Ortzel. “Ya bir ismi aday göstermeli veya sessiz kalmalı.”

“Özür dilerim, Dolmant.” Emban sırıttı. “Ama ne dediğini duydun. Aklımdayken, ben de sesimle diğerlerinin seni aday göstermelerine katılıyorum.” Başka birini aday göstermek istemediğinden emin misini” Bekledi. “İyi o zaman. Demos Başpiskoposunu aday gösteren yüz yirmi altı, bir kaçak ve bir de çekimser var. Hayret verici, değil mi? Oylayacak mıyız, kardeşlerim, yoksa vakitten tasarruf edip, hemen Başpiskopos Dolmant’m patrikliğini alkışlayarak ilan edecek miyiz? Cevabınız için duruyorum.”

Bu aşağıda önlerden gelen tek bir kalın sesle başladı. “Dolmant!” ses yükseldi. “Dolmant!”

Kısa zamanda herkes tarafından kapıldı. “Dolmant!” diye kük-rediler, “Dolmant!” Bu oldukça uzun bir süre devam etti.

Sonra Emban sessizlik için elini kaldırdı. “Bunu sana söyleyen ben olduğum için çok özür dilerim, ahbap,” dedi Dolmant’a sözcükleri yaya yaya, “ama artık bir başpiskopos gibi gözükmüyorsun. Niye sen ve birkaç biraderimiz giyinme odasına çekilmiyorsunuz, böylece yeni elbiselerini denemen için sana yardım edebilirler?”

On Sekizinci Bölüm

İZLEYİCİ SALONU HÂLÂ heyecanlı konuşmalarla doluydu. Yüzleri coşkulu başpiskoposlar mermer zemin üzerinde kaynaşıp duruyorlardı. Sparhawk kalabalıkta yolunu açarken, “Tanrı’dan vahiy almış,” ibaresini huşu dolu tonlarla üste üste duydu. Din adamları geleneksel olarak çok tutucudur. Bir kadının herhangi bir imasının Hiyerarşi’nin kararma gerçekten yol gösterebilmesini tasavvur bile edilemez olarak kabul ettiler. İlahi ilham fikri uygun bir çıkış yoluydu. Konuşan Ehlana değil, açıkça Tann’nm kendisiydi. O anda Sparhawk ilahiyatla ilgilenmiyordu. İlgilendiği kraliçesinin durumuydu. Stragen’in açıklaması hiç şüphesiz doğru ve akla yakın gözüküyordu ama Stragen’in hakkında konuştuğu. Sparhawk’m kraliçesi - ve nişanlısıydı. Sparhawk onun iyi olduğunu kendisi de görmek istedi.

Sparhawk, Kral Wargun’un onu taşıdığı odanın kapısını açtığında Ehlana sadece iyi değil son derece sağlıklı gözüktü. Kapalı kapıya yarı eğilip kulağını dayamış duruşuyla biraz komik bile gözüküyordu.

“Salondaki yerinizden çok daha iyi duyabilirsiniz, Kraliçem,” dedi biraz haşince.

“Sakin ol, Sparhawk” diye tersledi Ehlana, “gir ve kapıyı kapa.”

Sparhawk kapıdan içeri girdi.

Kral Warguh sırtını duvara vermiş ve gözleri biraz dönmüş vaziyetteydi, Mirtai de önünde temkinlice duruyordu. “Bu dişi ejderi benden uzaklaştır, Sparhawk,” diye yalvardı Wargun.

“Kraliçemin gösterisini açıklamamaya karar verdiniz mi, Majesteleri?” diye nazikçe sordu Sparhawk.

“Beni aptal yerine koyduğunu kabul mu edeceğim? Saçmalama, Sparhawk. Oraya koşup, milletin içinde ahmak olduğumu ilan etmeseydim,

belki. Tek yapmak istediğim kraliçenin iyi olduğunu he’rkese söylemekti ama bu dev gibi kadın yüzünden kapıya İcadar bile gidemedim. Beni tehdit etti, Sparhawk! Hem de beni. Oradaki iskemleyi görüyor musun?”

Sparhawk baktı. İskemlenin üzeri kumaşla kaplıydı, at kılından koca tomarlar arkasındaki uzun kesikten dışarı fırlıyordu.

“Sadece bir uyarıydı, Sparhawk,” dedi yumuşakça Mirtai. “Yanlış bir karar verirse Wargun’un neler olabileceğini anlamasını istedim. Artık tamam. Wargun ve ben dost sayılırız.” Sparhawk, Mirtai’nin asla unvan kullanmadığını fark etmişti.

“Bir krala bıçak çekmek yakışık almaz, Mirtai,” dedi onaylamayan bir sesle Sparhawk.

“Bıçak çekmedi. Diziyle yaptı.” Wargun’un tüyleri ürperdi.

Sparhawk, Tamul kadına baktı, şaşırdı.

Mirtai keşiş cüppesini açıp mütevazice eteğini biraz kaldırdı. Talen’in söylediği gibi, uyluklarının içine bağlı kıvrık bıçakları vardı. Bıçaklar baldırlarının içinde yaklaşık on santim kadar uzanıyorlar ve çok keskin gözüküyorlardı. O arada Mirtai’nin iki dizinin de gamzeli olduğunu fark etti. “Bu bir kadm için oldukça pratik,” diye açıkladı kadm. “Erkekler bazı uygunsuz zamanlarda oyunbaz olurlar. Bıçaklar onları başka birisiyle oynamaya gitmeleri için ikna eder.”

“Bu yasak değil mi?” diye sordu Wargun.

“Onu tutuklamak ister misiniz, Majesteleri?”

“Şu gevezeliği kesecek misiniz?” dedi sertçe Ehlana. “Bir saksağan sürüsü gibi ses çıkarıyorsunuz. Yapacağınız şu. Birkaç dakika sonra, dışarıda durum sakinleşmeye başlayacak. Sonra Wargun içeri gitmem için bana eşlik edecek ve Mirtai ile Sparhawk arkadan takip edecek. Wargun’un koluna yaslanıp, zayıf ve titrer gözükeceğim. Unutulmamalıdır ki; ya sadece bayıldım ya da ilahi bir vahiy aldım - bu etrafta dönen söylentilerden

hangisine inanmak isteyeceğinize bağlı. Hepimiz patrik tahtına geçmeden yerlerimizde olmak istiyoruz."

"Konuşmayı onlara nasıl açıklayacaksın, Ehlana?" dedi Wargun.

"Açıklamayacağım. Konuşmamla ilgili hiçbir şey hatırlamayacağım. Neye inanmak isterlerse ona inanacak ve kimse bana yalancı demeye cesaret edemeyecek çünkü ederlerse ya Sparhawk ya da Mirtai onlara meydan okuyacak." Arkasından gülümsedi. "Seçtiğim adam senin de aklında olan mıydı, canım?"

"Evet, oydu," dedi Sparhawk.

"O zaman bana uygun şekilde teşekkür edebilirsin - yalnız kaldığımızda. Haydi, içeri dönelim."

Salona tekrar girdiklerinde hepsi son derece ciddi gözüküyorlardı. Ehlana, Wargun'un koluna iyice yaslanmıştı, yüzü hasta ve yorgun gözüküyordu. İki hükümdar yerlerini alırlarken ani, huşu uyandıran bir sessizlik oldu.

Başpiskopos Emban badi badi ileri çıktı, yüzü endişeli gözüküyordu. "İyi mi?" diye sordu.

"Daha iyi gözüküyor," dedi Sparhawk. Bu tam bir yalan değildi. "Hiyerarşi'ye hitap ederken söylediklerini hiçbir şekilde hatırlamadığını söylüyor. Bu konuda onu zorlamasak daha iyi olabilir, Ekselansları."

Emban, Ehlana'ya cin gibi bir bakış attı. "Çok iyi anladım, Sparhawk. Hiyerarşi'ye uygun bir şeyler söyleyeceğim." Ehlana'ya gülümsedi. "Kendinizi daha iyi hissettiğinizi görmekten memnunum, Majesteleri," dedi.

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi titreyen bir sesle Ehlana.

Sparhawk ve Mirtai arkadaşlarının bulunduğu bölüme çıkarlarken Emban'da kürsüye geri döndü. "Kardeşlerim. Kraliçe Ehlana'nın

iyileştiğini duymaktan memnun olacağınızdan eminim. Görüşlerini söylerken bahsetmiş olabileceği herhangi bir şey için özür dilediğini söylememi istedi. Korkarım, Kraliçenin sağlığı hâlâ iyi değil, Chyrellos'a büyük bir riske girerek geldi, müzakerelerimiz sırasında bulunmak kararı konusunda çok katıydı."

Böyle bir dindarlığa hayranlıklarını mırıldandılar.

"Sanırım," dedi Emban, "Majestelerinin görüşlerini yalandan sorgulamazsak iyi olacak. Konuşmayı hatırlamıyor gözüküyor. Bu da güçsüz durumunu daha iyi açıklayabilir. Belki başka bir açıklama da var ama bilgelik ve Majestelerinin sağlığı bize bunu fazla sorgulamamamızı söyler." Efsaneler böyle şeylerle oluşur.

Sonra tiz tören boruları duyuldu ve tahtın solundaki kapı açıldı. Dolmant yanında Ortzel ve Bergsten ile içeri girdi. Yeni patrik sade beyaz bir rahip cüppesi giyiyordu, yüzü artık sakindi. Sparhawk'm aklı garip bir fikre takıldı. Dolmant'm beyaz rahip cüppesiyle Sephrenia'nın beyaz cüppesi arasında belirgin bir benzerlik vardı. Bu fikir onu sapkınlığa gidebilecek bir spekülasyonun yakınına götürdü.

Biri Lamorkand'dan diğer Thalesia'dan, iki başpiskopos onlar yokken örtüsü kaldırılan tahta kadar Dolmant'a eşlik ettiler ve patrik yerine oturdu.

"Sarathi bize hitap edecek mi?" dedi Emban kürsünün arkasından öne çıkıp diz çökerek.

"Sarathi mi?" diye fısüdadı Berir'e Talen.

"Çok eski bir isim," dedi sessizce Berit. "Yaklaşık üç bin yıl önce Kilise en sonunda birleştiğinde ilk patriğin ismi Sarathi'ydi. Patriklere böyle hitap edilerek onun adı anılır - ve saygı gösterilir."

Dolmant altın tahtında ciddice oturdu. "Bu zirveyi ben aramadım kardeşlerim ve bunu bana yüklemeye uygun görmeseydiniz çok daha mutlu olacaktım. Sadece bunun tamamen Tanrı'nın isteği olduğunu umabiliriz - hem de hepimiz." Yüzünü hafifçe kaldırdı. "Şimdi, yapılması gereken çok

şey var. Çoğunuzu bana yardım etmeniz için çağıracağım ve her zaman olduğu gibi Bazilika'da değişiklikler olacak. Kardeşlerim, bu tahta her yeni patrik gelişinde olduğu gibi Kilise memuriyetleri yeniden atandığında ne olur, sıkılmayın ve üzülmeyin. Kutsal Anamız son beş yüz yılm en ciddi meydan okumasıyla karşı karşıya. Bu yüzden, ilk hareketim İnanç Krizi durumunu onaylamak olmalı. Bu durumun meydan okumayla karşılaşılıp galip gelene kadar devam edeceğini ilan ediyorum. Kardeşlerim ve dostlarım, şimdi dua edelim sonra da buradan ayrılıp farklı farklı işlerimizin başına gidelim."

"Güzel ve kısa," dedi Ulath. "Sarathi iyi başlangıç yaptı."

"O konuşmayı yaparken kraliçe gerçekten isteri geçirdi mi?" diye Sparhawk'a sordu Kalten.

"Tabii ki geçirmedi," diye hırıldandı Sparhawk. "Her anında ne yaptığını tam olarak biliyordu."

"Ben de öyle olabileceğim düşündüm. Sanırım evliliğin sürprizlerle dolu olacak Sparhawk, ama bu da iyi. Beklenmedik şeyler adamı tetikte tutar."

Bazilika'dan ayrılırlarken Sparhawk, Sephrenia ile konuşmak için geri kaldı. Onu birkaç metre gerideki bir yan geçitte keşiş cüppesi giyen biriyle derin bir konuşmaya dalmış buldu. Adam döndüğünde onun bir Elene değil de gri sakallı bir Styric olduğunu gördü. Adam yaklaşan şövalyeye eğilerek selam verdi. "Şimdi senden ayrılıyorum, sevgili kız kardeşim," dedi Sephrenia'ya Styricçe. Sesi kalın ve yaşını yalancı çıkaracak kadar gürdü.

"Hayır Zalasta kal," dedi Sephrenia, elini onun koluna koyarak.

"Kilise Şövalyeleri'ni varlığımla kutsal yerlerinde gücendirmeyeceğim, kız kardeşim."

"Sparhawk sıradan bir Kilise Şövalyesi'nden daha zor gücendirilir, sevgili dostum." Sephrenia gülümsedi.

“Bu efsanevi Sör Sparhawk mı?” dedi biraz şaşkınca Styric. “Onur duydum, Aziz Şövalye.” Kötü aksanlı bir Elene ile konuştu.

“Sparhawk,” dedi Sephrenia, “bu en eski ve en çok sevdiğim dostum, Zalasta. Çocukluğumuz aynı köyde geçti.”

“Onur duydum sioanda,” dedi Styricçe Sparhawk, o da eğildi. Sioanda Styricçe “dostumun dostu” anlamına gelen bir kelimeydi.

“Yaşlılık gözlerimi karartmış gözüküyor,” diye belirtti Zalasta. “Şimdi yüzüne yakından bakıyorum, onun Sör Sparhawk olduğunu gördüm. Amacının ışığı bütün etrafını ışıldatıyor.”

“Zalasta bize yardım etmeyi teklif etti, Sparhawk” dedi Sephrenia. “Kendisi bilgedir, gizler konusunda çok derin bilgisi var.”

“Bundan onur duyarız, bilge kişi,” dedi Sparhawk.

Zarasta gülümsedi. “Araştırmanızda biraz yardımım olabilir, Sör Sparhawk,” dedi kendini küçümseyen bir şekilde. “Beni çelikle kaplamanız gerekecek mi, bir çiçek gibi kuruyacağımdan eminim.”

Sparhawk göğüs zırhına vurdu. “Bu bir Elene merakı, bilge kişi, sivri şapkalar ve işlemeli taytlar gibi. Günün birinde çelik elbiselerin de modasının geçeceğini umabiliriz.”

“Her zaman Elenelerin espri anlayışı olmayan bir ırk olduğunu düşünürdüm, siz alışılmadık birisiniz, Sör Sparhawk. Yolculuğunuzda çok az işinize yarayacağım ama ilerde bir gün başka önemli bir konuda size yardımcı olabilirim.”

“Yolculuk mu?” diye sordu Sparhawk.

“Siz ve kız kardeşimin gideceği yeri bilmiyorum, Aziz Şövalye ama bir çok fersahın ikinizin önünde uzandığını algılıyorum. Uzak durulan bir tavsiye bazen hakkından gelinebilecek bir tehlikeye tercih edilebilir.” Zalasta etrafa bakındı. “Ve sanınm burada bulunmam kaçmılabilecek

tehlikelerden biri. Siz geniş görüşlüsünüz Sör Sparhawk, ama yoldaşlarınızdan biri çok daha az olgun olabilir.” Eğilerek Sparhawk’ a selam verdi, Sephrenia’nm avuç içlerini öptü ve sonra sessizce yan geçidin gölgelerine daldı.

“Onu bir yüzyıldan uzun süredir görmedim,” dedi Sephrenia. “Değişmiş - biraz.”

“O kadar uzun zamanda çoğumuz değişirdik, küçük ana.” Sparhawk gülümsedi. “Sen hariç.”

“Çok cici bir çocuksun, Sparhawk.” Sephrenia iç çekti. “Zalasta bir çocukken bile çok ciddiydi. O zaman bile inanılmayacak kadar bilgeydi. Gizleri çok derinden kavrar.”

“Bahsettiği şu yolculukta nesi?”

“Yani onu hissedemediğini mi söylüyorsun? Önünde uzanan mesafeyi hissedemiyor musun?”

“Dikkati çekecek biçimde değil.”

“Eleneler.” Sephrenia iç çekti. “Bazen mevsimin değiştiğini hissedebildiğinize şaşırıyorum.”

Sparhawk bunu umursamadı. “Nereye gidiyoruz?”

“Bilmiyorum. Zalasta bile bunu algılayamaz. Önümüz karanlık, Sparhawk. Böyle olacağını bilmem lazımdı ama benim yolum tamamen onun içinden geçtiğini düşünmedim. Niçin Ehlana ile beraber değilsin?”

“Bütün krallar endişeli. Onun yanma ulaşamam.” Durdu. “Sephrenia, o da görebiliyor - yani o gölgeyi demek istedim. Sanırım yüzüklerden birini taktığı için.”

“Şüphesiz doğru. Bhelliom yüzükler olmadan işe yaramaz.”

“Bu onu herhangi bir tehlikeye sokar mı?” “Elbette Sparhawk ama Ehlana doğduğu günden beri tehlikede.”

“Bu biraz kadercilik olmuyor mu?”

“Belki. Keşke sizin şu gölgenizi bir de ben görebilsem. Biraz daha kesin olarak tanımlayabilirim.”

“Ehlana’nm yüzüğünü ödünç alırım ve ikisini birden sana veririm,” diye önerdi. “Sonra Bhelliom’u keseden çıkarabilirsin. Tam o anda gölgeyi göreceğini garanti edebilirim.”

“Bunu önerme bile, Sparhawk.” Sephrenia ürperdi. “Ortadan yok olursam - tamamen - sana bir faydam olmaz.”

“Sephrenia,” dedi eleştirircesine, “bir tür deneyim miyim? Herkesi Bhelliom’a dokunmaması için uyarıp duruyorsun ama bana Ghwerig’in peşinden koşup onu almamı söylerken kılın bile kıpırdamadı. Bbir tehlike içinde değil miydim? Sadece onu elime alır almaz patlayıp patlamayacağımı görmek için mi bekledin?”

“Salaklaşma, Sparhawk. Herkes Bhelliom’u kullanmanın yazgın olduğunu biliyor.”

“Ben bilmiyordum.”

“Uzatmayalım, bir tanem. Yeterince sorunumuz var. Sadece sen Bhelliom’un birbirinize bağlı olduğunuz gerçeğini kabul et. Sanırım şu anda merak etmemiz gereken şu gölge. Nedir ve ne yapıyor?”

“Bhelliom’u - ve yüzükleri - izliyor. Perraine’nin yapmaya çalıştığı şeylere aldırmayabilir miyiz? Bu Martel’in fikri değil miydi?”

“Sanırım bunun bana baş ağrısı veren tartışmaların bir diğeri olacağını hissediyorum.”

“Sadece önlem al, bir tanem. Tedbiri elden bırakma. Bakalım Ehlana’ya yetişebilecek miyiz? İlgi göstermezsen bozulacaktır.”

O AKŞAM TOPLANDIKLARINDA hepsi sakindiler. Bu sefer Pandipn genel toplantı binası yerine patriğin özel bölümüne bitişik aşırı süslü, geniş salonların birinde toplandılar. Bu salon genelde Kilise’nin en yüksek meclisinin toplantıları için inşa edilmişti ve Sarathi’nin kişisel isteği üzerine burada toplanmışlardı. Sparhawk, Tynian’m orada olmadığını fark etti. Odanın duvarlan lambrilerle kaplıydı. Mavi perdeler ve halılarla süslenmişti. Çok büyük bir fresk tavanı süslüyordu. Talen yukarı bakıp küçümsercesine burun kıvırdı. “Sol elimle daha iyisini yaparım,” dedi.

“Al işte bir fikir,” dedi Kurik. “Sanırım Dolmant’a Bazilika’nm girişindeki ana salonunun tavanının dekorasyonunu yaptırmak isteyip istemeyeceğini soracağım.”

“Kurik,” dedi şok olmuş bir sesle Talen, “o tavan bir inek otlağından daha büyük. Onu kaplayacak resmi yapmak kırk yıl alır.”

“Sen daha gençsin.” Kurik omuz silkti. “Düzenli çalışma başını beladan uzak tutabilir.”

Kapı açılıp Dolmant içeri girdi. Hepsi oturdukları yerlerden ayağa kalkıp diz çöktüler.

“Lütfen,” dedi bıkkınca Dolmant, “bana acıyın. Aşırı zeki Ele-nia Kraliçesi bu hiç istemediğim koltuğu başıma sardığından beri herkes böyle davranıyor.”

“Niye, Sarathi,” diye itiraz etti Ehlana, “bu söylenir mi?”

“Tartışmamız ve almamız gereken kararlar var, dostlarım,” dedi Dolmant. Odanın ortasındaki büyük konferans masasının başındaki yerini aldı. “Lütfen oturun ve işe başlayalım.”

“Taç giyme törenini ne zaman yapmamızı istiyorsunuz, Sarathi?” diye sordu Emban.

“Bekleyebilir. Önce Otha’yı kapımızın eşiğinden uzaklaştıralım. Onun katılmamasını umursayacağımı sanmam. Nasıl başlıyoruz?”

Kral Wargun etrafına bakındı. “Ortaya fikirler atalım ve geri kalanın nasıl karşılıklar öne süreceklerine bakalım,” dedi. “Bakış açıma göre, iki seçeneğimiz var. Zemochlarla karşılaşana kadar doğuya gider ve sonra onlarla meydan savaşı yaparız veya uygun bir arazi bulana kadar ilerler, sonra durup onları bekleriz. İlk seçenek Otha’yı Chyrellos’dan uzak tutar, ikincisi ise bize açık arazide tahkimat kurma zamanı verir. Her iki yaklaşımın da avantajları ve dezavantajları var.” Etrafına bakındı. “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Ne tip bir güç karşısında olduğumuzu bilmemiz gerekir, sanırım,” dedi Kral Dregos.

“Zemoch’da insan çok,” dedi yaşlı Kral Obler.

“Tanrı bilir ki doğru.” Wargun surat astı. “Tavşan gibi ürüyorlar.”

“O zaman sayıca üstün olmalarını bekleyebiliriz,” diye devam etti Obler. “Askeri stratejiyi doğru hatırlıyorsam, bu bizi savunma durumu almaya zorlar. Saldırıya geçmeden önce Otha’mn güçlerini azaltmak zorundayız.”

“Bir kuşatma daha,” diye homurdandı Komier. “Kuşatmalardan nefret ederim.”

“Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Komier,” dedi Abriel. “Üçüncü bir seçenek daha var. Lamorkand’da bir sürü kale ve tahkimat var. Gidip o tahkimatları güçlendirip, tutarız. Otha onları almadan geçemez çünkü geçerse, içerdeki birlikler dışan çıkabilir ve yedeklerinin büyük kısmını öldürüp erzak konvoylarını yok edebilir.”

“Lord Abriel,” dedi Wargun, “bu taktik bizi tüm Lamorkand’a yayacaktır.”

“Eksik noktaları olduğunu kabul ediyorum,” diye hakkını verdi Abriel,” ama Otha’mn son istilasında Randera Gölü’nde göğüs göğüse savaştık ve

Eosia’nın tekrar kendine gelmesi yüzyıllar aldı. Bunu tekrar etmek istemediğimizden eminim.”

“Kazandık, değil mi?” dedi dobra dobra Wargun.

“Gerçekten savaşı o şekilde kazanmak istiyor muyuz?”

“Belki başka bir şık olabilir,” dedi sakince Sparhawk.

“Duymaktan kesinlikle mutlu olacağım,” dedi Eğitmen Darellon. “Şu ana dek duyduğum fikirlerin hiçbirinden mutlu değilim.”

“Sephrenia,” dedi Sparhawk, “bu Bhelliom gerçekten ne kadar güçlü?”

“Dünyadaki en güçlü obje olduğunu söyledim, bir tanem.”

“İşte bir fikir,” dedi Wargun. “Sparhawk, Otha’nın güruhunun büyük bölümünü yok etmek için Bhelliom’u kullanabilir. Aklıma gelmişken, Sparhawk, onunla olan işini bitirdikten sonra Bhelliom’u Thalesia kraliyet sarayına geri vereceksin, değil mi?”

“Tartışabiliriz, Majesteleri ama pek işe yaramaz. Yüzükler olmadan bir şey yapamaz ve kendimi benimkini verecek gibi hissetmiyorum. İsterseniz, kraliçeme bu konuda ne hissettiğini sorabilirsiniz?”

“Yüzüğüm bulunduğu yerde kalıyor,” dedi açıkça Ehlana.

Sparhawk, Sephrenia ile yaptığı konuşmayı düşünüp taşınıyordu. Eli kulağında olan karşılaşmanın, beş yüz yıl önce olduğu gibi koca orduların Lamorkand’da savaşa girmesiyle çözümlenmeyeceğinden gittikçe daha emin oluyordu. Bunu Elene mantığından daha çok Styric doğasının bazı sezgileriyle yakaladığından bu kesinliği haklı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Bir şekilde bir ordunun içine dalmanın yanlış olacağını biliyordu. Bu sadece onu yapması gereken bir şeyde geciktirmeyecek aynı zamanda tehlikeli de olacaktı. Sör Perraine’nin ihaneti Martel’in kendi basma karar verdiği bir hareket değildiyse, o zaman kendini ve arkadaşlarının hepsini kimliği belirlenemeyen, dişten tırnağa silahlı binlerce potansiyel düşmanın önünde

açıkta korumasız bırakacaktı. Bir kez daha kesinlikle Elene ordusundan uzak kalması gerekiyordu. Bu zorunluluktan dolayı aklına gelen fikir işe yarayacak diğer ciddi önerilerden çok daha fazla güç kazandı. “Bhelliom’da Azash’ı yok edecek kadar güç var mı?” diye Sephrenia’ya sordu. Şüphesiz cevabı biliyordu ama Sephrenia’nın onu diğerlerinin önünde onaylamasını istedi.

“Sen ne diyorsun, Sparhawk?” diye derin bir şaşkınlıkla sordu Sephrenia. “Bir Tanrıyı yok etmekten bahsediyorsun. Böyle bir öneri karşısında bütün dünya titrer.”

“Ben bir din tartışması başlatmak için o soruyu sormadım/’ dedi. “Bhelliom bunu yapabilecek güçte mi?”

“Bilmiyorum. Kimse bunu sorma küstahlığa sahip olmadı.”

“Azash’ın en zayıf olduğu yer neresi?” diye sordu.

“Sadece kapatıldığı yer. Styricum’un Genç Tanrıları onu Ot-ha’nm yüzyıllar önce bulduğu kil putun içine zincirlediler. Umutsuzca Bhelliom’u aramasının nedenlerinden biri bu. Sadece safir gül onu özgürlüğüne kavuşturabilir.”

“Ya o put yok edilirse?”

“Azash da onunla beraber yok olacaktır.”

“Peki ben Zemoch şehrine gider, Azash’ın Bhelliom ile yok olamayacağını keşfedip mücevheri parçalarsam ne olur?”

“O şehir, tüm çevresiyle beraber tamamen ortadan kalkar,” dedi sıkıntılı bir tonla.

“O zaman kaybetmem değil mi? Azash’ın varlığı sona erer. Kragertn bize söyledikleri doğruysa Otha Martel, Annias ve diğerleriyle beraber Zemoch’ta. Hepsini birden halledebilirim. Aza”sh ve Otha ortadan kalktı mı, Zemoch istilası dağılacaktır, değil mi?”

“Hayatını ortaya atmaktan bahsediyorsun, Sparhawk,” dedi Vanion.

“Milyonlarcası yerine bir hayat daha iyi.”

“Buna kesinlikle izin vermiyorum!” diye bağırdı Ehlana.

“Beni affedin, Kraliçem,” dedi Sparhawk, “ama bana Annias ve diğerlerinin işini bitirmemi emrettiniz. Bu emri iptal edemezsiniz - en azından bana.”

Kapı nazikçe vuruldu ve Tynian yanında Domi Kring ile içeri girdi. “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Derialı Şövalye. “Domi ve ben bazı haritalar üzerinde çalıştık. Zemochlar nedense La-mork sınırındaki ana kamp yerlerinden kuzeye bazı güçler yollamışlar. Doğu Pelosia’yı kaplamışlar.”

Kring’in gözleri Kral Saros’u görünce parladı. “İşte buradasınız, Kralım. Her yerde sizi arıyorum. Size satmak istediğim cins cins Zemoch kulağım var.”

Kral Soros bir şeyler fısıldadı. Hâlâ boğazı ağrıyormuş gibiydi.

“Taşlar yerine oturmaya başladı,” dedi Sparhawk. “Krager, Martel’in Annias’ı Zemoch şehrine Otha’dan sığınma istemek için götürdüğünü söyledi.” İskemlesine yaslandı. “Son beş yüzyıldır uğraştığımız sorunun çözümü Lamorkand ovalarında değil Zemoch şehrinde bulunuyor. Düşmanımız, Martel, Annias, Otha ve onun Zemochlan değil Azash. Şu anda Azash’ı tamamen yok etme fırsatı elimizde. Kullanmamamız salaklık olmaz mı? Onunla Zemoch piyadelerini yok ederek Bhelliom’un taç yapraklarının etkilerini yavaşça azaltabilirim, böylece hepimiz Cammoria Gölü’nün kuzeyindeki bir savaş alanında saçlarımızı beyazlatıp yaşlanırız. Sorunun temeline gitmek - Azash’m kendine - daha iyi olmaz mı? Ki her beş yüzyılda bir ortaya çıkıp durmasın.”

“Stratejik olarak anlamsız, Sparhawk,” dedi açıkça Vanion.

“Özür dilerim dostum ama savaş alanında açmaza girmenin ne anlamı var? Batı ile Zemochlar arasındaki son savaştan sonra toparlanmak yüz yıldan fazlasını aldı. Bu yolla bunu bir defada sona erdirme şansımız var. İşe yaramaz gözükürse, Bhelliom’u yok edeceğim. Böylece Azash’m tekrar batıya gelmek için hiçbir nedeni kalmayacak. Onun yerine Tamullara ya da başka bir yere musallat olacak.”

“Oraya asla ulaşamazsın, Sparhawk,” dedi Abriel. “Peloi’nin dediğini duydun. Doğu Lamorkand’da olduğu gibi doğu Pelosia’da da Zemochlar var. Tek başına aralarına dalmayı mı planlıyorsun?”

“Sanırım benim için kenara çekilecekler, Lordum. Martel kuzeye gidiyor - en azından söylediği bu. Palefe kadar kuzeye çıkabilir veya çıkmaz. Bu gerçekten önemli değil, çünkü nereye giderse gitsin izleyeceğim. Onu izlememi istiyor. Bunu mahzende açıkça belli etti ve onu duyduğumdan emin olmak için elinden geleni yaptı, çünkü beni Azash’a teslim etmek istiyor. Yoluma hiçbir şey çıkmayacağı konusunda ona güvenebilirim. Biliyorum biraz tuhaf gözüküyor ama sanırım bu sefer Martel’e gerçekten güvenebiliriz. Gerekirse kılıcım çıkarıp yolu benim için temizleyecektir.” Kasvetlice gülümsedi. “Biraderimin sağlığıma bu kadar yakından dikkat etmesi bana dokundu.” Sephrenia’ya baktı. “Bir Tann’nın yok edilmesini önermek bile düşünülemez dedin, değil mi? Bhelliom’u yok etme fikri hakkındaki genel yaklaşım ne olacak?”

“Bu hiç düşünülemez, Sparhawk.”

“O zaman düşündüğüm fikir onlann aklına gelmez, değil mi?”

Sephrenia başını sessizce iki yana salladı gözleri Sparhawk’a bakarken tuhaf biçimde korkmuş gözüküyordu.

“Bu avantajımız, Lordlanm,” dedi Sparhawk. “Kimsenin yapacağıma inanamayacağı bir şeyi yapabilirim. Bhelliom’u yok edebilir - ya da yok etmekle tehdit edebilirim. İçimde, insanların - ve Tanrıların - bunu yaparsam yolumdan çekilecekleri hissi var.”

Eğitmen Abriel inatla başını sallıyordu. “Doğu Pelosia ve sınır boyunca ilkel Zemochlarm arasmdan ite kaka yolunu açmaya çalışacaksın, Sparhawk. Otha bile o vahşileri kontrol etmez.”

“Konuşabilir miyim, Sarathi?” diye son derece saygılı bir tonla sordu Kring.

“Tabii ki oğlum.” Dolmant biraz şaşırmış gözüktü. Bu vahşi adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Seni doğu Pelosia’dan Zemoch içine geçirebilirim, dostum Sparhawk. Zemochlar dağılmışlarsa benim atlılarım onların içlerinden geçebilir. Paler’den Zemoch sınırına dek beş mil genişliğinde ölülerden bir şerit bırakırız - tabii ki hepsi sağ kulaksız olmak üzere.” Kring’in gülümsemesi kurt gibiydi. Kendinden memnunca etrafına bakındı. Sonra Ehlana’nın yanında sessizce oturan Mir-tai’yi gördü. Gözleri döndü, önce soluklaştı sonra kıpkırmızı oldu. Sonra da şehvetle iç çekti.

“Yerinde olsam yapmam,” diye uyardı Sparhawk.

“Ne?”

“Sonra açıklarım.”

“Kabul etmekten nefret ediyorum,” dedi Bevier, “ama bu plan gittikçe daha iyi gözüküyor. Bizim Otha’nm başşehrine gitmemiz gerçekten fazla sorun olmayacak.”

“Biz mi?” diye sordu Kalten.

“Biz devam ediyoruz, değil mi, Kalten?”

“Bunların işe yarama şansı var mı, küçük ana?” dedi Vahion.

“Hayır, Lord Vanion, yok!” diye araya girdi Ehlana. “Sparhawk Zemoch’a gidip Azash’ı öldürmek için Bhelliom’u kullanamaz çünkü iki

yüzük de onda değil. Biri bende ve onu almak için önce beni öldürmesi gerekir.”

Sparhawk bunu düşünmemişti. “Kraliçem -” diye başladı.

“Size konuşma izni vermedim, Sör Sparhawk!” dedi Ehlana.

“Bu boş ve gereksiz projeyi devam ettirmeyeceksiniz! Hayatını boşa harcayamazsınız! Hayatın artık benim, Sparhawk. Benim! Onu bizden almak için benim iznimi almadın!”

“Bu yeteri kadar açık,” dedi Wargun, “ve bizi tam başladığımız yere geri götürüyor.”

“Pek değil,” dedi yavaşça Dolmant. Ayağa kalktı. “Kraliçe Eh-lana, Kutsal Anamız, Kilise’nin isteğine itaat etmiyor musunuz?”

Ehlana meydan okurcasına ona baktı.

“İtaat etmeyecek misiniz?”

“Kilise’nin güvenilir kızlarından biriyim,” dedi somurtkanca.

“Bunu duyduğuma sevindim, yavrum. Kilise’nin emri bu cici yüzüğü işlerine yardımcı olması için kısa bir süre için onun ellerine teslim etmen.”

“Bu haksızlık, Dolmant,” diye suçladı Ehlana.

“Kilise’ye karşı mı geliyorsun, Ehlana?”

“Ben - ben karşı gelememl” diye inledi.

“O zaman yüzüğü bana ver.” Dolmant elini uzattı.

Ehlana’nm gözlerinden yaşlar boşandı. Kollarını sıkıca kavradı ve yüzünü cüppesine gömdü.

“Yüzüğü bana ver, Ehlana,” diye tekrar etti.

Cüretkâr ellerinden biriyle gözlerinden boşalan yaşları silerken kafasını kaldırıp ona baktı.

“Sadece bir şartla, Sarathi,” diye karşılık verdi.

“Kutsal Ana ile pazarlık mı ediyorsun?”

“Hayır, Sarathi, sadece ilk emirlerinden birine itaat ediyorum. Müminler cemaatını büyütebilmemiz için bize evlenmemiz bildirildi. Yüzüğü Sör Sparhawk ve beni evlendirdiğiniz gün vereceğim. Onu elde etmek için şu anda benden kaçmasına izin vermeyecek kadar çok uğraştım. Kutsal Anamız bunu uygun görecek mi?”

“Bana göre uygun,” dedi Dolmant, bir taraftan bir sığır parçası gibi pazarlanırken şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde ikisine bakan Sparhawk’a müşfikçe gülümsedi.

Ehlana’nın çok iyi bir hafızası vardı. Platime’m ona öğrettiği gibi, eline tükürdü. “Tamam, o zaman,” dedi.

Yeteri kadar hayatın içinde olan Dolmant bu hareketi tanıdı. O da avcuna tükürdü. “Tamam!” dedi ve ikisi Sparhawk’in kaderini mühürleyerek avuç içlerini şap diye birbirlerine vurdular.

Üçüncü Kısım

Zemoch

On Dokuncu Bölüm

ODA SERİNDİ. GÜNEŞ batarken çöldeki sıcaklık uçup gitti, sabahları her zaman kuru soğuk olurdu. Kadife gece gökyüzünde kanarken ve sokaktaki gölgeler köşelere, kapı eşiklerine çekilip ışıksız karanlıkta soluk griliğe dönüşürken, Sparhawk pencerede duruyordu.

Sonra onların ilki omzunda dengede duran kil testisiyle gölgeler içindeki ara sokaktan çıktı. Kukuletalı ve siyah cüppeliydi. Siyah bir peçe yüzünün alt tarafını kapatıyordu. Soluk ışık altında o ka-. dar zarifti ki Sparhawk'in içi cız etti. Diğerleri geldiler. Birer birer, hepsi omuzlarında bir kil testiyle, her biri artık içgüdüye dönüşmüş bir âdeti izleyerek sessiz tören alayına katılmak için kapılardan ve ara sokaklardan çıktılar. Erkeklerin günü daha önce başlamıştı ve kadmlarınki ise kuyuya giderek başlıyordu.

Lilias kıpırdandı. "Mahkra," dedi geveliyen uykulu bir sesle, "yatağa dön."

ETRAFLARINDAKİ AVLULARDA DURMADAN böğüren yarı vahşi sığırların ilerisinde, uzaklardan gelen çanları duyabildi. Bu krallığın dini, çanlara engel olmaya çalışırdı, bu yüzden Sparhawk sesin kendi inancından insanların toplandığı bir yerden geldiğini biliyordu. Gidecek başka bir yer yoktu, bu yüzden çan seslerine doğru sendeleyerek yürüdü. Kılıcının kabzası kandan kayganlaş-mıştı, silah artık ona çok ağırmış gibi geliyordu. Bu ağırlıktan kurtulmak istedi, gübre kokan karanlıklar içinde kaybolması için parmaklarının arasından kaymasına izin vermek çok kolay olacaktı. Gerçek bir şövalye kılıcını sadece öldüğünde bırakırdı; Sparhawk kılıcının kabzasını sertçe kavrayıp çanları izleyerek sendeliye sen-deüye ilerledi. Buz gibiydi ve yaralarından akan kanlar çok sıcak hatta rahatlatıcıymış

gibiydiler. Onu ısıtarak akan kanlarla gecenin serinliğinde sendeleyerek yürüdü.

“Sparhawk.” Kurik’in sesi ve bir el sertçe omuzunu sallıyordu. “Sparhawk, uyan. Gene kâbus görüyorsun.”

Sparhawk gözlerini açtı. Şakır şakır terliyordu.

“Aynısı mı?” diye sordu Kurik.

Sparhawk başını sallayarak onayladı.

“Martel’i öldürürsen, belki bundan kurtulacaksın.”

Sparhawk yatağın ortasına oturdu.

Kurik’in yüzü kocaman bir sırıtışla kırış kırıştı. “Bunun farklı olacağını sanmıştım. Her şeyden önce, bu senin nikah günün. Damatlar her zaman nikahtan önceki gece kötü rüyalar görür. Bu eski bir âdettir.”

“Aslade ile evlenmeden önceki gece senin uykun da huzursuz muydu?”

“Oh, evet.” Kurik güldü. “Beni bir şey kovalıyor, kaçabilmek için bir gemi bulmaya, deniz kenarına gitmem gerekiyordu. Tek sorun denizin devamlı uzaklaşıp durmasıydı. Kahvaltını şimdi mi istiyorsun, yoksa yıkanıp seni tıraş etmemi mi beklemek istersin?”

“Kendim tıraş olabilirim.”

“Bu, özellikle bugün iyi bir fikir değil. Elini uzat.”

Sparhawk sağ elini uzattı. Eli açıkça titriyordu.

“Bugün kesinlikle tıraş olmaya kalkışmayacaksınız, Lordum. Buna benim evlilik hediyem diyelim. Evlilik gecesinde onun yatağına yüzünüz lime lime gitmenize izin vermem.”

“Saat kaç?”

“Günün ağarmasına bir saat var. Kalk, Sparhawk. Önünde koca bir gün var. Aklımdayken, Ehlana saha bir hediye yolladı. Dün akşam sen uyuduktan sonra geldi.”

“Beni uyandırman gerekirdi.”

“Niye? Onu yatakta giyemezsin ki.”

“O da ne?”

“Tacınız, Lordum.”

“Neyim?”

“Taç. Bir tür şapka. Ama havadan pek fazla korumaz.”

“Ehlana’nm aklından neler geçiyor?”

“Uygun olan bu, Lordum. Siz Naip Prenssiniz - ya da bu akşam olacaksınız. Bir taç olarak o kadar kötü değil. Altın, mücevher o tip şeyler var.”

“Onu nereden buldu?”

“Buraya gelmek için Cimmura’dan ayrıldığınız akşamın hemen ertesinde sizin için yaptırdı. Yanmda getirdi - tıpkı bir balıkçının her zaman cebinde bir rulo misine ve iğne taşıması gibi. Anladığım kadarıyla, senin gelin fırsatı bulursa hazırlıksız yakalanmak istemedi. Bu akşamki seromonide onu kadife bir yastık üzerinde taşımamı istiyor. Evlendiğinizde onu başına koyacak.”

Sparhawk bacaklarını yataktan çıkarıp, “Aptallık,” diye homurdandı.

“Belki, ama zamanla kadınların dünyaya bizden farklı baktıklarını öğreneceksin. Hayatı ilginç yapan şeylerden biri de bu. Şimdi, hangisi olacak? Kahvaltın mı yoksa banyo mu?”

BAZİLİKADA İŞLER KARMAŞA içinde olduğu için o sabah genel toplantı binasında toplandılar. Dolmant’m yaptığı ilk değişiklik etrafı

temizlemekti. Ruhban sınıfı, yuvadan çıkıp her şeyi karıştırıp araştıran karıncalar gibi itişip kakışıyordu. Hâlâ örme zırhını ve ogre miğferini giyen dev Başpiskopos Bersten, Sör Nas-han'm çalışma odasına girip elinde savaş baltasıyla dikildiğinde sırıtıyordu.

“Emban ve Ortzel nerede?” diye sordu Kral Wargun.

“İnsanlara yol vermekle meşguller. Sarathi, Bazilika'yı baştan aşağı temizletiyor. Emban politik-olarak güvenilemeyeceklerin listesini çıkardı, bir sürü manastırın nüfusu bariz bir biçimde artıyor.”

“Makova?” diye sordu Tynian.

“O ilk gidenler arasında.”

“Birinci yardımcısı kim?” diye sordu Kral Dregos.

“Kim olabilir? Elbette Emban ve Ortzel de yüksek ilahiyat okullarının yeni başkanı. Ona en çok uyan da bu.”

“Ya sen?” diye sordu Wargun.

“Sarathi bana oldukça uzmanlık isteyen bir konum verdi,” diye cevapladı Bergsten. “Daha bir isim bulamadık.” Sertçe Kilise Şövalyeleri'nin eğitmenlerine baktı. “Askeri birlikler arasında uzun zamandır süren bir anlaşmazlık var. Sarathi benden bunu durdurmamı istedi.” Uzun kaim kaşlarını meşumca çattı. “Sanırım birbirimizi anladık, beyler.”

Eğitmenler gergince birbirlerine baktılar.

“Şimdi,” dedi Bergsten, “bir karara vardık mı?”

“Hâlâ tartışıyoruz, Ekselansları,” dedi Vanion. Yüzü bu sabah soluktu ve kesinlikle iyi gözükmüyordu. Sparhawk bazen Vanion'ın gözüktüğünden daha yaşlı olduğunu unutuyordu. “Sparhawk hâlâ intihara kararlı ve inandırıcı bir çözüm bulmayı başaramadık. Kilise Şövalyeleri'nin kalanı

Lamorkand’daki çeşitli kaleleri doldurmak için yarın harekete geçecek. Orduysa düzenlenmesi biter bitmez onları izleyecek.”

Bergsten başım sallayarak onayladı. “Tam olarak ne yapacaksın, Sparhawk?”

“Gidip Azash’ı, Martel’i, Otha’yı ve Annias’ı öldürüp sonra eve dönmeyi düşünüyorum, Ekselansları.”

“Çok komik,” dedi alay ederce Bergsen. “Ayrıntılar, be adam. Ayrıntılar. Sarathi’ye rapor vereceğim. O, ayrıntılardan hoşlanır.”

“Peki, Ekselansları. Hepimiz Martel ve grubunu Zemoch’a geçmeden yakalamak için fazla şansımız olmadığını kabul ettik. Bugünü de sayarsak bizden üç gün öndeler. Martel atları fazla düşünmez. Bizden önde olmak için de yeterli sebebi var.”

“Onu mu izleyeceksiniz, yoksa doğrudan Zemoch sınırına mı gideceksiniz?”

Sparhawk iskemlesinde arkaya yaslandı. “Bunun bizim için fazla önemi yok, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “Martel’i kesinlikle yakalamak isterim ama bunun beni yolumdan saptırmasına izin vermeyeceğim. Esas amaç, savaş orta Lamorkand’da başlamadan Zemoch şehrine ulaşmak. Krager’le konuşmam gerekiyor. O, Mar-tel’in kuzeye gitmeyi ve sonra da Pelosia’nm yukarılarında bir yerden Zemoch’a geçmeyi planladığı söylüyor. Ben de aynı şeyi yapmayı istiyorum, bu yüzden onu izleyeceğim - ama sadece oraya kadar. Bütün kuzey Pelosia boyunca Martel’i kovalamakla zaman kaybetmeyeceğim. Kovalamayı bırakıp doğrudan Zemoch’a gideceğim. Rendor’dan geldiğimden beri Martel’in oyununu oynuyorum. Artık bu oyunu daha fazla oynamak istediğimi sanmıyorum.”

“Peki doğu Pelosia’daki o kadar Zemochu ne yapacaksın?”

“Orada ben ortaya çıkıyorum, Ekselansları,” dedi Kring. “Ze-moch’un içine giden bir geçit var. Nedense Zemochlar onu bilmiyor gibi gözüküyorlar. Atlılarım ve ben yıllardır - kulakların sınırda azaldığı

zamanlarda - kullanıyoruz.” Durdu ve biraz şaşkınca Kral Soros’a baktı. Pelosia kralı dua etmekle meşguldü ve Do-mi’nin şaşırıtıcı açıklamasını duymamış gibi gibi gözüktü.

“Hepsi bu kadar, Ekselansları,” diye bitirdi Sparhawk. “Kimse Zemoch’ta gerçekten ne olduğunu bilmiyor, bu yüzden oraya ulaştığımızda doğaçlama yapacağız.”

“Kaç kişisiniz?” diye sordu Bergsten.

“Her zamanki grup. Beş şövalye, Kurik, Berit ve Sephrenia.”

“Ya ben?” diye itiraz etti Talen.

“Cimmura’ya geri döneceksin, genç adam,” dedi Sephrenia. “Eh-lana sana göz kulak olabilir. Biz dönene dek sarayda kalacaksın.”

“Bu haksızlık!”

“Hayat haksızlıklarla doludur, Talen. Sparhawk ve babanın senin için planları var. Planlarını gerçekleştirme fırsatın olmadan kendini öldürmene izin vermeye niyetli değiller.”

“Kilise’ye sığınma hakkı için başvurabilir miyim, Ekselansları?” diye çabucak Bergsten’e sordu Talen.

“Hayır, sanmam,” diye cevapladı zırhlı başpiskopos.

“Kutsal Anamız’m beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını bilemezsiniz, Ekselansları,” diye surat astı Talen. “Sadece bu yüzden artık Kilise’ye katılacağımı sanmıyorum.”

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandı Bergsten.

“Amin,” diye iç çekti Abriel.

“Bana izin verir misiniz?” diye dargın bir tonda sordu Talen.

“Hayır.” Bunu söyleyen kollarını kavuşturmuş kapının kenarında oturup bir ayağını uzatarak kapı girişini engelleyen Berit’ti.

Talen kırılmış gözükerek tekrar oturdu.

Tartışmanın geri kalanı birliklerin orta Lamorkand’daki çeşitli kalelere yerleştirilmesiyle geçti. Sparhawk ve arkadaşları buna katılmayacaklardı bu yüzden damadın dikkati başka yerlere kaçtı. Doğrusu tam olarak tutarlı bir şey düşünmüyor, sadece gözlerini dikmiş yere bakıyordu.

Toplantı yaklaşık olarak öğle üzeri dağıldı ve sırayla dışarı çıkmaya başladılar. Yapılacak bir yığın hazırlık ve gerekli işler vardı.

“Dostum, Sparhawk,” dedi Nashan’m çalışma odasından çıkarlarken Kring, “seninle biraz konuşabilir miyim?”

“Tabii ki Domi.”

“Özel.”

Sparhawk başını sallayarak onayladı ve Peloilerin façalı şefini yakındaki küçük bir kiliseye götürdü. İkisi de sunağın önünde diz çöküp kilisenin önündeki cilalı bir banka oturdular. “Konu nedir?” diye sordu Sparhawk.

“Basit bir adamım, dostum Sparhawk,” diye başladı Kring, “bu yüzden doğrudan konuya gireceğim. Elenia Kraliçesi’ne muhafızlık yapan uzun güzel kadından çok etkilendim.”

“Sanırım bunu fark ettim.”

“Ona karşı şansım olabilir mi?” Bakışları arzu doluydu.

“Emin değilim, Domi. Mirtai’yi yeni tanıyorum.”

“İsmi bu mu? Bunu öğrenecek şansım olmamıştı. Mirtai - çok hoş bir tınısı var, değil mi? Her şeyi mükemmel. Bunu sormam gerekiyor. Evli mi?”

“Sanmam.”

“İyi. Kocasını öldürdüğün bir kadına kur yapmak her zaman güç olur. Bu, nedense kötü bir başlangıç gibi gözükür.”

“Mirtai’nin Elene olmadığını bilmen gerekir, Kring. O bir Ta-mul. Kültürü - ve dini - bizden fanklı. Niyetin ciddi mi?”

“Elbette. Onu hakaret edecek kadar çok düşünüyorum.”

“Bu da bir tür ilk adım, en azından. Ona başka bir şekilde yaklaşırsan, büyük ihtimalle seni öldürecektir.”

“Öldürecek mi?” Kring şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“O savaşçı, Kring. Daha önce karşılaştığın kadınlardan değil.”

“Kadınlar savaşçı olamazlar.”

“Elene kadınları tabii ki olmazlar. Söylediğim gibi Mirtai bir Atan Tamul. Onlar dünyaya bizim açımızdan bakmıyorlar. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar on adam öldürmüş.”

“On mu?” diye nefesi kesilen Kring zorlukla yutkundu. “Bu sorun olacak, Sparhawk.” Kring omuzlarını kastı. “Önemli değil. Evlenirsem daha uygun davranması için eğitebilirim.”

“Bunun üzerine bahse girmem, dostum. Biri eğitim alacaksa sanırım sonunda bu sen olacaksın. Gerçekten bu fikirden tamamen vazgeçmeni tavsiye ederim, Kring. Senden hoşlanıyorum, kendini öldürtmeni görmekterj hiç hoşlanmıyacağım.”

“Bunu düşünmem gerek, Sparhawk,” dedi rahatsız olmuş bir tonla Kring. “Burada doğal olamayan bir durum var.”

“Evet.”

“Yine de, benim oma’m olmanı isteyebilir miyim?”

“O kelimeyi anlamadım.”

“Dost demek. Kadma - babasma ve erkek kardeşlerine - giden kişi. Ona benim ne kadar etkilendiğimi söyleyerek başlarsın ve ne kadar iyi bir adam olduğumu söylersin - her zamanki şeyler - ne kadar büyük bir lider olduğum, ne kadar ata sahip olduğum, kaç kulak kestiğim ve büyük bir savaşçı olduğum gibi.”

“Son söylediğin onu etkileyebilir.”

“Bu sadece basit bir gerçek, Sparhawk. Zaten en iyisiyim. Ze-moch’a giderken bunu tekrar tekrar düşünmek için çok zamanım olacak. Ama biz daha gitmeden bundan ona bahsetmen gerekiyor - sadece ona düşünecek bir şeyler sağla. Neredeyse unutuyordum. Ona bir şair olduğumu da söyle. Bu kadınları her zaman etkiler.”

“Elimden geleni yapacağım, Domi,” diye söz verdi Sparhawk.

O gün Sparhawk konuyu açtığında Mirtai’nin tavrı hiç umutlandırın değildi. “Şu çarpık bacaklı küçük adam mı?” dedi inana-mazcasma. “Yüzünde yara izleri olan?” Sonra gülmekten kontolü-nü kaybederek bir iskemleye çöktü.

Sparhawk yanından ayrılırken, “İyi,” diye filozofça mırıldandı “denedim.”

Bu geleneklere uymayan bir düğün oluyordu. Birincisi, Chyrellos’da Ehlana ile ilgilenecek Elenialı soylu kadınlar yoktu. Burada ona yakm olan iki leydi Sephrenia ve Mirtai idi. Ehlana onların düğünde olması konusunda ısrar etti ve bu bazı kaşları kaldırdı. Hatta Dolmant’ın bile bunu duyunca nefesi kesildi. “Dini bir merasim sırasında iki kâfiri Bazikilika’nm ön salonuna getiremezsin, Ehlana.”

“Bu benim düğünüm, Dolmant. İstediğim her şeyi yapabilirim. Sephrenia ve Mirtai’yi refakatçi olarak alacağım.”

“Bunu yasaklıyorum.”

“İyi.” Bakışları gaddarlaştı. “Refakatçi olmazsa, düğün olmaz ve düğün olmazsa, yüzüğüm bulunduğu yerde kalır.”

“Bu çekilmez bir genç kadın, Sparhawk,” diye öfkelendi Patrik, Ehlana’nm hazırlıklarını yaptığı odadan sinirle fırlayıp giderken.

“Biz ‘ateşli’ deyimini tercih ederiz, Sarathi,” dedi sakince Sparhawk. Üstü gümüş süslü siyah kadifeler giyiyordu. Ehlana zırhlı evlenmek fikrini derhal reddetmişti. “Seni soymak için yatak odamızda bir demirci olmasını istemem. Gerekirse bunu yaparım ama bunun için bütün tırnaklarımı kırmak istemiyorum.”

Batı Eosia ordularında soylular tonla, Bazilika’daki din adamları ise alay alaydı ve bu yüzden o akşam geniş, mum ışığıyla aydınlatılmış ön salon saygın Cluvonus’un cenazesinde olduğu gibi kalabalıktı. Düğün misafirleri içeri dolarken koro neşeli ilahiler söylüyor ve ateşlerden havaya güzel kokular yükseliyordu.

Sparhawk kilisenin giyinme odasında ona eşlik edeceklerle beraber gergin bir şekilde bekliyordu. Bütün dostları oradaydı - Kal-ten, Tynian, Bevier, Ulath, Domi, ek olarak Kurik, Berit ve dört tarikatın eğitmenleri. Ehlana’nın refakatçileri de oradaydı. Sephrenia ile Mirtai’nin dışında, Batı Eosia’nm kralları ve yeteri kadar tuhaf olarak Platime, Stragen ile Talen de. Kraliçe bu seçim için herhangi bir neden göstermemişti. Büyük ihtimalle hiçbir neden de yoktu.

“Öyle yapma, Sparhawk,” dedi lorduna Kurik.

“Ne yapmayım?”

“Yakanı öyle çekip durma. Yırtacaksın.”

“Terzi çok dar dikmiş. Tayt gibi sıkıyor.”

Kurik cevap vermek yerine Sparhawk’a eğlenen bir bakış attı.

Kapı açılıp Emban terli yüzünü odaya soktu. “Hazır mıyız?”

“Acele edelim,” dedi kabaca Sparhawk.

“Gördüğüm kadarıyla damadımız sabırsız. Ah, tekrar genç olmak vardı. Koro geleneksel düğün ilahisini söyleyecek, içinizden bazılarının onu tanıdığından eminim. Son akora geldiklerinde, kapıyı açacağım ve siz baylar, kurban edilecek kuzuya sunağa kadar eşlik edeceksiniz. Kaçmasına izin vermeyin. Bu daima töreninin düzenini bozar.” Muzipçe kıkırdadıve tekrar kapıyı kapattı.

“Bu çok kötü bir küçük adam,” dedi tiz bir sesle Sparhawk.

“Biliyorum,” dedi Kalten. “Ondan çok hoşlanıyorum.”

Düğün ilahisi Elene dininin kutsal müziğinin en önemli örneklerinden biriydi. Neşeyle dolu bir şarkıydı. Gelinler geleneksel olarak ona çok dikkat ederlerdi. Diğer taraftan, damatlar genelde hemen hemen hiç duymamışlardı.

Son notaların kesilmesiyle Başpiskopos Emban elini sallayarak kapıyı açtı. Salona kadar eşlik etmek için arkadaşları Sparhawk’ın etrafında toplandılar. Bu durumun ölüm cezasına çarptırılmış bir mahkûma darağacma giderken eşlik eden görevliler kafilesiyle benzerliğinin üzerinde durmak belki hiç uygun olmayacak.

Salonunun önünü geçip üstü altın süslü bembeyaz cüppesiyle Dolmant’m beklediği sunağa ilerlediler. Dolmant silik bir gülümsemeyle, “Ah, oğlum,” dedi “ne iyi yaptın da aramıza katıldın.”

Sparhawk buna cevap verecek kadar kendine güvenemedi. Bununla beraber, bütün dostlarının duruma abartı bir espri kapasitesiyle baktıkları gerçeğini oldukça acı bir şekilde yansıttı.

Sonra, bütün düğün misafirleri ayağa kalkıp, susup salonun arkasına bakmak için boyunlarını uzatmaları sırasındaki uygun bir aranın ardından koro tören ilahisine geçti ve gelin grubu girişin diğer tarafından içeri girdi. İlk olarak ikisi de birer tarafta olmak üzere Sephrenia ve Mirtai. Bu iki kadının cüsse uyumsuzluğu izleyiciler tarafından ilk anda fark edilmedi.

Fark edilen ve kalabalıktan bir şok nidası yükselten ikisinin de açıkça kâfir olması gerçeğiydi. Sephrenia’nm beyaz cüppesi kesinlikle Styric’ti. Çiçeklerden yapılmış bir çelenk alnını çevreliyordu, ifadesi sakindi. Mirtai’nin uzun elbisesi Elenia’da bilinmeyen bir stildi. Şahane bir koyu mavi rengi vardı ve dikişsiz gözüküyordu. Her bir omuzdan mücevherli bir klipsle tutturulmuştu. Uzun, altm bir zincir göğüslerin altından tutmuş, Tamul kadının arkasından dolanıp, belini çevreleyip püskül uçları yere değecek kadar karışık bir düğümle önden bağlanıp kalçalarını sarmıştı. Kaslı ama mükemmel pürüzsüzlükteki altın rengi kolları omuzlarına dek çıplaktı. Altın sandaletler giyiyor ve örülmemiş, pırıl pırıl siyah saçları arkasından dümdüz aşağı sarkarak uyluklarının yarısına kadar geliyordu. Başında sade gümüş bir bant vardı. Bileklerine bilezik yerine altın kabartmalarla süslü parlak çelik kelepçeler takıyordu. Elene hassasiyetine taviz olarak görünür bir şekilde silahlı değildi.

Yanında Sephrenia ile içeri girip koridordan sunağa doğru yavaş yavaş yürürlerken Domi Kring şehvetle iç çekti.

Tekrar âdet üzere ara oldu ve sonra gelin sol elini hafifçe yaşlı Kral Obler’in kolu üzerine koyarak, orada bulunanların hepsi onu

- sadece bir kadın olarak değil aynı zamanda bir sanat eseri olarak

- görebilsin diye durmak için girişten çıktı. Tuvaleti beyaz satendendi, zaten gelinler her zaman beyaz saten giyerlerdi. Bu özel tuvalet altın astarlıydı ve uzun yenleri bu zıtlığı ortaya çıkarmak için ters çevrilmişti. Kolların arkasından uzun kesilen yenler neredeyse yere kadar uzanıyorlardı. Ehlana örme altından, üzerinde değerli taşlar olan beli genişliğinde bir kemer takıyordu. Işıl ışıl, muhteşem bir altm pelerin yerde sürünen saten eteğinin çarpıcılığını arttırmak için arkasından yere kadar sarkıyordu. Açık sarı saçlarının üstüne bir taç yerleştirilmişti - bu Elenia’nm geleneksel tacı değil onun yerine aralarına inciler serpiştirilmiş, parlak ufak taşları dikkat çeken altm, dantel dantel örme bir eserdi. Taç duvağını tutuyordu. Önden beline gelen, arkadan omuzlarını örten duvak o kadar zarif ve inceydiki neredeyse bir sis gibi duruyordu. Elinde tek bir beyaz çiçek vardı ve genç, soluk yüzü mutluluk saçıyordu.

“Bu kadar kısa zamanda bu elbiseleri nerden buldular?” diye Kurik’e fısıldadı Berit.

“Sanırım, Sephrenia parmaklarını kımıldattı.”

Dolmant sert bir bakış attı ve fısıldamayı kestiler.

Kraliçe Ehlana’dan sonra hükümdarlar ve babasının yerine geçen Lamorkand’ın Naip Prensi geldi. Onları krallığının temsilcisi olarak Cammoria büyükelçisi takip etti. Rendor Krallığı temsil edilmiyordu, kimse Otha’yı davet etmeyi düşünmemişti bile.

Tören alayı koridordan sunak ve bekleyen damara doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Platime ve Stragen her biri üzerinde bir çift yakut yüzük duran beyaz kadife bir yastık taşıyan Talen’in birer yanında arkadan geliyorlardı. Geçerlerken Stragen’in ve Platime’in gözlerini genç hırsızdan ayırrrfadıkları fark edilebildi.

Sparhawk, yaklaşırken kıpkırmızı olmuş bir yüzle gelinini düşündü. Hâlâ tutarlı düşünebildiği son birkaç saniyesi içinde en azından kendi kendine asla kabul etmediği bir şey fark etti. Ehlana yıllar önce sorumluluğuna bırakıldığında, bu ona sıkıcı bir iş gibi gelmişti - sadece sıkıcı bir iş değil aynı zamanda aşağılayıcı. Onun da kendisi gibi babasının kaprisinin bir kurbanı olduğunu fark eder etmez ona kendi adına kişisel bir kırgınlık beslemedi. İlk yılda biraz fazla uğraştı. Artık ona sevgiyle yaklaşan o ufak kız çocuğu önceleri ürkekti ve sadece tek arkadaşı olan küçük, saçı başı dağınık içi doldurulmuş hayvan oyuncağı, Rollo ile konuşuyordu. Zamanla Sparhawk’in çarpuk çurpuk suratı ve katı tavırlarına alışmaya başladı. Bir gün kendini beğenmiş bir saraylı Prenses Ehlana’ya terbiyesizlik yapıp, onun şövalye eğitmeni tarafından sertçe haşlandığında çok ince bir dostluğun temeli atıldı. Hiç şüphesiz bu Ehlana için ilk kez birisinin kan akıtmasıydı - saraylının burnu şakır şakır kanıyordu - ve küçük-soluk prenses için tamamen yeni bir dünya açıldı. O andan itibaren, bütün sırlarım şövalyesine anlatmaya başladı - anlatmamayı tercih edeceği şeyleri bile. Ondan gizli hiçbir şeyi yoktu ve Sparhawk dünyada kimseyi tanıyamayacağı kadar yakından tamdı onu. Ve tabii ki bu şüphesiz onu

diğer kadınlardan uzak tuttu. Küçük prensesin yaşadığı sorunlar, onu Sparhawk'a aynlamaz bir şekilde sarılmasına yol açmıştı ve işte zaman içinde bu noktaya kadar gelinmişti.

İlahi bitti. Yaşlı Kral Obler akrabasını şövalyeye teslim etti. Gelin ve damat yüzlerini patrik Dolmant'a döndüler. "Size bir süre vaaz vereceğim," dedi yavaşça Dolmant. "Bu bir gelenek ve insanlar bunu yapmamı bekliyor. Gerçekten dinlemeniz gerekmiyor ama eğer becerebilirseniz suratıma esnememeye çalışın."

"Bunu hayal bile edemeyiz, Sarathi," diye temin etti Ehlana.

Dolmant evliliğin görkemi hakkında konuştu - uzun bir süre. Sonra evlenecek çifte tören bittiğinde doğal isteklerini takip etmelerinin en doğrusu olacağı konusunda nasihat etti - tabii ki bu sadece doğru değil aynı zamanda teşvik ediciydi. Birbirlerine sadık olmalarını üzerine basa basa önerdi ve beraberlikten olacak çocuklarını Elene inancında büyütmeleri gerektiğini hatırlattı. Sonra 'kabul ediyor musunlar' geldi, onlara sırayla evlenmeyi kabul ediyorlarsa, bütün dünyevi varlıklarını birbirlerine verip vermeyeceklerini, birbirlerini sevmeye, saygı duymaya, itaat etmeye ve benzeri şeylere söz verip vermeyeceklerini sordu. Sonra, her şey çok iyi gittiği için Talen'in bile herhangi birini çalmayı başaramadığı yüzükleri değiştirmeye geçti.

İşte tam o anda Sparhawk kubbede yankılamyormuş gibi gözüken tanıdık, hafif sesi duydu. Bu kavalların sevgi dolu, belli belirsiz titrek ve neşeli sesiydi. Sparhawk, Sephrenia'ya bir göz attı. Onun parıldayan gülümsemesi her şeyi söylüyordu. Bir an için Aphrael'in Elene Tanrısı'na orada bulunma ve gözüktüğü kadarıyla da Kendi kutsaması için izin başvurusunu yaptığında ne tip bir protokol yapıldığını mantıksızca merak etti.

Ehlana dudakları oynamadan, "Bu müzik ne?" diye fısıldadı. "Sonra açıklarım," diye mırıldandı Sparhawk.

Aphrael'in şarkısı mumlarla aydınlatılmış salonda fark edilmeden devam ediyormuş gibi gözüktü. Bununla beraber, Dolmant'm gözleri hafifçe açıldı,

yüzü biraz soluklaştı. Kendini topladı, sonunda Sparhawk ile Ehlana’yı vazgeçilemez bir şekilde sonsuza kadar karı koca ilan etti. Küçük bir final duasıyla onları takdis etti ve en sonunda Sparhawk’a gelini öpmesi için izin verdi.

Sparhawk nazikçe Ehlana’nm duvağını kaldırıp dudaklarını onunkine dokundurdu. Doğrusu kimse başka birini ulu orta öpe-mez ama çift bu işi çok sakar gözükmeden başarmayı becerdi.

Düğün törenini Sparhawk’m Veliaht Prens olarak taç giymesi izledi. Kurik’in salona mor kadife bir yastık üzerinde taşıdığı tacı başına - diğer şeylerle beraber - ona itaat edeceğine biraz önce söz veren ama şimdi onun kraliçesi olduğunu gösteren otoritesini takınan genç kadının yerleştirmesi için eğildi. Ehlana emrederse kayaları hareket etmeye itaat ettirmesi şaşırtıcı olmayan bir sesle güzel bir konuşma yaptı. Konuşmasında onunla ilgili, çoğu gurur okşayıcı bir çok şey söyleyip tacı sağlamca başına takarak bitirdi. Sonra, Sparhawk dizlerinin üzerinde olduğu için ve yukarı bakan yüzü uygun durumda olduğundan onu öptü. Sparhawk onun bu işi deneyim kazandıkça çok ama çok daha iyi becerdiğini fark etti. Onunkine değen dudaklarının arasından, “Artık benimsin, Sparhawk,” diye mırıldandı. Yaşlılıktan çok uzak olmasına rağmen ayağa kalkması için Sparhawk’a yardım etti. Mirtai ve Kalten kraliyet çiftinin omuzlarma ermin süslü cüppeleri örtmek için ileri çıktılar. Sonra ikisi salondaki kalabalığın alkışlarını almak için döndüler.

TÖRENİN ARKASINDAN DÜĞÜN yemeği verildi. Sparhawk yemekte ne verildiği ve bir şey yiyip yemediğini hatırlayamadı. Bütün hatırladığı asırlar sürmüş gibi gözükmesiydi. En sonunda o ve geline kilisenin bölümlerini kapsayan doğu kanadındaki binalardan birine kadar eşlik edildi. O ve Ehlana içeri girdiler. Kapıyı kapatıp arkalarından kilitlediler.

Odada - iskemleler, masalar, kanepeler ve benzeri - mobilyalar vardı ama Sparhawk’m gördüğü tek şey yatağın katı gerçeği oldu. Kaldırılmış bir platformun üzerinde yüksek bir yataktı. Her köşesinde sağlam birer direk vardı.

“Sonunda,” dedi rahatlayarak Ehlana. “Bütün bunların sonsuza kadar devam edeceğini düşündüm.”

“Evet,” diye ona katıldı Sparhawk.

“Sparhawk,” dedi arkasından, sesi bir kraliçe tonunda değildi, “beni gerçekten seviyor musun? Seni buna zorladığımı biliyorum - önce Cimmura’da, sonra burada. Benimle gerçekten sevdiğin için mi yoksa sadece kraliçe olduğum için kararıma razı olarak mı evlendin?” sesi titriyordu ve bakışlarından çok kolayca incinebileceği gözüküyordu.

“Aptalca sorular soruyorsun, Ehlana,” dedi nazikçe. “İlk olarak beni şaşırttığını kabul edeceğim - senin böyle hissetiğin konusunda hiçbir fikrim yoktu. Pek tavlanmış sayılmam ama seni seviyorum. Asla başka kimseyi sevmedim ve sevmeyeceğim. Kalbim biraz hırpalanmıştır ama tamamen senindir.” Sonra onu öptü. Ehlana onun içinde eriyormuş gibiydi.

Öpüşme oldukça uzun sürdü. Bir süre sonra küçük bir elin tacı çıkarmak için arkasından dikkatle uzandığını hissetti. Başını geri çekti ve Ehlana’nın parlak gözlerine baktı. Nazikçe onun tacını çıkardı ve duvağının kayıp yere düşmesine aldırmadı. İkisi de ciddice diğerinin ermin cüppesini çıkarıp yere düşmesine izin verdiler.

Pencere açıktı ve gecenin serin meltemi tül perdeleri dalgaladı-rıp Chyrellos gecesinin seslerini çok aşağılardan taşıdı. Sparhawk ve Ehlana serin meltemi hissetmediler. Duydukları tek ses kalplerinin atışıydı.

MUMLAR ARTIK SÖNMÜŞTÜ ama oda karanlık değildi. Ay yükselmiş; dolunay geceyi soluk, gümüşi bir şekilde aydınlatıyordu. Ayışığı pencerede hafifçe dalgalanan tül perdelere yansıyor gibiydi. Bu perdelerin parıltısı bir mumdan çok daha mükemmel ve zarif bir ışık sağlıyordu.

Çok geçti - daha doğrusu çok erken. Sparhawk biraz uyukladı ama soluk, ayışığıyla sırılsıklam olmuş eşi onu sallayıp uyandırdı. “Bu olmaz. Sadece bu akşamımız var, onu uyuyarak harcamayacaksın.”

“Özür dilerim. Çok yoğun bir gün geçirdim.”

“Yoğun bir gece de,” diye cilveli minik bir gülümsemeyle ekledi. “Gök gürültüsü gibi horladığını biliyor muydun?”

“Kırık burnum yüzünden olmalı.”

“Bu zaman içinde sorunlar yaratabilir, aşkım. Uykum hafiftir.” Ehlana onun kollannın arasına kıvrıldı ve mutluca iç çekti. “Oh, bu çok hoş. Yıllar önce evlenmemiz gerekirdi.”

“Baban itiraz edebilirdi - o etmezse, Rollo kesinlikle ederdi.”

“Babam seni sürgüne yolladığından sonra içindekilerin hepsi döküldü. Onu yıkadım, katladım ve dolabımın en üst rafına koydum. İlk bebeğimiz olduktan sonra onu tekrar doldurtacağım. Zavallı Rollo. Sen yollandıktan sonra biraz kötü kullanıldı. Onun üzerine çok ağladım. Aylar boyunca küçük sırılsıklam bir hayvandı.”

“Gerçekten beni o kadar çok özledin mi?”

“Seni özlemek mi? Öleceğim sandım. Doğrusu ölmek istedim.”

Sparhawk kollarıyla onu iyice sardı.

“Şimdi, iyi,” dedi, “niye bu konuda konuşmuyoruz ki?”

Adam güldü. “Aklına gelen her şeyi söylemen gerekiyor mu?”

“Tek başımıza olduğumuzda, evet. Senden saklım yok, kocacığım.” Bir şey hatırladı. “Törende duyduğumuz müziği söyleyecektin?”

“Aphrael. Sephrenia’dan onaylatmam lazım ama birden fazla dinde evlendiğimiz konusunda çok güçlü şüphelerim var.”

“İyi. Bu bana seni elde tutmak için bir neden daha verir.”

“Gerçekten daha fazlasına ihtiyacın yok. Yaklaşık altı yaşından beri beni kendine köle yaptın.”

“Bu güzel,” dedi yanaşırken. “Tanrı bunun için ne kadar uğraştığımı bilir.” Durdu. “Ama söylemem gerekir ki şu senin küstah küçük Styric Tanrıça’ndan birazcık canım sıkılıyor. Her zaman et-rafımızdaymış gibi. Bütün bildiğimiz, tam şu anda bir köşede gözükmeden havada durduğu.” Birden durdu ve yatakta doğruldu. “Ne dersin olabilir mi?” diye büyük bir korkuyla sordu.

“Buna şaşırmazdım.” Sparhawk kasıtlıca onu kızdırıyordu.

“Sparhawk!” Ayın soluk ışığı bunu kesinlikle bilmeyi imkânsız-laştırıyordu ama Sparhawk karısının öfkeden kıpkırmızı olduğundan emindi.

“Kafanı takma, aşkım.” Güldü. “Aphrael çok naziktir. Asla karışmayı düşünmez.”

“Ama emin olamayız, değil mi? Ondan hoşlandığımdan emin değilim. Bende sana çok fazla bağlanmış gibi bir hissi uyandırıyor. Ölümsüzlerle yarışma fikriyle de pek ilgilenmiyorum.”

“Saçmalama. O bir çocuk.”

“Seni ilk gördüğümde yaklaşık beş yaşlarmdaydım, Sparhawk ve odaya girdiğin andan itibaren seninle evlenmeye karar verdim.” Kayarak yataktan çıktı, parıldayan pencereye gitti ve tül perdeleri araladı. Soluk ayışığı onun mermer bir heykel gibi gözükmesini sağladı.

“Üzerine bir cüppe giymeyecek misin?” diye sordu Sparhawk. “Kendini halka teşhir ediyorsun.”

“Chyrellos’daki herkes saatlerdir uyuyor. Hem sokaktan altı kat yukarıdayız. Aya bakmak istiyorum. Ay ve ben çok yakınız. Onun benim ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istiyorum.”

“Putperest.” Sparhawk gülümsedi.

“Sanırım bu konuda öyleyim, ama kadınlar aya özel bir yakınlık hissederler. Bizi bir erkeğin asla anlayamayacağı bir şekilde etkiler.”

Sparhawk yataktan kalktı ve pencereye gitti. Ay çok soluk ve çok parlaktı ama soluk ışığı Martel’in Kutsal Şehri kuşatmasının yol açtığı harabelerin rengini biraz temizlese de yangın kokusu hâlâ çok fazlaydı. Yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Bunda hiçbir özellik yoktu ama bütün gecelerin içinde özellikle bu gece şahane gözüküyordu.

Ehlana kollarını ona dolayıp iç çekti. “Mirtai’nin kapımın dışında uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Bunu yapıyor, biliyorsun. Bu akşam büyüleyici değil miydi?”

“Oh, evet. Sana bunu söyleme fırsatım olmadı ama Kring tamamen onun etkisi altına girdi. Daha önce hiçbir adamın aşk için bu kadar şaşkına döndüğünü görmedim.”

“En azından açık ve bu konuda dürüst. Senden sevecen kelimeleri zorla çekip almam gerekti.”

“Biliyorsun seni seviyorum, Ehlana. Her zamanda sevdim.”

“Bu tam olarak doğru değil. Ben Rollo’yu etrafta dolaştırırken benden sadece biraz hoşlanıyordun.”

“Bundan çok daha fazla.”

“Ya, öyle mi? Çocukça ve aptalca bir şey yaptığımda bana kırılmışça bakıtığmı gördüm, benim soylu Veliaht Prensim.” Kaşlarını çattı. “Bu çok biçimsiz bir unvan. Cimmura’ya geri döndüğümde sanırım Lenda ile konuşmam gerekecek. Bana boş bir dukalık varmış gibi geliyor - eğer yoksa bir tane boşaltırım. Annias’ın birkaç sadık destekleyicisinin malını mülkünü elinden alacağım. Bir dük olmaya ne dersiniz, Ekselansları?”

“Teşekkürler, Majesteleri ama sanırım ek unvanların yükünden vazgeçebilirim.”

“Ama sana unvanlar vermek istiyorum.”

“Ben kişisel olarak “koca”yı aldım.”

“Herkes bir koca olabilir.”

“Ama seninki sadece benim.”

“Çok hoş. Biraz çalış, Sparhawk, bir centilmen bile olabilirsin.”

Ehlana titredi.

“Üşüdün,” diye suçladı Sparhawk. “Cüppeni giymeni söylemiştim.”

“Elimin altında hoş sıcak kocam varken bir cüppeye niye ihtiyacım olsun ki?”

Sparhawk eğildi, onu kollarına aldı ve yatağa geri taşıdı. “Bunu hayal etmiştim,” dedi Ehlana, onu nazikçe yatağa koyup, yanma girip örtüleri üzerlerine çekerken. “Bunu biliyor musun, Sparhawk?” Sokuldu. “Bu akşamdan dolayı kaygılanırdım. Çok gergin ve utangaç olacağımı düşünürdüm ama değilim - niçin olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, sanmam.”

“Bence biz sana göz koyduğum andan bu ana kadar evliydik. Tek yaptığımız işleri resmileştirmek için büyümemi beklemekti.” Onu uzun uzun öptü. “Saat kaç dersin?”

“Günün doğmasına birkaç saat var.”

“İyi. Bu bize yeterince zaman verir. Zemoch’da dikkatli olacaksın, değil mi?”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Lütfen, beni etkilemek için kahramanlıklar yapma, Sparhawk. Zaten yeteri kadar etkilendim.”

“Dikkatli olacağım,” diye söz verdi.

“Konu açılmışken - yüzüğümü şimdi istiyor musun?”

“Niye onu bana herkesin içinde vermiyorsun? Bırak da Sarathi pazarlığın bizim tarafımıza düşenini yaptığımızı görsün.”

“Hakikaten ona kötü mü davrandım?”

“Onu biraz şaşırttın. Sarathi senin gibi kadınlarla uğraşmaya alışık değil. Sanırım onun cesaretini kırdın, aşkım.” “Senin de cesaretini kırıyor muyum, Sparhawk?” “Pek değil. Her şeyden önce seni ben büyüttüm. Senin küçük tuhaflıklarına alışığım.”

“Biliyorsun ki gerçekten şanslısın. Çok az insanın kendi karısını yetiştirme şansı olmuştur. Bu sana Zemoch’a giderken düşünecek bir şeyler sağlar.” Arkasından sesi titredi ve ağzından ani bir hıçkırık kaçtı. “Bunu yapmayacağıma yemin ettim,” diye inildedi. “Beni sulugöz olarak hatırlamanı istemiyorum.”

“Tamam, Ehlana. Ben de aynı şekilde hissediyorum.” “Niye gecenin bu kadar hızlı geçmesi gerekiyor? Şu senin Aphrael eğer istersek güneşin doğuşunu durdurabilir mi? Ya da bunu Bhelliom ile yapabilirsin.”

“Dünyada hiçbir gücün bunu yapabileceğini sanmam, Ehlana.” “O zaman ne işe yararlar ki?” Ehlana ağlamaya başladı ve Sparhawk onu kollarına alıp ağlama seli geçene kadar sıkıca tuttu. Sonra nazikçe onu öptü. Bir öpücük çok öpücüğe dönüştü ve gecenin geri kalanı gözyaşı olmadan geçti.

Yirminci Bölüm

“NİYE HERKESİN İÇİNDE olması gerekiyor ki?” dedi Sparhawk zırhı yerine otursun diye tmgırdayarak odada dolaşırken.

“Öyle olması bekleniyor, canım,” dedi sakince Ehlana. “Şimdi kraliyet ailesinin bir üyesisin ve zamanı geldiğinde halk içine çıkmak zorundasın. Bir süre sonra buna alışırsın.” Ehlana kürk süslü mavi kadife bir cüppe giymiş, tuvalet masasında oturuyordu.

“Bir turnuvadan daha kötü değil, Lordum,” dedi Kurik. “O da halkın içinde. Şimdi etrafı adımlamayı kesecek misin, ben de kılıç kemerini düzelteyim?” Kurik, Sephrenia ve Mirtai güneşle beraber düğün odasına geldiler. Kurik, Sparhawk’m zırhını taşıyordu, Sephrenia kraliçe için çiçekler ve Mirtai de kahvaltı. Emban da onlarla geldi. Resmi vedanm Bazilika’nın basamaklarında olacağı haberini getirdi.

“Halka ve Wargun’un askerlerine fazla ayrıntı vermedik, Sparhawk,” diye din adamı devam etti, “bu yüzden nutuk çekmeye kalkarsanız çok açık olmanız gerekmeyecek. Sizi galeyana getirerek yolcu edecek ve dünyayı tek başına kurtaracağın gerçeğini ima edeceğiz. Biz yalan söylediğimizde inandırıcı bile olabiliriz. Şüphesiz tüm bunlar çok salakça ama işbirliğini takdir edeceğiz. Vatandaşların ve de özellikle Wargun’un askerlerinin morali şu anda çok önemli.” Yuvarlak yüzü hayal kırıklığına uğramış gibi görünüş aldı. “İşleri başarı ile tamamlamak için sihir ile görkemli bir şey yapmayı önerdim ama Sarathi dayattı.”

“Teatral olaylara eğilimin bazen kontroldan çıkıyor, Emban,” dedi Sephrenia. Ufak tefek Styric kadın tarak ve fırçayla denemeler yaparak Ehlana’nm saçlarıyla oynuyordu.

”Ben halk adamıyım, Sephrenia,” dedi Emban. “Babam meyhaneciydi ve kitlenin nasıl memnun edileceğini bilirim. İnsanlar iyi gösteriyi severler ve benim de onlar vermek istediğim bu.”

Sephrenia Ehlana’nm saçlarını kraliçenin başının üstünde yığın halinde kaldırdı. “Ne dersin, Mirtai?” diye sordu.

“Ben önceki halini beğeniyorum,” diye cevapladı dişi dev.

“Artık evli. Daha önceki saç şekli genç kız şekliydi. Onun artık evli bir kadın olduğunu gösterecek bir şey yapmalıyız.”

“Damgala onu.” Mirtai omuz silkti. “Halkım öyle yapar.”

“Ne yapın?” diye bağırdı Ehlana.

“Halkım arasında bir kadın evlendiğinde kocasının mühürüyle damgalanır - genellikle omuzdan.”

“Onun mülkiyeti olduğunu göstermek için mi?” diye aşağılayıcı bir şekilde sordu kraliçe. “Kocanın ne tip bir mühürü vardır?”

“O da karısının mühürünü taşır. Evlilik halkım arasında hafife alman bir şey değildir.”

“Niye olduğunu anlayabiliyorum,” dedi bariz bir huşuyla Kurik.

“Soğumadan kahvaltını et, Ehlana,” diye emretti Mirtai.

“Kızarmış ciğer pek umurumda değil, Mirtai.”

“Bu senin için değil. Halkım düğün gecesine çok önem verir. Çoğu gelin o gece hamile kalır - ya da öyle derler. Ama bu törenden önceki antremanlar sonucu da olabilir.”

Ehlana kızararak, “Mirtai!” diye hızla konuştu.

“Yani yapmadın mı demek istiyorsun? Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Bunu düşünmemiştim” diye itiraf etti Ehlana. “Niye sen bir şey söylemedin, Sparhawk?”

Emban nedense kıpkırmızı oldu. “Niye gitmiyorum ki?” İlgilenmem gereken milyonlarca şey var.” Ve hızla odadan çıktı.

“Benim söylediğim bir şey için mi?” dedi masumca Mirtai. “Emban bir din adamı, tatlım,” derken Sephrenia gülmesini engellemeye çalışıyordu. “Din adamları böyle şeyleri bilmemeyi tercih ederler.”

“Aptallık. Ye, Ehlana.”

Bazilika’nın basamaklarında toplanma bir törenden daha çok halk eğlensin diye âdeten yapılan resmi olamayan resmilikteki olaylardan biriydi. Dolmant olaya ciddiyet vermek için oradaydı. Krallar, taçları ve cüppeleriyle resmi bir hava vermek için, askeri tarikatların eğitmenleriyse savaşçı bir duygu vermek için orada bulunuyorlardı. Dormant işe bir dua ile başladı. Onu kralların kısa yorumları izledi ve sonra eğitmenlerden biraz daha uzun olanlar geldi. Sonra Sparhawk ve dostları patriğin takdisini almak için diz çöktüler. Bütün bu olay Ehlana ve Naip Prens arasındaki veda ile sona erdi. Elenia Kraliçesi bir kez daha süslü büslü konuşup, fedaisine gidip düşmanı yenmesini emretti. Parmağmdaki yüzüğü çıkarıp, bir özel onay işareti olarak Sparhawk’a hediye ederek tamamladı. Sparhavvk’da onun eline üzerinde kalp şeklinde bir elmas bulunan bir yüzük takarak karşılık verdi.

“Şimdi, Şampiyonum,” diye belki biraz dramatikçe konuşmasını tamamladı Ehlana, “cesur arkadaşlarınla git ve umutlarımız, dualarımız ve bütün inancımızın seninle beraber yol aldığını bil. Kılıcını çıkart, kocacığım ve şampiyonum, beni, inancımızı ve yuvalarımızı dinsiz Zemochlara karşı savun.” Sonra ona sarıldı ve dudaklarına bir küçük öpücük kondurdu.

“Güzel bir nutuktu aşkım,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Emban yazdı,” diye itiraf etti. “Onda başkalarının işine karışan birinin ruhu var. Arada sırada bana haber ulaştırmaya çalış, kocacığım ve Tanrı adına ne olur dikkatli ol.”

Sparhawk onu nazikçe alnından öptü. Sonra arkadaşlarıyla beraber Bazilika’nın çanları onlara güle güle derken kararlı uzun adımlarla mermer

merdivenlerin dibinde onları bekleyen atlarına doğru gittiler. Onlarla birlikte bir süre at binecek olan askeri tarikatların eğimenleri de onları izledi. Kring ve atlı Peloileri onları sokakta bekliyorlardı. Daha onlar yola çıkmadan Kring atını Mir-tai”nin durduğu yere sürdü ve atı Tamul kadının önünde törensel diz çöküşünü sergiledi. İkisi de konuşmadı ama Mirtai biraz etkilenmiş gözüktü.

“Tamam, Faran,” dedi eyerine atlarken Sparhawk, “sen de canının istediğini yapabilirsin.”

İri, çirkin, kırçılın kulakları hevesle dikildi ve grup doğu kapısına doğru giderken beklenmedik bir tören yürüyüşüne geçti.

Kapıyı geçtiklerinde Vanion Sephrenia’nın yanından ayrıldı ve atını Faran’m yanma sürdü. “Tetikte ol, dostum,” dedi. “Acele etmen gerekirse Bhelliom rahatça ulaşabileceğin bir yerde mi?”

“Zırh cüppemin içinde,” dedi Sparhawk. Arkadaşına dikkatle baktı. “Yanlış anlama ama bu sabah çok keyifsiz gözüküyorsun.”

“Çok yorgunum, Sparhawk. Wargun, Arcium’da bizi oldukça sıkı koşturdu. Kendine dikkat et, dostum. Ayrılmadan Sephrenia ile konuşmak istiyorum.”

Vanion kol boyunca nesillerdir Pandionlara Styricum gizlerini öğreten küçük, güzel kadına katılmak için atını sürerken Sparhawk iç çekti. Sephrenia ile Vanion asla bir şey söylememişlerdi, hatta birbirlerine bile ama Sparhawk aralarındaki durumu ve de konumlarının ne kadar imkânsız olduğunu biliyordu.

Kalten yanma yaklaştı. “Şey, gerdek gecesi nasıl geçti?” diye sordu, gözleri pırıl pırıldı.

Sparhawk ona tatsızca uzun uzun baktı.

“Anladığım kadarıyla bu konuyu konuşmak istemiyorsun.”

“Bu özel.”

“Biz çocukluktan beri dostuz, Sparhawk. Birbirimizden asla gizlimiz saklımız olmadı.”

“Şimdi var. Kadach yaklaşık yetmiş fersah değil mi?”

“Oldukça yakın. Eğer zorlarsak, beş günde varabiliriz. Mahzende Annias ile konuşurken Martel endişeli gözüktü mü? Demek istediğim, onu izlememiz konusunda yeteri kadar endişe ediyor muydu, ne dersin?”

“Kesinlikle Chyrellos’tan ayrılmak istedi.”

“O zaman atlarını zorluyordur, değil mi?”

“Bu sağlam bir iddia.”

“Zorlarsa atları yorulacak, böylece birkaç gün sonra onları yakalama şansımız olabilir. Onun hakkında neler hissettiğini bilmiyorum ama ben kesinlikle Adus’u yakalamak isterim.”

“Tamam, bu düşünülecek bir şey. Kadach ile Moterra arasında arazi nasıl?”

“Düz. Çoğunlukla tarla. Orada burada kaleler, köyler var. Doğu Elenia’ya çok benziyor.” Kalten güldü. “Bu sabah Berit’e bir göz attın mı? Zırhına alışmakta biraz güçlük çekiyor. O kadar da iyi oturmamış.” İri kemikli çömez, askeri tarikatlar arasında çok nadir kullanılan bir rütbeye yükseltilmişti. Artık bir çömez değil, çırak şövalye idi. Bu resmen kendi zırhını giymesini sağlıyordu ama daha “Sör,” unvanını almamıştı.

“Alışacak. Akşam durduğumuzda, onu bir kenara çek ve derisi soyulan yerlere nasıl tampon yapacağını göster. Zırhının eklem yerlerinden kanamaya başlamasını istemeyiz. Ama bu konuda tedbirli ol. Doğru hatırlıyorsam gençler ilk zırh giydiklerinde çok mağrur ve alıngan olurlar. İlk su toplayan yer patlayınca bu da geçer.”

Chyrellos'dan birkaç mil ilerdeki tepelere gelindiğinde eğitmenler geri döndüler. Öğüt ve uyarılar verilmişti. Böylece el sıkıp iyi niyet dilemekten başka yapacak çok az şey kalmıştı. Sparhawk ve arkadaşları liderleri Kutsal Şehir'e geri dönerken oldukça düşünceli bir şekilde onları izlediler.

"Evet," dedi Tynian, "şimdi yanlızız -"

"Önce biraz konuşalım," dedi Sparhawk. Sesini yükseltti. "Do-mi," diye seslendi, "lütfen biraz bize katılır mısın?"

Kring yüzünde soru soran bir ifadeyle atını tepeye sürdü.

"Şimdi," diye başladı Sparhawk, "Martel, Azash'm bizi istediğini düşünüyor ama yanılıyor olabilir. Azash'm bir çok hizmetkârı var ve onları rahatça üzerimize salabilir. O, Bhelliom'u istiyor, kişisel bir karşılaşmanın tatminini değil. Kring, sanırım, öncüler çıkar-san iyi olur. Gafil avlanmayalım."

"Çıkaracağım, dostum Sparhawk," diye söz verdi Domi.

"Azash'ın hizmetkârlarından biriyle karşılaşırsak, hepinizin geri çekilmesini ve onlarla benim uğraşmama izin vermenizi istiyorum. Bhelliom bende ve ihtiyacım olan tüm avantaj bu. Kalten Martel'i yakalayabileceğimiz fikrini ortaya attı. Yakalarsak, Martel ve Annias'ı canlı ele geçirmeye çalışın. Kilise onların mahkemeye çıkmalarını istiyor. Arissa ve Lycheas'm da çok fazla karşı koyacaklarını sanmıyorum, bu yüzden onları da canlı yakalayın."

"Ya Adus?" diye hevesle sordu Kalten.

"Adus güç bela konuşabiliyor, bu yüzden mahkemede pek değer taşımaz. Onu sen alabilirsin - benden kişisel bir hediye."

Bir mil daha gitmişlerdi ki Stragen'i bir ağacın altında oturmuş halde buldular. "Neredeyse kaybolduğunuzu düşünecektim," diye ayağa kalkarak ağır ağır konuştu ince, zarif hırsız.

“Ben burada bir gönüllü varmış gibi mi hissediyorum?” diye fikrini söyledi Tynian.

“Hiç de değil, ahpap,” dedi Stragen. “Daha önce hiç Zemoch’u ziyaret şansım olmamıştı ve öyle devam etmesini istiyorum. Doğrusu, ben burada kraliçenin habercisi ve kişisel elçisi olarak bulunuyorum. Sizinle Zemoch sınırına kadar geleceğim, gelebilirsem ve sonra Cimmura’ya dönüp ona raporumu vereceğim.” “Kendi işlerinden çok uzak kalmıyor musun?” dedi Kurik. “Emsat’taki işim kendi kendine yürüyor. Tel oradaki adamlarımla ilgileniyor. Zaten bir tatile ihtiyacım vardı.” Ceketinin çeşitli yerlerine eliyle vurdu. “Hah, evet, burada.” Katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. “Gelinden bir mektup, Sparhawk. Emirlere göre sana vermem gereken birkaç tanenin birincisi.”

Sparhawk, Faran’ı diğerlerinden, uzaklaştırdı ve Ehlana’nın notunun üzerindeki mühürü kırdı.

Aşkım, Gideli sadece birkaç saat oldu ama şimdiden seni çok özledim. Stragen senin için başka mesajlar taşıyor - bunlar işler yolunda gitmediğinde sana moral verecek mesajlar. Onlar aynı zamanda sonsuz aşkımı ve inancımı sana iletecek. Seni seviyorum, Sparhawk’im. Ehlana.

Sparhawk onlara katılırken Kalten, Stragen’e, “Nasıl oldu da önümüze geçebildin?” diye soruyordu.

“Siz zırh giyiyorsunuz, Sör Kalten, ben giymiyorum. Bütün o fazla demirin yükünü taşımayan bir atm ne kadar hızlı koşabileceğini fark ettiğinizde şaşıracaksınız.”

“Evet?” dedi Sparhawk’a Ulath, “onu Chyrellos’a geri yolluyor muyuz?”

Sparhawk olumsuzca başını salladı. “Kraliçenin emriyle hareket ediyor. Burada beni içine alan imalı bir emir var. Bizle geliyor.”

“Bana asla kraliyet şampiyonu olmamamı hatırlat,” dedi Genidian Şövalye. “Bu her tür politika ve sorunları içerir gibi gözüküyor.”

Kadach yolunda kuzeydoğuya ilerlerlerken hava bulutlandı ama burada son bulunduklanndaki gibi yağmadı. Lamorkand ülkesinin güneydoğru sının Lamork'tan çok Pelosialı bir yapıya sahipti ve etraftaki tepelerin üzerinde birkaç kale vardı. Bununla beraber, Chyrellos'a yakınlığı yüzünden arazi manastırlarla, küçük kiliselerle doluydu ve çanlar tarlalar boyunca kederle yankılanıyordu.

Chyrellos'tan sonraki ikinci sabah atlan eyerlerken Kurik, "Bulutlar ters yönde ilerliyor," dedi. "Güzün ortasında doğu rüzgân kötü bir haberdir. Korkarım çok sıkı bir kış geçireceğiz ve bu orta Lamorkand ovalarında sefere çıkan askerler için hiç hoş olmayacak."

Atlarına bindiler ve kuzeydoğuya doğru yollarına devam ettiler. Öğlene doğru, Kring ve Stragen kolun önüdeki Sparhawk'a katılmak için atalarını ileri sürdüler. "Dostum Stragen şu Tamul kadın, Mirtai hakkında bir şeyler söyleyip duruyor," dedi Kring. "Onunla hiç benimle ilgili konuşma şansı bulabildin mi?"

"Bu konuda havayı yumuşatamadım," dedi Sparhawk.

"Ben de bundan korkuyordum. Stragen'in söylediği bazı şeyler bütün bu konu hakkında bazı ikincil düşünceler veriyor."

"Ya?"

"Diz ve dirseklerine bağlı bıçaklar olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Anladığım kadarıyla ne zaman kolunu ya da bacağını kıvırsa dışarı çıkıyorlar."

"Sanırım onun da amacı bu, evet."

"Stragen bana o daha küçükken üç haydutun ona saldırdığını söyledi. Dirseğini kıvırıp birincinin boğazını kesmiş, dizini ikincinin apış arasına geçirmiş, üçüncüyü bir yumrukta devirmiş ve kalbinden bıçaklamış. Böyle

bir kadını eş olarak isteyeceğimden tamamen emin değilim. Ne dedi? Yani ona benden bahsettiğinde?”

“Korkarım ki güldü.”

“Güldü mü?” Kring şok olmuş gibi gözüktü.

“Anladığım kadarıyla beğenisine tam olarak uymuyorsun.”

“Güldü mü? Bana mı?”

“Ama sanırım kararın bilgece, dostum Kring,” dedi Sparhawk. “Çok iyi anlaşacağınızı sanmam.”

Bununla beraber Kring’in gözleri dışarı fırlamıştı. “Bana güldü demek?” dedi öfkeyle. “İyi, bu konuyu halledeceğiz!” Ve atını döndürüp adamlarına katılmak için geri sürdü.

“Güldüğünü söylemeseydin işe yarayabilirdi,” diye fikrini söyledi Stragen. “Şimdi, zıvanadan çıkıp onun peşinden koşacak. Ondan hoşlanıyorum ve çok ısrarcı olursa Mirtai’nin ona yapacağı şeyleri düşünmekten nefret ediyorum.”

“Belki konuşarak bu konuyu halledebiliriz,” dedi Sparhawk.

“Ben olsam buna bel bağlamam.”

“Gerçekten burada ne yapıyorsun, Stragen?” diye sarışın adama sordu Sparhawk. “Güney krallıklarında demek istiyorum?”

Stragen yakındaki manastıra doğru baktı, bakışları uzaklardaydı. “Gerçeği mi istersin, Sparhawk? Yoksa sana bir hikâye yazmam için bana bir iki saniye vermeyi mi?”

“Niye gerçekle başlamıyoruz? Beğenmezsem bir şeyler uydur.”

Stragen sırıttı. “Tamam,” diye kabul etti. “Thalesia’da, sahte bir aristokratım. Buradaysa gerçek bir şeyim - ya da ona çok yakın. Kral ve

kraliçelerle arkadaşlık ediyorum. Soyluluk ve Kilise'nin yüksek din adamları aşağı yukarı eşit ilişkide." Bir elini kaldırdı. "Kendimi kandırmıyorum, dostum, bu yüzden aklım konusunda merak etme. Ne olduğumu - piç bir hırsız - ve buradaki kibar tabakaya yakınlığımın geçici olduğunu ve bunun tamamen işe yaramama bağlı olduğunu da biliyorum. Hoş görülüyorum ama kabul edilmiyorum. Bununla beraber, egom büyük."

"Bunu fark ettim," dedi Sparhawk nazik bir gülümsemeyle.

"Kibar ol, Sparhawk. Neyse, bu geçici ve yüzeysel eşitliği kabul edeceğim - sadece uygar birkaç sohbet şansı için. Fahişeler ve hırsızlar pek insanı canlandırıcı arkadaşlar değiller, bunu anlıyorsun, sohbet olarak ortaya koyabilecekleri iş konuşmalarıdır. Hiç, bir grup fahişenin oturup iş konuştuğunu duydun mu?"

"Duyduğumu söyleyemem."

Stragen ürperdi. "Kesinlikle iğrençtir. Erkekler - ve kadınlar -hakkında gerçekten bilmek istemeyeceğin şeyler öğrenirsin."

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi, Stragen? İşlerin normale döneceği bir zaman gelecek ve insanlar tekrar kapılarını sana kapatmaya başlayacaklar."

"Haklısın ama biraz daha böyle gözükmek eğlenceli. Her şey bittiğinde, siz kokuşmuş aristokratları küçük görmek için çok daha fazla nedenim olacak." Stragen ara verdi. "Ama senden hoşlanıyorum, Sparhawk - en azından şimdilik."

Kuzeydoğuya doğru giderlerken silahlı adamlardan oluşan gruplara rastlamaya başladılar. Zaten Lamorklar asla seferberlikten uzak değillerdi ve krallarının seferberlik çağrısına çabuk cevap verebiliyorlardı. Beş yüzyıl önceki olayların melankolik ünü yüzünden bütün batı Eosia krallıklarından adamlar Lamorkand'daki savaş alanına akm akın gidiyorlardı. Sparhawk ve Ulath Troll dilinde konuşarak zaman geçiriyorlardı. Bir Troll ile konuşabilme fırsatı bulacağından emin değildi ama bu dili öğrendiği için -

sihirle olsa bile - kaybolup gitmesine izin vermek ayıp olacakmış gibi gözüküyordu.

Güneşin batıda koyu bulutların arasında, uzaktaki bir orman yangını gibi turuncu bir parlaklıkla battığı kasvetli bir günün sonunda Kadach'a ulaştılar. Doğudan esen rüzgâr sertti ve yaklaşan kışın ilk hafif soğuğunu taşıyordu. Kadach sert, gri ve değişmesi kolay olmayan sevimsizlikte surlarla çevrili bir şehirdi. Âdet olduğu üzere, Kring onlara iyi geceler diledi ve adamlarım şehri geçip, ilerdeki çayırlarda kamp yapmaları için doğu kapısından çıkardı. Peloiler şehirlerde surlar, odalar ve çatılar gibi kentsel saçmalıkları içinde kapalı kaldıklarında rahatsız oluyorlardı. Sparhawk ve arkadaşlarının geri kalanı şehrin merkezine yakın bir han buldular. Banyolarını yapıp giysilerini değiştirip haşlanmış domuz jambonuyla karışık sebzelerden oluşan akşam yemekleri için salonda toplandılar. Sephrenia her zamanki gibi domuz yemeği reddeti.

"Bu insanların mükemmel güzellikte bir domuz jambonunu niçin haşladıklarını asla anlamadım," diye beğenmeyerek fikrini belirtti Bevier.

"Lamorklar saklarlarken domuz jambonlarını aşırı tuzlarlar," diye açıkladı Kurik. "Lamork janbonunu yenilebilir hale getirmeden önce oldukça uzun süre kaynatman gerekir. Bunlar tuhaf insanlardır. Her şeyi bir cesaret gösterisi haline getirmeye çalışırlar -yemeği bile."

"Yürüyüşe çıkalım mı, Sparhawk?" dedi yemekten sonra Kurik.

"Sanırım bugünlük yeteri kadar egzersiz yaptım."

"Martel'in nereden gittiğini bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Tamam, Kurik. Gidip etrafı biraz kolaçan edelim."

Sokağa çıktıklarında Sparhawk etrafına baktı. "Bu yarım günümüzü alacak," dedi.

"Hiç de değil," dedi Kurik. "Önce doğu kapısına gidecek ve orada hiçbir şey bulamazsak kuzeyi deneyeceğiz."

“Sokaktaki insanlara sormakla başlayabiliriz.”

Kurik iç çekti. “Kafanı kullan, Sparhawk. insanlar seyahatteyken, genelde sabah erken yola çıkarlar - o saatlerde de diğer insanlar işe gidiyorlardır. işçilerin çoğu kahvaltılarında içer, bu yüzden birçok meyhane açıktır. Bir meyhaneci günün ilk müşterisini beklerken sokağı iyice gözler. İnan bana, Sparhawk, Martel son üç günde Kadach’dan ayrüdıysa en az yarım düzine meyhaneci onu görmüştür.

“Sen olağanüstü akıllı bir adamsın, Kurik.”

“Grupta birinin öyle olması gerekiyor, Lordum. Şövalyeler grup halindeyken zamanların çoğunu düşünerek geçirmezler.”

“Sınıf önyargıların ortaya çıkıyor, Kurik.”

“Sanırım, hepimizin küçük kusurları vardır.”

Kadach sokakları terk edilmiş gibi boştu. Dışardaki birkaç vatandaş sert rüzgârda ayak bileklerine çarpan pelerinleriyle çabuk çabuk yürüyorlardı. Duvarların kesiştikleri yerlere konan meşaleler rüzgâr onları parçalamaya çalışırken ani alevler çıkarak uçuşup, kaldırım taşlarında dans eden gölge dalgaları yayıyordu.

Denedikleri ilk meyhanecinin en iyi müşterisi kendisiymiş gibi gözüktü ve işe başlamak için günün hangi saatinde kapılarını açtığından bile haberi yoktu - hatta şu anda günün hangi saati olduğundan da. İkinci meyhaneci sadece homurtularla konuşan dostça davranmayan türden biriydi. Bununla beraber, üçüncüsü sohbetten çok hoşlanan çenebaz yaşlı bir adam olduğunu ispat etti. “Şimdi, şey,” dedi başını kaşıyarak, “Bakalım hatırlayakmıyım. Son üç gün dedin di mi?”

“Evet, yaklaşık o kadar,” dedi Kurik. “Arkadaşımız burada buluşacağımızı söyledi ama geç kaldık ve bizi almadan gitmiş gibi.”

“Onu gine tarif etsene?”

“Oldukça iri biri. Zırh giyiyor olabilir ama buna yemin edemem. Kafası açıksa onu fark etmiş olmalısınız. Beyaz saçları var.”

“Böyle birini hatırladığımı sanmıyom. Diğer kapılardan gitmiş olabilir.”

“Bu mümkün, sanırım ama doğuya gideceğinden oldukça eminiz. Belki de şehri sen daha dükkânı açmadan terk etti.”

“İşte bu hiç mümkün değil. Ben kapıları nöbetçiler kapıyı açtığında açarım. Burda çalışan adamların çoğu ilerdeki çiftliklerde yaşar ve genelde sabahları oldukça iyi iş yaparım. Arkadaşınız tek başına mı seyahat ediyordu?”

“Hayır,” diye cevapladı Kurik. “Yanında bir din adamı ve aristokrat görünüşlü bir leydi var. Bir de odun gibi salak gözüken mıymıntı genç bir adamla goril yüzlü, iri, kapı gibi bir adam var.”

“Ha, o takım. Bana baştan o maymun suratlıyı söyleyecektin. Dün sabah buradan geçtiler. Bahsettiğiniz goril atından inip bira içmek için buraya geldi. Doğru dürüst konuşamıyor, di mi?”

“Biri ona merhaba dediğinde cevap vermek için yaklaşık yarım gün düşünmesi gerekir.”

Meyhaneci kesik kesik şikâyetçi sesler çıkardı. “O zaman, tamam. İyi de kokmaz, di mi?”

Kurik sırıttı ve tezgahın üzerinde bir para fırlattı. “Şey, bilemeyeceğim,” dedi. “Açık lağım çukurundan daha kötü değil. Bilgi için teşekkürler, dostum.”

“Onları yakalayabilir misiniz?”

“Oh, tamam, biz onları yakalarız,” diye hararetle cevapladı, “er ya da geç. Yanlarında başka kimse var mıydı?”

“Hayır. Sadece beşi. Goril hariç diğerleri pelerinlerim kafalarına çekmişlerdi. Belki beyaz saçlıyı görememememin nedeni buydu. Ama atlarım çok hızlı sürüyorlardı, bu yüzden onları yaklamak istiyorsanız atlarınızı biraz zorlamanız gerekecek.”

“Bunu yapabiliriz, dostum. Tekrar teşekkürler.” Kurik ve Sparhawk tekrar sokağa çıktılar. “Bilmek istediğiniz aşağı yukarı bu muydu, Lordum?” diye sordu Kurik.

“O yaşlı adam bir altm madeni, Kurik. Martel’in karşısında biraz zaman kazandık. Yanında askeri olmadığını ve Moterra’ya gittiğini biliyoruz.”

“Bir şey daha biliyoruz, Sparhawk.”

“Ya? O” da ne?”

“Adus’un hâlâ banyoya ihtiyacı var.”

Sparhawk güldü. “Adus’un hep banyoya ihtiyacı vardır. Onu gömmeden önce üzerine koca bir fıçı su dökmemiz gerekecek. Yoksa toprak yarılıp onu dışarı tükürür. Hana geri dönelim.”

Sparhawk ve Kurik alçak tavanlı salona girdiklerinde gruplarının biraz genişlediğini gördüler. Bir masada ona bakan sert yüzlerin karşısında masum bakışlı Talen oturuyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

SPARHAWK VE KURİK masaya yaklaşırlarken çocuk, “Ben kraliyet habercisiyim,” dedi hızla, “bu yüzden ikiniz de kemerlerinize uzanmaya kalkışmayın.”

“Sen kraliyet nesisin?” diye sordu Sparhawk.

“Kraliçeden haber getiriyorum, Sparhawk.”

“Şu mesajı görelim.”

“Onu ezberledim. Böyle mesajların dost olmayan ellere düşmesini istemeyiz, değil mi?”

“Tamam. O zaman duyalım.”

“Bu özel, Sparhawk.”

“Merak etme. Dostlar arasmdayız.”

“Niye böyle davrandığını anlamıyorum. Sadece kraliçenin emirlerine uyuyorum, hepsi bu kadar.”

“Haber, Talen.”

“Şey, Cimmura’ya gitmek için hazır.”

“Bu güzel.” Sparhawk’m ses tonu yavandı.

“Ve seni çok merak ediyor.”

“Duygulandım.”

“Ama kendini iyi hissediyor.” Talen’in ilaveleri gittikçe daha az inandırıcı bir yol izliyordu.

“Bunu bilmek iyi.”

“O - ah - seni sevdiğini söylüyor.”

“Ve?”

“Şey - gerçekten, hepsi bu kadar.”

“Bu garip bir şekilde karmaşık hale gelmiş bir mesaj, Talen. Sanırım, bir şey unuttun. Niye tekrarlamıyorsun?”

“Şey -ah - Mirtai ve Platime ile konuşuyordu - tabii ki benle de. Ne yaptığını ve tam olarak ne hissettiğini sana bildirmenin bir yolu olmasını dilediğini söyledi.”

“Bunu sana mı söyledi?”

“Şey bunu söylediğinde odadaydım.”

“O zaman gerçekten sana buraya gelmeni emrettiğini söyleyemeyiz, değil mi?”

“Harfi harfine değil ama onun dileklerini önceden kestirip gerekeni yapmamız gerekmiyor mu? Her şeyden önce o kraliçe.”

“Müsade eder misiniz?” diye sordu Sephrenia.

“Tabii ki” dedi Sparhawk. “Bilmek istediğimi zaten buldum.”

“Belki, belki de bulmadın.” Çocuğa döndü. “Talen?”

“Evet, Sephrenia.”

“Bu senden duyduğum en zayıf, en berbat ve açıkça düzmece bir hikâye. Zaten Stragen’i aynı iş için gönderdiği için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu gerçekten elinden gelebileceklerin en iyisi miydi?”

Talen utanmış gözükmeyi bile başardı. “Bu bir yalan değil,” dedi. “Kraliçe size söylediklerimin tamamını aynen söyledi.”

“Söylediğinden eminim ama dörtnala arkamızdan gelip birkaç boş yorumu tekrar etmene sebep olan ne?”

Talen biraz şaşırmış gözüktü.

“Oh, tatlım,” diye iç çekti Sephrenia. Styricçe uzun uzun Aphrael’i azarlamaya başladı.

“Sanırım bir şey kaçırdım.” Kalten afallamış gözüktü.

“Bir dakika sonra açıklayacağım, Kalten. Talen, senin anında cevap vermek konusunda muhteşem bir yeteneğin var. Buna ne oldu? En azından daha akla yakın bir yalan uyduramadm mı?”

Talen rahatsızca kıvrandı. “Bu hiç de doğru olurmuş gibi gözükmedi,” dedi somurtkanca.

“Dostlarına gerçekten yalan söylemek istemedin, bu öyle bir şey değil mi?”

“Sanırım, öyle bir şey.”

“Tanrı’ya şükür!” dedi hayretler içindeki bir coşkuyla Bevier.

“Şükran duaları etmeye başlamakta bu kadar acele etme, Bevier. Talen’in şu anki konuşması gözüktüğü gibi değil. Aphrael işin içine karışmış durumda ve o çok kötü bir yalancıdır. Onun kanıları araya girip duruyor.”

“Flüt mü?” dedi Kurik. “Gene mi? Niye Talen’i burada bize katılması için yolladı ki?”

“Kim bilir?” Sephrenia güldü. “Belki ondan hoşlanıyor. Belki de onun simetriye saplantısının bir parçasıdır. Belki de başka bir şeydir - onunla yapmak istediği bir şey.”

“O zaman bu benim hatam değil, değil mi?” dedi Talen.

“Büyük ihtimalle değil.” Sephrenia gülümsedi.

“Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Arkanızdan gelmemden hoşlanmayacağınızı biliyordum ve bu gerçek yüzünden boğuluyordum. Fırsatını bulduğunda onun poposuna şaplağı geçirmen lazım, Sparhawk.”

“Neden bahsettikleri hakkında fikrin var mı?” diye Tynian’a sordu Stragen.

“Oh, evet,” diye cevapladı Tynian. “Bir gün açıklarım. Bana inanmayacaksın ama gene de açıklayacağım.”

“Martel ile ilgili herhangi bir şey buldunuz mu?” diye Sparhavvk’a sordu Kalten.

“Dün sabah erkenden doğu kapısından çıkmış.”

“O zaman bir gün kazandık. Yanında hiç asker var mıymış?”

“Sadece Adus,” diye cevapladı Kurik.

“Sanırım onlara anlatmanın zamanı geldi, Sparhawk,” dedi ciddice Sephrenia.

“Haklısın.” Derin bir nefes aldı. “Korkarım size karşı tamamen dürüst olmadım, dostlarım.”

“Bunda yeni ve farklı olan ne var?” diye sordu Kalten.

Sparhawk onu umursamadı. “Thalesia’daki Ghwerig’in mağarasından beri izleniyorum.”

“Şu arbaletçi mi?” diye fikrini söyledi Ulath.

“O da işin içinde olabilir ama tam emin olmayız. Arbaletçi - ve de onun için çalışan insanlar - büyük ihtimalle Martel’in bulduğu bir şey. Bunun

hâlâ bir sorun olup olmadığından emin olamam. Bunlardan sorumlu olan biri artık ölü.”

“O kimdi?” diye sordu Tynian.

“Bu önemli değil.” Sparhawk bir süre önce Perraine’nin bu işe kanştığı gerçeğini gizli tutmaya karar vermişti. “Martel’in insanları istediklerini yapmaya zorlama yolları var. Ordunun ana bölümünden uzak durmamızın nedenlerinden biri bu. Zamanımızın çoğunu güvendiğimizi düşündüğümüz inşalardan gelecek saldırılara karşı arkamızı savunmaya çalışarak geçirirsek çok etkili olamayız.”

“Arbaletçi değilse seni izleyen kim?” diye ısrar etti Ulath.

Sparhawk aylardır ona sık sık gözüken gölgemsi şekli anlattı.

“Azash olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Tynian.

“Bu bir şekilde uyuyor, değil mi?”

“Azash, Ghwerig’in mağarasının nerede olduğunu nasıl bilecekti ki?” diye sordu Sör Bevier. “O gölge mağarayı terk ettiğinden beri seni izliyorsa Azash’m da orayı bilmesi gerekirdi, değil mi?”

“Ghwerig, Sparhawk onu öldürmeden Azash’a oldukça büyük hakaretler yağdırıyordu,” dedi Sephrenia. “Azash’ın onu duyduğuna dair kesin kanıtlar var.”

“Ne tip hakaretler?” diye merakla sordu Ulath.

“Ghwerig, Azash’ı, pişirip yemekle tehdit etti,” dedi Kurik.

“Bu - bir Troll için bile - gözüpeklik,” diye fikrini belirtti Stragen.

“Ben o kadar emin değilim,” diye katılmadı Ulath. “Sanırım Ghwerig mağarasında tamamen emniyetteydi - en azından Azash’a karşı. Ama gelişen olaylara göre onu Sparhawk’dan koruyacak çok fazla şeyi yoktu.’

“İçinizden biri bunu daha iyi açılayabilir mi?” diye sordu Tynian. “Troll’ler konusunda uzman olan siz, Thalesialılarsmız.”

“Konuya aydınlatabileceğimizden emin değilim,” dedi Stragen. “Troll’ler hakkında diğer Elenelerden daha çok şey biliyoruz ama o kadar da çok değil.” Güldü. “Atalarımız Thalesia’ya geldiklerinde Troll’leri, Ogre ve ayılardan ayıramazmış. Biz de bildiklerimizin çoğunu Styriclerden öğrendik. Gözüktüğü kadarıyla Styricler Thalesia’ya ilk geldiklerinde genç Styric Tanrıları ve Troll Tanrıları arasında birkaç karşılaşma olmuş. Troll Tanrıları onlarla boy ölçüşe-meyeceklerini çok önceden fark etmişler. Efsaneler Ghwerig, Bhelliom ve yüzüklerin saklanmasının bu durumla ilgisi olduğunu söyler. Ghwerig’in mağarasında bir yerlerde olduklarına ve Bhelliom’un bir şekilde onları Styric Tanrıları’ndan koruduğuna inanılır.” Ulath’a baktı. “Senin de söylemek istediğin buydu değil mi?”

Ulath başını sallayarak onayladı. “Bhelliom ve Troll Tanrılan’nı birleştirdiğinde Azash’ın bile dikkatle adım atacağı bir güçten konuşuyorsundur. İşte bu yüzden Ghwerig bu tip tehditler edebildi.”

“Kaç tane Troll Tanrısı var?” diye sordu Kalten.

“Beş tane, değil mi, Ulath?” dedi Stragen.

Ulath başıyla onayladı. “Yemek Tanrısı,” diye yardım etti, “Ölüm Tanrısı, Düz-” Durdu ve Sephrenia’ya biraz utanmış bir bakış attı. “Ah - biz Döl Tanrısı diyelim,” diye aksayarak devam etti, “Sonra Buz Tanrısı var - sanırım bütün havaların - ve de Ateş Tanrısı. Trollerin dünyaya bakışı oldukça basittir.”

“O zaman Sparhawk mağaradan elinde Bhelliom ve yüzüklerle çıktığında Azash bunu bilecektir,” dedi Tynian, “ve izleyecektir.”

“Dostça olmayan niyetlerle,” diye ekledi Talen.

“Bunu daha önce de yaptı.” Kurik omuz silkti. “Bütün Rendor boyunca Sparhawk’i takip etmesi için Damork’u ve Lamorkand’da bizim peşimize

düşüp enselemesi için Arayıcı'yı yolladı. En azından onun ne yapacağı önceden kestirilebilir."

Bevier kaşlarını çattı. "Sanırım burada bir şeyi görmezden geliyoruz," dedi.

"Ne gibi," diye sordu Kalten.

"Tam olarak çıkaramıyorum," diye kabul etti Bevier, "ama bunun çok önemli olduğunu hissedebiliyorum."

ERTESİ SABAH ŞAFAKLA beraber Kadach'dan ayrılıp doğuya, hâlâ bulutlu ve gri gökyüzünün altında Motera şehrine doğru at bindiler. Önceki gecenin sohbetiyle birleşen kasvetli gökyüzü hepsini sıkıntılı ve kederli yapmıştı. Bu yüzden çoğunlukla sessizce ilerlediler. Henüz öğlen olmuştuki Sephrenia durmayı önerdi. "Baylar," dedi sertçe, "bunun cenaze alayı olmadığım biliyorsunuz."

"Yanılıyor olabilirsin, küçük ana," dedi Kalten. "Dün akşamki konuşmada içimi neşelendirecek fazla bir şey bulamadım."

"Sanırım, hepimiz düşünecek neşeli şeyler aramaya başlasak iyi olur. Oldukça büyük bir tehlikeye doğru ilerliyoruz. Bunun üzerine sıkıntı ve kasveti yığarak onu daha da kötü bir hale sokmayalım. Kaybedeceğini düşünen insanlar genelde kaybederler."

"Bunda doğruluk payı var," diye onayladı Ulath. "Heid'deki birader Şövalyelerden biri dünyadaki tüm zarların ondan nefret ettiğine inanmıştı. Onun kazandığını hiç görmedim - bir kez bile."

"Eğer senin zarlarınla oynuyorsa, sebebini anlayabiliyorum," diye suçladı Kalten.

"Kırıldım," dedi kendim açındırarak Ulath.

"Zarları atacak kadar mı?"

“Şey, hayır, o kadar değil. Konuşacak neşeli şeyler bulalım.”

“Bir yol kenarı meyhanesi bulup sarhoş olabiliriz, sanırım,” dedi umutla Kalten.

“Hayır,” diye başını salladı Ulath. “Biranın insanın kötü ruh durumunu daha da kötü yaptığını keşfettim. Birkaç saat içtikten sonra büyük ihtimalle maşrapalarımızın içine ağlıyor olacağız.”

“İlahiler söyleyebiliriz,” diye mutluca önerdi Bevier.

Kalten ve Tynian uzun uzun bakıştılar, sonra da iç çektiler.

“Cammoria’da olduğum zamanı ve yüksek bir mertebedeki bir leydinin bana tutuluşunu size anlatmış mıydım,” dedi Tynian.

“Hatırladığım kadarıyla hayır,” diye çok çabuk bir şekilde cevap verdi Kalten.

“İyi, hatırladığım kadarıyla…” diye başladı Tynian ve sonra onlara uzun, eğlendirici, birazcık açık saçık ve tamamı uydurma bir aşk hikâyesi, anlattı. Ulath dişi Ogre’nin kalbinde şehvet uyandıran şanssız Genedian Şövalyesi’nin hikâyesini anlatarak onu izledi. Aşk hastalığına tutulmuş dişinin şarkılarının tasviri herkesi gülmekten kırdı geçirdi. Ayrıntı ve espirilerle zenginleştirilmiş hikâyeler tasalarını giderdi. Güneş batarken durduklarında hepsi kendini çok daha iyi hissediyordu.

Sık sık at değiştirmelerine rağmen, Geras Nehri’nin batı parçasında uzanan bataklık ovanın üstündeki sevimsiz şehir, Moterra’ya ulaşmaları on iki günlerini aldı. Şehre öğlen ulaştılar. Grubun geri kalanı kuzeye Paler1 a doğru gitmeye hazırlamak için atlarını dinlendirirken Sparhawk ve Kurik bilgi aradılar. Önlerinde hâlâ aydınlık saatler olduğu için, geceyi Moterra’da geçirmek için bir neden görmediler.

Kalten, iri Pandion ve silahtan gruba tekrar katıldıklarında, “Evet?” diye sordu.

“Martel kuzeye gitmiş,” diye cevapladı.

“Hâlâ arkasındayız,” dedi Tynian. “Zaman kazanmış mıyız?”

“Hayır,” diye cevapladı Kurik. “Hâlâ iki gün önde.”

“İyi *” diye omuz silkti Tynian. “Zaten o yoldan gidececeğimizden* -“

“Paler ne kadar uzakta?” diye sordu Stragen.

“Yüz elli fersah,” dedi Kalten. “En azından on beş gün.”

“Mevsime girmek üzereyiz,” dedi Kurik. “Zemoch dağlarında karla karşılaşacağımız muhakkak.”

“Bu sevindirici bir düşünce,” dedi Kalten.

“Ne olacağını önceden bilmek her zaman iyidir.”

Hava serin ve kuru olmasına rağmen gökyüzü kasvetli olmaya devam etti. Yolculuklarının yarısına doğru Randera Gölü’ndeki tarihi savaş meydanını çirkin bir araziye çeviren, her tarafı kaplayan kazılarla karşılaşmaya başladılar. Hazine avcılarından birkaçına rastladılar ama bir olay olmadan onları geçtiler.

Belki bir şey onu değiştirmişti, belki de mum ışığınla aydınlanan bir oda yerine dışarıdaydı ama bu kez Sparhawk karanlığın silik ışıltısı ve baş belası gölgeyi görüşünün tam kenarında yakaladığında, orada gerçekten bir şey vardı. Sıkıntılı bir günün öğle sonla-rındaydılar, üzerinde hiçbir bitki türü olmayan ve kazılmış toprak yığınlarının sağa sola serpiştiği çıplak bir arazi boyunca at biniyorlardı. Sparhawk o tanıdık titrek ışıltı ve yanında getirdiği iç ürpertisini yakaladığında eyerinde yarım dönüp uzun zamandır onu sık sık ziyaret eden gölgeye doğru dürüst baktı. Faran’ı dizginledi. “Sephrenia,” dedi oldukça sakince.

“Evet?”

“Onu görmek istemiştin. Sanırım çok yavaş bir şekilde arkanı dönersen, ona istediğin kadar bakabileceksin. Tam şu geniş çamurlu su göletinin ötesinde.”

Sephrenia bakmak için döndü.

“Görebiliyor musun?” diye sordu Sparhawk.

“Oldukça net bir şekilde, bir tanem.”

“Baylar,” dedi diğerlerine Sparhawk, “gölgemsi dostumuz saklandığı yerden çıkmış gibi. Yaklaşık yüz elli metre gerimizde.”

Bakmak için geri döndüler.

“Neredeyse bir tür bulut gibi, değil mi?” diye fikrini söyledi Kalten.

“Daha önce hiç böyle bir bulut görmedim.” Talen ürperdi. “Koyu, değil mi?”

“Niçin ortaya çıkmaya karar verdi?” diye mırıldandı Ulath.

Hepsi bir açıklama bekler gibi Sepherina’ya bakarak döndüler.

“Bana sormayın, beyler,” dedi acizce. “Ama bir şey değişmiş.”

“İyi, en azından bu sefer sadece Sparhavvk’ın böyle şeyler görmediğini biliyoruz/’ dedi Kalten. “Onu ne yapacağız.”

“Onu ne yapabiliriz?” diye ona sordu Ulath. “Gölge ve bulutlara karşı kılıç ve baltanın pek bir şansı olmaz.”

“Peki? O zaman ne tavsiye ediyorsun?”

“Umursamaym.” Ulath omuz silkti. “Burası kralın yolu, bu yüzden bizi izlemek istiyorsa bunu kimse engelleyemez, sanırım.”

Ertesi sabah bulut ortalarda gözükmüyordu.

Bir kez daha tanıdık şehir Paler’a girdiklerinde sonbaharın sonları gelmişti. Âdet olduğu üzere Domi ve adamları şehir surlannm dışında kamp kurdular. Sparhawk ve diğerleri de daha önce kaldıkları hana gittiler.

“Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Aziz Şövalye,” diye Sparhawk’ ı selamladı hancı, siyah zırhlı Pandion merdivenden inerken.

“Burada olmak güzel,” dedi Sparhawk, bunu gerçekten kastetmeden. “Doğu kapısı buradan ne kadar uzakta?” diye sordu. Tekrar Martel hakkında sorular sormaya başlama zamanı gelmişti.

“Yaklaşık üç sokak yukarda, Lordum,” diye cevapladı hancı.

“Düşündüğümden yakınmış.” Birden Sparhawk’m içine bir şey doğdu. “İki gün önce Paler’dan geçen arkadaşım hakkında bilgi almak için gitmek üzereydim. Belki zaman kazandırabilirsin, komşu.”

“Elimden geleni yaparım, Aziz Şövalye.”

“Beyaz saçları var, yanında başkaları ve oldukça çekici bir leydi de var. Burada hanında kalmış olabilir mi?”

“Evet, Lordum. Doğrusu, burada kaldı. Vileta yolu hakkında sorular soruyorlardı - özellikle böyle bir zamanda aklı başında birinin Zemoch’a niçin gitmeyi isteyeceğini hiçbir şekilde anlayamıyorum.”

“Orada göz kulak olması gereken bir şey var. O, her zaman sabırsız ve gözüpek bir adamdır. Doğru mu söyledim? İki gün önce mi durdular?”

“Tam iki gün önce, Lordum. Atların durumundan anladığım kadarıyla hızlı sürüyorlardı.”

“Odasının hangisi olduğunu hatırlıyor musun?”

“Sizin gruptaki leydinin kaldığı, Lordum.”

“Teşekkürler, komşu. Kesinlikle dostumuzun bizden kaçmasını istemiyoruz.”

“Arkadaşınız yeteri kadar iyiydi ama onunla olan iri adamı tutmadım. Onu iyice tanıdıktan sonra hakkındaki fikrim değişir mi?”

“Hayır, sanmıyorum. Teşekkürler, dostum.” Sparhawk merdivenlerden çıkıp Sephrenia’nm kapısı vurdu.

“Gel, Sparhawk,” diye cevapladı Sephrenia.

“Keşke bunu yapmasaydın,” dedi içeri girerken.

“Neyi?”

“Daha beni görmeden ismimi söylemeyi. En azından kapıyı çalanın kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranamaz mısın?”

Sephrenia güldü.

“Martel iki gün önce buradan geçmiş, Sephrenia. Bu odada kalmış. Bunun bize bir faydası olabilir mi?”

Bunu biraz düşündü. “Olabilir, Sparhawk. Aklında ne var?”

“Bir şekilde planlarını bilmek isterim. Hemen arkasında olduğumuzu biliyor; bizi geciktirmeye çalışacaktır. Bizim için hazırlayacağı tuzaklar hakkında birkaç şey bilmek isterim. Onu görmemi sağlayabilir misin? Ya da en azından onu duymamı?”

Sepherina başını olumsuzca salladı. “Çok uzakta.”

“Şey, şansımız yokmuş.”

“Belki de değil.” Sephrenia bir an düşündü. “Sanırım, Bhelliom’u biraz daha iyi tanıma zamanın geldi, Sparhawk.”

“Bunu açmak ister misin?”

“Bhelliom, Troll Tanrıları ve yüzükler arasında bir tür bağlantı var. Haydi bunu araştıralım.”

“Niçin Troll Tanrıları’nı da içeriyor, Sephrenia? Bhelliom’u kullanmak için bir yol varsa, niye sadece bunu yapıp Troll Tanrıları’m işin dışında bırakmıyoruz?”

“Bhelliom’un bizi anlayacağından emin değilim Sparhawk, an-ladıysa bile bize itaat etmek için ne yapacağımızı bildiğimden emin değilim.”

“Mağarayı yıktı, değil mi?”

“O çok basitti. Bu daha karışık. Sanırım Troll Tanrıları ile konuşmak çok daha kolay olacaktır. Başarabilirsem Bhelliom’un onlarla ne kadar yakından bağlantılı olduğunu - ve Bhelliom’u kullanarak onları ne kadar kontrol edebileceğini - anlamak istiyorum.”

“Diğer bir anlamda deneme istiyorsun.”

“Öyle de diyebilirsin ama ortada can alıcı bir tehlike yokken denemek daha sonra hayatımızın sona ermek üzere olabileceği bir anda denemekten daha güvenli olabilir. Kapıyı kilitle. Diğerlerini, en azından şimdilik, bununla karşı karşıya bırakmayalım.”

Sparhawk kapıya gitti ve demir çubuğu yerine itti.

“Troll Tanrıları ile konuşurken düşünmeye zamanm olmayacak bir tanem, bu yüzden başlamadan her şeyi aklında topla. Emir vermekten başka hiçbir şey yapmayacaksın^ Onlara soru sorma ve açıklama isteme. Sadece istediklerini söyle ve itaat edip etmeyecekleri konusunda endişe etme. İki uyku önce buradaki adamı görmek ve duymak istiyoruz. Onlara onun görüntüsünü -” Odada etrafına bakındı, sonra ateşi işaret etti. “- oraya köymalarmı söyle. Bhelliom’a Troll Tanrıları’ndan biriyle konuşacağını söyle - büyük ihtimalle Ateş Tanrısı, Khwaj. Alev ve dumanla uğraşma konusunda en uygun olan o.” Sephrenia’nın Troll Tanrıları hakkında onlara söylediğinden daha fazlasını bildiği açıkça gözüküyordu.

“Khwaj,” diye tekrar etti Sparhawk. Sonra birden aklına bir fikir geldi. “Troll Yemek Tanrısı’nm adı ne?” diye sordu.

“Ghnomb,” diye cevapladı. “Niçin sordun?”

“Bu hâlâ üzerinde çalıştığım bir şey. Birleştirebilirsem, deneyebilir ve işe yarayıp yaramadığını görebilirim.”

“Hazırlıksız konuşma, Sparhawk. Sürprizler konusunda neler hissettiğimi biliyorsun. Önce eldivenlerini, sonra Bhelliom’u kesesinden çıkart. Sıkıca tut ve yüzüklerin devamlı ona değdiğinden emin ol. Troll dilini hatırlıyor musun?”

“Evet. Ulath ve ben pratik yapıp duruyorduk.”

“İyi. Bhelliom ile Elene dilinde konuşabilirsin ama Khwaj ile onun dilinde konuşmalısın. Bugün neler yaptığını bana söyle -Troll dilinde.”

Kelimeler önce tutukluk yapıyordu ama birkaç dakika sonra akıcüaştılar. Elene dilinden Troll diline geçmek düşündüğünden daha çok değişim gerektirdi. Dile Troll karakteri de yansımıştı. Bu da hoş bir karakter değildi ve Elene düşüncesine tamamen yabancı - özellikle en derinde ve en ilkel düzeyde - kavramları içeriyordu.

“Tamam,” dedi Sephrenia, “ateşin yanma gel, başlayalım. Demir gibi ol. Ne kararsızlık göster ne açıklama yap. Sadece emir ver.”

Sparhawk başını sallayarak onayladı ve zırh eldivenlerini çıkardı. Her iki elindeki birer kan kırmızısı yüzük ateşin ışığında parladı. Zırh cübbesinin içine uzandı ve keseyi çıkardı. Sonra öğretmeniyle şöminenin önünde durdular ve çatırdayan alevlerin içine baktılar. “Keseyi aç,” dedi Sephreina.

Sparhawk düğümleri çözdü.

“Şimdi, Bhelliom’u dışarı çıkart. Sana Khwaj’i getirmesini emret. Sonra Khwaj’a istediğin şeyi söyle. Çok açık olman gerekmiyor. Khwaj düşüncelerini anlayacak. Dua et ki sen onunkileri anlama.”

Sparhawk derin bir nefes aldı ve keseyi şöminenin önüne koydu. “İşte başlıyorum,” dedi. Keseyi açtı ve Bhelliom’u dışarı çıkardı. Safir gül ona

dokunduğunda buz gibi soğuktu. Huşu hissini aklından iyice uzaklaştırmaya çalışarak onu kaldırdı. Mücevheri iki eliyle tutarak, “Mavi Gül!” diye çabucak konuştu. “Bana Khwaj’m sesini getir!”

Mücevherin içinde garip bir değişim hissetti. Gök mavisi taç yapraklarının derinliklerinde tek bir parlak kırmızı benek belirdi. Bhelliom birden ısınmaya başladı.

“Khwaj!” diye Troll dilinde bağırdı Sparhawk, “Ben Elenialı Sparhawk’im. Yüzükler bende. Khwaj emrettiğimi yapmak zorunda.” Bhelliom ellerinin içinde titredi.

“Elenialı Martel’i arıyorum,” diye devam etti. “Elenialı Martel iki uyku önce burada kaldı. Khwaj, Elenialı Sparhawk’a görmek istediğini ateşin içinde gösterecek. Khwaj bunu yapacak ki Elenialı Sparhawk duymak istediğini duyabilsin. Khwaj itaat edecek! Şimdi!”

Çok uzaklardaki belli belirsiz yankılar dolan boş bir yere benzer bir öfke uluması geldi, dev bir ateşi kaplayan çatırtılar gibi bir uluma. Alevler şöminede hafif bir ışıltı çıkararak yanan meşe kütükleri üzerinde dans ediyorlardı. Sonra birden parlak sarıya dönüşüp yükseldi ve bütün şöminenin boşluğunu akkor alevden bir örtüyle doldu. Sonra dondu, artık ne titreyerek yanıyor ne de dans ediyordu. Sadece dümdüz ve dalgalanmayan hareketsiz sarı bir örtü vardı. Şömineden gelen ısı sanki önüne kalın bir cam konmuş gibi birden kesildi.

Sparhawk kendini bir çadıra bakar buldu. Süzgün ve yorgun gözüken Martel, kaba bir masada ondan daha da kötü gözüken Annias’m karşısında oturuyordu.

“Onların nerede olduğunu niye bulamıyorsun?” diye soruyordu Cimmura Piskoposu.

“Bilmiyorum, Annias,” diye kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı Martel. “Otha’nm bana verdiği her yaratığı çağırdım ve hiçbiri hiçbir şey bulamadı.”

“Ah, güçlü Pandion,” diye küçümsedi Annias. “Belki tarikatında Sephrenia’ya sana evde çocuk eğlendirecek numaralardan fazlasını öğretecek kadar kalmalıydın.”

“İşime yaramanın sınırındaki noktaya çok yaklaştın, Annias,” dedi kehanet edercesine Martel. “Otha ve ben istediğimiz din adamını patriklik tahtına geçirip istediğimizi başarabiliriz. Gerçekten benim için vazgeçilmez değilsin, bunu biliyorsun.” Ve bu kimin kimden emir aldığı sorusunu açıkça cevaplıyordu.

Çadırın kapısı açıldı ve Adus maymun gibi kamburunu çıkararak içeri girdi. Zırhı yarım düzine faklı kültürün paslı çelik parçalarının birbirine uymayan birleşimiydi. Sparhawk bir kez daha Adus’un alnı olmadığını fark etti. Saçları kaim kaşlarının hemen üstünden başlıyordu. “Öldü,” diye yarı hırıltılı bir sesle bildirdi.

“Seni yürütmem lazım, salak herif,” dedi Martel.

“Zayıf bir attı.” Adus omuz silkti.

“Onu öldüresiye mahmuzlayana dek mükemmel bir attı. Git başka bir tane çal.”

Adus sırıttı. “Bir çiftlik atı mı?”

“Ne bulabilirsen. Ama bütün geceyi çiftçiyi öldürerek - ya da kadınlarla eğlenerek - geçirme. Çiftlik binalarını da yakma. Gökyüzünü aydınlatıp yerimizi bildirmeyelim.”

Adus güldü - en azından gülmeye benziyordu. Çadırdan çıktı.

“Bu yabaniye nasıl dayanıyorsun?” Annias ürperdi.

“Adus mu? O kadar kötü değildir. Onu yürüyen bir savaş baltası gibi düşün. Onu insanları öldürmek için kullanırım; onunla yatmam. Bu arada, Arissa ve sen sorununuzu çözdünüz mü?”

“O fahişe!” dedi Annias kesin bir küçümsemeyle.

“Onunla arkadaşlık ederken ne olduğunu biliyordun, Annias. Seni ona çekenin ahlaksızlığı olduğunu düşündüm.” Martel geriye yaslandı. “Bu Bhelliom olmalı,” diye derin düşüncelere daldı.

“Ne olmalı?”

“Yaratıklarımı Sparhawk’tan tızak tutan Bhelliom olmalı.”

“Azash’m kendisi bulamıyor mu?”

“Ben Azash’a emir vermem, Annias. Benim bir şeyi bilmemi isterse, bana söyler. Bu Bhelliom’un ondan güçlü olmasından kaynaklanıyor olabilir. Merak ediyorsan tapmağına gittiğimizde ona sorabilirsin. Bu soru onu gücendirebilir ama bu tamamen sana kalmış.”

“Bugün ne kadar yol aldık?”

“Yedi fersahtan kadar. Adus atının bağırsaklarını mahmuzla-nyla parçaladıktan sonra hızımız fark edilir derecede azaldı.”

“Zemoch sınırı ne kadar uzakta?”

Martel bir harita açtı ve baktı. “Yaklaşık elli fersah daha olduğunu hesapladım - beş gün kadar. Sparhawk üç günden fazla gerimizde olamaz, bu yüzden hızımızı korumamız lazım.”

“Yorgunluktan bittim, Martel. Böyle gitmeye devam edemem.”

“Ne kadar yorgun olduğunu kara kara düşünmeye başladığında sadece Sparhawk’in kılıcının bağarsaklarını deştiğini hayal et -ya da Ehlana’nm bir çift dikiş makasıyla - veya ekmek bıçağıyla -kafanı kesişini.”

“Bazen seninle hiç karşılaşmamış olmayı isterdim, Martel.”

“Bu his tamamen ortak, ahbap. Zemoch sınırını bir geçtik mi, Sparhawk’i biraz yavaşlatabileceğiz. Yoldaki birkaç pusu onu biraz daha dikkatli

yapabilir.”

“Bize onu öldürmememiz emredildi,” diye itiraz etti Annias.

“Salaklaşma, Annias. Bhelliom onda olduğu sürece hiçbir insanın onu öldürmesi mümkün değil. Bize onu öldürmememiz emredildi - öldürebilsek de - ama Azash diğerleriyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Arkadaşlarının birkaçının kaybı bizim yenilmez düşmanımızı allak bullak edebilir. Öyle gözükmemesine rağmen Sparhawk kalben duygusal biridir. Gidip biraz uyusan iyi olur. Adus gelir gelmez tekrar yola çıkacağız.”

“Karanlıkta mı?” Annias şüpheli gözüktü.

“Ne var, Annias? Karanlıktan mı korkuyorsun? Karnındaki kılıcı ya da boyun kemiğini kesen ekmek bıçağının sesini düşün. Bu seni cesurlaştıracaktır.”

“Khwaj!” dedi sertçe Sparhawk. “Yeter! Git şimdi!”

Ateş normale döndü.

“Mavi Gül!” dedi arkasından Sparhawk. “Ghnomb’un sesini bana getir!”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Sephrenia ama Bhelliom çoktan karşılık veriyordu. Parlayan mavi taç yaprakların içindeki ışığm odak noktası sarı ve yeşilin soluk bir karışımıydı. Sparhavvk birden ağzında iğrenç bir tat hissetti, bu daha çok yarı bozulmuş bir et kokusunun tadı gibiydi.

Sparhawk o sert sesle, “Ghnomb!” dedi. “Ben Elenialı Sparhawk’im ve yüzükler bende. Ghnomb emrettiğim gibi yapmalı. Ghnomb bana avlanmak için yardım edecek. Avım olan insan-şe-yin iki uyku arkasındayım. Ghnomb öyle yapacak ki ben ve avcılarım aradığımız insan-şeyi yakalayabilelim. Elenialı Sparhawk Ghnomb’a ne zaman olduğunu söyleyecek ve Ghnomb da avımızda yardım edecek. Ghnomb, itaat edecek!”

O yankılanan öfkeli uluma, tekrar duyuldu. Uluma bu kez bir ağzından salyalar akarak kemirme ve şapırdayan ıslak dudak sesleriyle doluydu.

“Ghnomb! Git şimdi!” diye emretti Sparhawk. “Ghnomb, Elenialı Sparhawk’m emrettiği an geri gelecek!”

Yeşilimsi sarı nokta kayboldu ve Sparhawk Bhelliom’u kesenin içine geri soktu.

“Sen delirdin mil” diye bağırdı Sephrenia.

“Hayır, sanmam. Martel’in çok yakınında olmak istiyorum böylece pusu kuracak zamanı olmayacak.” Kaşlannı çattı. “Beni öldürmeye kalkışmaları Martel’in kendi fikriymiş gibi gözüküyor. Şimdiyse farklı emirleri almış gibi. Bu durumu biraz aydınlatıyor ama artık seni ve diğerlerini nasıl koruyacağım konusunda endişelenmeye başlamam gerekiyor.” Somurttu. “Her zaman bir şey çıkıyor, değil mi?”

Yirmi İkinci Bölüm

“SPARHAWK.” BU KURİK’Tİ. Lordunu uyandırmaya çalışıyordu. “Günün ağarmasına bir saat var. Kaldırmamı istemiştin.”

“Sen hiç uyumaz mısın?” Sparhavvk esneyerek yatağında doğruldu. Sonra ayağını yataktan atıp yere koydu.

“Ben iyi uyudum.” Kurik dikkatle arkadaşına baktı. “Yeteri kadar yemek yemiyorsun,” diye suçladı. “Kemiklerin dışarı fırlamış. Giyin. Gidip diğerlerini uyandıracak ve dönüp zırhını giymene yardımcı olacağım.”

Sparhavvk doğruldu. Pas lekeli, pamuk ve yünle desteklenmiş iç giysilerini üzerine çekti.

“Çok şık,” diye kapının girişinden fikrini alaylıca söyledi Stragen. “Şövalyelik kurallarının bu çamaşırların yıkanmasını engelleyen gizli bir bölümü var mı?”

“Kurumaları bir hafta alır.”

“Gerçekten gerekliler mi?”

“Hiç zırh giydin mi, Stragen?”

“Tanrı korusun.”

“Bir dene. Vatkalar zırhm olağan dışı yerlerini aşındırmasını engeller.”

“Ah, şık olmak için bir şeylere katlanmak zorundayız.”

“Gerçekten Zemoch sınırında geri dönmeyi planlıyor musun?”

“Kraliçe’nin emirleri, ahbap. Hem, sadece sizi engellerim. Bir Tanrı ile karşı karşıya gelmeye hiç uygun değilim. Açıkçası, sen delisin - tabii ki hakaret etmek istemedim.”

“Cimmura’dan sonra Emsat’a geri mi döneceksin?”

“Eşin gitmeme izin verirse. Geri dönmem lazım - sadece defterleri kontrol etmek için. Tel oldukça güvenilebilir biri ama her şeyden önce bir hırsız.”

“Ya sonra?”

“Kim bilir?” Stragen omuz silkti. “Ben dünyanın güdük noktasındayım, Sparhawk. Kendine has bir özgürlüğüm var. İstediğim her şeyi yapmam gerekmez. Oh, neredeyse unutmuştum. Bu sabah seninle neyin özgürlük neyin özgürlük olmadığını tartışmak için gelmedim.” Ceketinin içine uzandı. “Size bir mektup var, Lordum,” dedi sahte bir eğilmeyle. “Sanırım, eşinizden.”

“Bunlardan kaç tane var?” diye sordu Sparhawk katlı kâğıdı alırken. Stragen, Ehlana’nm kocasına yazdığı ateşli mektuplarından bir tanesini Kadach’da bir tanesini de Moterra’da vermişti.

“Bu devlet sırrıdır, dostum.”

“Bir listen var mı? Yoksa onları canının istediği gibi mi dağıtıyorsun?”

“Her ikisinden de biraz, ahbap. Şüphesiz, bir liste var ama bu konularda kendi takdirimi kullanırım. Seni üzgün ya da huysuz olarak görürsem, gününü neşelendirmem gerekir. Şimdi seni okuman için yanlız bırakıyorum.” Bir adımda koridora geri çıktı ve hanın aşağı katma inen merdivenlere doğru ilerledi.

Sparhawk mühürü kırdı ve Ehlana’nın mektubunu açtı.

Aşkım, Eğer her şey yolunda gidiyorsa, şu anda Paler’desin - bunun yakışık almadığını biliyorsun. Ben geleceği görmeye çalışıyorum ve gözlerim bunun için yeteri derecede güçlü değil. Seninle haftalarca önceden konuşuyorum ve sana ne olduğu konusunda ufacık bir fikrim bile yok. İçimi sana dökmeye, bu doğal olmayan ayrılıktaki acılarımı veya yalnızlığımı sana anlatmamaya cesaret ediyorum, senin kararına karşı zayıfım ve bu seni

tehlikeye atabilir. Seni seviyorum, Sparhawk. Bir erkek olup, gerekirse hayatımı senin için feda ederek tehlikeyi seninle paylaşabilmek dileğiyle, kadın olduğum gerçeği ve kendimi senin kollarında kaybedebilmenin gururu arasında bölündüm.

Burada Sparhawk'm genç kraliçesi düğün gecesinin tekrar edilemeyecek kadar çok kişisel ve özel olan ayrıntılı anılarına atladı.

Bulutlu gökyüzünün doğusunda söken şafakta atlarını eyerlerken Stragen, "Kraliçe'nin mektubu nasıldı?" diye sordu.

"Edebi," diye kısaca cevapladı Sparhawk.

"Bu sıradışı bir tanımlama."

"Bazen kraliyet üniformasının altında yatan gerçek kişiliği görmeyiz, Stragen. Ehlana'nm bir kraliçe olduğu doğru ama o aynı zamanda çok fazla yanlış kitap okumuş gibi gözüken on sekiz yaşında genç bir kız."

"Yeni bir damattan böylesine duygusuz bir açıklamayı kabul etmemek gerekir."

"Şu anda aklımda çok şey var." Sparhawk eyer kolanını sıktı. Faran homurdandı, midesinin havayla doldurdu ve kasten sahibinin ayağının üstüne bastı. Pandion neredeyse dalgın bir biçimde atının karnına bir diz geçirdi. "Bugün gözlerini açık tur, Stragen," diye tavsiyede bulundu. "Bazı garip şeyler olma ihtimali var."

"Ne gibi?"

"Emin değilim. Eğer her şey yolunda giderse, bugün her zamankinden çok daha uzun yol alacağız. Domi ve onun Poleileriyle birlikte ol. Onlar duygusal insanlar ve bazen normalin dışındaki olaylar onları sinirlendirebilir. Sürekli olarak her şeyin yolunda olduğu konusunda onları temin et."

"Öyle mi?"

“Hiçbir şey bilmiyorum, ahbap. Yine de, bu konuda iyimser olmak için çok çalışıyorum.”

O sabah bulutlar doğuyu geceden kapladığı için gün yavaş ağardı. Kring ve Peloileri onlara Randera Gölü’nün kurşun grisi örtüsünün kuzey ucuna giden uzun yokuşun tepesinde katıldılar. ‘Tekrar Pelosia’da olmak güzel şey, dostum Sparhawk,” dedi Kring, yara izi dolu yüzünde koca, keyifli bir sırıtış vardı, “hatta krallığın bu darmadağın ve alt üst edilmiş bölümüne rağmen.”

“Zemoch s’ınırı kaç gün uzaklıkta, Domi?” diye sordu Tynian.

“Beş ya da altı, dostum Tynian,” diye cevapladı Domi.

“Birkaç dakika sonra yola çıkıyoruz,” dedi arkadaşlarına Sparhawk. “Sephrenia ve benim yapmamız gereken bir şey var.” Öğretmenine işaret etti. Beraberce çayırlık tepenin üzerinde atlarında oturan gruptan biraz öteye gittiler.

“Gerçekten bunu yapman gerekiyor mu, bir tanem?”

“Sanırım, evet. Zemoch sınırına ulaştığımızda seni ve diğerlerini pusulardan korumak için düşünebildiğim tek yol bu.” Zırh cüppesinin içine uzanıp keseyi aldı ve eldivenlerini çıkardı. Ellerindeki Bhelliom yine çok soğuktu, neredeyse buza dokunuyormuş gibi. “Mavi Gül!” diye emretti, “bana Ghnomb’un sesini getir!”

Elindeki mücevher birden ısındı. Sonra derinliklerinde yeşilimsi san nokta belirirken Sparhawk’m ağzına çürümüş et tadını da yanında getirdi. “Ghnomb!” dedi, “ben Elenialı Sparhawk’im ve yüzükler bende. Şimdi ava çıktım. Ghnomb emrettiğim gibi avımda bana yardım edecek! Şimdi!”

Gergince bekledi ama hiçbir şey olmadı. İç çekti. “Ghnomb!” dedi. “Şimdi git!” Safir gülü kesesine geri koydu, iplerini bağladı ve keseyi zırh cüppesinin içine soktu. “Evet,” dedi pişmanlıkla, “bu iş bu kadar. Yardım edemezse söyler demiştin. Böylece söylemiş oldu. Ama olayların aşamalarının böyle olduğunu keşfetmek insanı güç durumda bırakıyor.”

“Hemen vazgeçme, Sparhawk,” dedi Sephrenia.

“Hiçbir şey olmadı, küçük ana.”

“O kadar emin olma.”

“İyi, haydi geri gidelim. Bunu kendi başımıza yapmamız gere-kecekmiş gibi.”

Grup doğu ufkundaki bulutların arkasında duran yeni yükselmiş güneşin soluk yuvarlağıyla tepenin diğer tarafından aşağı canlı bir tırısla yola çıktı. Paler’ın doğusundaki tarlalar haşatın son aşamasmdaydı. Yoldan hareketsiz, küçük, mat ya da mavi oyuncak figürler gibi gözüken sertler çoktan tarlalara inmişlerdi.

“Serfler çalışmaya pek hevesli gözükmüyorlar,” diye eleştirircesine gözlemledi Kurik. “Şu insanlar hiç hareket etmiyormuş gibi.”

“Bir serf olsaydım, kendimi zorlayacağımı sanmıyorum,” dedi Kalten.

Hafif dörtnala kalkarak geniş bir vadiyi geçtiler, alçak bir tepe zincirine tırmandılar. Burada bulutlar biraz daha incelmişti. Ufkun üzerindeki güneş daha da belirgindi. Kring gözcüleri yolladı ve yollarına devam ettiler.

Bir sorun vardı ama Sparhawk tam olarak ne olduğunu belirle-yemiyordu. Hava süt limandı. Atların nal sesleri oldukça gürültülüydü ve yoldaki yumuşak toprak alışılmamış bir şekilde kuruydu. Sparhawk etrafına bakındı ve arkadaşlarının ifadelerinin tedirgin gözüktüğünü gördü. Bir sonraki vadinin ortasındaydılar ki Kurik atını dizginledi. “İşte bu tamam,” dedi.

“Sorun ne?” diye sordu Sparhawk.

“Ne kadardır yolda olduğumuzu söyler misin?”

“Yaklaşık bir saat kadar. Niye?”

“Güneşe bak, Sparhawk.”

Sparhawk doğudaki ufkunda, tepelerin yumuşak bir eğimle oluşturduğu yuvarlak hattın üzerinde duran bulanık diske baktı. “Her zamanki gibi gözüküyor, Kurik. Onu kimse kımıldatmadı.”

“İşin püf noktası da bu, Sparhawk. Hareket etmiyor. Yola çıktığımızdan beri bir santim bile hareket etmedi. Yükselip durdu.”

Hepsi doğuya doğru baktılar.

“Bu oldukça sıradan, Kurik,” dedi Tynian. “Tepeleri inip çıkıyoruz. Bu güneşi farklı bir konuma getirir. Bulunduğu yer senin bulunduğun tepenin ne kadar yüksek - ya da alçak - olduğuna bağlıdır.

“Ben de öyle düşündüm, Sör Tynian - ilk başta - ama Palefın doğusundaki tepeyi terk ettiğimizden beri güneşin kımıldamadığına yemin ederim.”

“Ciddi ol, Kurik,” diye alay etti Kalten. “Güneş hareket etmeli.”

“Gözüktüğü kadarıyla bu sabah değil. Burada neler oluyor?”

“Sör Sparhawk!” Berit’in sesi neredeyse delilik eşiğindeymişce-sine tizdi. “Bakın!”

Sparhawk başmı çırak şövalyenin titreyen eliyle gösterdiği yöne çevirdi.

Bir kuş - tamamen sıradan görünüşlü bir kuş, bir tür tarla kuşu diye karar verdi Sparhawk. Hiçbir şeyi olağan üstü değildi - sadece eğer onun havada bir iğneyle tutturulmuş gibi gözüktüğü gerçeği görmezden gelinirse.

Hepsi çılgın bakışlarla etraflarına bakmdılar. Sonra Sephrenia gülmeye başladı.

“Bunda komik bir şey görmüyorum, Sephrenia,” dedi Kurik.

“Her şey yolunda, baylar,” dedi Sephrenia.

“Yolunda?” dedi Tynian. “Güneşe ve o salak kuşa ne oluyor?”

“Sparhawk güneşi - ve kuşu - durdurdu.”

“Güneşi durdurdu mu!” diye bağırdı Bevier. “Bu imkânsız!”

“Göründüğü kadarıyla değil. Sparhawk dün gece Troll Tannları’ndan biriyle konuştu. Bizim avda olduğumuzu, avımızın da önümüzde olduğunu söyledi. Ghnomb’a onu yakalamamız için yardım etmesini söyledi ve Ghnomb bunu yapıyor gibi.”

“Seni anlayamıyorum,” dedi Kalten. “Avlanmakla güneşin ne ilgisi var?”

“O kadar da karışık değil, Kalten,” dedi sakince Sephrenia. “Ghnomb zamanı durdurdu, hepsi bu.”

“Hepsi bu mu? Zamanı nasıl durdurabilirsin ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Sephrenia kaşlarını çattı. “Belki ‘zamanı durdurmak’ tam olarak doğru değil. Şu anda olan şey, bizim zamanın dışında hareket ediyor olmamız. İki göz kırpışı arasında geçen zamanın içindeyiz.”

“Havadaki kuşa ne oluyor, Leydi Sephrenia?” dedi Bevier.

“Büyük ihtimalle son kanat çırpışı. Dünyanın geri kalanı oldukça normal bir şekilde hayata devam ediyor. Dışardaki insanlar bizim buradan geçtiğimizin farkında bile değil. Tanrılar onlardan yapmaları istenen şeyler olduğunda, bunları beklediğimiz şekilde yapmazlar. Sparhawk, Ghnomb’a Martel’i yakalamak istediğini söylediğinde, aradaki uzaklıktan çok zamanı düşünüyordu, bu yüzden Ghnomb bizi mesafe yerine zaman içinde ilerletiyor. İstediğimiz sürece zamanı kontrol edecek. Geçeceğimiz mesafe bize kalmış.”

Sonra dörtnala Stragen geldi. “Sparhawk!” diye bağırdı. “Tanrı aşkına ne yaptın?”

Sparhawk kısaca açıkladı. “Hemen git ve Peloileri yatıştır. Onlara bunun büyü olduğunu söyle. Onlara dünyanın donduğunu söyle. İstediğimiz yere

gidene dek hiçbir şey hareket etmeyecek.”

“Bu doğru mu?”

“Aşağı yukarı evet.”

“Onların bana inanacağını mı düşünüyorsun?”

“Benim açıklamamdan hoşlanmazlarsa, kendi açıklamalarını dinlemem için onları buraya davet et.”

“Daha sonra her şeyin donmasını çözebilirsin, değil mi?”

“Şüphesiz - en azından umarım.”

“Ah - Sephrenia?” dedi duraksayarak Talen. “Dünyanın geri kalanı şu anda ölü gibi kımıldamadan duruyor, değil mi?”

“Şey, durum bize öyle gözüküyor. Ama başka hiç kimse böyle algılamaz.” “O zaman diğerleri bizi göremezler bile, değil mi?”

“Bizim burada olduğumuzu bile bilmiyorlar.”

Küçük çocuğun dudaklarında neredeyse saygılı bir gülümseme belirdi. “Bu iyi,” dedi. “Çok, çok iyi.”

Stragen’in gözleri de birden parladı. “Haklısınız, Ekselansları,” diye ona katıldı.

“Siz ikiniz, bunu unutun,” dedi sertçe Sephrenia.

“Stragen,” dedi aklı başına sonradan gelen Sparhawk, “Kring’e acele etmemiz gerekmediğini söyle. Atları idareli kullanabiliriz. Kimse gitmek istediğimiz yere gidene kadar başka bir yere gitmeyecek ve bir şey yapmayacak.”

Hiç değişmeyen kasvetli gündoğumunda hafif dörtnala gidiş ürkütücüydü. Hava ne soğuk, ne sıcak, ne rutubetli, ne de kuruydu.

Etraflarındaki dünya tamamen sessizdi. Kımıldamayan kuşlar havayı beneklerle kaplamışlardı. Serfler tarlalarda heykeller gibi duruyorlardı. Troll Tanrısı Ghnomb zamanı durdurmadan önce rüzgârın yalayıp geçtiği beyaz yüksek bir kayın ağacının yanından geçtiler. Altm rengi yapraklardan hareketsiz bir bulut rüzgârın estiği doğrultuda havada duruyordu.

Birkaç fersah gittikten sonra Kalten, “Saat kaç dersin?” dedi.

Ulath gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. “Sanırım gün doğuyor,” diye cevapladı.

“Oh, çok komik,” dedi alay ederek Kalten. “Geri kalanınızı bilmem ama ben acıkmaya başladım.”

“Sen aç doğmuşsun,” dedi Sparhawk.

Yolculuk tayınlarını yediler ve tekrar harekete geçtiler. Acele etmelerine gerek yoktu ama Chyrellos’dan ayrıldıklarından beri hepsinin hissettiği ivedilik hissi onları rahatsız edip durdu; kısa bir süre sonra gene hafif dörtnala çıkmışlardı. Rahat bir hızda ilerlemek doğal gözükmeyecekti.

Bir saat kadar sonra - ki bunu gerçekten söyleyebilmek imkânsızdı - Kring arkadan geldi. “Arkamızda bir şey var, dostum Sparhawk,” dedi. Kring’in ses tonunda saygılı bir huşu vardı. Her gün, güneşi durduran bir adamla görüşmek herkese nasip olmazdı.

Sparhawk sertçe ona baktı. “Emin misin?” diye sordu.

“Tam değil,” diye kabul etti Kring. “Bu daha çok bir his. Güneyde yere çok yakın kara bir bulut var. Oldukça uzakta, bu yüzden emin olmak zor ama bizi izliyor gibi.”

Sparhawk güneye doğru baktı. Gene aynı buluttu, bu sefer daha büyük, daha koyu ve çok daha büyük bir kötülük habercisi gibiydi. Göründüğü kadarıyla gölge onu burada da takip edebiliyordu. “Onu kımıldarken gördün mü?” diye Kring’e sordu.

“Hayır ama yemek için durduğumuzdan beri oldukça yol aldık ve o yola koyulduğumuzdaki gibi omuzumun üstünde duruyor.”

“Ona göz kulak ol,” dedi kısaca Sparhawk. “Bak bakalım kımıldadığını görebilecek misin?”

Normal bir günde katedecekleri kadar bir mesafe aldıktan sonra ‘gece’ için kamp kurdular. Atlar şaşkındı ve Faran Sparhawk’i şüpheli bakışlarla izleyip durdu.

Sparhawk iri kırçılın eyerini çıkarırken, “Bu benim suçum değil, Faran,” dedi..

“Zavallı hayvana nasıl yalan söyleyebiliyorsun, Sparhawk?” dedi Kalten. “Hiç utanman yok mu? Bu senin hatan.”

Sparhawk çok az uyudu. Değişmeyen ışık hep orada duruyordu. Becerebildiği kadar uyudu ve sonra kalktı. Diğerleri de kımıldanıyorlardı.

“Günaydın, Sparhawk,” dedi alay ederce Sephrenia. ifadesi sıkıntılıydı.

“Sorun ne?”

“Sabah çayımı özledim. Su kaynatmak için taşlardan bazılarını ısıtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Hiçbir şey olmuyor, Sparhawk - ne büyü, ne sihir, hiçbir şey. Sen ve Ghnomb’un yarattığı bu mükemmel düşler diyarında tamamen savunmasız olduğumuzu biliyor musun?”

“Bize ne saldırabilir ki küçük ana? Biz zamanın dışındayız. Hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı bir yerdeyiz.”

Bu düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu keşfettiklerinde yaklaşık ‘öğlen’ olmuştu.

“O hareket ediyor, Sparhawk!” diye bağırdı Talen, hareketsiz bir köye yaklaşırlarken. “Şu bulut! Hareket ediyor!”

Kring'in bir gün önce fark ettiği bulut şimdi kesinlikle hareket ediyordu. Mürekkep siyahıydı. Gölgeli bir vadide yığılmış saz damlı serf kulübelerinden küçük bir kümeye doğru kayarcasma gitti ve Ghnomb onları zamanın içine kitlediğinden beri duyduklan ilk ses, derin kasvetli bir gök gürlemesiyle önlenemeyen ilerleyişini destekledi. Arkasındaki ağaçlar ve otların hepsi, sanki karanlığın bir anlık dokunuşu onları anında kurutmuş gibi ölüp yok oluyorlardı. Bulut köyü içine alıp ortadan kaldırdı. Köy sanki daha önce hiç yokmuşçasına ortadan kaybolmuştu.

Bulut yaklaştıkça Sparhawk ritmik bir ses duydu. Bu düzinelerce çıplak ayağın yere vurmasından çıkan bir çeşit tok gümbürtü ve buna eşlik eden eşit aralıklarla kısık, gırtlaktan gelen hırlamalar çıkaran bir yığın canavarın yapabileceği hayvansı bir homurtuydu.

"Sparhawk!" diye ısrarla bağırdı Sephrenia. "Bhelliom'u kullan! Bulutu parçala! Khwaj'i çağır!"

Sparhawk keseyi el yordamıyla aradı, sonra zırh eldivenlerini yere fırlattı ve çıplak elleriyle keseyi yırtıp açtı. Safir gülü iki eliyle kaldırdı. "Mavi Gül!" diye biraz bağırdı. "Khwaj'i getir!" Bhelliom ellerinin içinde ısındı ve taç yaprakları içinde o tek kırmızı kıvılcım belirdi.

"Khwaj!" diye bağırdı Sparhawk. Ben Elenialı Sparhawk'im! Khwaj şu gelen karanlığı yakıp kül edecek! Khwaj öyle yapacak ki Elenialı Sparhawk o bulutun içinde ne olduğunu görecek! Yap, Khwaj! Şimdi!"

Troll Tanrısı isteğine itaat etmek zorunda kalırken gene hüsran ve öfke uluması duyuldu. Sonra, gelen siyah bulutun önünde birden gürleyen, yüksek, uzun bir ateş dalgası yükseldi. Alevler gittikçe daha parladı. Sparhawk ateş duvarından onlara doğru gelen güçlü sıcak dalgalarını hissedebiliyordu.

"Mavi Gül!" diye Troll dilinde homurdandı Sparhawk. "Khwaj'a yardım et! Mavi Gül kendi gücünü ve diğer tüm Troll Tannları'nm güçlerini Khwaj'a yardıma yollayacak! Haydi yap! Şimdü"

Cevap olarak fırlayan güç patlaması neredeyse Sparhawk'i eyerinden yere düşürdü. Faran kulaklarını dümdüz yatırıp, dişlerini gösterip hırlayarak geri geri gitti.

Sonra bulut durdu. İçinde büyük yarık ve yırtıklar belirdi ama anında tekrar kapandı. Dalgalanan alevler yükselip zayıf ışıltılara ayrıldı. Sonra da sanki iki güç birbiriyle çarpışıyormuş gibi aniden alevlendiler. Sonunda gökyüzü geceden yaklaşan şafağa geçiyormuş gibi bulutun karanlığı silikleşmeye başladı. Alevler daha kuvvetli parlayarak daha da yükseldiler. Bulut daha da zayıfladı. İyice inceldi, lime lime oldu.

"Kazanıyoruz!" diye heyecanla bağırdı Kalten.

Sparhawk'm zırh eldivenlerini alan Kurik, "Biz mi?" dedi.

Sonra bulut sanki bir fırtınayla parçalanmış gibi hızla uzaklaştı. Sparhawk ve arkadaşları hırıltı sesini çıkaranların neler olduklarını gördüler. Kocaman ve insan gibiydiler, bunun nedeni kolları, bacakları ve kafalarının olmasıydı. Kürklere bürümüş ve taştan silahlar taşıyorlardı - çoğunlukla baltalar ve mızraklar. İnsanlıkları orada bitiyordu. Geriye kalanlar çekik kaşları, dışarı fırlamış, hayvan gibi ağızlarıydı. Kürklü olsalar da fazla kıllı değillerdi. Bulutun dağılmasına rağmen, ilerlemelerine karman çorman bir hızla devam ettiler. Ayakları yere uyum içinde vuruyor ve her gümle-yen adımlarında o gırtlaktan gelen homurtuyu hırıldayarak çıkarıyorlardı. Düzenli aralıklarla anlık duraksamalar yaptılar. Sonra aralarından bir yerden öne çıkan bir inilti, bir tür uluma yükseldi. Ritmik bağırmalar ve hızlı ilerleme tekrar başladı. Hayal bile edilmez hayvan kafataslarından, boynuzlarla süslü miğferler giyiyorlardı. Yüzleri karmakarışık şekillerde renkli çamurla sıvanmıştı.

"Bunlar Troll mü?" Kalten'in sesi kulağı rahatsız edecek kadar yüksekti.

"Benim gördüğüm Troll'lere benzemiyorlar," diye cevapladı Ulath baltasına uzanarak.

"Tamam, çocuklarım!" diye adamlarına bağırdı Kring. "Haydi şu yaratıkları yolumuzdan temizleyelim!" Süvari kılıcını çekti, yukarı kaldırdı

ve mükemmel bir savaş çığlığı attı.

Peloiler hücum ettiler.

“Kring!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Sparhawk. “Bekle!”

Sparhawk küfretti. Bhelliom’u zırh cüppesinin içine sokuşturdu. “Berit!” diye emretti, “Sephrenia ve Talen’i geriye götür! Geri kalanımız, gidip yardım edelim!”

Bu modern bir insanın anlayacağı türden, organize bir savaş değildi. Kring’in kabilesinin ilk saldırısından sonra her şey genel bir vahşet karmaşasına bölündü. Kilise Şövalyeleri karşı karşıya oldukları bu biçimsiz yaratıkların acı hissetmediklerini hemen keşfettiler. Bunun o türün doğal bir özelliği mi, yoksa onları zincirlerinden çözen her neyse, onun sağladığı bir tür ek savunma mı olduğuna karar vermek imkânsızdı. Salcım saçak kürklerinin altında acayip sert bir derileri vardı. Bu kılıç üzerlerinden sekiyor demek değildi ama rahatça kesemiyorlardı. En iyi vuruşlar sadece küçük yaralar açıyordu.

Peloiler ise süvari kılıçlarıyla çok daha büyük başarı kazandılar. Sivri uçlu silahların saplanışları ağır geniş kılıçların omuz üzerinden güçlü vuruşlarından çok daha etkiliydi. Kalın derileri bir kere delindi mi, yabani vahşiler acıyla uluyorlardı. Gözleri alev alev yanan Stragen salcım saçak kıllarla kaplı yığının içine daldı, uzun meçinin ucu dans ederek taş baltalanıl hantal vuruşlarından kaçınıp, çakmaktaşı uçlu mızrakların vahşi saplamalarından kayıp hiçbir güç sarfetmeden, zarifçe kürk kaplı gövdelerin derinliklerine giriyordu. “Sparhavvk!” diye bağırdı. “Kalpleri gövdelerinin altında! Göğse değil karınlarına saplayın!”

Bundan sonra iş kolaylaştı. Kilise Şövalyeleri taktiklerini kılıçlarının geniş kenarlarıyla kesmek yerine uçlarını saplama biçiminde değiştirdiler. Bevier üzgün bir şekilde lochaberini eyerine asıp kılıcını çekti. Kurik gürzünü attı ve kısa kılıcını çekti. Ama Ülath inatla baltasında ısrar ediyordu. Bu ivedi durum yüzünden verdiği tek taviz silahla vurmak için iki elini kullanmasıydı. Muazzam gücü boynuz sertliğinde ve üç santimlik

kalın kafataslarından oluşan doğal savunmalarıyla başa çıkabilecek yeterlikteydi.

Boğuşmanın yönü iyice döndü. Dev gibi, anlaşılmayan yaratıklar değişen duruma ayak uyduramadılar. Saplanan kılıçlar gittikçe daha çoğunu öldürdü. Sürüdeki arkadaşlarının çoğunun öldürülmesine rağmen küçük bir grup savaşmaya devam etti ama Kring'in savaşçılarının yıldırım gibi saldırışları onları azar azar eksiltti.) Son ayakta kalan yaratık bir düzine süvari kılıcı yarasından akan kanlar içindeydi. Vahşi suratını kaldırdı ve öne çıkan o ulumayla bir çığlık attı. Ses, Ulath'm baltasını kafasının üzerine kaldırabilmek için üzengilerinde kalkarak gelmesi ve sonra inleyen vahşinin kafasını tepesinden çenesine kadar ikiye ayirmasıyla aniden kesildi.

Sparhawk ekseni etrafında döndü, kanlı kılıcı hâlâ elindeydi, bütün yaratıklar ölmüştü. Dikkat etrafına bakındı. Zaferleri büyük kayıplar karşılığında kazanılmıştı. Kring'in adamlarından bir düzinesi yerde ölü yatıyordu - sadece yerde yatmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda parçalanmışlardı - bir çoğu da kanlı toprağın üzerinde inleyerek yatıyordu.

Kring çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş ölen adamlarından birinin başını kucağına almıştı. Yüzü kederliydi.

"Özür dilerim, Domi," dedi Sparhawk. "Kaç tane adamının yaralandığını tespit et. Onlara bakmak için bir yol bulacağız. Senin insanlarının ülkesine ne kadar uzaktayız?"

"Bir buçuk günlük sıkı at sürme, dostum Sparhawk," diye cevapladı Kring o an ölen savaşçının boş gözlerini üzgünce kaparken, "yirmi fersahtan biraz daha az."

Sparhawk atını elinde baltasıyla Sephrenia ve Talen'e muhafızlık yapan Berit'in yanında sürdü.

"Bitti mi?" dedi Sephrenia, gözleri başka tarafa bakıyordu. "Evet," diye cevapladı Sparhawk atından inerken. "Onlar ne idi, küçük ana? Troll'lere benziyorlar ama Ulath onların troll olmadıklarını söylüyor."

“Onlar şafakadamlardı, Sparhawk. Bu çok eski ve zor bir büyüdür. Tanrılar - ve Styricum’un birkaç çok kuvvetli büyücüsü - zamanda geriye gidebilir ve yaratıklar, insanlar gibi şeyleri ileri getirebilir. Şafak adamlar bu dünyada sayılmayacak kadar çok bin yıldır yürümediler. Onlar bizim bir zamanki halimizdi - Elenelerin, Styriclerin ve TrollTerin.”

“insanlarla Trollerin akraba mı olduğunu söylüyorsun?” diye kuşkuyla sordu.

“Uzaktan. Çağlar boyu hepimiz değiştik. Troll’ler bir yöne gittiler, biz başkasına.”

“Ghnomb’un dondurduğu an düşündüğümüz gibi güvenli gözükmüyor.”

“Hayır. Kesinlikle değil.”

“Sanırım güneşi tekrar harekete geçirme zamanı geldi. Bizi kovalayan her neyse ondan zamanın içindeki çatlaklara gizlice girerek saklanamayacağımız anlaşılıyor. Styric sihiri de burada işe yaramıyor. Normal zamanda daha güvende olacağız.”

“Sanırım haklısın, Sparhawk.”

Sparhawk, Bhelliom’u kesesinden çıkardı ve Ghnomb’a büyüyü bozmasını emretti.

Kring’in Peloileri ölü ve yaralılarını taşımak için sedyeler yaptılar. Grup artık kuşların gerçekten uçması ve güneşin tekrar hareket etmesi yüzünden biraz rahatlayarak oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah başı boş dolaşan bir Peloi devriyesi onları buldu. Kring arkadaşlarıyla görüşmek için atını ileri sürdü. Döndüğünde ifadesi iç karartıcıydı. “Zemochlar otlakları ateşe veriyorlar,” dedi kızgınca. “Size daha fazla yardım edemeyeceğim, dostum Sparhawk. Meralarımızı korumamız gerekiyor ve bu da bütün arazilerimiz üzerine yayılmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Bevier şüpheyle baktı. “Bütün Zemochlar bir yerde toplansalar daha kolay olmaz mı, Domi?” diye sordu.

“Tabii ki, dostum Bevier, ama bunu niçin yapsınlar ki?”

“Değerli bir şeyi ele geçirmek için, dostum Kring.”

Kring ilgilenmiş gözüktü. “Mesela ne gibi?”

“Altın.” Bevier omuz silkti. “Kadınlar ve sürüleriniz.”

Kring şok olmuş gözüktü.

“Bu bir tuzak olacak,” diye devam etti Bevier. “Bütün sürülerinizi, hazinelerinizi ve kadınlarınızı sadece birkaç Peloinin onlara muhafızlık yapacakları bir yere toplayacaksınız. Sonra savaşçılarınızın geri kalanını alıp Zemoch öncülerinin sizin gittiğinizi göreceğinden emin olarak, oradan uzaklara at bineceksiniz. Sonra, hava karardığında gizlice geri gelecek ve gözden uzak bir yerde pozisyonunuzu alacaksınız. Bütün Zemochlar koşa koşa sürülerinizi, hazinelerinizi ve kadınlarınızı çalmak için geleceklerdir. Sonra birden hepsinin üzerine çullanabilirsiniz. Bu şekilde onları birer birer avlama belasından kurtulursunuz. Bu aynı zamanda, kadınlarınıza sizin cesaretinize tanık olmak için muhteşem bir fırsat verecektir. Bana söylendiği kadarıyla kadınlar erkeklerinin nefret ettikleri bir düşmanı yok etmelerini izleme şansı ile karşılaştıklarında zevkten erirlermiş.” Bevier”in sırıtışı muzipçeydi.

Bunu tekrar düşünürken Kring’in gözleri kısıldı. “Beğendim!” diye bir dakika sonra patladı. “Beğenmedimse çarpılayım! Bunu yapacağız!” Ve bunu adamlarına anlatmak için atını sürdü.

“Bevier,” dedi Tynian, “bazen beni şaşırtıyorsun.”

“Bu hafif süvari için oldukça basmakalıp bir strateji, Tynian,” dedi alçakgönüllüce genç Cyrinic. “Askeri tarih öğrenirken bununla karşılaştım. Lamork baronları kaleler inşa etmeye başlamadan önce bir çok kez bu numarayı kullanmışlar.”

“Biliyorum ama sen kadınları yem olarak kullanmayı önerdin. Sanırım gözüktüğünden biraz daha fazla dünyevisin, dostum.” Bevier kızardı.

Ölüleri taşıyan atların hüzünlü sırası ve yaralılar yüzünden, Kring’i düşük bir hızla takip ettiler. Kalten’in suratında kafası başka yerlerdeymiş gibi bir bakış vardı. Sanki parmaklarıyla bir şey sayıyormuş gibi gözüküyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Sparhawk.

“Martel’e ne kadar yaklaştığımızı hesaplamaya çalışıyorum.”

“Bir buçuk günden az,” dedi derhal Talen. “Doğrusu, bir tam ve üçte bir gün. Şu anda yaklaşık altı yedi saat gerisindeyiz. Yaklaşık bir fersah ve bir saat.”

“O zaman yirmi mil,” dedi Kalten. “Sparhawk, bu akşam durmadan at sürersek, yarm gün ağarırken onun kampına dalacağımızı biliyorsun.”

“Gece at sürmeyeceğiz, Kalten. Oralarda bir yerde dost olmayan bir şey var. Karanlıkta sürprizle karşılaşmamayı tercih ederim.”

Gün batarken kamp kurdular. Yemekten sonra Sparhawk ve diğerleri seçenekler üzerine konuşmak için geniş bir çadırda toplandı.

“Aşağı yukarı ne yapacağımızı biliyoruz,” diye başladı Sparhawk. “Sınıra gitmek bir sorun olmayacak. Zaten Kring adamlarını kadınlardan uzaklaştıracak, bu yüzden Peloi savaşçılarının çoğu en azından yolun bir bölümünde bizimle beraber olacak. Bu Zemochlarm güçlerini uzakta tutacak, böylece sınıra kadar güvende olacağız. İşte o hattı geçtikten sonra sorunla karşılaşacağız. Bunun anahtarı Martel. Zemochlan toplamasına vakit bırakmayacak noktaya dek onu sıkıştırmamız gerekli.”

“Akimi başına topla, Sparhawk,” dedi Kalten. “İlk olarak sabaha kadar at binemeyeceğimizi söyledin, şimdi de Martel’i sıkıştıracağımızı söylüyorsun.”

“Onu sıkıştırmak için gerçekten tepesinde olmamız gerekmiyor, Kalten. Yakınında olduğumuzu düşündüğü sürece kaçmaya başlayacaktır. Hâlâ biraz gün ışığı varken onunla biraz konuşmam gerekecek.” Etrafına bakındı. “Bir düzine muma ihtiyacım var,” dedi. “Berit, sakıncası var mı?”

“Tabii ki hayır, Sör Sparhawk.”

“Onları masanın üzerine yerleştir - hepsi yan yana ve sırada olsunlar.” Sparhawk zırh cüppesinin içine uzandı ve tekrar Bhelliom’u çıkardı. Masanın üzerine koydu ve baştan çıkarıcılığmı saklamak için üzerine bir örtü örttü. Yanan mumlar yerleştirildiğinde, mücevherin üstünü açtı ve yüzüklü ellerini üzerine koydu. “Mavi Gül,” diye emretti, “Khvvaj’ı bana getir!”

Taş ellerinde tekrar ısınmaya başladı ve taç yapraklarının derinliklerinde parlayan kırmızı nokta belirdi. “Khwaj!” dedi sertçe Sparhavvk. “Beni tanıyorsun. Bu akşam düşmanımın uyuyacağı yeri göreceğim. Onun ateşte gözükmesini sağla, Khwaj! Şimdi!”

Kızgınlık uluması artık bir ulumadan çok, kasvetli bir sızlanmaya dönmüştü. Mumların alevleri uzadı. Kenarları parlak sarı ateşten katı bir tabaka oluşturacak şekilde birleşti. Görüntü ateşin içinde belirdi.

Bu sadece üç çadırîık küçük bir kamptı. Ortasında küçük bir göl olan otlarla kaplı, çukur arazideydi. Gölün kampın karşısındaki kıyısında sedir ağaçlarından karanlık, küçük bir koru vardı. Göl kıyısındaki çadırların oluşturduğu yarım dairenin ortasındaki tek kamp ateşi çöken akşam karanlığında titreyerek yanıyordu. Sparhawk dikkatle ayrıntıları aklına yazdı. “Bizi ateşin yakınma götür, Khwaj!” diye bağırdı. “Neler söylendiğini duyabilelim.”

Bakış açısı yakınlaştıkça görüntü değişti. Martel ve diğerleri ateşin etrafında oturuyorlardı. Yüzleri bitkinlikten perişandı. Sparhawk arkadaşlarına işaret etti ve hepsi duymak için ileri eğildiler.

“Neredeler, Martel?” diye öfkelice soruyordu Arissa. “Bizi koruyacak diye hesapladığın şu cesur Zemochlar neredeler?” Yabani çiçek mi

topluyorlar?”

“Peloilerin dikkatlerini başka yöne çekiyorlar, Prenses,” diye cevapladı Martel. “Gerçekten o vahşilerin bize yetişmesini istiyor musun? Merak etme, Arissa. İştahın kotrol edilemez hale gelirse, sana Adus’u ödünç veririm. İyi kokmaz ama endişelendiğin konuda bir eksiği yok, değil mi?”

Arissa’nm gözleri nefretle parladı ama Martel onu umursamadı. “Zemochlar Peloilerin ilerlemesini engeleyecekler,” dedi Anni-as’a, “ve Sparhawk atlarını ölümüne sürmüyorsa - ki bunu asla yapmaz - hâlâ üç gün gerimizdedir. Sınırı geçene kadar hiçbir Ze-mocha ihtiyacımız olmayacak. Sınırı geçtikten sonra sevgili biraderim ve arkadaşlarına tuzaklar kurmaya başlamaları için onları bulacağım.”

“Khwaj!” dedi Sparhawk, “öyle yap ki beni duyabilsinler! Şimdi!” Mum alevleri titreşti, sonra tekrar düzeldi.

“Kampın çok güzel, Martel,” dedi kaba bir tavırda Sparhawk. “Gölde hiç balık var mı?”

“Sparhawk!” diye soludu Martel. “Bu kadar uzağa nasıl ulaşabiliyorsun?”

“Uzak mı, ahbap? Gerçekten de o kadar uzak değil. Neredeyse tepenizdeyim. Ben olsaydım gölün öbür tarafındaki sedir korusunda kamp yapardım. Herkes seni öldürmek isterken açıkta kamp yapmak hiç de güvenli değil, kardeşim.”

Martel ayağa fırladı. “Atlara!” diye Adus’a bağırdı.

“Bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun, Martel?” dedi sakince Sparhawk. “Ne kadar ayıp. Seninle tekrar karşılaşmayı dört gözle bekliyordum. Ah, ne yapalım, fark etmez. Sabahleyin ilk olarak seni göreceğim. Sanırım ikimiz de o kadar beklemeye dayanabiliriz.” Beşinin birden atlarını eyerlerlemesini seyrederken Sparhawk’in sırıtışı zalimceydi. Panik içinde hareket ediyorlardı ve gözleri çılgıncasına dışarı fırlamıştı. Bineklerinin üstüne

güçlükle tırmandılar, atlarını acımasızca kırbaçlayarak doğuya doğru hızla uzaklaştılar.

“Geri gel, Martel,” diye arkalarından seslendi Sparhawk. “Çadırlarını unuttun!”

Yirmi Üçüncü Bölüm

PELOİLERİN ÜLKESİ SABAN izinin toprağa asla değmediği geniş, çitsiz bir otlaktı. Güzün son günlerinin rüzgârı, alçalan gökyüzünün altında uzanan uçsuz bucaksız otlağın üstünü yazdan kalma iç çeken yaslı bir ağıt gibi yalıyordu. Kuru soğuğu engellemek için pelerinleri üzerlerine sıkıca örtülmüş ve bitmeyen kasvet yüzünden neşesiz bir ruh haliyle ovanın merkezindeki yüksek kayalığa doğru atlarını sürdüler.

Kayalık yükseltiye akşama doğru ulaşıldı ve çevredeki arazide yoğun bir faaliyet olduğunu gördüler. Peloileri toplamak için önden giden Kring, onları karşılamak için atını sürdü. Kafasını saran kaba bir bandaj vardı.

“Sana ne oldu, dostum Kring?” diye sordu Tynian.

“Sör Bevier’in planından küçük bir hoşnutsuzluk vardı, korkarım,” dedi pişmanlıkla Kring. “Karşıtlardan biri gizlice arkama süzülmüş.”

“Bir Peloi savaşçısının arkadan saldıracağını düşünemezdim.”

“Tabii ki saldırmaz, ama saldıran erkek değildi. Yüksek mertebe-li bir Peloi kadını sessizce arkama geçip bir yemek kabıyla vurdu.”

“Herhalde onu uygun şekilde cezalandırmışındır.”

“Bunu gerçekten yapamam, dostum Tynian. O benim kız kardeşim. Küçük afacanı kırbaçlatırsam annemiz beni asla affetmez. Kadınların hiçbirisi Bevier’in fikrinden hoşlanmadı ama beni paylamaya kalkan sadece kız kardeşim oldu.”

“Kadınlarınız kendi güvenlikleri için mi rahatsız oldular?”

“Tabii ki hayır. Onlar dişi aslanlar kadar cesurdur. Onları rahatsız eden içlerinden birinin bu kadınlar kampının başına getirilecek olması. Peloi kadınları toplumsal konumları konusunda çok hassastır. Erkekler planın mükemmel bir fikir olduğunu düşündü ama kadınlar ” Çaresizce ellerini iki

yana açtı. “Erkekler kadınların neyini anlamıştır ki?” Arkasından omuzlarını dikti ve işe döndü. “Yardımcı reislerime buradaki kampı organize-etme görevini verdim. Burada çok küçük bir güç bırakacağız. Geri kalanımız sanki bir istila planlıyormuşuz gibi Zemoch sınırına doğru saldırı gösterisi yapacak. Geceleri gizlice buraya gelip etraftaki tepelerde Zemochlan beklemek için pozisyon almak üzere güçleri parçalayacağız. Hepiniz bizimle at bineceksiniz ve sınıra yaklaştığımızda gizlice uzaklaşacaksınız.”

“Çok güzel bir plan, dostum Kring,” diye onayladı Tynian.

“Bence de.” Kring sırıttı. “Gelin dostlarım. Sizi klanımın çadırlarına götüreceğim. Akşam yemeği olarak çevirme yapıyorlar. Beraber tuz yiyip iş konuşacağız.” Bir şey düşünüyor gibi gözüktü. “Dostum Stragen, şu Tamul kadın Mirtai’yi diğerlerinden daha iyi tanıyorsun. Yemek konusunda becerikli mi?”

“Onun hazırladığı hiçbir şeyi yemedim, Domi,” diye kabul etti Stragen. “Bir keresinde bize küçük bir çocukken yürüyerek bir yolculuk yaptığını anlatmıştı. Anladığım kadarıyla yaşamını sadece kurt yiyerek sürdürmüş.”

“Kurt? Bir kurdu nasıl pişirirsin ki?”

“Pişirdiğini sanmıyorum. Sanırım acelesi vardı o yüzden.”

Kring zorlukla yutkundu. “Onu çiğ çiğ mi yedi?” diye hayretler içinde sordu. “Yakalamayı nasıl becermiş?”

Stragen omuz silkti. “Herhalde kovalayıp yakalamış,” diye cevapladı. “Belli bölümlerini parçalamış ve koşarken yemiş.”

“Zavallı kurt!” diye bağırdı Kring. Sonra kuşkuyla Thalesialı hırsıza baktı. “Bunu uydurmuyorsun değil mi, Stragen?”

“Ben mi?” Buz mavisi gözleri bir çocuğunki kadar masumdu.

Ertesi sabah şafakta yola çıktılar. Kring, Sparhawk ile beraber at sürmek için geldi. “Dün gece Stragen benimle dalga geçiyordu, değil mi, Sparhawk?” diye endişeli bir şekilde sordu.

“Büyük ihtimalle,” diye cevapladı Sparhawk. “Thalesialılar tuhaf insanlar ve kendilerine has şaka anlayışları var.”

“Ama bunu yapabilir,” dedi hayrancasına. “Yani kurdu kovalayabilir ve çiğ yiyebilir demek istemiştim.”

“Bence de isterse yapabilir,” diye kabullendi Sparhawk. “Gördüğüm kadarıyla hâlâ onu düşünüyorsun.”

“Başka bir şeyi çok ama çok az düşünüyorum, Sparhawk. Onu aklımdan çıkarmak istedim ama işe yaramadı.” İç çekti. “Korkarım insanlarım Onu asla kabul etmeyecek. Mevkim böyle olmasaydı her şey yolundaydı ama onunla evlenirsem Peloiler arasında Doma olacak - Domi’nin eşi ve kadınlar arasında şef. Diğer kadınlar kıskançlıktan deli olacak ve kocalarına aleyhinde konuşacaklar. Sonra adamlar meclislerimizde onun aleyhinde konuşacaklar. Bu yüzden çocukluğumdan beri sahip olduğum dostlarımın çoğunu öldürmem gerekecek. Aramızdaki varlığı halkımı parça parça dağıtacak.” Tekrar iç çekti. “Belki de yaklaşan savaşta kendimi öl-dürtürüm. Böylece görev ve aşk arasında bir seçim yapmaktan kurtulabilirim.” Eyerinin üzerinde doğruldu. “Bu kadar kadınsı konuşma yeter. Ben ve halkım Zemochların ana gücünü ortadan kaldırdıktan sonra sınırın iki yanındaki araziye tekrar tekrar saldıracağız. Zemochların sen ve arkadaşlarını düşünecek çok az zamanları olacak. Türbelerini ve tapmaklarını yok edeceğiz. Her nedense bu onları deli ediyor.”

“Bu fikri dikkatle düşündün Kring, değil mi?”

“Nereye gittiğini bilmek her zaman iyidir, Sparhawk. Doğuya doğru yola çıktığımızda Zemoch şehri Vileta’ya giden kuzeydoğu yolunu izleyeceğiz. Şimdi dikkatle dinle, dostum. Sana daha önce bahsettiğim yolu bulmak istiyorsan tarife ihtiyacın olacak.” Sonra uzun süre Sparhawk’a hangi yoldan gideceklerim, yoldaki bariz kerterizleri ve mesafeleri anlattı.

“İşte, dostum Sparhawk. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Birkaç bin atlı ile yanında gelmemi istemediğine emin misin?”

“Yanımda eşlik olması umurumda değil,” dedi Sparhawk, “ama bu büyük güç üzerine bir karşı hareket çekebilir. Bu da bizi geciktirir. Lamorkand ovalarında Zemochlar bizi ezip geçmeden Azash tapmağına ulaşamayacağımızı hesaplayan dostlarımız var.”

“Tamamen anladım, dostum Sparhawk.”

Doğuya doğru iki gün at bindiler. Sonra Kring, Sparhawk’a sabah güneye döneceğini söyledi. “Gün ağarmadan iki saat önce ayrılmanızı tavsiye ederim, dostum Sparhawk. Zemoch öncüleri senin ve arkadaşlarının günışığında kamptan ayrıldığınızı görürse, merak edip sizi izleyebilir. Güneydeki arazi oldukça düzdür bu yüzden karanlıkta at binmek pek tehlikeli olmaz. İyi şanslar, dos-351

turn. Omuzlarında taşıdığın oldukça büyük bir yük var. Senin için dua edeceğiz - Zemochları öldürmekle uğraşmadığımız zamanlarda.” Sparhawk temiz hava almak için çadırdan çıktığında ay parçalı bulutların arasından yükselmişti. Stragen onu izledi. “Güzel bir gece,” dedi çınlayan bir sesle, ince, uzun ve sarışın adam.

“Ama biraz soğuk,” diye cevapladı Sparhawk.

“Sonsuz yaz olan bir yerde yaşamayı kim ister ki? Ayrılırken sizi göremeyeceğim, Sparhawk. Ben, sizin erken kalkan dediğinijz türden değilim.” Stragen ceketinin içine uzandı ve daha öncekilerden biraz daha kalın bir paket çıkardı. Paketi verirken, “Bu sonuncusu” dedi. “Kraliçe’nin bana yüklediği görevi tamamladım.”

“İyi basardın, Stragen - sanırım.”

“Benimle bundan biraz daha fazla iftihar et, Sparhawk. Ehla-na’nm emrettiğinin aynısını yaptım.”

“Biliyorsun ki, bütün mektupları aynı anda verseydin kendini uzun bir yolculuktan kurtarırdın.”

“O kadar at binmek umurumda değil. Senden ve arkadaşlarından çok hoşlanıyorum - şüphesiz ezici soyluluğunuza benzemeye çalışacak kadar değil, ama senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum, Stragen - tabii ki sana güvenecek kadar değil, ama yeteri kadar.”

“Teşekkür ederim, Aziz Şövalye,” dedi sahte bir eğilmeyle.

“Lafını etmeye bile değmez, Milord.” Sparhawk sırıttı.

“Zemoch’ta dikkatli ol, dostum,” dedi ciddi bir ifadeyle Stragen. “Demir iradeli kraliçenden çok memnunum, saçma bir şey yaparak onun kalbini kırmanı istemem. Aklımdayken, Talen bir şey söylerse değer ver. Onun bir çocuk - ve sapma kadar bir hırsız - olduğunu biliyorum ama çok iyi içgüdüleri ve çok şaşırtıcı bir zekâsı var. İkimizin de karşılaşabileceği en zeki kişi o olacaktır. Hem şanslı da. Kaybetme, Sparhawk. Azash’a boyun eğmekten pek hoşlanmam.” Yüzünü astı. “Bu kadar yeter. Bazen sarhoş olduğumda aptalca hüzünlenirim. İçeri girip eski günlerin hatırına bir iki testi şarap içelim - tabii mektubunu okumak istemiyorsan.”

“Sanırım, onu saklayacağım. Zemoch’ta bir yerde moralim bozulabilir, o zaman beni neşelendirebilecek bir şeye ihtiyacım olacak.”

Ertesi sabah erkenden toplanırlarken bulutlar bir kez daha ayı örtüyordu. Sparhawk, Kring’in söylediği kerterizlere işaretler koyarak rotalarını çizdi. Atlarına binip kampı terk ettiler.

Karanlık o kadar yoğundu ki neredeyse hiçbir şey gözükmüyordu. “Daireler çizip duruyor olabiliriz,” diye şikâyet etti Kalten, sesi biraz neşesizdi. Kalten önceki gece Peloilerle geç saatlere kadar ayakta kalmıştı. Sparhawk uyandırdığında gözleri kanlıydı ve elleri titriyordu.

“Sadece atını sürmeye devam et, Kalten,” dedi Sephrenia.

“Tabii,” dedi alay edercesine, “ama nereye?”

“Güneydoğuya.”

“İyi ama güneydoğu nerede?”

“Şurada.” Sephrenia eliyle karanlıkta gösterdi.

“Nereden biliyorsun?”

Sephrenia bir an Styricçe konuştu, “İşte. Bu sana her şeyi açıklayacaktır.”

“Küçük ana, söylediğin bir tek sözü bile anlamadım.”

“Bu benim suçum değil, bir tanem.”

Doğudaki bulutlar yoğun olduğu için o sabah gün yavaş aydınlandı. Güneye doğru giderlerken, doğuda fersahlarca ötede uzanan parça parça tepelerin dış hatlarını görmeye başladılar - tepeler sadece Zemoch olabilirlerdi.

Kurik atını dizginlediğinde öğlen olmak üzereydi. “Şu bahsettiğin kırmızı tepe, Sparhawk,” diye işaret etti.

“Sanki kanıyormuş gibi gözüküyor, değil mi?” diye fikir yürüttü Kalten. “Yoksa ben mi öyle görüyorum?”

“Her ikisinden de biraz, Kalten,” dedi Sephrenia. “Dün gece o kadar bira içmeyecektin.”

“Bunu dün gece söyleyecektin, küçük ana,” dedi hüzünlüce.

“Çok iyi, baylar,” dedi Sephrenia, “sanırım giysi değiştirme zamanı geldi. Zırhınız Zemoch’da biraz fiyakalı olabilir. Gerekiyorsa örme zırhlarınızı giyin ama hepiniz için Styric cüppelerim var. Değiştikten sonra yüzlerinize bir şeyler yapacağım.”

“Ben kendiminkine alışığım,” dedi Ulath.

“Sen alışık olabilirsin, Ulath ama Zemochları ürkütebilir.”

Beş şövalye ve Berit resmi zırhlarını çıkardılar - şövalyeler tam bir rahatlamayla, Berit ise açık bir isteksizlikle. Sonra biraz daha rahat olan zincir zırhlarını ve Styric cüppelerini giydiler.

Sephrenia dikkatle onlara baktı. “Şimdilik kılıç kemerlerinizi cüppelerinizin üzerinde bırakın. Zemochlarm silah takma konusunda bir âdetleri olduğunu sanmıyorum. Sonra gerekirse, değişiklik yapabiliriz. Şimdi, kımıldamadan durun, hepiniz.” Yüzlerine dokunup aynı Styric büyü sözlerini her biri için tekrarlayarak tek tek dolaştı.

“İşe yaramış gibi gözükmüyor, Leydi Sephrenia,” dedi Bevier arkadaşlarına bakıp. “Bana hâlâ aynı gözüküyorlar.”

“Onları senden gizlemeye çalışmıyorum, Bevier.” Sephrenia gülümsedi. Eyer çantasında gitti ve küçük bir el aynası çıkardı. “Zemochlar sizi böyle görecek.” Aynayı ona verdi.

Bevier bir göz attı ve sonra kötülük kovma işaretini yaptı. “Aman Tanrım!” diye soludu. “İğrenç gözüküyorum!” Aynayı çabucak Sparhawk’a verdi. Sparhawk garip bir şekilde değişen yüzünü dikkatle inceledi. Saçı hâlâ at kuyruğuydu ama yanık derisi Styriclerde ırksal özellik olan o soluk rengi almıştı. Kaşları ve elmacık kemikleri sanki kabaca yontulmuş gibi çıkıktı. Bariz bir hayal kırıklığıyla Sephrenia’nın kırık burnunu olduğu gibi bıraktığını fark etti. Kendi kendine gerçekten burnunun kırık olmasını o kadar umursamadığını söylese de, düz olarak nasıl gözükeceğini merak ettiğini fark etti.

“Sizi saf Styric soyuna benzettim,” dedi Sephrenia. “Bu Zemochlar arasında çok gözükür. Böylesi beni daha rahatlatıyor. Her nedense Elene ve Styric karışımı midemi bulandırır.”

Sağ kolunu uzatıp bir süre Styric dilinde konuştu ve sonra el hareketleri yaptı. Daha çok bir döğmeye benzeyen koyu spiral bir şerit ön koluyla bileğini sardı ve şaşırtacak kadar canlı gözüken bir yılan başının tasviriyle avcunun içinde sona erdi.

Tynian renkli kısma merakla bakarken, “Sanırım bunun bir nedeni var,” dedi.

“Şüphesiz. Gidiyor muyuz?”

Pelosia ve Zemoch arasındaki uzun otların sonunda, kıvrılarak giden bir hatla işaretli gibi gözüken sınır kötü korunuyordu. Hattın doğusundaki toprak ince ve taşlıktı. Bitkiler bodurdu. Dik bir yamacın bir mil kadar yukarısında bir kozalak ormanın karanlık kenarı uzanıyordu. O mesafenin yarısını kat etmişlerdi ki bir düzine beyaz cüppeli atlı ağaçlardan çıkıp onlara yaklaştı.

“Ben hallederim,” dedi Sephrenia. “Kimse bir şey söylemesin, sadece tehdit edici bir şekilde bakın.”

Yaklaşan Zemochlar atlarını dizginledi. Bazılarında Styric hatları vardı. Bazıları rahatlıkla Elene olarak kabul edilebilirdi; bir kısmıysa ikisinin olumsuz karışımı gibiydi.

“Zemoch’un heybetli Tanrısı’na hamdolsun,” diye karışık bir Styricçe ile monoton bir şekilde konuştu liderleri. Konuştuğu her iki dilin en kötü özelliklerinin birleşimi olan Elene ve Styric dillerinin karışımıydı.

“Onun ismini söylemedin, Kedjek,” dedi buz gibi Sephrenia.

“Adını nereden biliyor?” diye Sparhawk’a fısıldadı Kalten. Kal-ten Styric dilini konuşabileceğinden daha iyi anlayabiliyordu.

” ‘Kedjek’ isim değil,” dedi Sparhawk. “Bir hakaret.”

Zemoch’un yüzü iyice soluklaştı. Siyah gözleri nefretten kısıldı. “Kadın ve köleler imparator muhafızlarının üyeleriyle konuşamazlar!” dedi hızla.

“İmparator muhafızı mı!” diye dudak büktü Sephrenia. “Ne sen ne de adamların imparatorluk muhafızlarının siğili bile olamazsınız. Tanrı’nm adını söyle ki senin gerçek dinden olduğunu anlayayım. Söyle, Kedjek ya da öl.”

“Azash,” diye artık kendinden emin olmayan adam mırıldandı.

“Adı onu söyleyen dille kirlendi ama Azash bazen iffetin bozulmasından hoşlanır.”

Zemoch doğruldu. “Bana insanları toplamam emredildi,” diye belirtti. “Mukaddes Otha’nın yumruğunu ileri uzatacağı ve batıdaki inançsızları esir edeceği günler yakın.”

“O zaman itaat et. İşine devam et. Görevine bağlı ol, çünkü Azash şevk eksikliğini şiddetli ıztıraplarla ödüllendirir.”

“İhtiyacım yok bir kadının bana öğüt vermesine,” dedi soğukça. “Hizmetkârlarım savaş alanına götürmeye hazırlan.”

“Otoriten bana erişmez.” Sephrenia sağ elini avuç içi ona bakacak şekilde kaldırdı. Kolunda ve bileğinde olan işaretler dalga dalga bükülüp kıvırılıyormuş gözüktüler. Yılan başı görüntüsünün çatal dili titreyerek tısladı. “Beni selamlaman için izin verdim.”

Zemoch aniden korkuyla geri çekildi, gözleri dehşetten faltaşı gibi açılmıştı. Styric selamlama töreni avuç içlerinin öpülmesi olduğu için Sephrenia’nın ‘izni’ açık bir intihar davetiydi. “Beni affedin, Başrahibe,” diye titrek bir sesle yalvardı.

“Sanmıyorum,” dedi kararlı bir biçimde Sephrenia. Gözleri korkudan dışarı fırlamış diğer Zemochlara baktı. “Bu dışkı parçası bana hakaret etti. Ne gerekiyorsa yapın.”

Zemochlar eyerlerinden atlayıp çırpman liderlerini atından aşağı çekerek kafasını kestiler. Normalde böyle bir vahşiliğe tiksintiyle bakan Sephrenia ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan izlemeye devam etti. “Yeter,” dedi kararlı bir biçimde. “Ondan geri kalanları her zamanki şekilde teşhir edin ve görevinize devam edin.”

“Eee-Heybetli Rahibe,” diye kekeledi biri, “artık liderimiz yok.”

“Sen konuştun. Bundan böyle lider sensin. İşini iyi yaparsan mükafatlandırılacaksın. Yapamazsan cezası başın olacak. Şimdi bu leşi yolumdan çekin.” Ch’iel’in yanlarına topuklarıyla dokundu. Narin beyaz kısrak yerdeki kan göletlerinden dikkatle uzak durarak ilerledi.

“Zemoch’da liderliğin büyük riskleri var gibi,” diye Tynian’a fikrini söyledi Ulath.

“Gerçekten,” diye katıldı Tynian.

“Gerçekten bunu yapmanız gerekiyor muydu, Leydi Sephrenia?” diye nefesi kesilmiş bir sesle sordu Bevier.

“Evet. Rahibeliğe hakaret eden bir Zemoch her zaman cezalandırılır. Burada sadece bir tür cezalandırma var.”

“Yılan resminin hareket etmesini nasıl sağladın?” diye sordu Talen, biraz korkmuştu.

“Sağlamadım,” dedi Sephrenia. “Kımıldıyor gibi gözüktü.”

“O zaman onu gerçekten ısırmayacaktı, değil mi?”

“O ısırdığını düşünecekti. Sonuç aynı olacaktı. Sparhawk, Kring sana ormanda ne kadar ilerleyeceğimizi söyledi?”

“Yaklaşık bir günlük yolculuk,” dedi Sparhawk. “Ormanların doğu kıyısından güneye döneceğiz - tam dağlara gelmeden.”

“O zaman, gidelim.”

Hepsi Sephrenia’da görünen değişim karşısında huşu duydu. Zemochlarla karşılaşma sırasındaki sergilediği ruhsuz kibiri normaldeki davranışından o kadar farklıydı ki bu onları bile korkuttu. Sık sık ona doğru bakarak gölgeler içindeki ormanda sessiz ve sakin ilerlediler. Sonunda atını dizginledi. “Şunu kesecek misiniz?” dedi ters ters. “Biliyorsunuz, bir kafam daha çıkmadı. Zemoch ra-356

hibesi kılığındayım ve tam bir Azash rahibesi gibi davranıyorum. Bir canavarı taklit ettiğinizde bazen canavarca şeyler yapmanız lazım. Şimdi, yola devam edelim. Bize bir hikâye anlat, Tynian. Kafamızı son nahoş olaylardan uzaklaştır."

"Peki, küçük ana," dedi geniş yüzlü Derialı. Sparhawk, herkesin, belki de bilinçsizce, ona böyle hitap ettiğini fark etti.

O gece ormanda kamp kurdular ve ertesi sabah hâlâ bulutlu olan gökyüzünün altında yollarına devam ettiler. Ormanda yavaş yavaş yukarı tırmanıyorlardı. İlerledikçe hava soğudu. Ormanın doğu kıyısına ulaştıklarında öğlen olmuştu. Örtünün avantajından yararlanmak için yaklaşık yüz yarda kadar ağaçların içinde kalarak güneye döndüler.

Kring'in Sparhawk'a söylediği gibi geç saatlerde kurumuş ağaçlardan oluşan geniş bir koruya geldiler. Ölü ağaçlardan oluşan, bir fersah kadar genişlikte bembeyaz bir şerit dağın kenarından aşağı kötü kokulu, bir cüzzam şelalesi gibi dökülüyordu. "Burası Cehennem'in kenar mahalleleri gibi gözüküyor - ve kokuyor," dedi sıkıntılı bir tonda Tynian.

"Belki bulutlu hava yüzünden," dedi Kalten.

"Gün ışığının pek yardımı olacağını sanmam," dedi Ulath.

"Bir bölgeyi bu kadar işe yaramaz hale getiren ne olabilir?" diye ürpererek sordu Bevier.

"Toprağın kendisi hastalıklı," dedi Sephrenia. "İyisi mi bu lanetli ormanda daha fazla oyalanmayalım. İnsan, ağaç değildir ama ormanın tehlikeli pusu sağlıklı olamaz."

"Gün ışığı kayboluyor, Sephrenia," dedi Kurik.

"Bu sorun olmayacak. Hava karardıktan sonra da vakit geçirmeksizin ilerlememize yetecek kadar ışık olacak."

“Bu toprağı hastalandıran nedir, Leydi Sephrenia?” diye sordu Berit, etraftaki kirli topraktan yalvaran iskeletimsi eller gibi fırlayan beyaz ağaçlara bakarak.

“Bunu asla bilemezsin Berit ama buranın kokusu, ölümün pis kokusu. Toprağın altında hayal gücünün ötesinde bir dehşet yatıyor olabilir. İyisi mi burayı gerimizde bırakalım.”

Gökyüzü yaklaşan akşam ile karardı ama gecenin çökmesiyle etraftaki ölü ağaçlar hastalıklı, yeşil bir parıltı yaymaya başladılar.

“Bunu sen mi yapıyorsun, Sephrenia?” diye sordu Kalten, “yani ışığı demek isterdim?”

“Hayır,” dedi Sephrenia. “Bu ışık büyü sonucu değil.”

Kurik pişmanca gülümsedi. “Bunu hatırlamam lazımdı,” dedi.

“Neyi hatırlaman lazımdı?” diye sordu Talen.

“Çürümüş kütük ve benzeri şeyler bazen karanlıkta parıldar.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Zamanının çoğunu şehirde geçirdin, Talen.”

“İnsan müşterilerinin olduğu yerde yaşamak zorundadır.” Çocuk omuz silkti. “Kurbağaları dolandırarak para kazanamazsın.”

Ağız ve burunlarını pelerinle kapatarak akşamın ilk saatlerinde soluk yeşil parıltıda at sürdüler. Gece yarısını biraz geçmişti ki ormanlık, dik bir sırta gelindi. Atları bir süre daha sürdüler. Sonra ölü ormanın pis kokusunun içinde geçen bitmek bilmeyen saatler sonunda tatlı ve temiz gözüken gece havasının hakim olduğu ağaçlık bir çukurda gecenin kalanı için kamp kurdular.

Ertesi sabah sırtın tepesine çıktıklarında gördükleri manzara hiç cesaret verici değildi. Bir önceki gün karşılaştıkları ölü beyazıydı. Bugün onları

bekleyen de aynı şekilde ölüydü ama siyahtı.

Talen yapışkan görünüşlü, kabarcıklar çıkaran siyah çamurun kapladığı geniş alandan gözlerini kaçırarak, “Bu da ne?” dedi.

“Kring’in bahsettiği katran bataklıkları,” dedi Sparhawk.

“Etrafından dolaşabilir miyiz?”

“Hayır. Katran bir yarın içinden sızıyor. Bataklık tepelerin etekleri boyunca fersah fersah uzanıyor.”

Katran bataklıkları yaklaşık beş mil güneyde yüksek bir dağ silsilesinin yan tarafında, basamak biçimindeki kayalık bir çıkıntıya kadar yayılan, kabarcıklar çıkaran, pırıl pırıl parlayan siyah geniş su birikintileri gibi gözüküyordu. En uzak tarafın yakınında neredeyse Cimmura katedralinin üzerindeki sivri çatı kadar yüksek, mavimsi bir alev göğe yükseliyordu.

“Burayı geçmeyi nasıl olur da ümit edebiliriz?” diye bağırdı Bevier.

“Sanırım, dikkatle,” diye cevapladı Ulath. “Thalesia’da birkaç kum bataklığı geçtim. Zamanının çoğunu önünü bir sopayla - tercihen uzun - yoklayarak geçirirsin.”

“Peloiler yolu işaretlemişler,” diye onları temin etti Sparhawk. “Sert yerlere sopalar sokmuşlar.”

“Sopaların hangi tarafında olmamız gerekiyor?” dedi Kalten.

“Kring söylemedi.” Sparhawk omuz silkti. “Ama bunu hemen öğreneceğimizi tahmin edebiliyorum.”

Sırttan aşağı inip yapışkan, siyah batağın içinde dikkatle ilerlediler. Bataklığın üzerindeki havaya her yere yayılan yoğun neft kokusu işlemişti. Kısa bir süre yol aldıktan sonra Sparhawk başının dönmeye başladığını hissetti.

Gayretle ilerlediler. Dikkatli olmaları gerektiği için yavaşlamışlardı. Etraflarındaki katran bataklarının derinliklerinde kocaman yapışkan kabarcıklar yükselip tuhaf geğirme sesleriyle patlıyordu. Bataklığın güney ucuna yaklaştıklarında, yerden fışkırırken devamlı gürleyerek yanan mavi alev sütununu geçtiler. Alev alev yanan gövdeyi geçince zemin yükselmeye başladı ve kısa süre sonra bataklıktan çıktılar. Belki de zıtlığı bu kadar fark edilebilir hale sokan yerden fışkıran yanan otların ısısıydı ama bataklıkları arkalarında bıraktıklarında hava çok ama çok daha soğuk gözüktü.

“Yakında hava bozacak,” diye uyardı Kurik. “Çok büyük ihtimalle önce yağmur ve arkasından da kar olabilir sanırım.”

“Dağ gezileri asla karsız olmaz,” diye fikrini söyledi Ulath.

“Şimdi neyi aramamız gerekiyor?” diye sordu Tynian.

Sparhawk yüzeyinden çapraz bir şekilde aşağı inen geniş sarı şeritler olan yüksek bir uçurumu göstererek, “Şunu,” diye cevapladı. “Kring çok iyi yer tarif ediyor.” Dikkatle ileriye baktı ve kabuğu yama gibi soyulmuş bir ağaç gördü. “İyi,” dedi. “Geçidin yeri işaretlenmiş. Yağmur başlamadan yolumuza devam edelim.”

Geçit eski bir dere yatağıydı. Eosia’nm iklimi çağlar içinde değişmişti. Dere Zemoch’un kuraklığı arttıkça, yükselen uçurumdan akan dik bir yarık bırakarak dar ve derin bir vadiyi sabırla oyup kurumuştu.

Kurik’in tahmin ettiği gibi ikindi vakti yağmur başladı. Bu her şeyi sırılsıklam yapan düzenli bir çiseltiydi.

“Sör Sparhawk,” diye geriden seslendi Berit. “Sanırım buna bir göz atmanız gerekiyor.”

Sparhawk atını dizginledi ve geriye gitti. “Ne var, Berit?”

Berit yağmurlu gökyüzünde açık gri bir gölgeden fazla bir şey olmayan günbatımının olduğu batıyı gösterdi. Mürekkep siyahı şekilsiz bir bulut o açık beneğin ortasında havada asılı duruyordu.

“Ters yönde ilerliyor, Sör Sparhawk. Diğer bulutlar batıya gidiyor. Şuysa doğuya, bize doğru geliyor. Şafak adamları içinde saklayan buluta benziyor, değil mi? Şu bizi izleyen?”

Sparhawk’in kalbi sıkıştı. “Tastamam o, Berit. Sephrenia!”

Sephrenia onlara katılmak için geri geldi.

“Gene orada,” dedi Sparhawk işaret ederek.

“Ben de görüyorum. Öylesine gideceğini beklemiyordun, değil mi, Sparhawk?”

“Öyle umuyordum? Herhangi bir şey yapabilir miyiz?”

“Hayır.”

Sparhawk omuzlarını dikleştirdi. “Devam ediyoruz,” dedi.

Dik yamaçlı dar vadi kayaların içinde kıvrılarak yükseliyordu. Akşam karanlığı çökmeye başlarken onu yavaşça takip ettiler. Sonra tarihi yolda sert bir köşe döndüler ve tam olarak heyelan denemeyecek, daha çok yıkılmış duvara benzeyen bir kaya çöküntüsü gördüler - yarın güney yüzünde bir yer kopmuş ve açıkça gözüktüğü üzere derin vadiye düşüp onu tamamen kapatmıştı.

“Bu oldukça yıldırıcı,” diye fikir yürüttü Bevier. “Umarım Kring sana doğru yön tarif etmiştir, Sparhawk.”

“Buradan sola yönelmemiz gerekiyor,” dedi Sparhawk. “Vadinin kuzey duvarından aşağı inen taş yığının altında kütükler, dallar ve çalılardan bir küme bulacağız. Onu yoldan çektiğimizde çöküntünün altından geçen bir geçit bulacağız. Peloiler kulak için Zemoch’a geldiklerinde onu kullanıyorlar.”

Kalten yüzünü kuruladı. “Gidip bakalım,” dedi.

Kırık ağaçlar ve birbirine girmiş dallar hızla yok olan ışıkta oldukça doğal gözüküyordu. Bu bahar erimeleri sırasında her derin vadiyi bol su ile temizleyen rastgele kopmuş kaya ve ağaç parçalarının birikiminden başka bir şey değilmiş gibiydi. Talen atından inip dimdik duran bir kütüğe tırmandı ve karışıklığın içindeki karanlık yarığa dikkatle baktı. “Hey,” diye aralıktan içeri bağırdı. Sesi tınlayan bir yankı olarak geri geldi.

“Birisi cevap verirse bize haber ver,” diye seslendi Tynian.

“Tamam bu, Sparhawk,” dedi çocuk. “Bu yığının arkasında geniş bir boşluk var.”

“O zaman çalışmaya başlasak iyi olur,” diye önerdi Ulath. Kararan yağmurlu gökyüzüne baktı. “Geceyi orada geçirmeyi düşünebiliriz. Orası yağmur almaz. Zaten hava kararıyor.”

Odun parçalarından boyunduruklar yapıp kütüklerle çalıları kenara çekmek için yük atlannı kullandılar. Geçidin ağzı vadinin kuzey yüzüne doğru eğik olduğu için üçgendi. Geçit dardı ve küf kokuyordu.

“İçerisi kuru,” diye fikrini söyledi Ulath, “ve görüş alanının dışında. İçine girip ateş yakabiliriz. Giysilerimizi kurutmazsak, örme zırhlar sabaha tamamen paslanacaklar.”

“Ama önce girişi kapatalım,” dedi Kurik. Yine de Thalesia’dan beri onları izleyen gölgemsi buluttan bir çalı tomarının arkasında saklanmaya çalışmak fikri pek umutlu gözükmedi.

Girişi kapayıp torbaların birindeki meşaleleri yaktılar. Dar geçidi genişlediği yere kadar yüz metre kadar takip ettiler.

“Yeterli mi?” diye sordu Kurik. ?

“En azından kuru,” dedi Kalten. Geçidin kumlu zeminini tekmeleyip gömülü kalmış bir odun parçasını ortaya çıkardı. “Burada ateş yakacak kadar odun bile bulabiliriz.”

Biraz daha kapalı bir yere kamp kurdular, ateşleri kısa sürede yandı.

Talen geçidin ilerisinden geri geldi. “Birkaç yüz metre daha gidiyor,” diye rapor verdi. “Yukarı ucu aşağıdaki gibi çalılarla kapalı. Kring geçidinin gizli kalması için çok dikkatli davranmış.”

“İlerde hava nasıl?” diye sordu Kurik.

“Şu anda yağmurla karışık kar yağıyor, Baba.”

“Haklıymışım. Sanırım, hepimiz daha öncede kar gördükv”

“Yemek pişirme sırası kimin?” diye sordu Kalten.

“Senin,” dedi Ulath.

“Yine benim olamaz.”

“Özür dilerim ama öyle.”

Kalten yakınarak çantalara gitti ve etrafı alt üst etmeye başladı.

Yemek, tütsülenmiş kuzu, siyah ekmek ve kuru bezelyeli koyu çorbadan oluşan Peloi yol tayınıydı. Besleyiciydi ama lezzeti hiç iyi değildi. Yemeği bitirdikten sonra Kalten temizliğe başladı. Tabakları toplarken birden durdu. “Ulath?” dedi kuşkuluca.

“Evet, Kalten?”

“Bu kadar zamandır beraber seyahat ediyoruz, seni bir ya da iki kereden fazla yemek pişirirken görmedim.” “Evet, haklı olabilirsin.”

“Senin sıran ne zaman gelir?”

“Gelmez. Benim işim sıranın kimde olduğunun çetelesini tutmak. Hem bunu yapıp hem de yemek pişirmemi gerçekten beklemiyorsun, değil mi? Unutulmamalıdır ki hak haktır.”

“Sana bu işi kim verdi?”

“Ben gönüllü oldum. Kilise Şövalyeleri’nin nahoş işler çıktığında böyle yapması beklenir. İnsanların bize bu kadar saygı göstermelerinin nedenlerinden biri bu.”

Bundan sonra oturup neşesizce ateşe bakmaya başladılar. “Böylesi günlerde kariyer olarak niye şövalyeliği istediğimi merak ederim,” dedi Tynian. “Gençken hukuk okuma şansım vardı. Sıkıcı olduğunu düşündüm, bu yüzden bunu seçtim. Niçin öyle olduğunu merak eder dururum.”

Genel bir onay mırıldanması oldu.

“Baylar,” dedi Sephrenia, “bu düşünceleri aklınızdan uzaklaştırın. Size daha önce, melankolikleşir ya da umutsuzluğa düşerseniz düşmanların tam kucağına düşeceğimizi söylemiştim. Başımızın üzerinde dolaşan bir kara bulut yeter. İyisi mi kendi yaptığımız bulutları ona eklemeyelim. Işık zayıfladığında karanlık kazanır.”

“Bizi neşelendirmeye çalışıyorsan, garip bir yoldan ilerliyorsun, Sephrenia,” dedi Talen.

Sephrenia hafifçe gülümsedi. “Belki de biraz fazla çarpıcıydı, değil mi? Söylemek istediğim, hepimizin tetikte olması gerektiği. Can sıkıntısı, keyifsizlik ve en önemlisi melakoliye karşı tetikte olmalıyız. Biliyorsunuz ki, melankoli deliliğin bir şeklidir.”

“Ne yapmamız gerekiyor,” diye sordu Kalten.

“Bu oldukça basit, Kalten,” dedi Ulath. “Sen Tynian’ı çok yakından izleyeceksin. Bir kelebek gibi hareket etmeye başladığında da Sparhawk’i haberdar edeceksin. Ben senin kurbağalığmı izleyeceğim. Dilinle sinek yakalamaya başlar başlamaz, dünyadan kopmaya başladığını anlayacağım.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

YARIM ALTIN BÜYÜKLÜĞÜNDE kar taneleri çisentiyle karışık anaforlar yaparak dar geçide yağdı. Kara kuzgunlar ıslak tüyle-riyle, aç bir şekilde ağaç dallarında kamburlarını çıkararak duruyorlardı. Bu, sağlam duvarlar, dayanıklı bir çatı ve keyifli bir ateş gerektiren bir sabahtı ama bu güzellikler var olmadığı için Sparhawk ile Kurik fundalığın derinlerine büzülüp beklediler.

“Emin misin?” diye silahtarına fısıldadı Sparhawk.

Kurik başıyla onayladı. “Kesinlikle dumandı, Sparhawk,” dedi hafifçe, “biri domuz pastırması kızartarak kötü bir iş yapıyor.”

“Beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok,” dedi acı acı Sparhawk. “Herhangi birine karşı falso yapmak istemiyorum.” Konumunu değiştirmeye çalıştı ama iki bodur ağaç arasında sıkışmıştı.

“Sorun ne?” diye fısıldadı Kurik.

“Tam üzerimdeki daldan aşağı su damlıyor, ensemden içeri.”

Kurik uzun uzun ona baktı. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Lordum?” diye sordu.

“Islak. Gene de sorduğun için teşekkürler.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana göz kulak olmarh bekleniyor. Sen bütün işin anahtarısın. Geri kalanımızın kendi kendine acıması hiç önemli değil ama sen şüphe ve korkular hissetmeye başlarsan hepimizin başı belaya girer.”

“Sephrenia anaç tavuk gibi.”

“Seni seviyor, Sparhawk. Bu yüzden ilgilenmesi doğal.”

“Ben koca bir adamım, Kurik. Hatta evliyim.”

“Doğru, ben de haklı olduğun kanısındayım. Bunu kaçırmış olmam ne kadar tuhaf.”

“Çok komik.”

Kulaklarını dikip beklediler ama duyabildikleri tek şey ağaç dallarından damlayan suyun sesiydi.

“Sparhawk,” dedi sonunda Kurik.

“Evet?”

“Eğer bana bir şey olursa, Aslade’ye göz kulak olacaksın, değil mi? Ve oğlanlara da?”

“Sana hiçbir şey olmayacak, Kurik.”

“Olmayacak ama gene de bilmem gerekiyor.”

“Yaklaşan emekli maşın var - hem de oldukça çok. Onun için bir miktar arazi satmam gerekecek. Aslade’ye iyi bakılacak.”

“Bu senin de bu yolculuktan sağ çıkacağını varsayıyor,” dedi Kurik.

“Bu konuda merak etme, dostum. Vasiyetimde var. Vanion bununla ilgilenecek - ya da Ehlana.”

“Her şeyi düşünüyorsun değil mi, Sparhawk?”

“Tehlikeli bir işteyim. Tedbirli olmak zorundayım - sırf bir kaza olursa diye.” Sparhawk arkadaşına sırıttı. “Bu özel konuyu beni neşelendirmek için mi hazırlandın?”

“Sadece bilmek istemiştim, hepsi bu,” dedi Kurik. “Bu tip şeyler hakkında kafa yormamak iyidir. O zaman Aslade oğlanlara kendi işlerini kurdurabilecek.”

“Senin oğlanların şimdiden bir işi var, Kurik.”

“Çiftçilik mi? Bazen bu iş biraz risklidir.”

“Çiftçilikten bahsetmiyordum. Vanion ile konuştum. Bu iş bitince en büyük oğlun çömezliğe başlayacak.”

“Bu saçma, Sparhawk.”

“Hiç değil. Pandion Tarikatı’nm her zaman iyi adamlara ihtiyacı vardır. Eğer babaları gibiyse, oğulların en iyilerinden olacaklar. Seni yıllar önce şövalye yapacaktık ama bu konuda konuşmama bile izin vermedin. İnatçı bir adamsın, Kurik.”

“Sparhawk, sen -” Sustu. “Biri geliyor,” diye yavaşça fısıldadı.

“Bu tamamen salaklık,” dedi fundalığın diğer ucundan bir ses, Elene ve Styric dilinin kaba bir karışımıyla söylenmesi konuşanın bir Zemoch olduğunu gösteriyordu.

“Ne diyor?” fısıldadı Kurik. “Bu saçma sesleri izleyemiyorum.”

“Sonra anlatırım.”

“Niye geri gidip, Surkel’e bir salak olduğunu söylemiyorsun, Houna?” dedi diğer ses. “Fikrinle çok ilgileneceğinden eminim.”

“Surkel bir salak, Timak. O, Korakachlı. Oralıların hepsi ya deli ya da alıktır.”

“Emirler Surkel’den değil, Otha’dan geliyor, Houna,” dedi Timak. “Surkel sadece yapması söyleneni yapıyor.”

“Otha,” diye homurdandı Houna. “Ortada Otha diye biri olduğuna inanmıyorum. O rahiplerin uydurması. Kim görmüş ki?”

“Şanslısın ki dostunum, Houna. Bu konuşma yüzünden kendini akbabalara yem yaptırabilirsin. Şikâyet etmeyi kes. Bu o kadar kötü değil.

Tek yapmamız gereken etrafta kimse olmayan yerlerde dolaşıp insan aramak. Onlar çoktan toplanıp Lamorkand'a yollandılar."

"Yağmurdan bıktım, hepsi bu."

"Sadece yağmur yağdığı için sevin, Houna. Arkadaşlarımız Lamorkand ovalarında Kilise Şövalyeleri'yle karşılaştıklarında sağanak şeklinde yağan ateşe - ya da yıldırıma - veya zehirli yılanlara toslayacaklar."

"Kilise Şövalyeleri o kadar kötü olamaz," diye alaya aldı Houna. "Bizi koruyan Azash var."

"Hiçbir koruma yok," diye dudak büktü Timak. "Azash, Ze-moch bebeklerini çorba yapmak için kaynatır."

"Bu saçma bir hurafe, Timak."

"Onun tapınağına girip de geri çıkan birini tanıyor musun?"

Biraz uzaktan keskin bir ıslık geldi.

"Bu Surkel," dedi Timak. "Sanırım gitme zamanı geldi. Islığının ne kadar rahatsız edici olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Islık çalmak zorunda. Daha konuşmayı öğrenemedi. Gidelim."

"Ne dediler?" diye fısıldadı Kurik. "Onlar kimdi?" \

"Bir tür devriye," diye cevapladı Sparhawk.

"Bizi mi arıyorlar? Martel her şeye rağmen birilerini bulmayı becerdi mi?"

"Sanmam. Söylediklerine göre, onlar savaşa gitmiyenleri topluyorlar. Diğerlerini alıp buradan gidelim."

"Ne diyorlardı?" diye yola koyulduklarında tekrar sordu Kalten.

“Şikâyet ediyorlardı,” dedi Sparhawk. “Dünyanın her yerindeki askerler gibiydiler. Sanırım bütün şu korku hikâyelerini bir kenara bırakırsak Zemochlarm diğer insanlardan pek farklı olmadıklarını göreceğiz.”

“Azash’a tapıyorlar,” dedi inatla Bevier. “Bu onların canavar olarak tanımlanmalarına yeter.”

“Azash’tan korkuyorlar Bevier,” diye düzeltti Sparhawk. “Korku ve tapma arasında fark var. Gerçekten Zemoch’ta bir toplu imha savaşı yapmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Fanatikleri ve seçkin birlikleri temizlememiz yeterli - Azash ve Otha ile birlikte. Sanırım, bunu yaparsak geri kalan sıradan insanları Elene ya da Styric dinini seçmeleri için kendi hallerine bırakabiliriz.”

“Onlar yozlaşmış bir ırk, Sparhawk,” diye ısrar etti Bevier. “Styric ve Elene arasındaki evlilik Tanrı’nm gözünde iğrençliktir.”

Sparhawk iç çekti. Bevier tutucu biriydi. Onunla tartışmaktan hiçbir şey kazanılmazdı. “Sanırım savaştan sonra bütün bunları düzenleyebiliriz,” dedi. “Etraf artık at binecek kadar güvenli. Gözlerimizi açık tutalım, yoldan içerilere girmemiz gerekeceğini sanmıyorum.”

Tekrar atlarına binip sağda solda dağınık ağaçlıkları olan tepelerle dolu bir yaylaya çıktılar. Yağmur devam etti. Doğuya ilerledikçe ona katılan iri kar taneleri de arttı. O akşam ladin ağaçlarından bir koruda kamp kurdular. İnce, yaş dallarla besledikleri ateşleri küçük ve zayıftı. Ertesi sabah kalktıklarında yaylayı yaklaşık yedi sekiz santim derinliğinde sulu karla kaplı buldular.

Kurik yağan kara bakarak, “Karar zamanı, Sparhawk,” dedi.

“Ya?”

“Bu yolu - yaklaşık bir saat içinde kar altında tamamen kaybolacak olan bu yolu - izlemeyi deneyebilirVeya dosdoğru kuzeye vurabiliriz. Öğlen olmadan Vileta yolunda olabiliriz.”

“Anladığım kadarıyla tercihinin belirli nedenleri var?”

“Evet. İstediğimiz yere gittiği belli olmayan bir yolu bulmaya çalışarak tuhaf bir ülkenin ortasında dolaşmayı canım istemiyor.”

“Tamam, Kurik,” dedi Sparhawk. “Bu konuda bu kadar ısrarlı olduğuna göre, dediğin gibi yapacağız. Zaten beni gerçekten ilgilendiren, Martel’in bize pusu kurmayı planladığı sınırı geçmek.”

“Yarım gün kaybedeceğiz,” diye belirtti Ulath.

“Dağlarda dolaşıp durarak çok daha fazlasını kaybedeceğiz,” dedi Sparhawk. “Azash ile açık bir randevumuz yok. Ne zaman oraya ulaşırsak ulaşalım bizi memnuniyetle karşılayacaktır.”

Koca koca yağan sulu kar ve ona eşlik ederek etraftaki tepeleri örten sisin içinde kuzeye doğru ilerlediler. Sulu kar sırılsıklam olmuş bir battaniye gibi onları iyice örttü. Rahatsızlıkları kasvetlerine eklendi. Ne Tynian ne de Ulath tüm çabalarına rağmen grubun neşesini yerine getiremedi. Bir süre sessizce at sürdükten sonra her biri huysuz bir melankoliye daldı.

Kurik’in tahmin ettiği gibi öğlene doğru Vileta yoluna ulaştılar ve oradan yine doğuya döndüler. Kar yağmaya başladığından beri yolun kullanıldığına dair hiçbir iz yoktu. Karın yavaş yavaş her tarafa yayıldığı o günün akşamı tarif edilemezdi. O akşam eski, köhne bir çiftlik binasına sığındılar ve düşman bir ülkede her zaman yaptıkları gibi sırayla nöbet tuttular.

Ertesi gün geç saatlerde Vileta’yı uğramadan geçtiler. Zaten şehirde istedikleri hiçbir şey yoktu, riske girmek anlamsızdı.

“Terk edilmiş,” dedi kısaca Kurik, şehri geçerlerken.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Kalten.

“Duman yok. Hava soğuk ve kar yağıyor. Ateş yanması lazım.”

“Ya.”

“Acaba geride bir şey unuttular mı diye merak ediyorum,” dedi Talen, gözleri pırıl pırıldı.

“Aklına bile getirme,” dedi Kurik kararlı bir biçimde.

Ertesi gün kar biraz dindi ve gözle görülebilir bir şekilde keyiflendiler ama sonraki sabah, uyandıklarında kar yeniden yağıyordu. Neşeleri bir kez daha alt üst oldu.

“Bunu niçin yapıyoruz, Sparhawk?” diye günün sonuna doğru huysuzca sordu Kalten. “Niye biz?”

“Çünkü biz Kilise Şövalyeleriyiz.”

“Bildiğin gibi, başka Kilise Şövalyeleri de var. Şimdiye kadar yaptıklarımız yetmedi mi?”

“Geri dönmek mi istiyorsun? Senden, hiç birinizden benimle gelmenizi istemediğimi biliyorsun.”

Kalten kafasını olumsuzca salladı. “Tabii ki hayır. Beni neyin etkilediğini bilmiyorum. Söylediklerimin hepsini unut.”

Sparhawk unutmadı. O akşam üstü Sephrenia’yı bir kenara çekti. “Sanırım bir sorunumuz var,” dedi.

“Normal olmayan şeyler hissetmeye mi başladın?” dedi Sephrenia. “Senin dışında bir yerden bir şeyler geliyor olabilir.”

“Bunu tam olarak anlayamadım.” “Sanırım hepimiz birkaç kez bunu fark ettik. Hepimiz ani kuşku ve can sıkıntısı devreleri yaşıyoruz.” Hafifçe gülümsedi. “Biliyorsun bu Kilise Şövalyeleri’nin karakterinde yoktur. Çoğu zaman delirme noktasında bile iyimsersinizdir. Biz bu kuşkulu ve kasvetli duruma dışarıdan zorla sokulmaya çalışılıyoruz. Hissettiğin böyle bir şey mi? Sorun bu mu?”

“Ben değilim,” diye temin etti Sparhawk. “Kendimi biraz keyifsiz hissediyorum ama sanırım bu sadece havadan. Bahsettiğim diğerleri. Kalten bugün bana bunu yapanın niçin bizler olmak zorunda olduğumuzu soruyordu. Kalten asla böyle sorular sormaz. Genelde biz saldırmasın diye onu geride tutmaya çalışırız ama sanırım şimdi her şeyini toplayıp geri dönmek istiyor. Bütün arkadaşlarım böyle hissediyorlarsa, niçin ben öyle hissetmiyorum?”

Sephrenia hâlâ yağan kara baktı. Bir kez daha güzelliğinin nasıl olup da hiç değişmediği Sparhawk’m aklına geldi. “Sanırım senden korkuyor,” dedi Sephrenia.

“Kalten mi? Bu anlamsız.”

“Söylemek istediğim o değil. Korkan Azash, Sparhawk.”

“Bu saçma.”

“Biliyorum ama sanırım tamamen doğru. Bhelliom’u bugüne kadar ona sahip olan herkesten daha iyi kontrol ediyorsun. Ghwerig’in bile taşın üzerinde böyle kesin gücü olmamıştı. Azash’in gerçekten korktuğu bu. Bunun için seninle doğrudan karşılaşma riskini almıyor ve arkadaşlarının cesaretini kırmaya çalışıyor. Kalten, Bevi-er ve diğerlerine saldırıyor çünkü sana saldırmaya korkuyor.”

“Sen de mi?” diye sordu Sparhawk. “Sen de umutsuz musun?”

“Tabii ki değilim.”

“Niçin tabii ki?”

“Açıklaması uzun sürer. Bunu halledeceğim, Sparhawk. Git yat.”

Ertesi sabah tanıdık bir sesle uyandılar. Ses berrak ve kusursuzdu. Kavalın sesi minor perdeden olmasına rağmen hiç değişmeyen bir neşeyle doluydu. Küçük bir gülümseme Sparhawk’m dudaklarında dolaştı ve Kalten’i sarsıp uyandırdı. “Misafirimiz var,” dedi.

Kalten hızla doğrulup kılıcına uzandı, kavalın sesini duydu. “Güzel!” sırıttı. “Zamanı gelmişti. Onu yine göreceğime sevindim.”

Çadırdan çıkıp etrafa bakındılar. Kar hâlâ yağıyor, inatçı pus geride ağaçların arasında duruyordu. Sephrenia ve Kurik, kadının çadırının önündeki küçük bir ateşin başında oturuyorlardı.

Kalten kar içinde kalmış çevreye bakarak, “Nerede?” diye s« >r-du.

Sephrenia çayını yudumlayarak, “Burada,” dedi sakince.

“Onu göremiyorum.”

“Görmen gerekmiyor, Kalten. Bilmen gereken burada olduğu.”

“Aynı şey değil, Sephrenia.” Kalten’in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Sonunda dayanamadı ve yaptı, değil mi?” Kurik güldü.

“Ne yaptı?” diye sordu Sephrenia.

“Bir grup Kilise Şövalyesi’ni, Elene Tanrısı’mn burnunun dibinde ayarttı.”

“Salaklaşma. Bunu yapmaz.”

“Ya, öyle mi? Kalten’e bir göz at. Yüzündeki, bugüne kadar gördüğüm tapınmaya en yakın ifade. Şu anda sunağa benzer bir şey bulsa hemen önünde diz çökecektir.”

“Saçma,” dedi Kalten, utanmıştı. “Sadece ondan hoşlanıyorum. Etrafta olması kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.”

“Tabii,” dedi kuşkuluca Kurik.

“Bilmem ki, konuyu Bevier bize katıla dek uzatsak mı?” diye uyardı Sephrenia. “İyisi mi onu şaşırtmayalım.”

Diğerleri sırıtarak çadırlardan çıktılar. Ulath açıkça gülüyordu.

Neşeleri fazlasıyla yerine geldi. Soğuk ve kasvetli gün sanki güneşli gibiydi. Hatta atlar bile uyarılmış, yerlerinde duramıyorlardı. Sparhawk ve Berit onlara arpa vermeye gittiler. Faran normalde sabahı yüzünde bir nefret bakışıyla karşılardı ama bu özel günde çirkin, iri kırçıl sakin hatta dingin gözüktü. Dikkatle iri, yaygın bir kayın ağacına bakıyordu. Sparhawk o ağaca bir göz attı ve donup kaldı. Ağaç pus yüzünden net gözükmüyordu ama neşeli şarkısı ile onların umutsuzluğunu biraz önce uzaklaştıran tanıdık küçük kız figürünü çok rahat görebiliyordu. Flüt ilk defa gördüğü gibiydi. Örülmüş otlardan saç bandı pırıl pırıl siyah saçlarını çevreliyordu. Kısa, kuşaklı elbisesi hâlâ üzerindeydi ve çimen lekeli küçük ayakları bileklerinden kıvnlmıştı. İri, koyu gözleri doğru ona bakıyordu ve yanaklarında birer gamze izi vardı.

“Berit,” dedi yavaşça Sparhawk, “bak.”

Genç çırak döndü ve birden durdu. “Selam, Flüt,” dedi, hiç şaşırmamış gözüküyordu.

Aphrael karşılık olarak küçük bir ses verip şarkısına devam etti. Sonra pus ağacın etrafında bir anafor yaptı, görüntü netleştiğinde Flüt artık orada değildi. Ama melodisi devam etti.

“İyi gözüküyor, değil mi?” dedi Berit.

“Başka nasıl olabilir ki?” Sparhawk güldü.

Bundan sonra günler hızlanmış gibi gözüktü. Kasvet ve yağan karın yavaşlattığı ilerleyişin yerini şimdi neredeyse bir tatil havası almıştı. Güldüler, şakalar yaptılar ve düzelmemesine rağmen havayı bile umursamadılar. Her akşam ve sabah kar yağmaya devam etti, her öğlen hafif yağmura döndü. Böylece yağmur gecenin biriktirdiği karı eritti, devamlı sulu karın içinde gitmelerine rağmen kar ilerlemelerine engel olacak kadar birikmedi. Giderlerlerken arada sırada Aphrael’in kavalının sesi pusların içinden süzülüp, onları yakaladı.

Pus ve çivi gibi çisenti altında yarı örtülü uzanan kurşun grisi Merjuk Körfezi'ne baktıkları tepenin üstüne çıktılarında birkaç gün geçmişti. Yakındaki sahilde yığın halinde bir araya toplanmış alçak binalar vardı.

"Albak olmalı," dedi Kalten. Yüzünü kuruladı ve dikkatle şehre baktı. "Hiç duman görmüyorum," diye belirtti. "Hayır, bir dakika. Sadece bir tane tüten baca var - şehrin merkezinin sağında."

"Oraya inmeliyiz," dedi Kurik. "Tekne çalmamız gerekecek."

Tepeden aşağı inerek Albak'a girdiler. Kaldırım taşlarıyla kaplanmamış sokaklar sulu karla örtülüydü; kar ezilip çamura dönüşmemişti. Bu da şehrin meskun olmadığının açık bir belirtisiydi. Meydana bakıyormuş gibi gözüken alçak, barakamsı bir binanın bacasından yükselen cılız, tek bir duman vardı. Ulath havayı kokladı. "Kokusundan çıkardığım kadarıyla bir meyhane," dedi.

Atlarından inip içeri girdiler. Duman lekeli kolonları olan oda küflü samanlarla kaplı, uzun ve alçaktı. Soğuk ve rutubetliydi de. Kötü kokuyordu. Penceresi yoktu. Tek ışık diğer uçta titreyerek yanan küçük ateşin içinden geliyordu. Paçavralar giymiş bir kambur, ateşi beslemek için bir sırayı tekmeleyerek parçalıyordu. İçeri girmeleriyle, "Kim o?" diye bağırdı.

"Yolcular," diye Styricce cevapladı Sephrenia, ses tonu garip derecede yabancıydı. "Geceyi geçirmek için bir yer arıyoruz?"

"Burayı düşünmeyin," diye homurdandı kambur. "Burası benim yerim." Sıranın birkaç parçasını şömineye attı, yağlı bir battaniyeyi omuzlarına çekti, bir bira maşrapasını kendisine çekip, ellerini cılız ateşe doğru uzatarak, oturdu.

"Sevinerek başka yere gideceğiz," dedi Sephrenia. "Ama biraz bilgiye ihtiyacımız var."

"Git başkasına sor." Gözleri kısık Sephrenia'ya baktı. Gözleri tu

haf bir şekilde başka başka yönlere bakıyorlardı. Bir tarafı körmüş-

cesine bariz bir tavırla Sephrenia'ya baktı. \

Sephrenia saman dolu darmadağın odayı geçip, kaba davranan kamburun yanma geldi. "Buradaki tek kişi sen misin."

"Benim," dedi somurtkanca. "Geri kalanlar Lamorkand'a ölmeye gittiler. Ben burada öleceğim. Böylece o kadar çok yürümem gerekmeyecek. Şimdi defolun buradan."

Sephrenia kolunu uzattı ve sonra adamın sakalı hafif uzamış yüzünün önünde çevirdi. Yılan başı avucunun içinden kalktı, dili ileri geri hareket ediyordu. Yarı kör kambur yüzünü buruşturdu, Sephrenia'nm elinde ne tuttuğunu görmek için kafasını güçlükle bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonra hafifçe doğrulup, çığlık attı ve bira maşrapasını dökerek taburesinden geri yuvarlandı.

"Selamlaman için izin yeriyorum," dedi acımasızca Sephrenia.

"Kim olduğunuzu bilmiyordum, Rahibe. Beni affedin, lütfen."

"Bakalım. Şehirde başka kimse var mı?"

"Kimse yok, Rahibe - sadece ben. Yolculuk edemeyecek kadar sakatım ve zor bela görebiliyorum. Beni geride bıraktılar."

"Bir grup yolcuyu arıyoruz - dört adam ve bir kadın. Birinin beyaz saçları var. Diğeri hayvana benziyor. Onları gördün mü?"

"Lütfen beni öldürmeyiniz."

"O zaman konuş."

"Dün birileri geçti. Onlar aradıklarınız olabilirler. Kesinlikle bir şey söyleyemiyorum çünkü yüzlerini görebileceğim kadar ateşin yanına gelmediler. Ama konuşmalarını duyabildim. Aka'ya ve oradan da başkente gideceklerini söylüyorlardı. Tassalk'ın teknesini çaldılar." Kambur yere

oturup kollarını kavuşturdu ve kendi kendine inleyerek ritmik olarak sallanmaya başladı.

“Deli,” dedi yavaşça Sparhawk’a Tynian.

“Evet,” diye üzgünce onayladı Sparhawk.

“Hepsi gitti,” diye bir şarkı mırıldanmaya başladı kambur. “Hepsi Azash için ölmeye gitti. Eleneleri öldür, sonra öl. Azash ölüm sever. Hepsi ölür. Hepsi ölür. Hepsi Azash için ölür.”

“Bir tekne alacağız,” diye sayıklamasını boldü Sephrenia.

“Al. Kimse geri gelmeyecek. Hepsi ölüyor, Azash onlan yiyecek.”

Sephrenia ona arkasını döndü ve diğerlerinin bulunduğu yere geldi. “Şimdi buradan ayrılıyoruz,” dedi çelik gibi sert bir tonla.

“Ona ne olacak?” diye sordu Talen, sesi kısıktı. “Burada tek başına ve neredeyse kör.”

“Ölecek,” diye sert bir ses tonuyla cevapladı Sephrenia.

“Tek başına mı?” Talen’in sesi rahatsızdı.

“Herkes tek başına ölür, Talen.” Sephrenia kararlı bir biçimde onları kokan meyhaneden dışarı çıkardı.

Ama dışarı çıkar çıkmaz, direncini yitirdi ve ağladı.

Sparhawk eyer torbasına gidip haritasını aldı. Çatık kaşlarla onu inceledi. “Martel niçin Aka’ya gidiyor ki?” diye Tynian’a mırıldandı. “Yolundan fersahlarca uzakta.”

“Aka’dan Zemoch’a bir yol var,” dedi Tynian, haritayı göstererek. “Onu çok zorladık, herhalde atları yorgunluktan tükenmiş durumdadır.”

“Belki de öyledir,” diye onayladı Sparhawk. “Ve Martel asla yol dışına çıkıp dağ bayırdan gitmekten hoşlanmaz.”

“Biz de aynı yolu takip edecek miyiz?”

“Sanmam. Teknelerden fazla anlamaz, bu yüzden körfezde birkaç gün boğuşacaktır. Ama Kurik denizci, bizi karşıya geçirebilir. Doğu kıyısından başkente üç günde gidebileceğiz. Hâlâ ondan önce oraya varabiliriz, Kurik, gidip bir tekne bulalım.”

SPARHAWK, KURİK’İN SEÇTİĞİ kalafatlanmış, geniş salapuryanın küpeştesine dayanıyordu. Rüzgâr batıdan hafifçe dönerek esiyordu. Tekneleri körfezin çırpıntılı sularını yararak hızla doğuya doğru ilerliyordu. Ceketine uzanıp Ehlana’nm mektubunu çıkardı.

Aşkım, Her şey yolunda gittiyse, şu anda Zemoch sınırına çok yakınsın - ve her şeyin yolunda gittiğine inanmak zorundayım yoksa çıldırırım. Sen ve arkadaşların başarılı olacaksınız, çok sevgili Sparhawk’im. Bunu sanki bana Tanrı’nm kendisi söylemiş gibi biliyorum. Hayatlarımız tuhaf bir şekilde kontrol altında, sevgilim. Birbirimizi sevmek - ve evlenmek - için yaratılmışız. Sanırım gerçekten bu konuda başka tercihimiz yoktu - zaten kesinlikle başka tercih de yapmazdım. Birbirimizle karşılaşmamız ve evliliğimiz çok büyük bir düzenin parçası - aynı arkadaşlarının bir araya toplanması gibi. Bütün dünyada seninle at binen bu muhteşem adamlardan başka kim sana yardım etmeye uygun olabilirdi ki? Kalten, Kurik, Tynian, Ulath, Bevier ve genç, cesur Berit. Hepsi sana sevgi ve ortak bir amaç için katıldılar. Yanında bu adamlarlara beraber kesinlikle kaybedemezsin, aşkım. Çabuk ol, fedaim. Çabuk ol kocam. Yenilmez arkadaşlarını tarihi düşmanımızın inine götür ve orada onunla karşılaş. Şövalye Sparhawk avcunda Bhelliom ile geldiğinde, bırak Azash titresin. Cehennem’in bütün güçleri bile Şövalye Sparhawk’i yenemez. Çabuk ol, aşkım ve biHd sadece Bhelliom ile değil benim sevgimle de silahlanmış durumdasın.

Seni seviyorum, Ehlana.

Sparhawk mektubu birkaç sefer okudu. Eşinin hitabet konusunda çok yetenekli olduğunu düşündü. Mesaj heyecanlandırıcı gözükse de, o biraz

daha az zarif, biraz daha fazla samimi olmasını tercih edebilirdi. Ama yansıttığı duyguların Ehlana'nın içinden geldiğini biliyordu. Zarifçe belirlenmiş sözlere düşkünlüğü kendini bir şekilde aralarına sokmuştu. “Tamam,” diye iç çekti. “Birbirimizi tanıdıkça daha da rahatlayacaktır.”

Berit'in güverteye çıkması Sparhawk'a bir şey hatırlattı. Mektubu hızla tekrar okuyup bir karar verdi. “Berit,” diye seslendi, “seninle biraz konuşabilir miyim?”

‘Tabii ki Sör Sparhawk.”

“Sanırım bundan hoşlanırsın.” Sparhawk mektubu verdi.

Berit baktı. “Ama bu özel, Sör Sparhawk,” diye itiraz etti.

“Sanırım, seninle de ilgili. Son zamanlarda yaşadığın bir sorunu çözmene yardım edebilir.”

Berit mektubu okudu ve yüzüne garip bir ifade geldi.

“Yardımı oldu mu?” diye sordu Sparhawk.

Berit kızardı. “Bi - biliyor muydunuz?” diye kekeledi.

Sparhawk yüzünü buruşturarak gülümsedi. “Senin buna inanmanın zor olacağmı biliyorum, dostum ama ben de bir zamanlar gençtim. Sana olanlar yaşayan her genç adama olmuştur. Bende saraya ilk gidişimde olmuştu. O genç, soylu bir kadmdı. Güneşin onun gözlerinde doğup battığından kesinlikle emindim. Bazen hâlâ onu düşünürüm - doğrusu oldukça sevencen bir şekilde. Şüphesiz, şimdi yaşlı ama bana baktığında gözleri beni hâlâ güçsüzleştirir.” . “Ama siz evlisiniz, Sör Sparhawk.”

“Bu oldukça yeni ve o genç soylu kadına hissettiklerimle bir ilgisi yok. Rüyalarının çoğunu Ehlana ile boşuna harcayacağını sanıyorum. Bu tip durumlarda hepimiz bunu yaparız belki de bizi daha iyi bir adam haline sokan da budur.”

“Gerçekten kraliçeye söylemeyeceksiniz.” Berit şok olmuştu.

“Kesinlikle hayır. Bu onu ilgilendirmez. Bu yüzden niye canını sıkayım ki? Burada belirtmeye çalıştığım şey, hissettiklerinin büyümeye başlamanın bir parçası olduğu, Berit. Herkes aynı yoldan geçer - eğer şanslı ise.”

“O zaman benden nefret etmiyorsunuz, Sör Sparhawk?”

“Nefret etmek mi? Aman Tanrım, hayır. Bazı- genç tatlı kızlar için böyle şeyler hissetmeseydin beni hayal kırıklığına uğratırdın.”

Berit iç çekti. “Teşekkür ederim, Sör Sparhawk.”

“Çok geçmeden tam bir Pandion Şövalyesi olacaksın ve biz kardeş olacağız. Ne dersin şu ‘Sör’ü bırakabilir miyiz? Sadece Sparhawk yeterli. Az çok ismimi biliyorum.”

“Nasıl istersen, Sparhawk.” Arkadaşına mektubunu uzattı.

“Niye onu benim için saklamıyorsun? Torbam karmakarışık; onu kaybetmek istemem.”

Sonra ikisi, neredeyse omuzlan birbirine değerek, yardıma ihtiyacı var mı diye Kurik’e bakmak için kıça gittiler.

O akşam demir attılar. Ertesi sabah kalktıklarında gökyüzü hâlâ kurşuni olmasına rağmen yağmur ve karın geçtiğini gördüler.

Berit kıçtan gelip, “O bulut gene orada, Sparhawk,” diye bildirdi. “Oldukça gerimizde ama kesinlikle orada.”

Sparhawk kıça baktı. Açıkça gördü. Çok korkutucu gözükmüyordu. Her zaman görüşünün tam kıyısında dolaşan belirsiz bir gölgeyken isimlendiremediği bir dehşet hissiyle doldurmuştu onu. Şimdi onu küçük bir baş belasmdan biraz daha büyük görüp çok dikkatli olmalıydı. Her şeyden önce o hâlâ tehlikeliydi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Öyle

gözüküyor ki bir Tanrı bile falso yapabilir, etkisini abartmak için bir şeyi zorlayabilirdi.

“Niye o şeyi Bhelliom ile küçük parçalara ayırmıyorsun, Sparhawk?” diye sinirlice sordu Kalten.

“Çünkü tekrar birleşebilir. Niye boşuna çaba harcayayım?”

“Yani hiçbir şey yapmayacak mısın?”

“Tabii ki yapacağım.”

“Ne?”

“Onu umursamayacağım.”

Öğlene doğru karlı bir sahile ulaşıp atları suda yürüterek kıyıya çıkardılar ve tekneyi akıntıya bıraktılar. Sonra atlarına binip içerlere doğru yola çıktılar.

Körfezin doğu kıyısı batıdaki dağlardan daha çoraktı, kayalık tepeler toz gibi karın içine yuvalanmış, ince siyah kum tabakalarıyla kaplıydı. Rüzgâr çok soğuktu. Onlar acele ettikçe, onları yutmak için toz ve kar bulutlan kaldırıyordu. Sonsuz gözüken alacakaranlığın içinde atlarım sürdüler. Ağız ve burunları atkılarla örtülüydü.

“Yavaş bir yolculuk,” diye kısaca fikrini belirtti Ulath, gözlerinden tozlan dikkatle silkelerken. “Martel’in Aka yoluyla gitme kararı bilgece olabilir.”

“Aka’dan Zemoch’a giden yolun da en az bu kadar karla karlı ve tozlu olduğundan eminim,” dedi Sparhawk. Hafifçe gülümsedi. “Martel titiz biridir. Kirlenmekten nefret eder. Birkaç kilo karla karışık ince siyah kumu boynunun arkasından aşağı serpmek fikri nedense hoşuma gidiyor.”

“Bu çok bayağı, Sparhawk,” diye azarladı Sephrenia.

“Biliyorum. Bazen böyleyim.”

Akşam bir mağaraya sığındılar. Sabah dışarı çıktıklarında gökyüzünün açılmış olduğunu gördüler. Bu seferde rüzgâr başlamıştı ve sonsuz toz bulutları yaratıyordu.

Berit sorumluluklarını ciddiye alan biriydi. İlk ışıkla etrafa göz atma görevini üzerine almıştı, diğerleri mağaranm ağzında toplanırken geri dönüyordu. Yaklaştığında yüzündeki tiksinti ifadesini açıkça görebildiler. “Orada birileri var, Sparhawk,” dedi attan inerken.

“Askerler mi?”

“Hayır. Yanlarında yaşlı insanlar, kadınlar ve çocuklar var. Sadece birkaç silahları var ama nasıl kullanacaklarını bilmiyorlarmış gibi gözüküyor.”

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Kalten.

Berit sinirlice öksürdü ve etrafına bakındı. “Gerçekten söylememeyi tercih ederim, Sör Kalten. Ve Leydi Sephrenia’nm onları görmesini isteyeceğimizi sanmam. Üzerinde kilden bir heykel olan bir sunak kurmuşlar ve insanların toplum içinde yapamayacağı türden şeyler yapıyorlar. Sanırım sadece bir grup bozulmuş köylü.”

“Sephrenia’ya söylesek iyi olur,” diye karar verdi Sparhawk.

“Bunu yapamam, Sparhawk,” dedi Berit, kızararak. “Onun önünde ne yaptıklarını tarif edemem.”

“Genelleştir, Berit. Çok ayrıntıya girmen gerekmiyor.”

Bununla beraber Sephrenia meraklı olduğunu ispat etti. “Tam olarak ne yapıyorlar, Berit?”

Berit suçlarcasma Sparhawk’a, “Soracağım biliyordum,” diye mırıldandı. “Onlar - şey - hayvanları kurban ediyorlar. Leydi Sephrenia ve üzerlerinde hiçbir giysi yok - bu soğuğa rağmen. Kurbanların kanlarını vücutlarına sürüyorlar ve onlar - şey -“

“Evet,” dedi Sephrenia. “Bu ayini bilirim. İnsanları tanımla. Styriclere mi benziyorlar. Yoksa daha çok Eleneye mi?”

“Çoğunun açık renk saçları var, Leydi Sephrenia.”

“Ah,” dedi Sephrenia, “o zaman kim oldukları belli. Herhangi bir tehlike teşkil etmiyorlar. Ama o put başka bir mesele. Onu arkamızda bırakamayız. Parçalamamız gerekiyor.”

“Ghasek’de, mahzendekini kırma nedenimiz de aynı mıydı?” diye sordu Kalten.

“Tamamen öyle.” Sephrenia yüzünü astı. “Bunu söylememem gerekiyor ama Genç Tanrılar Azash’ı Ghanda yakınındaki bir türbedeki kil bir puta hapsettiklerinde büyük bir hata yaptılar. Bu fikir yeterli gibi gözüküyordu ama bir şeyi gözden kaçırmışlardı. Put insanlar tarafından çoğaltılabilir ve belirli ayinler yapılırsa Azash’m Ruhu kopyalarına girebilir.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Bevier.

“Ayini bitmeden gider putu parçalarız.”

Kanyondaki çıplak Zemochların hiçbiri temizi değildi, saçları keçe gibi karmakarışıktı. Sparhawk daha önce giysilerin insan çirkinliğini bu kadar gizlediğini fark etmemişti. Çıplak tapınan güruh köylü ve çobanlardan oluşmuş gibiydi. Örme zırhlı şövalyelerin paldır küldür üzerlerine dalmalarıyla korku çığlıkları attılar. Saldırganların Zemoch kılığında olmaları şaşkınlıklarını daha da arttırdı. Dehşetten bağırarak oraya buraya kaçıştılar.

İçlerinden dört tanesi kaba dini cüppeler giyiyordu. Biraz önce keçi kurban ettikleri sunağın önünde duruyorlardı. İçlerinden üçü gözlerine inanamayarak donup kalmıştı ama dar kafalı, çarpık çurpuk sakallı bir adam olan dördüncüsü parmaklarını oynatıp, gözü dönmüş şekilde Styric dilinde konuşuyordu. Bir grup hayaletimsi görüntü ortaya çıkardı ama bunlar acemice yapılmış gibiydi.

Şövalyeler kaçışan kalabalığın ve hayaletlerin içine daldılar.

“Tanrımızı koruyun!” diye tiz bir çığlık attı rahip, dudakları köpüklerle kaplanmıştı. Cemaati bunu yapmamayı tercih etti.

Yamru yumru sunağın üzerindeki put sanki yazın öğle sıcağında titrekçe parıldayarak dalgalanır gözüken uzaktaki bir tepe gibi hafifçe kımıldıyordu. Puttan dalga dalga saf kötülük gelmeye başladı ve hava birden ölümcül derecede soğudu. Sparhawk birden güçsüz düşmeye başladığını hissetti, Faran sendeledi. Sonra sunağın önündeki toprak kabarıyormuş gibi gözüktü. Toprağın altında bir şey kımıldıyordu. Bu o kadar berbat bir şeydi ki Sparhawk miğdesini bulandıran bir tiksintiyle gözlerini kaçırdı. Yer kabarıp alçaldı ve Sparhawk kalbine soğuk bir korkunun yapıştığını hissetti. Gözleri kararmaya başladı.

“Hayır!” diye çınladı Sephrenia’nm sesi. “Dayan! Sana zarar veremez!” Styric dilinde konuşup elini hızla ileri uzattı. Ortaya çıkan şey önce parlaktı ve bir elmadan büyük değildi ama havada yükseldikçe genişledi, sanki ortaya putun önünde havada asılı duran bir güneş çıkarmış gibi gittikçe daha parladı. Bu güneş yanında yaz gibi bir sıcaklık getirip ölümcül soğuğu ısıttı. Yer huzursuz kımıldamasını kesti ve put tekrar donup haraketsizleşti.

Kurik korkan atını mahmuzlayıp iri, ağır gürzünü bir kere daha salladı. Biçimsiz put darbeyle parçalandı ve etrafa dağıldı. . Çıplak Zemochlar tam bir umutsuzluk ile feryadı bastılar.

Yirmi Beşinci Bölüm

SEPHRENİA, ÜRPEREREK ÇIPLAK Zemochlara bakarken, “Onları topla, Sparhawk,” dedi. Sunağa baktı. “Talen, putun bütün parçalarını bir araya getir. Onları burada bırakmayacağız.”

Çocuk onunla tartışmadı bile.

“Toplama” pek uzun sürmedi. Çıplak, silahsız insanlar zırhlı adamlar ellerinde keskin demirlerle emir vermeye başladığında genelde karşı koymazlar. Gerçi, dar kafalı rahip bağırmaya devam etse de dayak atmaları için herhangi bir sebep yaratmama konusunda çok dikkatliydi. “Dönmeler!” diye uludu. “İffeti bozulmuşlar! Azash’ı çağıracağım ki -” Sözleri Sephrenia’nm kolunu uzatıp yılan başının dili dışarda oynayarak avucunun içinden yukarı kalkmasıyla vıraklamaya dönüştü, azalıp kayboldu. Dışan pırtlamış gözlerle sürüngenin hareket eden görüntüsüne bakakaldı. Sonra yığıldı ve Sephrenia’nm önünde yere kapandı.

Sephrenia sertçe etrafına bakındı. Diğer Zemochlar da dehşet içinde yere çökmüşlerdi. “Sapıklar!” diye yozlaşmış Zemoch lehçesiyle söylendi. “Ayininiz yüzyıllardır yasak. Yüce Azash’a itaat etmemeyi niçin seçtiniz?”

“Rahiplerimiz bizi ayarth, heybetli Rahibe,” diye çabucak konuştu saçı başı birbirine girmiş biri. “Ayinimizin yasaklanmasının bir Styric küfürü olduğunu anlattılar. Bizi gerçek Tanrı’dan uzaklaştıranların aramızdaki Styricler olduğunu söylediler.” Sephrenia’nm bir Styric olduğunu fark etmememiş gibiydi. “Biz Elene-yiz,” dedi gururla, “ve seçilenler olduğumuzu biliyoruz.”

Sephrenia, Kilise Şövalyeleri’ne çok şey anlatan bir bakış attı. Sonra da önünde yaltaklanan yıkanmamış “Elene” baldın çıplaklarından oluşan gruba baktı. Bir kere konuştu mu yıkıcı bir suçlama yapacakmış gibi nefesini tutmuştu. Fakat, bunun yerine, nefesini bıraktı. Konuşmaya başladığında sesi tarafsızdı. “Siz kaybolmuşsunuz ve kutsal savaşlarmdaki yurttaşlarınıza katılamıyorsunuz. Şimdi evlerinize döneceksiniz. Merjuk ya da daha

ilerisine gidin ve bir daha buraya gelmeye cüret etmeyin. Sizi öldürmesin diye de Azash'ın tapmağının yanına girmeye kalkmayın."

"Rahiplerimizi asacak mıyız?" diye umutla sordu dağınık saçlı adam, "yoksa yakacak mıyız?"

"Hayır. Tanrımız inanan ister, ceset değil. Bundan böyle kendinizi sadece mevsim ayinleriyle uzlaşma ve arınma ayinlerine vereceksiniz. Çocuk gibisiniz ve çocuk gibi tapınacaksınız. Şimdi gidin!" Sephrenia kolunu uzattı ve yılan yavaş yavaş genişleyip, büyüyerek yılandan çok bir ejdere dönüşüp avucundan yükseldi. Ejder kükredi ve ağzından kara alevler fışkırdı.

Zemochlar kaçıştı.

"En azından birini asmalarına izin verecektin," dedi Kalten. v_

"Hayır," diye cevapladı Sephrenia. "Ben onları biraz önce farklı bir dinin yoluna soktum, o din öldürmeyi yasaklar."

"Onlar Elene, Leydi Sephrenia," diye itiraz etti Bevier. "Onlara Elene dinini izlemelerini öğütlemeniz gerekiyordu."

"Bütün ön yargılan ve tutarsızlıklarıyla mı, Bevier?" diye sordu Sephrenia. "Hayır, bence öyle değil. Onlara daha nazik bir yol gösterdim. Talen, hâlâ bitiremedin mi?"

"Bulabildiğim bütün parçaları topladım, Sephrenia."

"Onları yanında getir." Arkasından beyaz kısrağını döndürüp kaba sunaktan uzaklaştı.

Mağaraya dönüp eşyalarını topladılar ve tekrar yola çıktılar.

"Nerelilerdi?" diye Sephrenia'ya sordu Sparhawk, insanın içini donduran soğukta ilerlerken.

“Kuzeydoğu Zemoch’dan, Merjuk’un kuzeyindeki steplerden. Onlar medeni insanlarla sizin gibi bağlantı kurmanın avantajlarından yararlanamamış ilkel Eleneler.”

“Styricler mi, demek istedin?”

“Doğal olarak. Başka medeni insan var mı?”

“Nazik ol,” diye çıkıştı Sparhawk.

Sephrenia gülümsedi. “Azash’a tapınmaya grup seksini dahil etmek Otha’nm stratejisinin bir parçası. Bu Eleneleri kazandırdı. Otha da bir Elene ve ırkmızdaki bu tür iştahın ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Biz Styriclerin çok daha değişik sapkınlıkları var. Azash gerçekte bunları tercih eder ama ülkenin içlerindeki ilkeller hâlâ eski tarza bağlılar. Karşılaştırıldığında zararsızdırlar.”

Talen yanlarına geldi. “Put parçalarım ne yapmamı istiyorsun?”

“Yaklaşık her mil de bir tanesini at Onları adam akıllı dağıt. Ayin yeni başlamıştı. Birinin parçaları toplayıp tekrar bir araya getirmesini istemeyiz. Bulut yeteri kadar sorun. Azash’m kendisinin de arkamızda olmasını istemiyoruz.”

“Amin,” dedi ateşlice Talen. Atını kenara sürüp üzengisi üzerinde yükseldi ve bir kil parçasını ilerilere fırlatıp attı.

“O zaman güvendeyiz, değil mi?” dedi Sparhawk, “put parçalandı, yani Talen parçaları dağıtmayı bitirdikten sonra?”

“Hiç de değil, bir tanem. Bulut hâlâ orada.”

“Ama bulut gerçek bir zarar veremez, Sephrenia. Korkmamızı, hüzünlenmemizi sağladı ama hepsi o - Flüt bizim için bu işi halletti. Bulutun en iyi yapabileceği buysa, pek tehlikeli değil.”

“Kendine fazla güvenme, Sparhawk,” diye uyardı Sephrenia. “Bulut - veya gölge - büyük ihtimalle Azash’m bir yaratığı ve bu onu en az Damork veya Arayıcı kadar tehlikeli yapar.”

Doğuya doğru gittikçe ne arazi ne de hava iyileşti. Soğuk iliklere işliyordu ve dalga dalga siyah toz bulutları gökyüzünü kaplamıştı. Gördükleri bütün bitkiler bodur ve cılızdı. Keçi yolu gibi bir patikayı izliyorlardı ama oraya buraya amaçsız biçimde gitmesi onun insandan çok yabani bir sığır yolu olduğunu gösteriyordu. Su kuyuları nadirdi ve içlerindeki su donmuştu bu yüzden atlara vermek için eritmeleri gerekiyordu.

Ulath birden ağzını ve burnunu örtüğü kumaşı çekip, “Tanrının cezası toz!” diye gökyüzüne bağırdı.

“Sakin ol,” dedi Tynian.

Ulath tozun içine tükürdü, “Bütün bunların ne anlamı var? Nereye gittiğimizi bile bilemiyoruz!” Kumaşı tekrar yüzüne örttü ve kendi kendine homurdanarak yola devam etti.

Atlar ağır ağır zor yürüyüşlerine devam ettiler. Toynakları donmuş tozlardan küçük bulutlar çıkarıyorlardı.

Merjuk Körfezi’nin batısındaki dağlarda üzerlerine çöken melankolinin geri döndüğü ortadaydı. Sparhawk bir gözünü etraftaki derin vadilere, kaya çıkıntılarına dikip bir yandan da arkadaşlarının kötüye giden ruh hallerini üzüntü ve dikkatle izleyerek at sürüyordu.

Bevier ile Tynian ciddi, derin bir konuşmaya dalmışlardı. “Bu bir günahtır,” dedi inatla Bevier. “Bunu teklif etmek bile sapkınlık ve küfürdür. Kilise’nin pederleri buna çözüm buldu ve bu çözüm Tanrı’dan, o Tanrı’mnmış gibi geliyormuş. Böylece Tanrı’nm kendisi bize Onun ve sadece Onun ilahi olduğunu söyler.”

“Ama -” diye itiraz etmeye başladı Tynian.

“Beni dinle, dostum,” dedi Bevier. “Tanrı bize başka ilah olmadığını söylediği için bizim başka bir şeye inanmamız en büyük günahtır. Çocuksu bir hurafe üzerine kurulu bir işe giriştik. Zemochları bir tehlike olduğu kesin ama onlar aynı Eshandistler gibi dünyevi bir tehlike. Doğaüstü yandaşları yok. Sadece kâfir düşmanlarımızın hasta hayal güçlerinde var olan efsanevi bir düşmanı arayarak hayatlarımızı boşa harcıyoruz. Birazdan bu konuda Sparhawk’i ikna edeceğim. Bu beyhude işi terk etmeye razı olabileceği konusunda hiçbir şüphem yok.”

“Bu en iyisi,” diye şüpheli olsa da onayladı Tynian. İkisi de Sparhawk’m açıkça duyabilecek mesafede olduğunun farkında değillermiş gibi gözüküyorlardı.

“Onunla konuşman gerekiyor, Kurik,” diyordu Sparhawk’m silahtarına Kalten. “Bir tek şansımız bile yok.”

“Sen söyle,” diye homurdandı Kurik. “Ben hizmetkârım. Lorduma intihara meyilli bir deli olduğunu söylemek bana düşmez.”

“Arkasına dolanıp, onu yakalalayıp bağlayacağımıza dürüstçe inanıyorum. Biliyorsun ki sadece kendi hayatımı kurtarmaya çalışmıyorum. Onunkini de kurtarmaya çalışıyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum, Kalten.”

“Geliyorlar!” diye bağırıp bir toz bulutunu işaret etti Berit. “Silahlarınızı çekin!”

Sparhawk’m arkadaşlarının savaş naraları tiz ve panik doluydu. Saldırılarında bir umutsuzluk havası vardı. Kılıçları ve baltaları insafsız bir havada savrularak toz bulutuna daldılar.

“Onlara yardım et, Sparhawk,” diye tiz bir sesle bağırdı Talen.

“Onlara ne için yardım edeyim?”

“Canavarlar! Hepsi ölecek!”

“Bunu hiç sanmıyorum, Talen,” dedi sakince Sparhawk, silahlarıyla toz bulutunu döven arkadaşlarını izliyordu. “Karşılaştıkları şeyden çok daha iyiler.”

Talen bir an ona gözlerini dikerek baktı, sonra kendi kendine küfrederek atını birkaç metre ileri sürdü.

“Anladığım kadarıyla sen de o tozların içinde bir şey görmüyorsun,” dedi sakince Sephrenia.

“Doğru, küçük ana, sadece toz.”

“Haydi hemen şunu halledelim.” Sephrenia kısaca Styric dilinde konuşup sonra da eliyle hereketler yaptı.

Büyük dalgalar halinde ilerleyen toz bulutu bir an için ürperip ürkmüş gibi gözüktü. Sonra yere doğru kayarken uzun, duyulabilir bir inilti sesi çıkardı.

Ulath etrafına bakınıp baltasını havada salladı, “Nereye gittiler?”

Diğerleri de aynı şekilde afallamış gibiydi. Sparhawk’a yönelik bakışları kasvetli bir şüpheye sahipti.

Sonra ondan uzak durdular, ona sık sık düşmanlık dolu kaçamak bakışlar atıp, birbirleriyle fısıldaşarak çatık kaşlarla yola devam ettiler. O akşamki kampı sıhhi olmayan, hasta görünüşlü çürümüş bir kil yığınından çıkıntı yapmış, soluk yüzeyi kumdan aşınmış kayalığın rüzgâr altı bölümünde kurdular. Yemekleri Sparhawk pişirdi. Arkadaşları âdet olduğu üzere yemekten sonra onunla eğlenmeyi tercih etmediler. O da tiksintiyle başını sallayıp battaniyelerinin yanma gitti.

“UYANIN, AZİZ ŞÖVALYE, bu sizi hoşnut edecek.” Ses yumuşak ve nazikti. Sevgi dolu gibiydi. Sparhawk gözlerini açtı. Kendini parlak renklerle süslü bir çadırda buldu. Çadırın açık kapısının ilerisinde tamamı yabani çiçeklerle dolu geniş, yeşil bir çayır vardı. Etrafta koca, asırlık ağaçlar vardı. Dalları güzel kokulu çiçeklerle doluydu. Ağaçların ötesinde

parıldayan koyu mavi renkli, yansıyan güneş ışığıyla süslü bir deniz uzanıyordu. Gökyüzü daha önce var olan hiçbir gökyüzüne benzemiyordu. O altındaki bütün dünyayı kutsayarak cennetin bütün kubbesini kaplayan bir gök-kuşağıydı. Sparhawk'i uyandıran sesin sahibi onu burnuyla hafifçe dürtüp çadırın halı ile kaplı zeminine ön toynaklarından biriyle sabırsızca vuruyordu. Bir dişi geyik olmak için çok ufaktı. Derisi neredeyse akkor gibi göz kamaştıran bir beyazlıktaydı. Gözleri kocaman ve tatlı kahverengiydi. Uysallık, güven ve insanın yüreğine işleyen bir tatlılık yansıtıyordu. Yine de tavrı ısrarcıydı. Kesinlikle ayağa kalkmasını istiyordu.

"Çok mu uyudum?" diye onu gücendirebileceğinden endişe ederek sordu.

"Siz yorgundunuz, Aziz Şövalye," diye gayri ihtiyari cevapladı. "Özenle giyininiz," diye nazikçe talimat verdi, "çünkü sizi bu alemi yöneten ve bütün tebasmın ona hayran olduğu sahibemin huzuruna çıkaracağım."

Sparhawk sevecenlikle hayvanın karbeyazı boynuna hafif hafif vurdu. Hayvanın gözleri sevgiyle mest oldu. Sparhawk ayağa kalkıp zırhına baktı. Olması gerektiği gibi zırhı siyah amber rengi ve gümüş kabartmalarla süslüydü. Üzerine giydiğinde örümcek ağından hafif olduğunu fark ederek sevindi. Zırh çelik değildi. Koca kılıcı rahatsızlık vermesine rağmen, onun üstü mücevherlerle süslü denizin kuşattığı, rengarenk gökyüzünün altında mutlulukla uzanan bu periler ülkesinde bir süsten başka bir şey olmadığını biliyordu. Burada tehlike, nefret, fikir ayrılığı yoktu. Bütün her şey barış ve sevgi içinde yaşıyordu.

"Acele etmemiz gerekiyor," dedi beyaz geyik. "Teknemiz ileride büyülü gökyüzümüzün asla değişmeyen ışığında başı boşluğa terk edilmiş bir şekilde oynayan minik dalgaların olduğu kumsalda bizi bekliyor." Dişi geyik, onu insanı baştan çıkaracak kadar güzel kokan, çiçeklerle bezeli çayırdan titiz ve narin adımlarla geçirdi.

Koca ayaklı ve hantal yavruları çimenlerin üzerinde maskaraca bir yırtıcılıkla tepişirlerken sırtını ılık sabah güneşine verip tembel tembel oturan beyaz bir dişi kaplanın yanından geçtiler. Beyaz geyik dişi kaplanın suratına burnunu dokundurmak için kısa bir süre durdu. Bunun karşılığında

karbeyazı yüzünün bir yanını çenesinden kulağının ucuna kadar ıslatan dev gibi pembe bir dilin koca, sevecen darbesiyle ödüllendirildi.

Sparhawk asırlık ağaçların altındaki mavimsi gölgeye doğru çayırı geçen beyaz geyiği takip ederken uçları çiçekli otlar ılık meltemle eğildiler. Ağaçların ilerisinde, bembeyaz çakıllardan dik kıyı yavaş yavaş gökmavisi denize doğru iniyordu; orada bekleyen bir gemiden çok kuşa benzeyen bir tekneydi. Pruvası narin ve bir kuğu boynu gibi zarifti. İki karbeyazı yelken, meşeden yapılma güvertesinden yükseliyordu ve palamarlarına sanki yola çıkmaya he-vesliymişcesine bağlanmıştı.

Sparhawk beyaz geyiği düşünerek eğildi, bir elini göğsünün altına diğerini sağrısına yerleştirerek kolayca kaldırdı. Geyik debelenmeye çalışmadı ama koca gözlerinde bir anlık endişe belirdi.

“Kendinizi rahat bırakın,” dedi Sparhawk. “Sizi gemiye götüreceğim böylece suların ani soğuğuyla karşılaşmayacaksınız.”

“Çok naziksiniz, kibar şövalye,” dedi dişi geyik, çenesini güvenerek omuzuna koyarken, Sparhawk kararlı adımlarla neşeli, küçük dalgacıkların içinde ilerledi.

Onlar güverteye çıkar çıkmaz, hevesli tekne dalgaları cesurca göğüsleyerek ileri fırladı. Gidecekleri yer kısa zamanda önlerinde belirdi. Burası üzeri hayal gücünün çok ötesinde, eski bir kutsal koru ile kaplı, küçük, yemyeşil bir adaydı. Sparhawk yayılan koca dalların arasından bir tapınağın ışıldayan mermer sütunlarını net bir şekilde görebildi.

Narinliği kendisininkinden daha az olmayan ve havai meltemin kaprislerini önemsemeyen bir başka tekne de safir denizde onları çağıran küçük adaya doğru ilerliyordu. Altın bir kıyıya çıktıklarında Sör Sparhawk arkadaşlarının sevgi dolu yüzlerini tanıdı. Sör Kalten, sadık ve samimi; Sör Ulath, boğa gücünde ve aslan gibi cesur; Sör -“

Sparhawk kafasındaki aşırı anlatımı ve insanın içini bayıltan görüntüyü silmek için kafasını sallayarak yan uyandı.

Bir yerlerde minik bir ayak öfkeyle yere vurdu. “Bu beni gerçekten kızdırır, Sparhawk!” diye azarladı tanıdık bir ses. “Şimdi hemen tekrar uyu!”

Yiğit şövalyeler birbirlerine sabah maceralarını anlatarak küçük adanın tepesindeki sorguç gibi koruya çıkan hafif yokuşu yavaş yavaş tırmandılar. Sör Kalten’e beyaz bir porsuk rehberlik ediyordu, Sör Tynian’a beyaz bir aslan, Sör Ulath’a kocaman bir beyaz ayı ve Sör Beviefe kar beyazı bir kumru. Genç şövalye - olacak -Berit’e beyaz bir kuzu, Kurik’e sadık beyaz bir av köpeği ve Ta-len’e de ermin kürklü bir vizon yol gösteriyordu.

Sephrenia beyazlar içinde, alnında çiçek bir çelenkle tapmağın mermer basamaklarında bekliyordu, canlı olan diğer her şeyden daha yaşlı gözüken bir meşe ağacının üzerinde sakince oturan bu periler diyarmın kraliçesi, Çocuk-Tannça Aphrael’di. Kaba işçi önlüğü yerine uzun bir elbise giymişti, başında ışıktan bir taç vardı. Kavalın neşeli bahanesi artık gerekli değildi ve sesini saf bir selam şarkısıyla yükseltti. Sonra ayağa kalkıp sanki bir merdivenden ini-yormuş gibi boşlukta yavaşça aşağı doğru yürüdü. Kutsal korunun serin, gür çimenlerinin üzerine ulaştığında hokka gibi minik ağzıyla düzinelerce öpücük vererek aralarında dönüp, gülerek dans etti. Minicik ayaklan yumuşak çimenleri hafifçe ezmesine rağmen Sparhawk bu yeşilimsi izlerin kaynağının her zaman onun aklını karıştırdığını fark etti. Aphrael kahramanlan onun yüce huzuruna getiren karbeyazı yaratıkları bile öptü. Sparhawk bütün çabasıyla onları kafasından uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen aklına bir sürü cafcaflı söz geldi ve içinden inledi. Aphrael onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, küçük kollarını boynuna doladı ve ona bir yığın öpücük verdi. “Benimla dalga geçmeyi bırakmazsan,” diye kulağına mınldandı, “zırhını üzerinden çıkarıp, seni koyunlarla otlatacağım.”

“Hatamı affediniz, Kutsal Kişi.” Sparhawk sırıttı.

Aphrael güldü, tekrar öptü. Sephrenia bir zamanlar Aphrael’in öpmekten hoşlandığını belirtmişti. Değişmediği gözüküyordu.

İnsanın hayatında görmediği meyvelerle kahvaltı yaptılar, sonra kuşlar kutsal korunun dallarının üzerinden neşeli şarkılar şakırken tembelce yumuşak çimenlerin üzerine uzandılar. Sonra Aphrael ayağa kalktı ve grubu bir kere daha öpücüklerle dolaştıktan sonra oldukça ciddi bir tavırla konuştu. "Son aylarda aranızda olamayışım yüzünden kederlensem de," diye başladı, "sizi buraya içimi mutlu etmesine rağmen, sadece bu neşeli toplantı için çağırmadım. Benim isteğim ve kız kardeşimin yardımı ile -" Sephrenia'ya sevgi dolu bir gülücük attı, "bir araya geldiniz, böylece size bazı gerçekleri aktarabileceğim. Bu gerçeklere hafifçe dokunacağım için beni affediniz, çünkü onlar Tanrıların gerçekleridir ve korkarım, sizin kavrayabileceğinizden çok daha uzaktalar. Her birinizi içimi eriten bir şekilde sevdiğimden, nahoş olsa da ben size bir çocuk gibi gözükürken, şimdi sizin de bana öyle gözüktüğünüzü söylemek zorundayım. Bu nedenle eriminizin ötesinde olan konularla anlayışınızın dış sınırlarına saldırmayacağım." Aphrael et-rafmdakilerin anlamayan ifadelerine baktı. "Neyiniz var?" dedi kızgınlıkla.

Sparhawk ayağa kalkıp parmağıyla minik Tanrıça'yı çağırdı ve bir kenara çekti.

"Ne var?" diye tersçe sordu Aphrael.

"Bir tavsiye dinleyebilecek halde misin?"

"Dinliyorum." Ses tonu hiçbir şey vaad etmiyordu.

"Onları güzel sözlerle şaşkına çevirdin, Aphrael. Kalten şu anda sert bir darbe ile yere yıkılmış bir öküze benziyor. Biz basit insanlarız, minik Tanrıça. Anlamamızı istiyorsan bizimle basitçe konuşman gerekecek."

Aphrael somurttu. "Bu konuşma için haftalarca çalıştım."

"Çok güzel bir konuşma, Aphrael. Bunu diğer Tanrılara söylediğinde - ki söyleyeceğinden eminim - onu bize harfi harfine söylemişsin gibi anlat. Zevkten mest olacaklar, eminim. Özlük ve netlik aşkına - biliyorsun gece sonsuza kadar sürmeyek - bize kısa uyarlamasını söyle. Sözleri de askıya

alabilirsin. Bunlar seni vaaz veriyormuş gibi gösteriyor, vaazlar insanları uyutur.”

Aphrael hafifçe somurttu. “Oh, tamam, Sparhawk, ama işin bütün eğlencesini elimden alıyorsun.”

“Beni affedebilecek misin?”

Aphrael ona dilini çıkardı ve diğerlerinin yanma geri götürdü.

Aphrael gözünün ucuyla Sparhawk’a muzip bir bakış atıp, “bu mızmız yaşlı ayı konuya doğrudan girmemi önerdi. Sanırım bir şövalye olarak yeteri kadar iyi ama şiirsellik konusunda yetersiz. İyi o zaman, sizi Bhelliom hakkında birkaç şey - niye bu kadar güçlü ve tehlikeli - söyleyebilmek için çağırdım.” Kuzgun gibi kaşlarını büzerek durdu. “Bhelliom madde değildir,” diye devam etti. “O ruhtur ve yıldızlardan bile yaşlıdır. Bir çok ruh vardır; her birinde de bir çok özellik. Onların en önemli özelliklerinden biri renktir. Bakın, eğer -” Aphrael onlara baktı. “Belki bunu bir başka güne bırakabiliriz. Her neyse, bu ruhlar gökyüzünde saçılmışlardır, böylece -” Tekrar kesti. “Bu çok zor, Sephrenia,” dedi yakınan küçük sesiyle. “Niye Elenelerin bu kadar kaim kafalı olmaları gerekiyor ki?”

“Çünkü onların Tanrısı açıklamamamayı tercih ediyor, Aphrael,” dedi Sephrenia.

“O çok yaşlı bir moruk. Bir neden olmadan kurallar koyar. Bütün yaptığı da budur - kurallar koymak. Bazen çok usandırıcıdır.”

“Niye hikâyene devam etmiyorsun, Aphrael?”

“Tamam.” Çocuk-Tanrıça şövalyelere baktı. “Ruhlar renktir ve amaçları vardır. Sanırım bunun için bir an sakin olmanız gerekiyor. Onların yaptıkları şeylerden biri dünyaları yapmaktır. Bhelliom - ki gerçek adı bu değildir - mavi olanları yapar. Bu dünya uzaktan okyanusları yüzünden mavi gözükür. Diğer dünyalar, kırmızı, yeşil ya da san veya diğer sınırsız renklerden biridir. Bu ruhlar dünyaları boşlukta sonsuza kadar gezinen

tozları kendilerine çekerek yapar ve tozlar etraflannda tereyağı gibi katılaşır. Ama Bhelliom bu dünyayı yaptığında bir hata yaptı. Çok fazla kırmızı toz vardı. Bhelliom’un özü mavidir ve kırmızıya tahammül edemez ama kırmızı tozu birleştirdiğinde, elde -“

“Demir!” diye bağırdı Tynian.

“Ve sen onların anlayamayacağını söylemiştin,” dedi Sparhawk’a azarlarcasına Aphrael. Tynian’a koşup onu birkaç kez öptü. “İyi,” dedi mutluca. “Tynian kesinlikle haklı. Bhelliom demire dayanamaz çünkü demir kırmızıdır. Kendini korumak için mavi özünü safire - Ghwerig’in sonradan onu gül şeklinde oyduğu - çevirerek güçlendirdi. Demir - kırmızı - etrafında katılaştı ve Bhelliom toprağın içinde hapis kaldı.

Hâlâ belli belirsiz anlamış bir ifadeyle ona baktılar.

“Kısa kes,” diye önerdi Sparhawk.

“Kesiyorum.”

“Bu senin hikâyen, Aphrael.” Sparhawk omuz silkti. ı

“Troll Tannları da onun içinde hapis kaldığı için Bhelliom çok daha fazla katılaştı,” diye devam etti.

“Onlar ne?” diye soludu Sparhawk.

“Bunu herkes bilir, Sparhawk. Biz ararken Ghwerig onları nereye sakladı sanıyorsun?”

Sparhawk, Bhelliom ve onun isteksiz sakinlerinin kalbinden sadece birkaç santim uzakta durduklarını tedirgince hatırladı.

“Bütün bunlann nedeni Sparhawk’m Bhelliom’u yok etmekle tehdit ermiş olması. O bir Elene Şövalyesi olduğu için kılıcını - bir baltayı - Aldreas’ın mızrağım ya da ona benzer bir şeyi - çelik, yani demir diyebileceğimiz bir şeyi kullanacaktır. Bhelliom’a çelikten yapılmış bir

şeyle vurulursa bu onu yok eder. Bu yüzden, Bhelliom ve Troll Tanrıları Azash'm yeteri kadar yanma gelip kılıcını kaldırma-387

ması için güçlerinin dahilinde olan her şeyi yapıyorlar. Once beynine saldırmaya çalıştılar ve bu işe yaramadığında sizinkilere saldırmaya başladılar. İçinizden birinin onu öldürmeye kalkması uzun sürmeyecek, bir tanelerim."

"Asla!" diye yarı bağırdı Kalten.

"Sizi saptırmaya devam ederlerse bu olacak, Kalten."

"Bunu yapacağımıza ölürüz," diye belirtti Bevier.

"Neyin adına böyle bir şey yapacaksınız ki? Tek yapmanız gereken mücevheri çelik bir şeyin içine koymak. O branda kese Styric demir sembolleriyle işaretli ama Bhelliom ve Troll Tanrıları'nm gözleri git gide dönüyor, bu yüzden semboller artık yeterli değil. Gerçeğini kullanmanız gerekecek."

Sparhawk kendini biraz salak hissederek yüzünü astı. "O kadar zamandır o gölgenin - ve şimdi o bulutun - Azash tarafından yollandığını düşünüp duruyorum," diye itiraf etti.

Aphrael ona bakakaldı. "Sen ne?" diye bağırdı.

"Bir şekilde mantıklı gözüktü," dedi beceriksizce Sparhawk. "Azash bunlar başladığından beri beni öldürmeye çalışıp duruyor."

"Elinde çok daha sağlam şeyler varken Azash niye seni etrafta gölge ve bulutlarla kovalasın ki? Mantığının gelebileceği en iyi yer burası mıydı?"

"Biliyordum!" diye bağırdı Bevier. "Bize gölgeden ilk bahsettiğinde bir şeyi kaçırdığımızı biliyordum, Sparhawk! Azash olması gerekmiyordu."

Sparhawk birden kendini çok aptal hissetti.

“Niye Bhelliom üzerinde bu kadar gücüm var?” dedi Aphrael’e.

“Yüzüklerden dolayı.”

“Ghwerig benden önce yüzüklere sahipti.”

“Onlar o zaman temiz taşlardı. Şimdi onlar senin ve Ehlana’nın ailesinin kanlarıyla kızardılar.”

“Sadece renk onun bana itaat etmesi için yeterli mi?”

Aphrael ona ve sonra Sephrenia’ya bakakaldı. “Gerçekten kanlarının niçin kırmızı olduğunu bilmediklerini mi söylüyorsun?” diye kuşkuyla sordu. “Sen ne yapıp duruyordun, abla?”

“Bu onlar için zor bir kavram, Aphrael.”

Minik Tanrıça birden kollarını havaya kaldırıp, Styric dilinde varlığını bilmemesi gereken sözler mırıldanıp tepinerek uzaklaştı.

“Sparhawk,” dedi sakince Sephrenia, “kanm kırmızı çünkü içinde demir var.”

“Var mı?” Sparhawk donakaldı. “Bu nasıl olabilir ki?”

“Sadece söylediğime inan, Sparhawk. Sana mücevherin üzerinde bu kadar güç sağlayan bu kan lekeli yüzükler.”

“Ne inanılmaz bir şey,” dedi Sparhawk.

Arkasından Aphrael geri döndü. “Bhelliom çelik içine hapsedildikten sonra Troll Tanrıları bir daha işinize karışmayacak. Geri kalanınız Sparhawk’i öldürme planları yapmaktan vazgeçecek ve gene hepiniz bir bütün olacaksınız.”

‘Tüm bu açıklamalar olmadan bize sadece ne yapacağımızı söyleyemez misin?” dedi Kurik. “Bunlar Kilise Şövalyeleri, Flüt. Anlamadıkları emirleri uygulamaya alışıklar. Öyle olmaları gerekir.”

“Sanırım söyleyebilirdim,” diye küçük ellerinden birini onun sakallı çenesini okşarcasına koyarak kabul etti, “ama sizi özledim - hepinizi - ve yaşadığım yeri görmenizi istedim.”

“Gösteriş mi yapıyorsun?” diye takıldı Kurik.

“Şey ” Flüt hafifçe kızardı. “Bu çok mu uygunsuz?”

“Bu çok sevimli bir ada Flüt, onu bize göstermek istediğin için

gurur duyuyoruz.” *p>*

Flüt kollarını onun boynuna doladı ve öpücüklere boğdu. Bu arada Sparhawk, Flüt silahtarının kaba yüzünü öperken onun yüzünün yaşlarla ıslandığını gördü.

“Şimdi geri dönmeniz gerekiyor, çünkü gece bitmek üzere. Ama önce -“

Öpüşme oldukça uzun bir süre sürdü. Koyu renk saçlı minik Tanrıça Talen’e geldiğinde dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurdu ve sonra Tynian’a doğru ilerledi. Durdu, yüzünde çeşitli yönlere çekilebilecek bir ifade vardı. Sonra genç hırsıza geri döndü ve onun üzerinde daha sıkı bir iş gördü. Uzaklaştığında, esrarengiz bir şekilde gülümsüyordu.

KARBEYAZI DİŞİ GEYİK, kuğumsu tekne ikisini rengarenk çadırın beklediği bembeyaz kumsala doğru geri götürürken, “Şey, nazik sahibemiz sıkıntınızı çözdü mü?” diye sordu.

“Onun beni getirdiği insan dünyasında gözümü tekrar açtığımda bunu daha kesin olarak bileceğim, nazik yaratık,” dedi cevapladı

Sparhawk. Kendini kontrol edemediğini fark etti. Bu ağdalı konuşma kendiliğinden dudaklarından dökülüyordu. İç çekti.

Kaval sesinde paylayıcı bir işaret gibi hafif akortsuzluk oldu.

“Bu sizi daha mutlu edecek, sevgili Aphrael,” diye teslim oldu.

“Bu daha iyi, Sparhawk.” Ses kulaklarında bir fısıltıdan fazla değildi.

Küçük beyaz geyik onu çadıra geri görürdü ve orada üzerine Sparhawk’m üzerine tuhaf, serseme çeviren bir mahmurlukla tekrar çöktü.

Dişi geyik Sparhawk’m yanaklarına burnunu sürterek, “Beni hatırla,” dedi yumuşakça.

“Hatırlayacağım,” diye söz verdi Sparhawk, “hem de memnunlukla, sevimli varlığınız sıkıntılı ruhumu rahatlatıyor ve beni dinlenmeye davet ediyor.”

Ve tekrar uyudu.

TOZLARI UÇUŞTURUP ÇOK önceden ölmüş şeyler kokan ayaz ve siyah kumdan oluşan çirkin bir dünyada uyandı. Saçları tozdan keçe gibiydi. Toz, giysilerinin altından derisini bile aşmdır-mıştı. Onu uyandıran şey birisinin küçük bir çekiçle çeliği sertçe döverken çıkardığı çınlayan sesti.

Bir gün önceki hengameye karşılık, kendin zinde ve dünyayla barışık hissetti.

Çekicin çınlayan sesi durdu ve Kurik elinde bir şeyle tozlu kamp yerlerini geçti. Onu Sparhawk’a uzattı. “Ne dersin?” diye sordu. “Bu onu içine alabilecek mi?” Nasırlı ellerinde tuttuğu örme zincirden bir kese idi. “Şu anda yapabileceğimin en iyisi, Lordum. “Elimde daha fazla çelik yok.”

Sparhawk keseyi alıp silahtarına baktı. “Sen de mi?” diye sordu. “Sen de mi rüya gördün?”

Kurik başım sallayarak onayladı. “Bu konuda Sephrenia ile konuştum. Hepimiz aynı rüyayı görmüşüz - ama tam olarak rüya sayılmaz. Sephrenia bana açıklamaya çalıştı ama kafamı karıştırdı.” Durdu. “Özür dilerim, Sparhawk. Senden şüphe ettim. Her şey çok fazla boş ve ümitsiz gözüktü.”

“Bunun nedeni Troll Tanrıları’ydı, Kurik. Bhelliom’u çelik kesesine koyalım, böylece her şey yoluna girer.” Branda keseyi aldı ve ipini çözmeye başladı.

“Onu branda kesenin içinde bıraksak daha iyi olmaz mı?”

“Onu çeliğin içine koymak daha kullanışlı çünkü ona aceleyle ulaşmam gerekebilir. Azash ensemde solurken düğümlerle uğraşmak istemem.”

“Anlamlı bir fikir, Lordum.”

Sparhawk safir gülü iki eliyle kaldırdı ve yüzünün önünde tuttu. “Mavi Gül,” dedi Troll dilinde, “ben Elenialı Sparhawk’im. Beni tanıyor musun?”

Gül kasvetlice pırıldadı.

“Otoritemi kabul ediyor musun?”

Gül karardı ve Sparhawk onun nefretini hissedebildi.

Sağ başparmağını avucu boyunca milim milim ilerletti ve par-mağmdaki yüzüğünü çevirdi. Sonra yüzüğü çiçek mücevhere dayadı - ama bu sefer metali değil kan lekeli taşın kendisini. Elini sertçe safir güle bastırdı. Bhelliom feryat etti ve Sparhawk onun elinin içinde bir yılan gibi kıvrılıp büküldüğünü hissedebildi. Bastırmayı biraz hafifletti. “Birbirimizi anladığımıza sevindim. Keseyi aç, Kurik.” Karşı koyuş olmadı. Mücevher hapishanesine girmeye hevesli bile gözüktü. “Güzel,” dedi hayranlıkla Kurik, Sparhawk, çelik kesenin tepesindeki yumuşak demir tel ipi bağlarken. “Bunun denemeye değer olduğunu düşündüm.” Sparhawk şıptı. “Diğerleri kalktı mı?”

Kurik başını sallarak onayladı. “Ateşin yanında dikiliyorlar. Toplu bir hafıza kaybı fikrini ortaya atabilirsin, Sparhawk. Yoksa, sabahın yarısını özürler dileyerek geçirecekler. Özellikle Beviefe dikkat et. Gün doğduğundan beri dua ediyor. Kendini ne kadar suçlu hissettiğini sana söylemesi oldukça uzun zaman alabilir.”

“O iyi bir çocuk, Kurik.”

“Tabii ki öyle. Sorunun bir parçası da zaten bu.”

“Alaycı.”

Kurik ona sırıttı.

İkisi kampı geçerlerken Kurik gökyüzüne baktı. “Rüzgâr dindi,” diye belirtti, “ve tozlar yatışıyor gibi. Ne dersin -?” Bunda tereddütte kaldı.

“Büyük ihtimalle,” dedi Sparhawk. “Bir şekilde birbirine uyuyor, değil mi? Şey, hadi bakalım.” Utangaç ifadeli arkadaşlarına yaklaşırken boğazını temizledi. “İlginç bir geceydi, değil mi?” dedi sohbet edercesine. “Gerçekten o küçük beyaz geyiğe bağlanıyordum. Ama soğuk ve ıslak bir burnu vardı.”

Biraz yapmacık bir havada güldüler.

“Tamam. Artık şu kasvetin nereden geldiğini biliyoruz ve gerçekten bunu tekrar tekrar deşmenini bir anlamı yok? Bu kimsenin suçu değil, bu yüzden niye unutmuyoruz ki? Şu anda düşünmemiz gereken çok önemli şeyler var.” Çelik keseyi çıkardı. “İşte bizim mavi dostumuz burada. Bu küçük demir kesesinde rahattır umarım ama rahat olsun olmasın kalacağı yer orası - en azından ona ihtiyacımız olana kadar. Kahvaltıyı hazırlama sırası kimin?”

“Senin,” dedi Ulath.

“Ben dün akşam yemeği pişirdim.”

“Bunun ne ilgisi var?”

“Bu hiç de adil değil, Ulath.”

“Ben sadece bu şeyleri takip ediyorum, Sparhawk. Adaletle ilgileniyorsan, git Tanrı ile konuş.”

Geri kalanlar güldüler ve her şey gene yoluna girdi.

Sparhawk kahvaltıyı hazırlarken, Sephrenia ateşin başında ona katıldı. “Senden özür dilemem gerekiyor, bir tanem” diye itiraf etti.

“Ya?”

“Gölgenin kaynağının Troll Tanrıları olabileceğinden şüphelenmedim bile.”

“Senin suçun diyebilmem zor, Sephrenia. Başka bir olasılık olmasını istemediğim için Azash olduğuna ikna olmuştum.”

“Bilmem gerekirdi, Sparhawk. Mantığa güvenmemem lazımdı.”

“Sanırım bizi yanlış yöne sevkeden Perraine’di, küçük ana. Onun saldırıları Martel’den geliyordu ve Martel de sadece Azash’m daha önce yaptığı bir planı izliyordu. Bunun sadece daha önce olanların bir devamı olduğundan, oyuna yeni bir şeyin girdiğinden şüphelenmek için hiçbir nedenimiz yoktu. Hatta Perraine’nin bu gölge ile hiçbir ilgisi olmadığını anladıktan sonra bile eski fikir hâlâ takılıp kalmıştı. Kendini suçlama, Sephrenia, çünkü kesinlikle seni suçlamıyorum. Beni şaşırtan Aphrael’in bizim hata yaptığımızı görememesi ve bizi uyarmaması.”

Sephrenia gülümsedi. “Korkarım anlamadığımıza inanamadığı için. Gerçekten, bizim ne kadar sınırlı olduğumuzu kafasında oluşturamıyor, Sparhawk.”

“Bunu ona söyleyecek misin?”

“Ölürüm daha iyi.”

Kurik’in tahminleri doğru olmayabilirdi ama son günlerde onları tozlarla hapşırtan sürekli rüzgâr, doğal veya Bhelliom’un işi, artık dinmişti. Hava temiz ve soğuktu. Gökyüzü parlak soğuk maviydi. Güneş doğuda ufkun üzerinde sert ve soğuk bir şekilde asılı duruyordu. Bu bir önceki akşamın görüntüsü ile birleşerek arkalarındaki ufkun üzerinde asılı siyah bulutu bile umursamamalarını sağlayacak kadar neşelerini yerine getirdi.

Atını Faran’m yanma çeken Tynian, “Sparhawk,” dedi. “Sanırım sonunda çözdüm.”

“Neyi çözdün?”

“Ulath’m yemek pişirme sırasını nasıl saptadığını biliyorum.”

“Ya? Bunu duymak isterim.”

“Sadece biri sorana kadar bekliyor, hepsi bu. Biri sıra kimin diye sorar sormaz, Ulath yemek pişirme işini ona veriyor.”

Sparhawk düşündü. “Biliyor musun, haklı olabilirsin,” diye ona katıldı, “ama ya hiç kimse sormazsa?”

“O zaman yemeği Ulath’ın kendisinin yapması gerekiyor. Hatırladığım kadarıyla bir kere oldu.”

Sparhawk tekrar düşündü. “Niye diğerlerine söylemiyorsun? Sanırım artık Ulath’ın sırası çok sık gelecek, ne dersin?”

“Öyle olması gerek, dostum.” Tynian güldü.

Sertçe çatlamış siyah kayadan dik bir sırta geldiklerinde yaklaşık ikindi olmuştu. Tepeye dönerek çıkan kısa bir patika vardı. Yarı yoldayken Talen geriden Sparhawk’a seslendi. “Niye burada durmuyoruz? Ben önden gidip etrafa bir göz atacağım.”

“Bu çok tehlikeli,” diye kararlı bir biçimde onu reddetti.

“Büyü artık, Sparhawk. Bu benim işim. Ben profesyonel bir sinsiyim. Beni kimse görmeyecek. Bunu garanti edebilirim.” Çocuk durdu. “Hem, orada bir tehlike varsa, senin çelik giyen yetişkin adamlara ihtiyacın olacak. Benim çarpışmada fazla bir yardımım olmaz bu yüzden gerçekten harcayabileceğiniz tek kişi benim.” Yüzünü astı. “Biraz önce söylediklerime inanamıyorum. Hepinizin

Aphrael'i benden uzak tutmak için söz vermenizi istiyorum. Sanırım sağlıksız bir etkisi var."

"Bunu kafandan sil," diye fikri geri çevirdi Sparhawk. Talen, atından atlayıp, yere basar basmaz koşmaya başlayarak, "Şansın yok, Sparhawk. Hiçbiriniz beni yakalayamazsınız."

Kurik, çocuğun sırtın kenarından acele ve küçük adımlarla koşmasını izlerlerken, "İyi bir dayağın zamanı epeydir geldi," dedi.

"Ama haklı," dedi Kalten. "Kaybetmeyi göze alabileceğimiz tek kişi o. Yolda oldukça büyük bir soyluluk kapmış. Onunla gurur duyman gerekir, Kurik."

"İş onun öldürülmesine niçin izin verdiğimi annesine açıklamaya gelince gurur bir işe yaramaz."

Talen, yer yarılmış ve onu yutmuşcasma ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra sırtm tepesindeki bir çatlaktan çıktı ve patikadan aşağı onlara katılmak için koştu. "Orada bir şehir var. Zemoch olması gerekiyor, değil mi?"

Sparhawk eyer çantasından haritasını çıkardı. "Şehir ne kadar büyüklükte?"

"Cimmura kadar."

"O zaman sanırım Zemoch. Neye benziyor?"

"Bence 'meşum' kelimesini bulduklarında akıllarında o varmış."

"Duman var mıydı?" diye sordu Kurik.

"Sadece şehrin merkezindeki birkaç büyük binanm bacasından geliyordu. Birbirleriyle bağlantılıymış gibi gözüküyorlar. Birinin çeşit çeşit külah gibi kuleleri var. Diğerininin de kocaman siyah bir kubbesi."

“Şehrin geri kalanı terk edilmiş olmalı,” dedi Kurik. “Daha önce hiç Zemoch’da bulundun mu, Sephrenia?”

“Bir kere.”

“Külah kuleler olan yer neresi?”

“Otha’nın sarayı.”

“Ya siyah kubbeli olan?” Kurik’in bunu sorması gerekmiyordu. Cevabı hepsi biliyordu.

“Azash Tapmağı. Kendisi orada - bizi bekliyor.”

Yirmi Altıncı Bölüm

O VE ARKADAŞLARI zırhlarını giymek için giysilerini değiştirirlerken, Sparhawk, hile asla gerçek bir seçenek olmamıştır, diye düşündü. Bilgisiz köylüler ve açık arazide dolaşan üçüncü sınıf milisler aldatılabilir ama seçkin birliklerin devriye gezdiği terk edilmiş bir şehri kimlik bildirmeden geçmeye kalkmak beyhude olacaktı. Eninde sonunda, silaha başvurmak zorunda kalacaklardı ve bu şartlar altında tamamen zırhlı olmaları şarttı. Zincir zırh taşra çevrelerinin doğal sosyal toplantılarında yeterlidir, diye yüzünü buruşturarak düşündü ama şehir hayatı daha büyük bir resmiyet gerektiriyordu. Köylü kılığı burada işe yaramayacaktı.

“Tamam, plan ne?” diye sordu Kalten, şövalyeler zırhlarını giymek için birbirlerine yardım ederlerken.

“Daha bir şey düşünemedim,” diye kabullendi Sparhawk. “Samimi olmam gerekirse, gerçekten buraya kadar geleceğimizi düşünmemiştim. En fazla ümit edeceğimiz şeyin, Bhelliom’u parçaladığımda oluşacak patlamanın Otha’nm şehrini içine alabileceği bir yere dek yakınlaşmak olacağını düşündüm. Kayışları takar takmaz, Sephrenia ile konuşacağız.”

Öğlen olurken doğudan ince, yüksek bulutlar gelmeye başladı. Gün batınıma yaklaşırken bulutlar kalınlaşıyordu. Kuru ayaz azalıp yerini tuhaf boğucu bir sıcağa bıraktı. Güneş kan rengi bulutların arasında batarken, şövalyeler Sephrenia’nm etrafında toplanmışlardı ve doğuda, ufkun çok ilersinde, gök ara sıra güdüyordu.

“Şanlı liderimiz birkaç stratejik ayrıntıya aldırmıyormuş gibi gözüküyor,” diye alay etti Kalten.

“Nazik ol,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Naziğim, Sparhawk. ‘Gerizekâlı’ kelimesini bir kez bile kullanmadım. Hepimizi meraktan çıldırtan soru, şimdi ne yapacağımız?”

“Hemen bir kuşatmayı hesaba katmayacağımızı söyleyeceğim,” diye fikrini belirtti Ulath.

“Doğrudan saldırılar her zaman eğlencelidir,” dedi Tynian.

“Müsade eder misiniz?” dedi Sparhawk, öfkeyle. “Durumu şöyle görüyorum, Sephrenia. Önümüzde terk edilmiş bir şehir var ama Otha’nın seçkin muhafızlarının da devriye gezdiği kesin. Onları atlatabiliriz ama bu fazla umut bağlanacak bir fikir değil. Şehir hakkında biraz daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.”

“Ve Otha’nın seçkin muhafızlarının ne kadar iyi oldukları konusunda,” diye ekledi Tynian.

“Onlar sadece asker,” diye yardımcı oldu Bevier.

“Kilise Şövalyeleri’ne rakip olabilirler mi?” diye sordu Tynian.

“Hayır, zaten kim olabilir ki?” Bevier bunu hiçbir kendini beğenmişlik izi göstermeden söyledi. “Onlar en iyi ihtimalle Kral Wargun’un ordusundaki askerlerle eşdeğerler.”

“Sen daha önce buradaydın, Sephrenia,” dedi Sparhawk. “Saray ve tapınak tam olarak nerede?”

“Doğrusu ikisi de aynı bina,” diye cevapladı Sephrenia, “ve şehrin tam ortasında.”

“Hangi kapıyı kullacağımız önemli olmayacak, değil mi?”

Kadın başını salladı.

“Saray ve tapmağın aynı çatı altında olması biraz garip değil mi?” diye sordu Kurik.

“Zemochlar garip insanlardır,” dedi Sephrenia. “Doğrusu tapınağa ulaşmak için saraydan geçmen gerekiyor. Tapınağın başka bir girişi yok.”

“O zaman yapacağımız atlarımızla saraya gidip kapıyı kırmak,” dedi Kalten.

“Hayır,” diye sertçe katılmadı Kurik. “Saraya yürüyerek gidecek ve kırma konusunu orada konuşacağız.”

“Yürümek mi?” Kalten kırılmış gözüktü.

“Atlar kaldırım taşından sokaklarda çok ses yapar, gizlenmen gerektiğinde onları saklamak biraz zordur.”

“Tamtakım bir zırh içinde yürümek çok eğlenceli değil, Kurik.”

“Şövalye olmak isteyen sendin. Hatta hatırladığım kadarıyla, sen ve Sparhawk gönüllü olmuştunuz.”

“Sparhawk’in bahsettiği gözükmezlik büyüsünü ıslıkla çala-maz mısın?” dedi Kalten. “Flüt’ün kavalıyla çaldığını?”

Sephrenia kafasını olumsuzca salladı.

“Niçin?”

Sephrenia kısa bir müzikal pasaj mırıldandı. “Bu melodiyi tanıdın mı?” diye sordu.

Kalten kaşlarını çattı. “Tandığımı söyleyemem.”

“Bu geleneksel Pandion ilahisi. Onu tanıdığından eminim. Bu soruna cevap veriyor mu?”

“Müzik iyi bildiğin konulardan biri değil, anladım.”

“Peki denesen ve yanlış notaları çalsan ne olur?” diye merakla sordu Talen.

Sephrenia ürperdi. “Lütfen sorma.”

“O zaman, gizleneceğiz,” dedi Kalten. “Gizli gizli gidelim.”

“Hava kararır kararmaz,” dedi Sparhawk.

Zemoch’un tatsız surlarına ulaşmak için, bir millik düz ve tozlu bir ovayı geçmek gerekiyordu. Batı kapısına ulaştıklannda hepsi sırılsıklam terlemişlerdi.

“Bunaltıcı,” dedi sessizce Kalten, terlemiş yüzünü silerek. ‘Ze moch’ta normal olan bir şey var mı? Yılın bu zamanında bu kadar yapış yapış olmaması gerekiyor.”

“Kesinlikle normal olmayan bir hava geliyor,” dedi Kurik. Uzaktan gelen gökgürültüleri ve doğudaki bulut kümelerini aydınlatan birkaç soluk şimşek parlaması gözlemlerini onayladı.

“Belki fırtına için Otha’dan sığmak isteyebiliriz,” dedi Tynian. “Zemochların misafirperverliğe bakış açıları nasıldır?”

“Güvenilmez,” diye cevapladı Sephrenia.

“Şehre girdiğimizde elimizden geldiği kadar sessiz olmamız gerekecek,” diye uyardı Sparhawk.

Sephrenia başını kaldırıp doğuya baktı. Soluk yüzü bunaltıcı karanlıkta zor bela gözüküyordu. “Biraz beklesek iyi olur,” diye önerdi. “Fırtına bu yöne geliyor. Gökgürültüsü istenmeyen tıkırtıları çok iyi saklayacaktır.”

Gökgürültüsünün gürlemeleri ve çatırtıları onlara doğru yaklaşırken şehrin bazalt duvarlarına dayanarak beklediler.

Sparhawk yaklaşık on dakika sonra, “Bu kadarı yeterli, gürültüleri örtecektir,” dedi. “Yağmur başlamadan içeri girelim.”

Kapı demirlerle tutturulmuş, kabaca dört köşe kesilmiş kütüklerden yapılmıştı ve yarı aralıktı. Sparhawk ve arkadaşları silahlarını çekip birer birer içeri süzüldüler.

Şehirde garip bir koku vardı. Bu koku daha önce Sparhawk’m bulunduğu hiçbir yere uymuyordu. Ne kötü ne de iyi bir kokuydu ama bilinenlerden tamamen farklı, tuhaf bir koku olduğu kesindi. Tabii ki meşaleler yoktu, doğudan gelen mor bulut kümelerinden geçen aralıklı yıldırım parlamalarına güvenmek zorunda kaldılar. Bu parlamalarda ortaya çıkan sokaklar dardı ve kaldırım taşları yüzyıllardır üzerlerinden dolaşan ayaklarla dümdüz olmuştu. Evler dar ve yüksek, pencereleri küçük ve parmaklıklıydı. Şehri aşındıran bitmez tükenmez toz fırtınaları evlerin taşlarını düzleştir-mişti. Aynı iri taneli toz, birkaç ay önce terk edilmiş şehre yüzyıllardır terk edilmiş bir harabe havası vermek ister gibi evlerin kapı eşikleri ve köşelerinde toplanmıştı.

Talen, Sparhawk’m arkasına dolanıp zırhını tıklattı.

“Bunu yapma, Talen.”

“Senin dikkatini çekti, değil mi? Bir fikrim var. Bu konuda benimle tartışacak mısın?”

“Sanmam. Tartışmak istediğin ne?”

“Grupta sadece bende olan belli yeteneklerim var, biliyorsun.”

“Pek fazla kese bulacağını sanmıyorum, Talen. Etrafta o kadar çok insan görmüyorum.”

“Hah,” dedi yavan bir biçimde Talen. “Hah. Hah. Hah. Sen konuştun ve şimdi dinlemeye hazır mısın?”

“Özür dilerim. Devam et.”

“Hiçbiriniz kiracıların yarısını ayağa kaldırmadan bir mezarlıktan bile gizlice geçemez, değil mi?”

“O kadar ileri gidemem.”

“Ben giderim. Ben önden gideceğim - çok ileri değil, yeteri kadar. Böylece geri dönüp size gelen birini ya da kurulan bir tuzağı söyleyebilirim.”

Sparhawk bu sefer beklemedi bile. Çocuğu yakalamak için uzandı ama Talen rahatça kaçtı. “Bunu yapma, Sparhawk. Bütün yaptığın kendini salak yerine koymak.” Birkaç adım uzağa kaçtı, durdu ve elini çizmelerinden birinin içine soktu. Uzun sipsivri uçlu bir kama çıkardı. Sonra karanlık, dar sokağın içinde kayboldu. Sparhawk küfretti.

“Sorun ne?” diye sordu Kurik, Sparhawk’m arkasında, pek uzak olmayan bir yerden.

“Talen az önce gitti.”

“Ne yaptı?”

“Önden gözcülük yapacağını söyledi. Durdurmaya çalıştım ama yakalayamadım.”

Kıvrılarak giden sokaklardan oluşan labirentin içinde bir yerden acayip, insanca olmayan bir tür uluma geldi.

“Bu da ne?” diye soran Bevier, uzun saplı lochaber baltasına sıkıca yapıştı.

“Belki rüzgâr,” diye ikna edici olmayan bir tavırca cevapladı Tynian.

“Rüzgâr esmiyor.”

“Biliyorum ama gene de o sese rüzgârın neden olduğuna inanmayı tercih ederim. Diğer seçeneklerden hoşlanmam.”

Evlerin yanlarına sokulup her gökgürültüsü ve şimşek çakışında gönülsüzce oldukları yerde donarak yollarına devam ettiler.

Talen sessizce koşarak geri geldi. Ona ulaşamayacakları bir yerde kalarak, “Gelen bir devriye var,” dedi. “İnanır mısınız, meşale taşıyorlar?

Kimseyi bulmaya çalışmıyorlar tam tersine bulamayacaklarından emin olmaya çalışıyorlar.”

“Kaç kişi?” diye sordu Ulath.

“Bir düzine kadar.”

“Eendişe edecek kadar çok değil.”

“Niye bu sokaktan bir diğerine doğru dalmıyoruz? O zaman onlara bakmanız bile gerekmez, fazla endişe etmeye gerek yok.” Çocuk dar bir sokağa dalıp yeniden ortadan yok oldu.

“Bir dahaki sefere lider seçtiğimizde, sanırım oyumu ona vereceğim,” diye mırıldandı Ulath.

Kıvrılan dar sokaklardan ilerlediler. Önlerini kontrol eden Talen ile arasıra gözüken Zemoch devriyelerinden kolayca kurtulabildi-ler. Şehrin merkezine doğru yaklaştıklarında evlerin daha görkemli ve sokakların daha geniş olduğu bir semte gelindi. Çakan bir şimşeğin belli belirsiz ışığı, bir sonraki gelişinde Talen’in yüzündeki tiksintili ifadeyi ortaya çıkardı. “Tam önümüzde bir devriye daha var. Tek sorun devriye gezmemeleri. Bir şarap dükkânına dalmış gözüküyorlar. Sokağın ortasında oturup içiyorlar.”

Ulath omuz silkti. “Ara sokaklardan dolaşacağız.”

“Dolaşamayız,” dedi Talen. “Bu sokaktan ileri giden başka ara sokak yok. Etraflarından dolaşmak için hiçbir yol bulamadım, bu sokağı kullanmamız gerekiyor. Anladığım kadarıyla bu bölgeden saraya giden tek sokak bu. Burası çok anlamsız bir şehir. Sokakların hiçbiri gitmesi gereken yere gitmiyor.”

“Bu cümbüşçülerden kaç tanesiyle uğraşmamız gerekecek?” diye sordu Bevier.

“Beş ya da altı.”

“Ve meşaleleri var, değil mi?”

Talen başıyla onayladı. “Sokağın öbür köşesindeler.”

“Gözlerinin önünde parıldayan meşalelerle karanlıkta iyi göremezler.” Bevier baltasını imalı bir biçimde sallayarak kolundaki kasları gerdi.

“Sen ne dersin?” diye Sparhawk’a sordu Kalten.

“Halledebiliriz,” dedi Sparhawk. “Yolumuzdan çekilmeye pek gönüllü değiller gibi.”

Çarpışma, bir katliam havasındaydı. Zemoch devriyesinin alemi aşırı dikkatsizlik noktasına ulaşmıştı. Kilise Şövalyeleri sakince yaklaşıp hepsini öldürdü. Biri biraz bağırdı ama şaşkın çığlığı çakan şimşeğin gürültüsünde kayboldu.

Şövalyeler tek kelime konuşmadan hareketsiz gövdeleri yakındaki kapı eşiklerine çekip sakladılar. Sonra Sephrenia’nm etrafında toplanıp şimşeklerin aydınlattığı, geniş sokaklardan Otha’nm sarayını çevreleyen dumanlı meşale denizine doğru yollarına devam ettiler.

Bir kez daha insan sesiyle hiçbir ilgisi olmayan uluma duyuldu. Talen geri geldi, bu sefer onlardan uzak durmaya çalışmıyordu. “Saray uzak değil,” dedi, durmadan çakan şimşeklere rağmen oldukça kısık sesle konuşuyordu. “Önde muhafızlar var. Bir tür zırh giyiyorlar. Üzerlerinde çeşitli sivri çelik çıkıntıları var. Kirpilere benziyorlar.”

“Kaç tane?” diye sordu Kalten. ? “Saymak için zaman ayıramayacağım kadar çok. Şu inleyen sesi duyuyor musunuz?”

“Daha çok duymamaya çalışıyoruz.”

“Sanırım alışsanız daha iyi olur. Onu çıkaranlar muhafızlar.”

Otha’nın sarayı Chyrellos’daki Bazilika’dan daha genişti ama mimari bir zerafeti yoktu. Otha hayata bir keçi çobanı olarak başlamıştı ve zevk

anlayışını yönlendiren tek sözün ‘geniş’ kavramı olduğu anlaşılıyordu. Otha’ya göre büyüklük, daha iyiliği temsil ediyordu. Sarayı soluk siyah bazalt kayalardan yapılmıştı. Bazalt, taşçılar için kolay işlenen bir malzemedir ama iyi bir görüntü vermez. Büyük inşaatlar hariç bir işe yaramaz.

Saray, Zemoch’un ortasında bir dağ gibi yükseliyordu. Tabii ki kuleleri vardı. Sarayların her zaman kuleleri olmuştur ama ana binadan yukarıdaki havayı pençeleyen kaba siyah kule külahlarının ne zerafeti ne de uyumu vardı; üstelik hiçbir amaca da hizmet etmiyordu. Bir çoğu yüzyılarca evvel yapılmaya başlamış ve sonra asla bitirilmemişti. Yarı bitmiş halde ve etrafını çeviren kaba inşaat iskelesi kalıntılarıyla havaya doğru çıkıntılar yapıyorlardı. Bu saray kötülük duygusundan çok bir tür delilik nöbetine yönelmiş havası veriyordu, bir tür çılgın ama amaçsız çaba.

Sparhawk sarayın ötesinde Azash tapmağının şişkin kubbesini görebildi. Sağlam devasa altıgen bazalt bloklarından yapılmış soluk siyah yarıküre tapmağa iri bir böcek yuvası veya devasa ve kabuk bağlamış bir yara görüntüsü veriyordu.

Sarayı ve ona bitişik olan tapmağı çevreleyen, içinde herhangi bir ağaç, bina veya anıt bulunmayan alan taşla düzeltilmiş ölü bir yer gibiydi. Duvarlardan iki yüz yarda kadar uzaklaşan bir düzlüktü sadece. Gecenin bu en karanlık saatinde binlerce meşale tarafından aydınlatılıyordu.

Şövalyelerin geldiği geniş sokak, canlı bir meydanı geçip doğrudan Sparhawk’m hayatında gördüğü en geniş ve yüksek kemerli çifte kapıyla genişliği daralmadan Otha’nın evinin ana girişme kadar devam ediyor gibiydi. Kapılar bir kötülük habercisi gibi aralık duruyorlardı.

Muhafızlar duvarlarla bu geniş meşale tarlasının arasında duruyorlardı. Zırh giyiyorlardı ama bunlar Sparhawk’m daha önce gördüğü tüm zırhlardan çok daha garipti. Miğferler kafatası şeklinde yapılmıştı, etraflarında dal gibi çıkan çelik, çatal geyik boynuzları vardı. Bir çok birleşim noktası - omuz, dirsek, kalça ve diz - uzun sivri çiviler ve ışıldayan çıkıntılarla süslenmişti. On kollar kancalarla kaplanmıştı. Ellerinde

tuttukları ise testere gibi kenarları ve jilet gibi keskin kanca uçlarıyla öldürmekten çok acı vermeye yarayan silahlardı. Kalkanları geniş ve iğrenç biçimde boyanmıştı.

Sör Tynian, Derialıydı ve Derialılar bilinen en eski tarihten beri zırh konusunda uzmandırlar. Gökgürültüleri arasındaki bir anlık sessizlikte diğerlerine, “Bu hayatımda gördüğüm en salak ve çocukça gösteri,” dedi küçümseyerek.

“Ya?” dedi Kalten.

“Zırhları hiçbir işe yaramaz. İyi bir zırhın giyeni koruması ve belirli bir hareket serbestliği vermesi beklenir. Kendini kaplumba-ya çevirmenin bir anlamı yok.”

“Ama biraz yıldırıcı gözüküyor.”

“Bütün özelliği o - görünüşü için giyilen bir şey. Bütün bu sivri çiviler, kancalar bir işe yaramaz. İşin kötüsü bir de rakibinin silahını hassas noktalara yönlendirecektir. Acaba zırh ustaların akıllarında ne vardı?”

“Bu son savaştan kalan bir şey,” diye açıkladı Sephrenia. “Zemochlar Kilise Şövalyeleri’nin görünüşünden etkilendiler. Zırhın asıl amacını anlamadılar - sadece korkutucu tarafını gördüler, böylece zırh ustaları yararlılıktan çok görünüş üzerine odaklandı. Zemochlar zırhı kendilerini korumak için giymezler; rakiplerini korkutmak için giyerler.”

“Ben birazcık bile korkmadım, küçük ana,” dedi neşeyle Tynian. “Bu çok kolay olacak.”

Sonra sadece Otha’nm iğrenç kılıklı savaşçılarının algılayabileceği bir işaretle, hepsi birden akim alamayacağı o iniltiye başladı, bu hiçbir anlamı olmayan abuk sabuk bir ulumaydı.

“Bir tür savaş narası mı?” diye sordu Berit.

“Becerebileceklerinin en iyisi,” dedi Sephrenia. “Zemoch kültürünün temeli Styrictir ve Styricler savaş hakkında bir şey bilmez. Eleneler savaşırlarken bağırırlar. Muhafızlar sadece o sesi taklit etmeye çalışıyor.”

“Niye Bhelliom’u çıkarıp onları ortadan kaldırmıyorsun, Sparhawk?” diye önerdi Talen.

“Hayır!” dedi sertçe Sephrenia. “Troll Tanrıları şu anda hapis durumda. İyisi mi Azash’la karşılaşana dek onları serbest bırakmayalım. Bhelliom’u sıradan askerler üzerinde deneyerek, yapmaya geldiğimiz şeyi riske atmanın bir anlamı yok.”

“Haklı,” diye onayladı Tynian.

Ulath muhafızlara bakarak, “hareketsizler,” dedi. “Bizi görebildiklerinden eminim ama kapı girişini korumak için hiçbir gayret sarfetmiyorlar. Hızla kapıdan içeri girer ve arkamızdan kaparsak, bir daha onları düşünmemiz gerekmeyecek.”

“Hayatımda duyduğum en beceriksiz plan,” diye alay etti Kalten.

“Daha iyisini düşünebiliyor musun?”

“Hayır, doğrusu, düşünemem.”

“O zaman ne konuşuyorsun?”

Şövalyeler geleneksel kama düzenini alarak Otha’nın sarayının açık kapısına doğru uzun adımlarla ilerlediler. Alev alev parlayan yere geldiklerinde tuhaf bir biçimde tanıdık pis bir koku Sparhawk’in buruna geldi.

Anlamsız uluma başladığı gibi çabucak durdu. Kafatası yüzlü zırhlar içindeki muhafızlar hareketsiz duruyorlardı. Ne silahlarını kaldırdılar, ne de girişin önünde daha fazla bir güç toplamaya kalktılar. Sadece öyle duruyorlardı.

O keskin koku gene geldi ama ani bir rüzgârla çabucak temizlendi. Şimşekler şiddetlerim iki misline çıkardı ve yakınlardaki binalardan kulakları sağır eden gürültülerle kocaman parçalar koparmaya başladı. Etraflarındaki hava birden karıncalanırmışcasına canlanmış gibi gözüktü.

“Yere yatın!” diye sertçe bağırdı Kurik. “Herkes yere yapışsın!”

Anlamadılar ama hepsi anında itaat edip gürültüyle tangırda-yan zırhlarıyla yere balıklama atladılar.

Kurik’in tehlike uyarısının nedeni hemen ortaya çıktı. Kapıların solundaki gülünç zırhlı muhafızlardan ikisi çok parlak mavimsi bir ateş topunun içinde kaldı ve paramparça oldular. Arkadaşları ne kımıldadı ne de önlerine yağan kavrulmuş kırıntı ve zırh parçalarına baktılar.

“Zırh!” diye patlayan gökgürültüsünden de yüksek bir sesle bağırdı Kurik. “Çelik, yıldırım çekiyor! Yerde kaim!”

Yıldırımlar kurukafa suratlı muhafızların metal kaplı sıralarına çakmaya devam etti. Birden esmeye başlayan rüzgârın kıvrılıp sarayın yüksek bazalt duvarlarından geri gelmesiyle yanan et ve saç kokusu geniş meydanı doldurdu.

“Kımıldamıyorlar bile!” diye bağırdı Kalten. “Kimse bu kadar disiplinli olamaz.”

Fırtına ilerlemesine devam etti. Yıldırımların ani sağanağı çelik kaplı adamlardan geçip terk edilmiş evlerde çakmaya başladı.

“Artık tehlike geçti mi?” diye silahtarına sordu Sparhawk.

“Emin değilim,” dedi Kurik. “Eğer bir karıncalanma hissederseniz hemen yere yatın.”

Dikkatle ayağa kalktılar. “Bu Azash mıydı?” diye Sephrenia’ya sordu Tynian.

“Sanmam. Yıldırımı atan Azash olsaydı bizi vururdu. Ama Ot-ha olabilir. Tapınağa girene dek Azash’m çağırdığı şeylerden çok Otha’nın işleriyle karşılaşacağız.”

“Otha? Gerçekten bu kadar yetenekli mi?”

“Yetenek, bu doğru kelime değil. Otha’nın çok büyük gücü var ama beceriksiz. Pratik yapmayacak kadar da tembel.”

Göz korkutucu ilerlemelerine devam ettiler ama komik zırhların içinde onları bekleyen adamlar ne hareket etti ne de kapıyı tutanları destekledi.

Sparhawk birinci muhafıza ulaştığında, kılıcını kaldırdı ve daha önce hareketsiz duran adam ulurcasına bağırarak işe yaramaz çıkıntı ve kancalarla süslü geniş ağızlı baltasını beceriksizce savurdu. Sparhawk baltayı savuşturup kılıcıyla vurdu. Korkunç görünüşlü zırh Tynian’in tahmininden daha kötü çıktı. Kâğıttan sadece biraz kalındı; Sparhawk’m kılıç vuruşu sanki hiçbir engelle karşılaşmamış gibi muhafızın vücudunu baştan aşağı yardı. Tamamen savunmasız bir adama vursaydı bile kılıç gövdeyi bu kadar rahat kesemezdi.

Kesilen adam yere kapaklandı ve kesilen zırhı açık kaldı. Sparhawk ani bir tiksintiyle irkildi. Zırhın içindeki gövde yaşayan bir insan gövdesi değildi. Üzerinde birkaç çürümüş et parçası kalmış, kararmış, tiksindirici kemiklerlerden başka bir şeye benzemiyordu. Zırhtan korkunç bir koku fışkırdı.

“Canlı değiller!” diye bağırdı Ulath. “Zırhın içinde kemikler ve çürüyen bağırsaklardan başka bir şey yok!”

Şövalyeler tiksinti ve mide bulantısından ağızlarını tıkayarak çoktan ölmüş düşmanlarını parçalayıp keserek savaşmaya başladılar.

“Durun!” diye sertçe bağırdı Sephrenia.

“Ama -” Kalten itiraz etmeye başladı.

“Bir adım geri atm - hepiniz!”

İsteksizce bir adım geri attılar. Rezil zırhları içinde onların gözünü korkutan kadavralar tekrar hareketsizleşti. Bir kez daha verilen ama gözükmeyen ve duyulmayan bir işaretle o duygusuz ulumayı çıkardılar.

“Ne oluyor?” diye sordu Ulath. “Niye saldırmıyorlar?”

“Çünkü onlar ölü, Ulath,” diye cevapladı Sephrenia.

Ulath baltası ile darmadağın bir şekli işaret etti. “Ölü ya da değil, bu bana mızrağını saplamaya çalıştı.”

“Çünkü onun silahının erişebileceği yere geldin. Onlara bir bak. Etrafımızda duruyor ve arkadaşlarına yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyorlar. Bana bir meşale ver, Talen.”

Çocuk köşeli taşların arasından uğraşarak bir meşale çıkarıp Sephrenia’ya verdi. Sephrenia onu kaldırıp ayaklarının arasındaki karo taşlarına dikkatle baktı. “Bu korkutucu,” dedi ürpertiyle.

“Biz sizi koruyacağız, Leydi Sephrenia,” diye onu temin etti Be-vier. “Hiçbir şeyden korkmayınız.”

“Korkucak hiçbir şey yok, sevgili Bevier. Esas korkutucu olan Otha’nın elinde yaşayan bütün insanlardan daha fazla güç olduğu gerçeği ama o kadar salak ki nasıl kullanacağını bile bilmiyor. Bir embesilden korkarak yüzyıllar geçirmişiz.”

“Ölü uyandırmak oldukça etkileyici, Sephrenia,” dedi Sparhawk.

“Herhangi bir Styric çocuğu bir cesedi hareket ettirebilir ama Ot-ha onlarla ne yapabileceğini bile bilmiyor. Bu muhafızların her biri bir döşeme taşının üzerinde duruyor ve savunduğu tek şey o taş.”

“Emin misin?”

“Dene ve kendin gör.”

Sparhawk kalkanını kaldırıp kokan muhafızlara doğru ilerledi. Ayağı karo taşa dokunur dokunmaz kurukafa suratlı şey çentikli baltasını savurdu. Sparhawk kolayca hamleyi savuşturup bir adım geri attı. Muhafız eski haline dönüp bir heykel gibi hareketsizleşti.

Sarayı ve tapınağı çeviren kalabalık muhafız grubu tekrar o boş uğultuyu çıkardı.

Sonra Sephrenia beyaz cübbesini topladı ve Sparhawk'i dehşete düşüren bir şekilde, kokan ölü sıralarının arasından kendine yola açıp ilerledi. Durdu ve dönüp onlara göz attı. "Artık peşimden gelin. Yağmur başlamadan içeri girelim. Onların bulunduğu taşlara basmayın yeter."

Dans eden yıldırımların korkunç ışıkları altında iğrenç kokulan ve kurukafaya benzeyen suratları ile tehdit edici figürlerin arasından yürümek ürkütücüydü ama doğrusu bir orman patikasındaki ısırgan otlarından sakınmaktan daha tehlikeli değildi.

Son ölü nöbetçiyi geçtiklerinde, Talen durdu ve diyagonal muhafız dizisine gözlerini kısarak baktı. "Bilgili öğretmenim," dedi yavaşça Berit'e.

"Evet, Talen?"

"Şunu niye itmiyorsun?" diye zırhlı figürlerden birinin arkasını işaret etti. "Şöyle şu tarafa doğru."

"Niçin?"

Talen sırıttı, hınzırca bir sırıtış. "Sadece itele, Berit. Göreceksin."

Berit biraz şaşırmıştı ama baltasına uzanıp kaskatı cesedi sertçe itti. Zırhlı figür bir diğerine çarparak düştü, ikinci ceset geriye doğru sendeliyerek hemen birincinin kafasını uçurdu ve anında üçüncü tarafından biçildi.

Kaos hızla yayıldı, bir yığm göz korkutucu ceset arkadaşları tarafından düşüncesiz bir vahşet gösterisi içinde kesilip parçalandı.

“Çok akıllı bir çocuğun var,” dedi Ulath.

“Ondan umutluyuz,” dedi alçakgönüllülükle Kurik.

Kapıya döndüler ve durdular. Karanlık kapı girişinin tam ortasında havada asılı cılız yeşil alevler içinde, boşluğun üzerinde belli belirsiz kazınmış silik bir yüz vardı. Yüz garip bir biçimde çarpuk çurpuktu, aşırı ve amansız bir kötülük yansıtıyordu - ve tanıdıktı. Sparhavvk onu daha önce görmüştü.

“Azarlı!” diye fısıldadı Sephrenia. “Geride kalın, hepiniz!”

Dehşet verici yüze bakakaldılar.

“Bu gerçekten o mü?” diye sordu Tynian.

“Onun görüntüsü,” dedi Sephrenia. “Otha’nın bir işi.”

‘Tehlikeli mi?” diye sordu Kalten.

“Kapının eşiğinden içeri atılan bir adımın sonucu ölüm, hatta daha da kötüsü olur.”

“İçeri girmenin başka yolları var mı?” diye sordu Kalten, parlayan görüntüye ısrarla bakıyordu.

“Olduğundan eminim ama bulabileceğimizden kuşkuluyum.”

Sparhawk iç çekti. Zamanı geldiğinde bunu yapmaya karar vermişti. Tartışmanın olayın kendisinden daha çok şeye neden olacağına hayıflandı. Bhelliom’un çelik file kesesini kemerinden çözdü. “Tamam,” dedi arkadaşlarına, “harekete geçseniz iyi olur. Size ne kadar zaman verebileceğim konusunda hiçbir garanti veremem ama elimden geldiği kadar dayanacağım.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Kalten.

“Korkarım, burası Azash’a en çok yaklaşabileceğimiz yer. Hepimiz ne yapılması gerektiğini biliyoruz ama sadece birimiz yapacağız. Herhangi biriniz Cimmura’ya geri dönerse, Ehlana’ya bunun farklı olmasını dilediğimi söylesin. Sephrenia, burası yeteri derecede yakın mı? Azash yok olacak mı?”

Sephrenia’nın gözleri yaşlarla doluydu ama başını sallayarak onayladı.

“Bu durumda fazla hassaslaşmasak iyi olur,” dedi sertçe Sparhawk. “Zamanımız yok. Sizi - hepinizi - tanımaktan gurur duyuyorum. Şimdi buradan defolun. Bu bir emirdir.” Diğerleri aptalca soylu bir şey yapmaya kalkışmadan onları harekete geçirmesi gerekiyordu. “Gidin!” diye bağırdı. “Ve muhafızların arasından geçerken adımlarınıza dikkat edin!”

Şimdi harekete geçiyorlardı. Askerler her zaman emirlere -emirler bağnlarak verilirse - itaat ederlerdi. Harekete geçtiler ve önemli olan da buydu. Zaten bunun bir anlamı da yoktu. Sephrenia’nın söylediği doğru ise, Bhelliom’u parçaladığında tamamen yok olacak alanın dışına çıkmaları için en az bir güne ihtiyaçları olacaktı. Bu süre boyunca fark edilmeden kalabilmesi için çok az umut vardı. Ama onlara zayıf da olsa bir şans vermeye çalışması gerekiyordu. Belki saraydan kimse çıkmayacak ve sokaklarda başı boş dolaşan devriyelerin hiçbirinin onu görme şansı olmayacaktı. Bunu umak bile güzeldi.

Gidişlerini izlemek istemedi. Böylesi daha iyi olacaktı. Zaten yapılacak şeyler vardı, bütün aile panayıra giderken yaramazlık yaptığı için geride bırakılan boynu bükük çocuk gibi dikilmekten çok daha önemli şeyler. Önce etrafına baktı. Sephrenia haklıysa ve burası Otha’nm sarayına giden tek yol ise, aralık kapıyla onun pa-407

nldayan görüntüden biraz uzaklaşmak iyi olacaktı. Böylece tek düşünülmesi gereken şu devriyeler olacaktı. Saraydan dışarı çıkan herhangi biri - ya da herhangi bir şey - onun hemen göremeyecekti. Sağa mı sola mı? Omuz silkti. Ne fark edecekti ki? Belki de sarayın dış sınırlarının biraz daha uzağa gitmek ve tapınağın duvarına dayanıp beklemek iyi olurdu. Böylece

Azash’a daha yakın olacaktı. Yaşlı Tanrı tamamı örtülü o şeyin merkezine yakın olmalıydı. Daha yarım dönmüştü ki onları gördü. Tehdit edici ölüler sırasının ilerisinde duruyorlardı. Yüzlerindeki ifadeleri kararlıydı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye seslendi. “Size buradan defolup gitmenizi söyledim.”

“Seni beklemeye karar verdik/’ diye karşılık verdi Kalten.

Sparhawk tehdit edercesine onlara doğru bir atım attı.

“Salaklaşma, Sparhawk,” dedi Kurik. “Ölülerin arasından geçerken yanlış yere basma riskini göze alamazsın. Yanlış adım atarsan biri arkandan beynini dağıtacak - ve sonra Azash Bhelliom’u alacaktır. Sence bütün bu yolu bunun için mi geldik?”

Yirmi Yedinci Bölüm

SPARHAWK KÜFRETTİ. NİYE onlara söylendiği gibi hareket etmiyorlardı ki? Sonra iç çekti. İtaat etmeyeceklerini bilmesi gerekiyordu. Bu konuda onları azarlamanın bir anlamı yoktu.

Kemerinden matarasını almak için zırh eldivenlerini çıkardığında yüzüğü meşale ışıklarında kan kırmızısı bir renkte parladı. Tıkacı çıkarıp içti. Yüzük tekrar gözüne parladı. Düşünceli bir şekilde yüzüğe bakarak matarayı indirdi. “Sephrenia,” dedi neredeyse dalgın bir biçimde. “Sana ihtiyacım var.”

Sephrenia birkaç saniye sonra yanındaydı.

“Arayıcı Azash’ti değil mi?”

“Bu çok basit olurdu, Sparhawk.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Biz Pelosia’da Kral Sarak’m mezarında iken Azash Arayıcı’nm ağzından seninle konuştu ama Aldreas’ın mızrağıyla üzerine gittiğimde kaçtı.”

“Evet.”

“Lamorkand’daki höyükten çıkan o şeyi kaçırmak için o mızrağı kullandım ve Ghwerig’i onunla öldürdüm.”

“Evet.”

“Ama bunun nedeni mızrak değildi, değil mi? O kadar etkili bir silah da değildi zaten. Bunun nedeni yüzüklerdi, değil mi?”

“Bununla nereye varmak istediğini anlamıyorum, Sparhawk.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de.” Diğer eldivenini de çıkarıp yüzüklere bakarak ellerini uzattı. “Yüzüklerde de belli bir güç var, değil mi? Sanınm onların Bhelliom’un anahtarları olduğu gerçeğinden etkilendim. Bhelliom’un o kadar büyük gücü vardı ki yüzüklerin tek başlarına yapabileceği şeylere dikkat edemedim. Aldreas’ın mızrağının bununla hiçbir ilgisi yok - ki Cimmura’da Ehlana’nm odasının bir köşesinde durduğuna göre bu iyi bir şey.

Herhangi bir silah aynı işi görebilir, değil mi?”

“Yüzükler ona dokunduğu sürece evet. Lütfen, Sparhawk, doğrudan konuya gel. Elene mantığın sıkıcı.”

“Düşünmeme yardımcı oluyor. Kapı eşiğindeki görüntüyü Bhel-üom ile temizleyebilirim ama bu Troll Tanrıları’nı serbest bırakacak ve her arkamı dönüşümde beni arkadan bıçaklamaya çalışacaklar. Ama Troll Tanrüan’nm yüzüklerle hiçbir bağlantısı yok. Ghnomb ve arkadaşlarını uyandırmadan yüzükleri kullanabilirim. Kılıcımı iki elimle tutup kapının girişindeki o yüze dokunursam ne olur?”

Sephrenia ona bakakaldı.

“Burada Azash’tan bahsetmiyoruz. Otha ile uğraşıyoruz. Belki dünyadaki en büyük sihirbaz değilim ama yüzükler bende olduğu sürece olmama gerek de yok. Sanırım onlar Otha’ya yeter de artar bile, ne dersin?”

“Hiçbir şey söyleyemem, Sparhawk.” Sephrenia’nın sesi sakindi. “Bilmiyorum.”

“Niye deneyip öğrenmiyoruz?” Sparhawk döndü ve pis kokan ölü sırasının arasından geriye baktı. “Tamam,” diye arkadaşlarına seslendi, “buraya gelin. Yapacak bir şeyimiz var.”

Dikkatle zırhlı kadavraların arasından sıyrılıp geçtiler ve Sparhawk ile öğretmeninin etrafında toplandılar. “İşe yaramama ihtimali olan bir şey yapmayı deneyeceğim, yaramazsa Bhelliom ile sizin uğraşmanız gerekecek.” Çelik file kesesini kemerinden aldı. “Denediğim şey başarılı

olmazsa, Bhelliom’u yere atın ve bir kılıç ya da baltayla kırın.” Keseyi Kurik’e, kalkanını Kalten’e verip kılıcım çekti. Kabzasmı iki eliyle sıkıca kavrayıp ortasında havada asılı parlayan görüntü olan geniş kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi. “Bana şans dileyin,” dedi. Şanstan başka bir şeye ihtiyaçları da yoktu.

Kılıcını önüdeki yeşil ateşin içinde kazılmış görüntüye hizalayarak kollarını uzattı. Kendini kastı ve kılıcın ucunu yanan büyülü şeye değdirmek için ağır ağır ilerledi.

Sonuç göz alıcıydı. Kılıcın ucunun dokunuşu yanan görüntüyü patlatırken, Sparhawk’i rengarek kıvılcımlardan bir şelale altında bıraktı. Patlama her yönde bir mil çapındaki bir alanm içindeki bütün pencere camlarını kırdı. Sparhawk ve arkadaşları yere atladı. Sarayın önünde hâlâ nöbet tutan zırhlı cesetler yeni biçilmiş buğday gibi yere düştüler. Sparhawk kulaklanndaki çınlamayı kesmek için kafasını salladı ve kapıya bakarak ayağa kalkmaya çalıştı. Koca kapılardan biri tam ortasmdan yarılmıştı. Diğeri tehlikeli bir şekilde tek bir menteşede asılı duruyordu. Görüntünün bulunduğu yerde birkaç duman parçası vardı. Sarayın içinde derinlerden, yarasamsı bir acı çığlığı geldi.

“Herkes iyi mi?” diye bağırdı Sparhawk.

Ayağa kalmaya uğraşıyorlardı. Gözleri tam odaklanmıyordu.

“Gürültülü.” Ulath’m bütün söylediği buydu.

“O çığlık nereden geldi?” diye sordu Kalten.

“Sanırım, Otha,” dedi Sparhawk. “Yaptığınız bir büyünün bozulması insanı kötü yapar.” Eldivenlerini ve çelik file keseyi geri aldı.

“Talen!” diye bağırdı Kurik. “Hayır!”

Ama çocuk çoktan açık kapıdan içeri girmişti. Daha da devam etti ve sonra dışarı çıkıp, “Burada hiçbir şey yok, baba,” diye haber verdi. “Puf diye duman olup yok olmadığıma göre, güvenli olduğunu söyleyebiliriz.”

Kurik oğluna doğru ilerlemeye başladı, elleri hırsla açılmıştı.

Sonra lanetler mırıldanarak durdu. ^

“İçeri gidelim,” dedi Sephrenia. “Şehirdeki devriyelerin patlamayı duyduğuna eminim. Gökgürültüsü olduğunu sanmalarını umabiliriz ama bakmaya gelmek zorundalar.”

Sparhawk keseyi kemerinin altına geri koydu. “İçeri girdiğimizde hangi yoldan gideceğiz?”

“Kapıdan girdikten sonra sola dön. O taraftaki geçit mutfak ve depolara gider.”

‘Tamam o zaman. Haydi gidelim.”

SPARHAWK’IN ŞEHRE İLK girdiklerinde fark ettiği garip koku sarayın karanlık koridorlarında daha da güçlenmişti. Şövalyeler seçkin askerlerin bağrışmalarını dinleyerek dikkatle ilerledi. Saray karışıklık içindeydi. Böyle kocaman uçsuz bucaksız bir yerde bile birileriyle karşılaşacakları belli idi. Sparhawk ve arkadaşları bir çok durumda, sadece koridorlarda sıralanmış karanlık odalara girerek onlardan kurtulmayı başardı. Bununla beraber, bazen bu mümkün olmuyordu ama Kilise’nin Şövalyeleri yakın döğüşte Zemochlardan çok daha yetenekliydiler. Karşılaştıklarında çıkan gürültüler koridorlardaki bağrışmalar içinde kayboluyordu. Silahlan hazır, vakit geçirmeksizin ilerlemeye devam ettiler.

Sıra sıra meşalelerin aydınlattığı geniş hamur mutfağına girdiklerinde yaklaşık bir saat geçmişti. Durdular ve sürgülü kapıları kapattılar.

“Kafam karıştı,” diye itiraf etti Kalten, küçük bir kek aşırarak. “Hangi yoldan gidiyoruz?”

“Sanırım şu kapıdan,” diye cevapladı Sephrenia. “Bütün mutfaklar taht salonuna giden bir koridora açılır.”

“Otha taht salonunda mı yemek yiyor?” dedi şaşkınca Bevier.

“Otha etrafta pek dolaşmaz. Artık yürüyemiyor.”

“Onu sakat bırakan ne?”

“İştahı. Otha durmadan yer ve asla antrenman yapmaz. Bacakları artık onu taşıyamayacak kadar zayıf.”

“Taht salonuna açılan kaç kapı var?” diye sordu Ulath.

Sephrenia hatırlamaya çalışarak bir dakika düşündü. “Dört sanırım. Biri buradaki mutfaklardan, diğeri esas saraydan geliyor. Üçüncüsü Otha’nın özel dairesine gidiyor.”

“Ya sonuncusu?”

“Son girişin kapısı yok. O bir labirente açılan giriş.”

“O zaman ilk yapmamız gereken hepsini kapatmak olacak. Otha ile konuşurken yanlız kalmak isteyeceğiz.”

“Orada başkaları da olabilir,” diye ekledi Kalten. “Martel’in gelmeyi başarıp başaramadığını merak ediyorum.” Bir kek daha aldı.

“Bunu öğrenmenin bir yolu var,” dedi Tynian.

“Bir dakika,” dedi Sparhawk. “Bahsettiğin labirent nedir, Sephrenia?”

‘Tapınağa giden yol. Bir zamanlar insanlar labirentlere hayrandı. Çok karışık ve tehlikeli.”

“Tapmağa gitmenin tek yolu orası mı?”

Sephrenia başını sallayarak onayladı.

“İnananlar tapınağa gitmek için taht salonundan mı geçiyor?”

“Sıradan inananlar tapınağa gitmez, Sparhawk - sadece rahipler ve kurbanlar.”

“O zaman taht salonuna gitmek zorundayız. Kapıları sürgüle-yip oradaki muhafızlarla ilgileneceğiz ve sonra Otha’yı esir alacağız. Boğazına bir bıçak dayarsak askerlerinin bizi engelleyeceğini sanmıyorum.”

“Otha bir sihirbaz, Sparhawk,” diye hatırlattı Tynian. “Esir almak söylendiği kadar kolay olmayabilir.”

“Otha şu anda bir tehlike oluşturmuyor,” diye ona katılmadı Sephrenia. “Hepimizin daha önce bozulan büyüleri oldu. Kendini toplaması biraz zaman alır.”

“O zaman hazır mıyız?” diye gergince sordu Sparhawk.

Başlarını sallayarak onayladılar ve Sparhawk önden ilerledi.

Mutfaklardan taht salonuna giden yol dardı ve çok uzun değildi. Diğer ucu kırmızı meşale ışığıyla aydınlatılmıştı. Işığa yaklaşırlarken Talen öne doğru sıvıştı. Yumuşak ayakkabıları karo taşlar üzerinde hiç ses yapmıyordu. Bir iki dakika sonra geri döndü. “Hepsi orada,” diye içinde heyecan izleri olan bir fısıltıyla haber verdi. “Annias, Martel ve diğerleri. Yeni gelmişler gibi. Gezgin cüppeleri hâlâ üzerlerinde.”

“Oda da kaç tane muhafız var?” diye sordu Kurik. ,

“Çok fazla değil. En fazla yirmi tane.” ‘

“Diğerleri koridorlarda bizi arıyor olmalı.”

“Odayı tarif edebilir misin?” diye sordu Tynian. “Ve muhafızların durduğu yerleri?”

Talen başıyla onayladı. “Koridor tahttan pek uzak olamayan bir yere açılıyor. Otha’y1 diğerlerinden hemen ayırabileceksiniz. Daha çok sümüklüböceğe benziyor. Martel ve diğerleri etrafında toplanmış. Her kapıda iki muhafız var - tahtın arkasındaki kemerli giriş hariç. Onu kimse korumuyor. Muhafızların geri kalanı duvarlar boyunca dağılmışlar. Örme zırhları ve kılıçları var. Herbiri elinde uzun bir mızrak tutuyor. Bir düzine

kadar iri yarı peştamal giyen adam tahtın etrafında çömelmiş. Silahları yok.”

“Otha’nın taşıyıcıları,” diye açıkladı Sephrenia.

“Hakılıymışsm,” dedi Sephrenia’ya Talen. “Dört kapı var - bu tam önümüzdeki, diğeri odanın en uzak tarafında, kemerli giriş de odanın sonundaki en büyük kapı.”

“O kapı sarayın diğer taraflarına gidiyor, o zaman,” dedi kadın.

“Bu önemli,” diye karar verdi Sparhawk. “Mutfaklarda birkaç ahçıdan başka kimse yok sanırım. Otha’nın yatak odasında da fazla insan yoktur ama ana kapının arkasında askerler olacaktır. O kapıdan burasının uzaklığı ne kadar?”

“Yaklaşık altmış metre,” dedi çocuk.

“Kim koşmak istiyor?” Sparhawk arkadaşlarına bakındı.

“Ne dersin, Tynian?” diye sordu Ulath. “Altmış metreyi ne kadar hızlı koşabilirsin?”

“Senin kadar hızlı koşabilirim, dostum.”

“Bu işi biz halledeceğiz, Sparhawk,” dedi Ulath.

“Adus’u bana söz verdiğini unutma,” diye arkadaşına hatırlattı Kalten.

“Onu sana saklamaya çalışacağım.”

Meşale ışığının aydınlattığı kapı girişine doğru kararlıca ilerlediler. Tam arkasında duraklayıp hızla içeri daldılar. Ulath ve Tynian ana kapıya doğru tüm güçleriyle koştular. Şövalyelerin taht salonuna dalmalarıyla içerden alarm ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Otha’nm askerleri bağırarak birbirlerine uyuşmayan emirler veriyorlardı ama bir subay boğuk bir böğürtüyle bağırdı, “imparatoru koruyun!”

Örme zırhlı muhafızlar kapıdaki arkadaşlarını bırakıp tahtın etrafında mızraklanyla bir çember oluşturmak için koşuştu. Kalten ve Bevier kayıtsızca mutfaklara giden koridorun girişindeki iki askeri yere serdi. Ulath ve Tynian iki muhafızın yardım çağırmak için çılgınca açmaya çalıştıkları ana kapıya ulaştılar. İki adam da ilk darbeyle öldüler. Ulath dev gibi sırtını kapıya dayadı ve Tynian kapıyı sürgülemek için yakındaki perdeleri yoklarken kendini sağlamca yerleştirdi.

Berit, Sparhawk'm yanında kapıdan içeri atıldı, yerde hâlâ zayıfça kımıldayan muhafızların üzerinden atladı ve baltasını kaldırıp odanın diğer tarafındaki kapıya doğru koştu. Zırhının engellemesine rağmen, taht salonunun cilalı zeminini bir geyik gibi koşarak geçti; Otha'nın yatak odasına giden kapıyı koruyan iki adamın üzerine çullandı. Mızraklarına hafifçe sürtünerek geçip iki kuvvetli balta vuruşuyla işlerini bitirdi.

Kalten arkasındaki ağır sürgüyü sertçe iterken, Sparhawk arkasında sert bir metal tıkırtısı duydu.

Ulath'ın kapalı tuttuğu kapının arkasından güm güm vuruluyordu; Tynian demir sürgüyü bulup yerine soktu. Berit de kapısını sürgülemişti.

"Çok ustaca," diye onayladı Kurik. "Ama hâlâ Otha'yı yakalayamadık."

Sparhavvk önce tahtın etrafındaki mızrak çemberine, sonra da Otha'ya baktı. Talen'in söylediği gibi son beş yüzyıldır batıyı korkutan adam sümüklü böceğe benziyordu. Soluk beyaz ve tamamen kılsızdı. Yüzü yusyuvarlaktı, şişmiş, terden parıl parıl parlıyordu, sanki yapışkan bir sıvı ile kaplı gibiydi. Göbeği inanılmaz büyüklükteydi. Önünden öylesine ileri fırlamıştı ki kollan sanki gelişmemiş gibi gözüküyordu. İnanılmaz derecede pisti; paha biçilmez yüzükler ellerini süslüyordu. Sanki bir şey onu geriye savurmuş gibi tahtında yarı uzanır durumda yatıyordu. Gözleri donuktu. Kollan, bacakları ve gövdesi titreyerek seyiriyordu. Bozulan büyüsü yüzünden kendini toparlayamadığı açıkça gözüküyordu.

Sparhawk kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, bir taraftan etrafına bakmıyordu. Oda kralların fidyeleriyle süslenmişti. Duvarlar çekiçle dövülmüş altınlarla, sütunlar sedefle kaplanmıştı. Zemin cilalı,

siyah, som akikti. Her kapının yanında asılı perdeler kan kırmızısı kadifeydi. Duvarlardan eşit aralıklarla meşaleler çıkıyordu ve Otha'nın tahtının her iki yanında çok geniş birer demir mangal vardı.

Sparhawk en son olarak Martel'e baktı.

"Ah, Sparhawk," diye kibarca ağır ağır konuştu beyaz saçlı adam, "uğradığın iyi oldu. Seni bekliyorduk."

Martel'in sesinde hafif bir ima vardı. Bu kadar çabuk varmala-nnı beklemiyordu. Özellikle de aniden içeri dalışlarını. Adus mızraklı adamları tekme ve lanetlerle cesaretlendirmeye çalışırken o, Annias, Arissa ve Lycheas ile mızrak çemberinin güvencesi içindeydi.

"Biz zaten bir şekilde komşu sayılırız." Sparhawk omuz silkti. "N'aber, ahbap? Yolculuktan bitap düşmüş gözüküyorsun. Zor bir yolculuk muydu?"

"Katlanılmayacak bir şey olmadı." Martel başını Sephrenia'ya doğru eğdi. "Küçük ana," dedi, tuhaf bir şekilde pişman görünüyordu.

Sephrenia iç çekti ama hiçbir şey söylemedi.

"Hepimizin burada olduğunu görüyorum," diye devam etti Sparhawk. "Bu küçük dostça toplantılardan çok hoşlanıyorum, ya siz? Bize hatırlama fırsatı veriyor." Artık Martel'in emri altında olduğu açıkça gözüken Annias'a baktı. "Chyrellos'ta kalacaktınız, Ekselansları. Seçimin tüm heyecanını kaçırdınız. Hiyerarşi'nin Dolmant'ı patriklik tahtma çıkardığına inanır mısınız?"

Cimmura Piskoposu'nun yüzüne ani bir acı ve ıstırap ifadesi geldi. "Dolmant mı?" diye kaygılı bir sesle tıkandı. Sparhawk, piskopostan bundan daha büyük bir intikam alamayacağını anladı. Söylediği bu basit şeyin düşmanında sebep olduğu acı Sparhawk'm kavrayabileceğinin ötesindeydi. Cimmura Piskoposu'nun hayatı bir anda alt üst olup küle döndü.

“Hayret verici, değil mi?” diye acımasızca devam etti Sparhawk. “Akla gelenecek en son adam oydu. Chyrellos’dakilerin çoğu bu işte Tanrı’nm parmağı olduğunu düşünüyorlar. Eşim, Elenia Kraliçesi - onu hatırlıyorsun, değil mi?… şu sarışın kız, hani oldukça hoş olan, senin zehirlediğin - toplantının başında başpiskoposlara bir konuşma yaptı. Dolmant’ı öneren oydu. İnanılmaz derecede etkili konuştu ama genel konuşmasının Tanrı’dan gelen ilham sonucu olduğu çok açıktı - Dolmant bu yüzden oy birliğiyle seçildi.”

“Bu inanılmaz!” Annias’m nefesi kesildi. “Yalan söylüyorsun, Sparhawk!”

“Doğruluğunu kendin de saptayabilirsin, Annias. Seni Chyrellos’a geri götürdüğümde, toplantının kayıtlarını incelemek için oldukça çok zamanın olacak. Seni yargılama ve idam etme zevkini kimin alacağı çok büyük kavgalara yol açacak. Yıllarca sürebilir. Zemoch sınırının batısındaki herkesin canını sıkmayı basardın. Hepsi farklı nedenlerden seni öldürmek istiyor.”

“Çocuklaşıyorsun, Sparhawk,” diye alaycı alaycı güldü Martel.

“Tabii ki öyle. Hepimiz bazen çocuklaşırız. Bu akşam gün batı-mmın bu kadar ilhamsız oluşu gerçekten büyük bir ayıp Martel, çünkü bu senin göreceğin sonuncu gün batımı.”

“Bu her durumda içimizden biri için doğru.”

“Sephrenia.” Bir sesten çok kalın tonda gevelenen bir gürültüydü.

“Evet, Otha?” diye sakince cevapladı Sephrenia.

“Elveda deyiniz kafasız küçük Tanrıçanıza,” diye eski Elenece geveledi tahttaki sümüklü böceğe benzeyen adam. Küçük gözleri odaklanmasına rağmen elleri hâlâ titriyordu. “Sizin Genç Tanrılarla doğal olmayan akrabalığınız sona yaklaşıyor. Sizi Azash bekliyor:”

“Bundan şüpheliyim Otha, çünkü bilinmeyeni yanımda getiriyorum. Onu doğmadan çok önce buldum ve buraya elinde Bhelliom ile getirdim. Azash ondan korkuyor, sen de ondan korkacak kadar bilge olmalısın, Otha.”

Otha tahtına iyice gömüldü, kafası şişman gerdanının kıvrımlarının içine bir kaplumbağa gibi geri çekildi. Eli şaşırıtıcı bir hızda hareket etti ve yeşil bir ışık fırladı, küçük Styric kadını hedefleyen bir ışık. Sparhawk bunu bekliyordu. Kalkanını iki çıplak eliyle savsak bir şekilde tutuyordu. Yüzüklerin kan kırmızısı taşlarını kalkanın çelik kenarlarına sertçe bastırıyordu. Deneyimlerin sonucu kazanılmış bir hızla kalkanı eğitmeninin önüne getirdi. Yeşil ışık kalkana çarpıp parlatılmış yüzeyinden yansıdı. Zırhlı muhafızlardan biri sessiz bir patlamayla bütün taht salonuna sıcak zırh parçaları saçarak yok oldu.

Sparhawk kılıcını çekti. “Bütün bu saçmalıkları bitirdik rni, Martel?” diye kasvetlice sordu.

“Keşke sana bir iyilik yapabilseydim ahbap,” dedi Martel, “ama Azash bekliyor. Bunun ne demek olduğunu bilirsin.”

Tynian ve Ulath’m savunduğu kapıya vurma sesleri artıyordu.

“Biri kapıyı mı çalıyor?” dedi yumuşakça Martel. “Cici çocuk ol ve bak bakalım kimmiş, Sparhawk. Bütün bu bam bam vuruşlar içimi bir tuhaf yapıyor.”

Sparhawk ilerledi.

“imparatoru güvenli bir yere götürün!” diye tahtın yanında dizleri üzerine çökmüş güçlü, çıplak adamlara bağırdı Martel. Adamlar şaşırtıcı bir hızla mücevher kaplı koltuğun girintilerine sağlam çelik sırıklar sokup omuzlarını sırıklarının altına yerleştirdiler ve efendilerinin muazzam ağırlığını tahtın kaideye benzeyen tabanmdan kaldırdılar. Tahtıravanla döndüler ve tahtın arkasındaki kemerli girişe doğru hantalca ilerlediler.

“Adus!” diye emretti Martel, “onları benden uzak tut!” Adus, Otha’nm mızraklı muhafızlarına kılıcının yanı ile vurup, anlaşılmaz emirler

böğürerek ileri fırlarken, o da dönüp Annias ile ailesinin önünden Otha'nın peşinden ilerledi.

Dışardaki askerler koçbaşları buldukları için kilitli kapıların arkasındaki vurma sesleri tek bir gümleme sesine dönüştü.

"Sparhawk!" diye bağırdı Tynian. "Kapılar fazla dayanmaz!"

"Onları bırakın!" diye bağırarak cevapladı Sparhawk. "Bize yardım edin! Otha ve Martel kaçıyorlar!"

Adus'un Sparhawk, Kurik ve Beviefe saldırmaları için yönlendirdiği askerler, labirente açılan kemerli kapıya girmelerini engeleyecek kadar mücadele edemediler. Bir çok açıdan korkutucu derecede salak olan Adus iyi bir savaşçıydı. Bunun gibi, basit bir durumu ve idare edilebilir adamları içeren bir savaş, onu doğal ortamına sokmuştu. Otha'nın muhafızlarım homurtu, tekme ve yumruklarla ikili üçlü gruplar halinde yerleştirerek rakiplerini mızraklanyla engellemeye yöneltti. Martel'in emri Adus'un sınırlı anlayışı içine iyi oturdu. Amacı Martel kaçana kadar şövalyeleri geciktirmekti. Belki bunu Adus'dan daha iyi yapabilecek hiç kimse yoktu.

Kalten, Ulath, Tynian ve Berit'in de kavgaya katılması ile Adus geriledi. Sayı olarak üstünlük ondaydı ama onun Zemoch askerleri çeliklere bürünmüş şövalyelere denk değildi. Yine de, güçlerinin çoğunluğunu mızrakların etkili bir engel olarak işe yarayabilecekleri labirentin ağzma çekmeyi becerdi „ Bunlar olurken koçbaşlarınm ritmik gümlemesi de devam etti.

"Labirente girmemiz gerekiyor!" diye bağırdı Tynian. "Kapılar parçalandığında sarılacağız!"

İlk harekete geçen Sör Bevier oldu. Genç Cyrinic Şövalye cesaretin mükemmel bir örneğiydi. Bir çok olayda kişisel güvenliğini hiç önemsemediğini ortaya koymuştu. Kancalı uçlu, vahşi lochaber baltasını sallayarak uzun adımlarla ilerledi. Hedefi askerler değil mızraklarıydı ve ucu olmayan bir mızrak bir sırıktan başka bir şey değildi. Birkaç saniye içinde Adus'un Zemochlarmı etkili bir biçimde silahsızlandırmış - ve tam

kalçasmm üstünde yandan derin bir yara almıştı. Zırhının yarığından fışkıran kanlarla güçsüz bir şekilde geri düştü.

“Onunla ilgilen!” diye Berit’e bağırdı Sparhawk ve Zemochlarla karşılaşmak için ileri atıldı. Zemochlar mızrakları olmadığı için kılıçlarına geri dönmek zorunda kalmış ve avantaj Kilise Şövalyeleri’ne geçmişti. Zırhlı adamlar, yollarındaki Zemochları kesip biçtiler.

Adus duruma uyanıp girişten içeri daldı.

“Adus!” diye bağırdı Kalten, Zemoch’un birini tekmeleyerek kendine yol açarken.

“Kalten!” diye kükredi Adus. Hayvan ileri bir adım attı, domuz benzeri gözlerinde açlık okunuyordu. Hırlayarak dişlerini gösterdi ve düş kınklığım dışa vurmak için askerlerinden birinin kamını deşip karanlık labirentin içinde kayboldu.

Sparhawk hızla döndü, yaralı Beviefin yanında diz çökmüş Sephrenia’ya, “Nasıl?” diye sordu.

“Ciddi, Sparhawk.”

“Kanamayı durdurabilir misin?”

“Tamamen durduramam.”

Bevier zırhının göğüs plakası çözülmüş, midye kabuğu gibi açık, soluk bir suratla terleyerek yerde yatıyordu. “Siz devam edin, Sparhawk. Dayanabildiğim kadar bu kapıyı tutacağım.”

“Aptallaşma,” diye kesti Sparhawk. “Yaraya elinden geldiği kadar tampon yap, Sephrenia. Sonra zırhını tekrar tuttur. Berit, onu yanında getir. Gerekirse taşı.”

Vuruş sesleri devam ederken taht salonundan bir parçalanma sesi geldi.

“Kapılar gidiyor,” diye bildirdi Kalten.

Sparhawk labirente giden uzun kemerli koridordan içeri baktı. Demir halkalara yerleştirilen meşalelerin aralan oldukça genişti. İçinde ani bir umut ışıltısı belirdi. “Ulath, sen ve Tynian arkayı tutun. Kapıyı kıran askerlerden biri arkamızdan gelirse bağırın!”

“Ben tek başıma arkanızı tutacağım, Sparhawk,” dedi bitikçe Bevier.

“Hayır, tutmayacaksın,” diye cevapladı Sparhawk. “Bu labirent içinde koşturup durmayacağız. Orada ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden işi hiçbir şekilde şansa bırakmayacağız. Tamam, beyler, yola çıkalım.”

Sağ ve sollannda aydınlatılmamış iki, üç girişi geçerek labirentin içine doğru giden düz uzun koridorda ilerlemeye başladılar.

“Şunları kontrol etmemiz gerekmez miydi?” diye sordu Kalten.

“Bence gerekli değil,” dedi Kurik. “Adus’un adamlanndan ba-zılan yaralı ve yerde kan lekeleri var. En azından Adus’un bu yoldan gittiğini biliyoruz.”

“Bu Martel’in de oradan gittiğini göstermez,” dedi Kalten. “Belki de Adus’u bizi yanlış yola sokması için orada bıraktı.”

“Bu mümkün,” diye onayladı Sparhawk, “ama bu koridor aydınlatılmış, diğerleri tamamen karanlık.”

“Eğer meşalelerle işaretlenmişse buna pek labirent denmez, Sparhawk,” diye fikrini belirtti Kurik.

“Belki de değildir ama meşaleler olduğu ve kan izleri devam ettiği müddetçe bunu deneyeceğiz.”

Yankılanan koridor en sonuda sola keskin bir dönüş yaptı. Kemerli duvarlar ve aşağı yukarı kıvrılan tavan, kıvrıla kıvrıla giden geçitlere çok alçak hissi veriyordu. Sparhawk içgüdüsel olarak başını eğdiğini fark etti.

“Taht salonunun kapılarını kırdılar, Sparhawk,” diye arkadan seslendi Ulath. “Arkada girişte hareket eden meşaleler var.”

“Bu sorunu kendiliğinden çözdü,” dedi Sparhawk. “Yan yolları araştıracak kadar zamanımız yok. Devam edelim.”

Aydınlatılmış koridor kıvrılıp döndü. Yerdeki kan lekeleri hâlâ Adus’un takip ettiği yolda olduklarım gösteriyordu.

Koridor sağa döndü.

“Kendini toplayabilecek misin?” diye sordu Sparhawk, Berit’in omuzuna bütün ağırlığıyla yüklenen Bevier’e.

“İyi, Sparhawk. Yeniden normal tempoda nefes almaya başlar başlamaz yardımsız yapabileceğim.”

Koridor tekrar sola döndü, sadece birkaç metre sonra tekrar sola döndü.

“Geldiğimiz yola geri dönüyoruz, Sparhawk,” diye belirtti Kurik.

“Biliyorum ama başka seçeneğimiz var mı?”

“Hayır.”

“Ulath,” diye seslendi Sparhawk, “arkamızdaki adamlar yaklaşıyorlar mı?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır.”

“Belki onlar da labirentteki yolu bilmiyordur,” diye fikrini söyledi Kalten. “Birinin eğlence için Azash’ı ziyaret edeceğini sanmam.”

Saldırı yan koridordan geldi. Mızraklı beş Zemoch askeri karanlık bir girişten fırlayıp, Sparhawk, Kurik ve Kalten’e saldırdılar. Mızrakları onlara avantaj sağlıyordu - ama yeteri kadar değil. İçlerinden üçü kanlar içinde kıvranarak taşların üzerine düşünce geri kalan ikisi geldikleri yere geri kaçtılar.

Kurik duvardaki demir halkadan bir meşale aldı ve Sparhawk ile Kalten'in önünden kıvrılan, karanlık koridora girdi. Birkaç da-I kika sonra izledikleri askerleri gördüler. İkisi korkuyla geçitteki bir düzlükten yan yan ilerleyip, birer duvara yaslanıyorlardı.

Kalten, ileri fırlayarak, "Şimdi onları yakaladık," diye sevinçten havaya uçtu.

"Kalten!" diye sakladı Kurik'in sesi. "Dur!"

"Sorun ne?"

"Duvarlara çok yakın duruyorlar."

"Ne olmuş?"

"Peki yolun ortasında ne var?"

Kalten gözlerini kısarak duvarlara yapışmış iki korkulu adama dikkatle baktı. "Haydi çözelim," dedi. Kılıcının sivri ucuyla küçük bir karo taşı kanırttı ve onu askerlerden birine atıp yarım metreyle ıskaladı.

"Bırak da bunu ben yapayım," dedi Kurik. "Zırh omuzlarının hareketini kısıtlarken hiçbir şeyi fırlatıp atamazsın." Bir taşı kanırtarak gevşetti. Çok daha iyiydi. Fırlattığı taş askerin miğferinden koca bir takırtı ile sekti. Adam geriye yalpalıyıp çılgınca duvardaki bir kolu tutmaya çalışırken çığlık attı. Ama beceremeyip koridorun ortasındaki zemine doğmbir adım attı.

Altındaki zemin hemen açıldı ve adam umutsuz bir çığlıkla düşüp gözden kayboldu. Görmek için olanca gücünü harcayan diğeri de yanlış bir adım attı ve arkadaşının peşinden duvarın yanındaki dar çıkıntıdan aşağı düştü.

"Akıllıca," dedi Kurik. Açık çukurun kenarına dek ilerleyip meşalesini kaldırdı. "Dibe sivri kazıklar çakılmış," dedi, aşağıda kazığa geçmiş iki adama bakarak. "Geri dönüp diğerlerine söyleyelim. Sanırım adımımızı attığımız yere dikkat etsek iyi olacak."

Meşalelerin aydınlattığı ana koridora geri geldiklerinde Tynian ve Ulath da onlara katıldılar. Kurik iki Zemochu yutan tuzağı anlattı. “Koridordaki ölü adamlara baktı ve mızraklardan birini aldı. “Bunlar Adus’un adamları değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sör Bevier onların mızraklarını kırdı. Bu, labirentte başka askerler de olduğu anlamına geliyor - büyük ihtimalle bunun gibi küçük gruplar halindeler. Bizi yan koridorlardaki tuzaklara çekmek için buradalar.”

“Çok naziklermiş,” dedi Ulath.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Sör Ulath.”

“Labirentte tuzaklar var ama etrafta onları bizim için açacak as- ” kerlerimiz var. Tek yapacağımız onları yakalamak.”

“Bir tür parlayan izler gibi mi kullanacağız onları?” diye sordu Tynian.

“Öyle de diyebilirsin, evet. Ama yakaladığımız Zemochlar aynı şekilde düşünmeyeceklerdir.”

‘ “Arkamızdan gelen askerler hızlı mı?” diye sordu Kurik.

“Pek değil.”

Kurik meşalesini yukarıda tutarak yan koridora geri gitti. Döndüğünde acımasızca gülümsüyordu. “Yan koridorda aynı bunun gibi meşale halkaları var,” dedi onlara. “Giderken niye birkaç meşaleyi değiştirmiyoruz ki? Biz meşaleleri izliyoruz, askerler de bizi. Meşaleler onlan tuzakların olduğu yan geçitlere götürürse biraz daha yavaşlamak zorunda kalmazlar mı?”

“Onları bilmem,” dedi Ulath, “ama ben yavaşlarım.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

ZEMOCH ASKERLERİ DÜZENLİ olarak yan koridorlardan saldırdılar, yüzlerinde kendilerini çoktan ölmüş kabul eden insanların ümitsiz ifadeleri vardı. Fakat "teslim ol ya da öl," ültimatomu da daha önce varlığından haberdar olmadıkları bir seçenekti. Çoğu bu şansı değerlendirmek için atladı. Önden gitmeleri gerektiğini öğrendiklerinde coşkun minnettarlıkları zayıfladı.

Dikkatsizleri gafil avlamak için düzenlenen tuzaklar ustacaydı. Zeminin açılmadığı geçitlerde tavan çöktü. Zemindeki çukurların çoğunun diplerine sivritilmiş kazıklar çakılmıştı, birkaç çukur çeşitli sürüngenleri barındırıyordu - zehirli ve aksi huylu olanlardan. Bir kere de duvarlar birbirine şiddetle çarptı, labirenti yapanlar çukurlardan ve çöken tavanlardan sıkılmış olmalıydılar.

Taht salonuna dalıp yan koridorları araştıran askerlerirTbulun-duğu labirentte, arkalarında yankılanan ümitsiz bir çığlığın gelmesiyle, "Burada bir sorun var," dedi Kurik.

"Bana her şey yolunda gibi geliyor," dedi Kalten.

"Bu askerler burada yaşıyorlar, Kalten," dedi silahtar, "ve labirenti bizden daha iyi tanımıyorlar. Sanırım bir şeyler düşünme zamanı geldi. İyisi mi bir hata yapmayalım."

Koridorun ortasında toplandılar. "Biliyorsunuz ki bunun hiçbir anlamı yok," dedi Kurik.

"Zemoch'a gelmenin mi?" dedi Kalten. "Bunu size Chyrellos'ta söylemiştim."

Kurik buna aldırış etmedi. "Yerdeki kan izlerini takip ediyoruz ve izler etrafa dağılıyor - meşaleyle aydınlatılmış koridorun ortasında." Yerdeki

büyük bir lekeyi ayağıyla kazıdı. “Eğer biri bu kadar çok kanıyorsa çoktan ölmüş olması gerekirdi.”

Talen eğildi, parmağını parıldayan kırmızı noktaya dokundu ve parmağını diline değdirdi. Tükürdü. “Bu kan değil,” dedi.

“Ne peki?” diye sordu Kalten.

“Bilmiyorum ama kan değil.”

“O zaman kafeslendik,” dedi acı acı Ulath. “Zaten merak etmeye başlamıştım. Daha da kötüsü, burada sıkışıp kaldık. Geriye dönüp meşaleleri takip edemeyiz çünkü son yarım saattir hiç durmadan meşalelerin yerlerini değiştirip duruyoruz.”

“Bu mantıkta ‘sorunu tanımlamak’ olarak bilinir,” dedi Bevier, zayıf bir gülümseme ile. “Bir sonraki aşamaya da ‘çözüm bulmak’ denir sanırım.”

“Bu konuda hiçbir uzmanlığım yok,” diye kabul etti Kalten, “ama buradan mantıkla çıkabileceğimizi sanmıyorum.”

“Niçin yüzükler kullanılmıyor?” diye önerdi Berit. “Sparhawk labirentin içini yıkarak düz bir delik açamaz mı?”

“Geçitler kemerli tonozlardan yapılmış” dedi Kurik. “Duvarları yıkarak delikler açmaya başlarsak tavan tepemize çöker.”

“Ne kötü,” diye iç çekti Kalten. “Bir çok iyi fikir ıskartaya çıktı.”

“Yani labirentin bulmacasını çözmek zorunda mıyız?” diye sordu Talen. “Bunu çözmenin bir tür dini önemi var mı demek istemiştim?”

“Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok,” diye cevapladı Tynian.

“Niye labirentin içinde kalıyoruz ki?” dedi masumca çocuk.

“Çünkü buraya sıkışıp kaldık,” dedi Sparhawk, sinirini konrol etmeye çalışarak.

“Bu tam olarak doğru değil, Sparhawk. Asla sıkışıp kalmadık. Kurik duvarları yıkma fikrinde haklı olabilir ama tavan hakkında tek bir şey bile söylemedi.”

Bakakalıp hep beraber biraz salakça gülmeye başladılar.

“Tabii ki orada ne olduğunu bilmiyoruz,” diye belirtti Ulath.

“Bir sonraki köşenin arkasında da ne olduğunu bilmiyoruz, Aziz Şövalye. Ve biri bakana kadar tavanın üstünde ne olduğunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?”

“Sadece gökyüzü olabilir,” dedi Kurik.

“Gökyüzü buradan daha mı kötü, Baba? Dışarı çıktık mı, Sparhawk tapmağın dış duvarlarını yıkmak için yüzüklerini kullanabilir. Otha labirentleri eğlenceli bulabilir ama ben yeteri kadar eğlendim. Platime’ın bana öğrettiği ilk kurallardan biri oyunu beğenmiyorsan, oynamaydı.”

Sparhawk sorarcasına Sephrenia’ya baktı.

Sephrenia gülümsüyordu. “Bunu ben bile düşünemedim,” diye kabul etti.

“Yapabilir miyiz?”

“Olmaması için bir neden göremiyorum - düşen molozlardan ezilmeyecek kadar uzak olduğumuz sürece. Tavana bir göz atalım.”

Kemerli tavana bakmak için meşaleleri kaldırdılar. “Bu inşaat herhangi bir sorun çıkarır mı?” diye Kurik’e sordu Sparhawk.

“Çıkarmaz. Taşlar birbirine sıkı sıkı oturtulmuş, bu yüzden dayanacaklar. Ama bir yığın moloz olacak.”

“Tamam, Kurik,” dedi neşeyle Talen. “Molozlar da yukarı tırmanmamıza yarayacaklar.”

“Ama taş blokları yıkmak çok büyük güç gerektirecek,” dedi Kurik. “Kemer tüm koridorun ağırlığını taşıyor.”

“O blokların birkaçı artık orada olmasa ne olur?” diye sordu Sephrenia.

Kurik yukarı doğru kıvrılan duvarlardan birine gitti ve iki taş bloğun arasındaki bir çatlağı bıçağıyla yokladı. “Harç kullanmışlar. Ama oldukça çürümüş. Yukarıdaki bloklardan altı tanesini parçalayabilirsen, tavanın büyük bir bölümü çökecektir.”

“Ama bütün koridor yıkılmayacak, değil mi?”

Kurik başını olumsuzca salladı. “Hayır. Birkaç metresi çöktükten sonra geri kalan sağlam olacaktır.”

“Gerçekten kayaları un ufak edebilir misin?” diye merakla Sephrenia’ya sordu Tynian.

Sephrenia gülümsedi. “Hayır, bir tanem. Ama onları kuma dönüştürebilirim - ki bu da aynı şey, değil mi?” birkaç dakika dikkatle tavanı inceledi. “Ulath,” dedi arkasından, “en uzun sensin. Beni havaya kaldır. Taşlara dokunmam gerekiyor.”

Ulath kıpkırmızı oldu ve hepsi nedenini biliyordu. Sephrenia kolay kolay dokunulabilecek türden birisi değildi.

“Oh, kaz kafalılaşma, Ulath. Beni yukarı kaldır.”

Ulath gözdağı verircesine etrafa bakındı. “Bu konudan bahsetmeyeceğiz, değil mi?” dedi arkadaşlarına. Sonra eğilip Sephrenia’yı kolayca kaldırdı.

Sephrenia tırmanarak üstüne çıktı, ağaca tırmanan birine benzemiyordu. Yeteri kadar yükseğe ulaştığında, uzandı ve her birinde birkaç saniye durarak avcunu birkaç taşa değidirdi. Dokunuşu neredeyse okşar gibiydi. “Bu yeter. Beni tekrar aşağı indirebilirsiniz, Aziz Şövalye.”

Ulath onu zemine indirdi ve koridorda geri çekildiler. “Koşmaya hazırlanın,” diye uyardı Sephrenia. Ellerini oynatmaya başladı, bunu yaparken de hızla Styric dilinde konuşuyordu. Büyüyü serbest bırakmak için avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini uzattı.

Köşeli kesilmiş blokların arasındaki harçlar ince kum halinde tavandan aşağı akmaya başladı. Akan kumlar önce damla damlaydı ama sürekli arttılar.

Duvarlar gıcırdadı ve taşların arasındaki harçların çatırdamaya başlamasıyla patlamalar duyuldu. Çatırtılar düzenli olarak arttı.

Sephrenia etrafındaki kayalara endişeyle bakıp, “Biraz daha geriye gidebiliriz,” dedi. “Büyü işini yapıyor. Onu denetlemek için burada bulunmamız gerekmez.” Sephrenia çok karmaşık ve ufak tefek bir kadındı. Bazen çok sıradan şeyler konusunda sıkılgan, bazen tüyler ürpertici şeylerdeyse kayıtsızdı. Hep birlikte geriye doğru çekildiler, tavanın bir bölümü çatırtı ve gürültü içinde yavaşça toza dönüşmeye devam etti.

Tavan birden çöktü. Kafalarının üzerindeki kemerin büyük bir kısmı düşen kayaların takırdayan ezilmesiyle yıkıldı ve hepsini öksürüğe boğan asırların tozundan koca bir bulut yükselip onlara doğru ilerledi. Toz çöktüğünde tavanda geniş, kenarları çentik çentik bir delik gördüler.

“Gidip bakalım,” dedi Talen. “Ne olduğunu merak ediyorum.”

“Biraz daha bekleyemez miyiz?” diye sordu Sephrenia. “Sağlam olduğundan emin olmak isterim.”

TAVANDAN DÖKÜLEN MOLOZ yığınından birbirlerine yardımcı olarak delikten yukarıya tırmandılar. Tavanın üstündeki yer, toz içinde, pis kokulu uçsuz bucaksız bir boşluktu. Aşağıdaki koridordan getirdikleri meşalelerin ışığı zayıftı ve duvarlara kadar ulaşamadı - tabii ki bu loş yerin duvarları varsa. Labirentin içindeyken algılamadıkları, bina ile ilgili bir yığın özellik gördüler.

“Kayan duvarlar,” dedi Kurik gösterek. “Ne zaman isterlerse bazı geçitleri kapayıp diğerlerini açarak labirenti değiştirebilirler. Askerlerin nereye gittiklerini bilmemelerinin nedeni de bu.”

“Biraz ilerde, solda bir ışık var,” dedi Ulath. “Aşağıdan geliyormuş gibi gözüküyor.”

“Belki de tapınaktır,” diye fikrini söyledi Kalten.

“Ya da taht salonudur. Haydi gidip bakalım.”

Tonozların tepesinde kendilerine yol açarak bir süre ilerlediler ve sonra Ulath’ın gördüğü ışıkla diğer taraftaki karanlığa doğru genişleyen düz bir yola geldiler.

Ulath yoldaki taşlan gösterdi. “Toz yok. Çok sık kullanılmış.”

Düz yolda ilerlemek çok daha hızlıydı ve kısa zamanda titrek ışığın kaynağına ulaştılar. Burası meşalelerin aydınlattığı bir odaya inen taş merdivendi - oda sadece dört duvardan oluşuyordu, kapı yoktu.

“Bu saçma,” diye homurdandı Kalten.

“Hiç de değil,” dedi, yolun kenarına göz atmak için meşalesini kaldıran Kurik. “Şu ön duvar, bu hatlardan kenara kayıyor.” Dı-şardaki odadan çıkan bir çift metal rayı işaret etti. Daha yakından bakmak için eğildi. “Hiçbir makina yok, bu durumda odada bir tür mandal olması gerekiyor. Sparhawk, aşağı inip bakalım, bulabilecek miyiz?”

İkisi merdivenlerden aşağı indiler. “Ne arıyoruz?” diye arkadaşına sordu Sparhawk.

“Nerden bileyim? Sıradan gözüken ama öyle olmayan bir şey.”

“Bu hiç açıklayıcı değil, Kurik.”

“Kayaları itmeye başla, Sparhawk. Hareket eden bir taş bulursan, mandal o dur.”

Duvarlar boyunca kayaları itmeye başladılar. Birkaç dakika sonra Kurik durdu, yüzünde salakça bir ifade vardı. “Durabilirsin, Sparhawk. Ben mandallan buldum.”

“Nerede?”

“Yan ve arka duvarlarda meşaleler var, değil mi?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Ama ön duvarda hiç meşale yok - basamakların önünde olan duvarda.”

“Evet?”

”Ama birkaç meşale var.” Kurik ön duvara gidip paslı halkalardan birini çekti. Sert bir metal şıngırtısı geldi. “Diğerini çek, Sparhawk,” dedi Kurik. “Kapıyı açalım ve bakalım arkasında ne var.”

“Bazen uyanıklığın beni hasta ediyor Kurik,” dedi aksice Sparhawk. Sonra sırıttı. “Ama önce diğerlerini aşağı getirelim. Sadece ikimiz varken kapıyı açıp karşımızda bütün Zemoch ordusunu bulmak istemem.” Basamaklardan yukarı çıktı ve sessizlik gerektiğini belirtircesine parmağını dudağına dokundurarak arkadaşlarını çağırdı.

Şıngırdamayı engellemek için yavaşça aşağı indiler.

“Kurik mandalları buldu,” diye fısıldadı Sparhawk. “Kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyoruz, hazır olsak iyi olur.”

Kurik işaret etti. “Duvar çok ağır değil,” dedi yavaşça, “üzerinde kaydığı hat iyi yağlanmış. Berit ve ben onu haraket ettirebiliriz. Geri kalanınız karşılaşabileceğimiz şeyler için hazır olacaksınız.”

Talen hızla soldaki duvara gitti ve yüzünü kesişen iki duvara yakın bir yere dayadı. “Siz beş santim kadar açar açmaz ben buradan içeriyi görebileceğim,” dedi babasına. “Bağırırsam hızla kapatın.”

Kurik başını sallayarak onayladı. “Hazır mıyız?” diye sordu.

Hepsi başlarıyla onayladı, silahları ellerinde, kasları gergindi.

Kurik ile Berit meşale halkalarını çekip duvarı birkaç santim kenara kaydırdılar. “Bir şey var mı?” diye oğluna fısıldadı Kurik.

“Kimse yok,” dedi Talen. “İçerde tek bir meşale olan kısa bir koridor var. Yaklaşık yirmi adım kadar geriye gidip sonra sola dönüyor gibi. O köşenin ilerisinden gelen oldukça çok ışık var.”

“Tamam, Berit,” dedi Kurik, “tamamını açalım.”

İkisi kapıyı tamamen açana kadar ittiler.

“Bu çok ama çok akıllıca,” dedi hayranlıkla Bevier. “Aşağıdaki labirent hiçbir yere gitmiyor. Tapmağa giden esas yol yukarıda.”

“Bakalım neredeyiz - tapmakta mı, yoksa tekrar taht salonunda mıyız,” dedi Sparhawk. “Mümkün olduğu kadar sessiz olalım.”

Talen bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı.

“Boş ver,” dedi Kurik. “Çok tehlikeli. Sephrenia ile beraber kal, bir yere gitme.”

Ucundaki meşalenin titreyerek aydınlattığı kısa koridorda ilerlediler.

“Hiçbir şey duymuyorum, Sparhawk,” diye fısıldadı Kalten.

“Pusuda bekleyen insanlar ses çıkarmazlar, Kalten.”

Koridorun sola döndüğü yere gelmeden durdular. Ulath köşenin kenarına geldi, miğferini çıkardı. Kafası hızla ileri çıkarıp etrafa çabuk bir göz attı. “Boş,” dedi kısaca. “On, on beş adım sonra sağa dönüyor gibi.”

Döndüler ve kısa geçitte yavaş yavaş ilerlediler. Tekrar köşede durdular, Ulath kafasını hızla uzatıp çekti. “Burası bir çeşit cumba,” diye fısıldadı. “Daha geniş bir koridora açılan kubbeli bir giriş var. Orası oldukça aydınlık.”

“Kimseyi gördün mü?” diye sordu Kurik.

“Hiç kimse yok.”

“Oradaki ana koridor olmalı,” diye mırıldandı Bevier. “Labirentten çıkıp merdivenlerden tapmağa giden esas yolun labirentin sonuna - taht odasında ya da tapmakta fark etmez - oldukça yakın olması gerekiyor.”

Cumbanın köşesini döndüler ve Ulath yine çabuk bir göz attı. “Tamam, burası ana koridor, ve yüz adım sonra sola dönüyor.”

“O köşeye kadar gidelim,” diye karar verdi Sparhawk. “Bevier haklıysa köşeden sonraki koridor labirentten dışarı çıkıyordur. Sephrenia, Talen, Bevier ve Berit ile beraber kal. Kurik, kapıyı kolla. Kalanımız bir göz atmak için gidiyoruz.” Silahtarına doğru eğilip fısıldadı, “İşler kötüye gitmeye başlarsa, Sephrenia ve diğerlerini basamakların altındaki odaya götür. Duvarı kaydır ve kitle.”

Kurik başını sallayarak onayladı. “Kendine dikkat et, Sparhawk,” dedi yavaşça. f

“Sen de, dostum.”

Dört şövalye1 geniş, tonozlu koridora dalarak meşalelerin aydınlattığı köşeden yavaş yavaş ilerlediler. Kalten diğerlerini geriden takip ediyor, sık sık kontrol etmek için arkaya dönüyordu. Köşede Ulath çabucak kafasını uzatıp çekti. Sonra geri çekildi. “Bilmemiz gerekirdi,” diye tatsız bir sesle fısıldadı. “Burası taht salonu. Başladığımız yere geri geldik.”

“İçerde kimse var mı?” diye sordu Tynian. ‘ “Büyük ihtimalle, ama niye onları ra’hatsız edelim ki? Basamaklara geri gidelim, duvarı çekip kapayalım ve taht odasındakileri kendi eğlenceleriyle baş başa bırakalım.”

Geri dönerlerken Adus onu izleyen yirmi kadar askerle bir yan geçitten fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Alarm çığlıkları koridordan taht salonunun içine kadar yankılandı.

“Tynian! Ulath!” diye çabucak söylendi Sparhawk, “taht oda-sındakileri engelleyin! Gidelim, Kalten!” Sonra o ve sarışın arkadaşı Kurik’in nöbet beklediği girişe doğru fırladılar.

Adus önceden kestirilebilecekler hariç pek yaratıcı değildi. Askerleri vahşice ileri sürdü. Öne doğru kamburunu çıkardı, ‘elinde kaba savaş baltası, domuza benzeyen gözlerindeyse delice bir bakış vardı.

Mesafe çok uzaktı. Sparhawk bunu hemen fark etti. Adus’cum-banın girişine o ve Kalten’den çok daha yakındı. O, arkadaşı ve giriş arasında zaten askerler vardı. Yoluna çıkan bir Zemoch’u doğradı. “Kurik!” diye bağırdı, “geri çekilin!”

Ama çok geçti. Kurik çoktan maymun Adus ile birbirine girmişti. Zincirli gürzü rakibinin zırhlı omuzlarını ve göğsünü ezerek havada ıslık çaldı ama çılgmca bir öldürme nöbetine tutulmuş olan Adus bu müthiş darbelere aldırmadı. Tekrar tekrar Kurik’in kalkanına savaş baltası ile vurdu.

Kurik işin içinde yakın dövüş olduğunda şüphesiz dünyadaki en yetenekli adamdı ama Adus çıldırmış gibiydi. Savaş baltasıyla itti, doğradı, tekmeledi. Kurik istemiye istemiye adım adım geri çekilmek zorunda kaldı.

Adus kalkanım bir kenara atıp, baltasını iki eliyle tuttu ve Kurik’in kafasına doğru hızlı seri vuruşlar savurmaya başladı. Savunma durumuna geçmeye zorlanan Kurik kalkanını iki eliyle kavrayıp kafasını o korkunç darbelerden korumak için yukarı kaldırdı. Zaferle kükreyen Adus Kurik’in kafasına değil gövdesine saldırdı. Acımasız balta Kurik’in göğsünde derin bir yara açtı. Ağzından ve göğsündeki korkunç yaradan kan fışkırdı. Kemerin yanma geriye doğru düşerken, “Sparhawk!” diye zayıf bir sesle bağırdı.

Adus gene baltasını kaldırdı.

Kalten, bir Zemoch daha öldürerek, “Adus!” diye kükredi.

Adus, Kurik’in savunmasız kafasına hedeflediği vuruşu durdurup yan döndü. “Kalten!” diye meydan okuyuşuna böğürerek cevap verdi.

Sparhawk'in arkadaşını küçümseyerek bir tekmede yolundan attı ve sarışın Pandion'a doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, domuz benzeri gözleri kalın kaşlarının altında delice yanıyordu.

Sparhawk ile Kalten kılıç ustalığını bir kenara bırakıp yetenekten çok güç ve öfkeyle yollarına çıkan her şeyi kestiler.

Artık tamamen çıldıran Adus da onlara ulaşmak için önüne çıkan kendi askerlerini parçalıyordu.

Kurik kanayan göğsünü tutup, zincirli gürzünü sallayarak koridora doğru sendeleyerek yürüdü ama bacakları gücünü yitirdi. Sendeledi ve yere yığıldı. Muazzam bir güçle dirsekleri üzerinde doğruldu ve onu yere seren vahşinin arkasından kendini çekmeye başladı. Sonra gözleri kaydı ve yüz üstü düştü.

"Kurik!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Sparhawk. Gözlerindeki ışık yavaşça yok oldu sanki. Kulaklarında sağır edici çınlamalar vardı. Birden kılıcım hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hissetmeye başladı. Önüne ne çıkarsa kesti. Bir an kendini duvardaki taşları parçalarken buldu. Onu kendine getiren çıkan kıvılcımlardı. Kılıcının kenarına zarar verdiği için Kurik onu başlayacaktı.

Talen bir şekilde babasının yanına ulaştı. Eğilip Kurik'i çevirmeye uğraştı. Ve sonunda müthiş bir üzüntü çığlığıyla feryat etti. "Öldü, Sparhawk! Babam öldü!"

Çığlığın acısı Sparhawk'i neredeyse dizlerinin üzerine çökertti. Dilsiz bir hayvanmış gibi kafasını salladı. O çığlığı duymamıştı. Duyamazdı. Farkında bile olmadan bir Zemoch daha öldürdü. Arkasından belli belirsiz bir çatışma sesini duydu. Tynian ve Ulath'm taht salonundan gelen askerlerle birbirlerine girdiklerini biliyordu.

Talen hıçkırdı ve çizmesine doğru uzanarak ayağa kalktı. İğne gibi sivri uçlu, uzun kaması elinde ışıldadı. Adus'a arkasından yaklaştı, yumuşak çizmeleri hiç ses çıkarmıyordu. Yaşlar- çocuğun yüzünden sel gibi akıyordu, dişleri nefretten kenetlenmişti. ~^

Sparhawk kılıcını bir başka Zemoch'a saplarken, Kalten de aynı anda bir kelleyi daha koridora yuvarladı.

Adus kudurmuş bir boğa gibi kükreyerek askerlerinden birinin beynini dağıttı.

Kükreme birden kesildi. Adus'un ağzı açık kaldı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Zırh üzerine iyi oturmuyor, zırh ceketinin arkası kalçalarına kadar uzanmıyordu. İşte sadece zincir zırhla örtülen o bölümden Talen onu bıçakladı. Zincir zırh kılıç ya da balta darbesini savuştururdu ama ileri doğru sokulan bir kama darbesine karşı hiç engel yoktu. Talen'in kaması yarı akıllı vahşinin zırh ceketinin tam altından Adus'un böbreğini arayıp bularak dümdüz girdi. Talen kamasını çekip çıkardı ve diğer tarafa sapladı.

Adus mezbahada sıkışmış kalmış bir domuz gibi ciyakladı. İleri doğru sendeledi, bir eli arkasındaki ufak yeri kavramıştı, yüzü ani acı ve şaşkınlıktan ölüm beyazı rengini almıştı.

Talen kamasını hayvanın dizinin arkasına soktu.

Adus baltasını düşürüp arkasını iki eliyle kavrayarak birkaç adım sendeledi. Sonra kıvranarak yere düştü.

Sparhawk ile Kalten geri kalan askerleri yere serdiler ama Talen çoktan düşen bir kılıcı alıp Adus'un gövdesine ata biner gibi oturmuş, vahşinin miğferli kafasını parçalıyordu. Sonra kılıcı çevirdi ve göğüs zırhının arasında Adus'un kıvranan gövdesine saplamaya çalıştı ama silahın içeri girmesi için yetecek kadar gücü yoktu. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Birisi bana yardım etsin!"

Sparhawk ağlayan çocuğun yanma geldi, onun gözleri de yaşlarla dolup taşıyordu. Kılıcını bırakıp Talen'in Adus'a sokmaya çalıştığı kılıcın kabzasını tutmak için uzandı. Sonra kılıcın kabzasının diğer tarafını öteki eliyle tuttu. "Böyle yapacaksın, Talen," dedi, sanki eğitim alanında öğretiyormuş gibi, duygusuzca.

Sonra kıvranan Adus'un iki yanında duran çocuk ve adam kılıcı tuttular, elleri kabzada birbirine değiyordu.

“Acele etmemiz gerekmiyor, Sparhawk,” diye kenetlenen dişleri arasından tiz bir sesle söylendi Talen.

“Tabi,” diye ona katıldı Sparhawk. “İstemiyorsan, gerekmiyor.”

Kılıcı yavaş yavaş onun içine iterlerken Adus canhıraş bir çığlık attı. Çığlık ağzında bir kan seliyle kesildi. “Lütfen!” diye lıkırdadı.

Sparhawk ve Talen merhametsizce kılıcı kıvırdılar.

Adus kafasını yere vurup çığlık attı, topuklarını hızla taşların üstüne bir trampet gibi vuruyordu. Kan kusarak titreyen gövdesi yay gibi gerildi ve hareketsiz bir yığma dönüştü.

Talen cesedin üzerine yayılarak oturmuş ölü adamın açık kalmış gözlerini parçalayarak ağlıyordu. Sparhawk eğilip çocuğu nazikçe kaldırdı ve Kurik'in yattığı yere taşıdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ÇARPIŞMA, MEŞALEYLE AYDINLANAN koridorda hâlâ sürüyordu. Çeliğin çeliğe vuruşu, bağırma ve inlemeler. Sparhawk arkadaşlarına yardıma gitmesi gerektiğini biliyordu ama biraz önce olan şeyin büyüklüğü onun hareketsiz kaskatı bırakmıştı. Talen Kurik'in cansız gövdesinin yanma diz çökmüş ağlayarak yumru-ğuyla karo taşlı zemini dövüyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi çocuğa iri Pandion.

Talen cevap vermedi.

"Berit," diye seslendi Sparhawk, "buraya gel."

Genç çömez dikkatle cumbadan çıktı, baltası elindeydi.

"Talen'e yardım et. Kurik'i içeri alın."

Berit inanmaz gözlerle Kurik'e bakıyordu.

"Kımıldan oğlum! Ve Sephrenia'ya da göz kulak ol."

"Sparhawk!" diye bağırdı Kalten. "Daha çok gelen var!"

"Geliyorum!" Sparhawk, Talen'e baktı. "Gitmem gerekiyor," dedi çocuğa tekrar.

"Git," dedi Talen. Kafasını kaldırdı, yaşlar içindeki yüzü acımasızdı. "Hepsini öldür, Sparhawk," dedi öfkeyle. "Hepsini öldür."

Sparhawk başıyla onayladı. Kılıcını almak için döndüğünde bunun Talen'i birazcık rahatlatacağını düşündü. Kızgınlık, üzüntü için iyi bir ilaçtı. Kılıcını aldı ve hiddetin içini kavurduğunu hissederek döndü. Kalten'e katılmak için giderken neredeyse Zemoch askerlere acıdı. "Geri çekil," dedi arkadaşına soğukça. "Nefes al."

“Hiç umut var mı?” diye sordu Kalten, bir Zemoch mızrağının hamlesini keserken.

“Hayır.”

“Üzgünüm, Sparhawk.”

Askerlerin şövalyeleri yan yollara çekmeye çalışan bağımsız küçük birliklerden biri olduğu açıktı. Sparhawk azimle onlara doğru ilerledi. Savaşıyor olmak güzeldi. Savaşmak insamn tüm dikkatini vermesi, aklındaki her şeyi silmesi gereken bir şeydi. Sparhawk ustaca yarım düzine Zemoch’un üzerine yürüdü. Artık burada tam bir adalet işliyordu. Kurik ona bütün hareketleri, sahip olduğu bütün teknik ayrıntıları öğretmiş ve bu yetenekler dostunun ölümünden kaynaklanan aşırı öfkesiyle desteklenmişti. Kurik açıkça, Sparhawk’i yenilmez yapmıştı. Kalten bile arkadaşının vahşeti karşısında şaşırmıştı. Karşısındaki askerlerin beşini öldürmesi birkaç dakikadan uzun sürmedi. Sonuncu kaçmak için döndü ama Sparhawk kılıcmı hızla kalkan tutan eline geçirdi, eğildi ve bir Zemoch mızrağmı aldı. “Bunu da yanında götür,” diye kaçan adama seslendi. Sonra uzun, dengeli bir atış yaptı. Mızrak askerin kürek kemiklerinin arasına saplandı.

“İyi bir atış,” dedi Kalten.

“Gidip Tynian ve Ulath’a yardım edelim.” Sparhawk aşırı bir şekilde insan öldürme ihtiyacı hissediyordu. Arkadaşım Alcione Şövalyesi ve onun Genidialı yoldaşının, Adus’un böğürtülü emirlerine cevap vermek için taht salonundan labirente dalmış olan askerleri tuttukları koridora geri götürdü.

“Bunu ben halledeceğim,” dedi kararlı bir biçimde.

“Kurik?” diye sordu Ulath.

Sparhawk olumsuzca başını sallayıp Zemochları öldürmeye başladı. Arkadaşlan öldürsün diye sakatları ardında bırakarak kavgaya şiddetle daldı.

“Sparhawk!” diye bağırdı Ulath. “Dur! Kaçıyorlar!”

“Çabuk olun!” diye bağırarak karşılık verdi Sparhawk. “Onları hâlâ yakalayabiliriz!”

“Bırak gitsinler!”

“Hayır!”

“Martel’i bekletiyorsun, Sparhawk,” dedi sertçe Kalten. Kalten bazen aptallık gösterisi yapardı ama Sparhawk sarışın arkadaşının onun kendine gelmesini ne kadar rahatça sağladığını anında fark etti. Beyaz saçlı dönekle son defa uğraşmakla karşılaştırıldığında nispeten suçsuz askerleri öldürmek boşuna zaman geçirmekten başka bir şey değildi.

Durdu. Neredeyse bitkin bir şekilde, “Tamam,” diye soludu, “haydi geri gidelim. Zaten askerler geri gelmeden kayan duvarı geçmemiz lazım.”

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Tynian gerideki cumbaya doğru bakarlarken.

“Hayır,” dedi Sparhawk.

Adus’un cesedini geçtiler. “Devam e\iin,” dedi Kalten. “Arkanızdan geliyorum.”

Bevier ve Berit cumbanın girişinde bekliyorlardı.

“Onları kovaladınız mı?” diye sordu Bevier.

“Sparhawk yaptı,” diye homurdandı Ulath. “Çok ikna ediciydi.”

“Takviye bulup geri gelme olasılıkları var mı?”

“Eğer subaylarının çok büyük kırbaçlan yoksa, gelmeyecekler.”

Sephrenia, Kurik’in cesedinin duruşunu düzeltmişti. Pelerini onu öldüren korkunç yarayı örtüyordu. Gözler;, kapak, yüzü sakindi. Sparhawk bir kez

daha dayanılmaz bir üzüntü hisseti. “Hiçbir çare -?” diye başladı, cevabı zaten biliyordu.

Sephrenia başmı salladı. “Hayır, bir tanem. Üzgünüm.” Çocuğun yanma oturup, ağlayan Talen’i kollarının arasına aldı.

Sparhawk iç çekti. “Gitmemiz gerekiyor,” dedi. “Birileri bizi izlemeye karar vermeden önce merdivenlerden çıkmamız lazım.” Omzunun üzerinden geriye baktı. Kalten onlara katılmak için/hızla geliyordu. Yanında Zemoch pelerinine sarılı bir şey taşıyordu.

“Bunu ben yapacağım,” dedi Ulath. Eğildi ve güçlü silahtarı sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi kaldırdı. Basamakların dibinden yukardaki tozlu karanlığa doğru çıktılar.

“Duvarı yerine geri kaydırın,” dedi Sparhawk, “ve bakın bakalım sıkışıp açılmaması için bir şey bulabilecek misiniz?”

“Bunu yukardan yapabiliriz,” dedi Ulath. “Üzerinde kaydığı rayı tıkarız.”

Sparhawk bazı kararlar verirken homurdandı. “Bevier,” dedi pişmanca, “korkarım ki seni burada bırakacağız. Kötü yaralanmış durumdasın ve zaten bugün yeteri kadar dost kaybettim.”

Bevier itiraz etmeye kalktı ama sonra fikrini değiştirdi.

“Talen,” diye devam etti Sparhawk, “sen de burada baban ve Bevier ile beraber kalıyorsun.” Üzgünce gülümsedi. “Biz Azash’ı çalmak değil, öldürmek istiyoruz.”

Talen başmı sallayarak onayladı. “Ve Berit “

“Lütfen, Sparhawk,” dedi genç adam yaşlarla dolu gözlerle. “Lütfen beni geride bırakma. Sör Bevier ile Talen burada emniyet-teler ve tapmağa gittiğimizde size yardım edebilirim.”

Sparhawk, Sephrenia'ya bir göz attı. Sephrenia başını sallayarak onayladı. "Tamam," dedi. Dikkatli olması için Berit'i uyarmak istedi ama bu çömezi küçük düşürecekti, bu yüzden vazgeçti.

"Savaş baltanı ve kalkanını ver, Berit," dedi Bevier, sesi zayıftı. "Onların yerine bunları al." Berit'e lochaber baltasını ve parlatılmış kalkanını verdi.

"Onlara leke sürdürmeyeceğim, Sör Bevier," diye yemin etti Berit.

Kalten odanın gerisine doğru ilerledi. "Burada basamakların altında bir boşluk var, Bevier. Sen, Kurik ve Talen'in bizi burada beklemesi iyi olur. Askerler duvarı yıkmayı başarırlarsa üçünüzde açıkta olmazsınız."

Ulath, Kurik'in cesedini basamakların arkasında saklamak için kaldırırken, Bevier başını sallayarak onayladı.

"Söyleyecek fazla bir şey kalmadı, Bevier," dedi Sparhawk, Cyrinic Şövalyesinin elini sıkarken. "Elimizden geldiği kadar çabuk geri gelmeye çalışacağız."

"Senin - hepiniz için dua edeceğim, Sparhawk," dedi Bevier.

Sparhawk başını sallayarak onayladı, sonra kısaca Kurik'in yanma diz çöktü ve silahtarının elini tuttu. "Rahat uyu, dostum," diye mırıldandı. Sonra ayağa kalktı ve geriye bakmadan basamaklardan yukarı çıkmaya başladı.

ALTTAKİ LABİRENTİN KÖSTEBEK tüneline benzeyen tümseklerinin arasında yayılan geniş, düz patikanın diğer ucundaki basamaklar çok geniş ve mermerle kaplıydı. Bu basamakların dibinde bir odayı saklamak için kayan duvar ve de tapmağa giden labirent yoktu. Labirent gereksizdi.

"Burada bekleyin," diye fısıldadı arkadaşlarına Sparhawk, "ve meşaleleri söndürün." Gizli gizli ileri gitti, miğferini çıkardı ve basamakların üstünde yere uzandı. "Ulath," diye mırıldandı, "ayak bileklerimden tut. Başımıza ne tip bir bela açacağımızı görmek istiyorum." Koca Thalesialı bir çelik tıngırtısı ile basamaklardan yu-436

varlanmasm diye onu tutarken, Sparhawk ilerideki odayı görene kadar karış karış baş aşağı indi.

Azash’m tapmağı bir kâbus yeriydi. Çatısmdaki kubbenin belirttiği gibi yuvarlaktı. En az yanın mil çapmdaydı. Kavisli, içeri doğru eğimli duvarlar aynı zemin gibi cilallı siyah somakidendi. Bu daha :çok gecenin derinliklerine bakmak gibi bir şeydi. Tapmak meşaleler Eyerine kirişe benzeyen ayaklarm üzerine yerleştirilmiş devasa demir .çanaklarda gürüldeyip parlayarak yanan koca şenlik ateşleriyle aydınlatılmıştı. Koca salon çok aşağılardaki siyah zemine dek basamaklarla inen, kat kat cilalanmış siyah teraslarla çevrilmişti.

En üst terasta, eşit aralıklarla yerleştirilmiş, bedenlerinin çoğu insan olmayan altı metrelik yaratık heykelleri vardı. Sparhawk aralarında Styric’e benzeyen bir şekil ve daha ileride bir Elenialı gördü. Heykellerin Azash’m hizmetkârlarını temsil ettiğini, insanlığın bu toplulukta çok küçük ve önemsiz bir rol oynadığını fark etti. Diğer hizmetkârlar hem çok uzaklarda hem de çok yakında yaşamışlardı.

Etrafı gözlediği girişin tam ters yönünde çok büyük bir put vardı. İnsanın Tanrısını görüntüleme ve betimleme çabaları asla tatmin edici olmaz. Aslan kafalı Tanrı gerçekte sadece zıtlık olsun diye insan gövdesinin üstüne aslan kafası tutturulan bir görüntü değildir, insanoğlu yüzü ruhun bulunduğu yer olarak algılar. Gövdenin daha pratik bir değeri ve önemi yoktur. Bir Tanrı’nm ikonu onu temsil etme amacı ile yapılmaz. Ikonun yüzü de onu gerçek hatlarının eksiksiz olarak tekrar yaratılmasından çok Tanrı’nm ruhunun göstermek ister. Putun yüzü insan ahlaksızlığının toplamı-ıfu içeren, cilalı siyah tapmakta yükseliyordu. Orada kesinlikle, şehvet, hırs ve pisboğazlık vardı. Yüzde başka özellikler de vardı ama onların insan dilinde karşılıkları yoktu. Yüzünden çıkarıldığı kadarıyla Azash insan aklının alabileceklerinin ötesinde şeyleri şiddetle arzuluyordu - ya da onlara ihtiyacı vardı. Bakışında bezgin bir tatmin olmamışlık vardı. Bu tatmin olmamış - olamayacak - aşırı arzuları olan bir varlığın yüzüydü. Dudaklar kıvrık, göz-lerse karanlık ve acımasızdı.

Sparhawk gözlerini bu yüzden sertçe çekti.

Gövde tamamen biçimlendirilmemişti. Sanki heykeltıraş yüzün fazla etkisinde kalmış ve bu yüzden bedenin geri kalanını kaba taslak çizdiği havası vardı. Geniş omuzlardan çıkan duyarga kümelerine benzeyen çok miktarda örümceğimsi kollar vardı. Geriye eğik gövde, kalçalardan edepsizce ileri itilmişti ama bu açık saçık pozun odağı olması gereken şey orada değildi. Onun yerine bir yanık izine benzeyen pürüzsüz, parlak bir yüzey vardı. Sparhawk, Sephrenia'nın Venne Gölü'nün güney ucunda Arayıcı ile karşılaşması sırasında Tann'nın dişleri araşma döktüğü sözleri hatırladı. Sephrenia ona iktidarsız ve hadım edilmiş demişti. Genç Tanrıların yaşlı akrabalarım sakatlamak için kullandıklan yöntemler konusunda yorum yapmamayı tercih etti. Puttan yayılan ve daha çok Arayıcı'run suratından gelen parlamaya benzeyen yeşilşimsi soluk bir ışık vardı.

Sunaktan gelen solgun yeşil parlamanın çok altında, dairemsi siyah bir zeminde yapılan bir ayin vardı. Sparhawk'm beyni bu ayinin dini olabileceği fikrini hatırlayarak irkildi. Ayine katılanlar putun önünde çırılçıplak hoplayıp zıplıyorlardı. Sparhawk dünyadan elini ayağını çekmiş bir keşiş değildi. Dünyadan haberdardı ama bu ayinde ortaya konan sapıklık düzeyleri midesini bulandırdı. Grup seksine o kadar dalmmıştı ki karşılaştırıldığında dağlardaki ilkel Elene-Zemochlar neredeyse saf, çocuk gibi kalıyorlardı. Ayine katılanlar insan olmayanların sapıklıklarını yinelemeye kalkıyorlar gibi gözüküyordu. Takılıp kalmış bakışları ve ani hareketleri aşırılıktan ölene dek bu ayine devam edeceklerini açıkça gösteriyordu. Devasa basamaklarla inilen çukurun alt katlarında toplanmış, homurdanırcasma uyumsuz bir ilahi okuyan yeşil cüppeli figürler de vardı. Bu içinde ne düşünce ne de duygu olan bir sesti.

Sonra Sparhawk hafif bir hareket hissedip hızla sağma baktı. Deliliğin derinliklerinden çıkarılmış olması gereken cüzzamlı beyaz heykelin altından yüz metre kadar uzaktaki en üst terasta toplanmış bir grup insan vardı. İçlerinden biri beyaz saçlıydı.

Sparhawk döndü ve Ulath'a onu geri çekmesi için işaret etti.

“Evet?” diye sordu Kalten.

“Burası çok büyük bir salon,” diye mırıldandı Sparhawk “put diğer tarafta ve ortadaki zemine inen geniş teraslar var.”

“Bu gürültü de ne?” diye sordu Tynian.

“Bir tür ayin yapıyorlar sanırım. Bu ilahi onun bir parçası.”

“Onların dini beni ilgilendirmiyor,” diye homurdandı Ulath. “Etrafta asker var mı?”

Sparhawk başını olumsuzca salladı.

“Bu güzel. Başka bir şey?”

“Evet. Biraz büyüye ihtiyacım var, Sephrenia. Martel ve diğerleri terasm üzerinde toplanmışlar. Sağda, yaklaşık yüz metre kadar uzaktalar. Ne söylediklerini bilmemiz gerekiyor. Büyünün ulaşabileceği kadar yakında mıyız?”

Sephrenia başıyla onayladı. “İyisi mi basamaklardan biraz uzağa gidelim,” diye önerdi. “Büyü oldukça çok ışık çıkmasına neden olur ve kimsenin burada olduğumuzu bilmesini istemiyoruz.”

Tozlu patika boyunca gerilediler, Sephrenia, Sör Bevier’in parlak kalkanım Berit’den aldı. “Bu işe yarayacak,” dedi. Hızla büyüyü yaptı ve bıraktı. Birden parıldayan kalkanın etrafında toplanan şövalyeler aynamsı yüzeyde beliren bulanık figürlere tüm dik-katleriyle bakıyorlardı. Görüntüden gelen sesler çok zayıf ama anlaşılabilirdi.

“Altınlarımın ilerki amaçlarımız için kullanabileceğimiz tahtı

satin alma konusunda beni teminleriniz boşa çıktı, Annias,” diyor

du Otha, bu çağıldayan gümbürtünün içinde. , f

“Gene Sparhawk’di, Majesteleri.” Annias neredeyse yaltaklanan bir tonda kendini affettirmeye çalıştı. “İşleri - korktuğumuz gibi - bozdu.”

“Sparhawk!” Otha iğrenç küfürler edip yumruğunu tahta benzeri tahtırevanın koluna vurdu. “Onun varlığı ruhumu kemiriyor. Adı bile içimi elemle dolduruyor. Siz onu Chyrellos’dan uzak tutmaya gittiniz, Martel. Niye beni ve Tanrımı düş kırıklığına uğrattınız?”

“Doğrusu sizi başarısızlığa ne ben uğrattım,” diye sakince cevapladı Martel, “ne de Annias, Majesteleri. Ekselanslannı patriklik tahtma oturtmak için iyi ya da kötü kesin sonuç elde edecek bir yol bulduk ve o sona ulaştık. Bhelliom o çatının tam altındaydı. Amacı Annias’m patrikliğe terfi etmesiyle Eleneleri mücevheri bize teslime zorlamak olan komplo bir yığın belirsizlikle doluydu. Bu çok daha hızlı ve doğrudan olacaktı. Azash’m istediği sonuçlar, Majesteleri, geçici adımların herhangi birinin başarı ya da başarısızlığı değildi.”

Otha homurdandı. “Belki,” diye kabul etti, “ama Bhelliom hâlâ Tanrımızın mülkiyetine geçmesi için getirilmedi. Hâlâ Sparhawk’in elinde duruyor. Yoluna ordular çıkardınız ve kolayca onları yendi. Sahibimiz onu öldürmesi için ölümün kendisinden bile daha korkunç hizmetkârlar yolladı ve hâlâ yaşıyor.”

“Her şeye rağmen Sparhawk bir insan,” dedi ağlamaklı sesiyle Lycheas. “Şansı sonsuza kadar devam edemez.”

Otha, Lycheas’a açıkça ölüm anlatan bir bakış attı. Arissa korurcasma kolunu oğlunun omuzuna koyup onu savunmaya hazır gibi gözüktü ama Annias uyarırcasma başını salladı.

“Kendi piçinizi kabul ederek kendinizi lekelediniz, Annias,” diye aşırı bir küçümsemeyle belirtti Otha. Onlara bakarak durdu. “Herhangi biriniz anlayabiliyor mu?” diye birden kükredi. “Sparhawk Anakha’dır, meçhul kişi. Bütün insanların yazgısı açıkça görülebilir - bütün insanlar ama Anakha hariç. Anakha yazgının dışından ilerler. Ondan Tanrılar bile korkar. O ve Bhelliom, bu dünyanın Tanrılarının ya da insanlarının anlayışının çok ilerisinde bir şekilde birbirine bağlılar. Tanrıça Aphrael de onlara hizmet

ediyor. Onların amacını bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz Bhelliom'un Sparhawk'a teslim olmaya gönülsüz oluşu. Eğer isteyerek kendini teslim ederse, Sparhawk bir Tanrı olacaktır."

"Ama şimdilik Tanrı değil, Majesteleri." Martel gülümsedi. "Labirentte kapalı kaldı ve bize saldırmak için arkadaşlarını geride bırakmayacaktır. Sparhawk'm ne yapacağı tahmin edilebilir. İşte bu yüzden Azash beni ve Annias'ı kabul etti. Biz Sparhawk'i ve onun ne yapacağını biliyoruz."

"Ve siz daha önce olduğu gibi onun gene başarılı olacağını biliyor musunuz?" diye dudak bükerek güldü Otha. "Buraya bizim yüce varlığımızı - ve Tanrımızın yüce varlığını - tehdit etmek için geldiğim biliyor musunuz?"

Martel aşağıdaki zeminde müstehcen bir şekilde hoplayıp zıplayan şekillere baktı. "Bu daha ne kadar devam edecek?" diye sordu. "Bu durumda Azash'tan bazı tavsiyelere ihtiyacımız var ve bu devam ederken onun ilgisini çekemeyiz."

"Ayin neredeyse bitmek üzere," dedi Otha. "Ayine katılanlar yorgunluktan tükenmenin de ötesindeler. Yakında ölecekler."

"İyi. Böylece patronumuzla konuşabileceğiz. O da tehlikede."

"Martel!" dedi sertçe Otha, sesi paniklemişti. "Sparhawk labirentten kurtulmuş! Tapmağa gelen patikaya ulaştı!"

"Onu durdurmak için adam çağır!" diye bağırdı Martel.

"Adamlarım var ama ondan çok daha gerilerde. Onu engeleyemeden bize ulaşacaktır."

"Azash'ı uyandırmalıyız!" diye tiz bir sesle bağırdı Annias.

"Bu ayini kesmenin karşılığı ölümdür," diye belirtti Otha.

Martel doğruldu ve süslü miğferini koltuğunun altından aldı. “O zaman iş bana kaldı, sanırım,” dedi kasvetlice.

Sparhawk başını kaldırdı. Gerilerde sarayın taş duvarına vuran koç başlarının gürültüsünü duyabildi. “Bu kadar yeter,” dedi Sephrenia’ya. “Harekete geçmemiz lazım. Otha’nm bahsettiği askerler sarayın yanındaki basamaklara çıkan duvarı yıkıyorlar.”

“Umarım Bevier ve Talen ortada değildir,” dedi Kalten.

“Değiller,” dedi Sparhawk. “Bevier ne yaptığını biliyor. Tapmağa inmemiz gerekecek. Bu çatı - ya da ona ne derseniz deyin - çok açıkta. Burada savaşmaya çalışırsak, her tarafımızdan gelen askerlerle karşılaşacağız. ” Sephrenia’ya baktı. “Arkamızdaki merdivenlere engel koymanın bir yolu var mı?” diye ona sordu.

Sephrenia’nın gözleri kısıldı. “Sanırım,” diye cevapladı.

“Sesin biraz şüpheli çıktı.”

“Hayır, hiç de değil. Merdivenlere kolayca engel koyabilirim ama Otha’nın karşı büyüyü bilip bilmediğini bilemem.”

“Askerler yetişene dek engel konduğunu bilemeyecektir hem de merdivenlerden aşağı inemez, değil mi?” diye sordu Tynian.

“Hayır. Doğrusu inemez. Çok iyi, Tynian.

“Doğru üst terası dolaşıp putla karşılaşacak mıyız?” dedi Kalten.

“Yapamayız,” dedi Sephrenia. “Otha bir sihirbaz, unutma. Her adımımızda arkamızdan büyüler yollayacaktır. Onunla doğrudan karşılaşmalıyız.”

“Ve Martel ile de,” diye ekledi Sparhawk. “Otha ayin devam ederken Azash’a ulaşamaya cüret edemez. Bu avantajı kullanabiliriz. Tek endişe

etmemiz gereken Otha’nm kendisi. Onunla başa çıkabilir misin, Sephrenia?”

Sephrenia başıyla onayladı. “Otha cesur değil,” diye cevapladı. “Onu korkutursak, gücünü kendini bizden korumak için kullanacak. Saraydan gelen askerlerin bizimle uğraşacağını düşünecektir.”

“Deneyeceğiz,” dedi Sparhawk. “O zaman hazır mıyız?”

Başlarını sallayarak onayladılar.

“Çok dikkatli olun,” dedi onlara, “ben Martel’in peşine takıldığımda kimsenin karışmasını istemiyorum. Tamam, gidelim.”

Merdivenlerin basma gidip bir an durdular, sonra hep beraber derin bir nefes alıp çekilmiş silahlarıyla aşağı koşturdular.

“Ah, işte buradasın, ahbap,” diye beyaz saçlı döneğin kayıtsızlığını taklit ederek seslendi Sparhawk, “her yerde seni arayıp duruyorum.”

Martel kılıcım çekerek, “Ben tam buradaydım, Sparhawk,” dedi.

“Görüyorum. Bu civarlardaydım. Umarım çok bekletmedim.”

“Önemli değil”

“Harika, geç kalmaktan nefret ederim.” Onlara göz attı. “İyi. Bakıyorum hepimiz buradayız.” Cimmura piskoposuna biraz daha dikkatle baktı. “Annias, gerçekten daha çok güneşte kalman gerekiyor. Kâğıt gibi bembeyazsın.”

“Şey, ikiniz başlamadan, Martel,” dedi Kalten, “sana bir hediye getirdim - ziyaretimizin bir hatırası. Bunu daima bağrma basacağından eminim.” Hafifçe eğildi ve zırh eldivenli eliyle bir ucunu sıkıca tutarak taşıdığı pelerini yere doğru silkeledi. Pelerin somaki zeminde açıldı. Adus’un kafası dışarı yuvarlandı ve gözlerini dikip baktığı Martel’in ayaklarına dek zıplayarak gitti.

Martel birbirine geçmiş dişlerinin arasından, “Ne kadar naziksiniz, Sör Kalten,” dedi. Aldırmaz gibi gözükerek, kafayı kenara tekmeledi. “Bu hediyeyi benim için elde etmenin size çok pahalıya patladığından eminim.”

Sparhawk’in kılıcının kabzasını sıktı ve nefretten köpürdü. “O Kurik’e mâloldu, Martel,” dedi tatsız bir sesle, “ve şimdi hesapları görme zamanı geldi.”

Martel’in gözleri hafifçe açıldı. “Kurik mi?” dedi. “Bunu beklemiyordum. Gerçekten üzgünüm, Sparhawk. Onu severdim. Demos’a geri dönersen Aslade’ye içten özürlerimi ilet.”

“Söyleyeceğimi sanmıyorum, Martel. Senden bahsederek Aslade’ye hakaret etmek istemem. Başlıyor muyuz?”.Sparhawk. ilerlemeye başladı, kalkanını sıkıca tutuyor, kılıcının ucu ileri geri bir yılan kafası gibi oynuyordu. Kalten ve diğerleri silahlarını yere indirip keyifsizce izlediler.

Martel miğferini giyip kendine yer açmak amacıyla Otha’nın tahtrevanından uzaklaşırken, “Gördüğüm kadarıyla, sonuna kadar bir centilmen,” dedi. “İyi tavırların ve. dürüst oyun anlayışın ölümün olacak, Sparhawk. Avantaj sendeydi. Kullanacaktın.”

“Ona ihtiyacım olmayacak, Martel. Pişmanlık için hâlâ bir iki dakikan var. Zamanı iyi kullanmam tavsiye ederim.”

Martel hafif gülümsedi. “Sanmam, Sparhawk. Seçimimi yaptım. Şu anda değiştirerek kendimi küçük düşüremem,” Siperliğini kapattı.

Aynı anda vurdular, kılıçları birbirlerinin kalkanında çınlıyordu. Daha çocukken onları Kurik eğitmişti bu yüzden her ikisinin de birbirine hile yapması ya da aldatması mümkün değildi. Eğitimsiz seyirciye göre bütün kuvvetleriyle vuruşları, deli dolu ve düşüncesiz gözükebilirdi ama durum böyle değildi. Her ikisi de açık verecek kadar yayılmamış ve öfkelenmemişti. Kalkanlarında büyük çöküntüler belirdi. Kılıçlarının kenarlarının birbirine çarpışında üzerlerine şelaleler halinde kıvırcımlar yağdı. Otha’nm üzerinde oturduğu mücevherlerle kaplı tahteravanmdan, Annias, Ar-risa ile Lycheas’m gözleri faltaşı gibi açık, nefesleri kesilmiş

şekilde durdukları yerden yavaşça uzaklaşarak, ileri geri döğüştüler. Bu da Sparhawk'm taktiğinin bir parçasıydı. Kalten ve diğerleri şişmiş imparatoru korkutabilsinler diye Martel'i Otha'nm yanından çekmesi gerekiyordu. Bunu elde edebilmek için arada sırada birkaç adım geri çekilip sanki gerçekten gerekli değilmiş gibi Martel'i arkadaşlarından adım adım uzağa çekiyordu.

Martel eski kardeşinin kalkanına vurup, "Yaşlanıyor olmalısın, Sparhawk," diye soludu.

"Senden daha çok değil, Martel." Sparhawk rakibini sendeleten kuvvetli bir vuruşla karşılık verdi.

Kalten, Ulath, Tynian ve arkalarmdan Sör Beviefin korkunç lochaber baltasmı sallayarak gelen Berit, Otha ve Annias'a yaklaşmak için yayıldılar. Sümüklü böceğe benzeyen Otha bir kolunu salladı ve tahtrevanı ile Martel'in arkadaşları etrafında titrek parıltılı bir engel belirdi.

Sparhawk ensesi boyunca çok hafif karıncalanmalar hissetti. Sephrenia'nm merdivenleri tıkayacak büyüyü yaptığını biliyordu. Kılıcını elinden geldiği kadar hızla sallayarak Martel'e saldırdırdı böylece her zaman bir dostun büyü yaptığında ona eşlik eden o hafif tamdık duyguyu hissetmemesi için beyaz saçlı adamın akimi başka tarafa çekebilecekti. Sephrenia Martel'i de eğitmişti ve Martel onun dokunuşunu bilecekti.

Dövüş kızıştı. Sparhawk artık nefes nefeseydi, terliyordu. Kılıç kolu yorgunluktan ağrıdı. Nefes alacakları kadar ara vermek için geleneksel sözsüz öneri olarak kılıcını hafifçe indirerek geri çekildi. Bu öneri asla bir zayıflık önerisi olarak kabul edilmezdi.

Martel de kabul ederek kendi kılıcını indirdi. "Aynı eski günlerdeki gibi, Sparhawk," diye soluyarak siperliğini geri itti.

"Yakın," diye ona katıldı Sparhawk. "Gördüğüm kadarıyla birkaç yeni numara kapmışşsın." O da siperliğini kaldırdı.

“Lamorkand’da çok uzun zaman geçirdim. Ama Lamorkandlı-larm kılıç kullanması hantaldır. Senin tekniğinde biraz Rendor havası var gibi gözüküyor.”

“On yıllık sürgün.” Sparhawk kesilen nefesini tekrar düzenlemeye çalışarak derin bir nefes alırken omuz silkti.

“Eğer birbirimize böyle gelişi güzel vurduğumuzu görseydi Vanion derimizi yüzerdi.”

“Büyük ihtimalle yapardı. Vanion mükemmeliyetçidir.”

“Tanrı bilir ki bu doğru.”

Nefes nefese öyle durdular. Beklenmedik bir darbeye neden olabilecek minnacık bir kısılmayı izleyerek birbirlerinin gözlerine dikkatle bakıyorlardı. Sparhawk yavaş yavaş sağ kolundaki ağrının geçtiğini hissedebiliyordu. “Hazır mısm?” diye sordu.

“Sen ne zaman istersen.”

Siperliklerini tekrar kapatıp dövüşlerine devam ettiler.

Martel, bütün gücünü kullandığı bir seri karışık vuruş yaptı. Bu en eski tekniklerden biri olduğu için tanıdıktı ve sonucu kaçınılmazdı. Sparhawk kalkanını ve kılıcını söylenen savunma durumuna getirdi ama Martel’in ilk vuruşunun yapar yapmaz çarpıcı bir vuruşun kafasına geleğini biliyordu. Bununla beraber, Kurik, Martel’in tarikattan kovulmasından sonra çok geçmeden Pandion miğferleri için bir tadilat düşünmüştü. Dönek Sparhawk’m kafasına sağlam vuruşunu yaptığında, Sparhawk darbeyi tam miğferin sorgucuna almak için çenesini hafifçe eğdi - bu artık çok sağlamlaştırmış bir sorguçtu. Gene de kulakları çınladı ve dizleri hafifçe eğildi. Böylece peşinden gelen onu tamamen etkisiz hale getirebilecek darbeleri savuşturabildi.

Martel’in tepkileri Sparhawk’in umduğundan daha yavaş gibiydi. Kendi vuruşlarının da gençliğin körpe enerjisini taşımadığını kabul etti. ikisi de

yaşlıydı. Eşit kuvvet ve yetenekteki bir adamla uzamış bir düello inşam hızla yaşlandırır.

Sonra birden anladı. Hareket anlaması ile aynı anda oluştu. Martel'in kafasına omuzdan bir seri vuruş yaptı. Dönek kendini hem kılıcı hem de kalkanı ile korumak zorunda kaldı. Sparhawk'm kafaya yaptığı sağanağı geleneksel gövde hamlesi izledi. Şüphesiz Martel bunun geleceğini biliyordu ama kalkanını kendini koruyacak kadar çabuk kaldıramadı. Sparhawk'm kılıcının ucu sağ göğsünün aşağısından zırhına çatırtı ile girdi ve gövdesinin derinlerine doğru ilerledi. Martel kasıldı, sonra siperliğinin delikleri arasında büyük bir kan serpintisi püskürterek öksürdü. Zayıfça kılıcını ve kalkanını kaldırmaya çalıştı ama elleri korkunç derecede titriyordu. Ayakları sallanmaya başladı. Kılıcı elinden düştü ve kalkanı yanma yuvarlandı. Zayıf, yırtılan bir sesle tekrar öksürdü. Kan siperliğinden dışarı aktı ve bir külçe gibi yüz üstü yıkıldı. "Bitir bu işi, Sparhawk," diye soludu.

Sparhawk bir ayağı ile iterek onu sırt üstü duruma getirdi. Kılıcını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. Ölen adamın yanma diz çöktü. Martel'in siperliğini açarak, "Gerek yok," dedi çabucak.

"Bunu nasıl becerdin?" diye sordu Martel.

"Yeni zırhın. Çok ağır. Yoruldun ve yavaşlamaya başladın."

"Burada çok kesin bir adalet var," dedi Martel, ciğerlerine hızla dolan kan onu tekrar öksürtmesin diye hafif hafif nefes almaya çalışıyordu. "Kendi kibirin yüzünden ölmek."

"Hepimizin ölümüne neden olacak şey bu."

"Ama iyi bir dövüştü."

"Evet. Öyleydi."

"Ve sonunda hangimizin en iyi olduğunu öğrendik. Belki de gerçeği söylemek zamanı geldi. Biliyor musun bu konuda gerçekten hiç şüphem

yoktu?”

“Benim vardı.”

Sparhawk, Martel’in nefesinin yavaşlamasını dinleyerek sessizce eğildi. “Lakus öldü, biliyor musun” dedi sessizce “ve Oiven.”

“Lakus ve Olven? Bilmiyordum. Bir şekilde sorumlu muyum?”

“Hayır. Başka bir şeydi.”

“Az da olsa rahatlatıcı. Sephrenia’yı benim için çağırabilir misin, Sparhawk? Ona elveda demek istiyorum.”

Sparhawk elini kaldırdı ve ikisini de eğiten kadına işaret etti.

Martel’in gövdesinin yanma diz çöktüğünde Sephrenia’nin gözleri yaş doluydu. “Evet, bir tanem?” dedi ölen adama.

“Sonumun kötü olacağını söylerdin, küçük ana,” dedi acı acı Martel, sesi artık fısıltıydı “ama hatalıydm. O kadar kötü değil. Neredeyse resmi bir ölüm döşeği gibi. Gerçekten sevdiğim iki insanın huzurunda hayattan ayrılıyorum. Beni kutsar mısın, küçük ana?”

Sephrenia ellerini onu yüzüne koydu ve şevkatle Styric dilinde konuştu. Sonra ağlayarak eğildi ve onun sararmış alnından öptü.

Sephrenia tekrar doğrulduğunda Martel ölmüştü.

Otuzuncu Bölüm

SPARHAWK AYAĞA KALKTI ve doğrulması için Sephrenia'ya yardım etti.

"İyi misin, bir tanem?" diye fısıldadı Sephrenia.

"Yeteri kadar iyiyim." Sparhawk gözlerini sertçe Otha'ya dikti.

'Tebrikler, Aziz Şövalye," diye alay edercesine homurdandı Ot-ha, terli kafası alevlerin ışığında panldıyordu, "ve size teşekkür ederim. Martel sorununu uzun zamandır düşünüp taşımyordum. Bana öyle geliyor ki çok fazla yükselmek istedi. Siz ve yol arkadaşlarınız Bhelliom'u bana getirdiğinizde işime yaramaz hale geldi. Ondan kurtulduğuma memnunum."

"Buna bir elveda hediyesi diyebilirsin, Otha."

"Ya? Gidiyor musunuz?"

"Hayır ama sen gidiyorsun."

Otha güldü. Bu iğrenç bir sesti.

"Korkuyor, Sparhawk," diye fısıldadı Sephrenia. "Onun kalkanını kırıp kıramayacağmdan emin değil."

"Kırabilir miyim?"

"Ben de emin değilim. Ama şu anda çok zayıf çünkü Azash dikkatini tamamen ayine vermiş durumda."

"O zaman bu iyi bir başlangıç." Sparhawk derin bir nefes aldı ve Zemoch'un şişmiş İmparatoruna doğru yürümeye başladı.

Otha ürküp geriye doğru irkildi ve etrafınki yarı çıplak iri yarı adamlara çabucak bir işaret verdi. Taşıyıcılar üzerinde iğrenç bir şekilde yayılarak

oturduğu tahtrevanı kaldırıp, çıplak ayirıe katılanların yorgunluktan bitmiş, boş gözlerle kıpırdanarak devam ettikleri, müstehcen ayinin yapıldığı, somaki zemine inen teraslara doğru gitmeye başladılar. Annias, Arissa ve Lycheas’da onunla beraber gittiler, bir taraftan mümkün olduğu kadar koruyucu kalka-447

nınm parıldayan halesinin sorgulanabilir güvenliği içinde kalmak için tahtırevana yakın dururlarken hepsinin gözleri korku doluydu. Tahtırevan somaki zemine ulaştığında, Otha yeşil cübbeli rahiplere bağırdı ve adamlar giysilerinin altındaki silahlarını çekerek yüzlerinde kendini adamaktan alev alev yanan bir ifadeyle ileri atıldılar.

Sparhawk arkalarından ani bir hüsran çığlığı işitti. İmparatorlarının yardımına koşan askerler Sephrenia’nm engeliyle karşılaşmışlardı. “Dayanacak mı?” diye sordu Sparhawk.

“Askerlerden biri benden daha güçlü olmadığı sürece dayanacaktır.”

“Pek olası değil. O zaman iş sadece rahiplere kalıyor.” Arkadaşlarına baktı. “Haydi Sephrenia’nm ertafında toplanalım ve kendimize bir yol açalım.”

Azash’m rahipleri zırh giymiyorlardı ve silah tutuşlarında çok az yetenek belirtisi vardı. Çoğu Styricti. Dini merkezlerinde saldırgan Kilise Şövalyelerinin belirmesi onları şaşırtıp korkutmuştu. Sparhawk Sephrenia’nm bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırladı. Sephrenia ona Styriclerin şaşırdıklarında doğru dürüst düşünemediklerini söylemişti. Beklenmedik bir durumla karşılaşmak kafalarını karıştıracaktı. O ve arkadaşları teraslardan aşağı inmeye başladıklarında hafif bir karıncalanma hissetti, bu rahiplerden birkaçının beraberce bir büyü yapma girişiminde olduklarını söyleyen bir karıncalanmaydı. Bir Elene savaş narası attı; kan ve vahşetle yanıp tutuşan acımasız bir uluma. “Çok gürültü yapın, beyler!” diye arkadaşlarına bağırdı. “Kafalarını karıştırmaya çalışın ki büyü yapamasmlar!”

Kilise Şövalyeleri savaş naraları atıp, silahlarını havada sallayarak siyah teraslardan aşağı saldırdılar. Rahipler ürktü ve şövalyeler onları yakaladı.

Berit iterek Sparhawk'ı geçti, gözleri heyecandan alev alev parlıyordu; Sör Bevier'in lochaberi hazırdaydı. "Gücünü sakla, Sparhawk," dedi haşince, sesini erkeksi bir sertlikte kalınlaştırmaya çalışıyordu. Sparhawk'm önüne geçti ve uzun adımlarla lochaberi bir orak gibi sallayarak yeşil cüppeli safların içine daldı.

Sparhawk onu geri çekmek için uzandı ama Sephrenia elini bileğine koydu. "Hayır, Sparhawk. Bu onun için önemli."

Otha putun önündeki cilalı sunağa ulaşmış, ağzı korkudan bir karış açık şekilde gözlerini dikmiş aşağıdaki katliama bakıyordu. Sonra kendini topladı. "Yaklaş, o zaman, Sparhawk!" diye bağırarak tehdit savurdu. "Tanrım sabırsızlanıyor!"

"Bundan şüpheliyim, Otha," diye karşılık verdi Sparhawk. "Azash, Bhelliom'u istiyor ama onu benim vermemi istemiyor, çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyor."

"Çok iyi," diye mırıldandı Sephrenia. "Avantajını kullan. Azash Otha'nın kararsızlığını hissedecek ve o da aynı şeyi hissedecek."

Sparhawk'm arkadaşları yeşil cüppeli rahipleri kılıçtan geçirirlerken tapmak çığlık ve iniltilerle yankılanıyordu. Sunağın altındaki ilk terasın eşiğine gelene dek sıkıca dizilmiş safları kesip biçerek kendilerine yol açtılar.

Her şeye rağmen Sparhawk sevinçten havaya uçuyordu. Buraya kadar gelebileceğini ummuyordu. Bu beklenmedik zafer onu mutlu bir yenilmezlik duygusu ile doldurdu. Teraslardan yukarıya doğru şişmiş imparatora bakıp, "Evet, Otha," dedi, "niye Azash'ı uyandır mıyorsun? Yaşlı Tanrıların insanlar gibi ölmeyi bilip bilmediklerini görelim."

Otha şaşkınlık içinde bakakaldı, sonra zahmetle tahtırevanından indi ve onu taşımayı reddeden çelimsiz bacaklarının üzerine çöktü. "Diz çök!" diye

Annias'a bağırdı. "Diz çök ve Tanrımızın gelişi için dua et!" Askerlerinin tapmağa girememesinin Otha'yı oldukça korkuttuğu açıkça gözüküyordu.

"Kalten," diye arkadaşına seslendi Sparhawk, "rahiplerin işini bitir. Sonra askerlerin arkamızdan saldırmamaları için tedbirli ol."

"Bu gerekli değil, Sparhawk," dedi Sephrenia.

"Biliyorum ama bu onları tehlikeden uzak tutacaktır." Derin bir nefes aldı. "Haydi başlayalım, o zaman." Sallayarak zırh eldivenlerini çıkardı, kılıcını kolunun altına yerleştirdi. Kemerindeki çelik, file keseyi altı. Keseyi kapatan teli açtı ve Bhelliom'u avcuna kaydırdı. Mücevher çok sıcaktı. Işıltılı taç yaprakları arasında bir ışık sessiz bir şimşek gibi dalgalanıp kaynaştı. "Mavi Gül!" dedi sertçe. "Emrettiğimi yapmalısın!"

Yarı diz çökmüş, yarı çömelmiş Otha, Tanrısına bir dua geveliyordu - korkusundan neredeyse anlaşılmaz bir dua. Annias, Lycheas ve Arissa da diz çökmüştü. Olduğundan büyük ve kaygılandırıcı gözüken putun iğrenç suratına gözlerini dikmiş bakıyorLardı. İsteyerek inanmayı tercih ettikleri Tann'nın gerçeğini daha yakından gördükçe gözleri dehşetle doldu.

"Gel, Azash!" diye yalvardı Otha. "Uyan! Hizmetkârlarının dualarını işit!"

Putun çökük gözleri kapalıydı ama yavaşça açıldılar ve o yeşilimsi ateş içlerinden parıldadı. Sparhawk bu kin ve nefret dolu gözlerden ona doğru dalga dalga gelen kötü niyetli, yanıcı bakışları hissetti. Bir Tann'nın huzurunda bulunmanın muazzamlığı yüzünden kendini kaybetmiş bir şekilde donup kaldı.

Put hareket ediyordu! Gövdesinden dalgalanan tür çığıltı geldi ve duyarga kollar yılan gibi kıvrıla kıvrıla, onu eski haline getirip özgürlük verecek tek şeyi isteyerek, Sparhawk'm elindeki parıldayan taşa ulaşmak için, ileri uzandılar.

"Hayır!" Sparhawk'm sesi gaddarca kaba ve sertti. Kılıcını Bhelliom'un üzerine kaldırdı. "Bhelliom'u yok edeceğim!" diye tehdit etti. "Seni de

onunla beraber!”

Put irkilmiş gibiydi ve gözleri birden şaşkın bir dehşet ifadesiyle doldu. “Bu cahil vahşiyi niçin huzuruma getirdin, Sephrenia?” Uğulduyan ses tapmağın olduğu kadar Sparhawk’m beyninde de yankılandı. Sparhawk, Azash’ın iki kalp çarpması arasındaki zamanda onu ortadan kaldırabileceğini biliyordu ama Azash her nedense çekik kılıç ile safir gülü tehdit eden, bu aptalcasına cesur adama gücünü göstermeye korkuyor gibiydi.

“Sadece yazgıma itaat ediyorum, Azash,” diye sakince cevapladı Sephrenia. “Ben, Sparhawk’i seninle karşılaşsın diye buraya getirmek için doğdum.”

“Ama ya Sparhawk’m yazgısı? Onun yazgısının ne olduğunu biliyor musun?” Azash’ın sesinde bir tür çaresizlik vardı.

“Ne bir insan ne de bir Tanrı bunu bilebilir, Azash,” diye hatırlattı Sephrenia. “Sparhawk, Anakha’dır. Tanrıların hepsi Anak-ha’nm bir gün geleceğini ve bu dünyada hiçbirinin algılayamayacağı sonlara neden olacağını bilip korkuyorlardı. Ben, o her neyse, yazgımın hizmetkârıyım. Onu buraya bu sonları gerçekleştirmesi için getirdim.”

Put kendini kasmış gibi gözüktü. Sonra karşı konulamaz, yıkıcı ve ısrarlı bir emir fışkırdı; bu emir Sparhawk’a yönelmemişti. Sephrenia’nın nefesi kesildi, kışın ilk rüzgârı karşısındaki bir çiçek gibi solgundu. Sparhawk kadının azminin yok olduğunu hissediyordu. Azash’ın gücü savunmasını parçalarken Sephrenia titriyordu.

Sparhawk kolunu kastı ve kılıcını daha da yukarı kaldırdı. Eğer Sephrenia ölürse, kaybetmiş olacaklardı. O düşmeden, son ölümcül darbeyi vurmak için zamanının olup olamayacağını bilemiyordu. Ehlana’nm görüntüsünü zihninden çekip attı ve kılıcın kabzasını daha da sıkı kavradı.

Bu ses başkası tarafından duyulamazdı. Bunu biliyordu. Sadece beyninin içindeydi, sadece o duyabilirdi. Bu çoban kavallarının ısrarcı, emreden sesiydi ve içinde çok kuvvetli bir kızgınlık saklıydı.

“Aphrael!” diye ani bir rahatlama ile seslendi.

Minik bir ateşböceği kıvılcımı yüzünün önünde belirdi. “Evet, sonundaV diye kızgınlıkla söylendi Flüt. “Niye bu kadar geç kaldın, Sparhawk? Beni çağırman gerektiğini bilmiyor musun?”

“Hayır. Bunu bilmiyordum. Sephrenia’ya yardım et.”

Ne bir temas, ne bir hareket, ne de bir ses oldu ama putun gözleri yanıp ateşböceği kıvılcımına odaklanırken, Sephrenia hafifçe dokunduğu parmaklarıyla alnını oğuşturarak doğruldu.

“Kızım,” dedi Azash’ın sesi. “Kendi kısmetini bu ölümlülerle mi heba edeceksin?”

“Senin kızın değilim, Azash.” Flüt’ün sesi sertti. “Sen ve senin akrabaların gerçeğin’ dokusunu çocuksu çekişmenizle parçaladığınızda, ben tıpkı erkek ve kız kardeşlerim gibi isteyerek var oldum. Ben sadece sizin hatanızın kızıyım. Sen ve senin akrabaların her şeyi yok edecek o pervasız gidişatınızı değiştirmiş olsaydınız, ben ve benim olanlara gerek kalmayacaktı.”

“Bhelliom benim olacakl” Uğuldayan ses yeryüzünün bütün temellerini yıkan bir şimşek ve depremdi.

“Senin olmayacak}.” Flüt’ün sesi tam tersini söylüyordu. “Ben ve benim türüm var olduktan sonra sen ve senin türün Bhelliom’a sahip olmaktan men edildiler. Bhelliom buraya ait değil. Onun ne senin, ne benim, ne Troll Tanrıları’nın ne de bu dünyanın başka bir Tanrısı’nın esaretinde olmaması lazım.”

“O benim olacakl” Azash’ın sesi daha da yükseldi.

“Hayır. Anakha onu yok edecek ve onun yok olması seni de ortadan silecek.”

Put ürkmüş gibiydi. “Buna nasıl cüret edersini” diye soludu. “Hatta böyle bir dehşetle konuşmaya nasıl cüret edersin? Birimizin ölümünde hepimizin ölümünün tohumları yatar.”

“O zaman öyle olsun.” Aphrael’in ses tonu farklıydı. Sonra küçük, cılız sesi gaddar bir ton aldı. “Öfkeni bana yönelt Azash, çocuklarıma değil. Çünkü seni hadım etmek ve o çamur putun içinde sonsuza kadar hapis etmek için yüzükleri kullanan bendim.”

“Sen miydin?” Korkunç ses sersemlemiş gibiydi.

“O bendim. Hadım edildiğin için gücün o kadar azalmıştı ki kapatıldığın yerden kaçamayacaktın. Bhelliom’a sahip olamayacaksın, iktidarsız Tanrıcık ve sonsuza dek hapis kalacaksın. En uzaklardaki yıldız küle dönene dek hadım ve hapis kalacaksın.” Durdu ve tekrar konuştuğunda sesi başka birinin vücuduna saplı bir bıçağı çeviren birinin tonundaydı. “Bana seni sakat bırakma ve hapsetme şansını veren, senin Bhelliom’u Troll Tanrıları’ndan çalmak adına Styricum Tanrıları’nı birleştirmek için yaptığın saçma teklifindi - ‘şu hepimizin iyiliği için olan’. Başına gelenler için kendinden başka suçlayacak kimse yok. Ve şimdi Anakha, Bhelliom ile yüzükleri buraya - içinde kilitlenmiş Troll Tanrıları ile - karşına getirdi. Sana safir gülün gücünü kabul etmeni - ya da yok olmanı - hatırlatıyorum.”

İnsan dışı bir hüsran iniltisi geldi ama put kımıldamadı.

Gtha gözleri panik dolu bir şekilde korkunç bir büyüyü mırıldanmaya başladı. Sonra hiddetle bağırdı. Uçsuz bucaksız tapmağın içini çevreleyen iğrenç heykeller mermer beyazından yeşile, maviye ve kan kırmızısına dönüşerek parıldamaya başladı, insana benzemeyen sesinin uğultusu kubbeyi doldurdu. Sephrenia iki kelime Styricçe konuştu, sesi sakindi. El hareketini yaptı ve heykeller soluk mermere dönüşerek tekrar dondular.

Otha inledi, sonra yeniden konuşmaya başladı. O kadar hüsran dolu ve kızgındı ki Styric yerine ana lisanı olan Elene konuştu.

“Beni dinle, Sparhawk.” Flüt’ün müzikal sesi çok yumuşaktı.

“Ama Otha“

“O sadece zırvalıyor. Kız kardeşim onunla ilgilenebilir. Dikkat et. Harekete geçmen gereken zaman çok yakında gelecek. Zamanını sana söyleyeceğim. Şu merdivenlerden puta doğru tırman ve kılıcını Bhelliom’un üzerinde hazır tut. Eğer Azash, Otha ya da I” herhangi bir şey senin puta erişmeni engellemeye çalışırsa Bhelli-• om’u parçala. Her şey yolunda gider ve puta ulaşırsan Bhelliom’u o yaralı yanmış yere değdir.”

“Bu Azash’ı yok edecek mi?”

“Tabii ki etmeyecek. Orada duran put sadece bir örtü. Gerçek put onun içinde. Bhelliom büyük olanı parçalayacaktır ve sen de Azash’m kendisini görebileceksin. Gerçek put oldukça küçük ve kurumuş çamurdan yapılı. Onu görür görmez kılıcını at ve Bhelliom’u iki elinle tut. Sonra tam şu kelimeleri kullan, ‘Mavi Gül, ben Elenialı Sparhawk. Bu yüzüklerin gücü için Bhelliom’a bu şekli geldiği toprağa geri yollamasını emrediyorum.’ Sonra Bhelliom’u puta dokundur.”

“Ne olacak o zaman?”

“Emin değilim.”

“Aphrael!” Sparhawk bunu şaşkın bir itiraz tonuyla söyledi.

“Bhelliom’un yazgısı seninkinden de gizli ve ben senin ne zaman ne yapacağın konusunda hiçbir şey söyleyemiyorum.”

“Azash’ı yok edecek mi?”

“Şey, evet - ve yanında belki dünyanın yarısını da. Bhelliom bu dünyadan kurtulmak istiyor ve bu beklediği fırsat olabilir.”

Sparhawk zar zor yutkundu.

“Bu bir kumar,” diye yenilgiyi kabul etti Aphrael, “ama atana dek zarın ne geleceğini bilemeyiz, değil mi?”

Sephrenia ve Otha mücadelelerine devam ederken tapmak birden kapkaranlık oldu. Karanlık o kadar yoğundu ki sonsuza kadar sürecekmiş gibi gözüktü.

Sonra ışık yavaşça geri geldi. Büyük demir çanaklardaki ateşler kendilerini yeniden yaktılar, alevler yavaşça tekrar yükseldi.

Işığın geri gelmesiyle, Sparhawk Annias'a baktığını fark etti. Cimmura piskoposunun sıska suratı hayalet beyazlığmdaydı ve gözlerinde hiçbir düşünce izi yoktu. Saplantılı hırsı yüzünden gözleri başka hiçbir şey görmeyen Annias patriklik tahtına karşılık ruhunu verdiği dehşete asla tamamen bakmamıştı. En azından şimdi onu açıkça algılamıştı ve artık çok geçti. Sparhawk'a bakakaldı, gözleriyle - ne olursa olsun gözlerinin önünde açılan kuyudan onu kurtaracak herhangi bir şey için - yalvarıyordu.

Lycheas dehşetten zırlayıp, abuk sabuk konuşuyordu. Arissa onu kollarının arasına almıştı, daha doğrusu ona yapışmıştı, ifadesi en az Annias kadar dehşet doluydu.

Otha ve Sephrenia boğuşmalarına devam ederlerken tapmak çıkan dumanlar ile kırılma seslerinin ışık ve gürültüleriyle doldu.

"Zaman geldi, Sparhawk." Flüt'ün sesi çok sakindi.

Sparhawk kendini topladı ve ilerlemeye başladı. Kılıcı, koca çelik kılıcın altında neredeyse büzülmüş gibi gözüken safir gülün üzerinde tehdit edercesine duruyordu.

"Sparhawk," küçük ses düşünceliydi, "seni seviyorum."

Bundan sonra duyduğu sesin sevgiyle ilgisi yoktu. O Troll dilinde dişlerini gösterek çıkan bir ulumaydı. Birçok sesten oluşuyordu ve Bhelliom'un içinden geliyordu. Sparhawk, Troll Tanrıları'nın nefretlerinin onu kırbaçlamasıyla yalpaladı. Acı dayanılmazdı. Aynı anda yandı ve dondu. Kemikleri yukarı çekildi ve etinin içinde dalgalandı. "Mavi Gül!" diye kekeleyerek soludu, neredeyse düşüyordu. "Troll Tanrıları'na sessiz olmalarını emret. Mavi Gül bunu yapacak - şimdü"

Aşırı ıstırap devam etti, Troll dilindeki ulumalar şiddetlendi.

“O zaman öl, Mavi Gül!” Sparhawk kılıcını kaldırdı.

Uluma birden kesildi ve acı dindi.

Sparhawk ilk somaki terası geçti ve ikinciye çıktı.

“Bunu yapma, Sparhawk.” Ses kafasının içindeydi. “Aphrael kindar bir çocuk. Seni ölümüne götürüyor.”

“Ben de bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum, Azash,” dedi titrek bir sesle Sparhawk, ikinci terası geçerken. “Niçin benimle daha önce konuşmadın?”

Kafasının içinde duyduğu ses cevap vermiyordu.

“Korkuyor muydun, Azash? Söyleyeceğin bir şeyin, göremediğin şu yazgıyı değiştireceğinden mi korkuyordun?” Üçüncü terasa tırmandı.

“Bunu yapma, Sparhawk.” Ses artık yalvarıyordu. “Sana dünyayı verebilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Sana ölümsüzlüğü verebilirim.”

“İlgilenmiyorum, insanlar ölme fikrine alışıktır. Bunu korkutucu bulan sadece Tanrılardır.” Üçüncü terası geçti.

“Israr edersen yoldaşlarını yok edeceğim.”

“Herkes bir gün ölür.” Sparhawk ikna edici bir şekilde aldırmaz gözükmeye çalıştı. Dördüncü terasa çıktı. Birden kendini sert kayanın içinde yürümeye çalışıyormuş gibi hissetti. Azash hepsini yok edebilecek bir ölümcül vuruşa neden olabileceği için doğrudan ona saldırmaya cüret edememişti. Sonra Sparhawk avantajım fark etti. Tanrılar sadece onun yazgısını değil aynı zamanda düşüncelerini de bilemiyorlardı. Azash darbe

kararının ne zaman geleceğini bilemiyordu. Azash o kararın zamanını hissedemiyordu ve bu yüzden kılıç darbesini durduramayacaktı. Bu avantajı sonuna kadar kullanmaya karar verdi. Hâlâ yere kilitlenmiş halde iç çekti. “Oh, tamam, eğer böyle olmasını istiyorsan al.” Tekrar kılıcını kaldırdı.

“Hayır!” Çığlık sadece Azash’tan değil dişlerinin arasından hırıldayan Troll Tanrıları’ndan da geldi.

Sparhawk dördüncü terası geçti. Şakır şakır terliyordu. Düşüncelerini Tanrılardan saklıyabiliyordu ama kendinden değil. “Şimdi, Mavi Gül,” dedi yavaşça Bhelliom’a, dördüncü terasa çıkarken. “Ben şunu yapacağım. Sen, Khwaj, Ghnomb ve diğerleri bana yardım edeceksiniz ya da yok olacaksınız. Bir Tanrının ölmesi gerekiyor - bir Tanrı ya da daha fazlası. Bana yardım ederseniz, bu sadece bir olacak. Eğer etmezseniz çok.”

“Sparhawk!” Aphrael şaşkınlıktan dehşete düşmüş bir sesle konuşmuştu.

“Araya girme.”

Bir anlık tereddüt oldu. “Yardım edebilir miyim?” diye minik kız sesiyle fısıldadı.

Sparhawk bir an bunu düşündü. “Tamam ama oyun zamanı değil - ve beni ürkütme. Kolum gerilmiş tel gibi duruyor.”

Ateş böceği kıvılcımı bir parıltıya dönüşerek genişlemeye başladı; o parıltıdan dudaklarında çoban kavalıyla Aphrael çıktı. “Haydi durma ve kır onu, Sparhawk,” dedi üzgünce. “Seni asla dinlemeyecekler.” İç çekti. “Sonsuz yaşantıdan ben de bıktım. Taşı parçala ve bu işi bitir.”

Bhelliom kapkara oldu. Sparhawk onun elinin içinde titrediğini hissetti. Sonra mavi parıltı yumuşak ve uysalca geri geldi.

“Artık yardımcı olacaklar, Sparhawk,” dedi Aphrael.

“Onlara yalan söyledin/’ diye suçladı Sparhawk.

“Hayır, sana yalan söyledim. Onlarla konuşmuyordum.”

Sparhawk dayanamayıp güldü.

Beşinci terası geçti. Put artık çok yakındı ve bu açıdan olduğundan da büyük gözüküyordu. O ve Sephrenia’nm başladıkları düelloda Otha’nın terleyip, çırpındığını görebiliyordu. Sparhawk bunun Martel ile yaptığı döğüşten çok daha muazzam olduğunu biliyordu. Artık Annias’m yüzündeki dehşeti, neredeyse yere yıkılmış Arissa’yı ve oğlunu daha net görebiliyordu.

Sparhawk, Troll Tanrıları’nın devasa varlıklarını hissetti. O kadar gerçektiler ki iğrenç şekillerinin korurcasma tam arkasında, havada durduklarını görebiliyordu. Altıncı terasa çıktı. Uç teras daha vardı. Gereksiz yere dokuz sayısının Azash’a inananların karışmış kafalarında özel bir anlam taşıyıp taşımadığını merak etti. Zemochlarm Tanrısı şu anda her şeye boş vermiş görünüyordu. Ölümün amansızca ona doğru tırmandığını gördü ve gücünün yettiği her şeyi çılgınca bir uğraşla parıldayan mavi ölümünü getiren siyah zırhlı haberciyi durdurmak için fırlatmaya başladı.

Sparhawk’m ayaklarının altından alevler fırladı ama daha onların ısısını hissedemeden buzlar içinde söndüler. Boşluktan çıkan canavarımsı bir şekil ona saldırdı ama buzdan da yoğun bir ateş o anda yakıp kül etti. İsteksiz, ama Sparhawk’m sert ültimatomu karşısında seçeneksiz kalan Troll Tanrıları yolunu açmak için Azash’m savunmasını yok ederek ona yardım ediyorlardı.

Sparhawk yedinci terasa çıktığında Azash çığlık atmaya başladı. Artık acele edilebilirdi ama Sparhawk bunun tersini yapmaya karar verdi. Doruk anı geldiğinde nefes nefese ve titriyor olmak istemiyordu. Azash, hayal gücünün ötesinde dehşet verici şeyleri üzerine yollar ve o şeyler anında Troll Tanrıları ya da Bhelliom tarafından bastırılırken, düzenli, durdurulamayan adımlarıyla yedinci terası geçmeye devam etti. Derin bir nefes aldı ve sekizinci terasa çıktı.

Sonra altınlarla çevrildi - paralar, külçeler ve insan kafası büyüklüğünde topaklarla. Parlak bir mücevher çağlayanı yokluktan altınların üzerine dökülerek mavi, yeşil ve kırmızı bir nehir gibi akıp gidiyordu. Bu akim alamayacağı paha biçilmez taşlardan gökkuşağı renkli bir şelaleydi. Sonra servet azalmaya başladı, büyük parçalar gürültülü yeme sesiyle kayboldu. “Teşekkür ederim, Ghnomb,” diye Troll Yemek Tanrısı’na mırıldandı Sparhawk.

İnsanın nefesini kesen güzellikte bir huri Sparhawk’i baştan çıkarıcı bir şekilde çağırdı ama anında şehvetli bir Troll’ün saldırısında uğradı. Sparhawk, Troll Çiftleşme Tanrısı’nm ismini bilmiyordu bu yüzden kime teşekkür edeceğini bilemedi. Dokuzuncu ve son terasa çıkmak için acele etti.

“Yapamazsın’.” diye çığlığı bastı Azash. Sparhawk bir elinde hâlâ Bhelliom ve diğerinde tehdit edici kılıcıyla puta doğru kararlı bir şekilde yürürken cevap vermedi. Etrafında yıldırımlar çakıyordu ama her biri Bhelliom’un yaydığı parıldayan safir aura tarafından yutuldu.

Otha, Sephrenia ile savaşmayı bırakmıştı, korkudan hıçkırarak sunağın sağ tarafına doğru emekledi. Annias aynı dar somaki taşın soluna çökmüştü. Arissa ve Lycheas birbirine kenetlenmiş feryat figan ağlıyorlardı.

Sparhawk dar sunağa ulaştı. “Bana şans dile,” diye ÇocukTan-rıça’ya fısıldadı.

“Tabii ki diliyorum, baba,” diye cevapladı.

Bhelliom’un parıltısı arttıkça Azash geriye sindi. Putun yanan gözleri dehşetten dışarı fırlamıştı. Sparhawk, bir ölümsüzün birden kendi ölümüne karşı savunmasız olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldiğini gördü. Bu fikir bütün diğer düşünceleri sildi; Azash en basit, en çocuksu düzeyde harekete geçebildi. Siyah zırhlı şövalyeye kıymetli varlığını tehdit eden saf bir ateş yumağını körce fırlattı. Akkor halindeki yeşil alevin eş parlaklıktaki Bhelliom’un mavi aleviyle çarpışmasıyla oluşan şok muazzamdı. Mavi dalgalandı ve katılaştı. Yeşil geriye büzüldü sonra tekrar Sparhawk’a doğru ilerledi.

Ve Bhelliom ile Azash, her biri kendi değerli varlıklarını korumak için önünde durulamaz bir güç sarfederek kilitlendiler. Hiçbiri gevşemedi - gevşeyemedi. Sparhawk, Azash ve Bhelliom böylesine kilitli kaldıkları sürece elinde ileri uzattığı mücevherle sonsuza dek beklemek zorunda kalacağını fark etti.

Sparhawk'm arkasından kuş kanatlarına benzeyen, havada dönen ve vınlayan bir ses geldi. Başının üzerinden geçti ve putun taştan göğsüne çarpıp etrafa büyük bir kıvücım yağmuru yağdırdı. Bu Bevier'in kanca uçlu lochaber baltası idi. Berit, belki de düşünmeden, lochaberi puta atmıştı - aptalca, basit bir karşı koyuş hareketiydi.

Ama işe yaradı.

Put onu yaralama olasılığı olmayan bu şeyden ürktü ve gücü bir an için ortadan kayboldu. Sparhawk sol elinde tuttuğu Bhelliom'u putun karnının altındaki yanık yara izini hedefleyen bir mızrak gibi tutarak ileri fırladı. Temasın şiddetli şokuyla eli hissizleşti.

Ses sağır ediciydi. Sparhawk bunun tüm dünyayı sarstığından emindi.

Başını eğdi ve kaslarını gerip Bhelliom'u Azash'm parlak hadım izine doğru sıkı sıkı bastırdı. Tanrı acı ve ıstırapla bağırdı. "Güvenimi boşa çıkardınız!" diye uludu ve putun iki tarafında bükülüp duran duyarga kollarını Otha'yı - ve Annias'ı - yakalamak için aniden uzattı.

"Tanrım!" diye çığlık attı Cimmura piskoposu, yakarışı Azash'a değil çocukluğunun Tanrısı'naydı. "Kurtar beni! Koru beni! Affet -" Duyargalar sıkıca sararken sesi anlaşılmaz tiz bir haykırışa dönüştü.

Zemoch İmparatoru ve Cimmura Piskoposu sıradan bir şekilde cezalandırıldılar. Bütün bunlardan sorumlu olduklarını düşündüğü için acı, korku ve açlıktan çıldıran Azash, öfkelenen bir çocuk gibi davranarak onlara saldırdı. Diğer kollar da çığlıklar atan çifti yakalamak için uzandılar ve sonra dalgalanan kollar acımasız bir yavaşlıkla, bir çamaşır sıkar gibi ters yönlere dönmeye başladı. Ot-ha ve Annias'm acıdan kıvranan

vücutlarını amansız£a büküp öldürürken kan ve daha berbat şeyler Tanrı'nın yılanbalığma benzeyen parmakları arasından dışarı fışkırıyordu.

Midesi bulanan Sparhawk gözlerini kapadı - ama kulaklarını tıkayamadı. Çığlıklar, duyma smınırm en uç noktasına kadar yükseldi.

Sonra sesler kesildi ve Azash hizmetkârlarından geri kalanı attığında iki tok, ıslak düşme sesi geldi. Koca put parçalanırken titreyip, çadırdayarak etrafa kaya parçaları yağdırıyordu. Bu arada Arissa da sevgilisi ve tek çocuğunun babasından geriye kalan tanınması mümkün olmayan şeyler üzerine şiddetle kusuyordu. Kıvranıp duran kollar koptukları anda sertleşti ve zeminin üzerine düşüp parkalara ayrıldılar. Garip surat kafanın önünden akarak parça parça yere düştü. Koca bir kaya Sparhawk'in omuz zırhına çarptı, darbe Bhelliom'u neredeyse düşürmesine neden oluyordu. Büyük bir çatırtıyla put belinden kırıldı ve devasa büyüklükteki üst bölüm geriye doğru yıkılıp cilalı mermer zemine çarparak milyonlarca parçaya ayrıldı. Geriye sadece, Otha'nın neredeyse iki bin yıl önce ilk defa görmüş olduğu kaba çamur putun durduğu bir tür harap taş kaide kaldı.

"Yapamazsın!" Ses küçük bir hayvanın, bir tavşan ya da bir sıçanın tiz çığlığıydı. "Ben bir Tanrıyım! Sen hiçbir şeysin! Bir böceksin! Pisliksin!"

"Belki de," dedi Sparhawk, doğrusu hiçbir umudu kalmayan bu küçük çamur heykele acıyordu. Kılıcını attı ve Bhelliom'u iki eliyle sıkıca tuttu. "Mavi Gül!" dedi sertçe. "Ben Elenialı Sparhawk'im. Bu yüzüklerin gücü adına Mavi Gül'e putu geldiği toprağa geri döndürmesini emrediyorum!" İki elini ve safir gülü ileri uzattı. "Bhelliom'u çılgıncasına istiyordun, Azash. Al o zaman. Onu ve sana vereceği her şeyi al." Sonra Bhelliom şekilsiz küçük puta dokundu. "Mavi Gül itaat edecek! Şimdi!" Bunu söyler söylemez anında bir yok oluş bekleyerek kenidini sımsıkı kastı.

Bütün tapmak sallandı ve Sparhawk üzerine çöken ani sıkıntılı bir ağırlık hissi duydu. Dev ateşlerin alevleri sanki üzerlerinde baskı yapan büyük bir ağırlık varmış gibi düzensiz titrek bir hale gelene kadar zayıflayıp alçaldı.

Ve sonra tapınağın uçsuz bucaksız kubbesi, millerce uzağa altıgen bazalt bloklar fırlatarak patladı. Ateşler, sesten de öte bir sesle, şimşekli fırtınada

üreyen bulutların hamile karınlarını aydınlatmak için bir zamanlar kubbe olan açık delikten fışkıran şiddetli göz kamaştıran alev sütunlarına dönüşüp yukarı doğru püskürdüler. Bu akkor sütunlar yukarıdaki bulut yığınını dağlayarak daha da yukarılara, parlayan yıldızlara doğru gümbürdüyerek yükseldiler.

Sparhawk amansız ve devamlı şekilde safir gülü Azash'in gövdesine dayalı tuttu. Tanrı'nm ufak tefek, zayıf duyargaları sanki hayati bölgesine yavaşça kılıcını sokan düşmanının koluna yapışan, ölümcül bir kaygıya düşmüş bir savaşçı gibi bileğindeki deriyi büzüyordu. Styricum'un Yaşlı Tanrısı, Azash'm sesi minicik bir cıyaklama, herhangi bir küçük yaratığın ölürken çıkarabileceği cılız bir iniltiydi. Sonra küçük putta bir değişiklik başladı. Onu birleştiren şey her neyse ortadan yok olmuştu; bir inilti sesiyle parçalanıp toz yığınına haline geldi.

Büyük alev sütunları yavaş yavaş azaldı. Harabeye dönen tapınağın içine dolan hava buz gibiydi.

Sparhawk doğrulurken bir zafer duygusu hissetmedi. Elinde parıldayan safir güle baktı. Onun dehşetini hissedebiliyor ve gökmavisi kalbinde hapsedilmiş Troll Tanrılarının sızlanmasını da zor bela duyabiliyordu.

Flüt gerideki teraslarda, Sephrenia'nm kolları arasında ağlıyordu.

“Bu iş bitti, Mavi Gül,” dedi bitkin bir sesle Sparhawk. “Artık dinlen.” Mücevheri gerisin geriye kesesine koydu ve farkında bile olmadan kapamak için teli kıvırdı.

Artık bir çarpışma sesi duyulmuyordu. Prenses Arissa ve oğlu aşağıdaki parlak zemine inen somaki teraslara doğru kaçmışlardı. O kadar çok dehşete kapılmışlardı ki ikisi de diğerinin aşağı kadar yuvarlandığını fark etmemişti bile. Lycheas annesinden gençti, aşağı uçuşu daha hızlıydı ve dehşeti daha kısa sürdü. Annesini arkada bıraktı, atlayıp, düşüp tekrar sendeleyip ayağa kalkarak kaçtı.

Ulath taş gibi sert bir yüzle aşağıda onu bekliyordu - elinde baltasıyla.

Lycheas çığlık attı ve sonra kellesi uzun bir kavis çizerek uçup düşen bir kavunun yapabileceği gibi miğde bulandırıcı bir sesle somaki zeminin üzerine düştü.

Oğlunun başsız gövdesinin Ulath'm ayaklarının dibine yavaşça yığılmasıyla Arissa, "Lycheas!" diye dehşet dolu bir çığlık attı. Yarı kalkık kanlı baltası ile somaki teraslardan ona doğru tırmanmaya başlayan sarışın örgülü saçlı, dev Thalesialıya hayretler içinde bakarak dondu kaldı. Ulath işini yarım bırakanlardan değildi.

Arissa belindeki kuşağı elleriyle yokladı, içinden minik cam bir şişe çıkardı ve tıpasını çıkarmak için uğraştı.

Ulath adımlarını yavaşlatmadı.

Minik şişe artık açıktı. Arissa kafasına dikti ve içti. Vücudu anında kasılıp boğuk bir çığlık attı. Sonra kıvranarak terasın üzerine yığıldı, yüzü simsiyah oldu, dili ağzından dışarı sarktı.

Sephrenia hâlâ ona doğru yaklaşan Thalesialıya, "Ulath!" dedi. "Hayır. Gerekli değil."

"Zehir mi?" diye sordu Ulath.

Sephrenia başını sallayarak onayladı.

Baltasının kenarındaki kanları baş ve işaret parmağı ile silerek, "Zehirden nefret ederim," dedi. Kanı silkeleyip attı ve başparmağını denercesine kenarında dolaştırdı. "Bütün bu çentikleri düzle-mek bir hafta alacak," dedi. Prenses Arissa'yı terasta kıvranır bırakarak, döndü ve tekrar aşağı inmeye başladı.

Sparhawk kılıcını geri aldı ve çöktü. Şu anda kendini çok ama çok yorgun hissediyordu. Bitkin bir şekilde zırh eldivenlerim yerden topladı ve dağınıklığın arasında huşu ile ona bakakalan Be-rit'e doğru yürüdü. Elini Berit'in zırhlı omuzuna koyarak "Güzel bir atıştı," dedi. "Teşekkür ederim, biraderim."

Berit'in gülümseyişi güneşin doğuşu gibiydi.

"Şey, aklımdayken," diye ekledi Sparhawk, "Bevier'in baltasını bulsan iyi olur. Ona çok bağlıdır."

Bevier sırıttı. "Hemen, Sparhawk."

Sparhawk önce etrafa dağılmış cesetlerle dolu tapmağa bakındı sonra da başının üzerinden yukarı, soğuk kış göğünde pırıldayan yıldızlara. "Kurik," dedi düşünmeden, "bunu yapmanın zamanı mı?" Sonra sanki dayanılmaz bir hüzün dalgası onu etkisine almış gibi birden kesti. Kendini katılaşürdı. "Herkes iyi mi?" diye etrafına bakarak arkadaşlarına sordu. Sonra kendisine konuşabilecek kadar güvenemeyerek mırıldandı. Derin bir nefes aldı. "Haydi buradan gidelim," dedi sabırsızca.

Cilalı zemini geçtiler ve geniş teraslardan tepeye çıktılar. Duvarı çevreleyen bütün heykeller sunağın önündeki çarpışmanın kargaşasında parçalanmıştı. Kalten ilerledi ve mermer merdivenlerden yukarı baktı. "Askerler kaçmış gibi," diye bildirdi.

Sephrenia basamakları engelleyen büyüyü kaldırdı ve yollarına devam ettiler.

"Sephrenia." Ses hırıltıdan daha fazla değildi.

"Hâlâ hayatta," dedi neredeyse suçlarcasma Ulath.

"Bazen olur," dedi Sephrenia. "Bazen zehirin etkilemesi daha uzun sürer."-

"Sephrenia, lütfen yardım et. Lütfen bana yardım et."

Küçük Styric kadın döndü ve hayatı için yalvaran tapınağın öteki tarafındaki Prenses Arissa'ya doğru baktı.

Sephrenia'nın tonu ölüm gibi soğuktu. "Hayır, Prenses," dedi. "Etmeyeceğim." Sonra tekrar döndü. Hemen arkasmdaki Sparhawk ve

diğerleriyle beraber merdivenlerden yukarı çıktı.

Otuz Birinci Bölüm

GECE BİR ARA rüzgâr değişmişti. Artık yanında kar getirerek düzenli bir şekilde batıdan esiyordu. Bir önceki gece şehri içine alan şiddetli fırtına bir çok evin çatısmı uçurmuş, çoğunu da yıkmıştı. Enkazlar ve ince, sulu bir kar tabakası sokaklara yayılmıştı. Berit atları bulup geri getirdi. Sparhawk ve arkadaşları atlarını yavaşça sürdüler. Artık aceleye gerek yoktu. Kalten'in bir yan sokakta bulduğu araba, dizginlerde Talen ve arkada Kurik'in örtülü cesedinin yanında dinlenen Bevier ile geriden geliyordu. Yola çıkarlarken Sephrenia, Kurik'in bütün insanların nihai kaderi olan çürümeden etkilenmeyeceği konusunda onları temin etmişti. Yanağını Flüt'ün pırıl pırıl siyah saçlarına dayayarak, "En azından bu kadarını Aslade'ye borçluyum," diye mırıldandı. Sparhawk bütün her şeye rağmen Çocuk-Tanrıça'yı hâlâ Flüt olarak düşündüğünü fark edince biraz şaşırdı. O anda hiç de Tanrıçaya benzemiyordu. Sephrenia'ya sımsıkı sarılmış, göz yaşlannmm izleri yüzünde duruyordu. Gözleri dehşet ve umutsuzlukla doluydu.

Zemoch askerleri ve kalan birkaç Azash rahibi terk edilmiş şehirden kaçmışlardı, sulu karla örtülen sokaklar bir tür kederli boşluk içinde yankılanıyordu. Otha'nın başkentine oldukça tuhaf bir şey oluyordu. Şüphesiz tapmağın neredeyse tamamının yıkımı oldukça anlaşılır bir şeydi. Yanındaki saraya daha az bir zarar gelmesi anlaşılırdı. Ama şehrin geri kalanına olanlar açıklanamazdı. Sakinleri şehri terk edeli çok uzun zaman olmamıştı ama evler yıkılıyordu - beklenildiği gibi tapınakta olan patlamanın sonucunda hepsi birden değil, tam tersine birer birer ya da ikili üçlü gruplar halinde yıkılıyorlardı. Terk edilmiş bir şehrin yüzyıllar içinde harabeye dönmesi sanki birkaç saatte oluyormuş gibiydi. Binalar gıcırdayarak çöktü. Kaldırım taşlan bile havalara fırladı, parçalanıp etrafa dağıldı.

Çılgın planları başarılı olmuştu ama bedeli onların ödemeye hazırlandıklarının çok ötesindeydi. Başarılarında bir zafer havası yoktu.

Sevinçten havalara uçan bu savaşçıların hiçbiri kendini zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Neşelerini kaçıran sadece arabadaki kederli ağır yük değildi, bundan çok ama çok daha derinlerde bir şeydi.

Kan kaybından kâğıt gibi beyazlaşmış Bevier'in ifadesi sıkıntılıydı. "Hâlâ anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Sparhawk, Anakha'dır," diye cevapladı Sephrenia. "Bu 'yazgı-sız' anlamına gelen Styricçe bir kelimedir. Herkesin bir yazgısı, bir kaderi vardır - herkes, Sparhawk hariç. O yazgının dışında hareket ediyor. Onun geleceğini biliyorduk, ama ne zaman geleceğini ve kim olacağını bilmiyorduk. O daha önce yaşamış hiçbir insana benzemez. Yazgısını kendi belirler, varlığı Tanrıları dehşete düşürür."

Yavaş yavaş yıkılan Zemoch şehrini batıdan gelen yoğun kar fırtınası içinde bırakarak terk ettiler. Sekiz fersah kadar güneydeki Korakach şehrine giden yolda uzun süre, yıkılan binaların gürültüsünü duyabiliyorlardı, ikindiye doğru, kar durmaya başladığında terk edilmiş bir köyde konakladılar. Hepsi çok yorgundu ve bir mil daha at binme fikri onlara çok tiksindirici geldi. Ulath her zamanki kurnazlığına baş vurmaya bile kalkmadan akşam yemeğini hazırladı, daha gün ışığı yok olmaya başlamadan yatmak istediler.

SPARHAWK, BİRDEN UYANIP eyer üstünde olduğunu fark ederek ürktü. Çok aşağılardaki kayalara çarpıp köpüren kızgın bir denizin üzerinde, rüzgâra açık bir uçurumun eşiği boyunca atlarını sürüyorlardı. Üzerlerindeki gökyüzü iyi haberler vermiyor, denizden gelen rüzgâr insanın içini üşütüyordu. Sephrenia en öndeydi ve kollarında Flüt vardı. Diğerleri Sparhawk'm arkasından sırayla geliyorlardı. Pelerinlerini sıkıca Örtünmüşler, suratlarında acıya dayanma karşısında gözüken katı ifade. Hepsi oradaydı, Kalten ve Kurik, Ulath ve Tynian, Berit, Talen ve Bevier. Atlar denize doğru taş bir parmak gibi çıkan yüksek buruna doğru giden , uçurumun kıyısındaki rüzgârlı ve havanın aşındırdığı uzun yolda ağır ağır ilerledi. Kayalık burunun en dışındaki zirvede sertleşip çarpılmış yamru yumru bir ağaç vardı. Sarkan yaprakları rüzgârda şiddetle savruluyordu.

Ağaca geldiklerinde Sephrenia atmı dizginledi ve Kurik, Flüt’ü aşağı indirmek için ilerledi. Silahtarın suratı asıktı, yanından geçerken Sparhawk ile konuşmadı. Sparhawk’a bir şey ters - hem de çok ters gözüktü ama bunun tam olarak ne olduğunu bulamadı.

“Tamam,” dedi küçük kız. “Bu işi bitirmek için buradayız ve çok zamanımız yok.”

“Bu işi derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Bevier.

“Ailem Bhelliom’u insan veya Tanrıların ulaşamayacağı bir yere koymamız gerektiği konusunda anlaşmış. Kimse onu bir daha bulamamak. Diğerleri bu işi bitirmek için bana bir saat - ve güçlerinin hepsini - verdiler. Olanaksız şeyler görebilirsiniz - onlar daha şimdiden fark etmediğiniz şeyler. Bunları merak etmeyin ve sorularla beni canımdan bezdirmeyin. O kadar zamanımız yok. Başladığımızda on kişiydik şimdi de. Böyle olması gerekiyor.”

“O zaman onu denize mi atacağız?” diye sordu Kalten.

Flüt başını sallayarak onayladı.

“Bu daha önce de denenmemiş miydi?” diye sordu Ulath. “Hatırladığım kadarıyla, Heid Kontu Kral Sarak’m tacını Venne Gö-lü’ne atmıştı ve.Bhelliom yeniden ortaya çıktı.”

“Deniz, Venne Gölü’nden çok daha derin. Buradaki deniz dünyadaki her yerden daha derin ve kimse bu kıyının nerede olduğunu bilmiyor.”

“Biz biliyoruz,” dedi Ulath.

“Ya? Hangi kıtanın hangi sahili?” Üzerlerindeki yoğun bulut kümesini işaret etti. “Ve güneş nerede? Neresi doğru, neresi batı? İstediğin herkese anlatabilirsin ve yaşayacak herkes yarından itibaren denizi aramaya başlayabilir. Bhelliom’u asla bulamayacaklardır çünkü nereye bakacaklarını asla bilemeyecekler.”

Sparhawk atından inerken, “O zaman benden Bhelliom’u denize atmamı istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Daha değil, Sparhawk,” diye cevapladı Flüt. “Daha önce yapmamız gereken bir şey var. Benim için saklamanı istediğim çuvalı getirir misin, Kurik?”

Kurik başıyla onaylayıp, atına gitti ve eyer çantalarından birini açtı. Sparhawk bir kez daha bir şeyin ters gittiğini hissetti.

Kurik küçük bir çuval taşıyarak geri geldi. Onu açtı ve menteşeli kapağı olan, sağlam köprü kilitli, küçük bir çelik kutu çıkardı. Küçük kıza verdi. Flüt başını olumsuzca salladı, ellerini arkasına götürdü. “Ona dokunmak istemiyorum. Sadece doğru olduğundan emin olmak için ona bakmak istiyorum.” İleri eğildi ve kutuyu yakından inceledi. “Kardeşlerim iyi yapmışlar,” diye onayladı. “Mükemmel.”

“Çelik, zaman içinde paslanır, bunu bilirsin,” dedi Tynian.

“Hayır, bir tanem,” dedi Sephrenia. “Bu özel bir kutu, asla paslanmayacak.”

“Ya Troll Tanrıları ne olacaklar, Sephrenia?” diye sordu Bevier. “Bize Bhelliom’un yardımıyla insanın beynine ulaşabileceklerini gösterdiler. Birisini çağırıp, kutunun saklandığı yeri göstermeyecekler mi? Sonsuza kadar denizin dibinde yatmaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum.”

‘Troll Tanrıları insanlara Bhelliom’un yardımı olmadan ulaşamazlar,” diye açıkladı Sephrenia, “Bhelliom çelik içinde hapsedildiği sürece güçsüzdür. Dünyanın yapıldığı zamandan Ghwerig’in onu kurtardığı güne dek Thalesia’daki şu demir tabakasının içinde çaresizce duruyordu. Bu tam olarak bir şeyi ispat etmeyebilir ama sanırım elimizden gelenin en iyisi.”

“Kutuyu yere koy ve aç, Kurik,” diye emretti Flüt. “Sparhawk, Bhelliom’u keseden çıkar ve uyumasını söyle.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Bu konuda şüpheliyim. Dünya o kadar uzun süre yaşamayacak ve ortadan kalktığında Bhelliom yolculuğuna devam etmek için özgür olacak.”

Sparhawk kemerinden keseyi aldı ve teli açtı. Sonra keseyi ters çevirdi, safir gül eline düştü. Sparhawk, Bhelliom’un çelik muhafazasından kurtulduğu için bir tür rahatlamayla titrediği hissetti. “Mavi Gül,” dedi sakince, “Ben Elenialı Sparhawk’im. Beni biliyor musun?”

Mücevher ne düşmanca ne de dostça koyu mavi bir pırıldama üretti. Fakat, beyninin derinliklerinde duyduğu boğuk hırıltılar ona Troll Tanrıları’mn bu tarafsızlığı paylaşmadığını söylüyordu.

“Uykuya yatma zamanın geldi, Mavi Gül,” dedi mücevhere Sparhawk. “Acı duymayacaksın ve uyandığında özgür olacaksın.”

Mücevher tekrar titredi ve sanki minnettarmışcasma, kristalin ışıl ışıl pırıltısı azaldı.

Sparhawk paha biçilmez bu şeyi iki eliyle tutarak, “Şimdi, uyu, Mavi Gül,” ‘dedi nazikçe. Sonra kutunun içine yerleştirip kapağı sıkıca kapattı.

Kurik hiç konuşmadan ustaca, ince ince işlenmiş, küçük bir kilidi ona verdi. Sparhawk başını sallayarak karşılık verdi ve kilidi köprüye geçirip kilitlerken anahtar deliği olmadığını fark etti. Soru sorarcasına Çocuk-Tanrıça’ya baktı.

Flüt, Sparhawk’i dikkatle izleyerek, “Onu denize at,” dedi. Sparhawk’in üzerine büyük bir isteksizlik çöktü. Bhelliom’un böyle saklandığında onu etkileyemeyeceğini biliyordu. İsteksizlik kendisine aitti. Bir süre, birkaç ay için, yıldızlardan bile daha ölümsüz bir şeye sahip olmuştu ve bunu sadece ona dokunarak paylaşmıştı. İşte Bhelliom’u sonsuz derecede kıymetli yapan buydu. Güzelliğinin, mükemmelliğinin asla bununla bir ilişkisi olmamıştı ama son bir defa daha ona bakmak, ellerindeki açık mavi parıltıya bir daha dokunmak istedi. Onu bir kere attı mı hayatındaki çok önemli bir şeyin gideceğini ve geriye kalan günlerini yıllar geçtikçe azalabilecek bir kayıp hissiyle geçireceğini ama bunun asla tamamen kaybolmayacağını biliyordu.

Kaybetmenin acısının ortaya çıkacağını, bu yüzden de kendine buna dayanmayı öğreteceğini bilerek, kendini duygusuzlaştırdı. Sonra geriye eğildi ve küçük çelik şeyi bütün gücü ile atabildiği kadar uzağa, kızgın denize doğru fırlattı.

Savrulan çelik kutu aşağılardaki dalgaların üzerine doğru bir kavis çizerek yukarı yükseldi. Havada uçarken parıldamaya başladı ama bu ne kırmızı, ne mavi ne de başka bir renkti, saf akkor bir beyazdı. Herhangi bir adamın fırlatabileceğinden çok daha ileri gitti ve sonra sanki kayan bir yıldız gibi denizdeki sonsuza akan dalgaların üzerine doğru uçtu, hoş bir kavis çizerek düştü.

‘Tamam mı?” diye sordu Kalten. “Yapmamız gereken bu mu?”

Flüt başını sallayarak onayladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Artık hepiniz geri gidebilirsiniz,” dedi. Ağacın altına oturdu ve hüzünle giysisinin altından kavalını çıkardı.

“Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Talen.

“Hayır,” diye iç çekti. “Bir süre burada kalacağım.” Sonra kavalını kaldırıp, pişmanlık ve kayıp dolu hüzünlü bir şarkı çalmaya başladı.

Arkalarında kavalın sesi onları izlerken Sparhawk geri bakmak için döndü. Ağaç hâlâ oradaydı ama Flüt gitmişti. “Gene bizi terk etti,” dedi Sephrenia’ya.

“Evet, bir tanem,” diye iç çekti Sephrenia.

Burundan aşağı atlarını sürerlerken rüzgâr arttı ve gelen su serpintisi yüzlerine batmaya başladı. Sparhawk yüzünü korumak için pelerininin kukuletasını çekmeye çalıştı ama bunun bir faydası olmadı. Gelen su serpintisi ne kadar uğraşırsa uğraşsın yanaklarına ve burnuna şiddetle çarpıyordu.

BİRDEN UYANIP DOĞRULDUĞUNDA yüzü hâlâ ıslaktı. Tuzlu deniz suyunu sildi ve tuniğinin içine uzandı.

Bhelliom orada değildi.

Sephrenia ile konuşması gerektiğini biliyordu ama önce bulması gereken bir şey vardı. Doğruldu ve bir gün önce kamplarını kurdukları evden dışarı çıktı. İki kapı aşağıda Kurik'in içinde yattığı arabayı bıraktıkları ahır vardı. Sparhawk nazikçe battaniyeyi kaldırdı ve arkadaşının ıslak yüzüne dokundu.

Kurik'in yüzü ıslaktı, Sparhawk parmağının ucunu diline dokundurduğunda denizin tuzlu suyunu tadabildi. Uzun süre oturdu, Çocuk-Tanrıça'nın kayıtsızca, sadece 'olanaksızlar' diye bir kenara bıraktığı sonsuz büyüklük ile kafası karıştı. Styricum'un Genç Tanrıları'nm birleşik güçleriyle her şeyi yapabilecekmiş gibi gözüküyordu. Sonunda neler olduğunun tanımlanmasını istemeye bile kalkışmamaya karar verdi. Rüya, gerçek ya da ikisinin arası - ne fark edecekti ki? Bhelliom artık güvendeydi ve önemli olan buydu.

GÜNEYE DOĞRU KORAKACH'A ve sonra Lamorkand sınırındaki Kadum'a ulaşmak için batıya döndükleri Gana Dorit'e doğru at bindiler. Aşağılara indikçe doğuya doğru kaçan Zemoch askerlerine rastlamaya başladılar. Askerler arasında yaralılar yoktu, savaş olmamış gibi gözüküyordu.

Yola devam ederlerken ne başarı ne de zafer hissi duymadılar. Kar yükseklerden aşağı indikçe yağmura döndü. Yas içinde ağlayan gökyüzü, ruh hallerine uyuyor gibiydi. Batıya doğru ilerlerlerken ne hikâyeler anlatıldı ne de neşeyle birbirlerine çakılındı. Hepsi çok yorgundu ve hepsinin gerçekten istediği tek şey eve dönmekti.

Karl Wargun dev bir orduyla Kadum'daydı. Bir yere kıpırdamıyordu. Oraya iyice yerleşmiş, havanın dönüp yerlerin kurumasını bekliyordu. Sparhawk ve diğerleri onun karargahına götürüldüler, beklenildiği gibi burası bir meyhaneydi.

Sparhawk ve arkadaşları içeri girerlerken yan sarhoş hükümdar, Başpiskopos Bergsten'e, "İşte bu gerçek bir sürpriz," dedi. "Onları bir daha

görebileceğimi sanmıyordum. Selam, Sparhawk! Ateşin yanma gel. Bir şeyler iç ve ne haltlar karıştırdığını anlat.”

Sparhawk miğferini çıkardı ve meyhanenin hasır kaplı zemini geçti. “Zemoch şehrine gittik, Majesteleri,” diye kısaca bilgi verdi. “Orada kaldığımız süre içinde Otha ve Azash’ı öldürdük. Sonra geri geldik.”

Wargun gözlerini kırpıştırdı. “Çok iyi yapmışsınız.” Güldü. Bulanık gözlerle etrafına bakındı. “Hey sen!” dedi kapıdaki muhafızlardan birine haykırdı. “Git Lord Vanion’u bul. Söyle ona adamları geldiler. Esirlerinizi hapsedecek bir yer buldunuz mu, Sparhawk?”

“Esir almadık, Majesteleri.”

“İşte savaş böyle yapılır. Ama Sarathi sana kızacak. Annias’ı mahkeme etmeyi çok istiyordu.

“Onu getirebilirdik, Wargun,” dedi kralına Ulath, “ama topluluk içine çıkarılabilir durumda değildi.”

“Onu hanginiz öldürdü?”

“Doğrusu onu öldüren Azash’tı, Majesteleri,” diye açıkladı Tynian. “Zemoch Tanrısı Otha ve Annias’dan dolayı büyük hayal kırıklığına uğradı, bu yüzden yaptığı uygun gözüktü.”

“Ya Martel - Prenses Arissa - ve piç Lycheas?”

“Sparhawk, Martel’i öldürdü,” dedi Kalten. “Ulath, Lycheas’m kafasını kesti ve Arissa zehir içti.”

“Arissa öldü mü?”

“Öyle olduğunu sanıyoruz. Orada bıraktığımızda zehir oldukça işe yaramıştı.”

Sonra Vanion içeri girdi ve hemen Sephrenia’nm yanma gitti. Sırları, ki artık bu herkesin birbirleri hakkında neler hissettiklerini gözleriyle gördüğü

için sır değildi, ikisine de hiç uymayan bir tür coşku ile birbirlerini kucaklamaları sonucunda ortaya çıktı. Vanion yıllardır sevdiği küçük kadmın yanaklannı öptü. “Seni kaybettiğimi sanmıştım,” dedi duygu dolu bir sesle.

“Seni asla terk etmeyeceğimi biliyorsun, bir tanem,” dedi Sephrenia.

Sparhawk hafifçe gülümsedi. Bu hepsine söylediği ‘bir tanem’ Vanion’a söylediği ‘bir tanemin’ üstünü oldukça hoş bir şekilde örtüyordu. Ama söyleyişindeki küçük farklılığı Sparhawk anlıyordu.

Zemoch’dan ayrılan beri başlarına gelenleri anlatmaları bitmişti. Bununla beraber, üstü kapatılmış ve önemli miktardaki teolojik konular atlanmıştı.

Sonra Wargun daldan dala atlayarak konuşmaya başladı ve bu uzun zaman boyunca Lamorkand ile doğu Pelosia’da olanları sarhoşça geveleyerek anlattı. Batının orduları, gözüktüğü kadarıyla, sefer başlamadan Chyrellos’da tasarlanan stratejiyi izlemişlerdi. Strateji oldukça işe yaramış gözüküyordu.

“Ve sonra,” diye bitirdi çakırkeyif hükümdar, “tam ciddi bir çarpışmaya girmeye hazırdık ki korkakların hepsi dönüp tavana kuvvet kaçtılar. Niçin kimse bana direnip savaşmıyor?” Wargun’un ses tonu ağlamaklıydı. “Şimdi onları yakalamak için Zemoch dağlarının üzerinde kovalamam gerekecek.”

“Niçin canını sıkıyorsun?” diye sordu Sephrenia.

“Niçin canımı mı sıkıyorum?” diye bağırdı Wargun. “Onların bir daha bize saldırmamalarını sağlamak için, işte bundan dolayı.” Wargun iskemlesinde sallanıyordu ve yanındaki küçük fıçıdan sarsakça bir maşrapa bira daha doldurdu.

“Niçin adamlarının hayatlarını harcıyorsun?” dedi Sephrenia. “Azash öldü. Otha öldü. Zemochlar bir daha asla saldırmayacak.”

Wargun ona ters ters baktı. Sonra yumruğunu masaya vurdu. “Birisini yok etmek istiyorum!” diye kükredi. “Rendorları kırıp geçirmeme izin

vermediniz! İşi bitirmeden beni Chyrellos’a çağırdınız! Zemochları da benden çalmanıza izin verirsem şaşı Troll olayım!” Sonra gözleri donuklaştı, masanm altına kayıp horlamaya başladı.

“Kralın korkunç bir yanlızlık çekiyor, dostum,” dedi Ulath’a Tynian.

“Wargun basit bir adam.” Ulath omuz silkti. “Kafasında birden fazla fikre yer yok.”

“Seninle Chyrellos’a geleceğim, Sparhawk,” dedi Vanion. “Dolmant’ı Wargun’u durdurması için ikna etmenize yardımcı olabilirim.” Bu tabii ki Vanion’ın onlara eşlik etmesinin gerçek nedeni değildi ama Sparhawk arkadaşına daha fazla soru sormamayı tercih etti.

Ertesi sabah erkenden Kadum’dan ayrıldılar. Şövalyeler plaka zırhlarını çıkarmışlardı. Örme zırh, ceket ve kaim pelerinlerle yola devam ettiler. Bu hızlarını hissedilir bir biçimde artırmadı ama onları rahatlattı. Yağmur günlerce sürdü. Kasvetli, puslu bir çisenti bütün renkleri yok ediyor gibiydi. Peşlerinde kış mevsiminin son günleriyle, asla ısınmadan ve kesinlikle tam kurumadan yollarına devam ettiler. Moterra’dan geçtiler, nehirden sonra güneye Chyrellos’a doğru atlarını eşkine kaldırıp Kadach’a yollandılar. Sonunda, yağmurlu bir öğlen bir tepenin üstüne çıktılar ve aşağıda savaşın harap ettiği Kutsal Şehre baktılar.

“Sanırım ilk işimiz Dolmant’ı bulmak,” diye karar verdi Vani-on. “Bir habercinin Wargun’u durdurmak için Kadum’a gitmesi oldukça zaman alacaktır; hava düzelirse Zemoch ovaları kurumaya başlayabilir.” Vanion öksürmeye başladı, bu ciğerlerini zorlayan bir öksürüktü.

“İyi misin?” diye sordu Sparhawk.

“Sanırım soğuk aldım, hepsi bu.”

Chyrellos’a kahramanlar olarak girmediler. Ne resmi geçitler, ne sevinçle haykırıp çiçekler atan kalabalıklar vardı, ne de borular çalıyordu. İşin doğrusu kimse onları tanıyormuş gibi bile gözükmedi. Atılan tek şey yanlarından geçtikleri evlerin üst katlarından gelen çöplerdi. Martel’in

orduları püskürtüldüğünden beri tamir ve yeniden inşa konusunda çok az şey yapılmıştı. Chyrellos ahalisi varlıklarını harabeler arasında sefalet içinde sürdürüyordu.

Çamurlu ve yolculuktan bitkin bir şekilde Bazilika'ya girip ikinci kattaki idari bürolara çıktılar. Vanion, süslü bir masanın arkasma oturmuş kâğıtları karıştıran ve önemli gözükmeye çalışan siyah cüppeli bir din adamına, "Patriğe acil haberlerimiz var," dedi.

"Korkarım bu olanaksız," dedi din adamı, Vanion'ın çamurlu kıyafetlerine küçümseyerek bakarken. "Sarathi şu anda Cammorialı bir piskopos heyetiyle toplantıda. Çok önemli bir görüşme; önemsiz bir askeri mesaj için kesilmemesi gerekiyor. Niçin yarın gelmiyorsunuz?"

Vanion'ın burun delikleri bembeyaz oldu, kılıç kolunu serbest bırakmak için pelerinin geriye attı. işler daha kötüleşmeden Em-ban koridora çıktı. "Vanion?" diye bağırdı. "Ve Sparhawk? Ne zaman geldiniz?"

"Daha yeni geldik, Ekselansları," dedi Vanion. "Burada bizim itimatnamemizle ilgili bazı sorunlar var gibi gözüküyor."

"Benim bildiğim kadarıyla yok. İçeri girseniz iyi olur."

"Ama, Ekselansları," diye itiraz etti din adamı. "Sarathi, Cammorialı başpiskoposlarla toplantıda. Hem bekleyen heyetler var ve onları çok daha -" Emban'ın ona dönmesiyle sesini kesti.

"Bu adam da kim?" Emban soruyu tavana yöneltmiş gibiydi. Sonra masadaki adama baktı. "Yarın sabah ilk iş olarak Chyrellos'dan ayrılıyorsun. Yarana sıcak tutacak giysiler al. Husdal'daki manastır kuzey Thalesia'da ve yılın bu zamanında orası çok soğuktur."

Cammorialı piskoposlar derhal dışarı yollandılar. Emban, Sparhawk ve arkadaşlarını Dolmant ve Ortzel'in beklediği odaya soktu.

"Niçin haber yollamadınız?" diye sordu Dolmant.

“Bu işi Wargun’un halledeceğini düşündük, Sarathi,” dedi Vanion.

“Bu kadar önemli bir haber için Wargun’a mı güvendiniz ? Tamam, ne oldu?”

Sparhawk, arkadaşlarından her zamanki yardımı alarak Ze-moch yolculuğunun hikâyesini ve orada olanları anlattı.

“Kurik?” diye öykünün bir noktasında sıkıntılı bir sesle sordu Dolmant.

Sparhawk başını sallayarak onayladı.

Dolmant iç çekti ve üzüntüyle başını eğdi. “Bu konuda bir şeyler yaptığınızı tahmin edebiliyorum,” dedi, sesinden neredeyse kendini tutamadığı gözüküyordu.

“Oğlu yaptı, Sarathi,” diye cevapladı Sparhawk.

Dolmant, Talen’in gayri meşru babası olayından haberdardı. Şaşkınlıkla çocuğa baktı. “Zırhlar içindeki bir savaşçıyı öldürmeyi nasıl basardın, Talen?” diye sordu.

“Onu arkadan bıçakladım, Sarathi,” dedi yavan bir tonda Talen, “tam böbreklerinden. Ama Sparhawk kılıcı iyice saplamam için bana yardım etti. Kendi başıma zırhını delip geçemezdim.”

“Peki şimdi sana ne olacak, oğlum?” dedi üzgünce Dolmant. “Ona birkaç yıl daha vereceğiz, Sarathi,” dedi Vanion, “ve sonra onu - Kurik’in diğer oğullan ile beraber - Pandion Birliği’ne çömez olarak alacağız. Sparhawk, Kurik’e söz verdi.”

“Kimse bana fikrimi sormayacak mı?” diye kızgın bir tonda sordu Talen.

“Hayır,” dedi Vanion, “işin doğrusu sormayacağız.”

“Bir şövalye mi?” diye itiraz etti Talen. “Ben mil Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?”

“O kadar da kötü değil, Talen.” Berit sırıttı. “Alıştıktan sonra.”

Sparhawk hikâyeye devam etti. Zemoch’ta Ortzel’in teolojik olarak kabul etmeye hazır olmadığı bir yığm şey olmuştu ve hikâye ilerledikçe bakışları donuklaşıp afallamış bir şokla oturup kaldı.

“İşte aşağı yukarı olanlar bunlar, Sarathi,” diye bitirdi Sparhawk. “Bütün bunları kafamda düzene koymam uzun zamanımı alacak - herhalde hayatımın geri kalanını - ve o zaman bile hâlâ anlayamayacağım bir çok şey olacak.”

Dolmant düşünceli bir şekilde koltuğunda geriye yaslandı. “Sanırım şu Bhelliom - ve yüzükler - Kilise’nin gözetiminde olacak,” dedi.

“Özür dilerim, Sarathi,” dedi Sparhawk, “ama imkânsız.”

“Ne dedin?”

“Artık Bhelliom bizde değil.”

“Onu ne yaptınız?”

“Onu denize attık, Sarthi,” diye cevapladı Bevier.

Dolmant ona endişeyle baktı.

Başpiskopos Ortzel yüzünde kızgın bir ifade ile. ayağa kalktı. “Kilise’nin izni olmadan mı?” diye bağırdı. “Tanrı’ya bile danışmadan mı?”

“Biz başka bir Tanrı’nın emirleriyle hareket ediyorduk, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “Doğrusu bir Tanrıça,” diye düzeltti.

“Sapkınlık’.” diye bağırdı soluk soluğa Ortzel.

“Ben öyle olduğunu sanmıyorum, Ekselansları,” diye itiraz etti Sparhawk. “Bana Bhelliom’u getiren Aphrael’di. Onu Ghwerig’in mağarasmdaki uçurumdan yukarı çıkardı. Onunla olan işimiz bittikten sonra

Bhelliom’u ona geri vermem bence uygundu. Ama o istemedi. Denize atmamı söyledi, ben de attım. Zaten bize nazik olmamız öğretildi.”

“Bu, böyle bir duruma uymaz!” diye köpürdü Ortzel. “Bhelliom basit bir incik boncuk gibi görülemeyecek kadar önemlidir! Geri dön ve bir an önce onu bulup Kilise’ye teslim et!”

“Sanırım haklı, Sparhawk,” dedi ciddice Dolmant. “Onu geri alman gerekiyor.”

Sparhawk omuz silkti. “Nasıl istersen, Sarathi. Siz hangi deniz olduğunu söyler söylemez biz işe başlıyacağız.”

“Sen gerçekten - ” Dolmant çaresizce onlara baktı.

“Kesinlikle hiçbir fikrimiz yok, Sarathi,” diye onu temin etti Ulath. “Aphrael bizi sahilin birindeki bir uçuruma götürdü ve biz de oradan Bhelliom’u denize attık. Orası herhangi bir okyanusun herhangi bir kıyısı olabilir. Bildiğim kadarıyla bu dünyada bile olmayabilir. Ayda da okyanus var mı? Korkarım ki Bhelliom sonsuza dek yok oldu.”

Din adamları açık bir endişe ile ona baktılar.

“Zaten sizin Elene Tanrınızın onu isteyeceğini sanmam, Dolmant,” dedi patriğe Sephrenia. “Sanırım, Tanrınız - bütün diğerleri gibi - o sonsuza kadar kaybolduğu için çok rahatladı. Sanırım Bhelliom hepsini korkutuyor. Aphrael’i korkuttuğunu biliyorum.” Durdu. “Bu kışın ne kadar uzun ve kasvetli olduğunu fark ettiniz mi?” diye sordu. “Ve neşenizin ne kadar kaçık olduğunu?”

“Sorunlu zamanlardı, Sephrenia,” diye hatırlattı Dolmant.

“Kabul ama Azash ve Otha’nın öldüğünü duyduğunuzda neşe ile dans ettiğinizi fark etmedim. Bu bile neşenizi yerine getiremedi. Styricler kışa Tanrıların aklının karıştığı zaman olarak inanır. Ze-moch’da olan şeyler daha önce hiç olmadı. Bir daha olmamak üzere Tanrıların da ölebileceğim keşfettik. Tannlar bunu anlayabilene kadar içimizden hiçbirinin içini

rahatlatabileceğinden şüpheliyim. Şu anda şaşkınlar ve korkuyorlar, bizimle ya da sorunlanmızla pek ilgilenmiyorlar. Korkarım bir süre için bizi başımızın çaresine bakmaya bıraktılar. Artık her nedense büyülerimiz de işlemiyor. Şu anda tamamen yanlızız, Dolmant. Tanrılar geri dönene kadar bu sonu gelmezmiş gibi gözüken kışa dayanmamız gerekecek."

Dolmant tekrar koltuğunun arkasına yaslandı. "Aklımı karıştırdın, küçük ana," dedi. Bıkkınca bir elini gözlerinin önünden geçirdi. "Ama size karşı dürüst olacağım. Ben de kış ümitsizliğini son bir buçuk aydır hissediyorum. Bir keresinde gecenin bir yarısı kontrol dışı ağlayarak uyandım. O zamandan beri ne gülümsedim ne de neşem yerine geldi. Bunun sadece bende olduğunu düşündüm ama değilmiş." Durdu. "Ve bu bizi Kilise temsilcileri olarak görevimizle karşı karşıya getiriyor. Bizim kesinlikle inananların zihinlerini bu evrensel ümitsizlikten başka bir yöne çekmemiz, onlara neşe vermese de en azından uğraşacak bir amaç bulmamız gerekiyor. Bu ne olabilir ki?"

"Zemochlarm döndürülmesi, Sarathi," diye basitçe cevapladı Bevier. "Asırlardır kötü bir Tann'yı izlediler. Şimdi Tanrısız durumdalar. Kilise için bundan iyi görev ne olabilir ki?"

"Bevier," dedi acılı bir ifadeyle Emban, "fikrini değiştirip aziz olmaya mı karar verdin?" Dolmant'a baktı. "Ama bu çok da iyi bir fikir, Sarathi. İnananları meşgul edecektir. Bu kesin."

"O zaman Wargun'u durdursanız iyi olur, Ekselansları," diye tavsiyede bulundu Ulath. "Kadum'da sallantıda duruyor. Toprak bir atı taşıyacak kadar kuruduğunda Zemoch'a yürüyecek ve kımıldayan her şeyi öldürecek."

"Kadum'a kadar kendi başıma at binmem ve onu itaat ettirmek için bilek güreşi yapmam gerekse bile, bu konuyu halledeceğim," diye söz verdi Emban.

"Azash, bir Styric Tanrısıdır - idi," dedi Dolmant, "ve Elene rahipleri Styricleri döndürme konusunda neredeyse hiç başarılı olmadılar, bize

yardım edebilir misin, Sephrenia? Sana otorite ve resmi bir mevki vermek için bir yol bile bulabilirim.”

“Hayır, Dolmant,” dedi sertçe Sephrenia.

“Bugün niçin herkes bana hayır diyor,” diye yakmırcasına sordu Dolmant. “Sorun ne, küçük ana?”

“Styricleri kâfir bir dine döndürmeniz için sana yardım edemem, Dolmant.”

“Kâfir mi?” Ortzel’in nefesi kesildi.

“Bu sizin gerçek dinden olmayan birini tanımlamak için kullandığınız söz, Ekselansları.”

“Ama Elene inancı gerçek dindir.”

“Hayır, bana göre değil. Ben dininizi tiksindirici buluyorum. O zalim, katı, affetmiyor ve kendi doğruluğu yüzünden kendisiyle gurur duyuyor. Tamamen insanlıktan uzak. Bunu kabul etmiyorum. Ayrıca senin bu dünyadaki bütün herkesin kiliseye inanması gerektiği düşüncene de katılmıyorum, Dolmant. Zemochları döndürmende sana yardım edersem, bir sonraki aşamada batı Styricum’a döneceksin, işte orada sen ve ben savaşacağız.” O anda gülümsedi, bu beklenmedik gülümseme mekânın her noktasını dolduran kasvetin içinde parladı. “Sanırım, kendini daha iyi hisseder etmez, Aphrael ile küçük bir sohbet etmem gerekecek. Zemochlarla o da ilgilenebilir.” O anda Dolmant’a yönelen gülümseme neredeyse mutluluk saçıyordu. “Bu bizi karşı karşıya getirir, değil mi, Sarathi?” diye fikrini söyledi.”

“Gene de sana bol şanslar dilerim, söyledikleri gibi daha iyi olan kazansın.”

ONLAR BATIYA DOĞRU ilerlerken hava biraz değişti. Yağmurun dinmesine rağmen gökyüzü bulutlu kaldı, şiddetli esen rüzgâr hâlâ içinde kışm dondurucu soğuğunu taşıyordu. Gidecekleri yer Demos’tu. Kurik’i eve

götürüyorlardı. Sparhawk sonunda kocasını öldürtmeyi başardığını Aslade'ye söylemeyi hiç de sabırsızlıkla beklemiyordu. Azash'm ölümünün ardından dünyanın üzerine çöken kasvet, yolculuklarının nedeni olan cenaze yüzünden iyice artmıştı. Chyrellos'daki Pandion genel toplantı binasının zırh ustaları Sparhawk ve arkadaşlannm zırhlarının çöküntülerini düzeltmiş ve pasların çoğunu temizlemişlerdi. Artık Kurik'in cesedini taşıyan süslü, siyah bir arabayla ilerliyorlardı.

Demos'dan beş fersah kadar uzakta yolun gerisindeki bir koruda kamp kurdular. Sparhawk ve diğer şövalyeler zırhlarına göz attılar. Konuşulmamış bir anlaşma ile ertesi gün resmi kıyafet giymeye karar vermişlerdi. Malzemelerinin yarm için hazır olduğundan emin olunca, Sparhawk kampın diğer tarafmtaki, ateşten biraz uzakta duran siyah arabaya doğru gitmeye başladı. Talen ona katılmak için yerinden kalktı. "Sparhawk," dedi yürürlerken.

"Evet?"

"Şu fikir konusunda ciddi değildin, değil mi?"

"Bu hangi fikirmiş?"

"Bir Pandion olmam için beni eğitime sokmak."

"İşin doğrusu, evet, ciddiyim. Babana söz verdim."

"Kaçacağım."

"O zaman seni yakalayacağım - ya da bu işi yapması için Berit'i yollayacağım."

"Bu haksızlık."

"Hayatın sana gerçekten hilesiz zarlar atmasını beklemiyorsun, değil mi?"

"Sparhawk, şövalyelik okuluna gitmek istemiyorum."

“Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Talen. Bu babanın istediği bir şey ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Ya ben? Ya benim istediğim?”

“Gençsin. Buna alışırsın. Hatta bir süre sonra bundan hoşlanmaya bile başlayabilirsin.”

“Şu anda nereye gidiyoruz?” Talen’in sesi küsköndü.

“Babam ziyaret edeceğim.”

“Ya, o zaman ben ateşin başına geri döneyim. Onu eski haliyle hatırlamayı tercih ederim.”

Sparhawk tırmanıp, silahtarının sessiz gövdesinin yanma otururken araba gıcırdadı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Üzüntüsü artık geçmiş, yerini içten bir pişmanlık almıştı. “Beraber çok uzun zaman geçirdik, değil mi, eski dostum?” dedi sonunda. “Şimdi sen dinlenmek için eve dönüyorsun ve benim yanlız devam etmem gerekiyor.” Karanlığa doğru hafifçe gülümsedi. “Bu yaptığın gerçekten düşüncesizlik, Kurik. Seninle beraber yaşlanmayı - ama bundan daha fazla - dört gözle bekliyordum.”

Bir süre sessizce oturdu. “Oğullarınla ilgilendim,” diye ekledi. “Onlarla gurur duyacaksın - hatta saygınlık konusunda bilincini kazanması biraz zaman alacak olsa da Talen’den bile.”

Tekrar durdu. “Haberi Aslade’ye elimden geldiği kadar nazikçe söylemeye çalışacağım,” diye söz verdi. Sonra elini Kurik’in üzerine koydu. “Elveda, dostum,” dedi.

En korktuğu bölüm olan Aslade’ye gerçeği söyleme kısmına gerek kalmadı çünkü o öğrenmişti. Yıllarca kocasıyla emek verdikleri çiftliğin kapısında onları karşılarken siyah bir köy elbisesi giyiyordu. Yeni fidanlar gibi uzun dört oğlu da en iyi giysileriyle yanındaydı. Kasvetli yüzleri Sparhawk’a dikkatle hazırladığı konuşmanın gereksiz olduğunu gösterdi.

Başlarını salladılar ve arabaya gittiler.

“Nereden öğrendin?” diye sordu Sparhawk, Aslade onu kucakladıktan sonra. “Şu küçük kız söyledi,” diye basitçe cevapladı. “Hani şu Chyrellos’a giderken yanında götürdüğün. Bir gece birden kapının önünde belirdi ve bize anlattı. Sonra da gitti.”

“Ona inandın mı?”

Aslade başını sallayarak onayladı, “inanmam gerektiğini biliyordum. O diğer çocuklar gibi değil.”

“Evet, değil. Çok ama çok üzgünüm, Aslade. Kurik yaşlanmaya başladığında onun evde kalmasını sağlamalıydım.”

“Hayır, Sparhawk. Bu onun kalbini kırardı. Şu anda bana bir konuda yardım etmen gerekecek.”

“Ne istersen, Aslade.”

“Talen’le konuşmam gerekiyor.”

Sparhawk bunun nereye gittiğinden emin değildi. Genç hırsıza işaret etti ve o da onlara katıldı.

“Talen,” dedi Aslade.

“Evet?”

“Biliyorsun ki senden çok gurur duyuyoruz.”

“Benden mi?”

“Babanın intikamını aldın. Kardeşlerin ve ben bunu seninle paylaşıyoruz.”

Talen ona bakakaldı. “Bildiğini mi söylemek istiyorsun? Yani Kurik ve benim hakımdakileri?”

“Tabii ki biliyorum. Çok uzun zamandır biliyordum. Şimdi yapacağın şu - ve yapmazsan Sparhawk seni pataklayacak. Cimmura’ya gidecek ve anneni buraya getireceksin.”

“Ne?”

“Beni duydun. Annenle birkaç kez karşılaştım. Sen doğmadan biraz önce ona bakmaya Cimmura’ya gittim. Baban için hangimizin daha iyi olacağına karar vermek için onunla konuşmak istedim. O güzel bir kız - belki biraz sıska ama buraya geldiğinde şişmanlatabilirim. O ve ben iyi anlaşacağız. Sen ve kardeşlerin çıraklığa girene dek hepimiz burada yaşayacağız. Ondan sonra o ve ben birbirimize arkadaşlık edebiliriz.”

“Benim bir çiftlikte mi yaşamamı istiyorsun?” diye kuşkuyla sordu.

“Baban isterdi ve annenin de benim gibi düşündüğünden eminim. Sen üçümüzü de hayal kırıklığına uğratmayacak kadar iyi bir çocuksun.”

“Ama “

“Lütfen benimle tartışma, Talen. Her şey tamam. Şimdi, içeri girelim. Akşam yemeği pişirdim ve soğumasını istemiyorum.”

Kurik’i ertesi gün öğlene doğru çiftliğine yukarıdan bakan tepedeki uzun bir karaağacın altına gömdüler. Gökyüzü bütün sabah boyunca kasvetliydi ama oğulları babalarını tepeye çıkarırlarken güneş açtı. Sparhawk silahtan kadar iyi hava tahmini yapamazdı ama birden ortaya çıkan mavi gök parçası ve Demos şehrinin başka hiçbir yerine dokunmadan çiftliğin tam üzerinde yükselen parlak güneş onu çok şüphelendirdi.

Cenaze basit ve duygulandırıcıydı. Çok yaşlı, neredeyse titreyen bir adam olan yöre rahibi Kurik’i çocukluğundan beri tanıyordu. Sevgiden bahsettiği kadar üzüntüden bahsetmedi. Bittiğinde, hep beraber tepeden aşağı inerlerken Kurik’in en büyük oğlu Khalad Sparhawk’in yanma geldi. “Beni bir Pandion olmaya değer gördüğünüz için onur duydum, Sör Sparhawk, ama korkarım reddetmek zorundayım.”

Sparhawk iri yarı, temiz yüzlü, siyah sakalı daha yeni uzamaya başlamış genç adama sertçe baktı.

“Bu kişisel bir şey değil, Sör Sparhawk,” diye onu temin etti Khalad. “Babamın benimle ilgili başka planları vardı. Birkaç hafta içinde - siz rahatlama fırsatı bulduktan sonra - Cimmura’da size katılacağım.”

“Bana mı katılacaksın?” Sparhawk genç adamın gerçekçi tavrı yüzünden biraz geriye kaçıldı.

“Tabii ki Sör Sparhawk. Babamın görevini devralacağım. Bu aile geleneğimiz. Büyük babam sizin büyük babanıza ve babanıza, babam babanıza ve size hizmet etti, bu yüzden ben de onun bıraktığı yerden devralıyorum.”

“Bu hiç gerekli değil, Khalad. Bir Pandion Şövalyesi olmak istemiyor musun?”

“Benim isteğim önemli değil, Sör Sparhawk. Benim başka görevlerim var.”

ERTESİ SABAH ÇİFTLİĞİ terk ettiler ve Kalten ona katılmak için atını Sparhawk’in yanma sürdü. “Güzel bir cenazeydi,” diye belirtti, “tabii eğer cenazelerden hoşlanıyorsan. Ben kişisel olarak, arkadaşlarımın etrafımda olmasına çalışırım.”

“Bir konuda yardımcı olmak ister misin?” dedi Sparhawk.

“Gerekli olan herkesi çoktan öldürdüğümüzü sanıyordum.”

“Ciddi olamaz mısın?”

“Çok şey istiyorsun, Sparhawk ama çalışacağım. Sorun nedir?”

“Khalad silahtarım olmakta ısrar ediyor.”

“Peki ne olmuş? Bu köy çocuklarının yaptığı bir şeydir - babalarının işlerini devralırlar.”

“Ben onun bir Pandion Şövalyesi olmasını istiyorum.”

“Sorun yok. O zaman durma ve onu şövalye yap.”

“O hem şövalye hem de silahtar olamaz, Kalten.”

“Niçin olmasın? Örnek olarak seni alalım. Sen bir Pandion Şövalyesi’sin, kraliyet meclisinin bir üyesisin, Kraliçe’nin Şampiyonu’sun ve de Naip Prenssin. Khalad’m geniş omuzlan var. İki işi de idare edebilir.”

Sparhawk bunu düşündü ve düşündükçe hoşuna gitti. “Kalten -” Güldü. “- sen olmasaydın ben ne yapardım?”

“Bocalardın. Sen olayları çok güçleştiriyorsun, Sparhawk. Onları basitleştirmeye çalışmalısın.”

“Teşekkürler.”

“Para istemez.”

YAĞMUR YAĞIYORDU. HAFİF, gümişi bir çisenti akşama doğru serpiştirip, Cimmura’nm nöbetçi kulelerini örtüyordu. Yan-lız bir atlı şehre yaklaştı. Koyu, kaim bir gezgin pelerinine sarm-mıştı ve uzun, salkım saçak tüylü, uzun burunlu, donuk, huysuz gözleri olan alaca bir ata biniyordu. “Sanki Cimmura’ya her dönüşümüzde yağmur yağıyor, değil mi, Faran?” dedi atma.

Faran kulaklarını oynattı.

Sparhawk o sabah arkadaşlarını geride bırakmış ve önden gelmişti. Hepsi sebebini biliyorlardı ve bu konuda tartışmadılar.

“Eğer isterseniz, saraya haber yollayabiliriz, Prens Sparhawk,” diye önerdi doğu kapısındaki nöbetçilerden biri. Anlaşılan, Ehlana yeni unvanını hızla yaymıştı. Sparhawk bunu yapmamış olmasını diledi. Alışmak zaman alacaktı. “Çok teşekkürler, komşu/’ dedi nöbetçiye, “ama kanma sürpriz yapmak istiyorum. Hâlâ sürpizlerden hoşlanacak kadar genç.”

Nöbetçi ona sırıttı.

“Nöbet kulübesinin içine gir, komşu,” diye önerdi Sparhawk. “Bu havada dışarda üşüteceksin.”

Atını Cimmura’ya sürdü. Yağmur herkesi içerde tutuyordu ve Faran’ın çelik toynakları boş sokaklann kaldınm taşları üzerinde yankılandı.

Sparhawk sarayın avlusunda atından indi ve Faran’ın dizginlerini bir seyise verdi. “Bu ata dikkat et, komşu,” diye adamı uyardı. “Huysuzdur. Ona biraz saman ve arpa ver, yapabilirsen ovalayarak kurula, lütfen. Sıkı bir yolculuk yaptı.”

“Onunla ilgileneceğim, Prens Sparhawk.” İşte gene oldu. Sparhawk bu konuda karısı ile konuşmaya karar verdi.

“Faran,” dedi atma, “davranışlarına dikkat et.”

İri alaca ona düşmanca, tatsız bir bakış attı.

Sparhawk bir elini Faran’ın güçlü adaleli boynuna koyup, “İyi bir yolculuktu,” dedi. “Biraz dinlen.” Sonra döndü ve merdivenlerden saraya çıkmaya başladı. “Kraliçe nerede?” diye kapıdaki askerlerden birine sordu.

“Sanırım, meclis salonunda, Lordum.”

“Teşekkür ederim.” Sparhawk uzun, mumlarla aydınlatılmış koridordan meclis salonuna doğru ilerledi.

Kapıya geldiğinde dişi Tamul devi meclis salonundan çıkıyordu. Hiçbir şaşırma belirtisi göstermeden, “Niç;n bu kadar geç kaldın?” diye sordu.

“Beklenmedik bir şey oldu.” Sparhawk omuz silkti. “İçeride mi?”

Mirtai başıyla onayladı. “Lenda ve hırsızlarla beraber. Sokaklan tamir etmek hakkında konuşuyorlar.” Durdu. “Onu fazla aşırı şevkle selamlama, Sparhawk,” diye uyardı. “Çocuk bekliyor.”

Sparhawk ona aval aval baktı.

“Gerdek gecesi ikinizin de niyeti bu değil miydi?” Tekrar durdu. “Şu çarpık bacaklı kafasını kazıyan adama ne oldu?”

“Kring mi? Domi?”

” ‘Domi’ de ne demek?”

“Reis - bir tür. O halkının lideri. Bildiğim kadarıyla hâlâ hayatta ve iyi. Onu son gördüğümde Zemochları gebertmek için bir tuzağa çekme planı üzerinde çalışıyordu.”

Mirtai’nin gözleri birden ateşlice parladı.

“Niçin sordun?” diye bilmek istedi Sparhawk.

“Bir nedeni yok. Sadece merak.”

“Ya. Anladım.”

Meclis salonuna girdiler ve Sparhawk üzerinden sular damlayan pelerinini çözdü. O içeri girdiğinde, Elenia Kraliçesi’nin sırtı kapıya dönüktü. O, Lenda Kontu, Platime ve Stragen meclis masasının üzerine yayılmış geniş bir haritanın üzerine eğilmişlerdi. “Ben şehrin o bölümünde bulundum,” diyordu ısrarla Ehlana, “ve bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Sokaklar o kadar kötü ki yama işe yaramaz. Tek çözüm yeniden kaldırım taşıyla döşenmeleri.” Çok sıradan bir olayı tartışırken bile güçlü ve tınılı sesi Sparhawk’m içine dokundu. Gülümsedi ve ıslak pelerinini kapının ya-nıdaki bir iskemlenin üzerine koydu.

“Tabii ki bahara kadar başlayamayız, Majesteleri,” diye belirtti Lenda, “ordu Lamorkand’dan dönene kadar işçi sıkıntısına dikkat etmemiz gerekiyor ve -” Yaşlı adam şaşkınca Sparhawk’a baka kalıp durdu.

Naip Prens onlara katılmak için masaya yaklaşırken bir parmağını dudaklarına götürdü. “Sizinle aynı fikirde olmamaktan nefret ediyorum,

Majesteleri," dedi tarafsız bir tavırla, "ama Cimmura'nın sokaklarından daha çok şehirler arası yolların durumunu düşünmelisiniz. Kötü sokaklar soygunculara zahmet verir ama çiftçiler ekinlerini pazara getiremek zorundalar."

"Bunu biliyorum, Sparhawk," dedi Ehlana, hâlâ dikkatle haritaya bakıyordu, "ama -" Mükemmel genç yüzünü kaldırdı, gri gözleri şaşkınlıktan dona kalmıştı. "Sparhawk?" Sesi fısıltıdan fazla değildi.

"Gerçekten Majestelerinin şehirler arası yollara dikkatini vermesi gerektiğini düşünüyorum," diye ciddice devam etti. "burası ile Demos arasındaki insanı gerçekten çok yoruyor -" Bu konu üzerinde devam edebileceği son nokta buydu.

Ehlana kendini onun kollarına atarken Mirtai, "Nazikçe," diye uyardı. "Sana dışarda söylediğimi unutma."

"Ne zaman geldin?" diye sordu Ehlana.

"Şimdi. Diğerleri biraz gerideler. Ben önden geldim - bazı nedenler yüzünden."

Ehlana gülümsedi ve onu öptü.

"Evet, Baylar," dedi Platime ve Stragen'e Lenda. "Bence bu tartışmaya daha sonra devam edebiliriz." Gülümsedi. "Bu akşam Majestelerinin dikkatini çekmeyi başaracağımızı hiç sanmıyorum."

"Buna gerçekten bozulur musunuz?" diye sordu küçük bir kız sesiyle. ,

"Tabii ki hayır, küçük kız kardeşim," diye patladı Platime. Sparhawk'a sırıttı. "Seni tekrar burada görmek güzel, dostum. Belki Ehlana'nın dikkatini başka yöne yeteri kadar çekebilirsin, böylece ilgilendiğim bazı amme hizmetlerinin ayrıntılarına burnunu sokmaz."

"Anladığım kadarıyla biz kazandık," dedi Stragen.

“Sayılır,” diye Kurik’i hatırlayarak cevapladı Sparhawk. “En azından Otha ve Azash bizi bir daha rahatsız etmeyecekler.”

“Önemli olan da bu,” dedi sarışın hırsız. “Ayrıntıları sonra am-latırsm.” Ehlana’nm parıldayan yüzüne baktı. “Tahminime göre çok ama çok sonra,” diye ekledi.

“Stragen,” dedi sertçe Ehlana.

“Evet, Majesteleri?”

“Dışarı.” Amirane bir şekilde kapıyı gösterdi.

“Peki, hanfendi.”

Sparhawk ve Ehlana çok kısa bir süre sonra yanlarında eşlik eden Mirtai ile beraber kraliyet katma çekildiler. Sparhawk dişi Ta-mul devin huzurda ne kadar kalmaya niyetlendiğinden hiç emin değildi. Onu kırmak istemiyordu ama -

Mirtai oldukça pratikti. Kraliçe’nin özel hizmetkârlarına sert emirler verdi. Bunlar sıcak banyonun, akşam yemeğinin hazırlanması, rahatsız edilmemeleri ve benzeri konulardaydı. Kraliyet katındaki her şey onu tatmin ettikten sonra kılıç kemerinin altından kocaman bir anahtar çıkararak kapıya gitti. “Akşam için istediğin bir şey var mı, Ehlana?” diye sordu.

“Hayır, Mirtai,” diye cevapladı kraliçe, “çok teşekkür ederim.”

Mirtai omuz silkti. “Bu yapmam beklenen şey. Sana söylediğimi unutma, Sparhawk.” Anahtarı sertçe kapıya vurdu. “Sizi sabaha kadar dışan bırakmayacağım.” Sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kilitte dönen anahtarm sesi oldukça yüksekti.

“O tam bir zorba.” Ehlana çaresizce güldü. “Ona herhangi bir emir verdiğimde beni kesinlikle umursamıyor.”

“O iyi biri, aşkım.” Sparhavvk gülümsedi. “Sana konulara gereken ilgiyi ve önemi göstererek ele alıp değerlendirmende yardımcı oluyor.”

“Git yıkan, Sparhawk,” diye emretti Ehlana. “Baştan aşağı pas kokuyorsun. Sonra bana olan her şeyi anlatabilirsin. Oh, aklımdayken, eğer sence bir sorun yoksa yüzüğümü geri alacağım.”

Sparhawk ellerini uzattı. “Hangisi?” dedi. “Ölsem onları birbirlerinden ayıramam.”

“Tabii ki bu.” Ehlana sol elindeki yüzüğü gösterdi.

Yüzüğü çıkarıp onun parmağına geçirirken, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bunu herkes görebilir, Sparhavvk.”

“Eğer öyle diyorsan öyledir.” Sparhawk omuz silkti.

Sparhawk genç bayanların huzurunda banyo yapmaya hiç de alışık değildi ama Ehlana onu gözünün önünden ayırmaya niyetli gözükmüyordu. Böylece banyo yaparken hikâyeye başladı ve yemek yerlerken devam etti. Ehlana’nın kavramadığı bazı şeyler ve yanlış anladığı başka şeyler vardı ama olan şeylerin çoğunu kabul edebiliyordu. Ona Kurik’in öldüğünü söylediğine ağladı. Annias, halası ve kuzeninin kaderlerini tarif ederken ifadesi vahşileşti. Üstünü örttüğü ve hiç bahsetmediği bir yığın şey vardı. Bir çok sefer, “Gerçekten orada olmalıydın” kaçamaklı sözlerinin kolaycılığına kaçtığmı fark etti. Azash’m yok edilmesinden beri dünyanın üstüne çökmüş gibi gözüken kasvete değinmemeye oldukça dikkat etti. Genç bir kadına hamilleliğinin başlangıç aylarında anlatılmaya uygun bir konu gibi gözükmedi.

Sonra birbirlerine yakın ve sevimli bir karanlık içinde yatarlarken Ehlana onun yokluğunda olanları anlattı.

Belki yatakta oldukları için böyle şeyler doğaldı ama her nedense konu rüyalara geldi. “Şu çok acayipti, Sparhawk,” dedi Ehlana, yatakta yanma

kıvrılırken. “Bütün gökyüzü bir gökkuşağı ile çevrilmişti ve biz bir adadaydık, orası gördüğüm en güzel yerdi. Orada ağaçlar - çok yaşlı - ve güzel beyaz sütunları olan bir tür mermer bir tapmak vardı. Ben orada seni ve dostlarımızı bekliyordum. Ve sonra geldiniz, her birinize beyaz bir hayvan yol gösteriyordu. Sephrenia’da orada benimleydi ve çok genç gözüküyordu, bir genç kızdan büyük sayılmazdı. Orada bir de çoban kavalı çalan ve dans eden küçük bir kız çocuk vardı. Aynı minik bir imparoto-riçeye benziyordu ve herkes onun emirlerine itaat etti.” Kıkırdadı. “Hatta bir kere sana mızmız yaşlı ayı diye seslendi. Sonra Bhelliom hakkında konuşmaya başladı. Her şey çok karışıktı ve ben sadece birazını anlayabildim.”

Sparhawk hiçbiri tamamını kavrayamadı diye hatırladı. Rüya tahmininden çok daha geniş bir alana yayılmıştı. Ama Aphrael niçin Ehlana’yı da dahil etmişti ki?

“Bu o rüyanın sonuydu,” diye devam etti, “ve sen bir sonrakini tamamen biliyorsun.”

“Ya?”

“Daha biraz önce onu anlattın,” dedi Ehlana, “en ince ayrıntısına kadar. Zemoch’daki Azash Tapmağm’da olanların hepsini tek tek rüyamda gördüm. Onları bana anlatırken içim buz kesti.”

Sesini kayıtsız göstermeye çalışarak, “Ben olsam o kadar endişe etmezdim,” dedi. “Biliyorsun ki birbirimize çok yakınız ve bu yüzden benim ne düşündüğümü bilmen gerçekten de o kadar tuhaf değil.”

“Ciddi misin?”

“Tabii ki. Bu her zaman olur. Herhangi bir evli kadına sor. Sana kocasının aklından geçenleri her zaman bildiğini söyleyecektir.”

“Peki,” dedi şüphelice, “belki öyledir.” Ona sokuldu. “Bu akşam pek ilgili değilsin, aşkım,” diye onu suçladı. “Bunun nedeni şişmanlayıp çirkinleşmem mi?”

“Tabii ki değil. Sen ‘hassas bir durum’ dedikleri konumdasın. Mirtai dikkatli olmam için beni uyarıp duruyordu. Seni incittiğimi düşünürse ciğerimi deşecektir.”

“Mirtai burada değil, Sparhawk.”

“Ama kapının anahtarı sadece onda.”

Kraliçesi yastığının altına uzanarak, “Oh, hayır, sadece onda değil, Sparhawk,” dedi kendinden hoşnutça. “Kapılar iki taraftan da kilitlenebilir ve iki taraftanda kilitler açılmadan, açılmazlar.” Ona kocaman bir anahtar verdi.

“Çok yardımsever bir kapı.” Sparhawk gülümsedi. “Şimdi niye diğer odaya gidip onu dışardan kitlemeyeyim ki?”

“Bunu niçin yapmıyorsun? Yatağa geri gelirken yolunu kaybetme. Mirtai sana dikkatli olmanı söyledi, bu yüzden bir süre bu konuda çalışmalısın.”

Daha sonra - doğrusu oldukça uzun bir süre sonra - Sparhawk yataktan yavaşça kalktı ve yağmur yağan geceye bakmak için pencereye gitti. Artık bu iş bitmişti. Artık ne sabahın çelik grisi ilk ışıkları ile kuyuya giden peçeli Jiroch’kadınlarını izlemek için güneş doğmadan uyanacaktı ne de kalbinin yanında yatan safir gül ile uzak diyarlarda tuhaf yollarda at binecekti. Artık kesinlikle geri dönmüştü. Tabii ki daha yaşlı, daha üzgündü ve daha önce her zaman sorgusuz sualsiz: kabul ettiği şeyler konusunda çok daha az emindi. En sonunda evine geri dönmüştü. Savaşların bitmiş ve yolculukların tamamlanmış olduğunu umdu. Ona Anakha demişlerdi, kaderini kendi çizen adam. Bütün kaderinin burada, bu sevimsiz şehirde ondan birkaç metre uzakta uyuyan soluk, güzel genç kadınla beraber uzandığma azimle karar verdi.

Bu konda net bir karara varmış olmak iyiydi. Bir işi başarıyla bitirme duygusu içinde yatağına ve karısına geri döndü.

Son Söz

O SENE BAHAR gönülsüzce geldi. Geç gelen ani bir don, tek bir ürün şansı bile bırakmadan bütün meyve ağaçlarının çiçeklerini döktü. Yaz yağmurlu ve bulutluydu; hasat kıttı.

Batı Eosia'nın orduları, sadece devedikeninin bereketle yetiştiği inatçı tarlaların içinde dişe dokunmaz yorucu işlerle uğraştıkları Lamorkand'dan memleketlerine geri dönmüşlerdi. Lamorkand'da iç savaş başlamıştı ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Pelosia'da bir serf ayaklanması vardı. Kiliselerin ve batıdaki şehir kapılarının yakınlarında dilenci sayısı üzücü bir şekilde artmıştı.

Sephrenia, Ehlana'nın hamileliği haberini şaşkınlıkla karşıladı. Hamileliğin inkâr edilemez gerçeği aklını karıştırmış gibi gözüküyordu. Bu akıl karışıklığı onu çabuk sinirlenen, hatta huysuz biri haline çevirmişti. Beklenen zaman sonunda Ehlana ilk çocuğunu doğurdu. O ve Sparhawk'm Danae adını verdikleri bir kız. Sephrenia bebeği dikkatle muayene etti. Sparhawk'a, Prenses Danae'nin tamamen normal ve son derece sağlıklı olmasına öğretmeninin sanki canı sıkılmış gibi geldi. Mirtai, sakin bir şekilde Ehlana'nın diğer kraliyet işlerine bebek bakımı görevini eklemek için kraliçenin programını tekrar düzenledi. Ehlana'nın etrafındaki leydilerin Mirtai'den nefret ettikleri alttan alta görülüyordu, ki dişi dev asla ne onlara hakaret etmiş ne de herhangi biriyle sert konuşmuştu.

Kilise kısa zamanda doğudaki büyük projesini unutup, onun yerine kendini burada ortaya koyan bir fırsatı değerlendirmek üzere güneye döndü. Martel en ateşli Estandistleri orduya alıp Chyrellos'da yenilmiş ve ö mezhebin müritlerinin büyük kısmı Rendofun müminler cemaatini yenilemek için bölgeyi bu duruma uygun bir şekilde bırakarak ölmüşlerdi. Dolmant rahiplerini Ren-dofa sevgi ve barış ruhuyla yollamasına rağmen, bu ruh misyonerlerin çoğunun içinde sadece Bazilika görünürde olduğu sürece kaldı. Rendofdaki misyonerler kinci ve cezalandırıcıydı. Rendorlular da buna tahmin edilebilecek bir şekilde karşılık verdiler. Bir grup tiz sesli ve rahatsız edici misyoner öldürüldükten sonra gittikçe artan müfrezeler

halindeki Kilise Şövalyeleri hoş karşılanmayan din adamları ve onların az miktardaki dönek cemaatlarını korumak için güney krallığına gönderildiler. Eshandist düşünce yeniden belirmeye başladı ve bir kez daha çöldeki gizli silahlarm söylentileri yayıldı.

Uygar insan, şehirlerinin onun kültürünün tacı olduğuna inanır ve krallığın üzerinde bulunduğu topraklara bağlı olduğu gerçeğini anlamaz gözükür. Bir milletin tarımı sarsılırsa ekonomisi de yıkılmaya başlar. Gelir elde etme özlemi çeken hükümet zaten sıkıntıda olan köylülere ek angaryalar yükleyerek her tür verginin en kötü dönemine kaçınılmaz bir şekilde geri döner. Sparhawk ile Lenda Kontu bu çok önemli konu üzerinde uzun ve gittikçe artan acılıkta tartışmalar yaptılar ve sık sık birbirleriyle konuşmayı tamamen kestiler.

Aylar geçtikçe Lord Vanion'ın sıhhati yavaş yavaş bozuldu. Sephrenia elinden geldiği kadar onun güçsüzlüğüne çare buldu ama sonunda Prenses Danae'nin doğumundan sonraki aylarda rüzgârlı bir güz sabahı ikisi de hiçbir yerde bulunamadılar. Demos'daki Pandion merkezinde beyaz cüppeli bir Styric belirip Sephrenia'nın görevini devraldığını bildirince Sparhawk'in şüphelerinin en kötüsü doğrulanmış oldu. Daha önceki sözleri yüzünden, yalvarmasına rağmen eğitmen olarak arkadaşının görevini üstlenmeye zorlandı. Bu Dolmant'ın ısrarla istediği bir atamaydı ama Sparhawk bu fikre şiddetle karşı koydu.

Ulath, Tynian ve Bevier, zaman zaman ziyaret etmek için saraya uğradılar. Kendi ülkelerinden getirdikleri haberler Sparhawk'm Elenia'mn uzak bölgelerinden aldıklarından daha keyifli değildi. Platime çok uzaklara erişen ispiyoncularının ona kıtlık, salgın hastalıklar ve toplumsal kargaşanın yakın olduğunu söylediklerini ciddi bir şekilde bildirdi. Şişko hırsız filozofumsu bir omuz silkmeyle, "Sıkıntılı zor zamanlar, Sparhawk," dedi. "Durdurmak için ne yaparsak yapalım, sıkıntılı zor zamanlar ara sıra gelirler."

Sparhawk, Khalad'm itirazlarına aldırmadan Kurik'in dört büyük oğlunu Pandion çömezi olarak kaydetti. Talen askeri eğitim için hâlâ küçüktü ve Sparhawk ona rahatça göz kulak olabileceği bir yer olan sarayda, vale

olarak hizmet etmesini uygun gördü. Sağı solu belli olmayan, Stragen sık sık Cimmura'ya geldi. Mirtai gerektiğinde ona gözdağı vererek Ehlana'ya muhafızlık yaptı ve doğu Pelosia'dan Cimmura'ya bütün kıtayı geçmek için her tür bahaneyi uyduran Kring'in arka arkaya tekrarlanan evlenme tekliflerini kahkahalarla savuşturdu.

Yıllar zorlukla geçti ve koşullar daha iyiye gitmedi. İlk yılın aşırı yağmurlarını üç yıllık kuraklık izledi. Sürekli bir kıtlık vardı ve Eosia hükümetleri gelir için kıvranıyorlardı. Sparhawk her ne kadar omuzlarındaki yükü hafifletmek için elinden geleni yapsa da, Ehlana'nın güzel soluk yüzü bitkindi.

Açık havalı soğuk kış günlerinin sonuncularından birinde naip Prens'in basma açıklanması oldukça güç bir şey geldi. Sabahı Len-da Kontu ile yeni vergi önerisi üzerine ateşli bir tartışma ile geçirmişti. Lenda, Sparhawk'i şımarık, tembel köylülerin iyiliğine olan aşın ilgisinin hükümeti zayıflattığıyla suçlayarak sürekli şikâyet eden biri haline gelmiş, hatta terbiyesizleşmişti. Sparhawk tartışmayı kazanmasına rağmen bundan pek bir zevk almadı. Çünkü her zaferi eski dostu ile arasındaki mesafeyi daha da açıyordu.

Bir tür iç huzursuzluğu ile kraliyet dairesinin şöminesinin yanında oturuyor, bir taraftanda yan gözle dört yaşındaki kızı, Prenses Danae'nin hareketlerini izliyordu. Karısı yanında Mirtai ve Ta-len'le beraber şehirde bir yere gitmişti. Bu yüzden Sparhawk minik prenses ile yanlızdı.

Danae pırıl pırıl siyah saçlı, gece gibi kara kocaman gözlü, pembe gül goncası dudaklarıyla ağırbaşlı ve ciddi bir çocuktu. Ciddi davranışlarına rağmen sevecendi, sık sık ebeveynlerini ani öpücük yağmurlarına tutuyordu. O anda' şömineye yakındı ve bir topla oynuyordu.

Her şeyi aklına getiren ve Sparhawk'm yaşamını sonsuza dek değiştiren şey o şömine oldu. Danae hesabını biraz hatalı yaptı ve topu şömine ateşinin içine yuvarlandı. Hiç düşünmeden hızla şömineye gitti. Babası onu durdurup uyaramadan alevlerin içine uzanıp oyuncağını geri aldı. Sparhawk

canhıraş bir çığlık atarak ayağa fırlayıp hızla kızına koştu. Onu yakalayıp kaldırdı ve eline yakından baktı.

“Ne oldu, Baba?” diye sakince sordu. Prenses Danae çabuk büyümüş bir çocuktu. Çok erken konuşmaya başlamıştı ve konuşması artık bir yetişkine yakındı.

“Elin! Elini yaktın! Elini ateşe sokmamayı bilmen lazımdı.”

“Yanmadı,” diye itiraz ederken, elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. “Bak?”

“Tekrar ateşin yanma gitme,” diye emretti Sparhawk.

“Peki, Baba.” Danae aşağı inmesine izin vermesi için kıpırdandı ve sonra topuyla oyununa devam etmek için odanın diğer tarafındaki emniyetli bir yere gitti.

Sparhawk canı sıkkın bir halde koltuğuna döndü. Birisi elini ateşe sokar ve daha yanmadan geri çekebilirdi ama Danae elini pek hızlı çekmemiş gibiydi. Sparhawk çocuğuna daha dikkatli bakmaya başladı. Son birkaç aydır çok meşguldü, bu yüzden ona dikkat etmeyip, sadece varlığını kabul etmişti. Danae bariz değişikliklerin oldukça çabuk oluştuğu bir çağdaydı. Bu değişiklikler de, gözüktüğü kadarıyla, tam Sparhawk’m dikkatsiz bakışının karşısında yer almıştı. Oysa, şimdi bakarken içi aniden buz kesti. İlk defa inanmayarak bir şey fark etti. O ve karısı Elene’di.

Ama kızları değil.

Uzun zaman Styric kızma bakakaldı, sonra mümkün olan tek olasılığı yakaladı. “Aphrael?” dedi şaşkın bir sesle. Danae, Flüt’e biraz benziyordu ama Sparhawk başka bir olasılık göremedi.

“Evet, Sparhawk?” Sesinde herhangi bir şaşkınlık ifadesi yoktu.

“Kızıma ne yaptın?” diye bağırdı, kızgınlıktan yarı doğrularak.

“Saçmalama, Sparhawk,” dedi oldukça sakin bir şekilde. “Ben senin kızınım.”

“Bu imkânsız. Nasıl ?”

“Öyle olduğumu biliyorsun, Baba. Doğduğumda oradaydın. Benim gizlice perilerin değiştirdiği bir bebek olduğumu mu sanıyorsun? Sığırcığın biri senin kendi pilicinin yerine geçmek için senin yuvana yerleşti. Biliyorsun ki bu salakça bir Elene hurafesi. Bunu asla yapmayız.”

Sparhawk duygularını kontrol etmeye başladı. “Bunu açıklamayı düşünüyor musun?” diye elinden geldiği kadar alçak bir tonda sordu, “yoksa benim tahmin etmem mi bekleniyor?”

“Nazik ol, Baba. Çocuk istiyordunuz, değil mi?”

“Şey-“

“Ve anne de bir kraliçeydi. Bir veliaht vermeliydi.”

“Şüphesiz, ama -“

“Biliyorsun ki çocuğu olamayacaktı.”

“Ne?”

“Annias’m verdiği zehir onu kısırlaştırdı. Bunun üstesinden gelmemin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Sephrenia’nın annemin hamile olduğunu keşfedince niçin bu kadar kızdığını sanıyorsun ki? Tabii ki zehirin etkilerini biliyordu ve burnumu bu işe soktuğum için canı sıkıldı - büyük ihtimalle de çok, çünkü her şeyden önce annem bir Elene’di. Sephrenia bazen çok dar görüşlüdür. Otur, Sparhawk. Kamburunu çıkarttığında çok abuk sabuk gözüküyorsun. Ya otur ya kalk. İkisinin arasında kalma.”

Sparhawk gerisin geri koltuğuna çöktü, kafası karışıyordu. “Ama niçin?” diye sordu.

“Çünkü seni ve annemi seviyorum. Onun kaderinde çocuksuz olmak vardı, bu yüzden kaderini birazcık değiştirmek zorunda kaldım.”

“Benimkini de değiştirdin mi?”

“Bunu nasıl yapabilirim ki? Hatırladın mı, sen Anakha’sın? Kimse senin kaderinin ne olduğunu bilmiyor. Sen her zaman bizim için sorun oldun. Sana gerçekten ihtiyacımız olduğuna ikna etmek için onlarla yüzyıllarca tartışmak zorunda kaldım.” Kendine baktı. “Sanırım büyümeye dikkat etmem lazım. Daha önce Styric’tim. Styricler bu tip şeyleri olduğu gibi kabul ederler. Siz Eleneler çok kolay heyecanlanan insanlarsınız ve eğer birkaç yüzyıl çocuk olarak kalırsam birileri bu konuda konuşmaya başlar. Sanırım, bu kez bunu doğru bir şekilde yapmam lazım.”

“Bu kez mi?”

“Tabii ki. Ben defalarca doğdum.” Gözlerini fıldır-fıldır döndürdü. “Bu genç kalmamı sağlıyor.” Minik yüzü çok ciddileşti. “Azash’ın tapmağında çok berbat bir şey oldu, Baba ve ondan kendimi bir süre saklamam gerekti. Anne rahmi saklanmak için mükemmel bir yerdir. Orası çok sağlam ve emniyetliydi.”

“O zaman Zemoch’ta olacakları biliyordun,” diye suçladı.

“Bir şeyler olacağını biliyordum, bu yüzden her olasılığı hesapladım.” Düşüncelice minik pembe dudaklarını büzdü. “Bu çok ilginç olabilir. Daha önce hiç yetişkin bir kadm olmamıştım - bir kraliçe asla. Keşke ablam da burada olsaydı. Bu konuda onunla konuşmak isterdim.”

“Ablan mı?”

“Sephrenia.” Bunu neredeyse dalgın bir biçimde söylemişti. “O son ailemin en büyük kızıydı. Biliyorsun, bir ablanın olması çok güzel bir şeydir. Her zaman çok ama çok bilgeydi. Ve ben ne zaman aptalca bir şey yapsam hep affeder.”

Daha önce gerçekten hiç açıklanmamış binlerce şey Sparhawk’in kafasında aniden yerleşti. “Sephrenia kaç yaşında?”

Aphrael iç çekti. “Biliyorsun ki bunun cevabım vermeyeceğim, Sparhawk. Hem, gerçekten emin değilim. Yıllar bizim için size ifade ettikleri anlamlan taşımaz. Ama ortalama bir şey söylemek gerekirse, Sephrenia’nın yaşı yüzlerce yıl, hatta belki bin - bu da ne demekse.”

“O şimdi nerede?”

“O ve Vanion uzaklarda beraberler. Onların birbirlerine karşı hissettiklerini biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Şaşırtıcı. Her şeye rağmen gözlerini kullanabiliyorsun.”

“Ne yapıyorlar?”

“Benim işlerime göz kulak oluyorlar. Şu anda işlerimle ilgilene-meyecek kadar meşgulüm ve birinin dükkâna bakması lazım. Sephrenia benim kadar dualara cevap verebilir, zaten bana ibadet eden o kadar çok kişi yok.”

“Gerçekten bütün bunları ortalıkta yapman gerekiyor mu?” Sparhawk’m ses tonu ağlamaklıydı.

“Ama öyle, Baba. Kendini ciddi gösteren esas sizin şu Elene Tanrınız. Onun bir kez bile güldüğünü görmedim. Bana inananlar çok daha hassastırlar. Beni severler, bu yüzden hatalarıma hoşgörülüdürler.” Birden güldü, Sparhawk’m kucağına tırmandı ve onu öptü. “Sen sahip olduğum en iyi babasın, Sparhawk. Bu tip konular hakkında gözlerini yuvalarından fırlatmadan seninle konuşabilirim bile.” Başını onun göğsüne yasladı. “Gerçekten neler oluyor, Baba? İşlerinin iyi gitmediğini biliyorum ama insanlar sana rapor vermeye gelince Mirtai beni uykuya yatırıyor, bu yüzden fazla ayrıntı öğrenemiyorum.”

“Dünya için iyi bir dönem değil, Aphrael,” dedi ciddice. “Hava çok kötü. Kıtlık ve salgın hastalıklar var. Hiçbir şey gitmesi gereken doğrultuda gitmiyor. Eğer batıl inançlarım olsaydı bütün dünyanın uzun ve çok kötü bir şans büyüsünün etkisi altında olduğunu söyleyebilirdim.”

“Bu benim ailemin hatası, Sparhawk,” diye kabul etti Aphrael. “Azash’a olanlardan sonra kendimize acımaya başladık, bu yüzden işlerimizle uğraşmadık. Sanırım hepimizin büyüme zamanı geldi. Diğerleriyle konuşacağım ve neye karar verdiğimizi sana söyleyeceğim.”

“Buna memnun olurum.” Sparhawk bu konuşmanın gerçekten olduğuna inanamadı.

“Ama bizim küçük bir sorunumuz var.”

“Sadece bir tane mi?”

“Kes şunu. Ben ciddiyim. Anneme ne diyeceksin?”

“Oh, Tanrım,” dedi, gözleri birden faltaşı gibi açıldı. “Bunu düşünmemiştim.”

“Biliyorsun hemen karar vermemiz gerekiyor. Acele karar vermekten hoşlanmam. Buna inanmak konusunda büyük bir sorun yaşayacak, değil mi? Özellikle de gerçekten kısır olduğu ve benim burada onun kişisel isteği ve doğurganlığından değil de kendi seçimimin bir sonucu olduğumu kabul etmek zorunda olacağı anlamına gelirse. Ona gerçekten kim olduğumu söylersek kalbini kırar mıyız?”

Sparhawk bunu düşündü. Karısını dünyada olabilecek herkesten iyi tanıyordu. Hediye yüzüğünün bir yanlışlık olduğunu söylediğinde gri gözlerini dolduran bir anlık acı ve ızdırap dolu soğuk bakışı hatırladı. “Hayır,” dedi sonunda, “söyleyemeyiz.”

“Aynı fikirdeyim ama emifı olmak istedim.”

Sparhawk'in aklına bir şey geldi. "Adadaki rüyaya niçin onu kattın? Ve tapmakta olanları niçin rüyasında gördü? Sanki orada gibiydi."

"Oradaydı, Baba. Öyle olması gerekiyordu. Onu geride bırakıp tek başıma dolaşacak durumda hiç değildim, değil mi? Beni aşağı indir, lütfen."

Sparhawk kollarını açtı. Aphrael pencereye gitti. "Buraya gel, Sparhawk," dedi bir an sonra.

Sparhawk pencerenin yanında ona katıldı. "Ne var?"

"Annem geri geliyor. Mirtai ve Talen ile beraber avluda."

Sparhawk pencereden dışarı baktı. "Evet," diye onayladı.

"Bir gün kraliçe olacağım, değil mi?"

"Her şeyi bir kenara atıp, bir yerlerde keçi gütmediğin sürece, evet."

Aphrael buna aldırmadı. "O zaman bir Şampiyon'a ihtiyacım olacak, değil mi?"

"Sanırım. Eğer istersen bu işi ben yapabilirim."

"Seksen yaşına geldiğinde mi? Şu anda çok heybetlisin, Baba ama yaşlandıkça kocamaya başlayacağından şüpheleniyorum."

"Bunu sık sık söyleme."

"Özür dilerim. Bir Naip Prens'e ihtiyacımız olacak, değil mi?"

"Bu gelenektir. İyi de, şu anda bunu niçin konuşuyoruz?"

"Senden tavsiye istiyorum ve de rızanı."

"Biraz erken, değil mi? Biliyorsun daha dört yaşındasın."

“Bir kız bunları çok erken düşünmeye başlayabilir.” Aşağı avluyu gösterdi. “Sanırım tam aşağıdaki şu çocuk çok uygun, sence de öyle değil mi?” Bunu sanki saçına yeni bir kurdele seçiyormuş-casına söylemişti.

“Talen?”

“Niye olmasın? Ondan hoşlanıyorum. Bir şövalye olacak - Sör Talen, eğer buna inanabilirsen. O çok komik ve gözüktüğünden çok daha hoş - hem, onu damada yenebiliyorum ve senin annemle yaptığın gibi bütün zamanımızı yatakta geçirebiliriz.”

“Danael”

“Ne var?” Aphrael kafasını kaldırıp ona baktı. “Niçin kıpkırmızı oldun, Baba?”

“Boş ver. Ne dediğine dikkat et, genç leydi yoksa annene gerçekten kim olduğunu söylerim.”

“İyi,” dedi dingince, “o zaman ben de Lillias’ı anlatırım. Buna ne dersin?”

Birbirlerine baktılar ve sonra güldüler.

YAKLAŞIK BİR HAFTA sonra, Sparhawk büro olarak kullandığı odadaki masasının üzerinde kamburunu çıkarmış Lenda Kontu’nun devlet memurlarının maaş bordrolarını neredeyse iki misline çıkarma konusundaki saçma teklifine öfkeyle bakıyordu. Dibine kızgın bir not karaladı. “Niye krallıktaki herkesi devlet memuru yapmıyoruz ki Lenda? Böylece hepimiz açlıktan ölebiliriz.”

Kapı açıldı ve kızı elinde tek ayaklı oldukça berbat durumda gözüken oyuncak bir hayvanla içeri girdi.

“Meşgulüm, Danae,” dedi kısaca.

Kız sertçe kapıyı kapattı. “Sen devamlı homurdanıp yakınan birisin, Sparhawk,” dedi tereddüt etmeden.

Sparhawk çabucak etrafına bakındı, yan odanın kapısına gidip kapıyı dikkatle kapattı. “Özür dilerim, Aphrael. Dalıp gitmişim.”

“Fark ettim. Saraydaki herkes gibi.” Oyuncağını uzattı. “Rol-lo’yu bir tekmede odanın karşısına atmak ister misin? Bunu umursamaz ve kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir.”

Sparhawk kendini biraz salak hissederek güldü. “Bu Rollo, değil mi? Annen de onu aynı şekilde taşırdı - içindekiler dökülmeden önce.”

“İçini doldurttu ve bana verdi,” dedi Aphrael. “Sanırım onu etrafta dolaştırmam bekleniyor ama sebebini asla anlayamayacağım. Bir yavru keçiyi daha çok tercih ederim.”

“Anladığım kadarıyla bu önemli bir şey?”

“Evet. Diğerleriyle uzun uzun konuştum.”

Bu basit ifadedeki imalardan düşüncelerini kaçırdı. “Ne dediler?”

“Hiç nazik değillerdi, Baba. Zemoch’ta olanlar yüzünden hepsi beni suçladı. Onlara hepsinin senin suçun olduğunu söylemeye çalışırken bile beni dinlemediler.”

“Benim suçum mu? Teşekkürler.”

“Hiç yardım etmeyecekler,” diye devam etti, “bu yüzden iş ikimize kaldı, korkarım.”

“Dünyayı mı, düzelteceğiz? Kendi başımıza?”

“Gerçekten o kadar da zor değil, Baba. Ben bazı düzenlemeler yaptım. Dostlarımız çok yakında buraya gelmeye başlayacaklar. Onları gördüğüne şaşırmış gibi davran ve gitmelerine izin verme.”

“Bize yardım mı edecekler?”

“Onlar bana yardım edecekler, Baba. Bu işi yaparken yanımda olmalarına ihtiyacım var. Bunun işe yaraması için çok fazla sevgiye ihtiyacım olacak. Merhaba, Anne.” Bunu kapıya bile dönmeden söyledi.

“Danae,” diye kızını azarladı Ehlana, “biliyorsun ki çalışırken ıbabam rahatsız etmemen bekleniyor.”

“Rollo onu görmek istedi, Anne,” diye kıvırtarak yalan söyledi. “Meşgulken Baba’nın canını sıkmamamız beklendiğini söyledim ama Rollo’yu bilirsin.” Bunu o kadar ciddi söyledi ki akla uygun gözüktü. Sonra berbat görünüşlü oyuncak hayvanı kaldırıp parmağını onun yüzüne salladı. “Kötü, kötü, Rollo,” diye payladı.

Ehlana güldü ve kızma doğru koştu. Kızını kucaklamak için diz çöktüğünde Sparhavvk’a, “Büyüleyici, değil mi?” dedi neşelice.

“Oh, evet.” Sparhawk gülümsedi. “Bu konuda senden bile iyi.” Pişman bir ifade takındı. “Sanırım kaderim şeytan gibi iki küçük kızın elinde oyuncak olmak.”

Prenses Danae ve annesi yanak yanağa verip birbirinin tıpa tıp aynı sanatsal yapmacıklıkta bir masumiyet ifadesi takındılar.

Ertesi gün dostlar gelmeye başladı. Her birinin Cimmura’da bulunmak için gerçekten mantıklı nedenleri vardı. Bu nedenlerin büyük bölümünü kötü haberler getirmek oluşturuyordu. Ulath Emsat’dan güneye, yıllardır durmadan sıkı içmenin, Kral War-gun’un karaciğerine bedelini ödetmeye başladığını bildirmeye geldi. “Bir kayısı renginde,” dedi iri Thalesialı. Tynian, yaşlı Kral Ob-ler’in bunamış gözüktüğünü söyledi. Bevier, Rendofdan gelen söylentilerin büyük olasılıkla yeni bir Eshandist ayaklanmayı çıtlattığını haber verdi. Bunların tam tersine, Stragen işlerinin çok iyiye gittiğini bildirdi. Özellikle bu, diğer hepsinden çok daha kötü bir haberdi.

Bütün kötü haberlere rağmen, eski dostlar doğal bir yeniden bir araya gelme şansı gibi gözüken bu fırsatı değerlendirdiler.

Sparhawk bir sabah uyuyan karısını uyandırmamak için yataktan dikkatle dışarı süzülürken tekrar onlarla beraber olmak güzel diye karar verdi. Ama gecenin yarışma kadar onlarla konuşmak ve sonra ertesi gün görevine başlamak için erkenden kalkmak ona uyuyacak fazla zaman bırakmıyordu.

Sparhawk odadan çıktığında “Kapıyı kapa, Baba,” dedi sessizce Danae. Şöminenin yanındaki koltuğa kıvrılış oturuyordu. Üzerine geceliğini giymişti ve çıplak ayaklarının üzerinde kimliğini açığa vuran çimen izleri vardı.

Sparhawk başını sallayarak onaylayıp, kapıyı kapattı ve ateşin başında ona katıldı.

“Artık hepsi burada, Sparhawk,” dedi Danae, “başlayalım.”

‘Tam olarak ne yapacağız?”

“Taşrada bir yere gezinti önereceksin?”

“Bunun için bir nedene ihtiyacım var, Danae. Hava bu tip zevk gezileri için uygun değil.”

“Her tür neden olur, Baba. Bir şey uydur ve öner. Hepsi bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünecek - bunu garanti edebilirim. Onları Demos’a doğru götür. Sephrenia, Vanion ve ben şehirden biraz uzakta size katılacağız.”

“Bunu biraz daha açıklamak ister misin? Sen zaten buradasın.”

“Orada da olacağım, Sparhawk.”

“Aynı anda iki yerde birden mi olacaksın?”

“Bu o kadar da zor değil, Sparhawk. Bunu hepimiz sürekli yaparız.”

“Belki ama bu kimliğini gizli tutmak için iyi bir yol değil, biliyorsun.”

“Kimse bunu tahmin edemeyecek. Flüt olarak gözükeceğim.”

“Sen ve Flüt arasında o kadar da fark yok, biliyorsun.”

“Sana göre yok ama diğerleri beni biraz farklı görecek.” Koltuktan kalktı. “Buna dikkat et, Sparhawk,” dedi, elini boşlukta sallayarak. Sonra savsakça Rollo’yu arkasında çekerek kapıya gitti.

“Vazgeçtim,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Bunu duydum, Baba,” dedi arkasına bile dönmeden.

O sabah ilerleyen saatlerde kahvaltı için toplandıklarında Sparhawk’a gereken açılışı Kalten sağladı. “Keşke Cimmura’dan hepimizin birkaç günlüğüne uzaklaşabileceği bir yol olsaydı,” dedi eleştirircesine sarışın Pandion. Ehlana’ya baktı. “Kırıcı olmak istemiyorum, Majesteleri ama saray tekrar bir araya gelip toplanmak için iyi bir yer değil. Tam güzel bir hava yakaladığımızda saraylının biri kesinlikle Sparhawk’m hemen ilgilenmek zorunda kalacağı bir şeyle geliyor.”

“Söylediği haklı,” diye onayladı Ulath. “Tekrar bir arada olmak iyi bir meyhane dalaşma benzer. Her coştuğunda kesilirse o kadar eğlenceli olmaz.”

Sparhawk birden bir şey hatırladı. “Geçen gün ciddi miydin, Aşkım?” diye karışma sordu.

“Hep ciddiyim, Sparhawk. Hangi günden bahsediyorsun?”

“Hani bana bir dukalık bahşetmekten bahsettiğin gün.”

“Bunu dört yıldır yapmaya çalışıyorum. Daha fazla canımı niçin sıkayım ki. Her zaman reddetmek için bir neden buluyorsun.”

“Bunu yapmamalıyım, sanırım en azından onları görme şansını yaratmadan yapmamalıyım.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Sparhawk?”

“Rahatsız edilmeyeceğimiz bir kutlamaya ihtiyacımız var, Eh-lana.”

“Gürültülü patırtılı,” diye düzeltti Ulath.

Sparhawk ona sırıttı. “Her neyse,” diye devam etti, “gerçekten şu dukalığa gidip bakmak istiyorum. Hatırladığım kadanyla De-mos’a doğru. Malikaneyi yakından görmek iyi bir fikir.”

“Biz mi?” diye sordu Ehlana.

“Karar vermeye çalışan bir adamın nasihat alması onu incitmez. Sanırım hep beraber toplanıp o dukalığa göz atmak için gitmeliyiz. Siz geri kalanlar ne düşünüyorsunuz?”

“İyi bir liderin gücü, açıkça gözüken yeni bir şey yapma yeteneğidir,” diye sözcüklerin üzerine basa basa konuştu Stragen.

“Zaten buradan sık sık uzaklaşmamız gerekiyor, tatlım,” dedi karısına Sparhawk. “Küçük bir tatil yapabiliriz. Tek merak edeceğimiz şey de Lenda’nm biz burada yokken iki düzine akrabasını devlet memuru olarak bordroya alıp almayacağı olacaktır.”

“Sizden dünyanın tadını çıkarmanızı dilerim, dostlarım,” dedi Platime, “ama ben nazik bir adamım ve yetişmiş bir atın ona binmeye gittiğimde yıkılıp, ağlamasını görmek beni sinirlendirir. Burada kalıp, Lenda’ya göz kulak olacağım.”

“O zaman sen de arabayla gelirsin,” dedi ona Mirtai.

“Bu hangi arabaymış, Mirtai?” diye sordu Ehlana.

“Havadan etkilenmemek için bineceğin.”

“Benim arabaya ihtiyacım yok.”

Mirtai’nin gözleri parladı. “Ehlana!” diye kesti. “Tartışma!”

“Ama -“

“Sus, Ehlana!”

“Peki, Mirtai,” diye itaatle iç çekti kraliçe.

Yolculuğa neredeyse bir tatil havasında yaklaştılar. Faran bile bunu hissetti ve şenliğe katkı olarak sahibi ona binmeye kalkarken Sparhawk’in iki ayağına birden aynı anda basmayı becerdi.

Yola çıkarlarken hava sanki düzelmiş gibi gözüktü. Gökyüzü tamamen bulutlarla kaplıydı ve kışın özelliği olan insanın içini donduran soğuğu ılıtmasa da en azından dayanılabilir hale gelerek azaltmıştı. Ayazın eseri bile yoktu. Sparhawk endişeyle Troll Tanrısı Ghnomb’un Palefden doğuya giderken dondurduğu hiç değişmeyen bir anlık zamanı hatırladı.

Cimmura’yı arkalarında bıraktılar. Lenda ve Demos şehirlerine giden yolu takip ettiler. Sparhawk, Mirtai’nin havanın küçük prensesin yolculuk yapması için uygun olmadığı ve sarayda bakıcısının gözetiminde kalması gerektiği kararı yüzünden kızını rahatsız edici bir şekilde aynı anda iki ayrı yerde görme olasılığından kurtulmuştu. Sparhawk gelecekte beliren dev irade çarpışmalarını önceden gördü. Mirtai ve Danae’nin kafadan birbirlerine girecekleri zaman gelmek zorundaydı. Doğrusu, bunu dört gözle bekliyordu.

Her zamanki gibi yakmdaki bir meşenin dalında oturmuş Flüt ile küçük bir ateşin yanında oturan Sephrenia ve Vanion’u buldukları yer Arayıcı ile karşılaştıkları yerden pek uzak değildi. Önceki yıllardan daha genç ve formda gözüken Vanion onları karşılamak için ayağa kalktı. Vanion, Sparhawk’in tahmin ettiği gibi beyaz bir Styric cüppesi giymişti ve kılıç taşımıyordu. İri Pandion, atından inerken, “Gördüğüm kadarıyla iyisin,” dedi.

“İdare ediyorum, Sparhawk. Ya sen?”

“Şikâyetim yok, Lordum.”

Sonra o ciddi tavırlarını bıraktılar ve diğerleri etraflarında toplanırlarken sertçe birbirlerini kucakladılar.

“Benim yerime eğitmen olarak kim seçildi?”

“Hiyerarşi’ye Kalten’i atamaları için baskı yapıyoruz, Lordum,” dedi sakince Sparhawk.

“Ne yapıyorsunuz?” Vanion’in yüzünde büyük bir düş kırıklığı ifadesi gözüktü.

“Sparhawk,” diye suçladı kocasını Ehlana,” bu zalimce.”

“Sadece komik olmaya çalışıyor, Vanion,” dedi Kalten. “Bazen esprileri burnu gibi çarpık olur. Doğrusu işin başında olan o.”

“Tanrıya şükür!” dedi coşkuyla Vanion.

“Dolmant onu devamlı bir atamayı kabul etmesi için ikna etmeye çalışıyor ama bu dostumuz kaçıp duruyor - zaten bir sürü işi olduğu saçmalığını öne sürerek.”

“Eğer beni daha da inceltirseniz, içimden gün ışığının geçtiğini görebileceksiniz,” diye şikâyet etti Sparhawk.

Ehlana, her zamanki gibi çimen lekeli ayaklan bağdaş kurmuş, dudaklarında kavalıyla ağacın dalında oturan Flüt’e bariz bir huşu ile bakıyordu. “Aynı o rüyadaki gibi gözüküyor,” diye mırıldandı Sparhawk’a.

“O asla değişmez,” diye cevapladı Sparhawk. “Şey, en azından fazla değişmez.”

“Onunla konuşmamıza izin var mı?” Genç kraliçenin gözlerinden ^eroekten biraz korktuğu görülüyordu.

“Niçin orada durmuş fısıldaşıyorsun, Ehlana?” diye sordu Flüt.

“Ona nasıl hitap edeceğim?” diye kocasına sinirlice sordu.

!parharawk omuzlarını silkti. “Biz Flüt diyoruz. Diğer ismi biraz fazla resmi.”

“Beni aşağı indir, Ulath,” diye emretti küçük kız.

“Peki, Flüt,” diye cevapladı iri Thalesiah. Ağacın yanma gitti ve minik ilaheyi kaldırıp kıştan kahverengileşmiş çimenlerin üzerine indirdi.

Flüt, Danae olarak annesine ek, Stragen, Platime, Kring ve Mir-tai’yi tanımasının büyük avantajını kullandı. Onlarla tanışık gibi konuştu ki bu onların hususunu açıkça arttırdı. Özellikle Mirtai oldukça etkilenmiş gözüktü. “Evet, Ehlana,” dedi sonunda küçük kız, “burada öylesine durup birbirimize bakacak mıyız? En azından sana sağladığım bu muteşem koca için bile bana teşekkür etmeyecek misin?”

“Hile yapıyorsun, Aphrael,” diye azarladı Sephrenia.

“Biliyorum, sevgili ablacığım ama bu çok eğlenceli.”

Ehlana dayanamayıp güldü ve kollarını uzattı. Flüt memnun bir şekilde cıvıl cıvıl neşe sesleri çıkardı ve ona koştu.

Flüt, Sephrenia, arabadaki Ehlana, Mirtai ve Platime’a katıldılar. Tam yola çıkarlarken, minik Tanrıça kafasını pencereden çıkardı. “Talen,” diye tatlıca seslendi.

“Ne var?” Talen’in ses tonu endişeliydi. Sparhawk, Talen’in genç erkeklerin ve geyikler avlamlırlarken neredeyse aynı şekilde hissettikleri şu iç dondurucu ön sezilerden birine kapıldığından oldukça şüpheliydi.

“Niye bize katılmıyorsun?” diye yumuşakça önerdi.

Talen endişeyle Sparhawk’a baktı.

“Haydi git,” dedi Sparhawk. Talen dostuydu - ama Danae her şeyden önce kızıydı.

Yola devam ettiler. Birkaç mil sonra Sparhawk belli belirsiz bir endişe hissetmeye başladı. Gençliğinden beri Demos ve Cimmura arasındaki yolda seyahat edip dururdu ama burası birden tuhaf gelmeye başladı. Tepe olmaması gereken yerlerde tepeler vardı ve Sparhawk'in daha önce hiç görmediği kocaman, zengin görünüşlü bir çiftlik evini geçtiler. Haritasını kontrol etmeye başladı.

"Sorun ne?" diye sordu Kalten.

"Yanlış bir yola sapabilme olasılığımız var mı? Bu yolda yaklaşık yirmi yıldır gidip geliyorum ve birden her zamanki yol işaretleri ortadan kayboldular."

"Oh, önemli değil, Sparhawk," dedi alay edercesine Kalten. Döndü ve omuzlarının üzerinden diğerlerine baktı. "Bizim ünlü liderimiz kaybolmamızı sağladı. Dünyanın yarısı boyunca gözümüz kapalı onu izledik ve o memleketimizden daha beş fersah gitmeden yolunu kaybetmeyi başardı. Geri kalanınızı bilmem ama ben şiddetli bir güven kaybı hissetmeye başladım."

"Bunu yapman gerekiyor mu?" diye buz gibi bir sesle sordu Sparhawk.

"Ne yani öylece oturup, eleştiri şansını kaçıracak mıydım? Salaklaşma."

Hava kararmadan varabilecekleri bir hedef olmadığı açıktı ve açıklıkta kamp yapmak için hazırlıklı değillerdi. Sparhawk telaşlanmaya düşmeye başladı.

Hüt başını arabanın pencerelerinden birinden dışarı çıkardı. "Sorun ne, Sparhawk?" diye sordu.

"Geceyi geçirmek için bir yer bulmamız gerekiyor," dedi ona, "ve son on mildir bir tek ev bile görmedik."

"Sadece yola devam et, Sparhawk," diye emretti.

"Çok geçmeden hava kararacak, Flüt."

“O zaman, acale etsek iyi olur, değil mi?” Tekrar arabanın içinde gözden kayboldu.

Akşam karanlığından biraz önce bir tepenin üstüne ulaştılar ve aşağıda kesinlikle orada olmaması gereken bir vadiye baktılar. Aşağıdaki arazi oraya buraya beyaz gövdeli kayın ağacı koruları serpilmiş, otlaklarla dolu ve fazla inişli çıkışlı değildi. Tepeden inişin yan yolunda pencerelerinden altın rengi mum ışıkları fışkıran alçak, saz çatılı, geniş bir ev vardı.

“Belki bu akşamlık bizi ağırlarlar,” dedi Stragen.

“Çabuk olun, beyler,” dedi Flüt arabanın içinden. “Akşam yemeği hazır. Soğumasını istemeyiz, değil mi?”

“insanlara bunu yapmaktan hoşlanıyor, değil mi?” dedi Stragen.

“Oh, evet,” diye ona katıldı Sparhawk, “her şeyden daha çok.”

Eğer biraz daha küçük olsaydı bu eve kulübe denebilirdi. Yine de, çok oda vardı ve hepsi büyüktü. Mobilyalar kaba ama sağlam yapılmışlardı. Her yerde mumlar vardı. Pırıl pırıl temizlenmiş olan şöminelerin ocağında alevler keyifle dans ediyorlardı. Ortadaki odada uzun bir masa vardı ve sadece ziyafet denebilecek bir şekilde donatılmıştı.

“Beğendiniz mi?” diye endişli bir ifade ile sordu Flüt.

Ehlana patavatsızca minik kızı kucaklayarak, “Çok güzel,” diye bağırdı.

“Çok çok özür dilerim,” dedi Flüt, “size domuz ikram edemedim. Siz Elenelerin hepinizin sevdiğini biliyorum ama -” Ürperdi.

Kalten parıldayan gözlerle masayı inceleyerek, “Sanırım bura-dakilerle de idare edebiliriz, Flüt,” dedi, “ne dersin, Platime?”

Şişko hırsız yiyeceklere neredeyse hürmetkarca bakıyordu. “Aman Tanrım, evet, Kalten,” dedi zevkle. “Bunlar yeter.”

Hepsi gereğinden fazlasını yedi ve arkasından rahatsızlıklar içinde iç çekerek oturdular.

Berit masanın etrafını dolaştı ve Sparhawk'in omuzunun üzerine eğildi. "Flüt gene bunu yapıyor, Sparhawk," diye mınldandı genç şövalye.

"Ne yapıyor?"

"Ateşler geldiğimizden beri yanıyor ve hâlâ oduna ihtiyaç yok. Mumlar da erimiyorlar bile."

"Burası onun evi, sanırım," diye ilgisizce omuz silkti Sparhawk.

"Biliyorum ama -" Berit rahatsız gözüktü. "Bu doğal değil," dedi sonunda.

"Berit," diye belirtti Sparhawk nazik bir gülümseme ile, "biraz önce gerçekten burada olmayan bir evde kimsenin hazırlamadığı bir ziyafete ulaşmak için olması imkânsız bir araziden geçtik ve sen tükenmeden yanan mumlar, oduna gereksinim duymayan şömineler gibi bir iki küçük şeyden canım sıkıyorsun."

Berit güldü ve iskemlesine geri döndü.

Çocuk-Tannça ev sahibi görevlerini çok ciddiye alıyordu. Hatta onlara odalarını gösterirken bile gergin gözüktü ve gerçekten açıklanması gerekmeyen bir yığm şeyi dikkatle açıkladı.

Ehlana, yanlız kaldıklarında Sparhawk'a, "Çok tatlı bir ufaklık, değil mi?" dedi. "Misafirlerinin rahatlığı ile çok ilgili gözüküyor."

"Styricler bu tip şeyler konusunda kayıtsızdır," diye açıkladı Sparhawk. "Flüt, Elenelere hiç alışkın değil ve biz onu gerginleşti-riyoruz." Gülümsedi. "İyi bir izlenim yaratmak için çok ama çok sıkı çalışıyor.

"Ama o bir Tanrıça."

"Gene de gergin."

“Sence Danae’yi andırmıyor mu?”

“Bütün küçük kızlar birbirlerine benzerler, sanırım,” dedi dikkatle Sparhawk, “bütün küçük erkek çocuklar gibi.”

“Belki,” diye kabul etti Ehlana, “ama Danae gibi kokuyor ve ikisi de öpücüklerden çok hoşlanıyormuş gibi gözüküyorlar.” Durdu ve sonra ifadesi neşelendi. “Kesinlikle onları birbirleriyle tanış-tırmalıyız, Sparhawk. Birbirlerini sevecek ve harika oyun arkadaşı olacaklardır.”

Sparhawk, bu fikir yüzünden neredeyse” nefesi kesilip boğula-cakmış gibi oldu.

TOYNAK SESLERİNİN RİTMİ tanıdıktı. Ertesi sabah erkenden onu uyandıran her şeyden önce onlardı. Bir küfür mırıldandı ve ayaklarını yataktan dışarı attı.

“Ne var, tatlım?” diye uykulu bir sesle sordu Ehlana.

“Faran serbest kalmış,” dedi sinirli bir tonda. “Nasılsa bağlandığı ipi çekip çözmüş.”

“Kaçmaz değil mi?”

“Benim ulaşacağım mesafenin tam ucunda kalıp bütün sabahın neşesini kaçırır mı? Tabii ki kaçmaz.” Sparhawk cüppesini üzerine geçirdi ve pencereye gitti. İşte o zaman Flüt’ün kavalının sesini duydu.

Esrarengiz vadinin üzerindeki gökyüzü bütün kış boyunca olduğu gibi kapalıydı. Soğuk ve umut vermeyen kara bulutlar ufka yayılmış, sert bir rüzgârla hızla akıyorlardı.

Evden çok uzak olmayan bir çayır vardı. Faran çayırın etrafında geniş bir daire çizerek rahat bir eşkinle koşuyordu. Ne eyeri ne de koşumları vardı. Adımları, çok neşeli gibiydi. Flüt kavalı dudaklarında üstünde sırt üstü yatıyordu. Başı Faran’m inip kalkan ön omuzlarının arasına rahatça yerleşmişti. Dizleri çapraz birbirine değiyordu ve minik ayaklarından

biriyle iri kırçılın sağrısında tempo tutuyordu. Görüntü o kadar tanıdıktı ki Sparhavvk’ın bütün yapabileceği bakmaktı.

“Ehlana,” dedi sonunda, “sanırım bunu görmek istersin.”

Kraliçe pencereye geldi. “Aman Tanrım, orada ne yaptığını sanıyor?” diye bağırdı. “Git, onu durdur, Sparhawk. Düşüp bir tarafını incitecek.”

“Hayır, doğrusu düşmeyecek. O ve Faran daha önce de böyle oynadılar. Faran onun düşmesine izin vermez - o düşebilse bile.”

“Ne yapıyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok,’ diye kabul etti Sparhawk, oysa bu tamamen doğru değildi. “Ama sanırım bu önemli,” diye ekledi. Pencerede sarktı ve önce sağa sonra sola baktı. Diğerleri pencerelerdeydi. Küçük ev sahiplerini izleyen yüzlerinde şaşkınlık okunuyordu.

Flüt oynak şarkısına devam ederken sert rüzgâr yavaşladı ve durdu. Kapının önündeki kış yanığı kahverengi çimenler ölü titreyişlerini kestiler.

Faran hiç yorulmadan çayırda döndükçe Çocuk-Tanrıça’nm neşeli şarkısı gökyüzüne yükseldi. O söyledikçe, yukarıdaki yoğun kara bulutlar açıldı ve sanki bir yastık yatakta dönmüş gibi geri yuvarlandılar. Yumuşak, güneş ışığının dokunduğu bulutlarla benek benek, koyu mavi bir gök) üzü belirdi.

Sparhawk ve diğerleri gökyüzünde birden ortaya çıkan mucize karşısında yukarı bakakaldılar. Bazen çocukların istediği gibi, dünyanın asla gelmeyecek diye korktuğu bahan selamlamak için bütün, yer, gök, hava ruhlarının birbirine katılmasıyla sadece yukarda kümelenmek için akan ve birleşen bulutların mucizesine bir şekilde yakalanan pembe ejderler ve pembemsi grifinler gördüler.

Çocuk-Tanrıça Aphrael ayağa kalktı, iri kırçılın inip kalkan sırtında ayakta durdu. Pırıl pırıl siyah saçları arkasından dalga dalga dökülüyordu ve kavalının sesi güneşin doğusuyla karşılamak için göklere yükseldi. Sonra çalmaya devam ederken dönüp, bir o yana bir bu yana sallanarak dans

etmeye başladı. Dans edip, şarkısını neşeyle yükseltirken çimen lekeli minik ayakları parlıyordu.

Aphrael dans ederken onun için gökyüzü, yer ve Faran'ın geniş sırtı hepsi birdi. Sertliği olmayan havada artık taze yeşil bitkilerle kaplı toprakta ya da inip çıkan kırçılın sırtmdaymış gibi rahatça döndü.

Dilleri tutulmuş bir şekilde, gerçekten orada olmayan evden izlediler ve sıkıntılı melankolileri geçti. Çocuk-Tanrıça onlara kurtarıp canlandırmanın bu ebedi, yeni, coşkulu şarkısını çalarken neşeleri yerine geldi, çünkü artık sonunda ürkütücü kış geçmiş ve bahar geri gelmişti.